

Giới thiệu Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần

Truyện Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần sẽ khiến các bạn suy nghĩ mới có thể nhận ra được đâu là thật đâu là giả. Mọi thứ lúc bình thường lúc "bệnh"...Nội dung là một bệnh nhân tâm thần thông đồng với một bác sĩ tâm thần, bác sĩ tâm thần thông đồng với bệnh nhân tâm thần, bệnh nhân tâm thần thông đồng với tâm thần bệnh nhân, mọi thứ diễn ra ở bệnh viện tâm thần.

Chính vì điều đó mà nó khiến người đọc phải suy nghĩ chiêm nghiệm mới biết được sự thật, cũng sẽ có những án mạng đáng nghi ngờ, dù sao đây cũng là bệnh viện tâm thần, chuyện gì cũng có khả năng bất thường. Nội dung sắc mùi bạo lực, bình thường cũng có bạn bệnh nhân tâm thần đùa giỡn với bác sĩ tâm thần.

Cô gái ấy rất là tâm thần, bị tổng vào bệnh viện với tội danh giết cha. Gã đàn ông ấy luôn mặc áo trắng, giỏi nhất ở khoản công kích người khác. Có một điều cần lưu ý là, đây không phải chuyện hài kịch. Và cuối cùng chọn cách yên lặng là tốt nhất?

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Biểu hiện của bệnh nhân tâm thần.

[1] Khả năng tập trung kém.

[2] Nói to.

[3] Luôn có ý định bỏ trốn (tốc độ nói tăng nhanh, ngôn ngữ gấp gáp), liên tưởng nhanh hoặc đầu óc mơ hồ.

[4] Tính tự trọng cao.

[5] Thể lực dồi dào, không cảm thấy mệt mỏi, hoạt động mạnh mẽ, khó mà ở yên một chỗ hoặc không ngừng thay đổi kế hoạch cùng hoạt động.

[6] Có những hành vi lỗ mãng (trong tiêu xài, hoặc không muốn chịu trách nhiệm về hậu quả mà mình gây ra.)

[7] Ngủ ít

“Ngày mười tháng bảy, thành phố T trung cấp tòa án nhân dân, về vụ án Trần Khánh Dân bị giết, chính thức mở phiên tòa.” Búa gõ nhẹ nhàng nện xuống, giống như mang theo cả số mệnh của Trần Tổng Mạn.

Cô đứng trước tòa, không có luật sư, cho nên đành tự biện hộ cho bản thân. Kề khỏi tổ cô là mẹ kế, tên Giang Uyển Chi, bên cạnh bà ta còn có nhân chứng đó là em gái cùng cha khác mẹ, Trần Phình Đình. Uyển Chi, cái tên thướt tha dịu dàng như vậy nhưng từ mẹ đến con đều là rắn rết hiểm độc. Trần Tổng Mạn mặc áo phong dài màu cam đứng giữa tòa, bên cạnh là hai anh cảnh sát trông coi. Cô luôn không nói gì, ánh mắt luôn nhìn chăm chú vào khoảng không mặc cho cô em gái kia đang than thở khóc lóc về hành vi tàn nhẫn của chị mình.

Trần Tổng Mạn bị mang tội danh cố ý giết người, nạn nhân là Trần Khánh Dân, tức cha ruột của cô. Theo Trần Phình Đình tường thuật thì gia đình phát hiện chuyện kinh hoàng vào lúc sáng sớm, cô ngã vào vũng máu ông Dân, trên ngực ông vẫn còn cắm một cây dao nhọn, cô còn ngủ bên cạnh xác ông. Không đợi cô tỉnh lại thì mẹ kế và em gái đã la hét chói tai khiến cô đầu hoa mắt váng, ba phút sau, cảnh sát ập đến.

Phòng khóa trái, có dấu vết đánh nhau, con dao cũng chỉ in dấu vân tay của Trần Tổng Mạn, đây chính là điển hình một vụ án giết người có tính toán. Mẹ kế và em gái đứng gào khóc thảm thiết, còn cô thì ngơ ngác đứng một bên, đôi mắt thần thờ. So sánh lại thì một phía là cô nhi quả phụ, một phía là cô gái bất ổn, tóc tai rối bời, do đó cảnh sát điều tra rất nhanh đã có kết quả. Vì thế phiên tòa này đã được mở ra.

Vụ án đã được đăng lên mạng, đăng lên báo chí địa phương lẫn đài truyền hình, giật tít là thiếu nữ sát hại cha ruột mình. Chỉ một nhát dao duy nhất, cũng là một nhát trí mạng, thật tàn nhẫn. Ngồi ở phía dưới, những người xem quan sát sắc mặt tái nhợt của cô gái nhỏ kia, thế nào cũng không dám tin đôi tay trắng trẻo ấy lại có thể giết người, hơn nữa còn giết cha mình. Trần Tổng Mạn lẳng lặng nghe luật sư bên kiện tường thuật, nghe đi rồi sẽ biết cái gì là miệng lưỡi sắc bén, dùng ngôn ngữ sâu cay, nghiệt ngã từng bước từng bước đẩy cô vào đường cùng. Bên này cô không có luật sư, hơn nữa cũng không có tiền. Gia đình thì lạnh lùng với nhau, cô không còn ai là thân thích cả. Trừ cha cô ra, nhưng đáng tiếc, hiện tại ông đã mất. Huống chi cô còn chẳng biết cha có phải bị mình giết hay không.

Trần Tổng Mạn không nghĩ ra biện pháp, thậm chí cô cảm thấy ở tù cũng là một cuộc sống yên tĩnh. Trước giờ cô luôn cãi cò, tranh chấp với hai mẹ con kia, cứ như vậy đi.

“Bị cáo, cô có gì muốn nói không?” Quan tòa nhìn cô, chậm rãi hỏi.

Vì thế toàn bộ người trong hội trường đều đổ dồn ánh mắt về cô.

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu hướng đến hai mẹ con đang đặc ý ở đằng kia, giọng nói cũng trầm đục lại: “Giang Uyển Chi, Trần Phình Đình, hai người không chết từ tế được đâu.”

Cô nhìn vị quan tòa bằng ánh mắt trống rỗng: “Thưa quý tòa, tôi xin nhận tội.” Rồi cô rũ tầm mắt, mái tóc dài che khuất hơn nửa gương mặt. Cô biết rất rõ, một khi tội danh được thành lập, nửa đời còn lại của cô sẽ âm ảm và hiu quạnh.

Cô còn chưa có bạn trai, chưa biết hạnh phúc là gì, thậm chí cô chưa kịp thông báo tin dữ đến cho bạn cô, nhưng mà các bạn chắc cũng không đến đâu, ai lại muốn làm bạn với một tên tội phạm giết người? Cuối cùng cũng chỉ có cô đơn độc. Thảm phán gắt đầu, lúc này ông nâng cây búa gỗ lên: “Bổn tòa tuyên án...”

“Chờ đã, ngài thẩm phán!”

Cửa đại sảnh đột ngột bị một người đẩy ra, người này mặc đồng phục cảnh sát, trong tay còn cầm theo văn kiện. Tất cả mọi người nhìn về phía anh ta, bao gồm Trần Tổng Mạn. Cô thể là mình không quen biết anh ta. Anh ta giơ cao văn kiện trong tay, đi đến bên cạnh cô, cao giọng nói: “Tôi có một phần văn kiện chứng minh bị cáo Trần Tổng Mạn bị tâm thần, hoàn toàn không cần chịu trách nhiệm hình sự.”

Anh ta đưa cho quan tòa văn kiện với nội dung như sau: “Đây là bị cáo Trần Tổng Mạn, báo cáo xác thực, bị cáo mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng, loại bệnh này khiến bị cáo dễ bị kích động, không thể kiểm soát hành vi bản thân.”

“Căn cứ bác sĩ tâm thần chuyên nghiệp chẩn đoán, bị cáo Trần Tổng Mạn hoàn toàn có khả năng không biết chuyện gì đã xảy ra, ngay cả ai sát hại Trần Khánh Dân thì bị cáo cũng không biết.” Anh ta cẩn thận nói tiếp.

Thẩm phán dò báo cáo thật kỹ, sau đó đưa cho bồi thẩm đoàn: “Bổn tòa quyết định dừng phiên xét xử ba mươi phút.”

Mọi người đứng dậy, Trần Tổng Mạn cũng bị hai anh cảnh sát đưa vào phòng giam. Mười phút sau, Trần Tổng Mạn cùng gã đàn ông kia ngồi đối diện không nói năng gì. Rốt cuộc anh ta không chịu nổi, cầm văn kiện đưa cho cô: “Cô xem đi. Nếu không có gì trục trặc thì cô sẽ được chuyển giao cho bệnh viện tâm thần thành phố T, nhận cường chế trị liệu.”

Trần Tổng Mạn không thèm nhìn phần văn kiện kia, chỉ nhẹ nhàng đáp: “Tôi không bị bệnh tâm thần.”

Anh ta nhún vai: “Bệnh nhân tâm thần đều nói mình không tâm thần, huống chi cô không nhớ cô có giết cha mình hay không?”

Cô lạnh lùng ngắt lời: “Tôi không có giết cha.”

“Được rồi, được rồi!” Gã đàn ông bị thiếu nữ trừng mắt đến phát run cả lên, “bệnh viện tâm thần vẫn tốt hơn so với nhà tù mà, cuộc sống còn có hi vọng được thả đi.”

Trần Tổng Mạn nhìn về ô cửa sổ duy nhất trong phòng, bầu trời ngoài kia rất xanh. Rốt cuộc cô cũng chuyển mắt sang phần văn kiện, từng từ từng chữ được cô xem xét cẩn thận. Nhìn đến cuối, chính cô còn luống cuống tiếp nhận chứng bệnh này. Cô không biết anh ta là ai, và vì sao phải giúp cô. Cuộc sống của cô vốn đã đen tối, nay có người chiếu sáng cho thì đại gì mà không nhận?

Trần Tổng Mạn nhìn phần văn kiện cuối cùng, chữ ký là lướt trên giấy khiến cô mơ hồ nhận ra một chữ “Giang.” Giang, tất nhiên cùng họ với mẹ kế. Hiện tại nhầm chán vô tình trùng hợp khiến suy nghĩ cô có chút biến hóa, nhưng cô chỉ nhìn lướt qua rồi đóng văn kiện lại, đẩy trở về.

“Cám ơn.”

Gương mặt tái nhợt của cô hiện lên một tia đỏ ửng. Gã đàn ông đối diện cô biểu cảm lập tức trở nên nghiêm túc: “Chốc nữa tòa án thẩm vấn, tôi sẽ cố gắng thu gọn thời gian.”

Trần Tổng Mạn nhìn anh ta bằng ánh mắt cảm kích. Năm phút sau, cô lại đứng trước tòa, tóc dài rũ rượi không biểu cảm gì. Luật sư bên khởi tố cho mời nhân chứng, tức em gái cô. Trần Phình Đình hướng tới thẩm phán và các tay nhà báo, bình tĩnh kể lại ngày thường ở chung với Trần Tổng Mạn thế nào, hành vi của cô, cuối cùng khẳng định, dựa vào mười mấy năm sống chung thì cô không có hội chứng tâm thần. Kế tiếp, Giang Uyển Chi cũng nói thêm: “Bị cáo tuy ngày thường làm khó dễ chúng tôi nhưng bị cáo luôn hành động có trật tự rõ ràng, không bị tâm thần.”

Cả hai mẹ con đều quyết tâm tố cáo Trần Tổng Mạn vào nhà giam.

“Bà ác lắm” Bị cáo bình thường trầm mặc không nói nay đột nhiên lạnh lùng cất giọng, sau đó cô phát điên lên. Hai gã cảnh sát vội vàng giữ tay cô lại, cô lại còn muốn xô ngã song sắt trước mặt tuy rằng tay đã bị còng. Tóc tai cô rối bời, gương mặt dữ tợn giống như ma quỷ dưới địa ngục, gào to: “Giang Uyển Chi, tôi không có người mẹ là bà! Bà ngược đãi tôi ở nhà thế nào thì lương tâm bà biết!”

Hai tay cô bị còng lại, biểu cảm giận dữ điên loạn ngay cả cô cũng không tưởng tượng được: “Các người yên tâm, chỉ cần Trần Tổng Mạn tôi còn sống một ngày, các người đừng mong ngủ yên ổn!”

Rồi cô ngửa mặt lên trời cười dài: “Tôi sẽ đem da các người lột thành từng mảnh để các người đau khổ chết đi!”

Toàn bộ hội trường nhảy mất hỗn loạn. Cánh nhà báo đều bị dọa cho choáng váng, ngay cả chụp ảnh cũng quên chụp.

“Im lặng, im lặng!” Thảm phán không ngừng nện búa gõ xuống bàn, một bên giữ vững trật tự, một bên nhìn Trần Tổng Mạn bị áp chế xuống dưới, ánh mắt cô trợn trừng về phía hai mẹ con Giang Uyển Chi.

Giang Uyển Chi toát cả mồ hôi, cả hai mẹ con sắc mặt đều tái nhợt, bất giác run rẩy cả người. Bình tĩnh trở lại, Trần Tổng Mạn mạnh mẽ bị ấn xuống ghế tựa, hai tay bị giữ. Cô gào thét vài tiếng nữa rồi mới hoàn toàn im bật. Lúc này biểu cảm của cô là một mảng mờ mịt, ngồi ở ghế tựa giả vờ như không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Trình diễn rất tuyệt.

Bởi vì cô vừa nhìn đến gã đàn ông ngồi ở hàng thứ nhất kia, anh ta đang lộ ra ánh mắt tán dương cô. Vì trước đó đã dàn xếp nên giờ cô làm cứ y như thật. Ngay lúc cô nổi điên trong phúc chốc thì cô đã biết, Trần Tổng Mạn không sợ trời, không sợ đất đã quay lại. Thấy cô âm ỉ mất lý trí, thảm phán chợt hiểu ra, cô gái này mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng lắm. Thảm phán cùng bồi thẩm đoàn liếc nhìn nhau, gật đầu.

Bồi thẩm đoàn chủ động đứng dậy phát biểu: “Bồi thẩm đoàn chúng tôi thống nhất quyết định, bị cáo Trần Tổng Mạn bởi vì bệnh tâm thần nghiêm trọng, hơn nữa không thể khống chế hành động, ý thức của bản thân, vì thế chúng tôi phán bị cáo không cần chịu trách nhiệm hình sự.”

Vị thảm phán giờ búa gõ lên: “Bổn tòa tuyên án, tội danh cố ý giết người của bị cáo Trần Tổng Mạn được thành lập, nhưng vì bị cáo mắc chứng tâm thần, các bác sĩ cũng đã xác nhận, bị cáo không thích hợp bỏ tù nên cần được đưa đi cưỡng chế trị liệu, địa điểm là bệnh viện tâm thần ở thành phố T.”

“Bãi tòa!”

“Cộp!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ra khỏi tòa, Trần Tổng Mạn đã bị đưa lên xe của bệnh viện tâm thần. Vì tòa án cưỡng chế chấp hành nên gã đàn ông trình văn kiện kia cũng không được theo lên xe. Nhưng chính lúc đi ra từ cửa sau của tòa án, Trần Tổng Mạn phát hiện anh ta đang nhìn mình với hàm ý về sau cô phải tự lo rồi. Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời cao thẳm, nở một nụ cười. Do mấy ngày mấy đêm chưa ăn uống gì nên cô đã rơi vào tình trạng hôn mê.

Lúc tỉnh lại, Trần Tổng Mạn phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, tay chân đều bị trói vào cạnh giường, mu bàn tay đang truyền đường glucose. Một y tá trông thấy cô tỉnh lại liền bước đến đo nhiệt độ cho cô, kiểm tra từng khâu, còn cô thì luôn im lặng mặc kệ chị y tá kia làm gì thì làm.

“Phụt.” Gương mặt đằng sau lớp khẩu trang y tế đột nhiên khê cười.

Trần Tổng Mạn mở miệng hỏi: “Cô cười cái gì?” Không nói chuyện không biết, khi nói chuyện rồi mới phát hiện cổ họng mình khàn đặc giống như một cây đèn cù kỹ đã sắp cạn dầu. Y tá đứng một bên sắp xếp lại dụng cụ, vừa quan sát cô vừa nói: “Tôi cảm thấy hơi kỳ quái, bởi vì lúc cô tỉnh lại, tay chân bị trói nhưng vẫn im lặng, cô cũng là bệnh nhân tâm thần sao?”

Trần Tổng Mạn cười khổ sở: “Đại khái là tôi đã lâu thiếu ngủ, căn bản không có sức lực giãy dụa.”

“Cô đừng xem nhẹ bệnh tâm thần.” Y tá kiên nhẫn nói, “tôi làm y tá đã vài năm, bệnh nhân nào cũng thấy qua cả. Năm đó có một bệnh nhân tâm thần, vốn vẹn năm ngày không ăn không uống, cuối cùng còn đánh bị thương vị bác sĩ muốn tới gần hắn.”

Trần Tổng Mạn suy nghĩ rồi nói: “Đại khái tôi vừa phát bệnh trên tòa án, giờ chắc hết con rồi.”

Y tá vội rút kim tiêm ở mu bàn tay cô ra. Cô rất gầy, trên mu bàn tay gân xanh nổi đầy.

“Trò chuyện với cô thấy cô cũng tỉnh táo, cô là sinh viên à?”

Trần Tổng Mạn gật đầu: “Vừa mới tốt nghiệp đại học.”

“Thật là đáng tiếc.” Chị ta cảm thán, “nhìn cô rất có tương lai, chỉ cần làm theo hướng dẫn của bác sĩ, ngoan ngoãn uống thuốc, không bao lâu có thể xuất viện.”

Cô vốn không bệnh tật gì, nếu xuất viện rồi có lẽ càng khó sống hơn. Chuyện của cô đều phát tán rộng rãi, cho dù cô được ra ngoài đi chẳng nữa thì một sinh viên vừa tốt nghiệp, mang tội giết người, không có tiền không có kinh nghiệm, tiểu sử còn bị bệnh tâm thần, ai dám chứa cô đây?

Một lát sau, y tá nhẹ nhàng xé mảnh băng dính ra, thấy vết tiêm đã khô, vừa cời bỏ mảnh vải trời tay chân cô vừa nói: “Một lát tôi đưa cô đi kiểm tra sức khỏe, đây là trình tự tất yếu khi nhập viện, tôi cời bỏ cái này để cô tự đi.”

Trần Tổng Mạn ở trên giường cử động chân tay, đột nhiên phát hiện quần áo trên người mình đã được đổi thành quần áo của bệnh nhân, màu lam sọc, trước ngực còn có số 1204. Y tá nhìn cô rồi giải thích: “Đây là danh hiệu đáng tự hào của cô, đại diện cho việc cô là bệnh nhân thứ 1204, chỉ có ở đây bệnh nhân mới được hưởng sự đặc biệt như vậy.”

Trần Tổng Mạn cười, bỗng dựng gương mặt y tá cứng đờ lại.

“Sao vậy?” Cô quan sát xung quanh, “có gì không phải sao?”

“Không, không.” Y tá khôi phục lại biểu cảm tươi cười, ánh mắt có chút hâm mộ, “cô Trần, cô cười lên trông đẹp lắm.”

Đẹp lắm? Trần Tổng Mạn ngẫm nghĩ từ khi bị ra tòa đến nay cô chưa từng được ăn ngon ngủ yên, sao vẻ ngoài lại xinh đẹp được?

Y tá khẽ liếm môi: “Chúng ta đi thôi.”

Cô cùng y tá đi dọc hành lang, bệnh viện nơi nào cũng giống nhau, y tá bệnh nhân qua lại rất nhiều, bình thường cũng có chào hỏi nhau, mà biểu cảm trên mặt bệnh nhân đều thần thờ, mê man. Cô hít sâu một hơi, bước chân cũng bước nhanh hơn. Các người tốt lắm, cô nói thầm với lòng, cứ như vậy cô và bọn họ sẽ phải ở cùng một chỗ, vẫn cần được giúp đỡ nhiều hơn. Kiểm tra sức khỏe trong phòng ở dãy hành lang cuối, đối diện chính là bác sĩ trực ban. Y tá đưa cô ngồi xuống băng ghế ở phòng kiểm tra, sau đó lấy trong túi ra mảnh vải trời tay cô, căn dặn: “Cô ở đây ngoan ngoãn, không nên đi đâu, tôi gọi bác sĩ tới.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn ngồi tựa vào ghế, nhìn các dụng cụ quen thuộc kia, trong nháy mắt cô như lúc bước vào đại học năm nhất, cô cũng đã trải qua một lần kiểm tra sức khỏe toàn diện như vậy, nhưng khi ấy rất đông sinh viên mới, trên mặt bọn họ biểu cảm rất phong phú chứ không giống hiện tại, khu khám sức khỏe đều trống trải, chỉ có mỗi cô. Chắc là hôm nay chỉ có cô nhập viện thôi. Có tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, một người đàn ông cao ráo bước ngang qua cô, sau đó đi đến bàn và ngồi xuống. Tóc ngắn gọn gàng, gương mặt điển trai, áo blouse trắng dài lấp ló bên trong là màu sơ mi đỏ sậm, anh ta trông như một quý công tử ngồi ở chiếc ghế vương giả của mình.

Trần Tổng Mạn nhũn mảy, người đẹp thế này cũng làm bác sĩ tâm thần? Vị bác sĩ lật xem hồ sơ, ngẩng đầu nhìn cô vừa lúc thấy cô khẽ nhũn đôi mày.

“Cô có ý kiến gì với tôi?” Giọng nói cũng rất êm tai, có nhấn nhá, thích hợp đi làm DJ ở quán bar.

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Anh có nghĩ tới việc đổi nghề không?”

Bác sĩ ung dung tựa ghế, chân dài duỗi thẳng: “Cô muốn đề cử tôi đi đâu?”

“Tôi có một người bạn rất tốt nghiệp đại học, cậu ta quyết định mở quán bar ở đường Tân Hải...”

“Cô giới thiệu tôi vào làm trai bao à?” Ngữ khí của anh ta nhẹ nhàng, giống như đang nghiền ngẫm ý kiến một cách thấu đáo.

Trần Tổng Mạn nhún vai: “Đó là do anh nói.”

“Từ nhỏ đến lớn chỉ gặp người bị tâm thần chứ chưa từng gặp ma nữ tâm thần.” Bác sĩ thân nhiên đáp.

Ma nữ? Trần Tổng Mạn theo bản năng sờ sờ mái tóc xơ rối của mình, ngẩng đầu phản kích: “Đội tôi xuất viện tôi sẽ đưa hình ảnh cho cậu ta xem, với tư chất của anh một phát là được nhận ngay vào làm.”

Bác sĩ lại tiếp tục xem hồ sơ bệnh án của cô, cũng không ngẩng mặt mà đáp: “Cám ơn, lúc ấy nhất định tôi sẽ mời cô làm trợ lý tư nhân, để ma nữ làm công tiết kiệm tiền hóa trang.”

Trần Tổng Mạn nheo mắt, đụng tới cao thủ rồi!

“À quên.” Anh ta đột nhiên kêu lên, “tôi còn chưa tự giới thiệu.” Dứt lời đem tấm thẻ đeo trước ngực đưa cho cô xem, “tôi họ Giang, cô có thể gọi tôi là bác sĩ Giang.”

Lại là Giang? Trần Tổng Mạn nhìn tấm thẻ trước áo anh, Giang Hành.

“Ha, Giang Hành.” Đột nhiên cô cười một tiếng lạnh nhạt, cũng không biết là cười cái gì.

“Cô bảo gì cơ?”

Trần Tổng Mạn không đáp.

Giang Hành tiếp tục nói: “Tuy rằng tôi không bài xích bệnh nhân gọi thẳng tên của tôi nhưng tôi đề nghị cô ở trong bệnh viện gọi tôi một tiếng bác sĩ Giang, tránh để người khác nghĩ cô từ cửa sau vào.”

Không muốn cãi nhau với anh ta bởi vì ăn chưa no lần thiếu ngủ nên tinh thần của cô càng thêm cạn kiệt, Giang Hành bảo cô nằm xuống giường, xốc áo

cô lên tận ngực, cô không nghĩ gì cũng làm theo. Nhưng đến khi lộ ra vùng bụng bằng phẳng thì cô mới giật mình tỉnh lại kéo áo xuống.

“Anh làm cái quái gì vậy?” Trần Tổng Mạn trừng mắt câu hỏi.

Giang Hành lắc đầu, giờ ông nghe bệnh trong tay: “Tôi muốn xem cô ngốc đến độ nào.” Sau đó anh vén áo cô lên, cười quynh rừ: “Yên nào.”

Cô sắp phát điên mất thôi. Ông nghe lạnh lẽo ở trên ngực cô nhẹ nhàng áp lên rồi rời đi: “Đáng người và diện mạo của cô ấy hả, còn khuya tôi mới để tâm.”

Trần Tổng Mạn quyết định nhẫn nhịn, không cãi anh ta, nếu cãi thì sẽ bị bắt uống thuốc an thần, dù sao cô cũng đang bị “mắc bệnh tâm thần”, khổ thân vậy đây. Làm xong một loạt kiểm tra, mặt người dạ thú sửa sang lại áo blouse trắng, thản nhiên ngồi tựa vào ghế đầy kiêu ngạo. Trần Tổng Mạn tưởng tượng bồng dung cái ghế gãy và anh ta ngã nhào xuống đất thì bật cười, Giang Hành ngồi nhìn cô bằng ánh mắt bình thường (không giống như nhìn bệnh nhân tâm thần) rồi nói: “Xem ra bệnh cô vẫn chưa ổn, cô là bệnh nhân mới, hơn nữa còn có tiền án nên một tuần đầu phải bị công tay.”

Nói xong, Giang Hành còn bỏ sung thêm: “Đương nhiên nếu tôi ở đây thì cô không cần.”

Trần Tổng Mạn bĩu môi, cô còn chưa muốn không có việc gì cũng dẫn xác tới gặp anh ta. Chỉ là, cổ tay trắng trẻo này cô đành phải để chúng nó chịu thiệt một tuần rồi.

“Mỗi ngày đến đây báo danh một lần, bảy ngày sau nếu tình trạng có biến chuyển tốt thì chỉ cần công tay ba ngày thôi.” Anh xoa xoa thái dương.

Trần Tổng Mạn vẫn không ngừng đầu nói chuyện.

“Cố lên nhé.”

Cô nghe xong sùng sốt một chút mới chậm rãi nói: “Cám ơn.”

Sau đó Giang Hành rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau khi Gianh Hành đi khuất, em y tá ngồi ở ngoài bước vào, còn đem theo một bộ công tay, trên mặt có phần áy náy: “Thật ngại quá, một tuần đầu đành để chị chịu thiệt thôi.”

Trần Tổng Mạn nhìn gương mặt em gái tươi cười ảm áp nên tâm trạng cũng thả lỏng hơn một chút. Chắc bởi vì bệnh nhân tâm thần không chịu nổi kích động cho nên bệnh viện mới điều một cô gái trẻ tuổi sáng sủa đến đây, nhưng nhờ mà bệnh nhân đột ngột phát bệnh thì em gái có xử lý nổi hay không? Tựa như đọc được ý nghĩ của Trần Tổng Mạn, em gái nhỏ kiêu ngạo ngẩng đầu: “Tuy em còn nhỏ nhưng em có võ đây. Nếu chị phát bệnh, em tuyệt đối có thể áp chế chị.”

Nghe đến đó, Trần Tổng Mạn bất chợt ngộ ra bản thân mình vẫn còn là một bệnh nhân tâm thần, cô đưa tay vuốt khê mái tóc mình. Hiện tại cô chỉ muốn biết rõ sự việc là thế nào, bản thân rốt cuộc có mắc bệnh tâm thần hay không, nếu không có thì giấy chứng nhận kia từ đâu mà ra? Nhất thời cô cảm thấy phiền muộn.

“A, Tổng Mạn, chị xem này.” Em y tá đột nhiên vỗ vai cô.

Trần Tổng Mạn nhìn theo ngón tay của em gái, ừ, trên tường là tấm biển có ảnh cá nhân, bên dưới là tên của từng y tá và bác sĩ. Cô quay sang nhìn em gái đang cười tươi tắn rồi nói khẽ: “Là Trương Tiểu Hồng?”

Em gái lại cười, trỏ tay vào tên của vài người xếp cao nhất: “Chị xem bác sĩ Giang, vừa điển trai, vừa có học thức, mà cái tên cũng đẹp nữa. Lúc em vừa mới đến cũng không biết mấy tên ấy có nghĩa là gì.”

Trần Tổng Mạn nhìn vài gương mặt bác sĩ qua loa, sau đó tâm trạng chùn xuống. Đây là bệnh viện, thế nhưng chỉ có một người họ Giang – Giang Hành. Điều đó có nghĩa là... Trần Tổng Mạn nhớ lại nét chữ ký rỗng bay phượng múa trên phần văn kiện, đầu óc cô lại rơi vào mơ hồ. Cô không thể xác định bằng phân tích báo cáo kia có phải do Giang Hành ký hay không. Quên đi, có dịp cô nhất định sẽ hỏi anh ta.

“Cô thực may mắn.” Trương Tiểu Hồng chu môi, “đĩ nhiên là bác sĩ Giang phụ trách cô rồi. Cô phải biết rằng bác sĩ Giang là người trẻ tuổi đẹp trai nhất trong đàn bác sĩ đây.”

Trần Tổng Mạn đồng ý gật đầu, rồi tò mò hỏi: “Vì sao tôi lại may mắn?”

“Cô còn không biết à?” Trần Tiểu Hồng nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, “cô nhập viện thật khéo, buổi sáng phòng kim cương số ba bệnh nhân đã được người nhà đón về, hơn nữa vấn đề phòng bệnh ở đây lại cấp bách nên cô vừa đến đã được vào luôn phòng kim cương.”

Dứt lời, chị ta lè lưỡi: “Ngại quá, tôi hay có thói quen gọi phòng VIP thành phòng kim cương.”

Trong lòng cô cũng không phải là cảm giác bình thường, cô có phần lo lắng. Phải biết rằng nơi này bệnh nhân đủ loại, không chỉ riêng gì bệnh nhân mắc chứng tâm thần nặng nhẹ, nhờ mà cùng phòng với kẻ tâm thần khác thì cô không biết sẽ có chuyện gì xảy ra với mình. Lúc này cô biết mình được ở phòng riêng nên tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn, vì thế liền thở phào một hơi. Khi ngẩng đầu thì Trần Tổng Mạn lại phát hiện, Trương Tiểu Hồng đang dùng ánh mắt suy ngẫm nhìn cô.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Trương Tiểu Hồng nghiêng đầu: “Tôi gặp cô cũng đã lâu, nhưng tôi thấy cô là một bệnh nhân bình thường nhất. Chứng tâm thần này phần lớn dù nặng hay nhẹ nếu không làm nhầm cả ngày thì bệnh nhân đều im thin thít, không làm gì, không nói gì, chỉ có cô là bình thường ngoài mong đợi.”

Trần Tổng Mạn mỉm cười: “Có thể lúc trước tôi nói nhiều lắm, nhưng khi vừa bệnh thì biến thành người bình thường.”

Trương Tiểu Hồng nghe xong che miệng cười hai tiếng: “Cô thực vui tính.”

“À, đúng rồi!” Như vừa nhớ ra cái gì, chị ta nhìn về phía Trần Tổng Mạn, chớp mắt mấy cái rồi nhỏ giọng nói: “Tôi quên nói cô biết, cô ở trong bệnh viện không thể mặc áo lót, lát tôi đưa cô vào nhà vệ sinh để cô cởi ra nhé.”

Cái gì chứ? Trần Tổng Mạn nhăn mặt đáp: “Sao có thể không mặc áo lót?”

Trương Tiểu Hồng nhún vai: “Tuy rằng hiện tại cô có biểu hiện bình thường, nhưng cô vẫn là bệnh nhân tâm thần, loại áo lót này có kim loại lại ôm sát quá, tôi sợ cô phát bệnh rồi dùng nó làm vũ khí tấn công người khác thì sao?”

Trần Tổng Mạn quả thật muốn phát cuồng: “Tôi bị còng tay chưa đủ mà cô còn sợ như thế à? Khác nào cô bảo tôi cởi sạch quần áo trên người chứ?”

Trương Tiểu Hồng nghe vậy liền đâm chiêu: “Cô nói cũng đúng.” Rồi chị ta nháy mắt vài cái, “điều này chúng tôi không lo lắng lắm, trừ khi cô tự nguyện thoát y, nếu không thì quần áo bên ngoài vẫn có thể mặc.”

Dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Trần Tổng Mạn đành theo chân chị ta vào nhà vệ sinh, đem áo lót cởi ra đưa cho chị ta.

Trương Tiểu Hồng cười tủm tỉm đem nội y nhét vào túi: “Kỳ thực nhìn biểu hiện của cô, nếu bác sĩ báo cáo bệnh tình cô thuyên giảm, hơn nữa được bác sĩ cho phép thì áo lót cũng có thể mặc.”

Trần Tổng Mạn: “...”

Vì thế trên đường trở về phòng bệnh, loại đồ bệnh nhân rộng rãi này khiến cô cảm thấy có chút kỳ cục. Mỗi lần có người ngang qua là cô đều cố gắng né tránh bọn họ, chờ bọn họ đi khuất rồi cô mới bước đi.

“Không sao, ở đây chẳng ai chú ý đến việc cô có mặc áo lót hay không.” Trương Tiểu Hồng khẽ nói.

Trần Tổng Mạn định thần, nhìn những người đang đi trên hành lang rồi tự nhìn lại mình, hình như cô và bọn họ không giống nhau lắm. Đúng rồi, là biểu cảm. Đa số những bệnh nhân đều có biểu cảm đại ra, Trần Tổng Mạn muốn nỗ lực đọc được suy nghĩ trong ánh mắt của bọn họ, nhưng sau đó cô lại phát hiện rằng bản thân cô cơ bản không làm họ phải để tâm. Người vừa đi ngang cô là một cô gái trẻ tuổi, đôi tay bị mảnh vải trời đàng sau lưng, y tá theo sau dẫn đường cho cô gái đi về phía trước. Mái tóc khô rối buộc túm thành đuôi ngựa, đôi mắt dờ dẩn nhìn vào hư không, Trần Tổng Mạn liếc xem bảng tên trước ngực của cô gái.

0952.

Hơn nữa, không mặc áo lót.

Hắn là bị bệnh tâm thần giống cô, rồi cô lại nhìn đến mảnh vải buộc chặt ở cổ tay, nó loang lổ vết máu thật khiến cho cô cảm thấy rùng mình. Đôi đồng tử đột nhiên co rút lại, sàn nhà đầy máu tươi, cha cô nằm bất động, trên người còn có nhát dao thật sâu. Trần Tổng Mạn bỗng khựng lại một chỗ.

“Cô sao vậy?” Trương Tiểu Hồng thấy phản ứng kỳ lạ của cô thì lập tức hỏi han, hướng theo tầm mắt, Trương Tiểu Hồng mới thấy cô gái kia vừa bị thương, máu loang lổ trên cổ tay. Chị tức khắc ra hiệu cho cô y tá kia đưa bệnh nhân trẻ tuổi đi khuất mắt. Phải biết rằng, Trần Tổng Mạn nhìn qua đúng là bình thường, nhưng tin cô bị tâm thần đã sớm truyền khắp làng trên ngõ dưới, tội phạm tâm thần giết người, tuy rằng đã được còng tay, nhưng một khi phát bệnh cũng không thể dễ dàng khống chế được.

Trương Tiểu Hồng toàn thân đều căng thẳng, hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm Trần Tổng Mạn, tay phải sờ vào trong túi, chị đã sớm chuẩn bị kim tiêm, chỉ cần cô có hành động bất thường thì chị sẽ đâm ngay. Thế nhưng Trần Tổng Mạn vẫn đứng một chỗ, bàn tay nắm chặt, không hề nhúc nhích. Qua mười phút sau, khi mồ hôi đổ đầy trán của Trương Tiểu Hồng, cô mới chậm rãi ngẩng đầu. Trương Tiểu Hồng vội vàng lùi về phía sau, trong tay nắm chắc kim tiêm.

“Đi thôi.” Sắc mặt cô so với lúc nãy càng trắng bệch, ngay cả giọng nói cũng có chút suy yếu.

Cô vừa nói vừa bước đi, nhưng đi được hai bước thì phát hiện Trương Tiểu Hồng không đi theo bên cạnh, quay đầu lại nhìn thì thấy chị ta vẫn đứng im tại chỗ.

“Đi thôi nào.” Trần Tổng Mạn lặp lại lần nữa.

Trương Tiểu Hồng lúc này mới hoàn hồn, bước thật nhanh để đuổi kịp Trần Tổng Mạn, tiếp tục đưa cô vào phòng bệnh, nhưng trong tay vẫn nắm chặt kim tiêm. Cô đi trước, chị ta đi sau, trong đầu cả hai đều là một mảnh hỗn loạn. Vừa nãy cô nhìn thấy máu, chợt nghĩ tới cha mình ngày đó cũng đã chết như thế, và một phút giây bất chợt cô cảm thấy mình không ổn định, suýt chút nữa đã không kiềm chế nổi. Trần Tổng Mạn lạnh gáy, chẳng lẽ cô thực sự bị tâm thần? Thứ cảm giác này quả thật rất giống với triệu chứng bệnh, cô đâm ra hoài nghi bản thân. Nếu cô bị tâm thần thật thì phải làm thế nào bây giờ? Nếu bản báo cáo kia là thật, nếu lời của Giang Uyên Chi cùng Trần Phình Đình là sự thật, nếu cha cô bị cô giết thì...

Không, không có khả năng đó! Trần Tổng Mạn cố sức lắc cho những ý nghĩ tiêu cực ấy rơi ra ngoài.

“1204, đến!” Trương Tiểu Hồng nhìn danh sách trên tay rồi xoay người lại gọi cô.

Phía sau không ai đáp trả. Trương Tiểu Hồng quay đầu, phát hiện Trần Tổng Mạn đang đứng ngăn người, càng không biết suy nghĩ điều gì. Cũng may chứng tâm thần kích động ở thời điểm bình thường đều là như vậy, ánh mắt chỉ đại ra, không nói không rằng, Trương Tiểu Hồng mới cảm thấy an tâm. Chị đi tới, đẩy nhẹ cô. Cô bước lên, chị ta mở cửa và theo cô vào phòng bệnh cùng. Trần Tổng Mạn quan sát chung quanh, phát hiện phòng này quả thật có đề hai chữ “Kim cương.” Nội thất sang trọng, còn có cả TV, so với phòng bệnh tập thể thì tốt hơn rất nhiều, nói thật, phòng bệnh VIP và phòng thường khác nhau một trời một vực. Nhìn chiếc giường đơn trông trái, cô đề nén cảm xúc trầm mặc xuống, Trần Tổng Mạn đột nhiên biết mình là người may mắn, nếu không thì làm sao được ở phòng ốc như thế này.

Nhưng mà...

“Ở đây chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ?” Cô hỏi, cô không ngốc, nhìn là biết phòng được tu sửa, mà kẻ tu sửa chính là kẻ có tiền có của.

Trương Tiểu Hồng đầu đầu trả lời: “Thực ra bệnh nhân phòng này đã đưa trước tiền cọc mười năm, anh ta ở đây hơn năm năm, hai ngày trước vừa được người nhà đón về, tiền cũng không cần lấy. Vừa khéo cô nhập viện, vì thế bệnh viện quyết định cho cô căn phòng kim cương luôn.”

Dứt câu, chị ta tắc lưỡi: “Cô quá may mắn rồi.”

Lại là may mắn của kẻ tâm thần, Trần Tổng Mạn nhếch môi cười, chẳng biết ở viện tâm thần Trương Tiểu Hồng lại có gì hâm mộ?

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trần Tổng Mạn đeo còng tay bước vào phòng, cuối cùng cũng đặt mông ngồi xuống giường. Trên mông bỗng có cảm giác đau nhức, cô theo bản năng muốn sờ vào nó, lại phát hiện cổ tay đã bị còng từ bao giờ, thật là chết tiệt mà!

“Sao giường này cứng như vậy?” Trần Tổng Mạn cau mày hỏi.

Trương Tiểu Hồng nhìn cô một cái, sau đó giờ drap giường lên, bên dưới tấm drap là miếng ván gỗ dày hiện lên trong mắt cô, cô còn tưởng là mình say.

“Nói như thế nào thì cô cũng là bệnh nhân, tuy rằng giường thông dụng thoải mái, nhưng dù sao nơi này cũng là bệnh viện.” Trương Tiểu Hồng chỉ vào các loại thiết bị buộc chặt ở giường, nội tâm thoáng có chút tà ác.

Chị ta tiếp tục nói: “Bình thường lúc không có việc gì, cô có thể hoạt động ở trong phòng, cũng có thể đi ra ngoài. Đương nhiên, lúc đi ra khỏi phòng thì tôi sẽ phụ trách đi theo cô, bảo vệ cô an toàn.”

“Cô không quản tôi lúc trong phòng à?” Trần Tổng Mạn lại hỏi.

“Nơi này đều có chuông, nếu có việc cô cứ nhấn chuông tìm tôi.” Trương Tiểu Hồng trở vào chuông, “cô nghỉ ngơi đi nhé, nửa giờ sau tôi đến gọi cô dùng cơm.”

Nói xong, chị xoay người bước ra ngoài, chưa đi đã bị Trần Tổng Mạn gọi giật lại: “Này cô y tá, cánh cửa kia...”

Trương Tiểu Hồng sững sốt một chút, lập tức giải thích: “Ồ bệnh viện không cho phép bệnh nhân tùy ý đóng cửa phòng, tuy rằng đây là phòng VIP, nhưng cửa vẫn phải mở. Cô yên tâm đi, các bệnh nhân khác thân thiện lắm, không gây nguy hiểm cho cô đâu.”

Trần Tổng Mạn đành phải gật đầu.

Thấy bóng lưng Trương Tiểu Hồng biến mất ở cửa đi đường vòng, Trần Tổng Mạn cũng bắt đầu xem xét căn phòng, quả nhiên cái gì cũng không có. Cuối cùng cô đành chấp nhận ngồi trên tấm ván gỗ, nhìn hoàn cảnh chung quanh lạ lẫm của bản thân. Sau đó cô ôm gối cuộn mình ở đầu giường. Đây là lần đầu tiên cô tới bệnh viện tâm thần, không biết còn muốn ngu ngốc bao lâu. Theo như lúc tỉnh lại đến nay, bên cạnh cô đều có người trông chừng, hiện tại y tá lú lú đã đi mất, cô mới ý thức được thì ra chỉ còn mỗi mình.

Cô nên làm cái gì đây?

Nói với cô, cô nên làm gì bây giờ?

Trần Tổng Mạn vùi đầu vào gối, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Hi, gái đẹp!” Ngoài cửa vang lên một giọng nam ngả ngớn, đem Trần Tổng Mạn kéo khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, đó là một gã đàn ông mặc đồ bệnh nhân đứng dựa vào cửa chính, tóc nhuộm đỏ rực rỡ như ngọn lửa, bên tai trái thậm chí còn đeo cả khuyên tai kim cương sáng ngời. Hóa ra cũng là bệnh nhân giống cô. Nhìn vào ngực hắn ta, thấy dãy số 0968, chắc cũng vừa mới nhập viện thôi. Tuy nhiên... gã đàn ông này phải cao chừng 1m8, làn da trắng nõn, mắt sâu, mũi cao thẳng tắp, chính xác là con lai.

Thật không dám tin, bệnh viện tâm thần lại có kẻ đẹp trai như vậy. Trần Tổng Mạn đánh giá tên đàn ông trước mắt, cũng đành thuận nước đẩy thuyền, giờ tay vẩy vẩy nói “hi” với hắn.

Hắn ta thùng thình bước vào, không e dè ngồi xuống cạnh cô, đôi mày hơi chau lại: “Em mới tới à?”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

“Xin tự giới thiệu nha, anh là Abel.” Abel hất mái tóc đỏ, ánh mặt trời phản xạ chiếu vào suýt chút nữa làm kẻ thiếu ngủ như cô bị lóa cả đôi mắt.

Trần Tổng Mạn đáp lại: “Em là Amanda, người mới.” Trương Tiểu Hồng lúc này có căn dặn, bệnh viện tâm thần kiêng kỵ nhất chính là hỏi người khác mắc bệnh gì, bởi vì trong đó đa số bộ phận cũng chẳng biết mình có bệnh. Nếu biết bản thân là bệnh nhân, hơn phân nửa, hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị kích động, nhờ bị ai hỏi trúng đề tài này sẽ điên tiết tấn công họ. Cho nên cô cũng không rõ hắn ta vì bệnh gì mà vào đây, đương nhiên, cô càng không nói bệnh tình của mình cho hắn ta nghe.

Abel nghe vậy hơi híp mắt, bàn tay trắng nõn lướt trên mặt cô: “Gái đẹp, không thành thật gì hết vậy?”

Sống lưng Trần Tổng Mạn chợt lạnh.

“Vừa rồi anh có xem trộm báo cáo của em, rõ ràng em tên là Trần Tổng Mạn.” Khóe mắt hắn rũ xuống, tỏ vẻ thương tâm, “anh thành tâm muốn biết, nhưng sao em lại không thật lòng trả lời? Anh đau lòng lắm đó.”

Trần Tổng Mạn không có biểu cảm gì, điềm tĩnh giải thích: “Tên của em là Trần Tổng Mạn, cơ mà tên tiếng Anh là Amanda.”

Nhìn biểu cảm bình thản của cô, Abel quả nhiên là tin sái cổ.

“Thế còn anh? Tên của anh là Abel, vậy tên tiếng Trung thì sao?” Trần Tổng Mạn vờ hỏi.

Abel lộ ra dáng vẻ khó hiểu. Hắn cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Không nha, tên anh là Abel, không có tên tiếng Trung. Người ta chưa đặt tên tiếng Trung cho anh.”

“Người ta?”

Trần Tổng Mạn suy đoán, hẳn là ba hoặc mẹ hắn rồi.

Hai người ngồi ở trong phòng tán gẫu đủ thứ chuyện. Cô biết thông tin về hắn ta tương đối nhiều, hơn nữa Abel là kẻ hiếu động nên ít nhất cũng khiến tâm trạng của cô tốt lên nhiều lắm.

“Thế này nha,” Abel oai phong nói, “lát nữa hai chúng mình cùng ngồi ăn cơm chịu không?”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

Abel hưng phấn vỗ tay: “Vậy anh về cầu nguyện đã, một lát em sang rủ anh đi.” Hắn chỉ chỉ vào tường, “phòng anh ở cạnh phòng em đó.”

“Anh cầu nguyện gì thế?” Trần Tổng Mạn tò mò.

Abel lấy trong túi áo ra một cây thánh giá hình chữ thập, hướng về phía cô hươu hươu: “Anh là giáo đồ Cơ Đốc.” Sau đó nhanh chóng bỏ lại vào túi.

Cô gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Sau khi Abel rời khỏi phòng, cô đột nhiên chợt nhớ vậy là mình đã tìm được một người bạn mới, ờ vì là bệnh nhân tâm thần cho nên cứ gọi là bạn cùng phòng đi. Chính suy nghĩ của cô khiến cô cảm thấy rất buồn cười.

Lúc Trương Tiểu Hồng gọi cô đi ăn cơm, cô thừa dịp đem mặt mũi rửa sạch, lại còn đưa tay cào cào mái tóc chờ đỡ rồi. Trong phòng bệnh không có gương, cũng không có thủy tinh, tránh để bệnh nhân dùng những vật nguy hiểm này tấn công người khác hoặc làm tổn hại bản thân, vì vậy cô đành phải đứng ở hành lang nhìn qua nhìn lại trên cửa kính, cuối cùng vỗ vỗ mặt hai cái, ừm, tạm ổn rồi.

“1204!” Là giọng nói của Trương Tiểu Hồng.

Trần Tổng Mạn quay đầu, nhìn về phía chị ta: “Cô sao còn đứng ở đây, không đi ăn cơm?” Chị ta cặp tay cô muốn đưa đi, nhưng lại bị cô thoáng từ chối một chút. Trương Tiểu Hồng dò xét nhìn cô.

Trần Tổng Mạn chỉ chỉ vào cửa phòng bên cạnh: “Cái người tên Abel muốn cùng tôi ăn cơm.”

Dứt lời, thấy sắc mặt Trương Tiểu Hồng có phần kỳ lạ, cô có linh cảm không tốt nên buộc miệng hỏi: “Sao vậy? Có phải tôi không nên đồng ý với anh ta?”

Trương Tiểu Hồng lắc đầu: “Không, chúng tôi còn khuyến khích bệnh nhân trao đổi trò chuyện lẫn nhau nữa là, tuy nhiên...” Về mặt chị ta hiện lên rõ ràng “không biết phải nói làm sao”, cuối cùng đành đẩy đẩy Trần Tổng Mạn, “cô xem đi rồi biết.”

Trần Tổng Mạn cẩn thận ngẫm nghĩ, sau đó chuyển hướng về căn phòng kia, cửa phòng vẫn mở rộng như cũ. Cô ghé vào nhìn, chỉ thấy Abel ngồi trên giường dựa lưng về phía mình, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cộc, cộc.”

Cô lễ phép gõ cửa một chút, Abel nghe âm thanh liền ngoảnh đầu lại, trong tay vẫn nắm chặt cây thánh giá chữ thập.

“Có phải em quý rầy anh cầu nguyện hay không?” Trần Tổng Mạn ngượng ngùng nói, “chính là cô y tá bảo em đi ăn cơm, vừa nãy anh bảo nếu đi thì...”

“Tôi mới không có cầu nguyện!” Abel thiếu kiên nhẫn phẩy tay, đứng dậy đi đến phía cô, thánh giá quăng bừa trên giường bệnh.

Cô đột nhiên cảm thấy người này và Abel có phần không giống nhau. Nếu Abel là chàng điển trai rạng rỡ như ánh dương, thì Abel của hiện tại chính là một tên đàn ông kiêu ngạo, ngay cả dáng vẻ cũng trở nên khí phách rất nhiều. Là tâm trạng không tốt sao, cô chợt nghĩ như vậy.

Abel đứng thẳng, trên cao nhìn xuống Trần Tổng Mạn: “Amanda phải không? Tôi nhớ được cô.”

Gương mặt cô tràn đầy vạch đen, chẳng lẽ mới gặp nhau lại quên nhau chứ? Hay hẳn ta bị chứng mất trí nhớ, cho nên lúc nhớ lúc không? Cô miên man nghĩ ngợi.

“Đừng lằng nhằng.” Abel lạnh lùng mở miệng, “tôi không phải là Abel, biết chưa?”

Trần Tổng Mạn đâm ra sững sốt, hẳn ta bị tâm thần phân liệt à?

“Tôi là August.” Ánh mắt hẳn ta nhìn đăm đăm, “chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Hai người cùng đi song song ở hành lang, trước mặt là một dòng người khá đông, bọn họ đều khoác áo bệnh nhân, xem ra là giờ ăn tập thể. Y tá bên cạnh quan sát cô và August, sau đó nhìn quanh bốn phía.

“August!” Trần Tổng Mạn đột nhiên thì thầm.

August quay đầu nhìn cô một cái: “Muốn gì?”

Cô nhẹ nhàng cười: “Là thần tình yêu.”

Đôi mắt của August trở nên ôn hòa hơn: “Cô biết thần thoại Kell à?” Khó khăn lắm cô mới nghe được chất giọng cảm xúc từ hẳn ta, “tôi cho rằng người Trung Quốc đều chỉ biết thần thoại Hi Lạp và thoại Bắc Âu thôi, ày, ngu xuẩn quá!”

Trần Tổng Mạn tiếp lời: “Tôi đại học ngôn ngữ Trung.” Cô nghiêng đầu nhìn Abel... à không, nhìn August, “anh là hậu duệ của Kell?”

August theo đoàn người tiến bước: “Cha tôi là người Ireland.”

Cô ngẩng mặt ngắm August, cũng là tóc đỏ, cũng là khuyên tai, cũng là gương mặt quen thuộc, nhưng tính cách thì là một kẻ hoàn toàn khác. So với gã đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo này thì kỳ thực cô vẫn thích Abel hoạt bát kia hơn.

Trải qua vài phút, cô không nói gì thêm, August lại càng không chủ động bắt chuyện cho nên giữa hai người cực kỳ yên tĩnh. Hơn nữa không chỉ hai người bọn họ yên tĩnh, mà chính là mọi người đều yên tĩnh. Đa số đều cầm cúi đi trên đường của mình, đắm chìm trong thế giới của bản thân, chẳng biết đang nghĩ gì, hoặc có lẽ cái gì cũng không nghĩ, thế mà hết thấy đều một mực im lặng.

Sự yên tĩnh có chút lạ lùng. Nhưng tựa hồ rất bình thường.

Cách đó không xa, cô có nghe thấy tiếng y tá cao giọng tán gẫu, nội dung chỉ là những mẩu chuyện tầm phào. Nghe xong, cô còn bật cười thật khẽ. Lúc cô hồi phục tinh thần nhìn về phía chung quanh chỉ phát hiện mọi người vẫn như cũ, không có chút phản ứng, dường như đối với âm thanh bên ngoài chẳng còn cảm giác nữa. Họ tiếp tục cúi đầu bước đi. Chẳng lẽ đây mới là bệnh nhân tâm thần thật sự?

Cô nghi ngờ bản thân về sau cũng sẽ giống bọn họ, trở nên ngây dại, lảm lũi, và cả thế giới ngoài kia... quay lại được hay không?

Chính cô cũng không biết đáp án.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, giày đã bị thay bằng dép lê thống nhất theo quy định bệnh viện, trên dép có dây số 1204. Cô hiện tại không phải Trần Tổng Mạn, mà là bệnh nhân 1204 ở bệnh viện T. Khẽ hít sâu một hơi, cô chợt hiểu mình nên làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tặng Cỏ May

Trần Tổng Mạn đi theo sau đoàn người, cầm bát chờ phát com. Trông thấy có bàn trống nên cô toan ngồi xuống chờ thì đã bị August kéo lấy cánh tay.

“Huh?” Trần Tổng Mạn dùng ánh mắt dò hỏi.

Không ngờ August căn bản chẳng chú ý, vì thế trao đổi ánh mắt thất bại. Cô đành phải nhìn ngó xung quanh, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều cầm bát đứng ở trước bàn, không ai ngồi xuống. Nay cô có chỗ đứng ở đây cũng xem như là may mắn, ánh mắt cô lóe lên sự cảm kích với August. Tuy rằng cảm kích, nhưng mà trong mắt cô rõ ràng có tia cười nhạo.

Thật sự là một kẻ lộn xộn. Trần Tổng Mạn bắt đầu nhớ đến Abel.

Đứng hơn mười giây, sau khi mọi người đều được phát com, một bác y tá nữ đi tới đứng giữa, hẳn là y tá trưởng, gõ keng trong tay “keng keng”. Nghe thấy âm thanh, ai nấy mới lục đục ngồi vào bàn. Cả cô cũng không ngoại lệ. Trước mặt là bát nhựa và đĩa gỗ, thức ăn đơn giản, còn có nửa quả trứng luộc và một phần thịt không biết là thịt gì. Nhưng cô cũng không rảnh rồi nghĩ ngợi nhiều, chỉ im lặng ăn com. Hiện tại cô đói đến nỗi ngực sắp dán vào lưng, mặc kệ thức ăn có gì thì với cô nó chính là sơn hào hải vị. Cô ăn rất khỏe, thậm chí còn có chút lười biếng, nuốt luôn mà không cần nhai.

“À!” Trần Tổng Mạn đặt bát rỗng lên bàn, cảm thấy một tiếng, không biết có thể xin thêm com ở đâu?

Cô không dám trực tiếp hỏi y tá, đành phải quay đầu nhìn sang August, lại phát hiện hắn ta đang cầm chiếc đĩa, trợn mắt há mồm ngó chòng chọc cô, thức ăn trong bát com căn bản còn chưa động qua.

“Em... đã nhịn đói mấy ngày rồi?!” August vô cùng sùng sốt.

“Ba bốn ngày chưa ăn, tôi cũng không nhớ.” Trần Tổng Mạn lên lút quan sát xung quanh, bốn phía người ta đều ăn tập trung ăn uống, cũng không ai có ý muốn thêm com. Cô hỏi, “anh là Abel?”

Abel gật đầu, dùng đĩa xới xới bát com: “Đương nhiên, không phải anh thì là ai?” Rồi hắn ta chỉ chỉ cái thùng gỗ to đằng kia, “em có thể xếp hàng xin thêm com.”

Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm cái thùng gỗ, hai mắt tỏa sáng. Cô đứng dậy, đem bát đi sang bên kia. Tuy rằng thùng com không xa nhưng cũng phải đi qua vài cái bàn dài, bảy người trên bàn vẫn chưa ăn xong. Hơi ngượng nghịu bởi một ít com, lúc cô đi ngang qua đã vô tình khiến vài kẻ chú ý. Ánh mắt ngây dại nhìn cô không chút cảm xúc khiến cô chợt thấy toàn thân có vô số rần rộc bò ngang. Cô bị bọn họ nhìn như vậy, hai chân chợt bủn rủn. Đây, đây, bọn họ chính là bệnh nhân tâm thần đấy...

Trần Tổng Mạn bèn bước nhanh hơn, muốn đi nhanh qua bọn họ nhưng ông trời trêu ngươi, vì quá gấp gáp nên bị trượt chân ngã. Không phải do đất trên sàn nhà lạnh băng như cô tưởng tượng, vì cô đã ngã sấp lên một người khác, và rồi người đó ngoảnh mặt lại xem cô.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Trần Tổng Mạn vội vàng đứng dậy cầm chiếc bát trong tay, cúi đầu xin lỗi.

Y tá thấy cô bị ngã nên cũng vội vàng bước tới. Người đàn bà bị cô va phải vẫn không một cảm xúc, ngay cả động tác nhỏ cũng không có. Bà ta lạnh lùng liếc nhìn cô, sau đó tiếp tục nhìn xuống, cuối cùng ánh mắt có phản kích động. Cô cũng nhìn theo, thì ra cánh tay cô lúc này bị ngã đã trầy một mảng, tuy không đau nhưng đã có ít máu chảy ra. Quan sát người đàn bà trước mặt mình, cô phát hiện biểu cảm bà ta trở nên hung hãn, trong mắt đầy tàn nhẫn. Trần Tổng Mạn còn chưa kịp định thần thì đã bị một người đằng sau đã túm chặt lấy tay cô khiến cô bị đau, mà dưới chân thì cũng có chút bất ổn. Đột nhiên người đàn bà kia giờ nhanh như chớp, nhắm phía cô mà đánh. Hai tay quơ quào, rất giống Mai Siêu Phong.

Khi cô định thần lại thì nhận ra người vừa kéo cô về sau là Trương Tiểu Hồng. Lúc này, chị ta đối phó với bệnh nhân tâm thần, vài cô y tá khác cũng chạy như bay đến, giữ chặt tay chân người đàn bà điên. Bà ta dường như không muốn sống nữa, cứ hướng đến cô mà đá, mà đòi cào xé. Cô nhìn quanh một vòng, phát hiện những bệnh nhân vẫn ngồi tại chỗ ăn com, có vài người bị âm thanh ồn ào làm cho chú ý, nhưng rồi họ chẳng buồn phản ứng, tiếp

tục cúi đầu im lặng.

Đây chính là bệnh viện tâm thần.

Trần Tổng Mạn nhìn cánh tay bị xướt của mình, nén đau thả tay áo xuống, cô sợ bệnh nhân khác trông thấy lại nổi điên thì khó mà ngăn chặn. Căn thời gian chuẩn xác, Trương Tiểu Hồng lấy ống tiêm trong túi ra, không chút do dự tiêm vào cánh tay của người đàn bà, sau đó bà ta dần dần yên tĩnh, rồi rơi vào trạng thái hôn mê. Y tá trưởng một bên phục vụ các bệnh nhân khác ăn cơm, một bên dùng bộ đàm gọi cho vài nam y tá, đưa người đàn bà vừa phát cuồng này lên xe đẩy ra ngoài. Đầu vào đầy hết, lúc này y tá trưởng mới phát hiện sắc mặt trắng bệch của Trần Tổng Mạn, cô đang nấp sau lưng Trương Tiểu Hồng. Bà cau mày, ánh mắt nhìn vết thương trên tay cô, ra lệnh: “Tiểu Hồng, đưa con bé vào phòng y tế.”

Tiểu Hồng gật gật đầu, quay lại bảo Trần Tổng Mạn: “Cô đi theo tôi.”

Trần Tổng Mạn đi theo sau Trương Tiểu Hồng, còn ngoảnh lại nhìn Abel đang ngồi cách đó không xa. Hấn ngăn người, cũng không hướng về phía cô. Lặng lẽ giấu đi cảm giác chua xót trong lòng, cô ngoan ngoãn theo Trương Tiểu Hồng rời khỏi căn tin.

“Cô đó, thật sự vừa nãy rất nguy hiểm!” Ra khỏi cửa căn tin, Trương Tiểu Hồng không nhịn được nói, “may mắn là cô không bị bà ta cào, nếu không tiêu luôn gương mặt.”

Trần Tổng Mạn nhớ tới bệnh nhân kia, bỗng thấy rùng mình, “ừ, chị Hồng, vẫn là nhờ có chị!” Mặt cô hơi ửng hồng một chút.

“Là tôi nhờ cô thì đúng hơn. May mắn cô không có phát bệnh, nếu cô cuồng lên giống bà ta thì tôi cũng bó tay chịu trời.”

Trần Tổng Mạn nhất thời nghẹn giọng. Cô đã quên mình cũng là bệnh nhân tâm thần, cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Vừa rồi cô cũng thấy mà, bà ta gầy ốm, bệnh đã nghiêm trọng lắm rồi.” Trương Tiểu Hồng giảng đạo, “lần trước cũng vào đây một thời gian nhưng được người nhà đón ra viện, kết quả ở nhà cô con dâu giết gà, bắt càn để bà ta thấy, vậy là lại điên lên.”

Chị lắc đầu nói tiếp: “Bà ta đánh con dâu bị thương, tỉnh lại thì cái gì cũng quên sạch, cuối cùng lại bị đưa vào đây.”

Điều này không phải giống mình ư? Trần Tổng Mạn nhủ mảy, chẳng lẽ cô và bà ta giống nhau, chính cô giết chết cha, nhưng vì có bệnh nên đã quên mất? Cô lại nghĩ ngợi mông lung.

“Người nhà bà ta đưa tiền cho lãnh đạo bệnh viện, bảo không cần điều trị.”

“Tại sao không cần điều trị?” Cô chột hỏi.

“Chính là chịu hết xiết.” Trương Tiểu Hồng nhún nhún vai, “nói thật, cơ thể bà ta cũng suy yếu, cho dù có điều trị cũng không dứt, nên họ bỏ mặc luôn.”

Trần Tổng Mạn nghe xong không có cảm xúc gì. Tính người ảm lạnh, cô tuy rằng sống chưa sôi đời, nhưng ở phương diện này có thể hiểu rất rõ. Người nhà thì sao chứ, nếu không phải ở chung một nhà, cô còn không biết mình có người nhà.

Trong nháy mắt, phòng y tế đã ở ngay trước mặt, Trương Tiểu Hồng lên tiếng: “Cô vào đi, bác sĩ ở trong sẽ xử lý vết thương của cô.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn gõ cửa, bên trong vang lên âm thanh “mời vào”, cô mới đẩy cửa bước vào. Liếc mắt thấy cái biển trực ban đề tên: Giang Hành.

Hừ.

Ở trong phòng, Giang Hành đang xem một quyển sách tiếng Anh thật dày, thấy cô đi đến anh mới nhẹ nhàng đóng sách, tháo mắt kính xuống.

“1204, cô chưa bao giờ để người khác bớt lo lắng.” Vừa thấy mặt, anh đã công kích cô.

Trần Tổng Mạn kéo ghế ngồi, liếc anh: “Đúng vậy, tôi có nằm mơ cũng muốn phòng tôi đối diện phòng anh, như thế mỗi ngày tôi đều được nhìn thấy anh.”

“Ăn no rồi phải không? Xem ra chỉ số thông minh của cô nằm ở khoản ăn, chỉ cần ăn no thì mồm mép cũng lanh lợi không ít.” Giang Hành vừa nói vừa kéo ghế xoay của cô đến gần anh, sau đó nhẹ nhàng xắn tay áo cô.

“Sao tay cô cong như vậy, xương cốt chẳng đẹp tí nào.” Giang Hành tuy miệng châm chọc nhưng động tác cũng rất nhẹ nhàng, cẩn thận.

Anh nắm cánh tay cô, kéo sang trái, rồi lại kéo sang phải. Cô nhìn anh mà trong lòng có chút cáu gắt. Cái tên ác ôn này, lông mi đen và dài như thế!

Ngắm nghía một lát, Giang Hành đứng dậy, lấy trong ngăn kéo ra một ống tiêm, còn có băng gạc: “Tiêm cho cô một mũi nhé?”

Trần Tổng Mạn hỏi: “Tiêm ở đâu?”

Giang Hành mặt không cảm xúc: “Tiêm ở mông.”

“Quên đi!”

“Đừng rồi!” Trần Tổng Mạn đột nhiên sực nhớ một chuyện, gương mặt cô trở nên nghiêm túc: “Anh có phải là vị bác sĩ họ Giang xác nhận tôi bị tâm thần không?”

Giang Hành đang khur trùng miệng vết thương, nghe thấy câu hỏi thì ngẩng đầu nhìn cô một cái, thản nhiên đáp: “Ồ.”

Trần Tổng Mạn càng gấp gáp: “Tôi có phải là bệnh nhân tâm thần hay không, thật sự?” Cô chỉ muốn biết, cô có giết cha hay không, điều đó rất quan trọng.

Giang Hành bình tĩnh ngắm cô, khẽ môi khẽ nhếch: “Vậy cô mong mình có hay không?” Anh đem bông gòn quăng vào sọt rác, tựa người vào ghế một cách nhàn nhả.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Tôi đương nhiên hi vọng...” Trần Tổng Mạn thốt ra, đột ngột ý thức được cái gì liền im lặng.

Nếu cô không bị bệnh tâm thần, rất có thể nửa đời còn lại phải ở trong này. Nói không chừng dưới thế lực của mẹ kế kia, bước chân ra khỏi cửa phòng bệnh cũng là điều không thể. Cô khẽ cắn môi dưới. Người này... Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn Giang Hành, anh ta hiện tại đang cúi đầu, tiếp tục bôi thuốc trên cánh tay cô. Người này vì sao lại hỏi như vậy?

“Thắc mắc vì sao tôi hỏi làm gì, cô lo cho bản thân còn tốt hơn đó.” Giang Hành tháo còng tay của cô ra, sau đó dùng băng gạc quấn vào vết thương, “nếu muốn biết cô có phải bệnh tâm thần hay không, tôi chỉ có thể nói với cô rằng bản báo cáo xét nghiệm kia là thật.”

Trần Tổng Mạn nhú mày: “Nếu là thật vì sao tôi không ấn tượng một tí nào về nó?”

“Lúc cha cô tìm đến chúng tôi, ông ấy yêu cầu chúng tôi kiểm tra tâm lý cô, nhưng điều kiện tiên quyết là không gây xáo trộn cuộc sống thường nhật của cô.” Anh vừa nói, vừa vững vàng tiến hành động tác, “nói cách khác, kiểm tra tâm lý là chúng tôi quan sát cuộc sống cô để làm báo cáo đấy.”

“Hơn nữa cô có hành vi phạm tội, lại tổng hợp thêm vào báo cáo nữa.” Giang Hành thất nơ con bướm trên tay Trần Tổng Mạn, rồi ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, “có gì muốn hỏi tiếp không?”

Trần Tổng Mạn trầm mặc nửa ngày, khẽ cắn môi nói: “Các anh dựa vào cái gì mà phán tôi bệnh tâm thần? Tôi không đồng ý vì bình thường tôi không làm điều gì kích động cả!”

“Ok!” Giang Hành vươn tay xoay ghế cô về vị trí cũ, “cô không tin mình có bệnh, ừm, chúng ta làm một thí nghiệm đơn giản.”

Giang Hàng lấy trong túi áo ra chiếc bút, ấn nút, Trần Tổng Mạn đang đối diện màn hình to màu trắng thì đột ngột đứng dậy. Giang Hành nhìn cô một cái.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng máu chảy đầm đìa. Người đàn ông trung niên nằm trên giường, trước ngực có ba nhát dao – cảnh tượng này... Đầu óc cô đột nhiên trống rỗng. Sau đó, giống như hoạt hình, sắc máu càng ngày càng loang rộng ra trông rất quỷ quái. Cô chợt rùng mình, nhớ lại buổi sáng hôm ấy, cha mình nằm chết trên sàn nhà...

Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm những hình ảnh kia, rất nhiều suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Cô siết chặt ống quần, trên mu bàn tay nổi lên cả gân xanh. Ánh mắt cô ngày càng điên cuồng, gió lốc quét qua đáy mắt, biểu cảm cũng trở nên căng thẳng. Âm thanh rất khẽ của kim loại rơi xuống, Trần Tổng Mạn khôi phục một tia lý trí.

Cô đau đầu kịch liệt, ngã người vào ghế. Đợi đến khi khôi phục hoàn toàn, cô mới biết rõ tình huống trước mắt, trên bàn đồ đạc lộn xộn, Giang Hành đứng cách cô không xa, mặt anh ta còn có một vết thương. Màn hình cũng trắng như cũ. Mà chính cô lại đang nắm cái ống tiêm, trên châm còn có ít máu đỏ.

Rõ ràng, cô suy sụp, thì ra là vậy, thì ra cô có chứng tâm thần! Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm vào ống tiêm trong tay, thẳng đến khi bình tĩnh trở lại thì có cảm giác như vừa bị ai hắt một chậu nước đá lên người. Nếu cô bị tâm thần, tay cô càng siết chặt châm đồng, như vậy cha của cô chẳng lẽ...

Trần Tổng Mạn đột nhiên thấy cả thế giới của bản thân đều một mớ hỗn loạn. Cô là bệnh nhân tâm thần sao? Cô phát điên vào tối đó, cô giết cha mình nhưng không hề biết, rồi bị đưa vào bệnh viện này? Tựa hồ là một chuỗi sự việc đầy logic. Thế thì cô còn giãy dụa cái gì? Nghi ngờ cái gì chứ? Sự thật hết thảy đều mờ ra trước mắt, máu chảy đầm đìa càng không ngừng nhắc nhở rằng cô đã hại chết cha mình, rằng cô đã hủy diệt cuộc đời mình. Tay cô chậm rãi buông lỏng, ống tiêm rơi trên mặt đất, ánh nhìn đầy u ám. Đường như mọi thứ là một đồng tro tàn.

“1204.” Giang Hành gọi cô, nhưng cô không trả lời.

“Trần Tổng Mạn!” Giang Hành kéo ghế dựa vừa bị đá ra xa trở về, ngồi đối diện với cô, “tôi là bác sĩ khoa tâm thần, cô không biết ý tứ chút à?”

Trần Tổng Mạn im lặng, đôi mắt vẫn tối tăm như cũ. Không biết vì sao nhìn vào ánh mắt này, trong lòng Giang Hành có một tia kỳ quái. Anh nhặt ống tiêm vứt vào sọt rác, sau đó xoay người nói: “Tôi là bác sĩ, tôi có thể chẩn đoán được cô có bệnh hay không.”

Trần Tổng Mạn như chợt sáng tỏ điều gì, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Giang Hành.

“Nhưng tôi không phải thẩm phán, còn cô thì đặc tội với thẩm phán.” Giang Hành vừa nói vừa bắt lấy cổ tay của cô kiểm tra mạch.

Sưng mủ chỉ xuất hiện một lần, Trần Tổng Mạn có phần thanh tỉnh. Đúng vậy, cô hiện tại chỉ biết mình có bệnh, nhưng án mạng ngày đó kết quả thế nào cô vẫn không có cách chứng thực. Tuy rằng khả năng rất lớn, nhưng khi cha cô còn sống, người cô yêu thương nhất là ông, cho nên chuyện này...

“Vì sao làm như vậy?” Trần Tổng Mạn nhìn về phía Giang Hành, ánh mắt có chút phức tạp, “anh và cha tôi có mối quan hệ thế nào?”

Giang Hành nhún nhún vai: “Nói thật cho cô biết, quan hệ gì cũng không có, chỉ là tôi chịu trách nhiệm với bản báo cáo quan sát của cô thôi. Về mặt khác, đề cập đến lĩnh vực chuyên môn của tôi, báo cô lấy chỉ số thông minh ra suy nghĩ hẳn là cũng nghĩ không ra.”

Trần Tổng Mạn chau mày.

“Xem trọng cô không bằng tôi xem trọng con cún canh cửa.” Giang Hành châm chọc nói, “ít nhất nó cũng sẽ không làm mặt tôi tóc máu.”

Ánh mắt cô chuyển sang vết thương của Giang Hành, một gương mặt đẹp để cắt ngang một đường màu đỏ, nói thật, trông anh ta như vậy càng cuốn hút gấp nhiều lần. Trời ạ, chắc chắn cô đã điên rồi! Trần Tổng Mạn quay đầu, giọng đanh lại: “Vừa rồi thật làm khó anh quá.”

Giang Hành cười khẽ một tiếng, đứng dậy đi đến trước gương, đưa cho Trần Tổng Mạn chiếc áo blouse trắng. Anh lấy trong ngăn tủ ra vài thứ thuốc.

“Nếu không vẫn là tôi...” Trần Tổng Mạn vội vàng đứng dậy, vươn tay về phía Giang Hành. Đột nhiên cô nhìn còng tay trên cổ tay chói lọi, nó tựa như một mũi tên cắm vào đầu gối cô.

Ngượng ngùng rút tay về, cô đứng một bên im lặng nhìn Giang Hành tự xử lý vết thương. Miếng vết thương không lớn, chỉ một chỗ Giang Hành đã xử lý xong. Anh đem thuốc bỏ vào ngăn tủ, xoay người nhìn xem Trần Tổng Mạn đang nghĩ gì.

“Ngày mai tôi sẽ đem thuốc đến phòng cô, cô không cần đi lại đâu.” Giang Hành chỉ chỉ cánh tay của cô.

Trần Tổng Mạn ừ một tiếng, sau đó quay gót toan bỏ đi.

Giang Hành đứng khoanh tay nói: “Cô không nói với tôi cô ở phòng bệnh kia, là muốn tôi có thể tìm cô sao?” (Thứ lỗi, câu này A Li không hiểu lắm)

Trần Tổng Mạn nghe vậy, ngoảnh mặt cười với Giang Hành: “Xem ra bác sĩ Giang đối với mũi cún của mình không tin tưởng sao. Tôi ở phòng kim cương số ba, các người vẫn gọi như vậy mà?”

“Không sai.” Giang Hành nhếch ánh mắt, gật đầu.

Trần Tổng Mạn không nói nữa, lắc lắc mái tóc dài bước ra khỏi phòng khám, trước khi đi khỏi cô còn nghe anh ta cười khê: “Thiện ý nhắc nhở cô, vừa này cô phát bệnh, tôi nhìn thấy hết rồi.”

Bóng lưng Trần Tổng Mạn dơ tại chỗ. Mẹ kiếp, cô đã quên mình không mặc áo lót! Mỗi ngày đều không mặc áo lót, đi chân trần tới lui, chẳng biết còn bao nhiêu tên biến thái muốn thừa nước đục thả câu đây?!

Trở về phòng bệnh đã là tám giờ đêm, bệnh viện tắt đèn là mười giờ, nói cách khác, Trần Tổng Mạn còn hai giờ để hoạt động. Bệnh nhân ở đây cũng khá phong phú, biết vẽ tranh, biết đọc sách, hoặc ngồi tán gẫu linh tinh. Ban này Trương Tiểu Hồng nói với cô đối diện phòng cô có một cô bé đặc biệt thích vẽ tranh, nếu ngay thời điểm cô bé không phát bệnh thì cô có thể tìm cô bé để tâm sự. Nhưng mà lúc về phòng, cô thấy phòng Abel cửa mở toang, thầm nghĩ cô nên qua “báo cáo” cho Abel thấy cô vẫn bình an. Vì thế Trần Tổng Mạn nhìn mình qua thủy tinh sửa sang lại mái tóc rồi, đứng trước cửa gõ nhẹ hai cái.

Abel buồn ngủ bước ra, tựa người trên khung cửa, ánh mắt hẳn có phần mơ màng.

“Amanda, rốt cuộc cũng thấy em, quả nhiên giống như nó nói, em chính là một cô gái xinh đẹp.” Abel hất mái tóc đỏ, ánh mắt đột nhiên tỏa sáng.

“Ồ... anh là...?” Biểu cảm Trần Tổng Mạn có chút xấu hổ.

Abel vui vẻ ôm lấy cánh tay cô, đem cô kéo vào trong: “Lần đầu gặp mặt, chị là Cora.”

“Cora?” Trần Tổng Mạn thử hỏi, “chị là... phụ nữ à?”

Cora vô cùng phấn khởi đáp: “Đúng vậy, chị là chị của Angus.”

Trần Tổng Mạn nhìn Cora, biểu cảm phong phú, tính tình vui vẻ, lại nghĩ đến người buổi chiều nhìn thấy, căn bản là kẻ lạnh nhạt, nhất thời cô nhận ra tâm thần phân liệt cũng rất thần kỳ.

“Hai chúng tôi có giống nhau không nào?” Cora nháy nháy mắt với Trần Tổng Mạn, “em nhất định không nghĩ tới việc thằng em suốt ngày làm làm lì lì của chị lại khen em đẹp gái đâu. Em trai chị đáng vẻ điển trai, tính cách ngoài lạnh trong nóng, tuy rằng mặt nó hơi lạnh lùng nhưng tuyệt đối là đàn ông tốt. Thế nào, em có muốn lo lắng cho nó hay không? ~”

Lo lắng gì chứ? Về sau cùng ba người dị thường sinh hoạt cùng nhau, hơn nữa ba người đều là một người, đúng là bệnh viện tâm thần. Trần Tổng Mạn ngẫm nghĩ đều cảm thấy mọi thứ ở đây rất khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cora chau đôi mày: “Em có hứng thú làm em dâu của chị không?”

Khỏe môi Trần Tổng Mạn cười cười.

“Em yên tâm đi, vào thời điểm hai đứa quán quýt, chị sẽ không xuất hiện đâu.” Cora hướng đến Trần Tổng Mạn chớp mắt vài cái, “một người chồng tài giỏi, cộng thêm một chị dâu xuất sắc, thời điểm không vui còn có thể đổi người, nói chuyện phiếm giải tỏa tâm sự, có phải em thấy rất là hay không?”

Trần Tổng Mạn cảm thấy Cora nói không đúng lắm, nhưng vẫn vô lực để phản bác.

“À!” Cora nhìn khuỷu tay cô, “cánh tay em là ai băng bó?”

“Bác sĩ Giang.” Trần Tổng Mạn ngồi trên giường, không chút để ý ngồi đùa nghịch với con thú nhồi bông.

“Bác sĩ Giang!” Ánh mắt Cora trở nên lấp lánh, “chính là cái kẻ cao ráo, điển trai, hơn nữa còn rất hài hước?” Chị ta đem thân thể cọ cọ vào Trần Tổng Mạn, “chị thích lắm nha!”

Hài hước? Chị xác định chúng ta nhìn thấy là cùng một người sao? Trần Tổng Mạn nhớ lại sắc mặt âm u của anh, không nhận được mà khịt mũi.

“Thế nào, em không thích anh í sao?” Cora trông rất vui, “chị biết em thích mẫu người giống thằng em của chị, vừa vặn em không thích bác sĩ Giang, sau này bốn chúng ta hợp mặt sinh hoạt chung sẽ không có mâu thuẫn gì hết.”

“Chờ đã.” Trần Tổng Mạn cắt ngang lời của Cora, “cái gì là bốn chúng ta sinh hoạt cùng nhau?”

Cora đếm đếm trên đầu ngón tay: “Chị và bác sĩ Giang, em và August, như vậy tốt lắm, chị không cần lo em cướp mất người tình trong lòng chị.”

Điên rồi, kẻ này thật sự điên rồi! Trần Tổng Mạn thật muốn chạy trốn quách cho xong. Nhưng mà, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quái: “Này Cora.” Cô giả vờ như tùy ý mở miệng hỏi, “chị biết Abel là ai không?”

“Abel?” Cora lặp lại cái tên này, ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng lắc đầu, “không biết, bộ nổi tiếng lắm hả?”

Nói xong chị ta ngượng ngùng uốn eo: “Chị bình thường không hay xem tin tức, mà em trai thì lại ưa, nếu không chị hỏi thử em trai?”

“Không cần, không cần!” Trần Tổng Mạn vội vàng xua tay, “do em lúc trước có một người bạn, nhìn chị có cảm giác giống cậu ấy.”

Trần Tổng Mạn đối với tâm thần phân liệt cũng rất hứng thú, chính là do không nghiên cứu về loại bệnh này nên cô cũng chẳng hiểu biết nhiều. Abel, August, Cora, đã xuất hiện ba người, càng không chắc sau này phát sinh thêm ai nữa không. Vặn nhất cô nói sai cái gì khiến cho bệnh nhân càng hỗn loạn nhân cách thì phải làm sao chứ? Vì thế cô quyết định vẫn nên thành thật là tốt nhất.

Cũng may Cora không chú ý lời nói của cô, cũng chẳng biết giờ phút này Trần Tổng Mạn đang suy nghĩ cái gì.

“0968, đến giờ uống thuốc nào!” Y tá đẩy xe tiến vào, trên xe có vài túi giấy đều được đánh số màu đen. Y tá chọn số “0968” mở bao ra, đưa cho Cora.

Cora vừa thấy trước mặt thuốc viên hồng trắng thì nhăn nhó nói: “Chị đây rất ghét uống thuốc, để cho August uống đi.”

Nói xong không đợi Trần Tổng Mạn phản ứng, chớp nhoáng đã biến thành biểu cảm khác, đặc thù sở hữu mặt lạnh và ánh mắt lạnh nhạt. Tốc độ này cũng quá nhanh đi. Tuy biểu cảm biến hóa, nhưng liền một lúc có thể thay đổi nhanh như vậy khiến cô không khỏi gật gù tán thưởng.

August nhìn thuốc, trong ánh mắt lóe lên tia bất đắc dĩ, sau đó cầm cốc nước, trước ánh nhìn của Trần Tổng Mạn và y tá, hắn đem thuốc nuốt vào miệng. Y tá lấy trước túi áo ra một que y tế. August ngoan ngoãn hé miệng, để que gỗ kiểm tới kiểm lui, đương nhiên về mặt hắn không có biểu cảm gì. Xác định toàn bộ thuốc đã uống, y tá mới yên tâm thu hồi que gỗ, ném nó vào sọt rác.

Trước khi đi, y tá còn nói với Trần Tổng Mạn: “1204, cô cũng nên về phòng uống thuốc đi.”

Trần Tổng Mạn thành thật gật đầu. Y tá ra cửa, cô mới nhỏ giọng nói: “Cái chị y tá lạnh lùng kia, không nên thân thiết.”

Người bên cạnh im lặng không đáp. Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn mới nhớ ra đó là August.

August nhìn chằm chằm vào cửa, thẳng đến khi y tá biến mất ở phòng bệnh, hắn mới lấy dưới gối ra một cốc nhựa, sau đó vờn hai ngón tay cào cổ họng mình. Trần Tổng Mạn nuốt chút kinh hô thành tiếng, lại bị August lờm một cái im bật. Một trận nôn khan đè nén qua đi, August bình thản đem cốc nhựa đổ thuốc vào bồn cầu, rửa sạch nó, lại đặt dưới gối.

Toàn bộ quá trình đều rất lưu loát, giống như đã từng làm qua rất nhiều lần.

“À...” Trần Tổng Mạn chợt hỏi, “anh không uống thuốc sao?”

August lạnh lùng nói: “Uống thuốc gì chứ, nếu cô muốn bản thân giống bọn người trong này thì tốt nhất cô mỗi ngày ăn uống theo lời dặn bác sĩ đi.”

Trần Tổng Mạn nghe ra lời nói của hắn có phần châm chọc, liền cẩn thận hỏi: “Thuốc này có vấn đề à?”

“Loại này càng uống thì càng ngu, cô tốt nhất cũng ít uống.” August nhìn chằm chằm sọt rác, điềm nhiên đáp lời.

Trần Tổng Mạn không rõ ràng ý tứ của hắn lắm.

“Đừng rồi!” August chợt liếc sang cô, ánh mắt không dừng trên người cô mà là nhìn vào con gấu bông cô luôn ôm trong ngực này giờ.

“À...” Trần Tổng Mạn ngượng ngừng buông gấu ra, lại còn chỉnh sửa hai lỗ tai gấu bị cô nắm đến xù lông loạn xạ, “Cái này của Cora nhỉ? Thật không nhìn ra chị anh lại thích gấu bông.”

August mặt không cảm xúc: “Con gấu là đồ chơi của tôi.”

Trần Tổng Mạn cảm nín.

Sau khi trở về phòng, Trương Tiểu Hồng ở trong phòng chờ cô, tay còn cầm bao thuốc, chẳng khác gì gói của August. Cô chậm rì rì đi qua, nhận lấy nó, rồi lại chậm rì rì mở ra.

“Sao vậy? Ủ rừ thế?” Trương Tiểu Hồng trêu ghẹo cô.

Trần Tổng Mạn nhìn những viên thuốc trước mặt, so với August thì ít hơn, chỉ có hai viên thôi. “Thuốc này có tác dụng gì?” Cô hỏi.

Trương Tiểu Hồng nghĩ nghĩ: “Hai viên hẳn là kháng lại chứng bệnh, thuận tiện giúp cô khống chế cảm xúc, không dễ dàng bị kích động.” Chị ta đưa cốc nước đến trước mặt cho cô, “không thì cô có thể hỏi trực tiếp bác sĩ Giang, thuốc này là do bác sĩ kê đây, tìm lúc nào cũng được.”

“Tôi tìm anh ta làm gì.” Trần Tổng Mạn nói thầm, rồi lấy thuốc uống sạch.

Trương Tiểu Hồng không cho là đúng: “Cô có thể tìm bác sĩ tán gẫu. Bệnh nhân nơi này có nhiều người cùng tán gẫu với bác sĩ Giang. Tuy rằng không hứng khởi lắm nhưng đại đa số bệnh nhân chỉ cần nhìn thấy gương mặt điển trai kia thì đã thỏa mãn rồi.” Chị vừa nói vừa chỉ vào phòng bên cạnh, “thăng nhóc bên kia cực thích bác sĩ Giang.”

Trần Tổng Mạn nhớ tới bộ dạng dề xồm của Cora khi nói đến Giang Hành, nhin không được liến sòn cả gai ốc.

“Tốt lắm.” Trương Tiểu Hồng dọn dẹp vài thứ linh tinh, hướng về chiếc giường: “Cô ngủ đi, sáng ngày mai tôi đến gọi cô. Có việc thì rung chuông là được.”

Chị xoay người ra khỏi phòng, sau đó khoát tay không biết ẩn ở chỗ nào, một cửa sắt theo phía bên phải đột nhiên xuất hiện, từ từ khép lại.

Trần Tổng Mạn đi qua, hai tay cầm lấy song sắt, nhìn ra thì thấy hai lan can nhỏ hẹp. Phía bên ngoài còn có y tá trực ban, cô lại rơi vào trầm mặc. Chẳng phải cảnh tượng này giống nhà giam y như đúc sao? Vốn đang suy nghĩ vì sao mình được đãi ngộ tốt như vậy, rõ ràng là tội phạm giết người mà lại có thể ở phòng VIP, nhưng cô luôn cảm thấy nơi này có chút không thích hợp. Cuối cùng khi song sắt hạ xuống, cô cảm thấy nó quá là hợp lý rồi.

Cô buông tay, xoay người đi đến trước cửa sổ, chấp nhận số phận mà ngã phịch lên giường. Rõ ràng chỉ mới ở một ngày, vậy mà cô cứ ngỡ đã một năm. Hoàn cảnh lạ lẫm, người lạ, chung quanh đều không biết được bọn họ bệnh gì, vừa mới chẳng biết làm sao, hiện tại chỉ còn mỗi cô nằm ở trên giường, nhất thời cô rối rắm.

Sau lưng là tấm phản cứng rắn, Trần Tổng Mạn xê dịch một tí, ôi, đau nhức xương cốt. Nói đến đau, cô không chịu được mà sờ sờ cổ tay mình, cô giờ lên giữa không trung đối chiếu với ánh sáng bên ngoài hắt vào, một vòng hồng ngấn rõ ràng hẳn nơi da thịt, chi động nhẹ cũng đau. Lúc ngủ thì sẽ được

tháo còng tay.

Trần Tổng Mạn nhắm mắt, trong đầu như vừa trải qua một kiếp nạn, gà bay chó sủa. Từ hôm nay trở đi, cô phải một mình. Không thân nhân, không bè bạn, chỉ có mình cô. Tại bệnh viện tâm thần này, điều cô có thể làm là duy trì lý trí của bản thân, mau chóng xuất viện, như vậy có lẽ có cơ hội biết mình có hại cha hay không. Nếu thật sự...

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, nếu là cô giết, cô sẽ chủ động gánh vác mọi hậu quả. Chỉ là hiện tại cô phải sống thật tốt, mang theo một phần sinh mệnh của cha, cố gắng sống sót.

Buổi sáng sáu giờ rưỡi, Trần Tổng Mạn bị Trương Tiểu Hồng đánh thức. Rửa mặt xong, cô đi theo dòng người lao đảo ra ngoài. Vốn tưởng rằng sẽ đi ăn sáng, nhưng kết quả là bị đưa ra bãi đất trống trong bệnh viện. Mọi người ở tổ y tá đều tản ra một khoảng cách nhất định, Trần Tổng Mạn cũng đi theo, trước và sau đều cách nhau một mét.

Cô ngẩng mặt nhìn về phía trước đoàn người vận áo bệnh nhân giống nhau, thăm cảm thán thì ra bệnh viện tâm thần cũng ít người, giản lược mà tính thì cũng chỉ có một trăm.

Âm nhạc nổi lên, y tá trưởng bắt đầu nhảy dựng lên, chung quanh bệnh nhân cũng nhấc tay nhấc chân, học theo bộ dáng của y tá trưởng xoay trái xoay phải. Thì ra là thể dục buổi sáng. Trần Tổng Mạn nhìn thoáng qua cách đó không xa lắm, ở phía trước cô là Abel, một mái tóc đỏ lác lác theo gió, tư thế vô cùng chuẩn mực. Vì vậy cô cũng làm giống bọn họ. Vừa duỗi tay ra, đứng ở bên trái một bệnh nhân hơi nghiêng người, cô không kịp rút tay nên đã đánh một cái vào vai của nó. Bệnh nhân quay sang nhìn cô, biểu cảm rất quái dị. Trần Tổng Mạn nhất thời sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trần Tổng Mạn thấy ánh mắt kia, lập tức theo bản năng sờ sờ cánh tay còn bị thương của mình, lui về sau một bước, nhìn về phía thằng bé đối diện.

0826, xem ra ở đây cũng lâu rồi.

Cô có phần căng thẳng, một chút cũng không dám lơ đãng. Mỗi động tác nhỏ của thằng bé đều bị cô thu hết vào tầm mắt. Thằng bé thần bí nhìn cô một cái, sau đó đưa tay chỉ lên trời: “Chị không biết là, mặt trời rất đẹp sao?”

Trần Tổng Mạn: “?”

Nó nhìn cô, nghiêng nghiêng đầu cười: “Chị không thấy em rất giống mặt trời à?”

Trần Tổng Mạn từ đầu đến chân đánh giá một chút về thằng bé này. Mặt mũi sáng sủa, tuổi còn nhỏ, chính là học sinh trung học, tóc dài, mái phủ cả chân mày. Có lẽ là do nhiễm bệnh mà làn da trắng bệch không bình thường lắm.

“Ừ.” Trần Tổng Mạn không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể gật đầu.

“Giống cái móc xil!” Thằng bé bỗng chốc giận tím mặt, “em còn nghĩ chị biết đến em. Hừ!”

Sau đó quay mặt đi chỗ khác không thèm ngó cô nữa. Trần Tổng Mạn đứng sững sờ tại chỗ, dở khóc dở cười. Cô quan sát thằng bé, lại quan sát mặt trời trên đầu, cẩn thận hỏi: “Không giống hả em?”

Thằng bé chẳng buồn để ý đến cô. Ba à, thế giới này thật sự con xem không hiểu!

Tập thể dục buổi sáng, ăn điểm tâm xong, Trần Tổng Mạn lao đảo trở về phòng mình, ôm chân trên giường ngồi xem TV. Cô phát hiện bệnh viện tâm thần đãi ngộ đối với bệnh nhân cũng không tệ lắm, ít nhất còn được tùy tiện bật TV. Cô trở vào cốc nước đằng kia, nói với người bên cạnh: “Cora, giúp em lấy cốc nước đi.”

Cora đang chăm chú đan len, mắt cũng không nhếch: “Tự lấy, chị bận rồi.”

Trần Tổng Mạn mặt đầy vạch đen, tự thân vận động xuống giường lấy nước rồi lại trèo lên giường. Lúc này cô đang xem TV, Cora từ ngoài đi vào đặt mông ngồi cạnh, vui vẻ nói rằng chị ta đang học đan len, mấy người khác không quan tâm chị ta, vất vả lắm mới có người tán gẫu cùng, cuối cùng bản thân cũng có thể học hỏi ở cô. Trần Tổng Mạn tỏ ra tiếc nuối, bản thân cũng không biết đan áo len nên nhanh chóng cúi đầu. Tuy rằng cô không biết đan áo len nhưng khăn choàng cổ vẫn biết chút ít, vì thế lại nhanh chóng ngừng đầu. Từ đó hai thiếu nữ [thật sự là hai thiếu nữ à?] vai kề vai ngồi xếp bằng trên giường, một kẻ xem TV, một kẻ cầm áo len đan tới đan lui.

Trần Tổng Mạn có phần nghi hoặc: “Chiếc móc đan có vẻ nguy hiểm, vì sao y tá để chị đem theo bên người vậy?”

“Bởi vì chị không tăng động đó em à!” Cora càng lúc càng đan nhanh, “lại nói chị ở trong này vài năm, bác sĩ y tá ai mà chị không quen mặt chứ!”

Biểu cảm Cora thực kiêu ngạo. Sau đó là sự trầm mặc đáng kể. Thấy Trần Tổng Mạn chăm chú nhìn mình, Cora rút cuộc không nhịn được hét lên: “Ừ, chị gặt em. Cây móc là do chị ép August dùng mỹ nam kế lừa cô bé y tá đem tới, mỗi ngày chỉ được đan nửa giờ, vừa lòng em chưa?”

Cora tức giận tựa vào tường, không thèm đối diện với Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn ha ha cười, nhìn một mớ lộn xộn trong tay Cora, chỉ trỏ: “Em bảo chị đây, đan không phải thế này, phải là như vậy như vậy...”

“Phải không đó?” Cora vừa rồi biểu cảm kỳ quái, nhưng rồi đôi mắt sáng lên, lú lú thảo luận.

Đang lúc hai thiếu nữ cùng nghiên cứu nữ công gia chánh, ngoài cửa đột nhiên vang lên vài tiếng gõ. Trần Tổng Mạn và Cora đồng thời ngẩng đầu nhìn ra ngoài, phát hiện đó là Trương Tiểu Hồng.

“1204, người nhà cô tới thăm, mau ra gặp mặt đi.” Chị ta nói.

Người nhà? Trần Tổng Mạn sững sờ.

Khi còn ở nhà, thân thuộc nhất với cô chỉ có cha cô. Hiện tại cha cô đã mất, mẹ kế và em kế còn không vội vàng chia năm xẻ bảy gia sản của cha, thế nào lại còn có hứng tới thăm cô? Trần Tổng Mạn cau mày theo chân Trương Tiểu Hồng, hướng phòng khách lầu hai bước đến. Chưa đến cửa chính, cô đã nghe một giọng nữ lạnh lạnh vang lên: “Bác sĩ, anh thật là biết nói đùa! Ha ha ha!”

Cười muốn buồn nôn!

Trần Tổng Mạn nhích môi, không cần thấy, nghe âm thanh thì biết, đó là cô em gái nhỏ bé đáng yêu tựa đóa sen tinh khiết giữa ao thu. Cô hiểu, trên đời này, cũng chỉ còn một đôi mẹ con tự xưng người thân đến thăm cô, nhất định là không có chuyện tốt lành. Hít sâu một hơi, Trần Tổng Mạn nhắc chân bước vào trong.

Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình mặc quần là áo lụa ngồi trên sofa, đối diện với Giang Hành mặc blouse trắng. Giang Hành đặt ngón tay ở đầu gối, thong thả gõ nhẹ, lấy lý giải của cô mà nói thì anh ta đang mất dần tính kiên nhẫn. Thấy Trần Tổng Mạn đi vào, Giang Uyển Chi lập tức quét từ trên xuống dưới đánh giá cô một lượt, cuối cùng bắt gặp cổ tay cô bị còng, trong ánh mắt bèn lóe lên một tia khoái chí.

“Tiểu Mạn, vài ngày không gặp, con đã gầy đi nhiều.” Giang Uyển Chi đứng dậy, nhiệt tình nghênh đón.

Trần Tổng Mạn lùi về sau một bước, lạnh nhạt đáp: “Thực xin lỗi, tôi nhớ không lầm thì tôi với bà chẳng có quan hệ gì, đừng tùy tiện gọi tôi thân thiết như vậy, bà Giang.”

Cô nhích môi đầy khinh bỉ: “Hơn nữa mẹ tôi đã mất từ mười mấy năm trước, nhìn tuổi của bà, hẳn là không phải mẹ tôi chuyển thế chứ?”

Biểu cảm Giang Uyển Chi cứng đờ trên gương mặt, bà ta thu tay lại, tao nhã ngẩng đầu: “Con xem con, mới vài hôm, giống như hai người khác vậy. Trước kia sáng sủa, lanh lợi cỡ nào. Thế mà bây giờ...”

“Đó là bởi vì tôi bị tâm thần!” Trần Tổng Mạn mỉm cười nói, “còn nữa bà Giang, mời bà đừng tỏ ra thân cận với tôi quá, nhờ mà tôi phát bệnh đánh bà chết tại đây thì biết phải làm sao?”

“Đủ!” Ngồi trên ghế sofa, Trần Phình Đình đứng dậy đi đến bên cạnh Giang Uyển Chi, giọng điệu đầy tức giận: “Trần Tổng Mạn, chị dám dùng thái độ xác xược nói chuyện với mẹ tôi? Chị hại chết ba, chúng tôi đã không trách chị, còn vào thăm nom chị, vậy là chị lại giẫm lên tình cảm gia đình mà chúng tôi dành cho chị ư?”

“Tình cảm?” Trần Tổng Mạn nghiêng đầu, “nói không phải mê tín chứ bệnh nhân tâm thần như tôi nghe chẳng hiểu tôi và các người có quan hệ gì, là người dưng cả mà.”

Ánh mắt cô rất vô tội: “Người ta thường bảo người dung nước lã là như này áy hả?” Cô liếc mắt xem Giang Hành đang ung dung coi kịch, đột nhiên cất cao giọng, “anh nói đúng không bác sĩ Giang?”

Trong nháy mắt cả ba người đều nhìn Giang Hành.

Giang Hành nghe được ý tứ của cô, khóe miệng khẽ nhích: “Lời này không sai.”

Dứt câu, Giang Uyển Chi cùng Trần Phình Đình sắc mặt đều thay đổi.

“Cơ mà...” Biểu cảm Giang Hành trở nên hơi cô đơn, “Trần Tổng Mạn, cô cũng thực vô tình đấy.”

Cuối cùng chẳng hiểu nổi một câu cảm thán của anh ta, tình cảm sâu nặng, khằng khít bên nhau làm cho người khác ngỡ ngàng bọn họ có gì đó mờ ám lắm.

Trần Phình Đình lộ ra vẻ khinh bỉ: “Chị thật thủ đoạn!”

Trần Tổng Mạn cười lơ đãng: “Đúng rồi, chị đáng gờm lắm, vừa vào đây hai hôm đã thông đồng với chàng bác sĩ đẹp trai, so với người nào đó ăn vận tí

mĩ ngồi đàn dương cầm cũng có kếm cạnh đâu hả em?”

Ánh mắt cô nhìn về Trần Phình Đình: “Ôi trời, kiểu tóc này ắt hẳn tốn công nhiều lắm, em chịu đầu tư thế? Người khác đánh chết cũng không tin quý cô họ Trần chuẩn bị một thân đẹp để lại đi thăm bệnh nhân ở viện tâm thần đâu.”

“Chị!” Trần Phình Đình vừa muốn vật lại, đã bị Giang Uyển Chi đè xuống.

“Tiểu Mạn, kỳ thật cha con qua đời hai ngày, mẹ và em rất đau lòng.” Giang Uyển Chi bày ra bộ dáng thành khẩn, “mẹ tức giận lắm, bình thường cha con yêu thương con khôn xiết, làm sao con có thể giết ông ấy được!”

Trần Tổng Mạn khoanh tay trước ngực, luôn mồm cười nhạo châm chọc bà ta: “Diễn tốt lắm, qua cảnh hai đi.”

Giang Uyển Chi nhăn đôi mày: “Lúc này bác sĩ Giang đã nói bệnh tình của con cho mẹ nghe, mẹ biết con không phải cố ý mưu sát cha, chính con cũng không biết mình đã làm gì phải không con?”

“Mẹ còn biết con đang ở phòng VIP, đãi ngộ rất tốt, hơn nữa tiền mà cha con từ trước gửi ở ngân hàng cho con...”

“Ồ, tôi hiểu ý bà.” Trần Tổng Mạn phì cười, “có phải cha không để lại tài sản cho hai mẹ con bà đấy phỏng?”

Cô đoán phát trúng luôn. Lập tức cô lại lắc đầu, phủ định ý nghĩ của bản thân: “Hình như có gì đó sai sai, nếu không cho các người tiền, làm sao các người mua được cây piano đắt đỏ chứ?” Ánh mắt Trần Tổng Mạn quét một vòng trên gương mặt hai mẹ con, lạnh lùng tiếp lời, “chắc là cha có viết di chúc, bên trong có một phần tài sản của tôi, đúng không?”

Giang Uyển Chi không phản ứng gì, nhưng Trần Phình Đình thì sắc mặt hơi trắng bệch. Bị cô ta đoán trúng, thật là có đủ khoa trương giả tạo.

Trần Tổng Mạn gật gật đầu: “Hai mẹ con bà cái gì cũng biết, chỉ là không biết xấu hổ.”

Giang Uyển Chi lúc này cũng không nhịn được: “Mẹ đến tìm con không phải để đòi tiền, chính con cũng biết tình huống hiện tại căn bản không thích hợp giữ lại nhiều tiền bên người, chẳng bằng đưa mẹ, mẹ sẽ giúp con giữ nó.”

“Ha ha.” Trần Tổng Mạn trào phúng hỏi, “đầu óc bà có bệnh không vậy? Nghe qua cứ như kể chuyện cổ tích ấy.”

Sắc mặt Trần Phình Đình sa sầm: “Chị mới có bệnh đấy! Nếu không bệnh cũng sẽ không bị tống vào đây.”

Trần Tổng Mạn cười cười: “Chính xác.” Ra vẻ bùng tính sự việc, “em không nhắc thì chị cũng quên khuấy chị còn bệnh tâm thần!”

Cô hươ hươ còng tay: “Quý cô này cẩn thận một tí, tuy rằng bị còng tay nhưng đánh cô thì không thành vấn đề đâu.”

Trần Phình Đình chợt nhớ tới bộ dáng của cô ở phiên tòa xét xử, chính mình có phần bở ngỡ.

Hít sâu một hơi, cô nói: “Về sau đừng đến tìm tôi, phải biết rằng tôi đang cố gắng khống chế bản thân, chẳng hay không may phát bệnh, hai người chạy cũng đã muộn.”

Hồ không gằm nó tưởng là con mèo vằn chắc?!

Nghe xong lời của Trần Tổng Mạn, Giang Uyển Chi đứng tại chỗ không nhúc nhích nhưng cũng không phải không có ý rời khỏi đây: “Hừ, tao cũng không tin con nhóc gây đét như mày có thể làm gì được tao.”

Ánh mắt Giang Uyển Chi nhìn cô tựa rần rết, khiến cả người cô có chút không thoải mái.

“Xấu xí, cử chỉ thô tục, không có nuôi dạy, trên thế giới này cũng chỉ có người cha giàu có của mày mới xem mày là bảo bối.” Giang Uyển Chi khinh thường nói.

“Bà vừa phun ra gì đấy?” Trần Tổng Mạn nheo mắt.

“Là ông già giàu có của mày.” Giang Uyển Chi thấy kế hoạch dụ dỗ không thành, liền nói toát móng heo, “mày và ông già đều là kẻ nhất gan vô dụng, lúc trước nếu không phải vì tiền của ông ta, ai mà thêm lấy một gã chồng vừa già vừa béo chứ?”

Bà ta sờ sờ túi xách hàng hiệu rồi than thở: “Sớm biết tài sản không chia cho bọn tao, thì có năm mơ cũng đừng hòng tao làm vợ.”

Những lời này như đinh đâm vào tai Trần Tổng Mạn, đột nhiên cô ngửa tay ngửa chân. Đây là à đàn bà mà cha cô thương yêu, đây là à đàn bà cô đã mạnh mẽ phản đối không nên rước về nhà, đây là à đàn bà vừa nói yêu cha mà giờ cha mất lại nghĩ đến tiền tài. Cô rất muốn đánh người, nhưng lại không thể.

Tuy rằng không có cách, nhưng cô là bệnh nhân tâm thần mà? Giờ này phát bệnh thì hẳn là không thành vấn đề đúng không? Nghĩ đến đây, Trần Tổng Mạn nắm chặt tay, dùng hết sức hướng tới trước mặt Giang Uyển Chi để đánh bà ta...

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Không có tiếng chất nặng nề như dự tính, cũng không có tiếng thét chói tai. Trần Tổng Mạn bị Giang Hành nắm chặt tay lại, anh vòng tay qua kéo cô về. Trần Tổng Mạn quay đầu trừng mắt nhìn Giang Hành, chỉ thấy anh cau mày, trong đáy mắt dường như có ẩn ý. Mà đứng đối diện là Giang Uyển Chi, bà ta lùi lại mấy bước, biểu cảm càng thêm kénh kiêu: “Thế nào, tao đứng ở đây, mày giỏi thì đánh tao đi!”

“Như vậy không được đâu.” Giang Uyển Chi tỏ ra rồi rắm, “thoạt nhìn nó cũng bệnh không nhẹ, bác sĩ Giang, tôi cảm thấy còng tay nó chưa đủ, cậu nên còng cả chân nó. Nó là bệnh nhân tâm thần, nhờ mà gây hại đến người khác thì phải làm sao?”

“Bà quên rồi à? Đây là viện tâm thần, chung quanh đều là bệnh nhân tâm thần.” Trần Tổng Mạn hất tay anh ra, cười lạnh một tiếng, “tôi với bà không còn lời nào để nói, biết điều thì rút khỏi đây. Bà đứng trước mặt tôi, đừng trách tôi đánh hai mẹ con bà.”

Cô hung hãn nhìn chằm chằm bọn họ, như là một sư tử rình rập con mồi.

Thẳng đến khi âm thanh giày cao gót lộc cộc rời khỏi phòng khám, Trần Tổng Mạn lạnh lùng hỏi Giang Hành: “Vì sao anh giữ tôi lại?”

Giang Hành tháo mất kính xuống, bỏ vào trong túi áo, liếc mắt một cái: “Vậy vì sao cô muốn đánh người?”

Trần Tổng Mạn nhát thời lửa giận bùng lên: “Bà ta nói cha tôi như vậy, bảo tôi nhịn kiểu gì được?” Cô lui về sau một bước, vung tay: “Bà ta không nói anh, đương nhiên anh sẽ không bận tâm.”

Dứt lời khịt mũi khinh thường: “Tôi là bệnh nhân tâm thần, đánh bà ta một cái có hư hao gì?”

“Cái gì là không hư hao chứ?” Giang Hành khoanh tay bước lên phía trước, “cô không để ý, nhưng tôi thì để ý. Vừa rồi nếu cô đánh bà ta, hơn nữa cô còn là bệnh nhân mới, chỉ cần bà ta đi tố cô thôi, cô có biết cô sẽ bị đưa vào trung tâm phòng giam tinh thần không?”

Trần Tổng Mạn sững sờ tại chỗ.

“Nói đó không đùa ngớ tốt như bệnh viện này, y tá chuyên môn, phòng VIP đều không. Đến đó, người không ra người, quỹ không ra quỹ.” Ngờ khi Giang Hành có chút nóng nảy, “cứng đầu, dễ kích động, nói cô tâm thần cô còn chưa tin à?”

Trần Tổng Mạn liếm liếm môi: “Vậy vì sao... lúc tôi đến lại được ở bệnh viện?”

“Không cần cô quan tâm, tóm lại, hiện tại cô đã ở đây, an phận mà sống đi.” Giang Hành tức giận ngã người xuống sofa, “nhờ phúc của cô tôi được xem kịch hay, nhưng tôi hi vọng chuyện này không phát sinh lần thứ hai.”

Trần Tổng Mạn nhiu mày, rầu rĩ nói: “Nhưng tôi thực sự không cam lòng.”

Đúng vậy, cô không cam lòng.

Cô vì bản thân cảm thấy không đáng, càng vì cha mình cảm thấy không đáng. Năm ấy mẹ cô qua đời, cha cô gà trống nuôi con xuyên suốt mười năm. Thẳng đến bốn năm trước, ông cưới Giang Uyển Chi, còn dặt về loại tiện nhân như Trần Phình Đình làm em rể. Bốn năm mẹ con bọn họ gây bao nhiêu phiền phức, cô vì cha mà cố gắng nhẫn nhịn. Giờ thì ông đã mất, cô lại bị tổng vào đây, do ai mà cô phải khổ đốn như vậy? Không nghĩ tới... Trần Tổng Mạn nắm chặt tay...

Cô cúi đầu, trong lòng dâng lên một tầng đau thương.

“Có lẽ lời tôi nói bây giờ không lọt vào tai cô, nhưng cô cũng phải nghe.” Giang Hành đứng dậy đối diện với cô, vươn tay giữa không trung, do dự một chút, đặt lên vai cô, sau đó đặt xuống thắt lưng cô, nhìn vào mắt cô mà rằng: “Cô trước tiên hợp tác trị liệu cho tốt, đợi khi bệnh tình khá lên, mới có cơ hội rời khỏi đây.”

Trần Tổng Mạn thấy anh kiên định quá, cô nhìn không được cũng chăm chú dõi theo anh: “Tôi còn có cơ hội sao?”

Cô chẳng biết vì đâu lại muốn hỏi về vấn đề này, càng kỳ quái là, người cô hỏi là vị bác sĩ quen biết không qua hai hôm?

“À, không nhất định.” Giang Hành hơi siết thắt lưng cô, “lấy chỉ số thông minh của cô, chắc không chống đỡ nổi tới ngày đó.”

Gã đàn ông này, tử tế không quá ba giây.

Trần Tổng Mạn nghe vậy nheo mắt, nội tâm ác lên: “Bác sĩ cầm thú, chờ tôi xuất viện, tôi sẽ tố cáo anh với viện trưởng.”

Giang Hành chao mảy: “Vây cô phải chuẩn bị khăn trùm đầu cho tốt, nếu không tôi nhất định trả thù cô.”

Bụng dạ hẹp hòi!

“À đúng rồi!” Trần Tổng Mạn đột nhiên nhớ tới một việc, “tôi ở đây tiêu phí là ai chi trả? Chẳng lẽ là tài sản của cha tôi?”

Giang Hành buông tay khỏi người cô: “Thật đáng tiếc, việc này tôi cũng không biết.”

Anh bước tới mở cánh cửa, xoay lưng về phía Trần Tổng Mạn: “Tôi chỉ là bác sĩ mà thôi, tiếp xúc với cha cô cũng chỉ một lần. Đã có người giúp cô lo liệu, cô cứ yên tâm đi.”

Dứt lời, đôi chân dài sải bước ra ngoài, để lại Trần Tổng Mạn đứng một mình ở cửa phòng, ngẩn người trống rỗng.

Theo Trương Tiểu Hồng về phòng, Trần Tổng Mạn ngồi ở trên giường, nghĩ ngợi rất nhiều. Cô vẫn một mực cảm thấy, cái chết của cha cô có liên quan đến hai mẹ con bà ta. Tuy rằng mũi dùi đều hướng vào cô, thậm chí chính cô cũng từng nhận là hung thủ giết cha. Lúc ở trên tòa án, cô cho rằng bọn họ ghét bỏ cô, nhưng những giọt nước mắt đau lòng kia tiếc thương cha cô chính là sự thật. Ấy vậy, nhớ đến hôm nay, sự ghê tởm của Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình cô liền xác định cha cô qua đời đều có liên quan tới bọn họ. Cho nên cô không thể gặp bất trắc, cô phải sống sót, hơn nữa sống sót ở nơi an toàn nhất.

Chỉ cần cô còn ở bệnh viện tâm thần, tài sản cha cô để lại sẽ không thuộc về tay bọn họ, rồi bọn họ sẽ vì lẽ đó mà tìm đến cô thôi. Trần Tổng Mạn không thích tiếp xúc hai mẹ con họ, nhưng chính cô cũng hiểu, nếu càng tiếp xúc nhiều thì cơ hội lộ trần sự thật càng cao, cô muốn đòi lại công bằng cho cha.

Cha à, cha phù hộ con đi.

Trần Tổng Mạn xem đó là chỗ dựa duy nhất, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngủ một giấc, mặc dù ban đầu hơi khó khăn nhưng cô buộc bản thân mình bằng mọi cách phải thích ứng giờ giấc của bệnh viện, vì thế gò má xương cũng phúng phính một ít, sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa.

Buổi sáng, Trần Tổng Mạn rời giường, Trương Tiểu Hồng đứng kế bên ghen tỵ: “Lỗi của cô hết! Từ khi có cô xuất hiện, hoa khôi ở khu này đã không còn là tôi!”

Trần Tổng Mạn mỉm cười, đôi mắt sáng ngồi trong màu nắng hỏ phách: “Tiểu Hồng, chị lại trêu em.”

Trương Tiểu Hồng không nói gì thêm, chỉ tháo còng tay của cô ra: “Hôm nay cô đi kiểm tra sức khỏe.”

“Vâng.” Trần Tổng Mạn nắm tay, nước mắt rung rung.

Phải biết rằng, cô đã chờ đợi ngày này rất lâu.

Tập thể dục buổi sáng xong, Trần Tổng Mạn gấp gấp lời Trương Tiểu Hồng vọt tới cuối hành lang phòng trực ban của bác sĩ, hai người mở to mắt nhìn chăm chăm vào Giang Hành ngồi bên trong, ánh mắt tưởng chừng muốn đem kẻ khác nuốt vào bụng.

Trương Tiểu Hồng há hốc mồm “Tôi hỏi cô chứ Tổng Mạn này, bác sĩ Giang làm gì có lỗi với cô à?”

Trần Tổng Mạn nghe vậy giật mình, ánh mắt vẫn ngó như cũ, vừa đúng lúc Giang Hành ngẩng đầu lên trông thấy cô.

“Không phải.” Trần Tổng Mạn chém đinh chặt sắt, “bác sĩ Giang chính trực, tốt bụng, hơn nữa chuyên môn cao, nói chuyện hài hước, sao mà có lỗi với em được.”

Cô tiếp tục ngắm Giang Hành, mới phát hiện anh đã cúi đầu viết viết cái gì. Cơ mà khóe môi anh lại có một nụ cười rất mãnh.

Ở cửa phòng trực ban như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than nửa giờ đồng hồ, vất vả lắm mới đến lượt Trần Tổng Mạn, cô nhanh chóng hướng về phía Trương Tiểu Hồng vẫy tay, sau đó đi vào phòng kiểm tra sức khỏe. Theo sau là một loạt quy trình kiểm tra, Trần Tổng Mạn đã trải qua ba lần, lần nào cũng bị Giang Hành động đến ngực nhưng cô đành phải... cố gắng chấp nhận.

Mà Giang Hành trong suốt quá trình kiểm tra sức khỏe đều cười rất quý dị, thẳng đến khi mọi thứ hoàn tất, anh mới viết báo cáo. Trần Tổng Mạn thật sự không nhìn được, hai tay ôm ở trước ngực, mở miệng hỏi: “Thân thể tôi bình thường chứ?”

Giang Hành ngừng bút, thả lỏng tựa vào ghế dựa, ánh mắt nghiêng ngắm nhìn cô, sau đó cầm lấy bảng báo cáo sức khỏe dò từ trên xuống hai lượt.

“Ừ, huyết áp bình thường, cân nặng bình thường.” Nói đến đây, anh ngừng mặt liếc cô một cái, phát hiện ra sắc mặt cô đã khá hơn, làn da cũng trắng trẻo mịn màng trở lại, không biết sờ lên sẽ như thế nào...

“Khụ khụ...” Giang Hành đột nhiên ý thức được mình suy nghĩ linh tinh, giả vờ ho khan cho qua. Cũng may Trần Tổng Mạn không biết anh đang nghĩ gì, vẫn chỉ là nhìn chăm chăm anh.

Anh tiếp tục xem, khoe mỗi nét cười càng sâu: “A, ngực còn tăng 2cm.”

“Thật sự chúc mừng cô.” Ánh mắt Giang Hành từ gương mặt xinh đẹp ấy, trượt xuống ngực cô.

Trần Tổng Mạn hai tay phòng thủ, dè dặt với anh. Tuy rằng đồ bệnh nhân rộng rãi chẳng nhìn thấy gì, nhưng cô vẫn không thể trước mặt đàn ông khác phò ra cho họ xem

“Tóm lại cô hoàn toàn bình thường.” Giang Hành nắm lấy cổ tay cô kéo đến trước mắt mình, xốc tay áo lên nhìn vết sẹo lần trước, gật gật đầu: “Vết thương lành rất nhanh.”

“Vây...” Trần Tổng Mạn tiến sát Giang Hành, nói lên nguyện vọng ấp ủ nơi đáy lòng, “tôi có thể xin nội y được chưa?”

Giang Hành lại ngấm ngực cô, sau đó cười thấu hiểu.

Anh lưu loát ký tên trên báo cáo: “Trước kia ngực cô không to, thật sự không cần mặc. Nhưng giờ nó đang phát triển, miễn cưỡng cũng mặc vào đi.”

Trần Tổng Mạn cầm kết quả báo cáo, nghiêng răng cười: “Tốt lắm, bác sĩ Giang cũng cần mặc nội y làm gì? Dù sao cũng nhỏ bé thôi.”

“Thế à? Cô đã nói như vậy, tôi đây liền...” Giang Hành đứng lên, ngón tay thon dài cầm lấy thắt lưng, “trời ạ, nữ bệnh nhân, đã trị bệnh cho mà còn đưa ra yêu cầu quá đáng với bác sĩ nữa.” Nói xong ra vẻ muốn cời thắt lưng.

Trần Tổng Mạn “á” một tiếng, nhanh chóng xoay mặt đi.

“Hừ.” Giang Hành ghé vào tai cô, nhẹ nhàng nói, “già mồm cái lão.”

Trần Tổng Mạn đỏ bừng vành tai: “Anh nghĩ ai cũng giống anh à? Bác sĩ cảm thú! Lưu manh!”

Giang Hành đứng dậy, nhìn cô từ trên cao xuống: “Thay vì mắng mỏ tôi cô nên nhanh chóng mặc nội y vào. Không thì nó bé lại bây giờ.”

Trần Tổng Mạn lúc này sắp phát điên.

Trở về phòng bệnh, cô “vũ trang” cẩn thận, chỉ có như thế này, xong xuôi khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Tuy là nội y vận động thông thường, nhưng kiểu gì cũng có còn hơn không. Nghĩ đến việc về sau thoải mái đi lại nơi hành lang, Trần Tổng Mạn nhất thời tinh thần vui vẻ.

“Sáng sớm đã hứng khởi như vậy?”

Trần Tổng Mạn lập tức hô to: “Này Abel, hôm nay là ngày vui, chúng ta đi tản bộ nhé!” Trải qua nửa tháng ở chung, Trần Tổng Mạn đã có thể thành công nói chuyện dựa vào giọng điệu để phân biệt đó là Abel, Cora hay August.

Abel nhìn mặt trời bên ngoài, cười tủm tỉm nói: “Được rồi, hôm nay là chủ nhật, tiện thể anh đi cầu nguyện luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Thời gian “thả lan” của cô là thứ ba và thứ bảy, nhưng Abel lại là thứ hai đến cuối tuần luôn, bất kể lúc nào cũng có thể tự do hoạt động. Sau khi cô biết việc này, liền tỏ ra bất mãn.

Còn ngược lại Abel rất khoái chí, nhưng hẳn không có tính công kích tinh thần người khác nên Trần Tổng Mạn nhất thời cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài cũng không sáng lạn bằng hẳn.

Bệnh viện có một cái sân để hoạt động, trong sân có bàn ghế, có xích đu, giống như một công viên nhỏ, bày trí hết sức xinh xắn.

“Oa!” Trần Tổng Mạn đối với công viên này thật là thích, những khóm hoa nở rộ vô cùng đẹp mắt.

Cái này có điểm nào giống hậu viện của bệnh viện chứ? Quả thực chính là ngoại cảnh để chụp ảnh cưới.

“Cô thích nơi đây à?” Âm thanh lạnh lùng vang lên sau lưng, Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn gã đàn ông đằng sau, nói: “Anh làm sao có thể hiểu rõ ràng tâm trạng của thiếu nữ ôm ấp tình cảm như chúng tôi được.”

August bước đi, nhanh nhẹn ngồi vào xích đu trước khi cô có ý định đó. Sắc đỏ của mái tóc lấp lánh, khuyên tai cũng lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Đàn ông 1m8 dáng vóc cao to ngồi ở xích đu, chân dài đong đưa phía trước, tựa như người mẫu nam của tạp chí, quyến rũ vô cùng. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lá cây rì rào trong gió, nhiều vệt nắng mỏng phản chiếu qua mặt hắn.

Trần Tổng Mạn thấy mẫu nam này thật cao quý, đột nhiên cảm thán, thể giới quá bất công, thượng đế tôn tạo cho hắn vẻ ngoài đẹp đẽ, lại an bày hắn vào bệnh viện tâm thần, thực sự là tạo hóa trêu ngươi.

Trần Tổng Mạn nhìn xung quanh trong sân, phát hiện cách đó không xa có vài nữ bệnh nhân chụm lại đánh bài. Cô tò mò đi đến xem rồi lập tức quay trở lại xích đu, bởi vì cô phát hiện bản thân nhìn không hiểu bọn họ đánh cái gì.

Một người còn lại không ngồi yên, chính là kẻ ngốc đứng lặng, không có ai đề trò chuyện. Trần Tổng Mạn quay về, ngồi cạnh August, hai tay ôm má: “Anh nói tại sao bọn họ không tán gẫu? Bọn họ suy nghĩ gì nhỉ?”

August nhìn cô một cái, không trả lời vấn đề cô vừa hỏi, chỉ thản nhiên hỏi ngược cô: “Amanda, cô còn uống thuốc không?”

Trần Tổng Mạn không ngờ hắn hỏi mình cái này, sững sờ một chút, sau đó gật gật đầu.

August nghe vậy ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ: “Tốt lắm, chỉ cần cô kiên trì uống thuốc một năm, sau một năm thì cô với đám người kia chẳng khác gì nhau.”

Trần Tổng Mạn nghe ra lời nói của hắn có phần châm chọc, cô cắn môi, phản bác: “Nhưng chẳng phải tôi có bệnh sao? Uống thuốc chữa bệnh là đúng, lại nói gần đây tôi cảm thấy bình thường, đầu óc vẫn minh mẫn, cũng không tái phát bệnh.”

August nhún vai: “Tùy ý cô, tôi đã nhắc nhở trước.”

Nói xong hắn chẳng buồn nói nữa, ánh mắt khép lại.

So với bệnh nhân tâm thần, Trần Tổng Mạn dành tin vào bác sĩ y tá ở bệnh viện. Nhưng mà, Trần Tổng Mạn thấy các bệnh nhân khờ dại kia, lại thực sự sợ hãi bản thân biến thành như vậy...

Biết phải làm sao đây?

Cô cũng học theo bộ dáng của August, nhắm mắt, lẳng lặng cảm nhận vị gió đầu thu se lạnh chậm rãi thổi qua, tạm thời giữ bỏ phiền muộn. Ngồi một lúc, cô tựa như linh cảm có gì đó không đúng lắm, bèn mở mắt ra nhìn, thì thấy có vài người đang đi tới.

Ánh mắt cô mở to, ngó chăm chăm bọn họ, càng quan sát càng thấy không đúng. Cô chỉ chỉ bọn họ, thấp giọng bảo: “Anh xem đám người kia, khá kỳ quái.”

August chỉ tiếp tục nhắm mắt: “Mặc kệ họ, nhắm mắt ngủ đi.”

Trần Tổng Mạn bị một bàn tay to kéo về.

Lát sau, cô không chịu được, lặng lẽ lướt qua đám người ấy, nhưng phát hiện ra khoảng cách bọn họ đối với mình càng lúc càng gần. Tên đàn ông cầm đầu nhìn sơ nét mặt rất u ám, trên da đầu còn có hình xăm, bộ dáng như một đại ca xã hội đen, theo sau là hai cô gái tóc tai bù xù, áo quần xộc xệch, bên trong còn không mặc nội y.

Cô thấy gã ta trừng mình, vội kéo tay August: “Anh nhìn đi, bọn họ đang đi về phía chúng ta!”

August lúc này mới mở mắt.

Chỉ giây lát, bọn họ đã chạy tới đây. Tên cầm đầu quan sát Trần Tổng Mạn đang ngồi ở xích đu, rồi lại nhìn sang August.

“Con nhóc, mày đi theo Abel nhất gan làm gì, cả đời sẽ không có đường lui.” Tên cầm đầu trên cao nhìn xuống nói, “không bằng mày đi theo tao, tao cho mày ra viện sớm, ok?”

Gã kéo kéo lưng quần, có ý đồ muốn sờ mặt cô, lại bị August duỗi tay ngăn cản.

August đứng dậy, lắc lắc cần cổ, dựa vào bản thân cao hơn tên kia một cái đầu, hắn đi đến trước mặt tên cầm đầu, neho mắt nhìn. Bộ ba đầu gấu bông chốc hoảng sợ, giơ tay giơ chân phòng thủ, nhưng bị ánh mắt lạnh băng của August trừng mà động đậy cũng không động đậy.

Tên cầm đầu kinh sợ, lắp bắp nói: “Mày là... August!”

August giờ nắm đám, chất giọng lạnh lùng: “Tao không cần biết mày gặp ai, nhưng lúc này mày còn muốn thể hiện không?”

Tên cầm đầu hít thở không thông, hai tay giãy dụa nắm lấy tay August, ánh mắt co rúm: “Thực xin lỗi anh, là em có mắt như mù. Anh để em tự bấm nút biến được không... anh!”

August trông thấy cô y tá đang đi về đằng này, hắn mới thấp giọng nói một câu: “Mày đi đi.”

Sau đó đẩy mạnh gãi.

Tên cầm đầu lão đảo vài bước, y tá đã nhanh chóng đi đến. Cô ta còn liếc nhìn August, sau đó đưa bọn người kia đi.

Vốn đang đứng xem chiến sự, lúc này đã ai về nhà nấy thì Trần Tổng Mạn mới nhẹ nhàng hỏi: “Sao ở đây còn có loại người này?”

August lấy trong túi ra chiếc khăn mùi xoa, lau lau cánh tay rồi vứt khăn vào thùng rác: “Cá lớn nuốt cá bé, xã hội chính là như vậy, dù là bệnh viện tâm thần cũng không ngoại lệ.”

Hắn khịt mũi một cái: “Thằng đấy nó bị mắc chứng ảo tưởng nghiêm trọng, cho rằng mình là đại ca xã hội đen, còn hai cô gái lại tin lời diên khùng của nó, tự nguyện đi theo, thực sự điên độn hết biết.”

Thế anh không phải bị tâm thần phân liệt à, còn mịa mai người ta? Trần Tổng Mạn chợt nghĩ. Đột nhiên cô nhớ lại cảnh tượng kia, bèn hỏi: “Nói thế anh làm trùm ở đây à?”

August liếc cô, khinh khỉnh đáp: “Ngu vừa thôi.” Sau đó chân dài bước đi, không quay đầu lại, để mặc Trần Tổng Mạn xấu hổ đứng như trời trồng.

Cô cố làm ra gương mặt dữ tợn, hướng theo bóng lưng August, cắn giận chỉ trỏ: “Hừ thằng nhóc kia, nơi này chị đây mới là trùm cuối!”

Nói xong không tự giác mà phì cười.

Cô lại nhìn vào khóm hoa tươi đặt trên bàn, nhớ đến chuyện ban nãy, tâm trạng hưng phấn cũng không có, quyết định rời khỏi vườn hoa thì bị ai đó túm lấy áo.

Quay đầu nhìn, tìm nửa ngày, mới phát hiện con bé chỉ đứng đến eo cô.

Mặc đồ bệnh nhân, 0652, có vẻ thâm niên rồi đấy. Dù là đứa bé nhưng cô cũng không dám coi thường. Vạn nhất nó tuy nhỏ bé mà sức lực đầy mình thì cô biết phải làm sao, nghĩ vậy, thu người lui về sau một bước.

Con bé khanh khách cười, chỉ vào xích đu, khoa tay múa chân vài cái, nói gì đó mà nghe không hiểu.

Thấy con bé da dẻ nõn nà, tóc buộc đuôi ngựa, luôn nhoèn miệng cười, cô đành kiên nhẫn hỏi: “Ngại quá, chị chưa hiểu ý em lắm, nói lần nữa được không?”

Con bé chỉ vào xích đu, tiếp tục khoa tay múa chân.

Lần này, cô nghe đã thông nào, “chơi không chơi” và “xích đu.” Vì thế cô bèn đoán: “Em bảo chị ngồi xích đu cùng em?”

Con bé gật đầu.

Trần Tổng Mạn thở phào nhẹ nhõm, đối diện với gương mặt xinh xắn tươi cười kia, cô cũng khó giữ sắc mặt nghiêm túc, chỉ có thể nhếch môi cười, sờ đầu con bé: “Chị không chơi, em chơi đi.”

Con bé lại cười, lộ ra và chiếc răng trắng muốt đang thời kỳ thay răng, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Con bé vui vẻ ngồi ở xích đu, đóa hoa và ánh mặt trời càng làm nó trở nên rạng rỡ, tâm trạng cô cũng khá hơn một chút. Thậm chí khi về hành lang gặp phải Giang Hành, sắc mặt tươi tỉnh của cô cũng chưa bị anh phá hỏng.

“Vui lắm hay gì mà cười?” Giang Hành tháo kính bỏ vào túi, tựa vào cột hỏi.

Viện trưởng có việc gấp tìm anh, anh vốn không dừng chân ở đây, nhưng ngay lúc anh lơ đãng nhìn ra xích đu, phát hiện cô đang vuốt tóc con bé, mái tóc cô đỏ dài như thác, khóe môi dịu dàng nét cười, anh không kiềm được bèn dừng lại ngắm cô.

Ảnh ban mai chiếu vào bọn họ, Giang Hành trong nháy mắt cảm thấy trước mặt là hai vì thiên sứ lạc xuống nhân gian.

Thẳng đến khi Trần Tổng Mạn chủ động chào hỏi, anh mới biết mình đang làm chuyện ngu ngốc gì.

Rình xem bệnh nhân của mình ở đây?

Giang Hành cười cười, hướng tầm mắt về con bé kia.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Nhìn không ra cô là chị đại trong giang hồ đấy!” Giang Hành nhìn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên.

“Đúng vậy.” Trần Tổng Mạn khoanh tay, “có phải anh đang sợ hãi hay không? Bác sĩ Giang đáng kính?” Cô lắc lư đầu, ra vẻ như một kẻ cao ngạo khó chiều.

Theo sự chuyển động của cô, nhất thời bên trong áo lộ ra một chiếc cổ trắng ngần. Ánh mắt Giang Hành trượt xuống, khóe môi ý cười càng sâu: “Cô...”

“Á!!!”

Xa xa vang lên một tiếng thét chói tai từ phía sau sân. Trần Tổng Mạn còn chưa kịp phản ứng, Giang Hành đã vội vàng lao đến chỗ vừa phát ra tiếng thét kia, cô loay hoay một lát cũng cấp tốc chạy theo. Đằng sau sân thể dục có một đám đông, vài ba nữ bệnh nhân đã run rẩy lùi về sau, ôm nhau mà sợ sệt. Có vài y tá đang cố gắng khống chế những bệnh nhân nổi điên, hiện trường một mảng hỗn loạn. Giang Hành chạy dẫn đầu phía trước, y tá bác sĩ khác theo sau anh, nghiêm túc chỉ huy nhân lực sơ tán bệnh nhân tránh khỏi vòng vây đông đúc kia, cảnh tượng bên trong cũng dần hé lộ.

Biểu cảm Giang Hành bỗng chốc trầm xuống.

Đằng sau Trần Tổng Mạn cũng có vài kẻ chen chúc xô đẩy nhau, vài gã bệnh nhân cao lớn che khuất tầm mắt cô nên kết quả cô không thấy sự thể rõ ràng lắm. Rốt cuộc lao vào một hồi, cô cũng tìm được khe hở mà chen chân đứng cạnh Giang Hành.

Đập vào mắt là một màu sắc đỏ tươi.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay to che mắt lại, cả người rơi vào lòng ngực rắn chắc.

“Á!” Trần Tổng Mạn bị kéo về phía sau, lưng chạm phải tấm thẻ vuông vuông mới biết đó là Giang Hành.

“Ngao nào!” Giang Hành giữ chặt tay cô, ngăn cản cô giãy dụa.

Lúc này cô mới nhận thức được, vừa rồi một vũng máu đỏ, không khác gì... mà là, trong đầu cô hiện ra thi thể của cha dính đầy máu, mà mặt cô cũng đầy máu...

Đầu óc cô bỗng trống rỗng.

Đột nhiên, Giang Hành cảm thấy người đang ôm trong ngực có chút kỳ lạ, bèn gọi một tiếng: “Trần Tổng Mạn.”

Không ai trả lời.

“Trần Tổng Mạn!” Anh nói bên tai cô, “không cần nghĩ đến hình ảnh này, cô hiện tại đã an toàn, không có xác chết, cái gì cũng không có.”

Anh lại thì thào bên tai cô: “Không phải lỗi của cô, mau đi chỗ khác, không phải lỗi của cô, không phải, biết chưa?”

Giang Hành khẽ vuốt gò má của cô. Cuối cùng, Trần Tổng Mạn khóe môi hơi nhếch, như đang nói cái gì đó.

Giang Hành nhíu mày, chung quanh thật sự đang rất ảm ỉ, anh căn bản không nghe được âm thanh của cô, vì thế anh nghiêng đầu kề sát mặt cô, hỏi: “Cô nói gì? Nói lại lần nữa.”

Trần Tổng Mạn thì thào: “Giang Hành, anh bố láo vừa thôi, tát tôi một cái làm gì? Đừng tư thù cá nhân chứ?!” Trong giọng nói còn có chút bức mình.

Lúc này anh mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng bàn tay che trước mắt cô vẫn không rút về. Một tay anh che khuất tầm nhìn cô, một tay ôm lấy vai cô, lướt qua tầng tầng đám người ra khỏi hiện trường, sau đó giao cô cho một vị y tá.

Anh thì thầm bên tai Trần Tổng Mạn: “Nhớ kỹ, cái gì cũng không thấy, mọi việc không liên quan đến cô, không cần nghĩ nhiều, hiểu ý tôi chứ?”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

Giang Hành còn căn dặn với y tá: “Đừng để cô ấy ở một mình, nếu có phát sinh thì cứ trời tay chân lại mà không cần hỏi, chờ tôi về rồi nói, được không?”

Sau đó Giang Hành buông tay cô, ánh mắt nhìn cô một cái thật sâu, rồi chạy lẫn vào đám người không quay đầu lại.

Trần Tổng Mạn ở trong bóng tối cũng khá lâu, vừa mở mắt thấy ánh mặt trời chói chang quá, cô nheo mắt đứng tại chỗ thích ứng. Cô không xem bọn họ đang xôn xao nữa, chỉ đứng yên mà lắng nghe âm thanh hỗn loạn.

Nhao nhao cô nghe được “nguy hiểm”, “súng lục”, “thù hận”, chỉ một vài chữ loáng thoáng, còn lại đều không rõ.

“1204, 1204!” Y tá gọi cô, “chúng ta đi thôi, bác sĩ Giang bảo không nên ở đây lâu.”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

Cô cảm giác ánh nắng ấm áp chiếu trên mi mắt cô, nhưng lại không hề thấy ấm áp gì cả.

Một lần nữa trở lại hiện trường, đầu tiên Giang Hành đem vài bệnh nhân bệnh nặng trở về phòng, lập tức gọi điện báo cảnh sát đồng thời cắt bớt những bác sĩ không cần thiết, đợi đến khi trong vụ án mạng chỉ còn vài người quan trọng thì bác sĩ mới tiến hành khám nghiệm tử thi.

“Thế nào?” Giang Hành mở miệng hỏi.

Xác nhận nạn nhân đã tử vong, bác sĩ đứng dậy, tháo bao tay cùng mắt kính, nghiêm túc nói: “Súng lục bắn xuyên sọ, mắt mạng tức khắc, không có khả năng kiểm nghiệm. Nghe nói lúc đó không có âm thanh, hẳn là súng lục tiêu âm. Về phần là cái gì, dù sao tôi không chuyên ngành, vẫn nên chờ pháp y đến kiểm tra.”

Ánh mắt Giang Hành tỉ mỉ quan sát nạn nhân đã chết: “1103, là kẻ mắc chứng hoang tưởng lúc này?” Giang Hành cau mày, anh nhớ được ban nãy ở trong sân, tựa hồ chính là người này.

“Đúng thế!” Bác sĩ phụ trách khám nghiệm tử thi nói, “hẳn cho rằng mình chính là đại ca xã hội đen, mỗi ngày đi ngang đều quát tháo y tá.” Bác sĩ hướng cầm tới cách đó không xa, “bên kia hình như là hai cô người hầu của hắn, lúc hắn chết, bọn họ đều ở đây, sợ đến mức không nói được gì.”

Giang Hành theo hướng hắn chỉ nhìn sang, thấy hai nữ bệnh nhân đang ngồi cùng nhau, hờ hững nhìn bên này. Anh nhớ được, lúc anh đến đây, bọn họ khiếp đảm không dám nhúc nhích.

Cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường, phát y bắt đầu khám nghiệm tử thi, Giang Hành cùng một vị bác sĩ khác ghi chép lại mọi thông tin cần thiết.

Bởi vì án mạng này xảy ra ở nơi có chút lập dị, là trong bệnh viện tâm thần, nhân chứng đều là bệnh nhân tâm thần, tuy rằng Giang Hành cùng các y tá bác sĩ khác cũng có thể làm chứng, nhưng dù sao bọn họ cũng chẳng phải là người tận mắt chứng kiến. Đội trưởng cảnh sát từ đầu đến cuối đều cau mày. Bệnh viện tâm thần mà lại xuất hiện súc lục, hơn nữa là súng tiêu âm, nếu hung thủ là bác sĩ y tá thì còn đỡ, nhưng nếu loại vũ khí mang tính sát thương cao này nằm trong tay bệnh nhân thì có bao nhiêu hậu quả nghiêm trọng đây? Đội trưởng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Y phóng mắt nhìn đằng xa, người đang đứng ở hành lang, không phải áo blouse trắng mà mặc đồ bệnh nhân. Đầu đội trưởng càng thêm đau. Y nghĩ ngợi, chỉ vào thi thể nằm bên dưới rồi hỏi những người xung quanh: “Có ai biết bình thường hắn ta gây thù chuốc oán với ai không?”

Không gian một mảnh yên tĩnh.

Bác sĩ phụ trách khám nghiệm tử thi bèn mở miệng nói: “Đồng chí cảnh sát, hẳn ta mắc bệnh hoang tưởng, bình thường luôn cho rằng mình là đại ca xã hội đen, nơi này không ít bệnh nhân bị hắn gây sợ, cho nên thù hắn rất nhiều, muốn điều tra cũng khó.”

Đội trưởng trầm ngâm một lát: “Vậy người hắn gây sợ gần đây là ai?”

Đứng ở một bên, một trong hai nữ bệnh nhân kia đột nhiên nói: “Là August!”

Cô ta ngẩng đầu, đôi mắt sâu trùng thâm quảng nhìn thật đáng sợ: “Buổi chiều, hẳn chọc August!” Cô ta trông có vẻ rất sợ hãi, đến nỗi sắc mặt cũng xanh xao.

Lúc trở về phòng bệnh, ngang qua chỗ August, Trần Tổng Mạn còn cố ý nhìn vào, phát hiện August không có ở trong phòng, vì thế cô quay đầu đi luôn. Bệnh viện phát sinh sự cố, y tá cũng không dám chậm trễ, cô vừa vào là liền kéo cửa sắt nhốt lại, cả y tá và cô đều ở cùng một nơi. Vì đề phân tán sự chú ý của Trần Tổng Mạn, y tá còn bật TV chuyển đến kênh phim thần tượng.

Nhưng bấy giờ Trần Tổng Mạn nào có tâm trạng xem phim thần tượng, bởi trong đầu cô tràn ngập cảnh tượng vừa rồi. Lúc này cô chỉ có thể xác định một việc, có người chết, bị bắn chết, hung thủ đang trà trộn trong bệnh viện tâm thần, hơn nữa hẳn còn có súng, rất nguy hiểm.

Bệnh nhân thì làm sao có súng?

Chỉ có hai khả năng, một hung thủ là bác sĩ hoặc y tá, động cơ là vì báo thù? Hoặc thời gian dài dè dặt? Đây xem như giả thuyết thứ nhất.

Còn một khả năng, hung thủ chính là bệnh nhân. Mà muốn giết người với mác bệnh nhân thì đúng là chẳng dễ chút nào. Trong đầu cô chợt nghĩ đến một người, sau đó cô lắc đầu phủ nhận, làm sao có thể chứ!

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của cô, y tá thấy lạ bèn hỏi: “Cô không sợ hãi à?”

Trần Tổng Mạn nhăn mày, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi chỉ thấy một mảng tối đen.

Vừa nãy Giang Hành che mắt cô lại, cảnh tượng dọa người thế nào cũng chưa thấy, còn sợ hãi cái gì? Thậm chí cô còn cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh vẫn còn vấn vương...

Tựa vào lồng ngực anh, như được che chở an toàn. Nói thật, cô lớn như vậy rồi cũng chưa từng có bạn trai, được đàn ông ôm một lần cũng không. Nhớ tới Giang Hành bảo vệ cô đi ra khỏi đám đông ấy, trong lòng đột nhiên hơi xúc động.

Đáng tiếc là thằng cha biến thái!

Trần Tổng Mạn bĩu môi.

“Không sao đâu, hạ song sắt rồi, cho dù tình huống gì thì kẻ xấu cũng không tiến vào đây, yên tâm đi!” Cô chợt ý thức được, bản thân một bệnh nhân tâm thần lại ngồi an ủi y tá.

Cái quái gì thế này?

Cô quyết định không nghĩ về chuyện chết chóc nữa, cô không rành lắm, có suy diễn cũng chỉ tổ hồng đầu, không bằng tìm cơ hội hỏi anh ta, còn có thể biết được chút ít.

Cô chuyển mắt nhìn về phía TV, ngồi chống cằm xem phim thần tượng.

“Kịch! Kịch!” Có người giật giật song sắt.

Y tá và Trần Tổng Mạn quay đầu xem, thấy hai vị cảnh sát đứng bên ngoài.

“Cô Trần Tổng Mạn, tôi muốn thu thập thông tin một chút ở cô.” Một trong hai người cảnh sát nói.

Trần Tổng Mạn buồn bực đáp: “Tôi không liên quan gì vụ án, hỏi tôi làm chi?”

Vị cảnh sát còn lại trả lời: “Bởi vì có người gặp qua cô và August ngồi ở trong sân, trước khi xảy ra vụ án này, mời cô phối hợp với chúng tôi.”

Y tá nghe vậy mở cửa, để cảnh sát đi vào, ngồi xuống bàn đối diện, y tá trực ban kéo vài chiếc ghế đến. Theo sau cảnh sát còn có Giang Hành, anh quan sát hoạt động của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hai vị cảnh sát tiến vào trong, không khí trong phòng bỗng chốc ngưng đọng lại. Y tá tắt TV, sau đó tự giác rời khỏi phòng bệnh, rốt cuộc nơi này cũng chỉ còn hai gã cảnh sát, Giang Hành và Trần Tổng Mạn.

“Tốt rồi!” Một trong hai người ngồi ở trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi, “cô bé, cô tên là gì?”

Cô ngoan ngoãn đáp: “Trần Tổng Mạn.”

Cảnh sát gật đầu: “Ừ, đã từng nghe qua.”

Lúc vụ án trước phiên tòa đều lan truyền khắp phương tiện thông tin đại chúng, mẹ con Giang Uyển Chi bị cô kêu gào tên âm ỉ, làm trong thành phố này, bọn họ đương nhiên nghe qua.

Hiện tại người ngồi đối diện với cô là đội trưởng cảnh sát Lương Thiết Cường, cũng là đi thị cục nghe qua báo cáo vụ án kiện này, nay ngồi đây với cô, ông thực sự không tưởng tượng nổi, cô bé gầy yếu xinh đẹp này làm sao có thể giết cha?

Đội trưởng Lương tiếp tục hỏi: “Ngày 29, tháng 7, buổi sáng chín giờ kém mười, trong khoảng thời gian này cô đang làm gì?”

Trần Tổng Mạn chớp mắt: “Hôm nay là ngày mấy ạ?”

Nói thật, sau khi vào bệnh viện tâm thần, đối với ngày tháng đã sớm không còn khái niệm, trong phòng cô không có lịch treo tường, đôi khi xem TV còn có thể biết ngày mấy, nhưng thời điểm hôm nay thì cô chẳng để ý lắm.

Một vị cảnh sát trẻ tuổi cạnh bên đội trưởng Lương bèn mở miệng: “Là hôm nay thưa cô.”

Trần Tổng Mạn “à” một tiếng, dùng ánh mắt cảm ơn nhìn anh chàng kia, kết quả chàng cảnh sát phát run lên, vô thức rút đầu lại.

Trần Tổng Mạn khẽ cười.

Đội trưởng Lương nhìn thoáng qua cặp dưới của mình, bất đắc dĩ nói: “Ngại quá, anh ta mới tới.”

Cô gật đầu: “Vâng, tôi hiểu mà.”

Cảnh sát vừa vào nghề, chưa từng đến bệnh viện tâm thần, mà lần đầu tiên đến lại là vụ án giết người, sợ hãi cũng là điều quá bình thường thôi.

“Như vậy mời cô trả lời vấn đề của tôi, ngày 29 tháng 7, buổi sáng 9 giờ kém 10, cô ở đâu, làm gì?” Lương Thiết Cường lặp lại câu hỏi.

Trần Tổng Mạn nghĩ cũng lười nghĩ: “8 giờ rưỡi tôi ra vườn hoa, ngồi ở xích đu, sau đó ở đó, tiếp theo rời khỏi, tôi gặp bác sĩ Giang ở hành lang, chợt cả hai nghe thấy tiếng hét chói tai trước khi xảy ra án mạng. Chính là thế đấy.”

Lương Thiết Cường gật gù: “Vậy cô đã tiếp xúc với ai?”

“Tôi và August ngồi trên xích đu.” Trần Tổng Mạn nói, “rồi nạn nhân đã chết kia dắt theo hai cô gái đến trên chốc tôi, còn khiêu khích August, August đứng dậy nói với hấn hai câu, hấn sợ quá bỏ chạy. Và August rời khỏi vườn hoa, còn tôi ngồi một mình, sau đó có một bé gái đứng trò chuyện cùng tôi một lúc.”

“Làm sao cô biết người chết chính là kẻ đã khiêu khích kia?” Anh cảnh sát trẻ tuổi đặt ngay câu hỏi.

Trần Tổng Mạn trợn mắt: “Có người chứng kiến bảo đã gặp qua một nạn nhân và August xảy ra tranh chấp, mời cô mở cửa hợp tác với chúng tôi.” Cô đem lời anh ta thuật lại lần nữa, “lời này cậu vừa nói qua.”

Anh cảnh sát có chút khó tin.

Trần Tổng Mạn vươn tay định vỗ vai y, lại thấy y lùi vai về sau, bàn tay khựng lại trong không khí một chút rồi thu về, thờ dãi nói: “Tôi không ăn thịt cậu, sợ cái gì chứ?”

Anh cảnh sát bị Lương Thiết Cường trừng mắt, nhất thời không dám nói chuyện.

Lương Thiết Cường gật đầu: “Trí nhớ cô rất tốt!”

Trần Tổng Mạn kiêu ngạo trả lời: “Tôi tốt nghiệp khoa ngữ văn.”

Hiện trường ba người không hẹn mà cùng trầm mặc.

“Khụ khụ,” đội trưởng Lương giả vờ ho vài cái, “vậy cô có thể đem sự thể lúc đó kể lại rõ ràng được không?”

Trần Tổng Mạn hợp tác, dùng đầu nhớ kỹ lại mọi chuyện rồi nói lại lần nữa.

“Cô xác định theo như lời August nói thì hấn chưa từng uy hiếp muốn giết nạn nhân?” Đội trưởng Lương tra hỏi lần nữa.

Cô lắc đầu.

Lương Thiết Cường cúi đầu ghi chép, ánh mắt có chút dăm chiêu.

“Đúng rồi!” Ông đột nhiên ngừng đầu, “nghe nói lúc đó cô và bác sĩ Giang cùng nhau chạy đến hiện trường, có thể tường thuật lại cô đã xem...?”

“Đủ!”

Giang Hành đột ngột ngắt lời: “Đội trưởng Lương, hôm nay tới đây thôi, tôi muốn đưa cô ấy đi kiểm tra trị liệu, còn vấn đề gì để mai tính tiếp.”

Ngờ khi anh vô cùng cứng rắn, bọn họ cũng ý thức được mình không thể truy vấn nữa.

Lương Thiết Cường chợt nhận ra, câu hỏi của mình có thể sẽ gây kích động cho cô bé này, mặc dù trông rất bình thường, nói năng trật tự lưu loát nhưng cô bé vẫn đang là bệnh nhân tâm thần, chuẩn xác mà nói, là tội phạm tâm thần! Thế mà ông đã quên mất.

Ông cầm tư liệu đứng dậy, lấy khẩu cung đưa cho Giang Hành, để Giang Hành phụ trách ký tên ở góc giấy cuối mới cùng cấp dưới rời khỏi phòng bệnh. Trần Tổng Mạn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nhích nhích thắt lưng sau đó ngã ầm lên giường.

Giang Hành đứng một bên nhìn cô.

“Biểu hiện giống lắm.” Anh khích lệ nói.

Trần Tổng Mạn khép hờ mắt: “Được ngồi đây khích lệ cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, tiểu nhân thực sự rất vinh hạnh!”

Giang Hành đảo mắt: “Đúng vậy, ngực cô càng ngày càng phát triển đấy.” Anh kéo ghế ngồi, cười khinh khi.

Trần Tổng Mạn bật dậy, hướng về phía Giang Hành ưỡn ưỡn ngực: “Hừ anh đừng có mà ghen ăn tức ở, anh muốn có ngực giống tôi hả? Quên đi.”

Giang Hành vươn tay đặt lên ngực cô, sờ sờ, bóp bóp: “À hình như không phải ngực cô to, mà là lưng cô lại dày thôi.” Sau đó anh vỗ vỗ lưng cô, giọng

điều thất vọng: “Chắc, đúng là tấm lưng rắn chắc.”

Trần Tổng Mạn nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt của Giang Hành, hai vành tai cũng ửng đỏ.

Tên biến thái!

Giang Hành vỗ vỗ đầu cô: “Xem ra cô khá hơn rồi.”

Trần Tổng Mạn nhớ đến ban nãy anh ôm cô ra khỏi đám người ấy. Kỳ thực lúc đó, đầu óc trở nên trống rỗng, nhưng rất nhanh những ký ức không vui hiện lên trước mắt cô. Nói thật, nếu không phải Giang Hành kịp thời cắt ngang, hơn nữa không ngừng gọi tên cô, cô lại tưởng mình sẽ phát bệnh ngay lập tức.

Về vụ án này, Trần Tổng Mạn cũng không muốn dính dấp. Cô mơ hồ cảm thấy bản thân mình không cần đào sâu việc này, mục đích của cô là sớm chữa khỏi bệnh để xuất viện, tìm ra hung thủ hại chết cha cô. Cái gì cũng biết nhưng đừng biết nhiều mới là tốt.

Cô đang suy nghĩ mông lung thì Giang Hành mở miệng hỏi: “Lúc cô trở lại có nhìn thấy August không?”

Nhớ tới gian phòng trống trơn, cô lắc đầu đáp: “Ban nãy không thấy, cơ mà bây giờ có hay không cũng chẳng biết.”

Giang Hành gật đầu, chậm rãi đứng dậy.

Nhìn anh vừa chuẩn bị rời đi, Trần Tổng Mạn tiếp tục mở TV. Trong TV vẫn chiếu bộ phim thần tượng, nam nữ chính đều là diễn viên trẻ tuổi xinh đẹp, chắc cũng bằng tuổi cô, nhưng diễn xuất thì tệ hơn là cái gì nữa. Chỉ được mỗi việc đẹp mã.

Giang Hành liếc cô: “Hay thật. Quả nhiên với chỉ số thông minh của cô thì chỉ có thể xem mấy thứ vớ vẩn này.”

Sau đó khoát tay rời khỏi phòng bệnh.

Giang Hành đi rồi, Trần Tổng Mạn len lén chạy đến cửa phòng nhìn trộm sang chỗ August, hắn ta vẫn chưa quay lại!

Vậy rốt cuộc là đi đâu? Vừa nãy nghe giọng điệu của Giang Hành, cả anh ta cũng chẳng biết August ở nơi nào. Chẳng lẽ mọi chuyện giống như cô dự đoán...

Không không không!

Thông qua vài tuần ở chung, Trần Tổng Mạn vẫn cảm thấy, mặc kệ là Abel, August hay Cora, bọn họ đều không phải người xấu. August tuy rằng mặt lạnh nhưng trong lòng cũng nóng, ít nhất còn biết quan tâm cô. Hắn không gây sự, chỉ là kẻ kia chủ động tìm đến chồng ghẹo cô nên hắn mới ra tay giúp đỡ.

Trần Tổng Mạn có chút rối rắm.

“Cô làm trò gì đấy?” Âm thanh lạnh băng từ sau vang lên, dọa Trần Tổng Mạn nhảy dựng.

Cô sợ đến mức “á” một tiếng, rồi trấn an bản thân, vội quay đầu thì thấy August đang đứng phía sau cô, từ trên nhìn xuống.

Trần Tổng Mạn cười hơ hớ, vừa định giải thích một tí, lại phát hiện August không nói năng gì, chỉ đi thẳng vào phòng.

Trần Tổng Mạn hơi sững sốt, cảm giác trong lòng khá buồn bực.

“0968.” Phía sau có người gọi số thứ tự của August.

August xoay người.

Lại là hai gã cảnh sát ban nãy, đến để lấy khẩu cung.

“August, xin hỏi cậu vừa từ nơi nào trở về?”

Mặt August không hề biểu cảm: “Ngại quá nhưng đây là việc riêng tư của tôi, miễn trình bày.”

Lương Thiết Cường nói thêm lần nữa: “Vào lúc mười giờ ba mươi, trong khoảng thời gian này, cậu ở đâu, làm gì?” Ngữ khí của ông có chút mềm xuống, “mời cậu phối hợp với chúng tôi.”

August thân nhiên đáp: “Xin lỗi ông, việc riêng, không tiện chia sẻ.”

Thanh niên cứng là đây.

Lương Thiết Cường trán nổi gân xanh, không kìm được quát: “Cậu muốn...” Mới phát hiện sắc mặt August đã thay đổi.

Gương mặt đá cục đã trở nên ôn hòa rất nhiều, trong mắt còn có vài phần quyền rũ, khóe môi cũng hơi cong lên.

“Ngại quá anh cảnh sát, em của em tính hơi khó chịu.” Nói xong còn cười duyên dáng.

“Cora!” Trần Tổng Mạn phối hợp lên tiếng giải vây, “lâu quá mới gặp chị đây.”

Cora nhìn về Trần Tổng Mạn.

Cô y tá đứng cạnh bên giải thích: “0968 tâm thần phân liệt, đây chính là chị gái của Augus, tên Cora.”

“Ồ... Cora!” Lương Thiết Cường tiếp tục hỏi, “cô có thể nói với tôi lúc đó cô và em trai mình đang làm gì, ở đâu chứ?”

Cora liếc mắt với Trần Tổng Mạn một cái, sau đó đáp lời: “Thằng em hơi ngượng nên thôi để em nói cho anh nghe nha, lúc đó ấy mà, nó đang ở cùng với một cô bé y tá... cùng là đàn ông, em nói ít anh hiểu nhiều đi! Hi hi.”

Chung quanh nhóm người nghe thấy nhất thời cũng không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trong đó, phản ứng mạnh nhất phải kể đến Trần Tổng Mạn. Cô lập tức kéo tay áo của Cora, nhỏ giọng can ngăn: “Chị Cora, chị nói linh tinh gì thế!”

Cora thần nhiên nhìn Trần Tổng Mạn: “Chị nói sự thật mà, không tin em đi tìm con bé kia hỏi thử xem.” Cora bước lên phía trước, xoay người thì thào vào tai Lương Thiết Cường một cái tên, sau đó ông ta gật gù đầu, giao nhiệm vụ cho chàng cảnh sát.

Hắn cảm vờ và lập tức chạy đi.

Nửa giờ sau, hắn quay lại, lúc này Trần Tổng Mạn với Cora đang trừng trừng nhau, Lương Thiết Cường đứng bên ngoài nhỏ giọng giống như đang thương lượng cái gì.

Chàng cảnh sát vội vàng chạy đến trước mặt Lương Thiết Cường báo cáo: “Thưa đội trưởng Lương, tôi đã hỏi rõ ràng, quả thật là như thế.” Hắn cảm vờ ghi khẩu cung đưa cho ông ta.

Lương Thiết Cường tùy ý phát tay, cũng không có nhìn kỹ.

Mọi người xung quanh biểu cảm vô cùng bí hiểm, họ hướng về phía Cora, chỉ một ánh mắt mà vô vàn hàm ý.

“Vậy được chưa mấy anh?” Cora chau mày, quay người đi tới cửa, “mời các anh đi về, em muốn nghỉ ngơi.”

Hai vị cảnh sát trao đổi ánh mắt cùng nhau, rồi lục đục rời khỏi phòng kim cương số hai, Trần Tổng Mạn cũng theo bọn họ ra ngoài, yên lặng trở về phòng của mình.

Kể tiếp toàn bộ buổi chiều, trong viện thông tri nói bệnh nhân phải ở trong phòng bệnh, không chạy lung tung. Thả gió kết thúc, vì thế cô nằm dài bật TV xem kịch.

Tháng bảy tháng tám là kỳ nghỉ hè, phim truyền hình trên TV liên thi nhau oanh tạc thần kinh của cô, cảm điều khiển bấm tới bấm lui, cô cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhưng cũng không muốn đi đâu. Cô ngồi trên giường suy nghĩ một lát, sau đó nhảy độp xuống giường chạy đến cửa, khóa động song sắt bảo Trương Tiểu Hồng lại đây.

“Chị Hồng, có thể cho em dùng bút và vở không?” Trần Tổng Mạn hỏi.

Trương Tiểu Hồng gật đầu, xoay người kéo ngăn tủ lấy bút vở, đưa cho cô, nói: “Vở bút cô cứ dùng, cơ mà viết xong đưa đây để tôi giữ hộ cô.”

Trần Tổng Mạn cắn cắn môi, suy nghĩ một lát, cuối cùng hạ quyết định: “Vâng.”

Cầm giấy bút, một lần nữa cô lại ngồi vào giường, mái tóc dài hất ra đằng sau, bắt đầu lật trang vở thứ nhất.

Giữa trang giấy vẽ một vòng tròn, sau đó viết tên mình lên: Trần Tổng Mạn.

Một mũi tên vẽ ra ngoài, là cha cô – Trần Khánh Dân.

Trần Tổng Mạn cắn đầu bút, nhìn chăm chăm tên cha hồi lâu, lâu đến hốc mắt có chút đỏ hoe, mới tiếp tục vẽ liên tiếp hai cái vòng tròn, viết vào đó:

Giết.

Cố gắng vẽ tiếp mẹ con Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình, mũi tên trở vào cha cô, vòng tròn không có tên, chỉ có “chó 1”, “chó 2”. Trên vòng tròn là dấu chấm hỏi.

Phát sinh thêm mối quan hệ trong viện tâm thần, Trương Tiểu Hồng, August, Giang Hành, cuối cùng là kẻ vào ngày thẩm phán đã đưa cho cô bản báo cáo tinh thần của gã đàn ông bí ẩn. Giữa bọn họ cô đều đặt dấu chấm hỏi.

Giang Hành cùng gã đàn ông kia rất đáng nghi ngờ, bọn họ đều biết cha cô, thậm chí bọn họ còn có khả năng đã bí mật theo dõi cô suốt khoảng thời gian dài, cho nên mới có bản phân tích đánh giá ấy. Về phần August, nghĩ tới cái tên này, Trần Tổng Mạn không biết lấy dũng khí ở đâu, dùng bút vẽ một hình nhân quái đản, ở bên cạnh còn viết thêm chữ Abel. Sau đó viết luôn chữ “Biến thái” vào trong. Suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng có gì rõ ràng, vừa đúng lúc có người leng keng song sắt.

Cô quay đầu lại nhìn, là Giang Hành.

Anh tự mở cửa, sau đó thung thình ngồi vào ghế sofa nhỏ, còn rót một tách nước nóng cho mình.

“Anh tự nhiên như ở nhà quá vậy?” Trần Tổng Mạn chau mày, đóng quyển vở lại.

Giang Hành cúi chân nằm lên sofa, tựa như hoàng đế nằm long ý, khí chất cao quý khác người.

Trần Tổng Mạn cảm thấy kỳ quái, bèn ném vào mặt anh một chiếc gối. Giang Hành vung tay bắt lấy thật chuẩn xác.

“Tôi biết cô quan tâm tới vụ án kia, nên tôi nói riêng cho cô nghe tình hình.” Anh đem gối bông ôm vào lòng, “cô không cần đội ơn tôi, tôi cũng chỉ là một nhân viên phục vụ của bệnh viện mà thôi.”

Trần Tổng Mạn liếc trắng mắt. Chỉ thấy Giang Hành đột nhiên vọt đến trước mặt cô, đề cô xuống giường.

“Anh làm gì hả?” Trần Tổng Mạn xấu hổ giãy dụa, “đồ biến thái!”

“Đừng động đây!” Âm thanh Giang Hành rất nghiêm túc.

Trần Tổng Mạn tựa như hiểu được cái gì, lập tức trở nên ngoan ngoãn, mặc Giang Hành đè cô dưới thân, tư thế vô cùng mờ ám. Cơ thể anh và cô rất gần, chỉ còn là khoảng cách một bàn tay. Thậm chí chớp mũi Giang Hành còn chạm vào trán cô, mà cô có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng nam tính phả ra trên hàng mi, điều này khiến cô hơi ngửa ngáy.

Giang Hành đưa tay vuốt vuốt mí mắt cô, lại lấy ra trong túi một đèn pin nhỏ bé, chiếu tới chiếu lui, thẳng đến khi cô sáng muốn lóa mắt anh mới thu hồi đèn pin, trở về sofa chầm rãi ngồi xuống.

“Tôi ổn chứ?” Trần Tổng Mạn bất an hỏi, cô xoa xoa đôi mắt, thuận tiện chỉnh sửa lại quần áo hỗn độn.

“Ồ, không sao.” Giang Hành tao nhã uống nước, “ban nãy cô trợn trắng mắt, tôi còn tưởng cô phát bệnh đấy.”

Bác sĩ thật là có tâm có tài! Nhưng cô chẳng biết anh nói thật hay nói đùa nữa. Khó tin lắm. Cô lại liếc anh một cái.

Giang Hành nhìn cô, biểu cảm thật nhẹ nhàng, xem ra vừa rồi cô bị anh dọa cho phát khiếp: “Cảnh sát đã chứng thực thời điểm phát sinh án mạng August luôn cùng y tá kia ở cùng nhau, tạm thời loại hẳn khỏi nghi vấn. Bắn chết 1103 là khẩu súng tìm được ngoài sân, không ngoại trừ là người bên ngoài làm.”

Anh uống một ngụm nước, tiếp tục nói: “Trước khi 1103 nhập viện, quả thật đã từng làm đại ca, sau này bị trả thù, có ai đó tiêm quá liều thuốc phiện vào người y, khiến y tỉnh lại đầu óc lú lẩn, vẫn tưởng mình là đại ca cho nên gây sự với rất nhiều người.”

“Buổi sáng khi án mạng xảy ra, còn có vài bệnh nhân dùng ánh mắt hả hê nhìn thi thể y.” Giọng nói Giang Hành không có chút cảm tình.

Trần Tổng Mạn ngồi một bên lắng nghe, sau đó thờ dãi.

“Cô rầu cái gì?” Giang Hành cười tựa không cười nhìn cô.

“Làm đại ca cũng không dễ dàng nhỉ?” Trần Tổng Mạn nửa ngày nhen ra một câu, “trước đến nay tôi thường xem phim TVB, cảm thấy đại ca xã hội đen đều đẹp trai quyến rũ, không nghĩ đến trong cuộc sống thật đại ca lại là một kẻ đáng khinh này. Tôi chỉ nghĩ, người với người lúc đó cơ bản sao lại tin nhiệm y chứ?”

Giang Hành cầm bát.

Con bé này yêu cầu cao quá.

“Đúng rồi!” Trần Tổng Mạn hoài nghi nhìn Giang Hành, đưa ra một vấn đề dài hơi mà lâu nay luôn muốn hỏi, “vì sao anh nói cho tôi nghe mấy cái này? Anh đối với bệnh nhân khác cũng tán gẫu tình tiết vụ án, bọn họ cũng hiểu rõ ràng hả?”

Trong mắt Giang Hành vẫn mang theo ý cười, sâu xa, thăm thẳm: “Tán gẫu với cô coi như là một phần trong quá trình trị liệu.”

“Thế à?” Cô méo mó đầu, “vậy anh muốn nói gì nữa?”

Đôi tay Giang Hành đan vào nhau đặt trên đầu gối: “Nhiều lắm. Ví dụ lúc tôi nhắc đến hai chữ “thi thể” trong mắt cô có chút sợ hãi, sau đó ngẩn người vài giây, tôi nghĩ cô đang tự bắt buộc mình không cần tưởng tượng những hình ảnh ấy.”

Đoán hay như thần.

Trần Tổng Mạn sững sốt, sau đó cười tươi: “Bác sĩ cảm thú còn nhiều như vậy, xem như anh nói đúng.”

Kỳ thật cô không biết thời điểm đó ánh mắt mình biến chuyển thế nào, nhưng cái loại nhắc nhở bản thân không cần nghĩ đến cái chết của cha cô, Giang Hành nói không sai.

“Còn nữa.” Biểu cảm của anh càng thêm bí hiểm, “lúc tôi nhắc đến August, ánh mắt cô cũng hết như thế.”

Ngữ khí lọt vào tai Trần Tổng Mạn có chút ngưng đọng: “Tôi nghĩ tôi muốn chậm thời gian kiểm tra thần kinh của cô một chút, mà cô cũng chẳng có vấn đề gì khác đâu.”

Trần Tổng Mạn trầm mặc một lát, hình như đang tiêu hóa lời Giang Hành nói. Qua nửa ngày mới ngẩng đầu lên hỏi: “Đàn ông các anh đều không thể khống chế được bản thân sao?” Thanh âm của cô hơi rầu rĩ, “nửa thân dưới bức thiết như vậy? Cho dù là trong lòng yêu người khác, cho dù là hứa hẹn toàn tâm toàn ý, cũng không cưỡng được cảm dục?”

Giang Hành cười cười: “Cô đang nói August ấy à?” Anh bắt đầu mỉm cười, “hay bạn trai cũ?” Nói xong lại tự phủ nhận chính mình, “đáng... à mà thôi chắc không phải đâu.”

“Là cha cô.” Giang Hành khẳng định.

Trần Tổng Mạn có chút chần chừ, tuy vậy cô vẫn im lặng. Kể có thể nhìn thấy tâm tư người khác, thật chán ghét.

“Không, tôi nói August đấy!” Cô cứng mồm cãi lại.

“À.” Giang Hành khẽ cười, “tôi không biết, trong lòng August có người yêu, còn hứa hẹn thế thốt nữa chứ.”

“Cơ mà cô cũng nên ngẫm lại.” Giang Hành không vạch trần cô gái da mặt mỏng, “August lớn lên ở nước ngoài, sống phóng khoáng như người Châu Âu cũng là điều bình thường, chắc cô biết mà, yêu một chuyện, làm với ai là chuyện khác.”

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu, nhìn Giang Hành đang chuẩn bị rời đi.

Anh ta... an ủi cô?

Giang Hành chột xoay người nhìn cô một cái: “Tôi đi đây, hai ngày sau kiểm tra thần kinh của cô.”

Anh rời khỏi, Trần Tổng Mạn ôm chân ngồi trên giường. TV chiếu cái gì cô cũng chẳng quan tâm. Trong đầu cô nghĩ đến vấn đề Giang Hành vừa nói.

“Là cha cô.” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, ngã vào giường, nhắm mắt lại thầm trả lời.

“Đúng vậy.”

Trong lòng cô, đối với cha mình, vốn dĩ vẫn có nỗi hận.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Lúc chạng vạng, y tá trưởng tìm đến Trần Tổng Mạn một lần.

Cho đến bây giờ, cô và y tá trưởng chưa từng tiếp xúc qua, chính là mỗi ngày tập thể dục buổi sáng đều đứng từ xa trông thấy, tựa hồ là một bác gái trung niên, nay bác gái đã đứng rõ ràng trước mặt cô, bây giờ mới phát hiện, hóa ra y tá trưởng đúng là bác gái thật.

“Về sau có gì an bài không?” Bác gái... à không, y tá trưởng hỏi thẳng vào vấn đề.

Trần Tổng Mạn sững sốt một chút, cười cười gãi đầu nói: “Cháu còn an bài được cái gì, giống như bình thường thôi, chỉ ăn và ngủ.”

Y tá trưởng cười rất hiền lành: “Nghe nói trước khi phát bệnh, cháu là sinh viên?”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

“Cháu là sinh viên, so với chúng tôi tính tự giác cao hơn, đã vào Đảng chưa nhỉ?” Y tá trưởng tiếp tục hỏi.

Này này... chẳng lẽ ở viện tâm thần, đảng viên còn có đãi ngộ đặc thù khác?

“Lúc đại học đã từng vào Đảng” Trần Tổng Mạn nói, “nhưng lúc án kiện phát sinh, cháu bị khai trừ khỏi Đảng rồi.”

Y tá trưởng nói: “Người trẻ tuổi, có cầu tiến chính là chuyện tốt. Còn hơn tháng nữa đến ngày quốc khánh, theo thường lệ, bệnh viện chúng ta muốn tổ chức liên hoan, chủ đề là tình yêu tổ quốc.”

Trần Tổng Mạn đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Quả nhiên, y tá trưởng vỗ vỗ vai cô: “Vậy nhờ cháu góp vui một tiết mục. Hơn một tháng mới đến nên cháu cố gắng đi.”

Nói xong, y tá trưởng biến mất như siêu nhân.

Trần Tổng Mạn hốt hoảng. Không có cách nào, cô chỉ có thể tìm đến Trương Tiểu Hồng nhờ giúp đỡ. Trương Tiểu Hồng nghe được, sắc mặt vui vẻ vô cùng, thậm chí còn kích động ôm lấy Trần Tổng Mạn một chút.

“Sao vậy?” Cô khó hiểu hỏi.

Trương Tiểu Hồng giờ phút này xem cô như là ân nhân cứu mạng, chị ta nắm tay cô dùng sức đung đưa: “Em Mạn à, em đã giúp chị rất lớn đấy.”

Thấy Trần Tổng Mạn đứng ngu ngơ, chị ta liền giải thích: “Lúc em chưa tới, nhiệm vụ này y tá trưởng luôn giao cho chị, nay em đến rồi, chị được buông tha, không không, rốt cuộc chị đã tìm được đồng chí thích hợp cho nhiệm vụ cao cả.”

“Nhưng trong bệnh viện vừa xảy ra án mạng, y tá trưởng thế nào còn dám...” Trần Tổng Mạn thắc mắc.

“Do em không biết, bệnh viện tâm thần cũng giống như các bệnh viện khác, mỗi ngày bệnh nhân ra vào rất nhiều, tuy rằng có chút sự cố nhưng không thể làm chậm trễ hoạt động bình thường ở đây được.”

Là như vậy sao?

Xem nhẹ sống chết, cho nên cũng không để ý đến sống chết. Nói đúng là, không quan tâm sống chết của người khác.

Trương Tiểu Hồng giống hệt y tá trưởng, đưa tay vỗ vai Trần Tổng Mạn: “Tốt lắm, em cố lên.”

Trần Tổng Mạn: “...” Em đừng hòng chạy thoát.

Cuối cùng, Trương Tiểu Hồng đưa cô đến phòng chứa đồ một chuyến, nói là muốn tìm ảnh chụp, đạo cụ, trang phục năm rồi cái gì đó cho cô tham khảo. Đương nhiên, lo lắng cho bệnh tình của cô sẽ đột ngột phát sinh, Trương Tiểu Hồng cẩn thận kèm theo một y tá khác quan sát cô.

Vào nhà kho, Trần Tổng Mạn chẳng hiểu cái gì. Thật sự lộn xộn lung tung.

Sắc mặt Trương Tiểu Hồng cũng hơi xấu hổ: “Phòng chứa đồ mà nên bề bộn tí, em tìm một chỗ ngồi để chị lục lọi cho.”

Trần Tổng Mạn nhìn một lượt căn phòng, mới phát hiện tìm thấy chỗ ngồi còn khó hơn tìm thấy đạo cụ, vậy là dứt khoát đặt mông ngồi xuống một đồng đồ cao ngất.

Sau đó, cô cảm thấy bên dưới có gì đó không thích hợp lắm. Biểu cảm của cô cứng đờ, tiếp theo nheo mắt nhìn xem dưới tấm vải có những thứ gì.

“1204, em làm sao vậy?” Y tá và Trương Tiểu Hồng phát hiện sắc mặt Trần Tổng Mạn ửng hồng khác thường, liền bước đến cô hai bước, đứng trước mặt cô hỏi han.

Chỉ thấy cô lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Y tá một bộ nửa tin nửa ngờ.

Cô ta nghiêng đầu, nhìn qua nơi Trần Tổng Mạn ngồi ban nãy có chỗ trống, liền bước qua đó. Không nghĩ đến chưa ngồi xuống ổn định, đã bị người bên cạnh dùng một lực mạnh đẩy ra ngoài.

Y tá ngã lăn ra đất, lập tức ngẩng đầu về phía Trần Tổng Mạn. Lại phát hiện cô đứng phắt dậy, biểu cảm dữ tợn, gương mặt múa vuốt hướng y tá xông đến. Đem y tá áp dưới người, dùng sức cào cấu áo cô ta.

“Tiểu Hồng! Tiểu Hồng!” Y tá phản ứng giãy dụa cố thoát khỏi sự áp chế của cô, vừa dùng sức hô to.

Trần Tổng Mạn lúc này chẳng khác người điên, hai tay quơ quào trong không khí, làm bầm lấm bầm những từ khó hiểu, ánh mắt mê mang, tóc tai rũ rượi trên gương mặt, giống như nữ quỷ. Trương Tiểu Hồng nghe thấy bèn cuống quýt chạy tới, thấy tình cảnh này không hề do dự mà ôm cổ Trần Tổng Mạn lại.

Cô còn mạnh mẽ giãy dụa, đôi chân đá loạn xạ trên đất.

“Chị Tiểu Hồng, thuốc an thần đâu?” Y tá luống cuống hỏi to.

Trương Tiểu Hồng gấp gáp trời trụ tay chân Trần Tổng Mạn, đáp lời: “Bác sĩ Giang nói nếu con bé phát bệnh không cần đánh ngất nó, em mau gọi anh ta đến đây, nhanh lên!!!”

Cô y tá chạy vù ra khỏi cửa, bằng tốc độ nhanh nhất thành Giang Hành quay lại nơi đây.

Lúc Giang Hành đi đến kho hàng, Trương Tiểu Hồng đã trở thành công Trần Tổng Mạn bằng mảnh vải, chính chị cũng đứng một bên thở hổn hển. Vì phòng ngừa cô cắn lưỡi nên cũng nhét vải vào mồm cô.

Nhưng Trần Tổng Mạn vẫn còn giãy dụa, ánh mắt dờ dẩn ra.

Giang Hành không do dự, lấy ống tiêm ra tiêm cho cô một mũi. Cô dần dần yếu mềm, động tác giãy dụa cũng thôi, sau đó ngã vào lòng Giang Hành. Anh ôm lấy cô, rồi nhìn xung quanh kho hàng một lượt.

“Hai cô đến kho hàng làm gì?” Giang Hành lạnh lùng hỏi.

Trương Tiểu Hồng mở miệng: “Y tá trưởng muốn 1204 phục vụ tiết mục văn nghệ nên bảo tôi tìm đạo cụ, trang phục giúp cô ấy. Không ngờ cô ấy đột nhiên phát bệnh.”

Giang Hành gật gù đầu: “Hai cô lợi hại quá, dám đem bệnh nhân đi đến nơi xa lạ thế này cơ.”

Trương Tiểu Hồng có chút xấu hổ.

Giang Hành ôm Trần Tổng Mạn xoay người toan rời khỏi, nhưng thời điểm đó còn quay lại nhìn hai người bọn họ: “Các cô còn ở đây làm chi?”

Hai người nghe vậy vội vàng theo sau Giang Hành. Đến cửa phòng bệnh, anh mới mở miệng: “Các cô đi về trước, tôi ở đây xem xét hình hình.”

Trương Tiểu Hồng cùng y tá nhìn nhau, ngoan ngoãn rời khỏi.

“Chị Hồng này.” Vào cửa, cô y tá huých huých Trương Tiểu Hồng, thần bí nói, “em cảm thấy bác sĩ Giang đối với 1204 có chút khác thường.”

“Có phải anh ấy thích cô ta không?” Y tá láu lỉnh hỏi.

Trương Tiểu Hồng bĩu môi: “Bác sĩ coi trọng bệnh nhân là chuyện thường tình, nhưng đây là bệnh viện tâm thần, em nghĩ một bác sĩ đẹp trai lại đi thích nữ bệnh nhân tâm thần sao?”

Y tá đâm chiêu gật đầu: “Ngoại hình 1204 cũng ổn lắm mà chị, nhưng lúc phát bệnh rất dữ tợn làm em sợ muốn chết.” Y tá vỗ ngực, một bộ kinh hồn sợ sệt.

Trương Tiểu Hồng gõ vào đầu cô ta một cái: “Em ngày đầu đi làm sao? Lúc trước cũng đã từng thấy rồi, em quên à?”

Y tá thề lưỡi, nhất thời cảm thấy vấn đề mình vừa nói có chút ngu xuẩn.

“Em không đi chăm sóc bệnh nhân khác sao?” Trương Tiểu Hồng nghi vấn.

Y tá nhìn nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới ý thức được đã đến giờ bốc thuốc cho bệnh nhân, vội là vội vàng đẩy xe đi.

Bên kia, Giang Hành vừa mới tiến vào phòng, liền đem Trần Tổng Mạn ném đập lên giường. Anh lấy mảnh vải trong miệng cô ra, sắp xếp chân tay cô cho ngay ngắn.

Động tác lưu loát một lượt, Giang Hành nhìn cô gái đang hôn mê bất tỉnh trên giường, nhếch môi cười đều.

“Trần Tổng Mạn, tỉnh dậy!” Giang Hành thì thầm vào tai cô.

Trần Tổng Mạn vẫn không phản ứng.

Giang Hành ngừng một chút, sau đó cúi người, hai tay chống xuống giường, cả người nhìn xuống Trần Tổng Mạn. Vì thế nửa thân trên sát sao với cô, hơi thở phả nhẹ trên gương mặt cô, khẽ lướt qua cánh môi.

Mà cô vẫn bất động.

Khỏe môi Giang Hành cong lên, ngón tay thon dài của anh đặt lên vạt áo cô, chậm rãi chạm vào ngực và mở cúc thứ nhất.

Trần Tổng Mạn run rẩy một chút.

Giang Hành không ngừng cố gắng, mở cúc thứ hai.

Trần Tổng Mạn đột nhiên mở to mắt, tức tối nhìn Giang Hành bởi lẽ chân tay vẫn còn bị trói buộc.

“Tên biến thái này, tránh xa tôi ra!” Cô thét chói tai.

Giang Hành cười cười đứng ở bên giường: “Không giả vờ bất tỉnh nữa đi?” Ánh cười ngập tràn đáy mắt, “lúc này phát bệnh hay lắm mà, sao không kiên trì thêm tí nữa cho giống?”

Trần Tổng Mạn trầm mặc nửa ngày: “Anh biết tôi đồng kịch?”

Cô dường như đã dùng hết khả năng để phát bệnh, mệt mỏi vô cùng, nhưng mà không qua mặt được Giang Hành ư?

Giang Hành khoanh tay trước ngực: “Rất đơn giản, thứ tôi vừa tiêm cho cô là đường glucôzo.”

Vậy mà cô nhiệt tình té xỉu...

Trần Tổng Mạn lần đầu tiên cảm thấy, gã đàn ông này rất rất khủng bố.

“Nói tôi nghe xem” Giang Hành kéo ghế ngồi cạnh giường cô, chân dài vắt chéo, tháo kính ra, bình tĩnh nhìn thân thể trắng ngần trong mớ áo quần hỗn độn của cô gái nhỏ đang trợn mắt nhìn anh, “giả bệnh làm chi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Trần Tổng Mạn ngửa đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trần nhà không nói một lời.

“Còn không nói?” Giang Hành vươn tay, ngón trỏ thon dài cuộn lấy một lọn tóc của cô, khe khẽ xoay tròn, “cô nguy trang còn non lắm, lừa y tá còn được, nay muốn lừa luôn bác sĩ à?”

Trần Tổng Mạn không phục, cô cảm thấy mình đã nguy trang rất tốt. Bởi vì cô phát hiện trong lời nói Giang Hành có một lỗ hổng trí mạng.

“Nhưng đúng là tôi ngất đi thật.” Cô tỏ ra thật thà, “lúc anh tiêm cho tôi, tôi ngất đi, sau ngày bị anh ép buộc trên giường nửa ngày mới tỉnh.”

Trần Tổng Mạn vội vàng biện minh, cơ bản không ý thức được bản thân dùng những từ ngữ có nhiều mờ ám.

Giang Hành gật đầu: “Ồ, đều do tôi, đều ‘ép buộc’ cô, lại ‘dùng sức’ với cô nên cô mới ngất.”

Trần Tổng Mạn nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

“Cơ mà...” Giang Hành tiến gần cô, đôi mắt nhìn đắm đắm vào cô, tiếp theo anh khẽ chau mày lại. Anh sờ trán cô, sau đó thờ dài rồi trở về ngồi ghế dựa.

“Bỏ qua chuyện ở nhà kho đi.” Biểu cảm Giang Hành rất nghiêm túc, “trước tiên nói cho tôi biết, đã bao lâu cô không ngủ đủ giấc rồi?” Đôi mắt cô thâm quầng, đến gần trông rất dọa người.

Trần Tổng Mạn cứng đờ.

Nửa ngày, biểu cảm cô tùy ý, không nhất thiết phải gọi là đáng vẻ: “Cha anh chết thì anh cũng sẽ ngủ không yên thôi.” Cô nhún vai, “huống hồ tai bay vạ gió bị phát hiện mình bị tâm thần, cả ngày sống trong viện tâm thần, xung quanh đều là những kẻ bất thường, anh bảo tôi ngủ thế quái nào được?”

Giang Hành trầm mặc cả buổi: “Lúc ngủ không được cô nghĩ cái gì?” Anh hỏi, giọng nói lạnh như băng.

Về đêm, Trần Tổng Mạn không tránh được những hình ảnh đáng sợ kia, một vũng máu tươi, còn có thi thể của cha đầy vết thương, cuối cùng mọi thứ ngừng lại trên mặt ông ấy. Khuôn mặt trắng bệch, thậm chí chết không nhắm mắt. Trần Tổng Mạn lắc đầu, càng không muốn tiếp tục hồi tưởng.

Giang Hành vẫn quan sát cô một lát, đột nhiên anh đứng dậy đi ra ngoài. Lúc trở lại đã mang theo một quyển vở. Là quyển vở ấy. Giang Hành đem đến trước mặt cô, lật ra sơ đồ quan hệ mà cô đã vẽ, sau đó ném tới bên giường: “Tôi đã bảo cô không cần nhớ đến việc này ư?”

Ngữ khí của anh có chút phần nộ: “Trần Tổng Mạn, cô chán sống đúng không?”

Cô bị giọng điệu của Giang Hành dọa, biểu cảm có chút tái nhợt: “Anh làm cái gì, đây là...”

“Cô còn dám hỏi tôi? Là cô làm cái gì thì đúng hơn? Nếu cô muốn chết theo cha cô thì cứ việc, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.” Giang Hành đưa tay tháo bỏ nút thắt trên tay chân cô.

“Cô rất muốn tìm chân tướng phải không? Cô nghĩ cô chống đỡ đến ngày hôm nay là do sức lực của bản thân? Nực cười, đây là do may mắn của cô.”

Trần Tổng Mạn ngồi dậy, ngơ ngác nhìn Giang Hành.

“Bác sĩ Giang, anh biết chuyện gì thì làm ơn nói với tôi.” Trần Tổng Mạn chậm rãi lên tiếng, “tôi giờ rất bất lực, trừ bỏ vấn đề lo lắng mình có bệnh không thì chẳng biết nên làm gì cả.” Hốt mất cô bỗng chốc đỏ hoe, “nếu anh thực sự tốt với tôi, nói thật mọi việc đi, được không?”

Cô đưa tay che mặt, gục đầu khóc nức nở.

Giang Hành đứng dậy đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống: “Tôi là bác sĩ của cô, tôi chỉ có thể nói cho cô rằng cô bệnh tâm thần, cần trị liệu, nếu không trị hết bệnh thì còn làm cái khi gì nữa?”

“Nhưng tôi ghét loại cảm giác này.” Âm thanh của cô hơi nghẹn ngào, “anh không là tôi nên anh không hiểu tôi. Nếu cha anh nằm chết bên cạnh anh, khắp nơi đều là máu, mọi người nói là anh làm nhưng anh không biết gì cả thì sao chứ?”

Phần nộ, tự trách, đau thương, thậm chí tuyệt vọng đều hiện lên gương mặt này. Trần Tổng Mạn gõ đầu mình: “Tôi bị bệnh, nhưng tôi không rõ là mình giết cha hay không, anh bảo tôi phải thế nào đây? Nhờ cha là do tôi giết, tôi... tôi...”

Chỉ cần nghĩ đến điều này, cả người cô liền rét run.

“Tôi muốn biết cô nghĩ ra sao.” Giang Hành cắt ngang lời cô, giọng điệu lạnh lùng, “cô muốn nhận cô giết cha?”

Cô lắc đầu.

“Anh nói vậy là ý gì?” Trần Tổng Mạn hỏi, “đây cũng là một phần trong quá trình trị liệu?” Khóe môi cô có chút trào phúng.

“Vậy nó có ý nghĩa gì?” Giang Hành trở vào quyển vở kia, “toàn bộ đều là dấu chấm hỏi, cô rất thích những ký hiệu này ư?”

“Cô cơ bản đều làm những chuyện vô bổ, mẹ kế và em gái cô vẫn như cũ, ở bên ngoài tiêu xài di sản của cha cô, bọn họ cũng chẳng cần lo lắng cô trả thù bọn họ, bởi vì cô đang ở bệnh viện tâm thần, hơn nữa bệnh cô ngày càng nghiêm trọng nên cô chịu chết trong này đi.”

Trần Tổng Mạn đang gục đầu ảo não, nghe xong đôi mắt liền lóe một tia sáng.

“Nếu cả đời cô cứ như thế.” Giang Hành đứng dậy, nhìn từ trên cao xuống, “Trần Tổng Mạn, đừng trị liệu nữa, làm người điên có lẽ tốt hơn.”

Anh nhìn cô gái tóc dài rũ rượi kia, ánh mắt dần dần khôi phục sự bình thản: “Cô xem cô, ngốc thì không ngốc, mà khôn cũng chẳng khôn, vậy mà gặp chuyện lại nghĩ nhiều như vậy?”

Lời nói của anh rất nhẹ, giống như là nói với Trần Tổng Mạn, nhưng lại giống làm bầm cho bản thân nghe nhiều hơn.

Giang Hành nhìn cô nằm trên giường mất hết sức sống, bất giác anh xoay người muốn đi. Ai ngờ vừa ngoảnh mặt lại đã thấy áo blouse trắng bị người ta nhẹ nhàng túm lấy một góc.

“Bác sĩ à...” Trần Tổng Mạn yếu mềm gọi.

Giang Hành quay hẳn ra sau, trong đôi mắt anh lóe lên một tia vui mừng.

Trần Tổng Mạn ngẩng nhìn anh bằng gương mặt đáng thương: “Anh có thể khen tôi thêm lần nữa được không?”

Giang Hành: “...” Khen cái đầu cô.

Tóm lại, tâm trạng của Trần Tổng Mạn xem như khôi phục bình thường, vừa rồi loại cảm giác tuyệt vọng ấy đè nặng vào lòng cô tựa như bóng ma, nhưng nhờ Giang Hành khuyên nhủ [?], nói giảm nói tránh của sự mẫn cảm đầy mà, thì cô cũng dần dần lấy được tinh thần, nhận ra bản thân ban nãy rất là ngu dốt.

Lúc này, cô và Giang Hành mặt đối mặt ngồi trên ghế nhìn nhau. Giang Hành cảm quyền bệnh án, nói cũng không thềm nói, chỉ cúi đầu viết lên sách cái gì đó.

Trần Tổng Mạn thừa cơ hội này lặng lẽ quan sát anh.

Về bàn tay, mười ngón tay của Giang Hành trắng trẻo, thích hợp ngồi bên dương cầm hoặc là chơi các thú vui tao nhã khác, đương nhiên, cũng thích hợp cầm dao giải phẫu bệnh nhân.

Cô nhìn theo cánh tay vòng quanh phía trước, ừm, cảm rất sạch sẽ, đường nét rõ ràng, môi mỏng khêu gợi, sống mũi thẳng tắp, hàng mi cũng rất dày rất đẹp.

“Giang Hành.” Trần Tổng Mạn đột ngột kêu lên.

Anh liền ngừng đầu, hàng mi đen che khuất đôi con ngươi điềm tĩnh, cho dù cô có chăm chú quan sát rốt cuộc vẫn là sâu không thấy đáy.

“Vừa mới khóc lóc gọi bác sĩ à, nhưng nín khóc thì sửa miệng nhanh nh?” Giang Hành khẽ chau mày.

“Anh có từng lên sân khấu biểu diễn nghệ thuật chưa?” Trần Tổng Mạn hỏi.

Không biết vì sao cô cảm giác lúc nghe cô hỏi vấn đề này, ngón tay Giang Hành dường như khẽ run một chút. Cô lắc lắc đầu, lại tập trung nhìn vào thì không hề có chuyển động gì cả. Quả nhiên ngủ không đủ giấc nên sinh ra ảo giác sao?

Giang Hành cười tựa như không, đáp lời: “Không có.”

“Anh thật đáng thương.” Trần Tổng Mạn lắc lắc đầu, “đôi bàn tay đẹp thế kia.”

Giang Hành tiếp tục cúi đầu, sau đó hạ tay viết thêm một hàng chữ cuối cùng, ký tên bay bổng rồi đặt chiếc bút vào lọ đựng bút.

“Vậy cô từng biểu diễn sao?”

Trần Tổng Mạn vui vẻ lắc đầu.

“A! ~” Giang Hành thản nhiên nói, “đáng tiếc cho đôi chân đẹp của cô.”

Trần Tổng Mạn: “...”

“Nhưng tôi rốt cuộc mắc bệnh gì?” Cô không kiên nhẫn hỏi.

Giang Hành hờ hững liếc mắt: “Bị thần kinh cấp độ nhẹ, thêm chứng lo sợ, nếu còn tiếp tục âu lo thì bệnh của cô sẽ càng nặng hơn.”

Thần kinh cộng thêm hậm hực, Trần Tổng Mạn cảm thấy bản thân cũng sắp bị phân liệt.

“Cái gì gọi là thần kinh cấp độ nhẹ?”

“Giống cô đó.”

“Cái gì gọi là thần kinh cấp độ nặng?”

“Giống mấy cô kia đó.”

Trần Tổng Mạn chợt nhớ đến hôm ở căng tin, đang yên tĩnh thì người đàn bà kia đột nhiên phát cuồng giờ vuốt cẩu xé cô, theo bản năng gãi gãi cánh tay mình, miệng vết thương đã tốt hơn, chỉ để lại một vết sẹo nhọt nhọt.

“Lúc thì im, lúc thì táo bạo.” Trần Tổng Mạn đếm trên đầu ngón tay, tò mò hỏi, “hai cái này có tính là tâm thần phân liệt không ta?”

“Thì nó tương tự nhau.” Giang Hành chịu khó giải thích, “nhưng chứng thần kinh là vì tinh thần người bệnh sa sút, tiêu cực, khả năng xuất hiện nhiều ảo giác nghiêm trọng, hoang tưởng linh tính, tuy nhiên tâm thần phân liệt thì phức tạp hơn rất nhiều.”

Giang Hành đóng lại bệnh án: “Túm lại, từ hôm nay trở đi, cô muốn tự nguyện nhận trị liệu tốt thì nói với tôi, tôi cho cô thuốc an thần uống để dễ ngủ, nhưng sẽ có y tá giám sát cô, mỗi lần chỉ uống một viên.”

Trần Tổng Mạn dẫu môi: “Bác sĩ tốt sẽ không cho bệnh nhân dùng thuốc ngủ.”

Giang Hành nhếch nhếch khóe miệng: “Nếu không thì trước lúc cô ngủ, tôi đến phòng cô hát ầu ơ ví dầu, kể truyện cổ tích rồi chúc bé ngủ ngon có được không?”

Trần Tổng Mạn tưởng tượng những hình ảnh kia, sau đó quyết liệt từ chối.

Giang Hành đưa mắt nhìn đồng hồ: “Chốc nữa tôi bảo y tá mang com chiều cho cô, hiện tại cô trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trần Tổng Mạn đứng dậy, cùng Giang Hành dừng lại ngay cửa chính.

“Trong kho hàng rất cuộc có cái gì, tôi sẽ không chất vấn cô.” Giang Hành đứng sau lưng khẽ nói, nhưng chỉ thấy bóng lưng Trần Tổng Mạn cứng đờ, “thiện ý nhắc nhở, cô đừng thân thiết với August quá.”

Nói xong, anh duỗi hai cánh tay, đẩy một phát khiến Trần Tổng Mạn bay luôn khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Trần Tổng Mạn còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ta đẩy bay ra ngoài, vừa lúc ấy thêm một con gấu mẹ vĩ đại xuất hiện – Trương Tiểu Hồng từ đâu vỗ lấy cô ôm siết vào lòng.

“Chị Hồng á!!!” Trần Tổng Mạn hét ầm lên.

“Được rồi em không cần nói gì hết.” Trương Tiểu Hồng tiếp tục ôm ấp cô, “chị biết, biết hết luôn.”

Chị... biết cái khi gió!

Trần Tổng Mạn bị chị ta siết chặt đến mức hít thở không thông, cổ sức vùng vẫy nửa ngày cũng không thoát khỏi vòng tay ‘ôm ái’. Cánh tay chị ta như là kim sắt, kẹp gọn Trần Tổng Mạn muốn ngạt thở.

Không phải bởi vì bộ ngực đồ sộ, mà là xương sườn Trương Tiểu Hồng quá cứng...

“Chị... khụ, chị Hồng!” Trần Tổng Mạn dùng hết sức bình sinh đẩy Trương Tiểu Hồng ra, thở hổn hển nói, “em... khụ, xin lỗi chị, em đánh phụ ý tốt của chị, nhưng mà...”

Trương Tiểu Hồng nghe vậy bèn liếc trắng mắt với cô: “Chị có nói gì đâu.”

Biểu cảm Trần Tổng Mạn ngượng ngùng: “Thế chị tìm em làm gì?”

“Em và bác sĩ Giang vừa nãy trò chuyện chị đều nghe được!” Trương Tiểu Hồng đôi mắt dầm lệ, một phen nắm lấy hai tay Trần Tổng Mạn, “đừng bảo gì nữa, chị luôn tin tưởng em.”

Trần Tổng Mạn: “???” Cô ngừng giãy dụa, ngơ ngác nhìn Trương Tiểu Hồng.

Chị ta vẫn gào lên ầm ĩ: “Cha em nhất định không phải do em giết, em yên tâm đi, chị nhất định giúp em sớm ngày hồi phục, ra ngoài ngược chết hai mẹ con kia!”

Trần Tổng Mạn khẽ hạ mi mắt: “Chị biết em vô tội ư? Ngay cả em... cũng chẳng biết.”

Trương Tiểu Hồng vỗ ngực, oai vệ nói: “Dựa vào chị em mình ở chung hơn nửa tháng qua, chị biết em không phải người xấu.” Dứt lời vươn tay vỗ nhẹ vai cô, “chị đã tiếp xúc hàng ngàn bệnh nhân, tuyệt đối không nhìn nhầm.”

Trần Tổng Mạn: “... cảm ơn chị.” Nhưng mà chị đừng khoa trương quá có được không.

“Trò chơi trinh thám, đúng là ý này.” Trương Tiểu Hồng nắm tay cô, “đây mới là bầu không khí mà bệnh viện tâm thần cần có.”

Trần Tổng Mạn: “...” Kỳ thực chị mới mắc bệnh đây chị Hồng.

Vì thế cô nghiễm nhiên nhận được sự chiều chuộng của y tá, theo phương diện nào đó mà nói, đây cũng là một chuyện tốt, cô nghĩ vậy. Nhưng chẳng biết sao tâm trạng của cô có phần phiền muộn. Mới gặp cô nửa tháng đã biết cô không phải hung thủ, bạn bè chơi cùng cô sáu năm thì lại không tin cô, đây đúng là một sự châm chọc.

Buổi tối, Trương Tiểu Hồng bắt Trần Tổng Mạn ngồi cùng chị hơn ba giờ đồng hồ để tuyển chọn các tiết mục ca múa nhạc, tìm xem người nào có chút nhan sắc để đưa lên mặt tiền trình diễn.

Lo lắng đến năng lực học hỏi của bệnh nhân cũn như là hiệu quả diễn xuất trong các tiết mục, Trần Tổng Mạn cảm thấy việc lựa chọn là vô cùng gian

nan. Cô xem trên sách thấy vài thứ hạng, cảm thấy huyết thái dương đau nhức một hồi.

“Năm rồi diễn cái gì vậy?” Cô hỏi.

Trương Tiểu Hồng ngẫm nghĩ: “Năm trước là đại hợp xướng, năm kia là đại hợp xướng, trước trước trước nữa cũng là đại hợp xướng.”

Trần Tổng Mạn phần nộ vô bàn: “Không có tí ý tưởng mới nào luôn á? Vậy năm nay đổi mới, cũng quyết định là đại hợp xướng đi...”

Trương Tiểu Hồng: “Đổi mới của em đó hả?”

Trần Tổng Mạn nhìn biểu cảm cứng đờ của chị ta, bỗng chốc phì cười: “Ha ha, em gat chị thôi.”

Cô quạt quạt quyển sách trong tay: “Năm rồi đều là như cũ, năm nay khiêu vũ đi chị.”

Tiếp tục quạt quạt nói: “Năm rồi hình như thành tích không tốt lắm.”

Vừa dứt lời, đầu cô bị ‘quạt’ cho một cái đau điếng.

Cô quay đầu nhìn về phía sau, Trương Tiểu Hồng cười xấu hổ: “Em thật là...” Lời chưa dứt, tay cũng còn đưa ở không trung.

Trương Tiểu Hồng cẩn thận thu hồi bàn tay, nhìn nhìn Trần Tổng Mạn mới bị ăn vạ, biểu cảm trở nên căng thẳng: “Xin lỗi, chị không cố ý đánh em, em vẫn... ờn chứ?”

“Không sao, có việc gì hở chị?” Cô ngẩng mặt ngó Trương Tiểu Hồng.

Trương Tiểu Hồng lắc đầu: “À ha ha, không có việc gì, em tiếp tục nói đi.” Chị ta gãi đầu cười nói.

Trần Tổng Mạn rất giống người bình thường, khiến chị suýt quên mất con bé vẫn đang là bệnh nhân tâm thần. Mà vừa trưa hôm nay còn phát bệnh muốn hành hung y tá. Chị nhìn Trần Tổng Mạn tóc dài buông trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt cùng hốc mắt ửng hồng, thời điểm lật sách xem rất biểu cảm, so với nữ quý ban nãy đều là một trời một vực.

Nếu cha con bé không xảy ra án mạng, ắt hẳn lúc này nó vẫn là một cô con gái được cha yêu thương, mỗi ngày đều phải chống đỡ với mẹ kế, cho dù có chứng lo âu nhỏ, nhưng cũng sẽ không phát sinh đến nông nỗi này.

Chị so với Trần Tổng Mạn lớn hơn năm, sáu tuổi, trong nhà tuy rằng không giàu có nhưng được ba mẹ anh anh trai thương yêu, nuôi dưỡng trưởng thành khỏe mạnh đến bây giờ.

Đều tại hai mẹ con kia. Trương Tiểu Hồng biết cô rất ghét bọn họ.

Trần Tổng Mạn như vừa nghĩ ra điều gì, đột nhiên quay đầu nói: “Không thôi ca múa bình thường đi, múa Quan âm nghìn mắt nghìn tay quả thật rất khó.”

Trương Tiểu Hồng còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cơ bản chẳng nghe Trần Tổng Mạn nói gì cả. Lúc hồi phục tinh thần đã thấy cô dùng ánh mắt long lanh nhìn chị.

Trương Tiểu Hồng cố nhớ một chút, hình như Trần Tổng Mạn vừa mới nhắc tới cái gì ‘múa Quan âm’, vì thế chị khẳng định ngay lập tức: “Ừ, múa Quan âm đi, quyết định vậy nhé.”

Trần Tổng Mạn cảm thấy thời điểm chị ta nói câu này, ánh mắt nhìn về phía cô vô cùng hiền hòa.

Nhưng mà... “Múa quan âm? Không phải...” Lời còn chưa dứt, Trương Tiểu Hồng ‘dịu dàng’ đã một phen khoác lấy vai cô: “Được rồi, không cần nghĩ nhiều, bác sĩ Giang không phải dặn em nên ngủ sớm sao? Nhanh ngủ đi nào!”

Nói xong liền đẩy cô lên giường, cẩn thận kê gối, đắp chăn cho cô: “Em nằm ở đây chờ tí, chị lấy thuốc cho.”

Dứt lời không đợi Trần Tổng Mạn phản ứng, liền xoay người rời khỏi cửa chính.

Trần Tổng Mạn: “...”

Khi Trương Tiểu Hồng quay lại, cô đã sớm quên mình vừa muốn nói gì, chỉ biết vô cùng buồn ngủ, cố gắng trấn tĩnh bản thân đừng nghĩ đến những hình ảnh kia nữa. Sợ hãi trong lòng, chỉ cần nằm trên giường mà cả người cũng trở nên cứng nhắc. Trương Tiểu Hồng đi vào, đem cốc nước và thuốc đưa cho cô, cô nhìn cũng không thèm nhìn, một mạch uống ực vào dạ dày.

Lát sau, mi mắt nặng trĩu, cảm giác mệt mỏi cần ngủ này đã lâu không có, vừa thấy quen thuộc, lại vừa thấy hài lòng, sự mỹ mãn lan tỏa nơi tâm trí đã giúp cô tiến vào mộng đẹp.

Nhờ có thuốc an thần mà Trần Tổng Mạn cả đêm yên giấc không mộng mị. Tuy rằng hôm sau vẫn hơn bốn giờ sáng thức, nhưng cô vẫn cảm thấy cơ thể tươi mát, khỏe mạnh. Cô nhắc người đứng dậy, ở trong phòng sôi nổi nửa ngày, còn làm ra vẻ tập thái cực quyền. Cuối cùng sau khi động tác thể dục kết thúc, Trần Tổng Mạn hướng tới camera trên tường, bày ra mặt xấu trên người.

Dùng điểm tâm xong, dưới sự trợ giúp của y tá trưởng, Trần Tổng Mạn đã được hướng dẫn đến một gian hoạt động rộng rãi dành cho bệnh nhân tâm thần, ai nấy đều phải tập trung. Trần Tổng Mạn từ hôm qua đến giờ không thấy August, giờ phút này quả đầu chói lọi màu đỏ của hắn rối bời, bộ dáng còn mê mẩn.

Bắt gặp cô, August hưng phấn vẫy vẫy tay, à, ừm, là Abel...

Trần Tổng Mạn đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, nếu là Abel, dù gì dàn xếp tiết mục ca múa cũng dễ bàn bạc hơn.

Cô thích thú nhìn một lượt các bệnh nhân nơi này, phát hiện ra y tá so với bệnh nhân còn muốn nhiều hơn, được rồi, nghe đồn y tá cũng muốn cống hiến văn nghệ. Nghĩ đến hôm nay Trương Tiểu Hồng hưng phấn vọt vào phòng nói rằng y tá trưởng đề cao ý tưởng múa Quan âm khiến Trần Tổng Mạn hơi đuối sức.

Trước hết cô đứng ở đây, đem ý kiến của mình nói một phen khô cằn, quả nhiên không thu được kết quả gì ngoại trừ chỉ có Abel đáp lại.

Còn nữa, cả cô bé từng gặp nơi vườn hoa hôm nọ...

Thì ra cô bé cũng là bệnh nhân phòng VIP, Trần Tổng Mạn nhìn cô bé luôn tươi cười, mặc đồ bệnh nhân rộng rãi, tóc dài buộc cao đằng sau và vẫn ngửa đầu quan sát cô.

Có chút quái dị.

Da gà Trần Tổng Mạn cũng nổi lên đầy người. Sợ gai ốc.

Nhưng mà cũng may bệnh nhân ở khu này tương đối yên tĩnh, tuy rằng chưa biết bệnh tình nặng nhẹ thế nào, nhưng dưới sự hỗ trợ của nhóm y tá, các cô các chị đều rất hợp tác, sau đó máy móc làm theo điệu múa của cô.

Đương nhiên, khung cảnh cũng sinh động không kém khi đã có Abel dẫn đầu phía trước, còn có cô bé hay cười đang khiêu vũ [?] khá đáng yêu.

Hôm nay buổi sáng dậy sớm, cô đã luyện múa Quan âm những năm, sáu lần, động tác đơn giản hóa không ít, hơn nữa cô ngủ nhiều nên thể lực dồi dào, tinh thần sáng khoái. Luyện tập đại khái một giờ, dần dần bệnh nhân cũng chán, bọn họ không múa mà chỉ đứng yên một chỗ, y tá trưởng ra hiệu cho cô bảo dừng đi, Trần Tổng Mạn gật đầu, sau đó y tá trưởng tuyên bố kết thúc chương trình đài truyền hình vẫy tay chào hết, mời các vị bệnh nhân cùng y tá trở về phòng.

Bệnh nhân tản ra càng ngày càng vắng, ở đây chỉ còn y tá trưởng và Trần Tổng Mạn, Trương Tiểu Hồng dọn dẹp này nọ, Abel ngồi một bên nhìn cô, rồi cảm thấy nhàm chán nên đi tới đi lui.

“Amanda, sao em không quan tâm anh hử?” Đi lại một lúc, Abel không nhịn được bèn tiến đến trước mặt cô hỏi, “có phải anh chọc em không vui, hoặc là ‘hắn’ chọc giận em sao?”

“Hắn?” Ngờ ngẩn Trần Tổng Mạn có chút nghi hoặc.

“Ừm, hắn đó.” Abel giọng điệu oan ức, khoe môi cong lên hờn dỗi, ngồi xổm tỏ ra u sầu “mấy chị y tá nói anh tâm thần phân liệt, đôi khi sẽ biến thành người khác. Anh cũng không biết đó là ai, chỉ nghe bọn họ kể lại mà thôi...”

Trần Tổng Mạn nhìn gã đàn ông cao mét tám trước mặt, ngồi xổm như trẻ con, đột nhiên nhận ra Abel cũng chính là August, mà khi nghĩ đến biểu cảm của August thì không kìm được, bật cười thành tiếng.

“Anh không có lỗi gì hết.” Cô sờ nhẹ tóc của Abel, mỉm cười.

“Xem ra tôi đến trễ rồi!” Ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nam quen thuộc.

Thân hình cao ráo bước vào, áo blouse trắng tùy ý buông nút, Giang Hành đứng ở cửa chính, quan sát bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Hà?” Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn bóng dáng người đàn ông ngoài cửa, “anh đến làm gì?”

Giang Hành đi vào phòng, quan sát xung quanh một lượt, sau đó nhìn chằm chằm Trần Tổng Mạn tóc tai có chút rối bời, chỉ mỉm cười đáp: “Tôi là bác sĩ, đương nhiên cũng muốn tham gia văn nghệ.”

Ngó Trần Tổng Mạn cơ mặt đang run rẩy, tâm trạng Giang Hành dường như càng tốt hơn. Anh tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Thế nào, năm nay hát hò gì đấy?”

Y tá trưởng đứng một bên vội nói: “Năm nay chúng ta không ca hát.”

“VẬY Ạ?” Giang Hành chau mày, tầm mắt lại hướng về cô, “chẳng lẽ đánh thái cực quyền?” Nét cười càng sâu thêm, “không nghĩ tới ngồi trực đêm cũng gặp chuyện kinh khiếp...”

“...” Trần Tổng Mạn suy nghĩ chốc lát, rồi thần nhiên trả lời, “năm nay chúng ta múa Quan âm nghìn mắt nghìn tay.” Cô cao thấp đánh giá Giang Hành một vòng, “bác sĩ Giang ngoại hình lý tưởng, khí chất cũng không tồi, nếu anh muốn đứng đầu hàng cũng là điều tốt.”

Y tá trưởng gật đầu: “Chắc chắn, nếu đàn ca múa có bác sĩ Giang vào thì khỏi phải nói, đám y tá kia dù có cời đàn cũng sẽ cời vì cậu đấy.” Bà ta vừa nói vừa xoa tay múa chân, cười thực phô trương, trêu vui làm ai cũng cười, duy nhất trừ bỏ gã đàn ông áo blouse trắng. Sau đó y tá trưởng nhìn sang Giang Hành, chỉ thấy anh đứng đần mặt ra, được thể lại càng cười to.

Buổi tối, Trần Tổng Mạn ở trong phòng nhìn điệu múa Quan âm lục tượng chiếu trên TV, ngay lúc đang xem hăng say thì Abel theo lối cửa đi vào.

“Y tá bảo tôi đưa nó cho cô.” Abel đem quyển sách đặt lên giường cô.

Thần kinh Trần Tổng Mạn lập tức căng thẳng, cô vội vàng chồm tới chụp lấy quyển vở, lật nhanh xoăn xoét, tốt lắm, cái gì cũng không có, là vở mới. Abel làm xong việc chuyển phát hàng hóa, hẩn xoay người toan rời khỏi đây.

Trần Tổng Mạn khẽ nhăn mày: “Anh còn không định giải thích cho tôi biết, ngày đó anh nấp trong nhà kho làm gì à, August?”

Abel đứng yên một chỗ, không hề động đậy.

August quay đầu, liếc mắt nhìn Trần Tổng Mạn: “Con bé thông minh như cô hẳn là không nên hỏi chuyện này.”

Trần Tổng Mạn khẽ cắn môi, quan sát hẩn: “Tôi chẳng hiểu anh làm gì trong nhà kho? Nếu y tá không gọi anh đi, anh vẫn sẽ ở lại?”

“Gã đại ca kia có phải anh giết hay không?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô đột nhiên cảm thấy mình vừa hỏi những vấn đề hết sức ngu xuẩn.

Quả nhiên August nghe xong cười lạnh một tiếng: “Nếu tôi giết, cho dù cô có hỏi thì tôi cũng sẽ ngu ngốc thừa nhận giống cô sao?”

Hẩn đi đến Trần Tổng Mạn, từ trên cao nhìn xuống: “Nếu cô đã thành tâm muốn biết thì tôi cũng sẽ thật lòng trả lời, không phải tôi giết. Về phần tin hay không, tùy cô.”

Trong phòng có phần trầm mặc.

August cùng Trần Tổng Mạn đứng yên tại chỗ, cô không nói chuyện, August càng không, hẩn chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa.

Nửa ngày, cô ngẩng đầu nói: “Tôi tin anh.” Thanh âm của cô rất bình tĩnh, không hề nghe ra đây là âm thanh của nội tâm giằng xé dữ dội.

Mỗi người đều có bí mật riêng, August so với cô đã đến hơn vài năm, sự tình gì của hẩn cô không hề hay biết, tỷ như August vừa nói, cô tìm hiểu nhiều cũng chẳng ích lợi chi. Hiện tại cô chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt, sau đó xuất viện báo thù cho cha, đừng nên phí thời gian vào những việc này.

Cô nghĩ, có lẽ cô cũng giống bản tính của Trương Tiểu Hồng tin tưởng vào nhận định của bản thân, August không hề đáng ngờ.

Hẩn khi nghe xong thì hơi kinh ngạc nhướng mày.

“Sao?” Ngữ khí của cô hơi rụt rè, “tôi có thể hỏi ngày đó y tá kia... là bạn gái anh?”

“Chắc vậy.”

Trần Tổng Mạn có chút há hốc mồm “Phải không?” Cô gãi gãi đầu, “anh thật đúng là cái gì cũng không chạm chân.” Nhắc đến việc hôm nọ, Trần Tổng Mạn đã sớm biết trong nhà kho có người, là vì lúc ấy cô không chú ý, đặt mông ngồi hẩn lên lưng August.

“Tôi nhớ ngồi trên người anh, không sao chứ?”

“Chỉ hơi nặng thôi.” August nhún vai, “tôi còn muốn cảm ơn cô vì đã không vạch trần tôi, thuận tiện khen một câu, trình diễn tuyệt lắm.”

Trần Tổng Mạn có chút ảo não: “Sao các người đều biết tôi giả điên vậy? Tôi cảm thấy đã tốt lắm rồi.” Nguyên văn Giang Hành nói, cô không thể qua mặt được bác sĩ tâm thần, nhưng ngay cả bệnh nhân tâm thần phân liệt cũng có thể nhìn ra, Trần Tổng Mạn cảm thấy thất bại ghê gớm.

“Kỳ thực cô diễn rất giống.” August nói, “nhưng thời điểm y tá bỏ nhào qua, cô đã sửa sang mảnh vải phía dưới để che lại phần tóc lộ ra bên ngoài của tôi.”

Augus tươi cười: “Phiền cô quá.”

Trần Tổng Mạn búng tỉnh đại ngộ, đồng thời tâm trạng vô cùng phức tạp. Thì ra vào giờ khắc ấy, theo bản năng cô đã muốn che chở hấn sao?

Augus nhếch môi, trông thấy Trương Tiểu Hồng cầm thuốc đứng chờ bên ngoài thì bèn nói: “Tôi về trước, cô nghỉ ngơi đi.” Nói xong, hấn liền xoay người bước khỏi cửa.

Trần Tổng Mạn nhìn theo bóng lưng hấn, phiền muộn thờ dài.

Thời gian trôi qua, Trần Tổng Mạn cảm thấy mọi việc rất phong phú.

Ngoại trừ nhóm bệnh nhân cùng y tá hơn bốn mươi người luyện múa Quan âm thì buổi chiều như thường lệ, những bệnh nhân có thần trí tương đối ổn cũng sẽ được mời vào lớp học ‘chuyên môn’. Tỷ như hiện tại, Trần Tổng Mạn ngồi với hơn mười bệnh nhân trong lớp, học vẽ tranh, mà cô thì ngồi uể oải vẽ vờ, không hứng thú lắm.

Trần Tổng Mạn trình độ vẽ tranh rất xoàng, vốn tưởng rằng mình ăn đứt đám bệnh nhân, kết quả lại đứng hạng bét, thầy dạy vẽ còn nói cô không có năng khiếu. Do không phục nên cô lật xem tranh vẽ của các bệnh nhân khác, quả nhiên cứng họng nhìn trần trối. Cô còn ngỡ mình không phải ở bệnh viện tâm thần, mà là đang ở cuộc thi triển lãm tranh nữa kia.

Tuy rằng hình vẽ không rõ là ý gì, nhưng sắc thái, bố cục, phối màu vô cùng cảm xúc. Trần Tổng Mạn khâm phục!

Đúng là thế giới thật vi diệu, bệnh viện tâm thần cũng có đẳng cấp của nó, người ngoài không thể so bì.

“Tổng Mạn à!”

Trần Tổng Mạn đột nhiên nghe được có người gọi tên mình, cô nhìn xung quanh không thấy, đến lúc dõi theo cửa sổ mới bắt gặp Trương Tiểu Hồng đang đứng ở đó.

Trần Tổng Mạn đi ra ngoài, Trương Tiểu Hồng nói không kịp thờ: “Em... em biết không, chị mới thấy, thấy...”

“Từ từ nói, chị Hồng.” Cô vỗ nhẹ lưng Trương Tiểu Hồng.

Chị ta lắc đầu, biểu cảm khẩn trương, tựa hồ phải nói ngay không thôi sẽ lăn đùng ra chết: “Chị mới thấy mẹ kế của em!”

Đôi mày cô chau lại, ngay cả ánh mắt cũng có phần sắc bén: “Bà ta tới làm gì chị biết hay không?”

“Chị vừa hỏi thăm xong.” Trương Tiểu Hồng lập tức trả lời, “Giang Uyển Chi hiện tại là chủ tịch công ty Dân An, nghe nói có rót cổ phần vào đây, bà ta lần này đến là để giúp viện trưởng phát thiệp mời, phòng chừng tháng mười sắp tới sẽ có một buổi liên hoan tung bừng.”

“Vậy tiết mục ca múa nhạc bà ta cũng sẽ thấy?” Trần Tổng Mạn liên tưởng đến việc mình ở trên sân khấu đùa giỡn cho bà ta xem, bỗng dưng cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Trương Tiểu Hồng kéo lấy tay cô: “Chúng ta đi xem thử!”

“Đừng.” Trần Tổng Mạn vội vàng rút tay về, liên tục lắc đầu phản đối, “em không đi, em sợ không tìm được mà gây gỗ với bà ta.”

“Vậy à?” Trương Tiểu Hồng so vai nhìn cô, “nếu không thì để chị quan sát tình hình, còn em cứ đến lớp học vẽ đi, có gì chị sẽ thông báo trong vòng ba nốt nhạc.” Dứt lời hời hả chạy xuống lầu.

Buổi học kế tiếp, Trần Tổng Mạn cũng chẳng nghĩ ngơi nhiều, dứt khoát ở đây vẽ tranh tô màu, lúc về phòng, đầu cô lại hiện lên cái tên Giang Uyển Chi. Vì sao bà ta đồng ý tham gia hội liên hoan ở bệnh viện tâm thần? Ngoại trừ lý do bà ta có cổ đông, thì còn muốn gì nữa? Giám sát cô? Đột nhiên tưởng tượng ra, xung quanh cô có tay mắt của bà ta, nhất thời cô có cảm giác rợn người. Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía, rồi vô tình thấy biển hiệu bác sĩ trực ban, bèn bước nhanh qua đó. Không ai khác ngoài Giang Hành, Trần Tổng Mạn tiếp tục quan sát, anh ta đang ở bên trong tiếp chuyện với đôi nam nữ hình như là người nhà bệnh nhân thì phải. Cô bủn môi, ngồi ngoài cửa nhàm chán chờ đợi.

Chờ một lúc lâu mới nghe lạch cạch một tiếng, cửa mở, Giang Hành cùng bọn họ đi ra, trông bọn họ sắc mặt không được tốt lắm. Bọn họ trông thấy Trần Tổng Mạn mặc đồ bệnh nhân, bỗng tái mặt lùi về sau hai bước, vô cùng mất tự nhiên nói tạm biệt với Giang Hành rồi gấp gáp bỏ đi, giống như vừa gặp phải quỷ.

Giang Hành hơi nghiêng đầu nhìn Trần Tổng Mạn, đáy mắt mang theo ý cười: “Nhan sắc cô làm bao người rụng rời, thực khiến tôi rất là nể phục.”

Trần Tổng Mạn: “...Chó chê mèo lắm lông.”

Giang Hành lách người để cô vào trong, rồi anh thung thình theo sau.

Chỗ này Trần Tổng Mạn tới không ít lần, quen thuộc như chính phòng mình vậy. Cô thần nhiên đến tủ lạnh mở cửa, lấy một cây xúc xích, ánh mắt nhìn đảo đảo, cuối cùng dừng lại ở chiếc kéo trên bàn làm việc. Cô cắt vỏ, sau đó ngồi vào ghế, bình tĩnh ăn.

“Kéo chưa khử trùng.” Giang Hành tốt bụng nhắc nhở, “vừa mới cắt băng gạc cho bệnh nhân xong.”

Trần Tổng Mạn ngậm họng, phun không được, nuốt không xong, chỉ còn biết trừng mắt oán hận Giang Hành. Giấy lát, cô lại trở về trạng thái bình thường, hậm hực cắn từng miếng to, Giang Hành chợt có cảm giác như là cô đang ăn thịt anh vậy.

“Nói đi, không khỏe chỗ nào?” Giang Hành lấy trong ngăn kéo ra một quyển bệnh án, điềm đạm hỏi.

“Tôi khỏe như voi đây.” Trần Tổng Mạn nắc cục đáp, “rất tốt.”

Giang Hành tháo mất kính xuống, buông bút trong tay, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chăm chăm cô: “Vậy cô tìm tôi làm chi?”

Trần Tổng Mạn vỗ vỗ cánh tay anh: “Đừng có căng quá, bác sĩ.” Cô cười nịnh nọt, “tôi muốn tìm anh để nói chuyện phiếm, chẳng phải anh bảo tán gẫu cũng là một loại phương thức chẩn đoán bệnh tình sao? Anh nghe tí xem tôi bệnh hoạn gì không...”

Giang Hành không đồng dài, mở quyển bệnh án của cô ra: “Cô bị rối loạn tinh thần, trí lực giảm xuống...”

“Trời ơi!” Trần Tổng Mạn giật bút của Giang Hành, đầu môi nói, “anh hiện tại đang rảnh rồi, trò chuyện với tôi một lát. Tâm trạng tôi đang không được tốt, anh đừng chọc tôi phát bệnh nha!”

“Tâm trạng không tốt gì nhỉ?” Giang Hành tìm tư thế thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, trưng ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Trần Tổng Mạn ngồi thẳng, hai tay đặt trên bàn giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn học tập: “Anh có biết hay không, công ty Dân An có bao nhiêu cổ phần trong bệnh viện này?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Giang Hành khoanh tay trước ngực: “Cô hỏi làm chi?”

Trần Tổng Mạn ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đem suy đoán của bản thân nói cho Giang Hành biết.

Chỉ thấy anh nhẹ nhàng cười: “Cô tưởng đây là phim hành động à? Mỗi ngày đều nghĩ vẩn vơ, khó trách đầu óc luôn bất ổn.” Anh nhìn Trần Tổng Mạn, “về điểm này tôi có thể nói cho cô, theo tôi nghe được, công ty Dân An có 1% cổ phần, hơn nữa toàn bộ đều do cha cô lúc sinh thời nắm giữ.”

“Nhưng sau khi cha cô mất, cổ phần trong công ty đều chuyển đến mẹ kế của cô trên danh nghĩa, bà ta muốn làm gì, tôi cũng chẳng biết.” Anh nói.

Trần Tổng Mạn ừ một tiếng: “Chắc chắn bà ta muốn hại tôi, bà ta xem tôi như chướng ngại vật đáng gờm vậy.”

Giang Hành phẩy tay: “Cô suy diễn nhiều.”

Trần Tổng Mạn: “...” Quên đi, đừng thảo luận với anh ta.

Trong lúc nhất thời, cô và Giang Hành không nói năng gì, cô ghé đến trên bàn, vẻ mặt rất không cam tâm: “Còn vài hôm nữa là tới ngày biểu diễn, bà ta cũng sẽ tới, tôi cảm thấy ghê tởm quá.”

Ánh mắt của Giang Hành bắt gặp mềm mại hơn rất nhiều, anh vươn bàn tay vỗ nhẹ đầu Trần Tổng Mạn: “Đừng lo, chắc gì bà ta sẽ đến!”

Trần Tổng Mạn ồ lên, kinh ngạc ngẩng đầu, mắt to chớp chớp: “Sao anh biết?”

Giang Hành mở ngăn kéo, lấy ra một tờ báo ngày hôm qua, nhìn sơ lược rồi trở vào góc nào đó. Trần Tổng Mạn nheo mắt nhìn, mặt trên tiêu đề là “Tập đoàn Dân An khai mạc nghi thức cắt băng”, bên dưới còn viết thêm thời gian bắt đầu là ngày một tháng mười.

Trần Tổng Mạn hừ một tiếng phát ra trong xoang mũi: “Bà ta hay thật đấy.”

Đã một chuyến đến phòng bác sĩ trực ban, Giang Hành cũng không nhàn rồi, đem nhiệt kế đo huyết áp ra đo cho cô. Anh một bên nhìn cây nhiệt kế, một bên nhíu mày: “Huyết áp cô hơi thấp, sao vậy?”

Trần Tổng Mạn sững sờ: “A, tôi cũng không biết.”

Giang Hành ngẩng đầu nhìn cô, biểu cảm có phần rối rắm: “Cô luôn làm người ta lo lắng.” Sau đó lật quyển bệnh án ra, “ban ngày có cảm thấy đau đầu choáng váng, mặt môi gì không?”

Trần Tổng Mạn nghĩ nghĩ, gật đầu: “Có, gần đây là buổi tối trở lại phòng bệnh, thấy tương đối mệt.”

“Lúc lạnh lúc nóng, chân tay ứ ải?” Giang Hành tiếp tục hỏi.

Trần Tổng Mạn: “Này thì không rồi.”

Giang Hành: “Mẫn cảm với cái gì?”

Trần Tổng Mạn: “Dị ứng với trứng gà.”

Giang Hành siết khế chiếc bút trong tay: “Tôi nhớ bữa sáng trong bệnh viện đều có trứng gà.”

“Đúng vậy.” Trần Tổng Mạn nhún vai đáp, “cho nên bình thường tôi đều đưa Abel ăn, anh ta đúng là khỏe mạnh, ăn gì cũng chẳng sao.”

“Hắn ăn nhiều chẳng sao, còn cô ăn ít có sao đấy.” Anh ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt lướt nhìn Trần Tổng Mạn từ trên xuống dưới, “dị ứng chỗ nào, đưa tôi xem?”

Trần Tổng Mạn chia ra chiếc cổ trắng ngần, bởi vì tóc dài che khuất nên cô phải vén tóc lại cho ngay ngắn, để Giang Hành xem vết hồng đằng sau cổ.

Giang Hành đứng dậy bước đến cạnh cô, thân nhiên vươn tay giữ tóc cô lại, dịu dàng nắm trong tay. Đang nhìn tóc đen mượt bỗng chuyển sang chiếc cổ trắng nõn khiến Giang Hành trở nên sững sờ.

“Anh xem, chỗ này này.” Thiếu nữ chẳng biết phát sinh cái gì, còn gấp gấp đưa ngón tay thon thả điểm vào vết hồng ấy, “phía dưới còn có một mảng thật lớn.

Thiếu nữ còn định xóc áo đằng lưng cho Giang Hành thấy rõ một chút. Ánh mắt anh vô tình va chạm với tấm lưng xinh đẹp kia.

Anh vội vàng đem tay cô giữ lại, ngăn cô tiếp tục... khiêu khích anh: “Được rồi.” Anh ngừng một chút, “tôi đã thấy.”

“Có phải rất nghiêm trọng hay không?” Trần Tổng Mạn bĩu môi, âm thanh có phần yếu ớt, “ban ngày không có gì, nhưng tối đến rất ngứa.”

Vừa dứt lời, cô liền cảm giác được hơi lạnh ở đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm trên vết hồng.

Trần Tổng Mạn thở dài thoải mái.

Lúc ngón tay Giang Hành tiếp xúc với làn da, tựa như bản thân có ý thức giống nhau, thể mà không tự chủ được còn chậm rãi sờ nhẹ, sờ nhẹ vào cổ cô. Sờ đến khi cảm thấy đủ mới nhìn lại, da thịt thiếu nữ bóng loáng, xúc cảm lạ lùng, hơn nữa sự trắng trẻo của làn da chiếu vào đáy mắt anh khiến anh bất giác rung động trong lòng.

“Sao rồi?” Nửa ngày Giang Hành vẫn im lặng, Trần Tổng Mạn thấy hơi kỳ quái nên bèn hỏi, “nghiêm trọng lắm hả anh?”

Giang Hành thu tay lại, bắt buộc bản thân đừng suy nghĩ đến chuyện ban nãy nữa, nắm ngón tay bất giác nắm chặt thành quyền. Anh vòng ra trước, nhìn Trần Tổng Mạn ngập tràn sự tò mò trong ánh mắt. Anh thân nhiên đến gần tủ, chọt sừng sờ một giây, sau đó trở về chỗ ngồi của mình.

“Khụ...” Anh viết một dòng, “lát nữa cô theo tôi đi lấy thuốc, một ngày hai lần, tôi sẽ giao cho Trương Tiểu Hồng quản lý.”

Trần Tổng Mạn: “Ừ.”

Giang Hành đứng dậy hướng ra phía cửa, bước được hai bước liền dừng lại: “Đi lấy thuốc, nhanh.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18.2

Hai người một trước một sau đi qua hành lang, vô duyên vô cớ, một vài ‘người bạn tốt’ của Trần Tổng Mạn đứng áp sát song sắt, gương mặt vui vẻ hướng tới Trần Tổng Mạn vẫy vẫy tay khiến cô giật hết cả mình, nhất thời cũng chẳng biết làm sao.

“Được hoan nghênh quá trời kìa, thật hâm mộ!” Giang Hành chế nhạo nói.

“Thường thôi.” Trần Tổng Mạn đau đầu, “so với bác sĩ Giang thì tôi kém lắm, anh có hẳn lượng fan khổng lồ từ bệnh nhân nữ lẫn các vị y tá ngày đêm thần tượng mà. Ôi, nhân tình trong mộng của các cô ấy.”

“Phải không?” Âm thanh Giang Hành có chút hứng thú.

Trần Tổng Mạn liếc mắt với anh, đúng là kẻ không biết xấu hổ, cô thầm nghĩ.

“À mà...” Giang Hành nhìn thẳng phía trước, chợt nói, “bữa sáng không ăn trứng gà, dinh dưỡng sẽ thiếu, lúc cô về phòng nói với y tá một tiếng, bảo đem cho cô thêm sữa tươi. Trưa chiều gì đó cố gắng ăn uống cho no, thân thể cô đã yếu, hơn nữa ngủ không ngon... cô còn uống thuốc ngủ không đấy?”

Bên cạnh người không thèm đáp lại.

Giang Hành dừng bước, cúi đầu quan sát Trần Tổng Mạn.

Cô dùng ánh mắt chế nhạo ngó anh: “Bác sĩ, hôm nay anh nói hơi bị nhiều rồi.”

Giang Hành nổi đóa. Rất nhanh, anh phớt lờ cô, bước đi, mặc kệ cô lơ đãng ở sau.

“Ê, bác sĩ! Giang Hành! Chờ tôi với!” Trần Tổng Mạn lập tức vất giơ lên cổ, đuổi theo anh.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nháy mắt đã đến tháng người mới.

Y tá trưởng thuê trang phục lõe loét kim tuyến dành cho việc múa Quan Âm nghìn tay của các y tá, còn bệnh nhân sẽ mặc đồ đồng dạng màu, đồ của các bác sĩ nam cũng chẳng khá khẩm hơn, nhìn vào lõe loét không kém. Bọn họ thật muốn đập đầu khóc thét.

Buổi sớm, Trần Tổng Mạn tinh thần sảng khoái đi đến phòng tập xem một đám y tá chơi múa đương ngồi tự trang điểm, mà một đám bệnh nhân ngồi ở góc tường chỉ biết im lặng ngó chòng chòng thế giới xung quanh đang thập phần rục rờ, cảnh tượng quái dị đến mức, khóe môi của cô có chút run rẩy.

Trần Tổng Mạn vẫn mặc quần áo bệnh nhân, mang theo trang phục đến để

Cô vừa vào cửa đã nhìn xung quanh, quả nhiên, có hai vị bác sĩ nam đang rúc trong xô đằng đây.

“Hi!”

Trần Tổng Mạn thỉnh linh nhảy xổ vào khiến hai bác sĩ liền phát hoảng.

“1204, cô hù chết chúng tôi à!” Trong đó một vị họ Hoàng oán giận nói, “quần áo gì mà nhìn kinh quá thể, một lát tôi còn định gấp viện trưởng mà ăn vận thế này chắc có nước độn thổ.”

Hắn chính là vị bác sĩ lần trước khám nghiệm tử thi ở vườn hoa. Vị khác họ Triệu cũng u sầu khổ não gật đầu, một bộ thê thảm như đưa đám.

Trần Tổng Mạn cười khi: “Yên tâm! Tôi xem trọng các anh lắm, lần này mà biểu diễn xong, nhất định sẽ thành người nổi tiếng!”

Bác sĩ Hoàng nhăn mày: “Nếu trên trời cho tôi lựa chọn lần nữa, tôi nhất định sẽ không tham gia vào mấy thứ đồ bỏ này đâu! Thề!”

“À à đúng rồi...” Trần Tổng Mạn nhìn khắp bốn phía, “không thấy tăm hơi của bác sĩ Giang, anh ta đâu nhỉ?”

Bác sĩ Hoàng trả lời: “Bác sĩ Giang vừa lĩnh trang phục, vào toilet thay quần áo đấy mà. Hay là anh ta có dự kiến trước, đến đây mới thay đồ. Còn chúng tôi hình như bị ngu người, cả buổi sáng mặc vậy đi rêu rao trên đường, nghĩ lại hết biết giấu mặt ở đâu...”

Trần Tổng Mạn đầu giăng hắc tuyết. Không phải Giang Hành có dự kiến trước, mà do các anh ngu người thật đấy.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên nổi lên một trận xôn xao.

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn ra, phát hiện Giang Hành đang vác bán mặt trầm trọng, đột phá vòng vây của đám người đông nghịt để tìm đường thoát cho bản thân.

Chắc chắc chắc!

Mặc bộ quần áo vào, nếu là người khác thì giống trai bao ở hộp đêm, còn Giang Hành mặc thì giống vương giả công tử, toàn thân cao quý tỏa ra hào quang. Hơn nữa Giang Hành hôm nay không đeo kính, nét điển trai sáng lạn đều bại lộ dưới ánh mắt người nhìn, khiến bao cô y tá say đắm mê mẩn.

“Thật sự quá táo bạo mà!” Trần Tổng Mạn tức giận nói một tiếng, cô chỉ là đang ghen tỵ với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của anh.

Khi Giang Hành bước đến chỗ cô, anh nghe được câu này, ngay cả chân mày cũng nhíu lại. Cô vừa ngẩng đầu, phát hiện Giang Hành đã ở trước mắt, gương mặt trắng nõn, quần áo cầu kỳ, trông vô cùng lạ lẫm.

“Xin chào, tôi biến đây!” Trần Tổng Mạn đẩy hai vị bác sĩ phía sau nhào lên, còn cô xoay người bỏ chạy một mạch.

Sắc mặt Giang Hành không tốt lắm.

Nhưng ngay sau đó, anh chợt nghe tiếng nói quen thuộc vang lên: “Bác sĩ Giang, hôm nay cậu thực diễn trail!” Khóe môi anh cười cười, nhìn theo hướng đằng kia, phát hiện Trần Tổng Mạn đã mất hút trong đám người đông nghịt.

Anh vẫn cười, quay đầu, tiếp tục cùng bác sĩ Hoàng và bác sĩ Triệu tán gẫu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19.1

Rốt cuộc, ngày hội cũng diễn ra.

Lúc mà mọi người đều tập trung vào sân khấu, Trần Tổng Mạn lén lút từ cửa sau đi ra ngoài. Cô đi dọc hành lang, đến cái sân tập thể dục mà ngày thường bệnh nhân hay tập, ngồi một bên quan sát. Trần Tổng Mạn dùng sức nhìn xuyên qua khe hở ở phía trước, mục tiêu tìm kiếm là một loạt người xem ngồi ở thính phòng.

Giang Uyên Chi rõ ràng ngồi ở hàng đầu.

Bà ta nhàn nhã khoan thai, ngồi ở ghế khán giả mà xem diễn. Trần Tổng Mạn còn không ý thức được tay mình đã siết thành nắm đấm từ bao giờ. Ánh mắt của cô lờm lờm trên người bà ta, chỉ thấy bà ta khi thì nghiêng đầu, khi thì gương mặt kề vào tai người ở cạnh nói nhỏ, khi thì che miệng cười duyên dáng. Mỗi một động tác của bà ta đều thu vào tầm mắt Trần Tổng Mạn, càng nhìn càng thấy kinh tởm tới cùng.

Trần Tổng Mạn cố kìm bản thân vào sự im lặng, chỉ hận không thể tiến lên đánh bà ta một trận rồi vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của bà ta. Cuối cùng, ánh mắt cô lướt qua một bảng chức vị bên cạnh Giang Uyên Chi, bên trên đề là “Chủ tịch tập đoàn Dân An.” Nếu ba tháng trước không xảy ra sự cố kinh hoàng kia, hẳn giờ này là vị trí của cha cô!

Trần Tổng Mạn siết chặt bàn tay, run rẩy đến mức móng tay tựa hồ xuyên vào da thịt.

Bộp.

Từ đâu, một bàn tay nhỏ bé luồn vào tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy.

Trần Tổng Mạn tò mò cúi đầu nhìn, hóa ra là một con bé đang nắm tay cô. Đôi mắt xinh xắn mở to, gương mặt ngoan ngoãn, hướng về cô mỉm cười. Không biết vì sao, cảm xúc trong cô dần dần bình tĩnh lại. Con bé còn mang theo một cái bản vẽ. Nó ngắm nhìn Trần Tổng Mạn, cười cười, sau đó dùng sức nâng bản vẽ lên, tìm được một tờ giấy, lấy ra đưa cho cô.

Mặt giấy không có sắc thái rực rỡ hay loạt tranh trừu tượng gì, chỉ đơn giản dùng hai cây bút chì màu quét thành chữ to: “Trống Tron.”

Trần Tổng Mạn sờ tóc nó: “Trống Tron là tên em sao?”

Con bé lắc đầu, vươn ngón trỏ bé xíu, chỉ chỉ Trần Tổng Mạn.

“Tên chị?” Trần Tổng Mạn tự chỉ vào mình, “Trống Tron là tên chị hả?”

Con bé cười đến vui vẻ, liên tục gật đầu khiến cô cũng cười theo. Cô đảo mắt một vòng, sau đó ngồi xổm xuống, biểu cảm sáng lạn, chìa tay về phía nó làm quen: “Em gái, chị là Trống Tron, còn em tên gì?”

Con bé cũng không quan tâm cô, trái lại giật lấy bản vẽ, xoay người tức tốc chạy đi. Trần Tổng Mạn ngăn người đứng dậy, ở yên một chỗ. Nửa ngày trời, cô dùng ánh mắt phức tạp xuyên qua thính phòng, liếc Giang Uyên Chi, lại quay đầu nhìn phía đằng trước, bóng lưng của con bé dần dần biến mất sau hành lang hun hút. Cô hít sâu một hơi, sau đó nhắc chân đi theo con bé, ra đằng sau cánh gà sân khấu.

Bước tới cánh gà, cô liền bí ẩn lăm lết nhìn quanh, ở đó có hai vị bác sĩ, bèn giơ tay túm lấy Giang Hành và kéo anh vào một xó. Cô ngoắc ngoắc tay, ý bảo Giang Hành cúi thấp đầu. Giang Hành nhăn mi, khẽ liếm bờ môi khô ráo, cười như không cười.

“Anh đừng nghĩ lung tung.” Trần Tổng Mạn liếc trắng mắt, ý cười của kẻ đối diện lại càng sâu. Cô chỉ vào con bé vừa mới chạy phía trước cô, nhỏ giọng hỏi: “Con bé tên gì nhì? Mà bà nội anh chứ cười cái khi gió, cứ cười mãi! Cười đến phát hoảng lên được.”

Giang Hành nheo mắt: “Nó tên là Tinh Tinh, từ nhỏ đã vào viện rồi.”

“Từ nhỏ?” Trần Tổng Mạn lặp lại một cách ngạc nhiên, “hóa ra các anh còn nhận trẻ mồ côi à?”

“Con bé có cha mẹ, cơ mà vì nguyên nhân bị bệnh nên gặp nhiều khó khăn trong cách giao tiếp cũng như hình thành ngôn ngữ. Bây giờ vẫn không nói được, trí tuệ phát triển cũng có vấn đề, cha mẹ nó đem vào đây là năm ba tuổi, à giờ thì được chín tuổi rồi.” Giang Hành điềm nhiên đáp.

Trần Tổng Mạn há to miệng, quan sát con bé kia, tâm trạng cũng chùng xuống: “Nó bị bệnh gì?”

“Hội chứng Angelman.” Giang Hành trả lời, “trẻ em trên thế giới mắc bệnh không nhiều, do gen có vấn đề nên phát bệnh, cho dù điều trị cũng không dứt điểm được.”

“Vậy cha mẹ nó đâu?”

Nhắc tới cha mẹ Tinh Tinh, trong mắt Giang Hành thoáng qua một tia lạnh lẽo: “Lúc đưa tới tôi có gặp vài lần, sau này không tới nữa. Nhân tiện nói luôn, bọn họ sinh đứa con thứ hai, vô cùng khỏe mạnh, đã bốn tuổi rồi.”

Trần Tổng Mạn không nghĩ tới, đằng sau vẻ vô ưu vô lo của con bé lại là một câu chuyện xưa rất buồn.

“Nếu gọi vui thì bệnh của con bé là hội chứng thiên thần.” Thanh âm của Giang Hành vang trên đỉnh đầu Trần Tổng Mạn.

Cô đột nhiên nhớ tới, mỗi lần nhìn thấy con bé là nó lại tươi cười, thuần thiết giống như một thiên thần nhỏ. Tên bệnh đẹp lắm. Trần Tổng Mạn ngắm con bé từ đằng xa, cõi lòng dâng lên một chút chua xót.

“À mà...” Cô quay đầu hỏi Giang Hành, “tôi cảm thấy trí tuệ con bé không có vấn đề, chỉ là chậm nói, có phải bệnh không quá nghiêm trọng không?”

Giang Hành gật gù đầu: “Kỳ thực chứng bệnh này không phải bệnh tâm thần, bệnh nhân càng trưởng thành càng dần dần khôi phục, cái chính là Tinh Tinh ở quá lâu trong viện tâm thần nên xuất hiện chứng thần kinh rất nhỏ.”

Lúc anh nói lời này ra, giọng điệu có phần phức tạp. Trần Tổng Mạn nhất thời im lặng, chẳng biết nên đáp cái gì. Hai người đứng ở một góc, ngoài kia không gian ồn ào vui vẻ, quả thực có chút lạ lùng.

“Ừ.” Một lát sau, Trần Tổng Mạn chủ động phá vỡ cục diện bế tắc, bèn gọi chuyện, “con bé vừa đổi tên cho tôi, đặt tôi là Trống Tron.”

“Trống Tron?” Giang Hành nghiêng ngẫm lặp lại một lần, sau đó ánh mắt gian xảo như hồ li, trượt theo từ cổ xuống ngực, cuối cùng dừng hẳn ở khe ngực lấp ló, “ờ, chính xác rồi.” Anh cười.

Trần Tổng Mạn nhìn theo Giang Hành, bỗng chốc nổi lên xấu hổ và giận dữ một phen, đưa tay kéo cổ áo hơi rộng của mình, quát anh: “Tên biến thái.” Nói xong đôi con ngươi chuyển động, vung trỏ muốn đánh lên anh.

Giang Hành nhếch môi, vươn tay kèm chặt tay cô để sau đầu. Trần Tổng Mạn đứng ngu người tại chỗ. Cái tên chết giẫm dám...

“Đánh đá cái gì chứ, y tá trưởng gọi cô kia.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 19.2

Trần Tổng Mạn nửa tin nửa ngờ quay lại, quả nhiên y tá trưởng đang ở trong đám người dùng sức vẩy vẩy tay. Một đợt rồi một đợt. Sau đó, cô liếc nhìn Giang Hành, mạnh mẽ giật tay ra và ngún nguẩy lên vào đám bệnh nhân mặc đồ màu vàng, đi tới chỗ y tá trưởng. Y tá trưởng bị bọn họ vây quanh, suýt chút nữa còn không bước ra được. Trần Tổng Mạn kéo bà ấy về phía mình, bà ấy liền hồn hèn nói: “Cháu sắp xếp chỗ này đi, tiết mục kế tiếp đã đến chúng ta rồi.”

Vừa dứt lời, y tá trưởng nắm lấy hai vai Trần Tổng Mạn, đằng sau quay đối diện với bệnh nhân trong phòng, còn dặn dò tỉ mỉ: “Bác sẽ lên sân khấu giới thiệu, cháu cùng nhóm y tá dàn xếp bệnh nhân cho tốt, bác tin tưởng cháu, thế nha!”

Trần Tổng Mạn nhìn theo bóng lưng của bà ấy, đành đem câu “y tá trưởng thân thể bất an nên không thể thượng đài” nuốt vào trong bụng.

Đứng sau cánh gà đợi đến lượt mình trình diễn, Trần Tổng Mạn đều luôn siết chặt thành đám, cả tư thế đi đứng cũng mất tự nhiên.

“Em làm sao vậy?” Đi cạnh Trần Tổng Mạn, Abel phát hiện động tác của cô có phần kỳ lạ, bèn kéo tay cô một cái.

Không nghĩ tới bị người khác đột ngột kéo mình, hiển nhiên cô bị dọa, nháy mắt hất tay ra, biểu cảm khẩn trương, gương mặt nhìn phòng bị về phía

Abel.

Abel cũng bị phản ứng mạnh của cô dọa cho ngây người, có chút hiểu chút không. Sau đó, trấn định lại, Trần Tổng Mạn mới thấp giọng đáp: “Em không sao.” Đôi hàng mi đen dày rũ xuống, chậm rì rì quay về vị trí, tiếp tục bước lên phía trước.

Là cô quá khản trương ư? Trần Tổng Mạn nhìn vào lòng bàn tay mình, phút chốc đã ướt đầm mồ hôi. Rốt cuộc, cô cũng thả lỏng năm ngón tay, nhưng nếu cẩn thận thì sẽ phát hiện được, ngón tay của cô đang khê run lên.

“Shh—“

Lúc sắp xuất hiện trên sân khấu, Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, theo chân hàng ngũ rời khỏi cánh gà. Dưới hàng ghế khán giả, vị trí của chủ tịch tập đoàn Dân An đã trống hoác. Tầng đá đè nặng trong lòng cô cuối cùng cũng rơi xuống.

Lần này Trần Tổng Mạn biểu diễn màn múa Quan Âm, trải qua luyện tập vất vả cũng như dày công nghiên cứu thì đã thống nhất bài múa này. Động tác phức tạp đều được lượt bỏ, chỉ giữ lại vài kiểu qua loa, bệnh nhân vẫy tay lên xuống là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vất vả nhiều lần như thế, nhằm vào từng bệnh nhân một để sửa chữa, chỉ dạy, hơn nữa trình độ tiếp thu của họ cũng bất đồng với nhau, nhưng mà nói chung vẫn thuận lợi kết thúc màn biểu diễn. Không đúng, phải nói là chưa từng có thuận lợi. Lúc Giang Hành dẫn đầu hai vị bác sĩ từ phía sau đi lên trước, cơ hồ các nữ y tá đều nhiệt huyết sôi trào.

Mặc dù bệnh viện quy định đi nhẹ, nói khẽ, không được gây ồn nhưng Trần Tổng Mạn cũng hào hứng vỗ tay theo đám đông. Giang Hành biến thái nhìn sao mà quyến rũ thế không biết, ở chốn này phụ nữ vì anh mà đổ gục chẳng biết đếm bao nhiêu cho xuê.

Hừ. Đúng là con người nông nạn. Cô thầm khinh thường suy nghĩ của mình.

Biểu diễn kết thúc, nhóm y tá cũng thở phào nhẹ nhõm. Các cô bắt tay vào việc, đưa bệnh nhân về phòng bệnh, Trần Tổng Mạn cũng theo sau Trương Tiểu Hồng.

Vừa lúc đội khác dẫn bệnh nhân đi tới, y tá trưởng bèn ra hiệu cho các cô dựa vào góc tường, nhường đường cho bọn họ. Đột nhiên, Trần Tổng Mạn tựa hồ bắt gặp một gương mặt rất quen mắt. Đáng tiếc không thể nhìn lâu, bệnh nhân nhóm trước nối đuôi nhóm sau, cô muốn nhìn cũng nhìn không rõ. Chính là vừa mới trông thấy thoáng qua mà đã đủ dọa người, toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh.

Cô bất chấp Abel ngăn trở mình, vội bước theo vị bệnh nhân kia, trong hàng ngũ không ngừng băng qua để tìm cách xác nhận người ấy. Cuối cùng đã tiếp cận được, nhưng chỉ nhìn nghiêng một nửa gương mặt mà thôi. Cô hấp tấp chen vào đám người, vươn tay chụp lấy bả vai của gã đàn ông.

Bộp.

Cổ tay Trần Tổng Mạn bị ai đó nắm lấy. Người đó ngang ngạnh kéo cô vào góc hành lang, đen mặt gầm lên: “Trần Tổng Mạn, cô điên rồi ư?”

Trần Tổng Mạn không vội đáp, lần nữa bắt lực nhìn kẻ nọ biến mất trong tầm với của mình. Cô quay đầu, nói không kịp thở: “Hàng kia, là bệnh khu nào thế?”

Giang Hành chưa từng nhìn thấy biểu cảm cuồng cuồng của cô như hiện tại, giờ phút này nghe được vấn đề, về mặt anh càng lúc càng lạnh lẽo: “Hỏi làm khi gì?”

Trần Tổng Mạn toát mồ hôi trán, hai tay nhanh chóng nới áo Giang Hành, chân mày cũng nhíu chặt: “Giang Hành, tôi nghĩ trong đám người vừa nãy, có một bệnh nhân là... cậu tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 20.1

“Trong đám bệnh nhân kia, hình như có một người là... cậu tôi.”

Giang Hành nghe vậy, chân mày khê nhíu: “Cậu cô? Tôi nhớ bệnh khu kia chẳng có ai mang họ Giang cả.”

Sắc mặt Trần Tổng Mạn tái nhợt, cô lắc đầu: “Không liên quan Giang Uyển Chi. Mà là anh của mẹ tôi.” Cô vẫn như cũ, trong lòng cảm thấy có chút khó tin, “trước lúc mẹ tôi qua đời, cậu tôi và mẹ có mối quan hệ rất xấu. Nhưng ngày đưa tang năm ấy, ông ta cũng khóc như mưa.”

Trần Tổng Mạn chợt cười: “Con người chính là thế, lúc còn sống không biết quý trọng, mất đi rồi lại hối tiếc không kịp.”

Trần Tổng Mạn cười lộ ra chua xót. Giang Hành nhìn cô, tiếp lời: “Nghe giọng điệu của cô, giống như cô không ngờ tới cậu cô sẽ ở viện tâm thần.”

Trần Tổng Mạn vừa toan mở mồm nói chuyện, sau lưng đột nhiên bị ai đó hung hăng tông phải. Nhất thời cô đứng không vững, suýt nữa thì ngã lăn ra đất. May mắn là Giang Hành sớm vươn tay đón cô vào lòng. Thân thể cô va chạm ngực anh, đau muốn khóc đi được. Cô chỉ có thể ôm lấy thắt lưng Giang Hành, bám làm điểm tựa.

Cô chôn đầu trong ngực anh, còn anh thì che chở cho cô. “Ngại quá, xin nhường đường!” Giang Hành một bên ôm lấy Trần Tổng Mạn, một bên đi ngược chiều trong dòng người. Anh nhíu mày, càng ôm cô chặt hơn.

Hành lang ngắn ngủn, ấy vậy mà chen ra cũng mất 20 phút. Trần Tổng Mạn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nép vào anh như cánh chim yếu ớt. Cô cảm nhận được hơi thở nam tính của anh, tiếng hô hấp và tiếng tim đập nhẹ.

Một chút một chút, như khắc sâu vào lòng người.

Trần Tổng Mạn chợt thấy có phần không phải, vì vậy sau khi thoát ly khỏi đám bệnh nhân, cô mới đưa tay đẩy Giang Hành xa mình, ánh mắt mơ hồ dịch sang chỗ khác.

“Tôi về trước.” Cô nói.

Cô gái nhỏ bỗng dưng rời đi, hơn nữa giọng điệu vô cùng xa lạ khiến Giang Hành chẳng hài lòng. Mí mắt anh nâng khẽ: “Không tiếp tục kể chuyện cậu cô sao?” Anh bỏ tay vào túi áo blouse trắng, đầu ngón tay bất ngờ chạm vào một vật kim loại cứng rắn.

Ánh mắt Trần Tổng Mạn hơi mất tự nhiên: “Hôm nay tôi hơi mệt, để hôm nào đó kể cũng được!”

Giang Hành nhẹ nhàng cười: “Ừ, vậy không nói tới chuyện kia nữa.” Anh đi phía trước cô, đến phòng kim cương ba số, nhấn trên tường một cái, cửa song sắt liền mở ra, “nhưng có chuyện này cô sẽ hứng thú mà nghe.”

Anh cười trông mỉa mai hoặc như con hồ ly: “Về vụ án giết người hồi hai tuần trước.”

Trần Tổng Mạn nghe xong giật nảy mình, cắn cắn môi dưới đắn đo. Cuối cùng lòng hiếu kỳ cũng đã chiến thắng nguyên bản đang lo lắng. Cô xoay người ngồi ở trên giường, trở vào chiếc ghế sofa nhỏ duy nhất trong phòng, nói: “Anh kể đi.”

Giang Hành cười thâm sâu quyền rũ, nhẹ nhàng kéo ghế sofa, chậm rãi ngồi lên.

“Cô biết tại sao cảnh sát hoài nghi August là hung thủ không?” Anh hỏi.

Trần Tổng Mạn đáp lời: “Không phải vì sáng hôm đó giữa August và nạn nhân đã từng xảy ra tranh chấp ư?” Ánh mắt cô có phần mù mịt, vì chẳng hiểu sao anh ta lại hỏi như vậy.

Giang Hành thung thình vói tay vào túi áo, lấy ra một vật sáng lấp lánh ánh kim.

“Nhờ cái này.” Giang Hành giải thích, “lúc cảnh sát lục soát thì nhặt được.”

Trần Tổng Mạn cẩn thận quan sát, thì ra là cây thánh giá. Mà cây thánh giá này chỉ có thể là của Abel, vì August theo đạo vô thần, không tin Jesus. Cô lầm bầm: “Ý của anh là, thời điểm ấy, người đó có thể là Abel chứ không phải là August đúng không?” Lời vừa khỏi miệng, cô lại lập tức bác ngang, “sai rồi. Lúc xảy ra vụ án, August còn ở cùng với một nữ y tá mà...”

Giang Hành lắc lắc cây thánh giá trên tay: “Là bọn họ cùng nhau nói dối cảnh sát. Bởi lẽ, bọn họ là bạn tình.”

“Bạn tình?” Hai từ theo Giang Hành thốt ra, thế nhưng Trần Tổng Mạn nghe được vài phần khinh miệt. Nguyên nhân là loại quan hệ đồng tính này khiến anh ta xem thường đến vậy sao? Trần Tổng Mạn trả lời, giọng điệu cũng mềm hơn một chút: “Ý anh là, cảnh sát nghi ngờ August cùng cô y tá kia thông đồng là vì để bảo vệ Abel?”

Giang Hành gật đầu: “Đúng thế.”

Trần Tổng Mạn nhìn về phía anh, đôi con ngươi nhuộm màu phức tạp: “Nếu vậy thì thánh giá sẽ là vật chứng, làm sao còn ở trong tay anh được nhỉ? Còn nữa, sao anh lại đem chuyện này kể tôi nghe?”

Giang Hành kéo ghế sofa đến gần giường, ngồi đối diện với cô, khuỷu tay chống vào đầu gối, quan sát cô gái nhỏ gầy tong teo trước mặt: “Hình như cô thông minh hơn tí rồi.”

Anh giả như không thấy biểu cảm bức bối của Trần Tổng Mạn, chỉ nhẹ đưa tay mình chạm lấy tay cô. Bàn tay của con gái mềm mại, thanh mảnh, loại cảm xúc va chạm này khiến Giang Hành lâng lâng say đắm. Sau đó, anh bỏ cây thánh giá vào lòng bàn tay cô.

“Từ vụ án kia, mỗi lần cảnh sát muốn thẩm vấn Abel thì August lại ra mặt, khiến họ không có biện pháp cùng Abel trao đổi, cũng không thể theo dòng đối thoại mà truy lùng dấu vết.” Giang Hành chậm rãi buông tay cô ra.

Trần Tổng Mạn cúi đầu nhìn chiếc thánh giá ánh kim sáng loáng: “Cho nên anh muốn tôi hỗ trợ dẫn Abel xuất hiện ư?” Cô cau mày hỏi ngược lại, “anh là bác sĩ mà? Chuyện này anh làm mới hợp lý chứ?”

“Sai.” Giang Hành chợt lắc đầu, “không chỉ muốn mời Abel ra, mà còn muốn nghe hắn khai báo ngày đó đã phát sinh cái gì. Đây mới là mục đích chính.”

Giang Hành sửa sang lại cổ áo blouse: “Tôi là bác sĩ, thời điểm hắn đối mặt tôi sẽ có một loại mâu thuẫn tự nhiên. Nếu tôi dùng biện pháp thôi miên, tôi e hắn sẽ không trả lời thực sự, đồng thời có thể khiến cho hắn rối loạn nhân cách nặng hơn.”

Dứt câu, anh liếc nhìn Trần Tổng Mạn: “Vậy nên chỉ cô mới đủ khả năng.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 20.2

“Vậy nên chỉ cô mới đủ khả năng.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, liếm môi nói: “Nhưng tôi không rõ, cho dù chứng thực là Abel làm đi nữa thì hắn vẫn là bệnh nhân tâm thần, không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Giang Hành tựa lưng vào sofa, ánh mắt tựa hồ nhìn xuyên thấu con người cô, sau đó dời về nơi xa xăm mờ mịt: “Có thể đám cảnh sát kia muốn tìm ra chân tướng sự việc thôi.” Giọng Giang Hành nhẹ như gió.

Cho dù là án mạng xảy ra trong viện tâm thần, cho dù người bị hại không có gia quyến, hơn nữa còn có tiền án tiền sự, cho dù hung thủ chính là bệnh nhân tâm thần, bắt được cũng không thể truy cứu trước vành móng ngựa, vậy hà tất phải cố chấp tìm ra ngọn nguồn? Trần Tổng Mạn đột nhiên cảm thấy có chút bi thương. Nếu khi đó, án tử của cô đúng phải đám cảnh sát như bây giờ, có lẽ hiện tại... cô rùng mình, càng không dám nghĩ ngợi nữa.

Thật sự sợ hãi khi nhớ lại những ngày tháng đã qua.

Trong ký ức của cô, mọi thứ có nhiều điều tốt đẹp, đối lập với tình huống bây giờ. Cô sợ mình sẽ làm hỏng hết nó, rồi có một ngày tỉnh dậy, phát hiện ra mình nằm ở phòng lạnh như băng, mặc áo bệnh nhân, ngồi trong song sắt, tất cả thực sự đã sớm hỏng hết rồi. Vì thế cô bắt buộc bản thân không được nhớ tới chuyện cũ, chỉ nên hi vọng tương lai xa vời, dùng từ ‘nếu’ về ra trước mắt, an ủi chính cô. Bởi vì cô còn muốn tiếp tục sống.

Tại đây, Trần Tổng Mạn chẳng biết mình còn có thể chống chọi thêm bao lâu nữa. Cô nghĩ thông suốt, dứt khoát khỏi động tĩnh thần, đem cây thánh giá trao trả cho anh, vừa mỉm cười, vừa áy náy: “Ngại quá, nhưng nhiệm vụ này tôi không làm đâu.”

“Vì sao?” Giang Hành bị cô khơi lên hứng trí.

Trần Tổng Mạn không tính là trả lời: “Không vì sao cả, chẳng thích làm là chẳng thích làm, có được hay không? Tôi cũng có sự tự quyết ở phương diện này chứ?” Cô nhìn ánh mắt Giang Hành thăm lại một chút, “ngày trước anh cũng từng nói, bảo tôi không cần thân cận Abel, cái chính là đường bệnh cho tốt rồi xuất viện. Sao mới hai tháng qua mà bác sĩ Giang đã sớm quên lời nói của mình vậy?”

Cô ngó đăm đăm Giang Hành, đôi con ngươi mang theo một niềm khiêu khích. Còn anh thì vẫn ngọt nhạt thản nhiên: “Quả thực đây là quyền tự do của cô, tôi cũng chỉ là rảnh miệng kể cho cô nghe chuyện ở cục cảnh sát thôi mà. Nếu cô từ chối thì, ờ, để tôi thăm vấn anh ta cũng được.”

Giang Hành đứng dậy muốn đi. Nhưng vừa đứng lên, anh lại ngừng giữa không trung một lát. Anh ngoảnh đầu, nhìn Trần Tổng Mạn đang suy nghĩ đăm chiêu, chỉ cười rồi nói: “Tôi thực không hiểu, để bảo vệ một người bạn chung trại chưa đầy ba tháng làm quen, so với việc biết rõ chân tướng của chính mình, cái nào cô thích hơn nhỉ?”

Trần Tổng Mạn cúi đầu im lặng, răng cửa cắn lấy môi dưới. Giang Hành so với thần sắc vừa nãy còn lạnh lẽo hơn, anh không nhìn cô thêm lần nào nữa, lẳng lặng quay người bỏ đi.

“Giang Hành, chờ đã!” Ở phía sau, Trần Tổng Mạn hấp tấp gọi giật ngược anh.

Giang Hành xoay người. Trần Tổng Mạn mỉm môi theo bản năng: “Tôi cũng rất muốn biết, vì sao anh quan tâm án mạng này?” Làm một bác sĩ, lại hiểu biết nhiều về vụ án không liên quan đến chức vụ mình, quả thực có điểm kỳ lạ.

Bóng lưng Giang Hành hơi khựng một chút. Nửa ngày, anh không giải thích, chỉ điềm tĩnh phát tay: “Lần sau nói cho cô.”

Rồi nhanh chóng biến mất khỏi đó.

Lần sau?

Trần Tổng Mạn cười, ngả vào trong chăn, đưa cánh tay gầy che phủ đôi mắt, cả tâm tư chìm vào khoảng lặng. Anh ta biết cô quan tâm, đây là cách ép buộc cô đồng ý mà thôi. Nhưng mà, Trần Tổng Mạn thôi cười, làm sao Giang Hành có thể biết, Abel đối với cô là một người quan trọng?

Thời điểm vừa nhập viện, cô là một kẻ không nhận thức, khi đó cô ở trong mắt mọi người chính là quả bom hẹn giờ, dù là bình thường cùng nhau đùa giỡn thân thiết như Trương Tiểu Hồng, nhưng đôi lần cô bất gặp, Trương Tiểu Hồng trước tươi cười, còn sau thì e dè, phòng bị. Tất cả mọi người đều như vậy, trừ Abel. Nói đúng thì, Abel, Augus, Cora. Người bạn tâm thần phân liệt này luôn rất vô tư, mỗi người mỗi nết, bỗng chốc cô lại có thêm ba đồng minh tốt. Hiện giờ cô có một loại trạng thái ý lại, nếu người phòng bệnh cạnh không trở về, cho dù uống thuốc an thần cô cũng không ngủ được. Trần Tổng Mạn chợt nghĩ, bệnh của mình càng lúc càng trầm trọng rồi.

“Thế nhưng tôi không hiểu, để bảo vệ một người bạn chung trại chưa đầy ba tháng làm quen, so với việc biết rõ chân tướng của chính mình, cái nào cô thích hơn?”

Câu hỏi của Giang Hành đột ngột lóe lên trong đầu cô.

Trần Tổng Mạn tận đáy lòng tin tưởng nạn nhân trăm phần trăm không phải do Abel giết, nhưng vạn nhất... nếu thực sự là Abel làm, thì cô chính là che giấu cho hắn ư?

Lúc này Trần Tổng Mạn rất đau đầu, chẳng biết nên làm sao. Cuối cùng cô dứt khoát đứng dậy, lấy thuốc an thần Trương Tiểu Hồng đưa bỏ vào trong miệng, nuốt khan xuống. Tuy rằng hơi khó chịu, nhưng ý thức lập tức được thả lỏng đi...

Để mai tính, còn giờ thì ngủ là vừa.

Cô tự nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 24: Chương 21.1

Hai ngày sau, Giang Hành thông dong đi vào phòng của Trần Tổng Mạn, thần thái rất điềm nhiên. Mà Trần Tổng Mạn lại vì vấn đề này cả hai ngày nay mất hồn mất vía, vừa muốn ngoài mặt làm ra bộ chẳng có việc gì để tránh Abel nhìn ra manh mối, lại vừa đứng ngồi không yên đi tới đi lui, điều này khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Vì thế Trần Tổng Mạn có chút không kiềm chế được, khẽ cắn môi, sau đó quyết định vào phòng gặp Abel. Lúc này Abel đang ngồi trên giường xem TV, Trần Tổng Mạn đi vào đã thấy kênh đang chiếu phim Hoàn châu công chúa, còn có Tiểu Yến Tử nhẹ nhàng đập khình công, vừa nhìn cũng đã biết người kia chắc chắn là Abel.

Thấy cô bước tới, hắn liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, giờ tay vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, nói: “Ngồi đây với anh nè.” Sau đó tiếp tục quay đầu xem Hoàn châu công chúa.

Ngồi một lát ở đó, rốt cuộc Trần Tổng Mạn cũng không kiên trì nổi.

“Abel!” Về mặt cô rất nghiêm túc hỏi, “anh thích xem phim cổ trang hả?”

Abel nghe xong hưng phấn nói: “Đúng rồi, khi anh ở nước ngoài đến giờ không có xem phim cổ trang có nhiều phức tạp như phim này, em xem Tiểu Yến Tử với Nhĩ Khang xứng đôi chưa kìa, cuối cùng nhất định sẽ sinh một đứa con xinh xắn!”

Trần Tổng Mạn: “Anh ơi, Ngũ a ca mới là nhân vật chính mà.”

Abel sợ tới mức ‘hoa dung thất sắc’: “Cái heo gì? Nam chính là Ngũ a ca hả? Hai người bọn họ không phải anh em sao?”

Trần Tổng Mạn: “... chẳng lẽ đây là lần đầu tiên anh xem Hoàn châu công chúa?”

Cậu bạn nhỏ Abel thành thật gật gù đầu.

Trần Tổng Mạn: “Vậy anh xem đi...”

Abel liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó im lặng tiếp tục xem phim truyền hình.

“À!” Trần Tổng Mạn ra về tùy ý hỏi, “thánh giá của anh đâu? Sao không thấy anh cầm theo bên mình như mọi hôm?”

Abel nghe vậy cũng tỏ ra lơ đãng nhìn cô. Chính là ánh nhìn này đáng sợ tới mức đủ khiến Trần Tổng Mạn giật hết cả mình.

Abel chậm chạp ngoảnh mặt đi, lại nhìn chằm chặp màn hình TV, nhẹ nhàng đáp: “Không biết, chắc do Augus làm mất nó rồi.”

Thần kinh Trần Tổng Mạn đột nhiên căng thẳng: “Anh bảo sao? Em nhớ lúc trước em hỏi August là ai anh còn chẳng biết hẳn là ai cơ mà?”

Abel chu môi: “Gần đây anh có nói chuyện với hẳn.”

Biểu cảm Abel tựa như có chút vui vẻ: “Cùng sống trong một thân thể, nếu từ đầu chí cuối đều không biết bạn cùng nhà của mình là ai, hẳn cũng có chút kỳ lạ.”

Trần Tổng Mạn gật gật đầu.

“À anh nhớ rồi.” Abel kêu lên một tiếng, “anh từng nói với hẳn về con người em, hơn nữa anh cảm giác được, em đối với anh còn đang giấu giếm điều gì.”

Trần Tổng Mạn quần bách trả lời: “Anh làm rồi, August sẽ không...”

“Noway!” Abel lắc lắc ngón trỏ, “thân thể của anh, anh rõ nhất, làm sao lại làm được.”

Trong lòng Trần Tổng Mạn bỗng dung dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Nhìn Abel tươi cười như hoa nở, cô càng không rõ bản thân mình hiện tại đang áy náy hay đang bị chi phối bởi những cảm giác gì. Tóm lại càng nói chuyện với Abel, càng nhận ra có một lưỡi dao găm vào lòng mình, ngay từ đầu không đau, nhưng theo thời gian càng dài, lại càng biết nó đang loang lỗ máu.

“Em mới nhớ ra mình còn có việc, lần tới sẽ cùng anh xem TV nữa nha!” Trần Tổng Mạn thực sự không chịu nổi, bèn trốn khỏi phòng Abel.

Cô trở về phòng của mình, trái phải đều cảm thấy bất an. Nghĩ một lúc rồi ló đầu ra ngoài, hướng về phía Trương Tiểu Hồng đang ăn hạt dẻ, liền vẫy vẫy tay.

Ba phút sau, hai người đứng trước cửa phòng trực ban của Giang Hành. Trần Tổng Mạn đứng ngoài chậm chạp không muốn gõ cửa, chỉ cúi đầu chẳng biết nghĩ ngợi gì. Trương Tiểu Hồng ngáp một tiếng, bèn giơ tay cộc cộc vài tiếng giúp cô gõ cửa, tiếp theo nhẹ đẩy Trần Tổng Mạn vào trong: “Vào thì vào đi em, chị còn bận ăn hạt dẻ, về muộn chút xíu là đảm y tá kia nó xoi sạch rồi!”

Dứt lời, Trương Tiểu Hồng còn hô: “Bác sĩ Giang, tôi đưa Trần Tổng Mạn đến gặp anh này.”

Trần Tổng Mạn bầu lấy hông của Trương Tiểu Hồng, biểu cảm ra vẻ hung dữ. Chỉ thấy Trương Tiểu Hồng “méo” một tiếng, sau đó lạch bạch chạy trốn, trước khi đi còn lè lưỡi trêu tức cô. Cô nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn đến khi Trương Tiểu Hồng khuất bóng thì mới quay đầu lại, sau đó chột hét lên vì giật mình.

“Anh biến thái à, đứng gần tôi như vậy!!” Trần Tổng Mạn khoa trương ôm ngực, “làm tôi sợ muốn chết.”

Giang Hành liếc cô một đường thật ngọt, rồi anh đẩy cửa phòng, ra hiệu: “Come on baby.”

“Thế đã tra ra kết quả gì chưa?” Giang Hành ưu nhã ngồi vào ghế xoay, định liệu trước bộ dáng, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 21.2

Trần Tổng Mạn tuy rằng không quen nhìn Giang Hành với bộ dáng gọi đồn quyền rừ, nhưng cô vẫn không thể không thừa nhận, vị bác sĩ khoa tâm thần trước mặt cô lại bỗng chốc trở nên kêu gọi vô cùng.

Cô vốn không định tìm tới Giang Hành, nhưng cô nóng lòng muốn nói ra những gì mình nghĩ, cho nên suy xét tới lui thì cũng chỉ có thể tìm anh để giải bày. Cô ừ rừ lên tiếng: “Đúng vậy, anh đi guốc trong bụng tôi, kỳ thực vừa nãy tôi đã tìm gặp Abel.”

Giang Hành tỏ ra chăm chú lắng nghe.

Trần Tổng Mạn cau mày, trong mắt ánh lên một tia sáng nhỏ: “Anh biết rằng Abel nhận ra sự tồn tại của August chưa?”

Giang Hành biểu cảm cũng có phần nghiêm túc: “Abel là bệnh nhân rất phức tạp, hẳn tồn tại ba nhân cách trong một cơ thể, hơn nữa còn tùy ý hoán đổi được. Bọn tôi trong giai đoạn trị liệu lần trước cũng phát hiện ra nhân cách của hẳn chủ yếu là August, nhưng August lại không phải là chủ nhân cảm xúc thực sự.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, mọi thứ như lọt vào trong sương mù: “Ý của anh là, Abel, Cora và August đều đã từng trao đổi sự việc với nhau?”

Giang Hành dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô: “Chính xác. Nhưng so với Cora mà nói, Abel là tính cách mới xuất hiện một năm gần đây, trước kia không có chuyện quen biết Augus, nhưng nếu bọn họ đã tiếp xúc nhau thì cũng đủ hiểu là bệnh tình của hắn ngày thêm trầm trọng rồi.”

“Hắn bệnh như vậy, không cần trị liệu ư?” Trần Tổng Mạn nhìn không được hỏi.

Sắc mặt Giang Hành thật bình thản: “Nhà hắn rót tiền cho bệnh viện chúng tôi, hàng năm tài trợ bao nhiêu là phí, nào là trang thiết bị, nào là tiền mặt quyên góp, xem như là hắn nghỉ phép dài hạn ở đây.”

“Dựa vào đó mà không quan tâm hắn nữa à?” Trần Tổng Mạn có chút sốt ruột hỏi, dù đang nằm dài trên sofa cũng đứng hẳn lên, “nếu tình trạng ngày một tệ đi thì chẳng lẽ cả đời sẽ không thể xuất viện?”

Gương mặt cô nhăn lại thành chiếc bánh bao: “Người nhà gì lạ quá!”

Từ lúc vào nơi đây, cô đã chứng kiến cái gì gọi là nhân tình thế thái, ai cũng có bất hạnh, ở bệnh viện này, hơn phân nửa là người giàu có, bởi tiền viện phí cũng không hề rẻ. Những bệnh nhân mỗi ngày đi tới đi lui ngoài hành lang, bọn họ cũng có gia đình, nhưng cảm xúc từ lâu đã chết lặng.

Tìm cô bất giác rơi vào khoảng không.

“Cơ mà cô cũng sớm biết vì sao Abel trị bệnh không dứt.” Giang Hành nhìn Trần Tổng Mạn, ánh mắt thăm sâu như đại dương u tối, “hắn không uống thuốc, phải chưa?”

Trần Tổng Mạn trầm mặc một hồi. Chuyện này kỳ thực chỉ có cô và Augus biết, không nghĩ tới Giang Hành cũng sớm đã rõ mười mươi.

Hừ, Giang Hành, anh đúng là con cáo gian xảo!

Cô tùy ý lấy một đóa hoa nhựa bé xinh đặt trên bàn làm việc của anh, thờ ơ vung vẩy. Giang Hành ngó chòng chọc cô thêm lát nữa, sau đó mở miệng nói: “Ông đây trịnh trọng nhắc nhở cô, Abel cũng không đơn giản, huống hồ hắn đã cùng Augus tiếp xúc, cô nên cách xa hắn một tí thì hơn.”

Biểu cảm Trần Tổng Mạn trở nên kỳ quái: “Chẳng phải anh kêu tôi tiếp cận Abel để lấy thông tin, giờ bảo tôi cách xa hắn, lời của anh hơi bị mâu thuẫn đây.”

Giang Hành nhất thời nghẹn họng: “Ông đây chỉ muốn tốt cho cô, yếu mà còn ra gió thì có mà chết à!”

Trần Tổng Mạn nghe xong cũng lười phản bác, chỉ thờ dài một tiếng hơi ỏi: “Ồ, tôi yếu mà còn ra gió...” ngón tay vẽ tròn trên mặt bàn, “trước kia tôi ra gió chơi với cái đám Giang Uyên Chi, Trần Phình Đình, hiện tại ra gió chơi với Augus, còn chơi với cả anh.”

Giang Hành nheo mắt nhìn ngón tay thon dài ấy, đôi con ngươi càng thêm mông lung.

Trần Tổng Mạn cúi mặt xuống đất, buồn bã ngồi bẹp bên bàn, đóa hoa nhựa cũng bị cô làm cho nhàu nát: “Nói thật, cảm giác này ghét bỏ bà đi được.”

Một tay lại đặt trên ngực mình: “Bác sĩ, xin lỗi chịu không nổi...” Abel với cô như cá với nước, tại sao cô có thể ở sau lưng lừa gạt hắn đây?

Giang Hành nhìn cô gái nhỏ đang ủ rũ, tựa như chú thỏ con, anh kim lòng không đành vươn tay tới, muốn nhẹ nhàng vuốt khề tóc cô, an ủi cô, nhưng tay vừa cách tóc mấy xăng ti mét, lại bối rối dừng ở không trung.

Nửa ngày sau, rút tay về.

Giang Hành nghĩ ngợi, rồi kéo học tử ra, lấy một quyển sách dày cộp. Kỳ thực anh quyến luyến những ngón tay kia, lần trước có sờ rồi, mềm mại và bé bỏng...

“Này này, tôi không cần kiểm tra tâm lý đâu!” Trần Tổng Mạn chu môi làm nũng.

Giang Hành khó có được một lần nhún nhường: “Thế bây giờ tính sao?”

Trần Tổng Mạn nhếch môi cười: “Nói cho tôi nghe vì sao anh quan tâm tới vụ án của Abel như thế?”

Sắc mặt Giang Hành tựa như lạnh đi vài phần.

Ngược lại Trần Tổng Mạn nhất định không tha, đưa tay ôm lấy tay anh, gạn hỏi: “Anh từng nói chỉ cần tôi hợp tác sẽ nói tôi biết mà???”

Giang Hành lại nhìn cô, im lặng cả buổi, sau đó điềm nhiên đáp: “Bởi vì trước kia Abel từng là bệnh nhân của tôi.”

Buổi tối, Trần Tổng Mạn nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được. Hiện tại cô đã không ý vào thuốc ngủ, trải qua một thời gian khôi phục điều chỉnh, cuối cùng cũng có thể không uống thuốc mà vẫn ngủ được.

Cơ mà do hôm nay trong đầu cô có quá nhiều thứ phải nghĩ, xáo trộn, rối bời, mỗi chuyện đều không tường tận rõ ràng cho nên tâm trạng của cô cũng khá phiền muộn.

Cứ như thế, rốt cuộc nửa đêm cô cũng buồn đi toilet.

Toilet phòng cô hai ngày trước hồng còn chưa sửa xong, vì thế cô ngồi dậy ấn nút trên đầu giường, chờ Trương Tiểu Hồng đưa tới toilet công cộng. Cả hai người đều đi rất nhanh.

Đến toilet, Trần Tổng Mạn bước vào gian bên kia, còn Trương Tiểu Hồng ở bên ngoài chờ cô.

“Á!!!” Bỗng dưng bên trong vang lên một tiếng thét chói tai. Trương Tiểu Hồng biến sắc, vội phi vào toilet, băng qua một gian để lao tới Trần Tổng Mạn, ôm cô vào người.

“Gi mà la dữ vậy em???” Trương Tiểu Hồng gấp gấp hỏi.

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu, sắc mặt tái đi, tóc tán loạn trên vai, trong mắt còn ánh lên tia sợ hãi: “Toilet bên cạnh... có người!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 22.1

Trần Tổng Mạn thét ầm lên khiến một số bệnh nhân đang ngủ bình tĩnh giấc. Một nhóm người đi đến song sắt, giật song tạo nên những tiếng ồn lớn, còn có bệnh nhân khác nóng nảy hô to: “Gi đấy, định không cho bố mày ngủ à?”

Các y tá khác cũng vội vàng trấn an bọn họ, ngay cả y tá trưởng cũng bị dọa cho hết hồn, bà ấy tức tốc đi đến đây cùng với bác sĩ trực đêm Hoàng Nhạc, mặt mày thì xanh như tàu lá chuối.

Bà ấy bước tới gần hơn, chỉ thấy Trương Tiểu Hồng đứng ở trước cửa, trong ngực còn ôm lấy Trần Tổng Mạn đang run.

Y tá trưởng kéo một cô y tá đang đứng cạnh đó sang, giọng bình tĩnh hỏi: “Họ làm gì la hét nửa đêm vậy?”

Cô y tá chỉ vào hai người đằng kia, vội trả lời: “Chắc là do tiếng hét của 1204 mà tỉnh. Chúng cháu cũng chẳng rõ mô tê gì, chỉ biết các bệnh nhân khác đều bị đánh thức, giờ thì bọn họ nháo nhào lên ạ.”

Y tá trưởng nghe xong gật gật đầu: “Được rồi, cháu đi làm việc của mình đi.” Dứt câu, chân sải bước tới chỗ Trần Tổng Mạn.

Mà giờ phút này, Trần Tổng Mạn vẫn chưa định thần được. Trong đầu cô cứ ong ong giọng cười man rợ của tên kia, hết như điệu cười vụng về từ cõi chết, trong lúc nhất thời khiến tâm trạng cô không thể bình tĩnh nổi. Trước mắt mờ mờ ảo ảo, đầu óc văng vát, Trần Tổng Mạn có cảm tưởng mình đang bị kim châm vào người.

Cô dùng sức bấu lấy quần áo của Trương Tiểu Hồng khiến quần áo đều nhăn nhúm lại, nhưng làm thế cũng không sao che giấu được sự sợ hãi. Mãi đến khi loảng thoảng trông thấy vật áo blouse trắng quen thuộc, Trần Tổng Mạn mới buông Trương Tiểu Hồng ra, hấp tấp sà vào trong lòng người trước mặt. Nháy mắt, không gian đều yên lặng như tờ.

Hoàng Nhạc luống cuống chân tay đỡ lấy cô, nét mặt còn hơi có phần xấu hổ. Nhưng để trấn an cô, hần đưa vỗ vỗ sau lưng Trần Tổng Mạn, nhẹ giọng nói: “Đừng lo, không sao đâu.”

Trần Tổng Mạn vẫn không có phản ứng như cũ, chỉ lặng lẽ vùi mặt vào người hần. Hoàng Nhạc vừa vỗ về cô, vừa quay qua hỏi Trương Tiểu Hồng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bác sĩ Hoàng tới là may rồi!” Trương Tiểu Hồng biểu cảm căng thẳng, “lúc nãy tôi đưa 1204 đi toilet, ai ngờ bắt gặp một nam bệnh nhân ở phòng bên cạnh, còn phát ra tiếng cười khùng bỏ khiến cho 1024 hoảng sợ.”

Y tá trưởng đứng một bên nghe, ngay cả chân mày cũng nhíu chặt: “Toilet nữ sao lại có nam xuất hiện chứ? Bệnh nhân kia là ai, bây giờ ở đâu, ai là y tá chăm sóc hần?”

Trương Tiểu Hồng nói: “Hình như là bệnh nhân 1002, ban nãy y tá đưa hần đi toilet, do sợ ý mà để hần chạy sang gian toilet nữ gây rối ạ.” Chị tỏ ra sợ sệt, “nhưng hần cười nghe kinh dị lắm, vừa nãy đã được y tá trưởng khu 9 đưa đi rồi.”

Nửa tiếng trước là lúc Trần Tổng Mạn thét ầm rồi chạy ra khỏi toilet nhào vào lòng Trương Tiểu Hồng, tình huống lại càng thêm tồi tệ. Hành lang dài hun hút chỉ có hai người các cô, phòng toilet lập lờ trong bóng đêm, bên trong lại nghe văng vẳng điệu cười đòi mạng, dù là Trương Tiểu Hồng có khí khái của đàn ông thì cũng bị dọa sợ tới mức đôi chân mềm nhũn ra.

Tuy nhiên chị chỉ hoảng hốt một lát, hồi sau do phản xạ nghề nghiệp mà trấn tĩnh lại, bèn dùng di động thông báo cho bảo vệ và y tá trưởng phòng trực ban, cũng lôi thêm vài y tá khác có mặt tại hiện trường hỗn độn. Vài người cùng nhau canh giữ cửa toilet, mà bên trong vẫn uất ức khóc than nước nỡ, sau lại cười. Khi bảo vệ tới, mọi người ra hiệu cho mở cửa phòng, bọn họ mới thấy nam bệnh nhân kia ngồi cuộn tròn trong góc hẹp.

Gương mặt hấn đại ra, biểu cảm đờ đẫn, ống quần xắn lên tới đùi. Trong tay hấn cầm mảnh thủy tinh nhỏ, chẳng biết tìm ở đâu ra, không ngừng rạch trên đùi mình. Máu tươi tràn lan. Dường như hấn chẳng biết đau, cứ dùng sức mà rạch cắt, cổ họng phát ra những tiếng nước nỡ, rồi lại ngẩng mặt nhìn đám người bên ngoài.

Trần Tổng Mạn lại thấy một mảng đỏ tươi.

Hình ảnh này đập vào mắt khiến cô lấy bối không trụ được. Trương Tiểu Hồng nhìn ra điểm bất thường, bèn ôm lấy bả vai cô, giữ chặt tay, và đưa cô đi khuất tầm nhìn. Trần Tổng Mạn ứa nước mắt, đôi môi tái nhợt run rẩy, cả người suy nhược vô cùng. Trương Tiểu Hồng vừa gọi điện cho y tá trưởng, vừa gấp gáp trấn định cô: “Đừng sợ, không liên quan tới em, không cần sợ, Tiểu Mạn, bình tĩnh, bình tĩnh nào!”

Mà giờ khắc ấy, suy nghĩ cô như bị xé thành hai mảnh, giằng co nội tâm. Mồ hôi chảy dài sau gáy.

Vài phút trôi qua, hơi thở của cô rốt cuộc mới bình ổn lại, cô chậm chạp buông vạt áo của Trương Tiểu Hồng ra. Trương Tiểu Hồng thở phào một tiếng, thật may vì cô đã tỉnh táo lại rồi!

“Cám ơn chị Hồng.” Trần Tổng Mạn yếu ớt nói.

Trương Tiểu Hồng nghe xong, lắc đầu một cái, sau đó chuẩn bị đưa cô về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 22.2

Lúc hai người quay lưng bước đi, vượt qua mặt gã bệnh nhân bị hai chú bảo vệ cường chế từ trong toilet ra ngoài, Trương Tiểu Hồng mới hoảng hốt muốn đưa tay che tầm mắt Trần Tổng Mạn lại, đột nhiên phát hiện cô lại đang nhìn chăm chăm vào bệnh nhân kia, mặt cắt không còn giọt máu.

“Giờ đó... em?” Trương Tiểu Hồng hỏi.

Trần Tổng Mạn im lặng một lát, đôi con ngươi vẫn không hề lay động. Lát sau, cô thì thào đáp: “Cậu em...”

Trương Tiểu Hồng còn chưa nghe rõ câu trả lời thì gã ta đã bị bảo vệ dẫn đi khỏi hiện trường, còn có những vệt máu tươi loang lổ trên sàn nhà trắng xóa, theo hành lang rẽ ngoặt, bóng lưng bọn họ rốt cuộc cũng chỉ còn một chấm nhỏ mờ nhạt.

“Ban nãy em nói gì thế gái?”

Sắc mặt Trần Tổng Mạn vẫn tái nhợt như cũ, trong mắt sợ hãi pha lẫn hoang mang. Rồi cô lắc lắc đầu, nói: “Bệnh nhân kia là cậu của em.”

Cậu trong trí nhớ của cô luôn là một người có dáng vóc cao to, dù rằng diện mạo không xuất chúng nhưng cũng xem như là dễ nhìn, nhưng hiện tại... làm sao cậu lại trở nên như thế?

Trong đầu cô không ngừng hiện ra cảnh tượng cậu mình cầm mảnh kính cửa vào da thịt, máu chảy đầm đìa, đánh sâu vào thị giác. Điều này khiến cô vô cùng suy sụp, chỉ cảm thấy đầu mình đau nhức không thôi, cơ thể trở nên choáng váng, tựa như sắp không chống đỡ nổi.

“1204, 1204?”

Lúc Trần Tổng Mạn tỉnh dậy lần nữa, phát hiện bản thân đang nằm trong lòng người mặc áo blouse. Cô khẽ động dậy thân mình, có chút tức giận nói: “Giang Hành, anh lại dám...” Ngẩng lên mới biết, vị kia không phải bác sĩ Giang, mà là bác sĩ Hoàng.

“Ngại quá...” Trần Tổng Mạn vội vàng rời khỏi người hấn, mắt nhìn quanh bốn phía, hướng tới Trương Tiểu Hồng cầu cứu. Trương Tiểu Hồng liền bước tới, đón lấy Trần Tổng Mạn từ trong tay Hoàng Nhạc về.

Trần Tổng Mạn có hơi xấu hổ: “Ngại quá, bác sĩ Hoàng, tôi còn tưởng anh là...”

“Không sao, đừng để ý!” Hoàng Nhạc khách sáo xua tay, “tối nay tôi phụ trách quản lý cô, giờ cô có cảm thấy đau ốm chỗ nào, nói, tôi kê thuốc cho cô.”

“À, đầu tôi hơi đau thôi, anh để tôi về phòng mình nghỉ ngơi, yên tĩnh, được chứ?”

Nét mặt Hoàng Nhạc trở nên bối rối: “Nhưng tình trạng của cô phải có người ở bên giám sát, tôi thì không tiện lắm, vậy y tá của cô thì sao?”

Trần Tổng Mạn gật đầu.

Vì thế Hoàng Nhạc và Trương Tiểu Hồng trao đổi vài câu, sau đó hần xoay người rời đi, còn Trương Tiểu Hồng và cô thì quay lại phòng bệnh. Trên đường đi, Trương Tiểu Hồng quan sát sắc mặt của cô, thấy cô vẫn chẳng khá hơn chút nào, liền lo lắng hỏi dè chừng: “Gái sao rồi gái? Nói thật, không có gạt chị đấy. Thừa dịp bác sĩ Hoàng rảnh rỗi, hay là chị gọi anh ta lại?”

Trần Tổng Mạn yếu ớt xua tay, nhìn qua thoát giống người vừa mới chạy giặc may mắn thoát chết. Hai người một đường thẳng tắp, không ai bảo ai, chỉ lặng lẽ mà đi.

Trương Tiểu Hồng đỡ Trần Tổng Mạn ngồi vào giường, sau đó chậm rãi đắp chăn cho cô. Trần Tổng Mạn vẫn không cử động, chỉ nhìn chằm chằm trần nhà trắng xóa. Trương Tiểu Hồng đứng cạnh một lát, cảm thấy hơi mệt, bèn muốn kéo cái sofa kia lại gần để ngồi. Ai ngờ vừa mới nhấc chân thì cổ tay chị đã bị Trần Tổng Mạn khăng khăng giữ chặt.

Trương Tiểu Hồng quay đầu.

“Chị Hồng, ở đây với em, đừng bỏ em.” Trần Tổng Mạn nói, nhưng tầm mắt vẫn thản nhiên như cũ, thậm chí không hề có chút biến chuyển.

Trương Tiểu Hồng thở dài một hơi: “Chị đi lấy cái ghế thôi à, đâu có bỏ em đâu.”

Nghe vậy, Trần Tổng Mạn mới chậm chạp buông tay. Lúc chị vừa vác cái sofa qua, chưa kịp ngồi cho trọn gói thì lại bị cô nắm tay siết chặt...

Vì thế, một cô nằm dài trên giường, một cô ngồi chống cằm ngao ngán, cả hai đều rơi vào trầm tư.

Ngày thứ hai, đôi mắt Trần Tổng Mạn thâm quầng đáng sợ. Cô ngồi trên cái xích đu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Con gấu trúc nhà nào vậy?” Xích đu hơi nặng một chút, có ai đó đã ngồi cạnh cô.

Trần Tổng Mạn cũng không quan tâm, chính là miễn cưỡng nhích qua bên phải, cùng người kia giữ một khoảng cách nhất định, sau đó lại tựa đầu vào thành ghế. Người kia cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ngồi.

“Anh rảnh thế à?” Lát sau, cô đột nhiên mở miệng, “đừng tới tìm tôi, đang mệt, miễn tiếp khách.”

Bên tai tựa như vang lên giọng cười khe khẽ. Trần Tổng Mạn nheo mắt, có chút không thích ứng được với ánh nắng mặt trời. Cô quay đầu nhìn sang August: “Nếu anh tới cười nhạo tôi chuyện hôm qua, thì biến hộ.”

August lạnh lùng đáp: “Cô nghĩ tôi rảnh như cô chắc.”

Hắn nhìn cô, ánh mắt không có chút cảm xúc: “Tôi tới để nói cô biết, y tá trưởng khu 9 tìm cô.”

Khu 9 đủ để làm Trần Tổng Mạn mở bừng hai mắt. Cô đứng dậy, dứt khoát bước đi. Sau hai bước, dừng lại, quay đầu hướng đến August. Làn da cô trắng trẻo, thân hình mảnh khảnh tạo nên một độ cong xinh đẹp.

“Khu 9 đi kiểu gì?”

August: “Lầu hai, rẽ phải.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23

Trần Tổng Mạn đi lên lầu hai, ngay tại góc lầu đã sớm thấy được Giang Hành mặc thường phục, không mang blouse trắng.

Anh mặc đồ thể thao, bên ngoài khoác áo thể thao xanh lục, tinh thần phần chấn trông cứ như là sinh viên. Dưới chân còn đặt cây vợt tennis, xem ra đang chơi ngon lành cảnh đào thì bị thể lực bóng tối nào đó một hai giọt ngược trở về.

Trần Tổng Mạn chậm chạp bước sang chỗ anh, mà anh cũng không hề hé miệng, chỉ đi theo cô vào phòng khách của khu 9.

Cốc cốc.

Giang Hành thay cô gô vại tiếng vào cửa.

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn Giang Hành, bất giác cảm thấy lo sợ. Nhưng đôi mắt thâm sâu của Giang Hành cứ như thể nhìn chằm chặp vào cô, giống như chiếc lưới ma quái, đem cô bao trùm hết thấy. Giống như ngày đó trong dòng người hỗn loạn, Giang Hành đã từng ôm cô bằng đôi tay rắn rỏi kia.

Trần Tổng Mạn đột nhiên nhớ lại đêm qua, bản thân trong lúc hoảng hốt không chỗ dựa, đã lao vào lòng bác sĩ Hoàng kiều phản xạ có điều kiện, vì cô chẳng nhìn thấy gì ngoài vạt áo blouse vô cùng quen thuộc, thì ngờ...

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô trở nên dao động, cô buộc chính mình phải ổn định cảm xúc. Quay người lại, cô nhìn về phía y tá trưởng ngồi ở bàn đặt giữa phòng khách đang lật xem hồ sơ bệnh án của khu 9. Đêm qua cô vì hoảng loạn nên không nhìn rõ, nay đã thực sự thanh tỉnh, mới phát hiện thì ra y tá trưởng nơi đây lại là một cô gái còn trẻ trung. Nói thật thì trông cô này cũng khoảng ba mươi cái xuân xanh thôi, cơ mà nét mặt cứ khó đăm đăm, vô cùng nghiêm khắc. Thấy hai người đứng ở cửa, y tá trưởng mới đứng dậy mở lời: “Mời anh chị ngồi.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn ngồi xuống, nghe lời như thể học sinh tiểu học.

Không có biện pháp, quả thật không có biện pháp khiến người ta ngừng liên tưởng vị y tá này đây chính là giáo viên chủ nhiệm thời trung học của cô. Rất-hắc-xì-dầu!

“Hôm nay chị thế nào rồi? Ổn chứ?” Nàng ta lạnh lùng mở miệng.

Trần Tổng Mạn nửa ngày mới phản ứng được, nghe xong, liền vội vàng đáp: “Tôi cảm thấy khá hơn nhiều.”

Y tá trưởng gật đầu, sau đó nhìn về phía Giang Hành, sắc mặt cũng hòa hoãn một chút: “Còn sớm mà đã làm phiền anh, ngại quá.”

Giang Hành lắc đầu, tầm mắt hướng tới quyển hồ sơ mà nàng ta đang lật dở, nhác trông thấy hình ảnh của một người đàn ông trung niên. Y tá trưởng cũng nhìn xuống, đôi con ngươi dừng ở hồ sơ ấy. Thoảng chốc, lại nhìn sang nét mặt Trần Tổng Mạn.

“Tôi nghe nói ông ấy là cậu chị?”

Trần Tổng Mạn gật đầu xác minh. Bà ngoại cô sinh được hai con, một là mẹ cô, một kia là cậu, mẹ tên Chúc Thanh, cậu tên Chúc Thần, hai tên nghe qua là biết có liên hệ. Nhưng hiện tại thì, một bệnh mất sớm, một bệnh tâm thần nghiêm trọng, cô chợt nhớ tới bà ngoại đang sống lủi thủi một mình, trong lòng cũng vài phần đau xót.

“Như chị đã thấy thì bệnh tình cậu chị khá là trầm trọng, từ hai năm trước ông ấy nhập viện đến nay, bệnh tình luôn tái phát.” Nàng ta biết lúc bình thường, Trần Tổng Mạn so với người không bệnh thì thần trí giống nhau, cho nên cũng nói thật rõ, “tôi có hỏi người thân ông ấy về nguyên nhân mắc bệnh, nhưng cũng chẳng ai biết nguyên nhân.”

Trần Tổng Mạn càng nghe càng thấy rối.

Nàng ta tiếp tục nói: “Phía chúng tôi mấy năm qua đã tiến hành rất nhiều lần trị liệu, cũng nhận ra ông ấy gặp phải vấn đề phát sinh ngoài ý muốn, và chính vấn đề không rõ ấy đã khiến cậu chị phát bệnh hẳn luôn. Chúng tôi dùng khá khá phương pháp, thời miên cũng đã thử, nhưng mỗi lần đá động tới điều ẩn số kia, ông ấy liền có ý thức tự động lảng tránh, kiểu gì cũng không thêm nói.”

Nàng ta nhìn Trần Tổng Mạn: “Vì vậy tôi muốn hỏi chị là, chị có biết 1002 đã gặp phải sự cố gì mà khiến ông ấy chịu đã kích lớn về tinh thần như vậy?”

Nghe xong phần trình bày của y tá trưởng, Trần Tổng Mạn trầm mặc một lát, sau mới đáp lời: “Thực ra thì nhiều năm nay tôi không có gặp ông ấy.” Cô nhìn chằm chằm hồ sơ của Chúc Thần, ánh mắt không xê dịch đi, “tôi cũng không nghĩ tới, cậu tôi lại phải vào viện...”

Y tá trưởng nhú mày: “Nói cách khác, chị không biết 1002 bị bệnh?”

Trần Tổng Mạn lặng thinh.

“Thế thì tôi rồi.” Nàng ta nói, “hiện giờ 1002 mất nhận thức, ai nói gì cũng không đáp lại.”

Lúc này, Giang Hành vốn ngậm mồm cả buổi, chợt mở miệng cắt ngang: “Thiết nghĩ nên để 1204 gặp 1002, tôi cho rằng làm vậy sẽ thu được chút hiệu quả nào đó.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, liền cảm thấy phát sốt. Vì thằng cha Giang Hành này y như rằng đi guốc trong bụng cô, khi ngồi ở xích đu, cô cũng từng nảy sinh ý định sẽ gặp mặt cậu mình để hỏi chuyện. Dù sao tại bệnh viện này, khó mà tìm được những người thân thích, rốt cuộc cái duyên phận gần gũi vẫn cứ đẩy đưa.

Y tá trưởng nhăn mặt: “Muốn gặp thì cũng tốt, nhưng không phải bây giờ.” Ngón tay nàng ta điểm điểm hồ sơ, “1002 đêm qua phát bệnh, hiện tại thần kinh chưa ổn định lắm, đợi lúc thích hợp đi.”

Gương mặt Trần Tổng Mạn nửa mừng u sầu.

“Thế này nhé, đợi bác sĩ chỉ thị cho gặp, tôi sẽ thông báo với anh chị sau.” Y tá trưởng nói thêm.

Mà cô thì chỉ có thể gật đầu: “Cám ơn y tá trưởng.” Rồi ưỡn oai đứng dậy rời khỏi phòng khách. Giang Hành cũng chậm rãi theo cô.

Rối rắm nửa ngày, Trần Tổng Mạn mới dừng bước chân, xoay người lại, ấp úng: “Này, anh...”

Nhưng Giang Hành đã nói hộ: “Muốn gặp cậu cô không?”

Trần Tổng Mạn lập tức mở to đôi mắt, khẩn trương ngoái quanh bốn phía, thanh âm cũng tự giác vụt thấp lại: “Anh có cách sao?”

Giang Hành muốn cười, nhưng nhìn nét mặt diễn sâu của cô, liền phụ họa đề thấp thanh âm, tiến gần tai cô, thì thầm khe khẽ: “Hay là mình cứ bất chấp hết... vụng trộm với nhau đi!”

Giương mặt cô lại trở nên ửng đỏ. Có hơi hơi bối rối. Nhưng lý trí nói với cô rằng, cô và Giang Hành không nên quá thân sơ. Hai người chỉ mới biết nhau ba tháng, một bên là bác sĩ tương lai sáng lạn, một bên là bệnh nhân kiêm luôn kẻ giết người, giống như đối lập giữa mặt trời và trái đất vậy. Hơn nữa cô luôn tự nhủ với mình, việc cấp bách lúc này là nhanh chóng chữa khỏi bệnh, cố gắng kiềm chế cảm xúc, tích cực trị liệu, sớm ngày ra viện. Tiếp theo, làm rõ nguyên nhân cái chết của cha, và, và...

Trần Tổng Mạn đang đấu tranh tư tưởng, nhưng lại không biết mọi sự mình nghĩ đều hiện rõ lên mặt, còn vừa hay, Giang Hành đứng xem thu hết vào tầm mắt. Thân là bác sĩ tâm thần chuyên nghiệp, sao anh lại không đoán được tâm sự của cô.

Tựa hồ nghiền ngẫm thật lâu, nhưng chính xác là vài giây nhỏ bé, rốt cuộc đối với sức hấp dẫn không thể chối từ của Giang Hành vẫn luôn luôn lỗi nặng, cô đành gạt qua chút do dự đang chi phối, e ngại gật đầu với anh.

Giang Hành vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ lách qua người cô, thản nhiên ra lệnh: “Theo tôi.”

Sau đó hành lang kẻ trước người sau, cứ như vậy mà đến khu 9 lần nữa. Giang Hành cũng đã hỏi thăm rồi, phòng bệnh của Chúc Thần cũng không phải phòng VIP, mà chỉ là phòng thông thường, còn ở cùng với năm bệnh nhân khác.

Mất thấy phòng bệnh ông ấy đang trước, Giang Hành liền dừng lại nói với cô: “Chúng ta không vào được, chỉ đứng ở đây nhìn lên thôi.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn gật đầu.

“Và ngậm chặt cái mồm luôn thể. Chịu khó bật chế độ câm tạm thời đi.” Giang Hành dặn dò thêm.

Rồi hai người đi tới rào sắt, tuy rằng góc nhìn không thỏa mãn, nhưng cũng may giường Chúc Thần không ép thị giác ở góc chết, Trần Tổng Mạn vừa quan sát đã thấy cậu mình nằm ở trên giường, không biết là hôn mê hay đang ngủ. Mu bàn tay còn truyền nước biển, ống quần bên phải được cuộn lên, phía dưới dán đầy băng gạc, máu thấm ra ngoài, đủ để biết đêm qua ông ấy tự hại bản thân bao nhiêu thương tích.

Trần Tổng Mạn cảm thấy rất đau lòng.

Cha cô, cậu cô, và cô, chỉ chưa tới nửa năm, đã phải gánh một trời tang tóc. Vì sao gia đình cô lại thành ra như vậy?

Ngày trước cô có cha, có mẹ, tuổi thơ đầy ắp tình thương. Dù rằng sau đó mẹ cô qua đời, nhưng cha cô vẫn thương yêu cô hết mực. Cô từ thời tiểu học, sơ trung, trung học đều một đường thuận lợi, có bạn bè, có cha ở bên, đó cũng xem như là hạnh phúc.

Thẳng đến khi cha cưới Giang Uyên Chi về. Chẳng phải cha cô đã từng nói, đời này chỉ yêu mẹ cô, không bao giờ tái hôn, nhưng rốt cuộc phản bội lời thề, rước con quỷ cái kia vào cửa. Và cô chợt hiểu, tình thương của cha đã bị vơi đi, san sẻ cho hai người mới đến. Giang Uyên Chi, Trần Phình Đình, lạng lẽ cướp mất mọi thứ từ cô. Nhưng vì hạnh phúc của cha, cô cũng đành nhẫn nhục.

Cho nên mỗi ngày, dù bị hai con quỷ cái thi nhau gây sự, cô cũng mắt nhắm mắt mở ngó lơ. Cô luôn nghĩ, vì cha cô mà không làm lớn chuyện. Để rồi cô phát giác được, hóa ra cha cô cũng biết mọi chuyện nhưng không nói ra, còn sợ làm mất hòa khí giữa ông và hai mẹ con cô vợ trẻ. Càng nhớ lại, Trần Tổng Mạn càng thấy chán chường.

Rời khỏi khu 9, cô vẫn không hề nói thêm gì nữa. Giang Hành đưa cô về phòng bệnh, sau cũng đi đến khu khác. Nhưng xem chừng chưa yên tâm nên anh bèn quay lại khu bệnh của cô.

Cô ở trong phòng một chút, đã thấy Cora ôm áo len hí hửng đi vào, vô tư ngồi xuống cạnh cô.

“Hôm nay chị không ra ngoài quẩy à?” Trần Tổng Mạn ngờ ngợ hỏi.

Cora đảo mắt, cười toe toét trả lời: “Đàn ông mới thích ra ngoài, còn chị dịu dàng đây thích cùng em đan áo len.” Nói xong liền cọ cọ người Trần Tổng Mạn, cô sờn gai ốc vội đẩy chị ta ra.

Hai người cứ đùa qua đùa lại, luyên thuyên chẳng dứt.

Nhưng cũng chẳng ai chú tâm tới việc, ngoài cửa chính vô tình có cơn gió thổi qua, khiến vạt áo blouse tung bay một góc.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 24

Tuy rằng hôm đó cùng Cora tán gẫu vui quên trời đất, tâm trạng của cô cũng thoải mái rất nhiều, nhưng việc muốn đi gặp cậu cô vẫn còn đang là một nỗi lo canh cánh. Vì thế lúc sáng đến lớp, cô vẫn chưa yên lòng được.

Hôm nay viện tâm thần hướng dẫn bệnh nhân làm bánh, bọn họ chỉ tiền mua một số lượng lớn lò nướng, cũng như các nguyên vật liệu, còn mời giáo sư chuyên nghiệp đến dạy mọi người làm bánh.

Trần Tổng Mạn nhờ đó cũng thoát, dù tên có trong danh sách huấn luyện, nhưng vì nằm ở phòng VIP cho nên khó quá bỏ qua, cô chỉ còn biết đi vào ngó nghiêng một chút, cười nói một hồi, cuối cùng dụ dỗ chuyên gia làm bánh lấy hàng mẫu cho cô ăn trước để đỡ con thèm. Và lúc này đây, Trần Tổng Mạn cùng Tinh Tinh ngồi trên xích đu, cô và bé con vừa cắn bánh, vừa vô tư ngẩng mặt nhìn trời. Cuối thu trời mát, gió thổi hoa bay, mang theo chút se lạnh đầu đông thanh khiết. Trần Tổng Mạn vừa nhồm nhoàm ăn, vừa thấp thỏm nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy cách đó không xa, August với quả đầu hồng chói lọi chậm rãi bước ra ngoài, hướng về cô mà đi tới, lướt ngang qua người cô, còn đưa tay trái đang sọt trong túi quần làm thành một biểu tượng “OK” kín đáo. Trần Tổng Mạn lập tức vui vẻ, ánh mắt xuyên qua hắn ta để nhìn rộng thêm một chút.

Ước chừng nửa tiếng sau, ở đằng kia xuất hiện cô y tá đẩy chiếc xe lăn ra khỏi cửa. Điều này khiến hơi thở của Trần Tổng Mạn cũng trở nên dồn dập hơn. Khoảng cách bây giờ chẳng thành vấn đề với cô, vì lẽ vừa nhìn như vậy, cô đã biết bệnh nhân ấy chính là cậu ruột của mình. Cô cố nén xúc động, cứ ngồi ở xích đu chờ thời điểm thích hợp nhất. Hai tay cô đặt trên đầu gối, vô thức túm lấy quần mình, khiến mặt vải trở thành những nếp nhăn.

Rốt cuộc, cô y tá để Chúc Thần ở một nơi tương đối nhiều người, sau đó cùng vài y tá khác thì thầm vài câu rồi vội vàng chạy đi. Trần Tổng Mạn vừa thấy cơ hội tới, chút bánh cầm trong tay liền ngón hết vào miệng, cố gắng nuốt sạch, rồi căng thẳng tìm cách lại vắng gần, thoát trông bộ dạng rất là điềm tĩnh. Mắt thấy Trần Tổng Mạn muốn tiếp cận 1002, cô y tá liền quay về vị trí cũ, tay cầm điện thoại chẳng biết là đang nói cái gì.

Trần Tổng Mạn lạnh người dừng bước, đứng yên tại chỗ, trơ đôi con ngươi nhìn cô y tá vòng vo đẩy đi khuất sau cửa bệnh viện.

August đứng ở sau lưng cô, cùng cô nhìn theo bóng lưng đã khuất của Chúc Thần.

“Có gì sao?” Trần Tổng Mạn quay đầu hỏi.

August sờ sờ cằm: “Em gái nhỏ vừa nghe xong điện thoại đã đi, cũng méo thèm nhìn tôi một cái.” Hắn thần nhiên cợt nhả, “thực khiến tôi hoài nghi sức hấp dẫn của chính mình.”

Trần Tổng Mạn phối hợp giật giật khóe môi.

Rồi từ đâu, Trương Tiểu Hồng đột ngột nhảy xổ tới.

“Thì ra gái ở chỗ này!” Trương Tiểu Hồng kéo tay Trần Tổng Mạn đi chỗ khác, cô bối rối nhìn sang August, cảm giác không được tự nhiên, “hay mình nói ở đây đi.”

Trương Tiểu Hồng lộ nét mặt u sầu, biểu cảm này trông có hơi quen thuộc.

“Mụ đi ghé của em lại đến nữa.” Chị ta nói.

Cứ y như rằng!

“Cơ mà không phải tìm em.” Chị bổ sung thêm, “chị thấy mụ ta vào phòng khách.”

“Khéo ghê.” August trào phúng mở miệng.

Trần Tổng Mạn nhìn hắn, rồi lại nhìn mình, bất giác cô ý thức được, lời nói thâm sâu của August có bao nhiêu hàm nghĩa.

Thực tình quá khéo!

Cô lập tức kéo tay Trương Tiểu Hồng, giục giã: “Đến phòng khách thôi chị!”

Năm phút sau, Trần Tổng Mạn cùng Trương Tiểu Hồng và August lặng lẽ xuất hiện tại bên dưới cửa sổ phòng khách, ba người cứ chui nhui, chẳng khác gì kẻ xấu. Vốn cái hình tượng ngu muội này August từ chối tham gia, nhưng vì Trần Tổng Mạn uy hiếp dữ tợn nên hắn đành phải ồm ồm đáp ứng. Giờ phút này hắn ngồi bệt dựa tường, bày ra bộ dáng “hai mẹ làm trò gì tôi cũng đếch quan tâm”

Mà thật ra August có thể nào cô cũng chẳng quan tâm lắm, thứ cô đang chú ý là mọi sự diễn ra trong phòng khách kia.

Xoay lưng về phía cô giống giống cô y tá trường khu 9, còn Chúc Thần ngồi ở xe lăn, mặt không cảm xúc, phía sau là cô y tá ban nãy, cạnh sofa là một

người đàn ông mặc áo blouse trắng, có lẽ là bác sĩ phụ trách, mà mặt bên đối với Trần Tổng Mạn, đáng vẻ cao quý, chẳng ai khác ngoài Giang Uyển Chi. Bà ta ăn mặc thời thượng, trên cổ còn đeo một chuỗi ngọc trai đắt giá.

Hiển nhiên, bà ta đến gặp Chúc Thần. Nhưng tại sao bà ta lại tới gặp cậu?!

Rõ ràng lúc bà ta được gả vào nhà, cậu đã bật vô âm tín, bọn họ vì sao biết, còn cô và cậu mình vì sao bị bệnh tâm thần, có phải ẩn số này lớn nhất là ở phía Giang Uyển Chi?

Trần Tổng Mạn cảm thấy mình sắp chịu không nổi.

Trương Tiểu Hồng sợ cô sẽ mất bình tĩnh, bèn đề vai cô lại, không cho vùng lên. Trần Tổng Mạn không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy Giang Uyển Chi cùng tay bác sĩ kia trao đổi, chẳng biết hẳn ta nói gì đó mà mặt cô cứ đầm đìa mồ hôi. Tuy rằng khuôn mặt như đưa tang, nhưng đôi mắt lại đang cười chế giễu. Cái biểu cảm ngán ngẩm vẫn một của bà ta cô đã quá rõ ràng rồi.

Thời gian trôi qua, Trần Tổng Mạn đang ngồi xổm xem tình hình cũng dần trở nên lo lắng đứng dậy, tinh thần và thể xác cô đều rệu rã, lòng thì nóng như lửa đốt, chẳng nghe bên trong nói điều gì, mà cô thì tại sao không biết bọn họ đã từng chạm mặt? Trương Tiểu Hồng vội giơ chân đá đá cái kẻ tóc hồng đang híp mắt lìm dim, ngầm bảo hẳn có cách nào để trấn an Trần Tổng Mạn không thì thương tình trấn an hộ phát.

August mở mắt ra, đi theo Trương Tiểu Hồng đứng đằng sau cô, vỗ vỗ vai cô, môi kề sát vành tai, khẽ nói: “Xoắn cái gì, con bánh bèo của tôi còn ở trong kia.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, theo bản năng nhìn cô y tá trẻ, mới nhớ ra y tá và August từ trước tới nay vốn luôn có... gian tình.

Cô cảm kích nhìn August, chỉ thấy hẳn ta liếc ngang ánh mắt, sau đó lốc cốc tìm chỗ ngồi xuống, tiếp tục lìm dim. Nhưng khi Trần Tổng Mạn vừa quay mặt lại, đã phát hiện sự yên ả bên trong trở nên vỡ nát. Cậu cô không hiểu thế nào, đột nhiên bật dậy, muốn chạy ra khỏi cửa. Tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, đều sững sờ nhìn ông ấy hoảng loạn. Nhưng do đuôi phải vừa bị thương tích nghiêm trọng, không thể đi lại lúc này, cho nên mới chạy hai bước thì đã ngã lộn trên đất. Trần Tổng Mạn nóng ruột đứng lên, nửa người cũng lộ hẳn nơi cửa sổ.

Trương Tiểu Hồng vội kéo cô thấp xuống, còn nhỏ giọng quát: “Bình tĩnh giùm chị đi gái, bình tĩnh đi.”

Tuy nhiên mọi sự chú ý đều tập trung vào Chúc Thần, chẳng ai phát giác ra ngoài cửa có ba người đang nghe lén.

Bác sĩ phụ trách của Chúc Thần vội đỡ ông ấy dậy, Chúc Thần giơ tay muốn cào xé đuôi mình, nhưng y tá và bác sĩ đã kịp thời ngăn cản ông ấy. Giang Uyển Chi đang ngồi bên trái cũng phát hoảng đứng lên, còn lui về sau một bước. Đợi cho bọn họ không chế được Chúc Thần, bà ta mới giả mù sa mưa, bước lên nói vài câu gì đó, rồi nhìn sang bác sĩ lắc đầu. Tiếp theo, nện giày cao gót lộp cộp trên mặt sàn, bước ra khỏi cửa.

Trần Tổng Mạn toan rời chỗ đuôi theo, liền bị August tóm cổ tay giữ chặt. Cô trừng mắt liếc hán một cái, August lại dùng thêm chút lực, kéo cô ngã xuống bên người.

“Cô làm trò mèo gì vậy?”

Về mặt cô đầy tức tối: “Tôi phải tìm con mụ già ấy để nói cho ra lẽ.”

“Hừ.” August khinh khi một tiếng, “chẳng biết nên nói cô đang đập đá hay hút cần, cô dẫn xác ra hỏi, mụ ta sẽ hồn nhiên trả lời cho nghe chắc?”

Trần Tổng Mạn nắm chặt hai tay thành nắm đấm: “Ý anh là tôi phải ở đây chờ chết à? Mụ ta là đồ quỷ cái, luôn toan tính âm mưu, tôi không thể để mụ ta đi như thế!”

“Âm mưu?” August liếc cô, “tôi méo biết giữa các người xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết, cô đang giờ chứng, không không chế được cảm xúc của bản thân. So với mụ ta, tôi thấy cô còn nguy hiểm hơn nhiều.”

Trần Tổng Mạn há mồm định phản kháng, thì August chen thêm một câu làm nghẹn trở về: “Ít nhất nếu tôi là người bình thường, lúc đối mặt với cô và bà ta, tôi sẽ lựa chọn tin bà ta hơn là tin cô.”

“Vấn đề lớn nhất nằm ở bản thân cô, chứ không nằm ở bản thân con mụ ấy, nói sơ sơ vậy cô có hiểu không?”

Đây giống như một thau nước lạnh tạt vào người, khiến lửa thiêu Trần Tổng Mạn hoàn toàn bị dập tắt.

“Tôi phải làm sao bây giờ?” Giọng Trần Tổng Mạn có phần nức nở, “tôi thấy cậu mình phát bệnh, mà nguyên nhân lớn nhất chính là Giang Uyển Chi. Bà ta cứ nhân nhả ngoài kia, khiến tôi, khiến tôi...”

August ngẩng mặt nhìn trời: “Sông có lúc, người thì có một khúc. Ai mà chẳng từng sa cơ lỡ vận bao giờ. Nhưng cô may mắn có...” Nói tới đây, August ngừng lại. “Ồ, có bác sĩ Giang với mấy người y tá, tôi nghĩ bọn họ sẽ giúp cô mà.”

“Đi thôi.” August đứng lên, ngoảnh mắt vào phòng khách không còn ai nữa, “tiễn cô về trước, còn tôi tìm bánh bèo ôn chuyện đây.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 25

Ở ngoài sân thư giãn một chút mới trở về phòng bệnh, Trần Tổng Mạn lúc đi ngang phòng đã thấy Augustus ngồi ở bên trong. Nhưng mà sắc mặt của Augustus dường như không tốt lắm, à... ờ, cô thừa nhận, biểu cảm hẳn ta đó đã là kinh điển, họa chăng chỉ có tâm trạng cô không tốt lắm mà thôi.

Vừa nãy đồng bọn Trương Tiểu Hồng đã thám thính trở về, chị nói với cô nguyên nhân Giang Uyển Chi tới đây chính là đặc biệt muốn gặp Chúc Thần, cơ mà sau khi bà ta rời khỏi phòng khách khu 9, lại đi sang khu khác, hỏi thăm về tình hình gần đây của cô.

Bác sĩ trực ban hôm nay là bác sĩ Hoàng, hẳn cũng không rõ lắm về tình trạng của 1024, liền đem chuyện tối đó cô suýt chút phát bệnh nói cho Giang Uyển Chi nghe. Hiển nhiên, bà ta cảm thấy mọi thứ vô cùng kỳ lạ.

Hừ hừ.

Trần Tổng Mạn cười lạnh trong lòng một tiếng. Mỹ mãn chứ lại còn không, mẹ ta còn mong cô phát bệnh rồi chết ở cái xó xĩnh này nữa là.

Trương Tiểu Hồng nhìn qua thậm chí còn tức tối hơn cả Trần Tổng Mạn: “Cái thái độ mẹ ta cứ chảnh chọe như con công xòe đuôi làm màu ấy, nhìn ngứa cả mắt luôn được.”

Trần Tổng Mạn vẫn bình lặng như nước, an ủi một câu: “Không sao đâu, tiếp xúc vài lần nữa cũng quen thôi.” Phải biết rằng, cô đã đối diện với mẹ ta suốt sáu năm qua.

Trương Tiểu Hồng bĩu môi: “Chắc chị sẽ cố gắng thích nghi với con mẹ đó.”

Hai người đang trò chuyện, Augustus ngoài cửa đi vào phòng cô, rồi ở trước mặt các cô thoát y, đem áo quần cởi bỏ, ném vào sọt rác. Đây đây, da thịt trắng trẻo, cơ bắp rắn chắc, xương quai xanh nổi lên đầy khiêu gợi, lại còn có... bụng sáu múi, đôi chân thon dài quyến rũ.

Đẹp trai sắp mù mắt luôn đi được!

Trần Tổng Mạn đưa tay che mặt, nhưng lại lần theo khe hở mà len lén nhìn ra. Đứng cạnh cô là Trương Tiểu Hồng, giờ phút này cũng như con sói đói, cứ ngó chăm chăm vào Augustus nam thần, thậm chí còn hận mình không thể móc đôi mắt ra dán vào người hắn.

Đàn ông cởi trần làm đầu óc Trần Tổng Mạn bị đình trệ thời gian, thế nhưng cái kẻ áo quần thiếu nghiêm túc kia vẫn thản nhiên ngồi công khai trên giường, Augustus khẽ xoay người, khuỷu tay chống trên đầu gối làm cơ bụng càng thêm rõ nét. Trần Tổng Mạn chợt cảm giác thấy cánh tay mình bị Trương Tiểu Hồng bầu chặt đến mức buông ra là chị ta sẽ dùng té xỉu.

“Ê!” Trần Tổng Mạn không biết đặt tầm mắt chỗ nào, rốt cuộc liếc ngang một cái, “nhắc nhở ông anh, nhà tắm ở cuối hành lang, rẽ phải.”

Augustus cũng không nhìn cô: “Cô còn muốn xem tôi cởi nốt quần đùi à?”

Trương Tiểu Hồng nghe xong hít hà liên tục.

Trần Tổng Mạn đưa tay che mũi chị ta: “Bình tĩnh, bình tĩnh hộ em” Rồi lại hướng Augustus nói: “Anh bị gì vậy?”

Cô buông bỏ Trương Tiểu Hồng, vui vẻ chạy đến phòng bệnh bên kia, tùy tiện lấy một bộ quần áo bệnh nhân sạch sẽ, lại chạy như bay về ném vào người hắn.

“Ồi dồi ôi cơ bắp cuộn cuộn...” Trần Tổng Mạn tấm tắc khen rồi nhìn ra cửa, đột nhiên thấy vài em y tá “vô tình ngang qua”, cái vẻ kếp tê ép*, giỡn mặt hả các mẹ, từ nãy đến giờ tôi thấy các mẹ đi tới đi lui cả chục lần rồi.

Augustus đưa tay cầm áo, ngoài hành lang y tá lại the thé reo hò. Đúng thật là, chúng sinh nông cạn. Chỉ vì một con khổng tước xòe đuôi đã khiến người ta điên cuồng tâm trí. Cô thầm nghĩ nghĩ vậy.

Dần dần, nhóm y tá ấy cũng tản đi, chỉ nghe vài tiếng thờ dài loáng thoáng, lúc này cô mới thấy Augustus khôi phục hiện trạng ban đầu.

“Nó chọe gì anh à?” Trần Tổng Mạn ngó ngó đồng quần áo cũ nằm trong sọt rác.

Nhắc tới đồng búi nhùi kia, sắc mặt Augustus càng thêm tối tăm. Trần Tổng Mạn nháy mắt đọc hiểu nội tâm của hắn rằng: “Còn nói tới đề tài này, bố với mẹ mày cần làm bạn nữa.”

“Thế em y tá kia nói gì?” Trần Tổng Mạn thông minh lờ đi, bắt sang chuyện khác mới thấy biểu cảm Augustus hòa hoãn vài phần.

Nhưng mà Trương Tiểu Hồng giống như không thích thú lắm. Trần Tổng Mạn ôm cái thất lưng mỗi nhừ do bị cấu của mình, đau khổ nghĩ vậy.

“Nó nói, con mẹ kia không phải lần đầu đến gặp cậu cô. Trước kia đến hai ba lần rồi, nhưng lần nào cũng thế, đều hỏi tình hình gần đây của ông ta, còn chuyện khác thì không đề cập.”

“Bánh bèo không biết Giang Uyên Chi với cậu tôi có quan hệ gì sao?”

Bộ dạng August mệt mỏi, nằm vật trên giường cô, hai tay gối ở sau đầu: “Có nói mà cũng không rành rọt, chỉ là mẹ ta nhận mình là họ hàng xa với cậu cô.”

Dứt lời hần nhấm mắt lại, giống như đang ngủ bình thường. Trần Tổng Mạn quay sang nhìn Trương Tiểu Hồng, chân mày cũng nhăn nhu. Tuy rằng Giang Uyên Chi với cha cô quen biết nhiều năm, khả năng biết tới Chúc Thần cũng có thể, nhưng tốt cùng là mối quan hệ gì? Tình yêu chăng? Trần Tổng Mạn càng nghĩ càng thấy đó là điều ngu xuẩn. May mà có Giang Hành, August nhắc nhở cô. Đột nhiên cô cảm thấy, xung quanh mình còn có những kẻ tâm lý bình thường, thường xuyên khuyên nhủ mình, bằng không...

“Tôi bảo chứ.” Gã đàn ông đang nằm trên giường đột nhiên mở miệng khiến Trần Tổng Mạn suy tư cũng mình, “mỗi lần mẹ kế của cô tới thăm cậu cô, ông ấy đều không bình tĩnh được.”

“Ý anh là...”

“Bánh bèo không nói với tôi điều này, là tự tôi suy đoán.” August tiếp tục nhắm mắt, “lần nào thăm bệnh cũng được ghi chép vào sổ tay, rồi tôi phát hiện ra cứ mẹ kia xuất hiện: nhanh thì hôm đó, chậm thì hai ba hôm, ông ấy đều sẽ phát bệnh, và lần sau nghiêm trọng hơn lần trước.”

Là trùng hợp ư?

Trần Tổng Mạn đột nhiên nói một giả thiết lớn mật: “Nghĩa là Giang Uyên Chi cố tình kích động cậu tôi?”

Nếu nói như vậy, nếu nói như vậy, Trần Tổng Mạn cảm thấy có luồng sáng vụt qua trong đầu, nhưng luồng sáng đi quá nhanh, khiến cô kiêu gì cũng không giữ được.

August lại mở mắt: “Cái này là cô nói.”

“Vậy vì sao bà ta...?”

August lạnh lùng cắt ngang: “Méo biết, méo phải chuyện của tôi.”

Trần Tổng Mạn cơ hồ muốn ngã quy, cô phải tìm đến ghế sofa và ngồi xuống ôm hai gối, bàn tay cũng nắm chặt lại.

Nếu...

Đầu óc cô quay vòng, Giang Uyên Chi ngẫu nhiên tới gặp cậu, hơn nữa thời điểm thật khéo, cậu luôn phát bệnh. Cô có lý do để hoài nghi đó không phải là tình cờ. Rốt cuộc giữa bọn họ đã nảy sinh cái gì? Trần Tổng Mạn càng nghĩ càng ngờ tuyệt đối có việc xảy ra, và cũng là một việc không hề đơn giản. Cô vô thức của mình, vô lực giải tỏa sự muộn phiền cùng phần nộ.

Lạch cạch, lạch cạch.

Có người đang gõ song sắt ngoài kia.

Trần Tổng Mạn và Trương Tiểu Hồng nhất thời nhìn ra, chỉ thấy ba vị cảnh sát đứng ngay cửa chính, phía sau là y tá trưởng. Trong đó có hai cảnh sát quen mắt, vị kia có lẽ là đội trưởng Lương và hai chàng cảnh sát trẻ. Cô và Trương Tiểu Hồng liếc nhau, rồi đứng lên. Ba vị cảnh sát tiến vào, phòng bệnh phút chốc cũng trở nên chật chội.

August chậm rãi ngồi dậy, trong mắt có vài phản cợt nhả: “Hàng tháng đều đến một lần, các ông so với kinh nguyệt cũng chẳng khác là bao.”

Nghe được lời August châm chọc, đội trưởng Lương hòa khí cười cười: “Nếu hàng tháng đến một lần mà tìm ra chân tướng, với tôi mà nói cũng không phải quá tệ.”

Rồi ông ta nhìn về hai chàng cảnh sát phía sau, bọn họ liền gật đầu, tiến lên trước một bước.

“Đề tôi tự giác.” August lạnh nhạt nói, rồi đứng dậy đem hai tay bỏ vào túi, mặt cũng vênh lên, “đi!”

Dứt câu, chân dài sai bước, hai chàng cảnh sát cũng bước vội theo.

“Và cô Trần này, cô có thể bỏ chút thì giờ để hợp tác với chúng tôi không?”

Lòng Trần Tổng Mạn lộp bộp một tiếng.

Nói thật, cô không dám nhìn ánh mắt của Lương Thiết Cường, cái loại ánh mắt này đã trải qua nửa đời sóng gió, rất nặng tang thương, chỉ cần vừa chạm phải, cô đều nghĩ mình đã bị xuyên thấu tâm cơ rồi. Trương Tiểu Hồng thấy Trần Tổng Mạn có vẻ không thích, bèn giải vây nói: “Chú Lương à, 1204

trạng thái không được tốt lắm, chú có thể...”

Lương Thiết Cường hiểu rõ, gạt đầu, ánh mắt vẫn còn quan sát cô như cũ: “VẬY TÔI CHỜ CÔ TRẦN CHUẨN BỊ TỐT, RỒI HỎI CŨNG KHÔNG MUỘN.”

Nói xong ông ta nhanh chóng bước đi.

Còn tâm trạng cô cho đến buổi tối vẫn còn không ổn lắm.

Cô mở TV, tùy tiện chuyển vài kênh, sau đó tắt TV, ngồi ngịch ở đầu giường. Trần Tổng Mạn đột nhiên cảm giác được, thời gian ngày một dài thêm. Là từ khi nào? Cô cố gắng nhớ lại, giống như từ lúc cô vào viện tâm thần...

Y tá đẩy xe thuốc vào phòng cô, chuyện vẫn như cũ, đưa thuốc có dây số quen thuộc cho cô uống. Cô nhận lấy, ánh mắt trở nên mù mịt.

Có thể từ trước đến nay Trần Tổng Mạn luôn uống thuốc ngoan ngoãn, cho nên khi y tá đưa thuốc cho cô, liền cúi đầu sửa sang bản thân gì đó. Sửa sửa một lúc, y tá ngừng đầu nhìn, vẫn thấy thuốc còn nằm trong tay bệnh nhân, còn chưa được uống.

“Sao thế?” Nàng ta bước tới, hỏi.

“À...” Trần Tổng Mạn giật mình vội đáp, rồi nhìn gói thuốc trong tay, “ngại quá, tôi vừa mới xao lãng.”

Sau đó nhắm mắt ngửa đầu, đem viên thuốc ném vào miệng.

Y tá dùng que gỗ kiểm tra khoang miệng cô, xác định thuốc đã trôi vào dạ dày, nàng ta mới yên tâm đẩy xe rồi khỏi phòng bệnh.

Trần Tổng Mạn ngồi trên giường ngáy ngẩn.

Đợi đến khi thanh âm đẩy xe biến mất hoàn toàn, cô mới chậm rãi từ trên giường bước xuống, đi tới bồn cầu, kéo màn ngăn trở camera.

Sau màn phát ra một trận trầm thấp nồn ọc.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 26

Về kết quả thăm vấn của August, Trần Tổng Mạn không có hỏi, August cũng không nói, chỉ biết là hôm đó hẳn một mình trở lại, mà ba vị cảnh sát kia cũng chẳng tra ra được cái gì.

Tám ngày sau, khu 9 thông báo với Trần Tổng Mạn rằng, cậu của cô bệnh tình đã ổn định, hi vọng hai người có thể gặp mặt. Trần Tổng Mạn nghe tin tức này liền cảm thấy hưng phấn, kéo theo Trương Tiểu Hồng lập tức đi ngay. Vốn là cô cũng muốn gọi Giang Hành, dù sao anh cũng có giúp đỡ cô rất nhiều, nhưng kỳ thực cô không còn uống thuốc nữa, nếu gặp anh cũng luôn tránh đi nên hơi chột dạ, vì vậy – đi cùng Trương Tiểu Hồng là tốt nhất.

Lại vào đến khu 9, Trần Tổng Mạn có chút thất thần. Cô nhớ mang máng, lần trước có một người đàn ông cao lớn mặc áo blouse, kẻ môi mỏng vào vành tai cô, nhỏ nhẹ rằng: “Hay là mình cứ bắt chắp hết vụng trộm với nhau đi.” khiến tim cô có phần đập loạn.

Cô đưa tay che ngực mình lại, cố gắng bình tĩnh, tự nhủ ở đây không có Giang Hành, chỉ có Trương Tiểu Hồng đứng bên cạnh, đang nghi hoặc nhìn đáng về kỳ cục của cô.

“Không sao hết, mình đi thôi chị.” Trần Tổng Mạn nhìn Trương Tiểu Hồng cười cười.

Lúc sắp bước tới cửa phòng của Chúc Thần, trong lòng cô đột nhiên sinh ra vài phần sợ hãi. Cô đột nhiên nảy sinh một loại ý niệm, chính là ngoảnh mặt bỏ đi. Tình huống hiện tại chẳng khác gì: càng gần lửa, càng sợ lửa. Cô hít một hơi sâu, đi vào phòng bệnh.

Hôm nay giống như là ngày hoạt động của khu 9, cho nên trong phòng bệnh 5 người chỉ còn mỗi cậu cô, đương nhiên, còn có y tá, bác sĩ và y tá trưởng khu đã từng gặp nhau lần trước. Y tá trưởng trông thấy cô, thoáng gạt đầu một cái, tiếp theo cả hai cùng nhìn tới người đàn ông đang cúi đầu ngồi ở xe lăn.

Chúc Thần mặc đồ bệnh nhân thông thường, đầu gối che vải, hai tay đặt trên thành xe lăn, đôi tay vô lực buông thõng xuống. Đầu ông ấy cúi thấp nên góc độ này khiến Trần Tổng Mạn nhìn ra có vài mũi chỉ khâu. Cô chậm rãi đi tới trước mặt cậu mình, còn y tá thì lấy cho cô một chiếc ghế. Trần Tổng Mạn nhỏ giọng cảm ơn, rồi ngồi xuống ghế, quan sát người đối diện.

Y tá khom lưng, nói bên tai Chúc Thần khe khẽ: “1002, chú xem kia, xem ai đến thăm chú.” Giọng y tá vô cùng phấn khởi, giống như Trần Tổng Mạn là người thân của nàng ta.

Thẳng đến khi Chúc Thần chậm chạp ngẩng đầu lên thì gương mặt biểu cảm vô hồn mới hiện ra trước mắt. Trông Chúc Thần tang thương, gầy yếu, bị thời gian bào xát cơ hồ không rõ hình hài. Nhưng Trần Tổng Mạn chỉ vừa nhìn qua đã biết, đó chính là cậu cô, là cậu ruột của cô.

“Cậu à...” Trần Tổng Mạn vừa mở miệng kêu, nước mắt liền tuôn trào ướt má. Bao nhiêu lời đều nghẹn đắng nơi cổ họng. Cô đưa tay che miệng, cố kìm nén không cho bản thân khóc, nhưng tại sao hàng lệ vẫn rơi.

Nước mắt khiến thế giới của cô trở thành một mảnh mơ hồ, cô không thể không nhắm mắt để không chế cảm xúc đang dần vật trong tâm tưởng. Loại đau đớn này cơ bản không có cách nào giảm bớt, chỉ biết ngày một tăng thêm.

Làm sao lại ra thế này, vốn là một người tử tế, giờ lại biến thành thân tàn ma dại do đâu? Trong ký ức của cô, Chúc Thần vĩnh viễn là người sáng lạn như ánh mặt trời rực rỡ, nhưng nhớ lại lúc ở nhà vệ sinh, cậu cô dùng thủy tinh rạch nát đùi, bộ dạng hư hao suy nhược, những cảnh tượng này cứ giầy vò cô, xoay tròn, rồi lại tan đi...

Đặt chúng cùng nhau, chỉ cảm thấy rợn người. Vì sao mọi thứ đều tàn như vậy? Rốt cuộc bọn họ đã làm gì sai để phải gánh chịu sự tra tấn đầy tàn nhẫn từ ông trời?

Tựa như bị thương được giải tỏa, Trần Tổng Mạn giờ đây chẳng khác nào một đứa bé gái, ở trước mặt mọi người khóc không thành tiếng. Đột nhiên, có ai chạm khẽ vào tay cô. Sau đó, một chiếc khăn vải mềm mại khẽ lau mu bàn tay đang thấm đầy nước mắt. Trần Tổng Mạn nghẹn ngào nhận nó, còn run run nói tiếng cảm ơn.

Cô lau lau nước mắt, trả lại thế giới của bản thân một trời quang đãng. Nhưng khi khôi phục lại tinh thần mới biết, chiếc khăn ấy là cậu cô đưa cho, vì Chúc Thần vẫn chưa rút tay về chỗ cũ. Trần Tổng Mạn sùng sốt, hai mắt mở to đầy kinh ngạc. Mà Chúc Thần vẫn không cảm xúc, đôi con ngươi phẳng phát tro tàn, đứng yên, và yên mãi.

Trần Tổng Mạn cuống quýt nhìn về phía chung quanh y tá cùng bác sĩ, phát hiện trong mắt bọn họ đều đầy vẻ khó ngờ, hơn nữa đọc được ánh mắt dò hỏi của cô, bọn họ không hèn mà cùng đồng ý.

“Cậu!” Trần Tổng Mạn kích động bước tới, chỉ vào mặt mình, giọng có chút run run, “cậu còn nhớ con sao? Con là Mạn Mạn đây!”

Nhưng ánh mắt Chúc Thần vẫn vô hồn như vậy.

Điều này khiến cô sốt ruột, liền đưa tay vuốt mặt Chúc Thần, âm lượng cũng cao lên không ít: “Cậu, tỉnh lại đi! Cậu nhìn con đi, con là Mạn Mạn này.”

“Cô bình tĩnh đã!” Y tá trưởng bay tới giữ cánh tay cô, ngăn cô không cho làm thế, “đừng kích động 1002.”

Trần Tổng Mạn nhìn về phía Chúc Thần, chỉ thấy ông ấy vẫn như cũ, không có phản ứng, thậm chí đôi mắt cũng không nhìn cô. Cô bất lực gật đầu, nói tay, chậm rãi ngồi lại vào ghế tựa. Đôi mắt của Chúc Thần hoàn toàn nhắm tịt, giống như bị bóng đêm bao phủ, không hề có chút ánh sáng lọt qua. Cô nhìn theo cánh tay Chúc Thần trở xuống, rồi ánh mắt dừng trên tay ông.

Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng đưa đôi tay, sờ nhẹ vết sẹo thô ráp trên bàn tay trắng bệch. Cô vẫn còn nhớ rõ, chính đôi tay này từng ôm cô vào trong ngực, đặt ở đầu vai, sau đó cho cô kẹo ngon, còn dặn cô đừng nói cho cha mẹ. Cũng là cánh tay này, lúc đó ở đám tang mẹ cô, xúc động nắm thành quyền nện xuống sàn khiến các ngón tay đầm đìa máu chảy. Cô cẩn thận vuốt ve, dường như vẫn còn cảm nhận được vết sẹo năm nào. Cũng chính cánh tay này, lúc này khi cô vừa khóc nức, đã lặng lẽ đưa khăn vải cho cô.

Nghĩ đến đây, nước mắt nóng hổi lại tuôn rơi trên mặt.

Sau đó, vẫn cánh tay ấy, chậm chạp lau nước mắt thay cô. Trần Tổng Mạn cả kinh hỏi: “Cậu, cậu nhớ ra con rồi ư?”

Đáp lại cô vẫn là một mảng yên tĩnh.

“Tốt lắm.” Cô lau nước mắt, lấy trong túi ra một tấm ảnh chụp, đưa cho cậu xem, “cậu không biết con, không sao cả. Cậu xem người trong ảnh là ai này.”

Khoảnh khắc mà Trần Tổng Mạn đưa tấm ảnh ấy lên, nét mặt Chúc Thần bắt đầu chuyển biến.

Ảnh chụp là lúc mẹ cô thời trẻ, đã có gia đình. Sau khi mẹ mất, tấm ảnh ấy luôn được cô cất kỹ trong ví tiền, thẳng tới khi cô nhập viện, thì nó và các đồ vật khác mới rời xa cô một thời gian. Nay có được là do Trương Tiểu Hồng đã đưa cho cô giữ.

Tuy rằng lúc lấy nó ra cho Chúc Thần thấy, lòng cô cũng sợ hãi hoang mang, nhưng tình cảnh này cô đành cố nén mọi cảm xúc bất ổn, mọi lực chú ý đều tập trung ở cậu mình. Trần Tổng Mạn phát hiện Chúc Thần tựa như bị tấm ảnh kia thu hút, sau đó, đôi mắt mờ mịt của ông ta chợt lóe lên vài tia sáng nhỏ. Cô cố gắng dùng chất giọng bình thản, từng bước dẫn dắt tâm trí ông: “Đây là mẹ con, là chị cậu. Cậu nhớ được sao?”

“Chúc... Chúc Thanh!” Cổ họng Chúc Thần phát ra khàn khàn vài âm tiết.

Có hiệu quả!

Cô mừng rỡ ngẩng đầu nhìn bác sĩ, y tá, mới hay bọn họ cũng đang rất vui mừng. Xem ra mẹ cô chính là có tác động. Vì thế cô tiếp tục kiên nhẫn nói:

“Ảnh này là do cậu chụp, cậu có nhớ rõ không?” Trần Tổng Mạn chỉ chỉ vào ba người trong ảnh, nhẹ giọng giải thích, “đây là chị cậu – Chúc Thanh, đây là con, đây là cha con – Trần Khánh Dân đây cậu.”

“Chị...?” Chúc Thần cố hết sức lặp lại.

Dường như chỉ khi nhắc tới chị mình, Chúc Thần mới có phản ứng mạnh mẽ. Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn sang y tá trưởng, nàng ta gật đầu một cái, hàm ý bảo cô cứ tiếp tục đi.

“Cậu còn nhớ ảnh chụp lúc mẹ con bệnh nặng, khi đó mẹ chỉ còn 3 tháng để sống.” Nói tới đó, sống mũi cô có chút cay cay, “mẹ thích tuyết, nhưng bác sĩ không đồng ý cho mẹ ra ngoài, cậu nói nếu bác sĩ không đồng ý, cậu sẽ mỗi ngày ngồi lì ở phòng làm việc của bác sĩ.”

Khi ấy Chúc Thần mới 20 tuổi, đã là sinh viên, mà tính tình thì giống như đứa trẻ nghịch ngợm.

“Rồi bác sĩ không chịu nổi cậu, đã đồng ý cho mẹ ra ngoài khoảng 20 phút.” Trần Tổng Mạn vừa nhắc lại chuyện cũ, vừa quan sát biểu cảm cậu cô, “mẹ không thể sờ vào tuyết, vì vậy cậu, con và cha cùng chơi ném tuyết, mẹ ngồi một bên cổ vũ cổ lên. Con với ba con cùng hội đồng cậu, khiến cậu ăn no nê tuyết, phải lăn lộn dưới đất gào tay xin hàng. Mẹ con vừa xem vừa bật cười khanh khách.”

Bấy giờ trong mắt Chúc Thần đã ngân ngấn lệ quang.

“Bác sĩ bảo mẹ sống tới ba tháng, nhưng không ngờ chỉ hai tuần sau, mẹ đã mất ở bệnh viện rồi.”

Cô đắm chìm ở hồi ức của mình, quên phải quan sát biểu cảm của cậu cô.

“Con với cậu không ai nghĩ mẹ sẽ ra đi như vậy, con còn nhớ ngày đó là ngày 24 tháng 12, một đêm giáng sinh an lành...”

“Trần Tổng Mạn, nguỵ hiềm!!!”

Bốp!

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Chúc Thần đá văng xuống đất, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Trương Tiểu Hồng thét ầm lên. Đầu cô đập vào sàn, nháy mắt đau thấu mấy ông trời. Nhói không dậy nổi, cô chỉ biết cuộn mình trên đất, rên rỉ vì đau.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 27

“1024, chị sao rồi??” Người hỏi cô là y tá trưởng khu 9.

Đáng tiếc, Trần Tổng Mạn hiện tại cả thân đều đau nhức không ngừng, chẳng nghe được ai nói gì nữa, chỉ biết ôm ngực cuộn tròn người trên sàn nhà, mồ hôi rịn theo trán chảy xuôi. Đau – cùng lắm cũng có thể này. Nội tâm cô nảy sinh một ý niệm, đó là cậu à, con bình thường ngực vốn là tường thành vĩnh cửu, nay đá một phát vào đấy, chẳng lẽ muốn nó lép hẳn luôn ư?

Bác sĩ phụ trách Chúc Thần và y tá đều bận rộn trấn an ông ấy, chỉ còn y tá trưởng cùng Trương Tiểu Hồng bọn họ liếc nhau, y tá trưởng vội vàng quá quyết: “Chị đầu, tôi chân!”

Trương Tiểu Hồng nhát trí, sau đó hít sâu một hơi, cả hai đồng thời dùng sức khuôn Trần Tổng Mạn đang sóng soài dưới sàn lên một giường bệnh gần nhất. Y tá trưởng ngồi xổm bên cạnh đầu cô, nhẹ nhàng đỡ cô dậy rồi cẩn thận sờ nắn, xác định không có chảy máu, nàng ta mới thở phào một tiếng. Nhưng lúc Trần Tổng Mạn nện đầu xuống gạch, âm thanh cũng khá lớn, hiện tại không chỉ vùng ngực, ngay cả gáy và sau lưng chỉ cần cử động nhỏ cũng tê tái linh hồn. Ăn một cước bất ngờ, thậm chí thở còn hít thở chẳng thông. Đột nhiên, cô có một loại dự cảm không tốt.

Vì thế, lúc uống sữa xong, cô gờ tay lên kéo góc áo của y tá trưởng, giọng đứt quãng nói: “Tôi... khó thở, bình... oxy...”

Y tá trưởng nghe xong sắc mặt tái mét: “Khó thở à? Chị nằm đi, tôi lập tức cho người kiểm tra ngay!” Nàng ta vừa đáp vừa chỉ huy bọn họ.

“Còn ngáy ra đó làm gì?” Y tá trưởng nhìn về phía Trương Tiểu Hồng, ánh mắt vô cùng ớn lạnh, “đem cái bình oxy lại đây!”

Trương Tiểu Hồng luống cuống làm theo, y tá cũng bắt tay vào việc, chẳng qua mỗi khi họ động một chút đều khiến cho cô khổ sở vô cùng, bọn họ thấy thế cũng cố gắng làm chậm hơn. Y tá trưởng đứng xem không vừa mắt, lại bảo: “Tránh ra.” Nàng ta đẩy Trương Tiểu Hồng, thành thực đem Trần Tổng Mạn nằm ngửa, kéo hai đầu gối duỗi thẳng ra. Trần Tổng Mạn đột nhiên bị “hành quyết” thế này, nhất thời cảm thấy mình sẽ sớm siêu thoát.

Y tá trưởng cho phụ tá giữ cô lại, rồi dùng ngón tay ấn vào xương sườn phía trước, toàn thân Trần Tổng Mạn run rẩy, há miệng thét to. Nàng ta nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa vài phần khen ngợi. Tay nàng lại theo hướng xương sườn, lại ấn nhẹ nhẹ, còn người được ấn --- lại một trận run run. Vì vậy suốt quá

trình kiểm tra cơ thể, Trần Tổng Mạn ngoại trừ việc gào những lúc cần gào, còn lại mặc kệ đau kiểu gì cũng không hề ảm ỉ.

Rốt cuộc xương sườn được kiểm tra hết, y tá trưởng mới thu tay về, chăm chăm nhìn cô. Mồ hôi vã đầy đầu, tóc bết vào trán. Cô há miệng thở hổn hển, nước mắt cũng trào ra. Y tá trưởng thở dài thườn thượt: “Xương sườn không hỏng hóc gì, do đó khó thở cũng vì quá đau đón mà thôi.” Rồi nàng ta lấy điện thoại trên bàn, bấm bấm vài số, bước vội ra ngoài.

Đại khái chờ vài giây, bên kia đầu dây liền bắt máy: “Alo, bác sĩ trực ban khu 3 phải không? Ừ, sang đây gấp hộ, khu 9 nhá.”

Trần Tổng Mạn nằm bẹp trên giường bệnh, cảm thấy đầu óc thanh tỉnh rất nhiều. Cô vẫn duy trì tư thế nằm kia, tuy rằng không quá dễ chịu, nhưng nếu đổi tư thế thì sẽ thêm một lần đau, nên thôi... tạm thời như vậy đã. Vừa nãy ngã thì nhức nhối vô cùng, nhưng giờ cô thấy sau một lúc trôi qua cũng không thấm đến mức bán thân bất toại, toàn thân bất động. Tần suất đau vẫn còn chấp nhận được, cho nên cô mè nheo Trương Tiểu Hồng đỡ cô ngồi dậy, nhìn sang bên kia mới thấy Chúc Thần bị bác sĩ y tá cật lực cột vào xe lăn, áp chế ông ấy.

Hốc mắt cô lại ươn ướt.

Sắp xếp mọi sự ổn thỏa, y tá trưởng mới nói với Trần Tổng Mạn rằng: “1002 hiện tại không thể trò chuyện tiếp, bác sĩ phụ trách của 1002 đã ghi lại đối thoại rồi, nếu về sau có tiến triển tốt, chúng tôi sẽ thông báo với chị ngay.”

Trần Tổng Mạn hoảng hốt gật đầu. Rốt cuộc, y tá trưởng còn nhả một câu: “Cô gái nhỏ, nghe tôi bảo này, chị cố gắng trị liệu cho tốt, tôi nghĩ chị sẽ chóng xuất viện thôi.” Ngực khí nàng ta thực chắn chắn, bất giác khiến Trần Tổng Mạn an tâm.

Cô vô cùng cảm kích, liền trịnh trọng gật đầu. Vài phút sau, Giang Hành hấp tấp theo cửa vào tới chỗ. Anh vừa đi đến, ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng chưa từng, chỉ trực tiếp nói vài câu gì đó với y tá trưởng. Nhưng lúc mà anh nhìn cô thì cô lại đâm ra chột dạ, chẳng hiểu tại sao. Trao đổi ngắn gọn kết thúc, y tá trưởng bước tới chỗ Chúc Thần, còn anh thì đứng trước giường cô.

“Đi bộ được không, hay muốn nằm xe đẩy cho nó phong cách?” Âm thanh của Giang Hành nhẹ nhàng vang trên đỉnh đầu Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn nghe được giọng điệu châm biếm của anh, liền cứng cổ đốp chát: “Bà đây có thể tự đi!” Nói xong, như muốn chứng minh điều mình nói là thật, cô cắn răng chống tay bên giường, đứng lên.

Nhưng toàn thân chỗ nào cũng nhói, cơ bản không thể dùng sức, vừa mới bước một bước đầu tiên đã không khống chế được hành động, ngã nhào về trước. May mắn--- nhào hẫng vào lòng của gã đàn ông độc mồm.

Giang Hành cười trào phúng: “Cũng biết ‘đi’ quá chứ ỉ.”

Mà cô bấy giờ không còn hơi sức đâu cãi với anh, chỉ còn cách dựa vào lòng anh, cảm thụ bao nhiêu thoải mái. Nhưng là...

Cô chống tay trước ngực Giang Hành, cắn răng muốn rời khỏi vòng tay của anh, lại thấy trước mắt áo blouse tung bay một cái, cả người cô được anh nhấc bổng lên, bế thốc cô, mặt cô áp vào cánh tay anh, còn tay mình thì... chẳng biết nên để chỗ nào. Mọi thứ diễn ra rất nhanh chóng, anh ngồi trên giường, cô ngồi trong lòng anh, tư thế này mà nói là đã miễn giảm giúp cô hầu hết va chạm đau đón rồi.

Sau đó, anh đứng dậy, quay lưng về phía ngọn đèn, cả người chỉ còn là bóng tối bao phủ. Trần Tổng Mạn nhìn gã đàn ông cao to trước mắt, nhận ra hơi ảm đạm tan biến dần...

Không, cô quyết không lưu luyến. Trần Tổng Mạn nhẹ vuốt đôi gò má, thăm trấn an mình như vậy. Đặt cô nằm lên giường bệnh có bánh xe, Trần Tổng Mạn sung sướng được anh đẩy từ khu 9 về khu 3.

Một hồi khi đến phòng bệnh, Giang Hành bình thân bế cô lên, vẫn dùng lực đạo mềm nhẹ như cũ, đặt cô vào giường --- giống như toàn bộ quá trình nét mặt anh không có lấy một tia biến hóa, đôi con ngươi không có đau lòng, cũng không có cười nhạo, tựa hồ người anh vừa ôm chính là bệnh nhân như muốn vãn bệnh nhân khác.

Trần Tổng Mạn bị thái độ xa lạ này khiến cho lòng hơi buồn bực. An bài xong xuôi, Giang Hành quay lưng bước ra ngoài. Đang lúc Trần Tổng Mạn nghĩ mình đã bị anh vứt bỏ, thì anh lại như bay đi rồi trở về, còn mang theo ‘võ trang hạng nặng’.

Giang Hành đặt hộp kim loại xuống, đeo ống nghe bệnh vào tai, thờ ơ hỏi: “Đau ở đâu?”

Trần Tổng Mạn thành thực trả lời: “Ổ lưng với ngực.”

Vừa dứt câu, Giang Hành cầm vạt áo cô, xốc lên, đưa ống nghe vào. Ống nghe lạnh lẽo chạm vào làn da khiến Trần Tổng Mạn kêu ‘a’ một tiếng. Giang Hành ngẩng đầu liếc nhìn cô, tiếp tục di chuyển ống nghe đến trước ngực. Cứ thế, ống nghe di chuyển trong bộ đồ bệnh nhân rộng rãi của cô một cách dễ dàng, loại cảm giác kỳ cục này khiến cho Trần Tổng Mạn không dám quay đầu ngoảnh mặt một cái.

Nửa ngày, ống nghe dừng ở bên ngực trái. Hơi thở cô cũng loạn nhịp lên, cô đột nhiên ngoảnh đầu, liền bắt gặp một ánh mắt sâu hun hút. Đường như mai phục thật lâu thợ săn mới chờ được thỏ con mắc bẫy, Trần Tổng Mạn bị ánh mắt anh vây lấy, không còn đường lui.

“Gặp cậu cô rồi à?” Giang Hành nhàn nhạt hỏi.

Trần Tổng Mạn chớp chớp hàng mi, cam chịu, sợ câu tiếp theo của Giang Hành chính là ‘sao cô không tìm tôi?’

“Có kết quả gì chưa?”

Trần Tổng Mạn cắn môi dưới, im lặng.

Bởi bầu không khí kỳ quặc này thật khiến cô không sao nói được.

“Ừ... ban đầu rất tốt, cậu tôi suýt chút nhận ra tôi. Về sau không biết tôi nói gì đó, hoặc ông ấy nghĩ tới cái gì, rồi ông ấy đập tôi bay thẳng cổ...” Cô nói, cố gắng lựa chọn từ ngữ giảm nhẹ.

Đối diện với Giang Hành, cô luôn có loại cảm giác đứng ngồi không yên. Còn vì sao á? Chẳng lẽ vì cô không báo cáo anh chuyện này? Giang Hành là bác sĩ phụ trách của cô, nhưng không phải phụ trách mình cô, cho nên... chắc không quản hết mọi sự đâu nhỉ? Lại nói, có việc lớn nhỏ gì cứ dần xác tìm anh cũng đúng thật là không hay lắm. Cô nghĩ như vậy, sự chột dạ cũng ít nhiều vơi đi, lúc ngẩng đầu nhìn anh thì càng thấy hợp tình hợp lý rất nhiều.

“Wow~” Giang Hành kêu lên một tiếng.

Wow cái con em anh! =.=

“Tim cô đập quá nhanh.” Môi mỏng hé mở, điềm nhiên thốt ra 5 chữ mờ ám.

A... cái gì?

Trần Tổng Mạn hơi đỏ mặt: “Là bởi vì... ông nghe mát.”

“Vậy sao?” Giang Hành thản nhiên rút ống nghe ra, sau đó một bàn tay to ấm áp thay thế ống nghe, trực tiếp bao phủ ngực trái cô.

“Còn mát không này?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 28

"Còn mát không này?"

Cả người Trần Tổng Mạn đều cứng đờ tại chỗ.

Trong nháy mắt, tựa như từ trên xuống dưới nhiệt độ đều tập trung tại nơi bị Giang Hành đặt tay lên, đau đớn biến mất, cả hai chỉ còn nghe rõ ràng tiếng tim đập thành thịch. Tay chân cô không biết đặt ở nơi nào, một vệt ửng hồng nơi gò má chậm rãi loang ra.

“Tim đập nhanh như vậy.” Giang Hành vẫn cứ đùa dai, càng áp sát thân mình đến gần cô hơn, tuy rằng không tiếp xúc cơ thể Trần Tổng Mạn, nhưng vẫn tạo ra một khoảng cách vô cùng mờ ám.

Gương mặt của anh không biểu cảm gì, giống như không có sờ ngực cô, cũng không ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu kinh hãi. Quả thật giống như bị Thor bỏ cho vài búa trúng.

Trần Tổng Mạn trấn tĩnh lại, suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là may vì mình có mặc nội y, dẫu rằng chỉ là nội y vận động.

“Kiểm tra xong chưa?” Trần Tổng Mạn bình tĩnh mở miệng, không ngờ tới giọng mình đã trở nên khàn khàn như vừa trải qua...

Giang Hành chớp chớp mắt: “Chưa xong, tôi còn muốn xem cô va chạm nặng nhẹ thế nào.”

Anh vừa nói, vừa dời đi bàn tay nóng rực của mình khỏi ngực cô. Rồi không đợi Trần Tổng Mạn thò phào một hơi, anh đã cởi từng cúc áo cô xuống. Trần Tổng Mạn vội vàng ôm lấy áo mình, hét lớn: “Anh định làm gì?”

Giang Hành thu tay, từ trên cao nhìn Trần Tổng Mạn: “Tôi bảo rồi, tôi cần kiểm tra sự va chạm của người cô.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, sống chết lắc đầu: “Không cần đâu, y tá trưởng đã kiểm tra mà, phía trước không sao cả!”

Bàn tay của anh dù đã rời đi, nhưng hơi ấm vẫn còn quanh quẩn. Giang Hành hơi chau đôi mày đẹp: “Vậy để tôi nhìn sau lưng.”

Trần Tổng Mạn cắn môi dưới, tay vẫn nắm lấy cổ áo mình, chẳng biết nên làm gì bây giờ.

Dưới ánh đèn trắng sáng, thiếu nữ tay trái gả không chặt nằm dưới thân anh, cúc áo mở bung ra, cho dù cổ áo được cô gắt gao giữ chặt nhưng vạt áo vẫn phản chủ, lộ ra eo thon trắng nõn. Giang Hành dùng tầm mắt trên cơ thể cô, loáng thoáng vài giây, chỉ thấy cánh xuân gọi mời đến phần ngực cô là bị chặt đứt, trong lòng có chút tiếc than. Nơi đó, vừa nãy anh đã chạm qua rồi. Không nghĩ tới thoát trông thì giống tường thành, nhưng sờ vào, quả nhiên là điện nước đầy đủ! Khụ khụ, anh ho hai tiếng, bất giác thấy tay mình lại nóng lên, có phần xấu hổ.

Anh ngồi cạnh giường, khom người nắm lấy bả vai cô, chậm rãi để cô ngồi dậy. Đầu cô bị Giang Hành áp vào vai mình, mà hai tay Giang Hành lại vòng lấy eo cô, cứ như là đang say mê ôm ấp. Trần Tổng Mạn bị kim quá mức, chỉ còn thấy được tóc đen ngấn ngấn vành tai của Giang Hành.

Đang lúc cô còn buồn bực, Giang Hành đã nắm nhẹ cổ áo cô, kéo xuống. Biết cô không tiện nằm sấp, cho nên Giang Hành chỉ có thể đem cô áp mặt vào người mình, đương nhiên, trước mặt anh, miễn đi sự e dè thừa thãi.

Đồ bệnh nhân rộng thùng thình cứ thế, rơi xuống trên giường. Mặt cô chôn vào khuôn ngực đàn ông rắn rỏi. Trên thân cô chỉ còn lại nội y mỏng mảnh. Giang Hành thấy cô dựa vào mình, nhất thời toàn thân có chút cứng nhắc. Ngực con gái mềm mại, đường cong pháp phồng dán sát người anh, mặc dù không cử động gì nhưng cũng khiến anh khát khô cả miệng. Trong đầu Giang Hành hiện ra bốn chữ to: “Tự-mình-chuốc-khổ!”

Anh cười như mếu, lấy ở túi ra chiếc đèn pin, cảm thụ cô gái đang nằm trong ngực mình, cố gắng bình tĩnh, chiếu tia sáng vào tấm lưng mịn màng trơn bóng ấy. Anh vẫn còn nhớ rõ, lần nọ nhìn sau lưng cô là đang thi di ứng nên da dẻ xấu đi. Hiện tại không còn, làn da trắng hồng bóng loáng, ngay chòm tia sáng soi rọi, càng thêm đẹp đẽ vô ngần. Tất nhiên nếu không có một mảng xanh xanh tím tím vì bị té.

Nhắc thấy lưng cô thật thâm, Giang Hành cũng tưởng tượng ra một đá của đàn ông là bao nhiêu sức lực, mà cô gái nhỏ này không hề phòng bị chút nào, ngã xong, đau bao nhiêu cho vừa?

Anh không biết mình nên làm gì lúc này, chỉ dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve vết bầm trên lưng cô, tựa như lông vũ mềm mại lướt qua da thịt nhẵn nhụi, khiến cô có phản run rẩy.

Đó là vết thương mà...

Ánh mắt Giang Hành u tối vài phần, động tác cũng cẩn trọng vài phần.

“À...” Vì đau đớn mà Trần Tổng Mạn kêu lên một tiếng.

Thực giống như móng vuốt của con mèo nhỏ, chậm rãi cào vào lòng Giang Hành, không đau, có chút ngứa, nhưng để lại dấu vết thật sâu. Dưới ánh đèn, nét mặt người đàn ông nửa sáng nửa tối, rồi đột nhiên anh dùng tay ôm lấy cô gái nhỏ xinh đẹp vào lòng, bủa vây gắt gao như vậy.

“Giang Hành, anh... làm sao thế?”

Trần Tổng Mạn nằm nơi ngực anh, hỏi chuyện. Thời điểm ấy hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt gã đàn ông tuấn tú, làm nhột nhạt xương quai xanh của anh khiến cơ thể anh cứng đờ, đôi vòng tay lại càng thêm ôm chặt. Trần Tổng Mạn có chút mất tự nhiên, khẽ động dậy thân thể, nhưng lại bị Giang Hành ràng buộc thêm sâu.

“Anh này...” Trần Tổng Mạn cố ý nâng cao giọng điệu, an ủi nói, “là tôi ngã, cũng không phải anh, nhưng nhìn anh đau hơn tôi thì phải?”

“Thân thể con nhờ cha mẹ sinh ra.” Giang Hành điềm nhiên giảng đạo, “tôi là bác sĩ, cũng xem như nửa cha, nửa mẹ của cô. Nay con gái yêu bị đánh thành như vậy, cô đau ở thân, tôi đau ở tâm. Nhói lòng khôn xiết...”

Sợ khiếp linh hồn!

Trần Tổng Mạn bĩu môi, dùng tay đánh lưng anh một chút: “Ai nói tôi bị đánh, là cậu tôi vô tình bộc phát bệnh thôi.”

“Ừ ừ, cô thì lúc nào cũng chuẩn không cần chỉnh,” Giang Hành hòa theo trêu chọc, “cô không phải bị người ta đánh, chỉ bị một bệnh nhân tâm thần ngồi xe lăn đập cho một cước bay giữa ngân hà.”

Trần Tổng Mạn bị nhiệt độ cơ thể ấm áp vây quanh, cũng lười phải nghĩ: “Dù tôi bị đập cũng không giận lắm.”

“Cô có máu M hồi nào mà giấu kỹ ghê?” Giang Hành tỏ ra vô cùng kinh hãi.

“Nói bậy bạ gì đó!” Cô lại đánh vào người anh, chỉ thấy đôi môi anh lặng lẽ nở một nụ cười.

Trần Tổng Mạn thở dài: “Đó là cậu tôi mà, là người thân duy nhất của tôi ở đây.”

Nói xong, đột nhiên cô nhớ ra một chuyện nữa. Vì thế cô đẩy Giang Hành khỏi người mình, mặt đối mặt nhau, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc: “Có chuyện muốn anh giải thích đây.”

Giang Hành mắt đầy cợt nhả.

Anh nhìn ngực cô, tuy rằng bị áo ngực vận động che phủ, nhưng vẫn dư sức nhìn ra khe rãnh. Đôi mắt anh mê muội vài phần, bàn tay anh cũng bất giác nóng lên.

“Cô chắc chắn sẽ bàn chuyện nghiêm túc với tôi trong bộ dạng này ư?” Giang Hành hào phóng thưởng thức cảnh đẹp.

Trần Tổng Mạn nhìn theo tầm mắt anh, vội vàng hét lên một tiếng, túm lấy áo mặc vào, nhưng cử động lại đau nên mọi thứ vô cùng chật vật. Giang Hành thấy vậy thở dài, nhẹ nhàng cầm lấy áo cô, mặc cho cô, rồi tỉ mỉ cài từng cúc lại. Xong xuôi hết thấy, Giang Hành chỉ cảm thấy lưng mình lấm tấm mồ hôi. Mặc đồ cho con gái quả thật chẳng dễ dàng gì. Hết sức kiềm chế, hết sức kiềm chế.

“Ảnh chụp mà chị Hồng đưa tôi, là của anh đưa cho chị Hồng?” Cô gọi đề tài.

Sắc mặt Giang Hành vẫn vậy: “Ồ, thì sao?”

“Anh lấy ở đâu đó?” Cô nắm cánh tay Giang Hành, “tôi nhớ rõ nó luôn nằm trong ví tiền của tôi, lúc xảy ra chuyện, tôi cũng chưa từng thấy nó, anh...”

“Đừng vội!” Giang Hành vỗ vỗ khuỷu tay cô, “cô quên là tôi từng làm báo cáo tinh thần của cô à?”

Anh lấy trong túi ra một bức ảnh đưa trước mặt cô, Trần Tổng Mạn cúi đầu vừa thấy, kia đúng là bức ảnh mà Trương Tiểu Hồng đưa cho. Nhưng ảnh chụp này không phải... cô nhớ lại, lúc này bị cậu đá cho một đá, ảnh chụp nháy mắt không biết bay đi đâu. Hóa ra là bị Giang Hành nhặt được.

“Đồ vật bên người cô cũng là một phần nghiên cứu của chúng tôi, trước khi cha cô gặp bất trắc, ông ấy đã giao một số thứ cho tôi, nhưng tôi chưa kịp trả cô thì lại xảy ra những chuyện đáng tiếc.” Giang Hành nói.

Trần Tổng Mạn nhăn mày: “Ý của anh là anh còn giữ của tôi rất nhiều thứ nữa?”

Giang Hành cười tựa có tựa không: “Nhiều thì không có, nhưng còn giữ một quyển nhật ký.”

Trần Tổng Mạn trở nên khựng hoảng: “Sao anh dám to gan xem trộm nhật ký của thiếu nữ!” Cô không biết Giang Hành xem quyển nào, nhưng dù là quyển nào chẳng nữa thì bên trong ghi lại toàn là lịch sử tối tăm.

Khỏe môi Giang Hành khẽ nhếch: “Ngại ghê cơ mà, đồ nào của cô tôi cũng tỉ mỉ ngâm cứu hết rồi.” Anh đặc biệt tặng thêm hai từ tỉ mỉ.

Trần Tổng Mạn đầu đầy vạch đen.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 29

“Vậy... vậy anh xem cái gì rồi?” Trần Tổng Mạn muốn ngắt tại chỗ.

Giang Hành ra vẻ suy tư: “Ồ, hôm nay mị thấy, học trưởng X mặc áo màu xanh lá nà, đi ngang qua ánh dương nà, mỉm cười âm áp nà, gương mặt hồng hào nhỏ nhắn như thấp lên ánh sáng cho sinh mệnh nhỏ nhoi của mị.”

Trong mắt Giang Hành ngập tràn nét cười, nhưng mọi thứ vẫn chưa dừng lại: “Ngày tháng năm, hôm nay học trưởng X tâm trạng hình như không tốt lắm, mị mặt dày hỏi anh ấy sao anh ấy không vui, anh ấy nói cái đôi giày trượt băng để ở đâu quên rồi, ước gì mị biết nó nằm ở đâu để mà chỉ anh ấy...”

Trần Tổng Mạn trở nên xấu hổ: “Anh vừa phải thôi.” Đúng là thời trung học cô thần tượng chàng học trưởng X, sự việc cũng đã xảy ra như trong nhật ký, nhưng khi được thốt từ miệng Giang Hành thì lại trở nên... kỳ cục.

“Ồi dồi thiếu nữ với tâm hồn lãng mạn.” Giang Hành vỗ vỗ đầu cô, ngàn lần thăm thía, “rót cuộc ông đây đã phát hiện ra, ngoại trừ đáng vẻ bên ngoài thì cô còn là thiếu nữ trên phương diện này, quả thực rất đáng ăn mừng.”

Trần Tổng Mạn: “...” Đây là đang cười nhạo cô sao?

Cô then quá hóa giận, nói một câu không cần dùng não: “Đáng người ‘thiếu nữ’ mà ban nãy anh còn sờ mó nhiệt tình đấy!” Lời vừa thốt xong, cô bỗng ý thức được, lại chẳng biết nên tìm cái lỗ nào để chui vào.

“Ha ha~” Giang Hành bật cười thành tiếng, ánh mắt loàn thành hình trắng non, thậm chí có thể nhìn thấy lúm đồng tiền bé xíu gần nơi khỏe miệng. Thấy Trần Tổng Mạn nhìn mình bằng con mắt hình viên đạn, lại ngăn ngăn nước mang theo một chút ngượng ngùng, anh cảm thấy trái tim của mình cũng đang dần tan chảy...

Ding ding!

Điện thoại đột nhiên reo lên.

Trần Tổng Mạn nhìn về phía Giang Hành, Giang Hành cúi đầu, đưa tay lấy điện thoại trong túi áo ra, nhìn thấy đồng hồ đã điểm, anh bất giác chau mày.

Trần Tổng Mạn vội nói: “Anh bận việc hả? Đi đi, tôi không sao đâu.” Cô không nhận được len lén nhìn trộm di động của anh, nhưng màn hình sáng quá, cái gì cũng chẳng nhìn được.

Giang Hành nhét di động vào túi, ngừng đầu nói với cô: “Vậy cô nằm nghỉ ở đây, dù gì cũng đã muộn, tôi phải đi rồi.”

“À mà đồ của tôi...” Trần Tổng Mạn ngập ngừng hỏi, “mấy cái đó có thể trả tôi không?”

Giang Hành cười đến tà mị: “Tùy vào biểu hiện của cô.”

Trần Tổng Mạn mắng người: “Đậu xanh rau má!”

Vì vậy những ngày sau đó, cô ngoan ngoãn nằm trên giường tịnh dưỡng. Giang Hành mấy hôm nay cũng không thấy đâu, chỉ nghe Trương Tiểu Hồng báo, anh ta được cử đi diễn thuyết ở đại học. À sức nhớ, gần đây còn có một sự lạ lùng.

Trần Tổng Mạn ngó về phía cửa, thấy quả đầu hồng Augustus bước qua, theo sau là vài chú cảnh sát. Sự tình kỳ lạ chính là, mấy ngày nay cảnh sát điều tra Augustus xuất hiện rất thường xuyên, kiểu kiểu hai ba hôm là Augustus lại bị đưa tới phòng khám bệnh để thăm vấn một lần.

Quá trình thăm vấn cụ thể ra sao cô không biết, nhưng mỗi lần Augustus trở về, sắc mặt hắn đều tái nhợt, tựa như thầm nói với cô rằng việc kia có bao nhiêu mệt mỏi.

Hai ngày sau, Trần Tổng Mạn khỏe lên trông thấy, Trương Tiểu Hồng cũng đỡ phải chạy vạy tới lui, cơm dung nước rót nữa. Vì vậy cô đứng xếp hàng vào đội ngũ chờ phát cơm, giữa đường còn gặp được Augustus đi thăm vấn trở về, không, là Abel mới đứng.

“Anh Abel?” Trần Tổng Mạn lăm lét nhìn quanh, “không phải Augustus sao anh?”

Abel gật gật đầu: “Lúc trước là nó, nhưng gần đây nó hơi mệt, anh liền thay nó xuất hiện vài ngày.”

Trần Tổng Mạn kinh ngạc hỏi: “Bao gồm lần thăm vấn lúc này?”

“Đúng vậy.” Abel nói, “kỳ thực mấy lần thăm vấn trước là anh ứng phó rồi, tuy hơi gian nan cơ mà phía cảnh sát cũng xác nhận người kia không phải anh giết, nên bọn họ muốn thăm vấn thì anh cứ thích thì chiều thôi.”

“Anh báo em tin vui luôn nè.” Abel hé môi, “bọn họ báo là sẽ không đến tìm anh nữa, tóm vảy lại là anh đã hoàn toàn thoát khỏi hiểm nguy.”

Tuy rằng giọng điệu Abel thực sự thoải mái, nhưng Trần Tổng Mạn chẳng biết vì sao cảm giác được, đáy mắt hắn ta không có nét cười.

Trần Tổng Mạn thành tâm mừng rỡ: “Tốt quá rồi anh Abel!” Thế này cô không cần phải rồi rấm hay lo lắng về người bạn của mình nữa. Nhưng lúc ăn cơm, cô thấy Abel chính là có chút không an lòng. Rốt cuộc, Abel gấp một phần ớt xanh bỏ vào miệng, Trần Tổng Mạn bất ngờ thốt lên: “Abel?”

Abel vừa ăn ớt xanh, vừa mờ mịt nhìn Trần Tổng Mạn: “Giống người đẹp?”

“Không, không có gì!” Cô cúi đầu, xới xới bát cơm trong tay cô.

Abel từ trước đến giờ, không ăn ớt xanh.

Chỉ cần hắn nhìn thấy trong bát có ớt xanh, sẽ thét chói tai rồi ném qua bát cô hết. Nhưng hôm nay Abel lại không có phản ứng, ăn uống có chút mất bình thường. Nếu là điểm ấy, cô sẽ nghĩ rằng do tâm trạng Abel đang xấu, nhưng... Tầm mắt cô rơi xuống túi áo của hắn, nếu là Abel, ở đó sẽ có một cây thánh giá bạc.

Thánh giá này, Abel không bao giờ rời thân.

Hơn nữa, cô quan sát chân của Abel – lúc hắn ăn cơm, đôi chân dài vốn duỗi thẳng, nay lại đặt vuông góc với cạnh bàn. Tuy rằng kiểu ngồi này rất khí chất, nhưng đó cũng là thói quen tiêu chuẩn của Augustus, bởi lúc Abel ăn cơm, chân tay đều lộn xộn. Ba điểm bất thường này có thể đi đến kết luận: Người đó không phải Abel, mà chính là Augustus. Hắn vì sao muốn nguy trang thành Abel?

Chẳng lẽ hắn muốn thay Abel giữ sạch hiểm nguy? Phía cảnh sát nghi ngờ Abel, rõ ràng Augustus không muốn để Abel ra mặt mà tự mình nguy trang Abel để lừa gạt cảnh sát ư? Suy nghĩ này lóe lên khiến cô hơi chấn động.

Sau khi ăn xong, cô và Abel cùng nhau trở về phòng bệnh. Cô luôn lén lút nhìn Abel, nhìn tới nhìn lui vẫn thấy Abel đứng thẳng tắp, dáng đi cũng tự nhiên, Trần Tổng Mạn ngược lại cảm thấy mình đang đa tâm.

“Nhìn tôi làm méo gì?” Người đàn ông đột nhiên hỏi.

Trần Tổng Mạn thu lại ánh mắt, giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt quả tang: “Có nhìn đâu...”

Người đàn ông cười khê: “Tôi không ngây thơ như Abel đâu, khỏi chối.”

Trần Tổng Mạn kinh ngạc ngẩng đầu, thận trọng hỏi một câu: “Anh là August.”

August cũng đáp lễ cô bằng ánh mắt kinh ngạc: “Giờ không phân biệt được tôi với hân rồi sao?”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “À... do tôi đang nghĩ vu vơ nên...”

Giữa hai người im lặng hồi lâu, August mới mở miệng: “Cô khỏe chưa đây?”

Trần Tổng Mạn lập tức ưỡn ngực, cười như Tết đến: “Anh yên tâm đi, tôi khỏe lắm rồi.” Vì để chứng minh lời mình là sự thật, cô còn đưa tay vỗ vỗ ngực mình hai cái.

Thấu mấy ông trời--

Trần Tổng Mạn đau đến phát khóc.

Chỉ thấy August cười khê một tiếng.

Trần Tổng Mạn vuốt vuốt ngực mình, theo sau August đi đến cửa phòng.

“Phải rồi!” Hân quay lại nhìn cô từ trên cao, chiếc mũi thanh tú và bờ môi đỏ mọng của August hiện lên đầy quyền rũ, “việc cậu cô ổn chứ?”

Trần Tổng Mạn nhún nhún vai: “Còn sao được nữa. Bác sĩ Giang hiện giờ không có ở đây, tôi đành đợi anh ta trở về, sắp xếp giúp tôi cơ hội gặp mặt lần hai.”

Cô cũng không ý thức được, mỗi lần nhắc tới ba chữ ‘bác sĩ Giang’ cũng là mỗi lần sắc mặt August trầm xuống hẳn.

“Giang Hành?” Lúc hân gọi cái tên này, có cảm tưởng như đang nghiêng rặng, “mỗi khi cô gặp khó khăn, cô chỉ nghĩ đến hân thôi à?”

Trần Tổng Mạn bất giác cuộn một lọn tóc của chính mình, nghe thấy August hỏi thế thì liền trả lời: “Không có cách khác, dù sao ở bệnh viện tâm thần có bạn bè là bác sĩ cũng quá may mắn rồi.” Trong đầu cô chợt nhớ tới hình ảnh Giang Hành áp mình ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ lên, “tuy rằng anh ta tánh rất kỳ, nhưng cũng xem như đáng tin cậy.”

Biểu cảm August càng ngày càng lạnh, tựa hồ muốn đem mọi vật trong vòng phạm vi 10 mét đóng băng. Nhưng Trần Tổng Mạn vẫn vô tư nói tiếp: “Anh cũng biết mà, chuyện của tôi không đơn giản, anh ta lại là một bác sĩ bình thường, vì vậy hiếm khi được anh ta mở lòng trợ giúp.”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì câm mồm, thận trọng nhìn về phía August. Cô rút cuộc cũng ý thức ra, người đàn ông trước mặt mình đang không hề có chút gì gọi là muốn nghe thêm nữa.

“À tôi... không phải ý đó đâu.” Trần Tổng Mạn cuống quýt giải thích, “kỳ thực chỉ có tôi là không bình thường thôi, chứ so với tôi anh còn bình thường lắm lắm. À, ừ...” Cô đứng cái kiêu cang bỗng cang đen, “August bây giờ chẳng khác nào nữ hoàng băng giá Elsa, sắc mặt âm đến vô cực.

Cuối cùng, Trần Tổng Mạn ừ rừ nói: “Dù sao anh đối với tôi cũng là một người bạn vô cùng quan trọng, anh hiểu không?”

“Được rồi.” August im lặng nghe cô nói hết chuyện xong, mới lạnh lùng mở miệng, “đã hiểu.”

Sau đó, hân đi nhanh qua người cô, đứng ở gian phòng của mình, mở cửa, vào cửa, đóng cửa, động tác chém đinh chặt sắt, không kịp để cho cô có một phản ứng nào. Điều này làm cô có phần buồn bực. Cô bước đến cửa phòng August, toan gõ vài tiếng, nhưng khi các đốt ngón tay sắp chạm vào cửa thì-- lại đột ngột dừng ở không trung.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 30

Cửa trước mặt đột nhiên mở.

“Anh...”

Đập vào tầm mắt cô là nguyên một con gấu giống như đã từng nhìn thấy. Con gấu lông xanh, biểu cảm lúc nào cũng trừng trừng mắt với người khác. Không đợi Trần Tổng Mạn phản ứng, con gấu đã được dí sát vào mặt cô: “Á á!” Trần Tổng Mạn suýt nữa mũi miệng đều bị lông gấu bám vào, mém không thờ nổi.

Cho tới khi cô ôm con gấu vào lòng, thì August mới thôi trêu chọc cô.

“Khụ khụ...” August mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, “con này choáng chỗ quá nên đem tặng cô đó.”

Trần Tổng Mạn cẩn thận quan sát gấu bông, đột nhiên nhớ tới lần trước August từng nghiêm trang nói: “Đây là đồ chơi của tôi.” Thì không nhận được, bèn cười một tiếng, “chẳng phải anh thiếu nó là sẽ ngủ không được sao?”

Trong mắt August giống như có phần tức giận, vành tai ửng đỏ lên: “Đưa cô thì cô lấy đi, thắc mắc cho lắm thì đi tắm cũng coi đó.”

Dứt câu, rầm một tiếng, hần đem cửa phòng đóng lại. Sau đó chưa tới hai giây, hần lại hùng hồn mở cửa ra, triển lãm một gương mặt lạnh như băng giá: “Chăm sóc nó thật cẩn thận nhá, rụng một cọng lông tôi bóp chết cô!”

Rồi cửa lại đóng sầm lặn nữa.

Trần Tổng Mạn ôm “quà tặng” ngây ra một chút, rồi bỗng giờ nó lên cao, nhìn cái mặt ngầu như bồn cầu của con gấu, tự nói thì thào: “Chủ nhân của nhà mi đúng là buồn cười nhất quả đất!”

Tiếp theo, cô ôm nó vào phòng mình. Lông xù của gấu rất là êm ái, khiến cô cứ muốn ôm mãi không thôi. Haizz, Trần Tổng Mạn thở dài một tiếng, cô phải nên làm cách nào để bảo đảm đoạn tình cảm này đây?!

Buổi chiều, vài em y tá tùm tùm năm ở phòng bệnh của Trần Tổng Mạn mà đánh bài.

“Gái ăn gian!” Trương Tiểu Hồng thét lớn, còn chỉ chỉ vào bài đang cầm trên tay của cô, bộ mặt đầy hung dữ, “này chị mới thấy em có ba lá, giờ chị còn một lá là sao?”

Chị Hồng đứng lên giũ giũ ga giường: “Khai mau, gái giấu bài ở chỗ nào đấy?”

Trần Tổng Mạn dùng ánh mắt vô tội nhìn Trương Tiểu Hồng: “Em có ăn gian đâu, cũng không có giấu, chắc là chị trông gà hóa cuốc mà thôi.”

“Chị mà trông gà hóa cuốc à?” Trương Tiểu Hồng hếch cằm tự đại, “hai con mắt chị đây có độ phân giải là 5.8 mà lại nhìn lầm gái ư?”

“Giờ mạnh quá, ai đang chém đấy?” Trần Tổng Mạn thẳng thốt kêu to, “5.8 thì chắc mắt chị là tia X quang rồi!”

Trương Tiểu Hồng thấy cô mặt dày quá thế nên liền xắn tay áo lên: “Lại đây, chị phải khám người cô em mới được.”

“Á!” Trần Tổng Mạn thét chói tai nhảy xuống giường, chạy loạn xạ trong phòng bệnh, vừa chạy vừa né tránh móng vuốt của Trương Tiểu Hồng. Khoảnh khắc ấy, nơi đây tràn ngập tiếng cười, các cô y tá nhìn cô chạy tới chạy lui vô cùng náo nhiệt.

Chạy một lúc, Trần Tổng Mạn có phần mệt mỏi bèn thở hổn hển nằm vật ra giường, liên tục xoa tay đầu hàng vô điều kiện: “Em xin thua!” Cô lấy trong túi áo ra hai lá bài, “trả chị nè, xem như em gian lận. Học, không giỡn nữa, để em nghỉ một tí.”

Trương Tiểu Hồng lúc này mới buông tha cho cô. Vì thế, tình huống trong phòng bệnh là biến thành – Trần Tổng Mạn thì ngồi trên sofa nhỏ coi TV, còn những người kia thì tiếp tục chơi bài đen đỏ.

Xem vài ba chương trình một lát, Trần Tổng Mạn đột nhiên cảm thấy muốn đi toilet, mà toilet trong phòng đã có y tá đóng chiếm rồi cho nên cô không có biện pháp, đành phải vỗ vỗ bả vai Trương Tiểu Hồng rồi cười mỉa: “Chị Hồng ơi, em muốn đi WC, chị có thể đưa em đi không?”

Trương Tiểu Hồng nhìn toilet đã kéo màn, chân mày cũng nhăn lại: “Chờ chị một tí có được không?”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Đang gấp lắm mà!”

Trương Tiểu Hồng bèn phẩy tay: “Vậy gái đi một mình đi, trở về nhanh đó.” Xét thấy bệnh tình của Trần Tổng Mạn gần đây mười phần ổn định, biểu hiện ngày thường tốt, cho nên Trương Tiểu Hồng cũng yên tâm để cô ra cửa. Được phép của tổng tư lệnh, Trần Tổng Mạn vội ôm bụng chạy ngay.

Hướng tới cửa toilet chạy được vài chục bước, Trần Tổng Mạn chậm rãi dừng lại bước chân, thắt lưng cũng đứng thẳng, hai tay tự nhiên đặt xuống bên sườn. Cô quay đầu nhìn về phía phòng bệnh của mình, xác định không có ai theo, cô mới bước thêm hai bước rồi ở một cửa thông bên chuyển hướng chạy ngược đến hướng khác.

Lúc đứng ở trước nhà kho này, Trần Tổng Mạn có chút khần trương. Cô chậm rãi đẩy cửa kho ra, quan sát xung quanh, rồi nhìn tới kho hàng. Phải biết rằng lần trước cô tới đây là có Trương Tiểu Hồng, nhưng bây giờ cô lại lén lút chạy tới, hơn nữa còn lừa gạt đám người kia, không khần trương mới là chuyện lạ.

Trần Tổng Mạn cẩn thận nhớ lại mọi chuyện lần trước mình đã từng thăm dò ở đây, rốt cuộc, gặp được một đồng quen thuộc bị vài bó phù lên, hai mắt cô bỗng nhiên lóe sáng. Đó chính là địa điểm mà cô đã từng ngồi lên che giấu August. Hôm nay khi ăn cơm cô chợt phát hiện August có điểm rất kỳ lạ, bỗng nhớ tới việc xảy ra ở nhà kho lần trước cũng thực khiến cho người ta hoài nghi.

Ở đây xảy ra vụ án giết người, có rất nhiều thứ Trần Tổng Mạn vẫn còn khúc chiết, và mặc dù Giang Hành nhờ cô hỗ trợ dẫn dụ Abel xuất hiện nhưng cô lại theo bản năng muốn bảo vệ August. Trước hết cô muốn giải đáp mọi nghi ngờ của mình, sau mới yên tâm bảo vệ người bạn tốt kia.

Trần Tổng Mạn cần biết, ngày đó August có hành động kỳ lạ rồi cuộc là vì cái gì. Hắn tại sao muốn đến nhà kho, vì sao không để Abel xuất hiện, đem chuyện này giải thích cho rõ ràng, vì sao giả trang Abel đi thăm vấn. Những điều ấy, cô cần phải hiểu rõ.

Trần Tổng Mạn lên kế hoạch bước đầu tiên, cũng chính là một bước đầu duy nhất, chính là đến nhà kho để tra xem ngày trước August muốn làm gì. Vì thế Trần Tổng Mạn bèn tìm kiếm xung quanh. Tuy rằng cô không biết mình đang tìm gì nhưng dường như trực giác nói cho cô biết tại đây nhất định phải có bí mật. Cô lại dọc theo đồng đồ bị vãi bố bao phủ, bèn sờ sờ lên. Lạ quá, tại sao cái gì cũng đều không có?

Cô cố bò trườn kiểm tra lần nữa, nhưng rồi cuộc không tìm thấy điều mình đang hoài nghi. Chẳng lẽ cô đa tâm rồi ư?

Trần Tổng Mạn đang nhủ mảy suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài nhà kho vang lên từng đợt bước chân. Từ xa đến gần.

Trần Tổng Mạn đâm ra hoảng, giờ phút này nửa người cô thò ra ngoài, nửa người thì nằm bên dưới vãi bố, trông buồn cười chết được. Nghe thấy có động tĩnh, cô liền không hề nghĩ ngợi mà chui vào bên trong, ẩn náu kỹ. Sau khi làm chuyện ác xong cô mới tự ý thức rằng, bản thân cô so với August lần trước hoàn toàn giống nhau.

Hôm ấy, lúc August trốn dưới này khi nghe được bước chân của cô với Trương Tiểu Hồng thì hẳn chắc cũng có cảm giác như cô, Trần Tổng Mạn cười cười, rồi đem vãi bố kéo kéo lại, chừa ra cho mình một khe hở kín đáo đủ có thể nhìn ra ngoài. Tim cô đập rất nhanh, tựa hồ muốn nhảy ra khỏi cổ, đôi mắt cô ngó chằm chằm bên ngoài cửa kia. Cô khẽ che miệng mình lại, chỉ sợ bản thân không cẩn thận kêu lên thì toi.

Tiếng bước chân xoành xoạch từ nhỏ thành lớn, cuối cùng dừng lại ngay bậc cửa.

Còn cô muốn tắt thở lắm rồi.

Cửa bị đẩy ra, một cô y tá đi tới, ngược hướng với vị trí cô, giống như là đang muốn tìm đồ vật. Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng rồi chân mày lại nhíu chặt, vì không biết nàng ta định tìm bao lâu, bởi lẽ thời gian đi vệ sinh cũng không thể kéo dài được. Nếu như lâu quá không quay lại ắt sẽ khiến cho Trương Tiểu Hồng hoài nghi.

Trong lòng cô sốt ruột vô cùng nhưng cố gắng không được phát ra tiếng động. Thời gian càng trôi qua, tâm trạng cô ngày một lo lắng. Y tá ở bên kia tìm tìm một lát, tựa như là không tìm được gì, bèn đi qua hướng cô. Trần Tổng Mạn nhất thời hồn phi phách tán, thân thể theo bản năng rụt về sau, ôm đầu gối ngồi bên trong dịch chuyển, lại dịch chuyển. Sau đó, cô chạm phải một vật khá cứng, lại dày.

Trần Tổng Mạn nhắm mắt, tay trái sờ soạng, mới biết được đó là quyển sách, không, là quyển vở mới đúng. Chẳng đợi cô rồi rắm quá lâu, y tá kia như đã tìm được đồ mình cần, bèn nhắc chân xoành xoạch ra cửa.

Trần Tổng Mạn chờ thêm một lát, mới dùng tay vén vãi bố ra, tắt nhiên--- cầm theo quyển vở ấy. Cô đứng sửa sang quần áo thật nhanh, đem cuốn vở nhét vào lưng quần, may mắn là đồ bệnh nhân thùng thình nên có thể qua mắt được người khác. Không thể trì hoãn quá lâu, Trần Tổng Mạn rón rén từ trong nhà kho bước ra, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng bệnh.

“Gái chơi giờ đây thun à?” Trần Tổng Mạn vừa vào cửa thì đã thấy Trương Tiểu Hồng ôm lưng đứng ở trước cửa chờ đón, “ò! thất lưng chị đau chết mất. Còn tưởng em chưa về thì chị sẽ vào toilet tìm em.”

Trần Tổng Mạn cười đau khổ: “Em bị Tào Tháo rượt mà.”

Sắc mặt Trương Tiểu Hồng cũng ôn hòa hơn: “Các em tiếp tục chơi bài đi, chị lên giường tịnh dưỡng đây.” Chị ta vừa nói vừa leo lên giường nằm.

Nhưng trông thấy bộ dáng chật vật của Trần Tổng Mạn, Trương Tiểu Hồng và các y tá cũng không còn hứng thú để chơi: “Vay gái nghỉ ngơi cho đỡ đi nhá, bọn chị trả phòng cho em, tối đến chị đưa cơm em sau.”

Trần Tổng Mạn nhắm nghiền mắt, trên trán đều là ‘mô hôi lạnh’, nhìn qua rất đổi bi thiết.

“Hay chị gọi bác sĩ giúp em nha?” Trương Tiểu Hồng quan tâm hỏi.

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Không sao đâu, I’m fine thank you. Nếu em không fine, em sẽ nhờ chị kêu bác sĩ.”

Trương Tiểu Hồng gật đầu, xoay người cùng bọn họ rời khỏi đó, song sắt cũng được hạ xuống, phòng bệnh nháy mắt chỉ còn một mình cô.

Đội bọn họ hoàn toàn đi khuất, không gian trở nên yên tĩnh, Trần Tổng Mạn vốn đang ‘hấp hối’ bỗng vùng lên phi vọt xuống giường, ôm lấy con gấu lông xanh che ở trước mình. Con gấu khá to nên gần như đem Trần Tổng Mạn che cả người cô.

Cô lấy trong lưng quần ra, cẩn thận giấu sau lưng con gấu, lật ra trang đầu tiên.

“Tôi là August, số thứ tự 156456.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Chương 32

“Tôi là August, số thư tự 156456.”

Trần Tổng Mạn sững sốt. Cô nhớ mang máng tại bệnh viện, August có số là 0968, vậy 156456 là cái gì? Sau vài hồi suy nghĩ, cô quyết định lật ra một trang thứ nhất, rồi cô ngạc nhiên phát hiện thứ này không phải là quyển sách, mà là một quyển vở ghi.

Và Trần Tổng Mạn cũng không ngờ được, khi đã nhúng tay mở những trang giấy kia, chính là tự tìm đường vào chỗ chết. Cuộc sống của cô sẽ không thể bình ổn qua ngày như những ngày đã từng nữa.

Tuy rằng cô chưa nhìn thấy nét chữ của August, nhưng đầu đề viết “tôi là August”, hẳn là do August viết rồi.

Cô âm thầm đọc trang thứ nhất.

“Tôi là August.

Hôm nay tròn 2 năm tôi ở bệnh viện tâm thần.”

Là nhật ký ư?

Trần Tổng Mạn trong lúc nhất thời đối với chuyện ngẫu nhiên này nảy sinh hứng thú, cho nên tiếp tục nhìn xuống.

“Ngày 1 tháng 3, tôi tiếp cận thành công mục tiêu A. A giống tôi, mắc bệnh tâm thần phân liệt, vì thế tôi tận dụng lợi thế này để sang phòng cạnh bên tìm hắn, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng có hứng thú với tôi.”

Cái khi gì vậy?

Trần Tổng Mạn cau mày, tiếp tục lật ra sau vài trang.

“Ngày 18 tháng 4, mục tiêu A hẹn gặp mục tiêu B, lại bị tôi phát hiện ra, mà họ cũng trông thấy tôi. Trong lúc nguy cấp, Abel hoán đổi để cứu tôi một bàn thua, rốt cuộc tôi cũng thành công lấy được sự tín nhiệm của A.”

“Ngày 19 tháng 4, A và tôi ngồi trong sân đánh bài. Tôi cố tình tỏ vẻ khinh thường, nói năng cộc lốc, hắn cảm thấy tôi rất thích hợp làm trợ thủ cho hắn, còn hỏi tôi muốn đi theo hắn không, nếu muốn thì nhận hắn làm đàn anh.”

“Ngày 25 tháng 4, bệnh viện tâm thần xảy ra án mạng giết người bằng súng, tôi tìm thấy dưới gầm giường của A có giấu một thanh súng lục, hai hôm sau tôi nhanh chóng báo cáo tình hình cho cấp trên Lương Thiết Cường.”

Bộp!

Trần Tổng Mạn hoảng hốt gấp vở lại.

Cảnh sát Lương Thiết Cường, chẳng phải là người một thời gian trước thường tới để điều tra August ư? Đây là có nghĩa gì, cái gì mà “đem sự tình báo cáo cho cấp trên?”

Lương Thiết Cường là cấp trên của August? Một vị cảnh sát làm sao có thể là cấp trên của gã bệnh nhân tâm thần?

Đầu gối căng đầy mây đen, Trần Tổng Mạn đột nhiên lóe qua một tia sáng, có thể August cũng là cảnh sát, hơn nữa, có khả năng là cảnh sát chìm!

Về kếp tê ép! Trong lòng cô không kim được mà chửi thề.

Đây không phải là kịch bản phim truyền hình chứ? Cô tiếp tục quan sát nó, bạo gan đoán rằng, nói cách khác, quyển vở mà cô lao tâm khổ tứ chôn từ chỗ kho hàng ra, chính là nhật ký năm vùng của August? Vốn dĩ quyển vở bình thường, nhưng phút chốc lại có cảm giác đang cầm trong tay củ khoai lang nóng bỏng không được, giữ cũng không xong.

Vẫn là...

Trần Tổng Mạn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt phẳng bìa da ngoài mặt, sau đó lật trước lật sau, đây là giấy mới, không giống đã dùng xong nửa năm. Cô đột nhiên nghĩ ra một tình huống khác, có khi nào August đang viết tiểu thuyết?

Tuy rằng nguyên nhân này thật dở hơi cáng lộn, nhưng cô cảm thấy nó hợp lý nhất so với những lý do còn lại. Nằm vùng cũng chỉ có ở giới xã hội đen, vào bệnh viện tâm thần nằm vùng để tìm quý ả? Dù gì cô cũng từng cây phim hình sự của TVB, chưa từng ăn thịt heo cũng thấy heo chạy chứ.

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, âm thầm an ủi chính mình. Nhưng vài phút sau, tâm trạng cô lại trở nên phức tạp, bởi vì cô biết quyển vở này không phải

là tiểu thuyết trinh thám. Hơn nữa nó cũng là lý do khiến August lần trước đi đến nhà kho.

Kỳ thực, nó chính là thứ phi thường nghiêm mật. Bỏ qua cái đồng vại bố dày cộm không ai muốn mò tới, thì vớ bị nhét tận cùng ở trong, nếu lần này không phải do y tá xuất hiện khiến cô chui bừa vào đây thì tí lệ phát hiện nó là cực kỳ thấp.

Hơn thế, August vào viện hai năm, quyền này ít nhất cũng phải nửa năm, giờ bị cô tìm thấy thì có thể nói chỗ cất giấu kia tương đối an toàn. Nói cách khác, August giấu nhật ký, chẳng ai chạm tới, vậy mà giờ cô “cầm nhầm” nó, còn hào hứng mang về phòng bệnh? Trời à, số cô đen đui thế chứ!

Trần Tổng Mạn quả thực muốn khóc.

Cô cố gắng dẫn lại cảm xúc mãnh liệt để... cây nốt quyền nhật ký thần thánh này. Như vậy cô nên làm gì đây? Trần Tổng Mạn âm thầm hỏi bản thân, theo như nội dung của nhật ký, việc August có mặt ở bệnh viện tâm thần quả thật không hề đơn giản. Nếu hẳn thực sự nằm vùng, hiện tại còn ở gian viện tâm thần này thì chắc chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao. Cô hồi tưởng những con chữ ban nãy: mục tiêu A, mục tiêu B, án mạng giết người.

Hết thấy tựa hồ sáng tỏ, giờ thứ cô nắm trong tay không phải quyền nhật ký đơn giản, mà đang nắm cả tính mạng của August.

Khi cụm từ “tính mạng” vừa lướt qua suy nghĩ, cô có cảm giác tim mình ngừng đập vài giây. Nhật ký nằm vùng... Ánh mắt cô tràn đầy sợ hãi, nó quả thật là một quả bom hẹn giờ!

Trần Tổng Mạn cuống quýt ngừng đầu quan sát camera trong phòng, sau đó ra về trấn định, ôm con gấu to xê dịch vị trí, đảm bảo quyền nhật ký có thể bị gấu bông che khuất hoàn toàn. Hiện tại cô phải làm sao đây? Mặc kệ có phải nhật ký nằm vùng hay không, nhưng ở trong tay cô thì tập xác định rồi! Liệu cô có nên đi tới kho hàng trả nó về chỗ cũ, và xem như không biết gì?

Tuy nhiên, cơ hội đào tẩu ngàn năm gặp lại ngàn năm có một, nếu muốn trốn đi thêm lần nữa chẳng biết là khi nào... thời gian quá lâu, August phát hiện nhật ký của hắn bị chôn mắt, hắn sẽ phản ứng ra sao? Cô có nên thủ nhận với August, là do cô cầm nhầm nhật ký, hơn nữa cũng biết hết thấy sự tình? Máu cô nhất thời không lưu thông lên não, Trần Tổng Mạn rơi vào bế tắc.

Cô phải làm gì đây?

Cô cần thời gian để tiêu hóa vấn đề, nhưng mà, Trần Tổng Mạn đột nhiên nhìn sang đồng hồ treo trên tường. Nguy to, chỉ còn mười phút, Trương Tiểu Hồng sẽ đưa cô đi ăn cơm! Cô đem nhật ký nhét dưới mông con gấu, luồn phi xuống từ trên giường, tỏ ra điệu bộ thông dong, lượn tới lượn lui trong phòng bệnh. Cô thật hận khi mắt mình không thể là tia X quang, chỉ cần đảo qua một vòng là có thể xác định chỗ nào giấu được quyền nhật ký an toàn.

Dưới giường – không. Dưới đệm – không. Sofa – cũng không nốt.

Những chỗ đó mỗi ngày đều có lao công vào xử đẹp, nếu giấu bên dưới thì chẳng khác nào cô thật ngu quá đi, ah!hi đồ ngốc.

Thời gian sáng thường là 7 giờ đến 8 giờ, tầm này là thời gian cố định lao công đến quét dọn. Lúc đó, cái gì trong phòng cũng đều sẽ bị moi ra. Nhưng không giấu ở phòng thì sẽ giấu ở đâu chứ?

Trần Tổng Mạn nỗ lực suy nghĩ, phát hiện chỗ khác cô cũng không biết, cơ bản không thể đem giấu nên duy nhất chỉ còn mỗi chỗ nhà kho, hết thấy mọi việc lại trở về ban đầu, nhưng cuộc đời làm gì cho ai quá nhiều cơ hội. Tò mò này! Ham hố này! Thèm chua này! Chui vào trốn dưới vại bố này! Hiện tại tự tổng si và bản thân, dù có bao nhiêu vẫn là không đủ. Nếu được quay ngược thời gian, nhất định cô sẽ không làm ra loại chuyện cầm đá đập chân mình. Rõ ràng đã quyết tâm tin tưởng August, nhưng vì sao còn muốn làm việc thừa thãi?

Cô đưa tay cốc đầu mình, rồi cảm thấy cái ngu chưa roi hết ra, bèn cốc thêm mấy cái. Đang lúc chuẩn bị đổi tay thì đột nhiên cô bị người khác mạnh mẽ ôm lấy từ đằng sau, do nhất thời bị đánh úp nên cô theo bản năng giãy dụa.

“Bình tĩnh chút gái ơi!!!” Người kia hét lớn.

Thanh âm quen thuộc, bộ ngực đồ sộ quen thuộc, còn ai khác ngoài Trương Tiểu Hồng! May mắn là Trương Tiểu Hồng, cô còn tưởng mình suýt thì bị giết người diệt khẩu.

“Chị Hồng, chị làm gì em!!!” Trần Tổng Mạn quay đầu ra sau, “có dọa người cũng không cần phải thế!”

Trương Tiểu Hồng trông thấy biểu cảm bình thường của cô thì nói tay, còn cười giả lả: “Ha ha, thấy em tự đánh mình, chị còn nghĩ em phát bệnh.”

Trần Tổng Mạn liếc trắng mắt.

Trương Tiểu Hồng neho mắt, quan sát căn phòng, sau đó ánh mắt trở nên cực kỳ mờ ám: “Gái gái, hình như August tặng gấu bông cho gái hả? Để ban đêm ôm gấu ngủ sao?” Lời nói sắc mùi chế nhạo.

Trần Tổng Mạn bĩu môi.

“Chị là người ngoài cuộc nhưng cũng biết, tên nhóc August thích em!” Trương Tiểu Hồng dửng dưng, lạch bạch chạy qua chỗ con gấu, hành động như muốn tóm lấy hai lỗ tai bé xinh. Trần Tổng Mạn nhìn thấy, đâm ra khiếp đảm. Bởi lẽ - nhật ký còn giấu dưới mông gấu cơ mà!

“Chị Hồng!” Trần Tổng Mạn bước nhanh tới, kéo tay Trương Tiểu Hồng về phía mình, kịp thời ngăn cản động tác nàng ta. Trương Tiểu Hồng khó hiểu

quay đầu lại, chỉ thấy Trần Tổng Mạn trở tay lên đồng hồ treo tường, kim đã qua phút thứ 12: “Không phải đưa em đi ăn cơm sao?” Cô sờ sờ bụng mình, biểu cảm có chút ngượng ngịu, “em đói quá rồi này.”

“Hừ!” Trương Tiểu Hồng bắt đắc dĩ thu tay, còn nhìn cô ai oán, “em thì chỉ có ăn cơm là nhanh nhất!”

Cô nghe xong, cười hắc hắc, theo sau Trương Tiểu Hồng ra cửa. Trước khi rời khỏi, cô còn nhìn con gấu trên giường, thời gian ăn cơm chiều hẳn không có kẻ nào mò tới phòng bệnh của cô đi? Nói tóm lại, bữa cơm này, là bữa cơm chan đầy lo sợ.

Lòng bàn tay đồ mồ hôi lạnh, trong lòng không thể thân nhiên, chỉ một tiếng gọi của Abel cũng đủ làm cô giật thót.

“Em làm sao vậy?”

Trần Tổng Mạn bị dọa phát hoảng, theo bản năng ngoảnh mặt nhìn về sau, là Abel, khoan đã, hẳn thực sự là Abel sao?

Đầu óc cô trở nên rối loạn.

Nhớ tới củ khoai nóng còn trong phòng bệnh, Trần Tổng Mạn thực sự không có cách đối mặt với Abel, cô sợ bản thân mình không tìm được mà đem mọi chuyện nói ra hết. Nghĩ như vậy, cô xúc vài thìa cơm ăn vội, còn mở miệng nói: “Đo em không thoải mái đôi chút, giờ đã ổn rồi anh.”

Abel quan tâm hỏi: “Em muốn gọi bác sĩ không?”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Không sao, em về nghỉ ngơi chút thì khỏe.”

Cơm nước xong, Trần Tổng Mạn dùng tốc độ nhanh nhất quay về phòng mình, vừa vào cửa đã lao tới phía con gấu, còn ra về ôm gấu nằm tùy ý ở trên giường. Đưa tay sờ soạng, nhẹ nhàng thở hắt ra, hoàn hảo nhất ký vẫn còn đó. Nhưng tiếp theo phải làm gì, cô cầm lấy tay con gấu, vậy vậy.

Đột nhiên bàn tay cô chạm tới một vật kim loại nhỏ, ngay lập tức, mừng rỡ như điên. Cô nhanh chóng điều chỉnh lại vị trí của con gấu, để nó quay lưng về phía mình rồi kéo khóa xuống. Nhanh như cắt, cô đem quyển vở nhét vào bên trong, ắn ắn vài cái rồi kéo chặt khóa lại.

Không nghĩ ra một con gấu bình thường cũng trở thành địa điểm cất giấu an toàn ở đây. Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng hít thở.

“Cô chạy nhanh thế làm gì?” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Trần Tổng Mạn được phen cả kinh, theo bản năng đặt con gấu sang bên, ngồi dậy, xoay người nhìn kẻ vài hôm không gặp. Vẫn áo blouse trắng, vẫn nụ cười hàm chứa sâu xa, rồi tỏ ra thân nhiên đáp: “Kệ tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 32.1

Giang Hành khó mà nói tiếp.

Vài ngày không thấy, anh cũng vì một câu của viện trưởng mà phải chạy ngược chạy xuôi qua hẳn ba thành phố rồi. Tuy rằng hành trình được sắp xếp không khắt khe, chỉ trong vòng vài năm trở lại anh sẽ nhẹ nhàng hoàn tất nó, nhưng đối với anh hiện tại mà nói – ba ngày chỉ có 5 giờ để ngủ, quá thực khiến anh lực bất tòng tâm.

Lớn tuổi nên sức lực cũng không như thanh niên trai tráng nữa.

Sau khi trở về, Giang Hành muốn dọn dẹp vài quyển sổ sách, sau đó về nhà nghỉ ngơi. Mà chẳng biết thế nào lại “tiện đường” ngang qua phòng bệnh của Trần Tổng Mạn, rồi chợt thấy một cô gái nhỏ vội vàng vàng chạy ừ ngang mình, nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái. A, là anh vô hình đến vậy sao?

Cô gái nhỏ vào phòng bệnh, liền ôm chặt lấy con gấu nhồi... boom không buông tay. Giang Hành không tự chủ mà dừng bước ở phòng đấy, quan sát chăm chú cô nàng, đôi mày đẹp khẽ nhăn lại. Nửa ngày, hàng mày nhẹ giãn ra. Khóe môi anh dịu dàng cong lên, chân dài bước tới, tầm mắt vẫn rơi trên gương mặt nữ nhi ửng hồng đang ôm gấu to làm bầm lấm bầm.

“Đồ chơi của cô nhìn hơi bị quen đấy.” Anh nói.

Trần Tổng Mạn ngồi đằng sau chỉ chỉ vào gấu bông: “Ừ, là do August tặng tôi.”

Đôi mắt Giang Hành chợt trở nên u ám “Vậy sao.”

Anh cúi người nhìn nó, tiếp theo vươn tay kéo kéo hai tai tròn, cầu cầu mặt béo, cuối cùng còn túm cổ nó giữa không trung, những hành động liên tục này suýt thì dọa cô tím rớt ra ngoài.

“Ngây thơ.” Giang Hành hạ một câu chột, sau đó tùy tiện quăng con gấu bay lên cao, theo quán tính nó va vào tường, rồi trượt dài xuống, ngừng lại ở mép giường. Hai con mắt tròn xoe đen láy như thể không hiểu vì sao bản thân lại bị gãi kia cư xử như vậy.

“Anh mới ngây thơ kia!” Trần Tổng Mạn kéo con gấu lên, phui phui bụi trên lông nó, lại đặt ở cạnh giường, “gấu cũng không tha, anh đúng là cầm thú mà!”

Giang Hành nghe xong, đem mắt kính trên mũi mình hạ xuống, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn cô, hai tay đặt lên vai cô, dùng sức giữ lấy.

“Chuyện rõ như ban ngày.” Giang Hành phủ môi bên vành tai cô, trong giọng nói có vài phần mỉa mai, cho nên nghe qua rất trầm thấp, “nó không phải đồ chơi đơn giản đâu, mà là một tên đàn ông đối với một người phụ nữ - lòng muông dạ thú.”

Trần Tổng Mạn nhũn mày, vừa định nói cái gì, liền có cảm giác anh có chút là lạ. Cô quay sang nhìn, chỉ thấy anh đã cất mắt kính vào túi áo, quảng mắt có sắc xanh tím, động tác cũng ẻo lả hơn thường ngày. Anh không muốn giấu đi vẻ mệt mỏi của anh. Trần Tổng Mạn nhìn thấy bộ dạng này, nguyên bản lời muốn quăng ra đều phải đem nuốt trở vào bụng.

Giang Hành nói cũng đã nói xong, người cũng đã thấy xong, mà cơ thể anh cũng phản chủ rồi. Vì thế, anh buông tay cô, quay người bước ra cửa.

“À!” Trần Tổng Mạn đột nhiên nhớ tới một việc, liền mở miệng gọi Giang Hành, anh bèn xoay lại nhìn cô. Chẳng biết thế nào nhưng ánh mắt chuyên chú của anh khiến cô có hơi ngượng ngập.

“Tôi muốn hỏi, anh có biết bệnh tình gần nhất của Augustus không?” Trần Tổng Mạn muốn biết rõ, rốt cuộc Augustus có bệnh hay không. Lời vừa thốt ra, cô liền hối hận. Bởi Giang Hành cũng không phải bác sĩ quản lý Augustus, cô vì sao còn muốn hỏi anh chứ!

Nghe được câu hỏi của cô, kỳ thực chân Giang Hành đã sải ra ngoài cửa, nhưng chợt dừng ở không trung một chút, thu hồi, quay lại, ánh mắt lạnh lùng. Trần Tổng Mạn bị anh dọa cho phát khiếp, liền xua xua tay vô tội: “Không sao, anh không cần trả lời, tôi biết anh cũng không rõ hay là tôi đi hỏi người khác cũng được.” lúc cô nói chuyện không dám nhìn anh, đồng tử cũng trở nên hoảng loạn.

Đột nhiên, cô nghĩ ngay tới con gấu. Như tìm được cứu tinh, Trần Tổng Mạn đem con gấu ôm vào trong ngực với mong muốn chữa ngượng, nhưng không biết rằng, vừa toan ôm gấu vào lòng chưa được bao nhiêu lâu thì đã bị gãi đàn ông bên cạnh đưa tay kéo phăng con gấu quăng sang chỗ khác. Lần này Trần Tổng Mạn không còn biện pháp né tránh, cô đang có cảm giác gai ốc nổi đầy người.

Sau đó... Giang Hành ôm cô, trong tình huống mà cô không hề phòng bị nhất. Hoàn toàn rơi vào một vòng tay rắn chắc, vững chãi. Hơi thở nam tính của anh phả nhẹ trên gương mặt cô. Cứ như thế, Trần Tổng Mạn bị Giang Hành bao trùm, tay cô cũng khép hờ sau lưng anh, còn anh ôm cô thân mật, cảm tựa trên vai nhỏ, hơi thở vươn nơi gáy cô, lan tỏa một luồng man dại.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì? Loại xúc cảm này, cũng giống như lúc cô trốn ở nhà kho và sợ bị người ta phát hiện vậy. Giống, nhưng lại không giống. Theo bản năng cô muốn đẩy anh ra, tuy nhiên, lại bị anh giam cầm trong chiếc ôm ấm áp.

“Cô có thể quan tâm tôi một chút không?” Giang Hành mở miệng, thanh âm vô lực thành lời.

Trần Tổng Mạn thôi giãy dụa, ngoan ngoãn ghé vào lòng Giang Hành, chẳng biết làm sao, trong mắt lại có vài phần chua xót.

“Nếu việc cô muốn hỏi là vấn đề kia, tôi có thể nói với cô rằng Augustus bệnh nghiêm trọng, tỉ lệ rất khó để chữa khỏi bệnh.” Giang Hành vẫn duy trì động tác ôm, cô gái nhỏ thì run như cây sậy. Chính vì anh quyết định không quan tâm nữa, nên chỉ đơn giản muốn ôm ghì cô, lẳng lặng như vậy. Tựa hồ muốn nói thêm, nhưng lời ở ngay môi, toàn bộ hóa thành một tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 32.2

Nhìn thấy cô như thế, bao nhiêu lời muốn nói khỏi miệng, bỗng hóa thành một tiếng thở dài.

“Tôi đi đây.” Giang Hành nói.

Anh buông Trần Tổng Mạn ra, hơi xoay người rồi bước ra cửa, không cần nhìn lại. Và lần này cô không gọi lại anh. Cô chỉ ngồi lặng yên trên giường, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh phòng bệnh, cuối cùng dừng lại ở thân hình xù lông của con gấu. Cô bước sang, ôm nó vào lòng.

Cảm giác không giống nhau. Trần Tổng Mạn thầm nghĩ, còn nhịp tim vẫn đập thình thịch.

“1204.”

Chiều thứ hai, Trần Tổng Mạn đang chơi đùa vui vẻ cùng Tinh Tinh trong viện, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi đằng sau mình. Cô ngoảnh đầu, phát hiện người vừa gọi cô là y tá trưởng – với thần thái vô cùng nghiêm túc.

“Bác chiều tốt lành ạ.” Trần Tổng Mạn lập tức đứng dậy, vuốt vuốt tóc, lễ phép chào hỏi.

Bấy giờ nét mặt y tá trưởng mới dịu xuống, kỳ thật bà ấy đối với Trần Tổng Mạn cũng có vài phần thiện cảm, vì cô so với những bệnh nhân khác khiến bà ấy đỡ lo lắng rất nhiều, mà ngày thường bà ấy cũng tiếp xúc cô thường xuyên nên biết Trần Tổng Mạn là một cô gái không tệ lắm, chính là...

“Bác nhìn trong camera, 5 giờ chiều hôm qua cháu đi đến nhà kho, là có việc gì?” y tá trưởng dùng giọng điệu chất vấn hỏi.

Trần Tổng Mạn nghe xong nhất thời giật mình, nhưng biểu cảm không hề sợ sệt, trái lại còn ngây thơ vô (số) tội nhìn tranh vẽ của mình, rồi nhìn sang y tá trưởng, cười: “Lần trước cháu đi nhà kho, phát hiện ở đó có dây màu hồng rất xinh đẹp, ngày hôm qua cháu đột nhiên nảy ra ý tưởng phải tới nhà kho để lấy dây hồng, làm nơ bướm bướm tặng cho Tinh Tinh.”

Trần Tổng Mạn kéo tay của Tinh Tinh, chỉ chỉ hai bím tóc cài nơ bướm bướm đỏ.

“Bác xem, nơ đẹp phải không bác?” Trần Tổng Mạn chớp chớp mắt.

Tinh Tinh cũng giống như ý thức được có người khen nó, bèn bẽn lẽn cười, lắc lư khẽ hai bím tóc xinh xắn, nếu người ngoài không biết nhìn vào sẽ nghĩ nó là một đứa bé bình thường.

Y tá trưởng hướng về phía Tinh Tinh ôn hòa, nhưng khi chuyển tầm nhìn sang cô thì sắc mặt có hơi biến chuyển: “Vậy tại sao cháu không đi cùng y tá?”

“A, đúng rồi!” Đôi con ngươi Trần Tổng Mạn sáng lên, “hôm qua cháu còn thấy có một y tá khác, cô ấy dường như đang tìm gì đó, nhưng do cháu ngồi ở trong góc nên cô ấy cũng không để tâm cháu làm gì.”

Y tá trưởng nghe và xác minh phần trăm sự thật trong lời nói của Trần Tổng Mạn, qua băng theo dõi ghi lại thì đúng là không hề sai lệch.

Nhà kho vốn không phải địa điểm quan trọng, hơn nữa vật dụng bên trong cũng chỉ là chút quần áo cũ, Trần Tổng Mạn nói cô đi tìm dây lụa hồng thì đúng là không có vẻ nói dối. Hơn nữa cũng chẳng xảy ra chuyện bất thường gì, nên bà ấy quyết định bỏ qua.

Y tá trưởng bật chế độ nghiêm túc lên, tay chấp sau lưng, giáo huấn cô rằng: “Về sau muốn gì phải đi cùng y tá, việc này bác sẽ phê bình Trương Tiểu Hồng, vì con bé cũng mắc lỗi.”

“Bác à, chị Hồng lúc đó...” Trần Tổng Mạn mở miệng muốn đỡ lời, lại bị y tá trưởng ném cho một ánh nhìn rét buốt nên cô bất đắc dĩ phải im lặng.

“Cháu ở đây chơi với Tinh Tinh, đừng lo là với nó.” Dứt câu, y tá trưởng liền xoay lưng bỏ đi.

Rốt cuộc cũng đi, Trần Tổng Mạn bắt đầu bội phục năng lực nói dối của mình.

May mắn đêm qua cô nghĩ đến việc: tuy rằng nhà kho không có camera, nhưng trên hành lang nhất định sẽ bị thu ảnh, nên cô đã âm thầm chuẩn bị làm nơ bướm tặng cho Tinh Tinh. Về phần dây hồng, cũng khéo, chính là cô lấy nơ của con gấu làm nên.

Gấu à, mị xin lỗi cung...

Rốt cuộc Trần Tổng Mạn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay lưng ngồi xuống cùng Tinh Tinh về bức tranh còn đang dở, xem như tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống. Tinh Tinh vốn dĩ không thích cùng người khác tiếp xúc, nhưng chẳng hiểu vì sao đối với Trần Tổng Mạn lại đặc biệt gần gũi, lần này còn đưa Tinh Tinh theo mình đi chơi, chỉ là, không nói gì nhiều cả, nhưng so với trước kia vẫn tốt hơn.

Trần Tổng Mạn cũng từng hỏi qua y tá về tình trạng của Tinh Tinh, có khả năng suốt đời sẽ không biết nói chuyện, nhưng cũng có khả năng học được phát âm nếu thử cố gắng chỉ dạy tận tình. Trách là trách kẻ làm cha mẹ, từ bé đã bỏ mặc Tinh Tinh trong viện tâm thần, chẳng ai dạy dỗ, kèm cặp; chung quanh chỉ có bác sĩ và y tá là người bình thường, cũng không thể thân thiết làm quen như bạn bè đồng trang lứa.

Cô im lặng quan sát Tinh Tinh, cô bé tựa như một thiên thần nhỏ xinh đẹp, rõ ràng là nhóc tí 9 tuổi, nhưng vì sinh ra đã có vấn đề về gen cũng như trí não cho nên – nhìn qua chính là đáng yêu của đứa bé 5 tuổi.

Trần Tổng Mạn sờ đầu Tinh Tinh, chột thờ dài.

Cô so với Tinh Tinh đúng là may mắn hơn nhiều, ít nhất cô không bị chậm phát triển, tay chân cũng lành lặn, như vậy còn cái gì mà không thể vượt qua? Cô nắm chặt tay mình, lặng lẽ tự an ủi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 33

Cách cô không xa, August đang từ giữa sảnh bệnh viện bước ra ngoài. Hắn đứng trên cỏ xanh tìm kiếm cái gì đó, thoạt trông có vẻ hoảng. Tầm mắt August nhanh chóng chuyển đến nơi Trần Tổng Mạn cùng Tinh Tinh đang ngồi, sau đó quay đầu một chút, hướng đến chỗ bọn họ đi đến.

Kỳ thực Trần Tổng Mạn đã luôn luôn thăm nghĩ, nếu đột nhiên cô gặp phải August thì sẽ làm thế nào, có phải rất mất tự nhiên hay không, hoặc ngượng ngập né tránh. Nhưng tới khi nhìn thấy August đằng kia, cô mới phát hiện lo lắng của bản thân là hoàn toàn dư thừa. Bởi vì cô phát hiện, trong lòng cô đang có một chút gấp gáp khẩn trương, tuy nhiên lúc cô nhìn sang August thì mọi thứ dần tiêu tan hẳn.

Cô luôn hoài nghi – liệu không biết August có bệnh hay không, cái gì gọi là tâm thần phân liệt thực ra cũng chỉ là màn kịch siêu quần, nhưng tối hôm qua theo như lời Giang Hành nói thì August có bệnh, hơn nữa là bệnh tình trầm trọng. Nói cách khác, Abel, Cora, hai người kia đều tồn tại cả. Trần Tổng Mạn bỗng chốc cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô thừa nhận, cô không phải là người bạn tốt, cũng không phải vì hiếu kỳ bệnh trạng của hắn ta, nhưng tận đáy lòng cô vẫn muốn dùng thái độ chân thành để cư xử với August mà không đứng ở lập trường người xem hắn diễn trò. Như vậy sẽ tàn nhẫn lắm.

Vẫn là cái bộ dáng hiện tại là ổn rồi, chỉ cần cô tìm cách đem trả quyển nhật ký về vị trí cũ, nhất định mối quan hệ giữa cô và Cora, August, Abel sẽ bình thường như trước. Ừ, đúng là thế đấy. Trần Tổng Mạn đột nhiên huơ tay với August.

Cô nghĩ như này, hắn không phải cảnh sát chìm, còn về phần có bệnh hay không cũng không ảnh hưởng cô. Cô chỉ cần biết, August là bạn tốt của mình, còn bốn phận của cô là phối hợp điều trị cho tốt để sớm ngày ra viện. Bình ổn lại tâm lý, trị khỏi chứng trầm cảm, hết thảy mọi thứ sẽ trở lại đúng quỹ đạo mà thôi.

Tuy vậy, khi quỹ đạo đã lệch đi, cho dù chữa trị cũng tổng thể sẽ có di chứng, làm sao có thể tươi đẹp như xưa? À mà, Trần Tổng Mạn đột nhiên nhún mày.

Dường như có hai gã bệnh nhân vừa cản đường August, khiến hắn dừng bước, không đi sang chỗ cô nữa. Trần Tổng Mạn đối với hai người kia cũng chẳng có gì ấn tượng, nhưng cô biết họ không thuộc khu của mình. Ba người đứng giữa đường, đang bàn bạc cái gì, hơn nữa hai tên kia đứng quay lưng về phía cô, mà biểu cảm August thì vô cùng lạnh nhạt, thực sự rất khó đoán bọn họ nói gì.

Khoan đã, lạnh nhạt...

“Ngày 19 tháng 4, nhân vật B thấy tôi ngồi trong sân đánh bài, tôi có ý tỏ ra khinh thường, còn cư xử lạnh nhạt với y.”

Một câu xẹt qua tâm trí cô chóng vánh.

Trước khi nhập viện, Trần Tổng Mạn là sinh viên khoa ngữ văn, cho nên đầu óc rất giỏi ghi nhớ dữ liệu, những lời này vô thức phát ra từ não bộ, chính xác hơn là từ nhật ký của August. Cô đưa tay day trán, thăm nghĩ có chút đau đầu.

Cô quả thật không muốn tìm đến nó, vậy mà nó cứ tìm đến cô. Tuy nhiên, Trần Tổng Mạn đã tự nhủ rằng sẽ không can dự việc này, chỉ bằng giả vờ quên mất câu nói kia, rồi giả mù sa mưa luôn thể. Chỉ có 5 từ để hình dung tình huống lúc bấy giờ: Không quan tâm – Chi Dân.

Đã dứt khoát quyết định như vậy, Trần Tổng Mạn xoay người dắt tay Tinh Tinh, tay kia cấp lấy bàn vẽ, khom người hỏi: “Tinh Tinh, mình trở về phòng nhé?”

Cô bé lẳng lặng không đáp, Trần Tổng Mạn xem như nó đồng ý. Vì vậy hai người đi ngang qua ba người kia, đều không ai nhìn ai, giống như người xa lạ, giống như chỉ gặp gỡ thoáng qua.

“Nếu thực sự trong sạch, phiền mày đưa bọn tao đến nhà kho một chuyến, bọn tao tìm, tới đó khắc biết mày có làm hay không!” Câu đầu tiên rơi lọt bộp vào tai Trần Tổng Mạn.

Cô khựng lại một chút, khóc không ra nước mắt. Ai thêm nghe chứ! Sao tại không ủng nước cho rồi đi, trời ạ! Sau đó, cô rất nhanh khóa lấp hành động bằng cách kéo tay Tinh Tinh thêm lực. Cô không biết vừa rồi hành động mất tự nhiên của mình có khiến cho bọn họ nghi ngờ không, tuy nhiên chẳng dám quay đầu lại, chỉ kiên trì bước tiếp.

Cô cảm giác được tay chân mình cứng nhắc như người máy. Cô cũng có thể cảm giác được có hai ánh mắt nhìn sau lưng cô, khiến cô đổ mồ hôi lạnh; nhưng ánh mắt này chỉ trượt qua, không giống như nhìn cô chăm chăm. Trần Tổng Mạn một khắc cũng không dám thả lỏng, dắt Tinh Tinh đi nhanh hơn, ba bước xông lên bậc thềm, đi vào cửa chính.

Rốt cuộc cũng qua ải, cô mới tìm chỗ nhẹ nhõm thở phào. Trước khi đưa Tinh Tinh về phòng, Trần Tổng Mạn đã không khống chế được bước chân mà đi đến cửa sổ. Ngắm lại lời của hai người đàn ông kia khiến cô cảm thấy có phần kỳ quái. Nhưng cuối cùng lòng hiếu kỳ đã đánh bại lý trí. Phòng heo tầm mắt của cô, ngoài sân cỏ kia, chẳng còn ai đứng ở đấy nữa.

Vậy có phải bọn họ đi tới nhà kho không?

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, quan sát thời gian, phát hiện vẫn còn tranh thủ được, cho nên cô quyết định mò đến nhà kho để thử vận may.

Hôm nay là ngày khu cô hoạt động, lại vào cuối tuần cho nên trên hành lang nhộn nhịp bệnh nhân tới lui, đương nhiên cũng có tiếng bàn tán xì xầm, mà Trần Tổng Mạn thì cố gắng không làm người khác chú ý. Rất nhanh chóng, cô đi đến một cửa khẩu quen thuộc, từ đây đi xuống chính là nhà kho.

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, giả vờ như đi ngang qua cửa khẩu, sau đó chột rề chỗ khác, giấu mình ở mặt sau bức tường.

Vừa mới nãy cô nhìn sơ, trước cửa nhà kho quả nhiên có một kẻ đứng, tuy vậy không phải August – hẳn là hai gã kia, một vào trong với August, một đứng ngoài xem chừng. Cô không biết bọn họ đến đây làm gì, càng không nhận thức được hai người đàn ông kia. Trần Tổng Mạn đứng ở nhà vệ sinh mà lòng có chút thấp thỏm.

Đợi ở cửa một lát, gã đứng gác cũng đi vào trong.

Tình hình hiện tại của August chắc là không tốt rồi, Trần Tổng Mạn phỏng đoán, dù sau đám người kia nhìn qua cũng chẳng giống người tốt. Nói không phải khen chứ lần này trực gác của Trần Tổng Mạn chuẩn cơm mẹ nấu luôn.

Hai tên nọ không phải người tốt, còn August thì chỉ có tính từ ‘thảm hại’ để hình dung.

Bởi vì vào nhà kho, August bất ngờ không kịp phòng thủ đã bị một trong hai người còn lại dùng lực mạnh nện vào lưng, tuy mất thăng bằng nhưng August vẫn kịp trụ vững, sau đó linh hoạt bò dậy từ đất, nháy mắt bật lên đưa tay vịn lấy cổ người kia.

“Mày muốn chết?” Ánh mắt August trông thật dữ tợn.

Trái lại kẻ đang bị hấn xiết cổ, trên mặt không hề có cảm xúc sợ hãi, mặc dù máu dồn lên mặt đỏ bừng, trên trán nổi gân xanh, nhưng thần thái vẫn như cũ. Lúc này, tên ngoài cửa tiến vào, vừa trông thấy cảnh tượng như vậy thì y liền xông tới, giằng lấy cánh tay August: “Mày làm gì đấy August, buông anh Thanh ra!”

August nghe xong, chỉ liếc mắt nhìn, tên kia theo bản năng thả tay hấn ra, thái độ cũng khép nép hơn trước.

“Tao...”

“Câm mẹ mày đi, Linh Bát!” Kẻ được gọi anh Thanh có chút khó khăn mở miệng.

August chậm rãi nói tay, tên Thanh cũng lao đảo vài bước, sau đó hỏn hển nói: “Tiến bộ đấy.”

August không trả lời.

“Mày đừng trách anh, August à.” Tên Thanh bước tới một bước, “tuy rằng cho đến nay anh với mày vẫn tiếp xúc nhau, anh cũng tin tưởng mày không phản bội bọn anh, nhưng mà anh thu được tin tức.”

Ánh mắt y tựa như rắn độc: “Có đứa nói mày nằm vùng.”

“Hơn nửa nhật ký nằm vùng của mày, giấu ở đây!” Y nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng dừng ở gương mặt tranh sáng tranh tối của August, cẩn thận quan sát hấn ta.

Đáng tiếc, August không những không sợ hãi, mà còn châm chọc cười: “Bệnh nhân tâm thần nằm vùng, anh Thanh có phải xem phim truyền hình nhiều quá không?” Ngừ khi khinh miệt.

“Anh có thể là bệnh nhân tâm thần, vì sao mày không thể nằm vùng chứ nhỉ?” Tên Thanh liếc Linh Bát, “để bọn này xóc cái nhà kho lên, rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ.”

August im lặng.

Bọn họ bắt đầu lao vào tìm kiếm.

Bàn tay August bỏ trong túi áo bắt đầu lăm lăm mồ hôi lạnh. Hấn bắt buộc bản thân không cần để tâm tới Linh Bát trong nhà kho đang tìm kiếm, còn tên Thanh thì đứng đối diện quan sát y.

August cũng biết bọn này dư thừa thời gian để làm cho kỳ được mới thôi, thậm chí kể cả hấn một đêm không về, bọn họ cũng có thể soạn ra cái lý do đủ khiến lòng người thuyết phục.

Đây là quyền lực. Căn ở nơi nào cũng giống nhau.

August ở viện tâm thần hai năm, lần đầu tiên không thể khống chế được cảm giác hoảng hốt của mình.

“Anh Thanh, không có!” Linh Bát sau khi kiểm tra một loạt, cái gì cũng chẳng phát hiện ra, bèn đi tới hướng tên Thanh báo cáo.

Y ngay cả đầu cũng không nâng: “Còn bên kia.”

Linh Bát nghe lời, bắt đầu tìm kiếm bên kia, hơn nữa cũng chỉ còn một thứ cần tìm – đó là đồng vải bố quen thuộc. Y bước qua, ngón tay có chút ghét bỏ lật vải, tiếp tục tìm kiếm.

Mỗi lần y cử động, Augus tâm trạng liền thấp thỏm một chút, trên tay vãi ra cơ hồ là mồ hôi. Lúc y tìm đến góc quen thuộc, tìm Augus như muốn ngừng đập, hần ngừng thở, chăm chú quan sát Linh Bát. Đương nhiên, ngoài mặt luôn cố giữ vẻ trấn tĩnh.

Sau đó, hần thấy Linh Bát tùy ý xốc đồng vải bố lên – thật lạ, phía dưới trống trơn, cái gì cũng chẳng có. Augus chậm rãi thở nhẹ nhõm một hơi, cả người đều buông lỏng. Nhưng chỉ vài giây sau đó, chân mày Augus lại khẽ nhíu. Trong nhà kho tuy rằng hỗn tạp, nhưng diện tích không lớn, muốn tìm cái gì chỉ cần tìm một chốc là xong.

“Anh Thanh, không có!” Linh Bát lần nữa báo cáo.

Tên Thanh dùng ánh mắt sắc bén quét qua toàn bộ nhà kho một vòng, tự thân đi tới kiểm tra những nơi mà Linh Bát đã động qua, không thể không nói, tuy rằng tên Thanh đứng đối diện, nhưng lực chú ý đều tập trung ở nơi khác. Vẫn như cũ, không có phát hiện.

“Chỉ là hiểu lầm.” Tên Thanh trở lại vị trí, đưa tay muốn vỗ vai Augus, nhưng lại bị hần lạnh lùng né đi.

Y chau mày: “Mày cũng biết, tui anh làm cái này, không thể không đề dặt, cẩn thận.” Y thu tay về, sọt vào túi quần, “chuyện hôm nay xin lỗi mày, người anh em.”

“Đừng gọi tôi là anh em” Augus cười nhạt, “tôi không bao giờ hoài nghi anh em của mình.” Augus nói, rồi lẳng lặng bỏ đi.

Khi sắp đến cửa, hần đột ngột dừng bước.

“Anh sẽ vì lần nghi ngờ này mà phải trả giá, người anh em à!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 34

Hai chữ anh em nói ra cực kỳ khinh miệt, Linh Bát đứng một bên vừa nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, dưới chân vừa động đã nghĩ muốn xông lên, lại bị tên Thanh ở cạnh ngăn cản. Dứt câu, Augus cũng đi một mạch rời khỏi kho hàng. Hần không sợ mình bị camera ghi hình, việc còn con đây tự khắc sẽ có người xử lý, hiện tại thì lòng hần chỉ nghĩ đến một điều duy nhất đó là: quyền nhật ký kia ở nơi đâu?

Trần Tổng Mạn vốn không thể đứng rình mò quá lâu được. Lần trước cô bị camera theo dõi ghi hình, cho nên lần này không thể phạm sai lầm thêm nữa. Cô đứng ngây người một lúc, rồi đi về phòng. Trở lại phòng bệnh, điều đầu tiên cần làm là đem con gấu của Augus ôm ấp, sau đó giả vờ vòng tay ra phía sau kéo khóa xuống, tốt lắm, nhật ký vẫn còn ở đây. Nó chính là quả bom hẹn giờ, tuy chưa kịp nổ nhưng nhất định sẽ nổ. Ngày nào cô còn giữ thì ngày đó sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, tuy rằng chỗ giấu này có vẻ khả quan nhưng cô không chắc sẽ qua mắt được tất cả.

Thật sự rất khó giải quyết vấn đề!

Trần Tổng Mạn ôm gấu nằm trên giường, suy xét nước bước tiếp theo của bản thân.

Có lẽ cô phải mang trà đồ cho khổ chủ, rồi sau đó nói cho Augus biết, cô đã tìm ra thân phận của hần rồi? Trần Tổng Mạn nghĩ, tối nay cô sẽ tìm một cơ hội giấu quyền nhật ký vào phòng hần, chờ hần tự phát hiện và thế là củ khoai lang nóng lại trao trả cho kẻ lùi khoai.

Không được! Vậy thì quá nhiều mạo hiểm, vạn nhất Augus chưa phát hiện ra, người khác lại đi trước hần một bước thì Augus cũng vẫn gặp nguy hiểm như nhau. Cái này không được, cái kia không được, Trần Tổng Mạn lại cảm thấy đau đầu. Hơn nữa cô còn không để ý, ban nãy là ai mạnh mẽ bảo sẽ không quan tâm chuyện này chứ?

“1204!” Một y tá gõ sắt phòng cô, “về sớm thế à?”

Trần Tổng Mạn ngẩng mặt nhìn, bởi lẽ nàng ta có chút quen thuộc, dường như là cô y tá nhỏ hai hôm trước ngồi đây chơi bài.

“Bên ngoài hơi lạnh.” Trần Tổng Mạn bò dậy từ trên giường, gãi nhẹ sau gáy, “hơn nữa tôi cũng hay ở trong phòng.” Cô liếc nhẹ đôi con ngươi, “có việc gì sao?”

Y tá nhún vai: “Không, tôi chỉ muốn nhắc nhở chị đi kiểm tra sức khỏe, chị cũng đang rồi mà, tranh thủ đi sớm.”

Trần Tổng Mạn có thể nhớ ra, hôm nay là ngày kiểm tra sức khỏe. Hiện tại tâm trạng không tốt lắm, hay là tìm Giang Hành nói chuyện phiếm nhĩ? Vì thế cô liền đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh, y tá kia thì theo sau cô.

“À, đúng rồi!” lúc Trần Tổng Mạn đứng ở cửa vừa định bước vào trong thì đột nhiên quay đầu nói, “cô giúp tôi nói với chị Hồng một tiếng, là tôi đi kiểm tra sức khỏe. Chỉ sợ lát nữa chị Hồng tìm không thấy thì lại phát hoảng lên.”

Y tá nhỏ nhăn mày, cười: “Vâng.”

Trần Tổng Mạn xoay lưng, đẩy cửa đi vào.

Đây là phòng kiểm tra sức khỏe, Trần Tổng Mạn còn chưa kịp có phản ứng thì bỗng nhiên bên sườn có một bàn tay to đóng sầm cửa lại. Tiếng ‘Rầm’ thật lớn khiến màng nhĩ cô muốn ù cả lên. Đôi tay cô bị hấn vụn chéo sau lưng, Trần Tổng Mạn chỉ thấy hoa mắt, thân người bị áp sát vào cánh cửa.

Gương mặt cô va vào lớp thủy tinh, hai tay thì bị siết chặt, các đốt ngón tay đều đau âm ỉ.

“Giang Hành anh làm gì đấy!” Trần Tổng Mạn hét to, “đùa cái quái gì, bỏ ra, đau chết mẹ đi được!”

Đằng sau không ai lên tiếng.

Bấy giờ Trần Tổng Mạn đột nhiên ý thức rằng: đằng sau mình có khả năng không phải Giang Hành. Cô bần rùn thôi giẫy dựa nữa, dùng sức hít thở sâu, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Cô cố gắng điều chỉnh thanh âm của mình cho thật bình tĩnh: “Anh là ai?”

Vẫn im lặng.

“Bác sĩ sẽ nhanh chóng tới đây!” Trần Tổng Mạn nói, “anh không thả tôi ra, chính anh cũng chạy không thoát. Tôi không thấy mặt anh, hiện tại tôi nhắm mắt, còn anh thì đi nhanh đi. Cái gì tôi cũng sẽ không biết.”

Trần Tổng Mạn nhắm mắt lại, lẳng lặng ghé vào trên cửa, tim đập hỗn loạn.

Anh ta tốt cùng là ai? Còn cô làm vậy có đúng không?

Gian phòng thậm chí tĩnh lặng đến mức, tiếng kim đồng hồ di chuyển và tiếng tim đập đều khắc họa rõ ràng.

Nửa ngày, Trần Tổng Mạn mới cảm giác được sự buông lỏng. Cô chậm rãi xoay mặt sang hướng khác, nhắm mắt.

“Anh đi nhanh đi.”

Đã buông tha cô, phải chăng cô tạm thời không gặp nguy hiểm?

“Kém thông minh.” Trong bóng tối, người nọ đột nhiên mở miệng.

Trần Tổng Mạn giật mình mở to mắt, tức giận dùng đũa: “Giang Hành, anh biến thái!”

Một thân áo blouse trắng đứng trước mặt cô, khoanh tay, ung dung nhìn cô. Vốn còn định mắng chửi Giang Hành, nhưng lúc này Trần Tổng Mạn không thể nói thêm gì nổi. Cô hoảng loạn, tức giận, rồi sùng sốt, sau đó hai tay ôm mặt ngồi thụp xuống sàn, đầu vùi vào gối, câm lặng.

“Anh có biết tôi sợ lắm không hả?” giọng Trần Tổng Mạn run rẩy, trước đó, cô đã từng tưởng tượng ra tình huống xấu nhất.

Cô không dám ngẩng lên, bởi lẽ giờ đây gương mặt cô đều là nước mắt: “Giang Hành, anh là đồ quỷ cái!” Trần Tổng Mạn có chút nức nò.

“Anh là đồ chết tiệt, chết bầm, chết giẫm!” Trần Tổng Mạn càng mắng càng to tiếng, cuối cùng ngược nhìn lên, vẫn thấy Giang Hành biểu cảm trầm mặc.

Lúc sau, Giang Hành mới hỏi: “Nếu tôi thực sự là kẻ muốn hại cô, cô có biết kết cục ra sao không?”

Trần Tổng Mạn nghe xong, không thềm đề tâm.

“Nếu là thật, vừa rồi sẽ không dễ dàng buông tha cô đâu. Cũng không vì một câu cô không nhìn thấy diện mạo tôi mà sẽ bỏ đi, hiểu ý tôi chứ?”

“Anh muốn nói gì?”

Giang Hành nhẹ kéo tay cô, dùng chút sức, nhấc cô lên đặt ngồi vào ghế dựa.

“Cô lừa y tá trưởng còn có thể.” Anh ngồi đối diện với cô, chột đáp.

Trần Tổng Mạn nhất thời quên khóc, chỉ biết nhìn chằm chặp anh.

Giang Hành thở dài, buổi sáng hôm nay tôi vừa đến, y tá trưởng liền kéo tôi đi xem lại băng ghi hình, tôi là bác sĩ của cô, bà ấy làm như vậy cũng là đương nhiên.

“Vẫn là nhà kho. Lần trước tôi không truy cứu, nhưng lần này thành thật khai báo đi.”

Trần Tổng Mạn cắn cắn môi, chẳng nói.

“Đã bảo cô đừng thân cận August mà.” Giọng Giang Hành khá mệt mỏi.

“Anh đã sớm biết?” Trần Tổng Mạn tròn mắt hỏi anh.

Giang Hành cười khê một tiếng: “Chẳng biết gì sất.” Ngón tay thon dài khê điểm huyết thái dương, “nhưng là tôi còn biết dùng não để nghĩ.”

Biểu cảm Trần Tổng Mạn trắng bệch: “Anh không cần thế đâu. . .” Trong thanh âm cũng hơi bình tĩnh lại, “anh ở đây lâu, còn tôi vừa tới, kiểu gì cũng không hơn anh nổi.”

Trần Tổng Mạn tức điên: “Là anh không nói rõ, tôi làm sao biết? Anh bảo không thân cận August, sẽ gặp phiền phức, nhưng sao tôi biết cái gì phiền phức chứ?”

Giang Hành bình thản trả lời: “Có một vài chuyện tôi phải xử lý, giống như có vài nơi không thể không đi giống nhau.”

Cô chỉ chỉ camera ở góc tường: “Anh bảo tôi giữ khoảng cách với hắn, hiện tại tôi cũng muốn giữ khoảng cách với anh!”

“Lý do?” Giọng của Giang Hành trở nên cương nghị, anh đứng lên, hai tay chống trên bàn, từ trên cao nhìn xuống, “cô có bao giờ nghe lời tôi? Hoặc xem tôi là bác sĩ của cô?”

“Trần Tổng Mạn, cô còn nhớ mục đích cô ở đây là gì hay không?” Ánh mắt anh khóa chặt người Trần Tổng Mạn, “đây là viện tâm thần, không phải chỗ chơi đùa, cũng không phải chỗ kết bạn. Tôi hỏi cô, cô có nhớ ban đầu cô đã nói gì với tôi?”

Trần Tổng Mạn như bị tạt nước lạnh.

Cô nhớ lúc đó mình từng nói, cô hi vọng bản thân nhanh chóng chữa khỏi bệnh, tìm ra kẻ sát hại cha cô, tìm ra chân tướng của mình.

“Tôi cho rằng thời gian dài như vậy cô sẽ tin tưởng tôi.” Giang Hành thản nhiên nói, trong giọng vài phần lạnh lẽo, “cho dù cô thích August, cũng nên xem tôi là người đáng để tin nhiệm, một người bạn có thể giúp đỡ cô khi cô gặp rắc rối.”

Giang Hành vươn tay bắt lấy cằm cô: “Xem ra, tôi đã nghĩ nhiều.”

“Không.” Trần Tổng Mạn cố gắng bình tĩnh, “tôi không hề quên. Vì tôi không quên nên tôi mới kiên trì sống đến bây giờ.”

“Anh cho là tôi dễ dàng chống đỡ hiện thực sao? Những lúc tôi ở một mình, tôi đã luôn kiểm chế bản thân để ngăn mình làm ra những chuyện hối hận cả đời.” Tâm trí cô đột nhiên thoáng sáng, “tôi luôn tin anh, Giang Hành ạ! Người duy nhất tôi tin tưởng là anh, nhưng tôi không thể bỏ mặc August.”

“Có lẽ một số việc nên buông bỏ, mà tôi thì không buông được, bởi hắn là bạn tôi.”

“Tôi không quên lời mình đã nói.”

“Người tôi tin tưởng nhất chính là anh.”

Trần Tổng Mạn dứt lời, phòng kiểm tra sức khỏe có phần im ắng.

“Hắn là bạn quan trọng nhất của cô, tôi là người cô tin tưởng nhất, vậy vì sao vừa rồi muốn giữ khoảng cách với tôi?”

Giang Hành vẫn duy trì động tác cũ, nâng cằm cô, nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô một con đường thoái thác.

“Tôi chỉ nghe lời thật lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 35

“Tôi chỉ nghe lời thật lòng.”

Sau khi nói xong câu đó, Giang Hành không ừ hừ gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn Trần Tổng Mạn.

Cô cảm giác được một áp lực vô hình tựa như núi Thái Sơn đè lên tâm mình, tựa hồ khiến cô không ngẩng dậy nổi, thậm chí hô hấp cũng có chút gian nan. Đáy mắt cô đột nhiên dâng lên những phức tạp, các loại ý niệm cũng bắt đầu chuyển động trong đầu.

Nửa ngày, Trần Tổng Mạn mới thân nhiên đáp: “Tôi né tránh anh, vì không muốn anh hiểu lầm.” Lúc cô nói ra lời này, chẳng khác nào ngôn ngữ được lập trình của máy móc, bởi chẳng có lấy một tia cảm xúc.

“Hiểu lầm gì vậy?” Giang Hành hơi nhíu mày.

Chỉ là một biểu cảm đơn giản của anh, nhưng thu vào tầm mắt của Trần Tổng Mạn thì nó tựa như búa tạ nện xuống, tuy nhiên – ngoài mặt cô gái vẫn tỏ ra bình thản.

“Hiểu lầm tôi thích anh.” Giọng cô hạ thấp, “đây là lời thật lòng.”

Dứt lời, Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi như thể vừa trút được gánh nặng vô hình xuống, cho nên bạo dạn nhìn thẳng Giang Hành.

Mà giờ phút này, đôi mắt Giang Hành dao động tựa quả cầu thủy tinh bị ngọn lửa nung nóng, rất nhanh – thủy tinh vỡ tan thành triệu mảnh, bay tán loạn trong không gian. Cô đột nhiên ngờ vực. Cô luôn luôn nghĩ Giang Hành sẽ không thích mình, bởi lẽ cô phỏng đoán việc Giang Hành chiều cổ mình chẳng qua là nhờ quen biết với cha cô, hơn nữa lúc ban đầu cô đối với anh có phần tin tưởng cũng là do mối quan hệ ấy.

Kỳ thực cô cũng từng ảo tưởng Giang Hành có chút tình ý với cô, thậm chí từng từng rung động, nhưng hảo cảm chỉ là hảo cảm, vài giây xao xuyến thì gìn giữ được bao lâu?

Anh là bác sĩ, còn cô là bệnh nhân tâm thần.

Sự chênh lệch không chỉ đơn giản là xuất thân tầm thường, trình độ học vấn không tương xứng, mà tình huống cô đang mắc phải lại nghiêm trọng hơn những điều kể trên gấp hàng trăm lần, tựa hồ chẳng thể phá bỏ rào cản nổi.

Cô thích Giang Hành ư? Đáy lòng vang lên một câu, là thích. Vậy thích bao nhiêu? Không rõ.

Anh là người ở viện tâm thần đối xử với cô như người bình thường, hơn nữa lại là một tên đàn ông đầy hấp dẫn, ngày ngày ở bên cạnh cô; giả mà nói không thích thì quá dối lòng đi.

Nhưng Trần Tổng Mạn thực sợ hãi, cô sợ Giang Hành đối với cô chỉ vì “nhặng on”, cô sợ hãi mình bị anh từ chối tình cảm, cô sợ hãi từ nay về sau mình sẽ không còn giống như hiện tại – mặt đối mặt với anh một cách điềm nhiên.

Ngày xưa cô từng thầm mến học trưởng cùng trường, nhưng đến giờ cũng không có cảm giác này với ai khác. Thật cẩn thận, lo được o mắt, mỗi một lời thốt ra phải suy xét nhiều lần. Đôi khi trăn trở mất ngủ đã hồi tưởng bản thân có làm chuyện gì sai phạm không. Giang Hành thích mình ư? Thích chứ? Không vui à? Không thích thì sao, mà thích thì sao.

Cô là bệnh nhân tâm thần, là quả bom hẹn giờ trong mắt bao người khác. Có khả năng là tội phạm giết người, trên tay từng dính đầy máu tươi khiến cô cảm giác đời này không gột rửa nổi, lại hi vọng xa vời có một kẻ cam tâm tình nguyện dắt tay mình đi qua bão giông?

Hướng chi Giang Hành tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đẹp trai, phong độ, đầy ắp phụ nữ yêu thích anh. Cho dù không phải cô, cũng có người ưu tú hơn cô. Trần Tổng Mạn từng ảo tưởng qua, khi đứng cạnh Giang Hành cô sẽ có bộ dạng thế nào. Thế nhưng cô không hi vọng lựa chọn đó là cô. Bởi vì cô sợ bản thân vậy bản Giang Hành.

Cô chính là tự ti, đáy lòng dâng lên bao nhiêu chua xót. Đây không phải cô cãi chày cãi cối, mà là sự thật khó mà chối bỏ. Vì vậy những lời này khi nói khỏi mồm, cô nhất quyết không hối hận. Giang Hành nhìn chằm chằm Trần Tổng Mạn, cảm xúc từ phức tạp dần chuyển hóa thành bình thản, giống như mọi hôm, điềm nhiên quan sát cô.

Trần Tổng Mạn liềm mạng đè nén phiền muộn, nỗ lực duy trì vẻ mặt ung dung.

“Anh hiểu.” Ngón tay anh nhẹ nhàng loi khỏi cầm cô.

Trần Tổng Mạn lúc này đã muốn khóc nhưng cô cố gắng quay đầu đi chỗ khác, đem nước mắt nuốt trở ngược vào tim.

“Muốn biết anh với cha em có mối quan hệ thế nào không?” Giang Hành đột nhiên nhắc tới Trần Khánh Dân.

Trần Tổng Mạn không hiểu vì sao anh lại nhắc tới cha mình, nhưng vẫn gật đầu vội vã, vì cô sợ bản thân nói thêm mấy câu nữa sẽ khóc tại đây.

Giang Hành cúi đầu, nhìn trong tay hồ sơ bệnh án, phía trên là ảnh thẻ Trần Tổng Mạn thanh tú xinh đẹp, tựa như một nữ sinh lớp trung, “em từng hỏi anh có động qua dao phẫu thuật không, hiện tại anh sẽ nói cho em, anh từng có.”

Ngón tay Giang Hành lướt qua gò má Trần Tổng Mạn trong ảnh, đầu ngón tay dường như cảm nhận được hơi ấm, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng đi vài phần, “năm đó anh là tốt nghiệp khoa nghiên cứu sinh, vào bệnh viện thành phố T thực tập, hướng đạo sinh là bác sĩ xuất sắc nhất khoa giải phẫu thần

kinh.”

“Khi ấy, mục tiêu của anh chính là trở thành bác sĩ giỏi hơn cả thầy anh, vì vậy anh học hành bán mạng, không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào. Rót cuộc 3 tháng sau anh trở thành trợ lý số một của thầy, đứng vào bàn phẫu thuật.” Ánh mắt Giang Hành giống như xuyên thấu qua hồ sơ, thấy được cái gì phảng phất, “mà bệnh nhân nằm trên bàn phẫu thuật đầu tiên anh gặp, chính là cha em”

Nghe đến đây, chân mày Trần Tổng Mạn cau lại.

Khỏe môi Giang Hành khẽ nhếch: “Cha em có khối u trong đầu, nhưng là khối u lành tính.”

“Trước lúc gây tê cha em, chỉ có ông ấy thấy chân anh run rẩy, vì thế ông ấy mới cầm tay anh, bảo anh đừng khấn trương, cứ bình tĩnh mà làm” Giang Hành nói, “không nghĩ tới, lúc anh nhận được nhiệm vụ rồi, thần trí anh lại trống rỗng đáng sợ.”

Trần Tổng Mạn lắng lắng nghe, đáy lòng ngổn ngang trăm mối.

“Bệnh nhân trấn an bác sĩ không cần khấn trương, điều này khiến anh thấy có chút giật mình.” Giang Hành cười khẽ, “rốt cục cuộc phẫu thuật thành công, sau đó anh cùng cha em làm bạn, còn giữ liên lạc với nhau.”

“Phận làm con như em thật thất bại” Trần Tổng Mạn lầm bầm, “cha em bệnh nặng mà em lại chẳng biết gì.”

“Là cha em không muốn anh nói cho em” Giang Hành ngừng đầu nhìn cô, “sau này lúc cha em tán gẫu với anh, ông biết anh đã rời khỏi bệnh viện cũ, đến làm việc ở bệnh viện tâm thần nên ông yêu cầu anh giúp ông quan sát con gái mình một chút.” Giang Hành chậm rãi buông chữ, “cho nên, Mạn à, kỳ thực anh của hai năm trước đã sớm nhận biết em.”

Hai năm trước?

Hai năm trước cô đang làm cái gì?

Trần Tổng Mạn hồi tưởng nhanh chóng, bản thân hai năm trước chỉ vừa mới học đến năm ba, phân ngành là khảo cổ nghiên cứu và hệ tiếng Trung, mà hệ tiếng Trung thì có rất ít sinh viên chính quy lựa chọn, cho nên cô quyết định tiếp tục học nghiên cứu.

Hai năm trước, cô hẳn là mỗi ngày đứng ở thư viện, điên cuồng tìm đọc các loại tư liệu rồi?

Mà người đàn ông đối diện cô... Trần Tổng Mạn nhìn lướt qua vầng trán cao, hàng mi đen nhánh, sống mũi thật cao, môi mỏng, khuôn mặt điển trai của Giang Hành. Dung mạo này, đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô?

“Cho nên.” Giang Hành tiến đến trước, tự rút ngắn khoảng cách giữa anh và Trần Tổng Mạn, “anh biết em hai năm”

Dường như là một tiếng sét vừa nổ tung trong đầu.

“Không phải nhất thời xúc động, cũng không phải nhất thời nảy sinh.” Giang Hành mỉm môi, ánh mắt anh tựa trời sao vụt sáng, “hai năm tình cảm bén rễ, cắm sâu vào tim anh rồi.”

Trần Tổng Mạn tựa như bị búa vảy trong đáy mắt kia, cô cứng nhắc chuyển tầm nhìn, giọng điệu đông cứng: “Em không hiểu anh nói gì.”

“Em hiểu!” thanh âm Giang Hành mang theo sự khẳng định, “anh không phải nông nổi thiếu niên, em cũng không phải hoài xuân thiếu nữ.”

“Nước cờ này em không dám đi, anh dám”

Trần Tổng Mạn mạnh mẽ quay đầu.

Anh đã nhìn ra ư? Anh biết cô thích anh, anh biết cô thường hay ý lại, anh biết tất cả sao?

Giang Hành nhú mày: “Mặc kệ em thích ai, nhưng anh chỉ hi vọng em đừng có ý né tránh anh.” Giang Hành vừa nói, vừa tới gần Trần Tổng Mạn, thừa dịp cô còn đang ngơ ngẩn, môi mỏng hôn lên gương mặt cô.

Một chút nhỏ bé, tựa cánh chuồn lướt nước, dịu dàng, xao động, quả thật giống như những gì anh từng tưởng tượng.

“Nếu em muốn, anh vẫn mãi là kẻ đáng tin nhất của đời em” Lần thứ hai hôn vào má.

“Khi em gặp khó khăn hay sầu não, cứ mạnh dạn quẳng sang đây, mọi thứ để một mình anh gánh hết.” Lần thứ ba, tiếp tục hôn.

“Anh chờ em kiểm điểm lại tim mình.” Cuối cùng, nụ hôn rơi xuống mu bàn tay cô.

Giang Hành ngừng đầu, bắt gặp biểu cảm hoảng hốt của Trần Tổng Mạn, chỉ nhẹ nhàng cười: “Em đó, trốn không thoát anh đâu. Em có thể giả vờ không nhớ gì, và ngày mai mọi thứ lại trở về nguyên trạng.”

Anh cúi đầu, nhìn công chúa mang hải thủy tinh của anh, chỉ nhìn thấy áo bệnh nhân rộng rãi, lộ ra xương quai xanh và vai gầy khiến anh đau lòng khôn

xiết.

Giang Hành đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, chuyển tầm mắt ra ngoài kia, khoe môi vẽ lên một đường cong bất đắc dĩ: “Ai nói em bệnh, anh mới là bệnh không nhẹ đây.”

Như là muốn nói cho Trần Tổng Mạn biết, như là tự than thở với mình.

Thời gian hai năm, quan sát một cô gái xa lạ chỉ vì người bạn ủy thác mình, nhưng trong một năm rưỡi qua lại vô thức bị người ta gây mê trái tim mất tính. Sau đó, lúc cô gái gặp chuyện không may, Giang Hành lập tức soạn giấy xác nhận tâm thần nhưng không biết nên mở miệng thế nào để giao cho cô gái, cũng không biết nói gì hơn.

Gặp mặt cũng nói được gì?

“Hello, lần đầu gặp mặt, tôi biết em đã hai năm nay.” Vẫn là cái gì cũng không nói, cứ trực tiếp đưa giấy xác nhận cho cô là xong?

Vô luận thế nào Giang Hành cũng đều không hề làm. Anh đem giấy đưa cho một gã bạn thân, đội trưởng đương nhiệm đại đội cảnh sát hình sự thành phố T, ngàn lần căn dặn y nhất định phải mang thứ này đến cửa tòa án. Anh cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy. Thậm chí lúc hoàn tất hết thủ tục rồi anh vẫn nghĩ chẳng thông.

Thẳng đến ngày đó Giang Hành ở trên xe cảnh sát, thấy từ trên cồng khênh xuống một cô gái – bệnh của anh mới thực sự phát sinh, chầm chậm lay lan, tựa như một năm rưỡi tồn tại mầm mống, giờ mới kịp nảy mầm. . .

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 36

Có rất nhiều chuyện không phải Giang Hành không muốn nhắc tới, nhưng anh sợ một khi nói ra thì hình tượng của bản thân trong lòng Trần Tổng Mạn phút chốc sẽ bị hủy hoại tan nát. Anh đứng bên cửa sổ một hồi, xoay người lại, mới thấy sau lưng đã chẳng còn ai.

Anh đột nhiên có chút hối hận.

Có lẽ vừa rồi anh không nên xúc động như thế, bị cô nói vài câu đơn giản đã đem hết điều chôn giấu trong tim thổ lộ, giờ mới thấy cái gì là gánh lấy hậu quả. Hóa ra cô gái nhỏ đã bị anh dọa cho chạy mất.

Giang Hành cúi đầu nhìn bàn tay, vô lực nắm thành nắm, rồi lại buông rơi. Nửa ngày, anh rời đi bệ cửa, đến bàn làm việc của mình kéo ra một ngăn tủ, lấy chiếc hộp gỗ nhỏ bên trong. Ánh mắt Giang Hành trở nên hòa hoãn hơn, anh chậm rãi ngồi xuống, đưa ngón tay vuốt ve mặt ngoài vỏ hộp.

Cạch một tiếng, hộp gỗ được mở ra.

Bên trong là chiếc ví tiền màu xanh của nữ, và một cái di động cũ. Anh cầm ví tiền lên, để lộ những bức ảnh chụp đơn sơ. Có ba người, hai người, một người. Nhưng điều giống nhau là – trên ảnh chụp đều có một cô bé tóc dài, môi cười tươi tắn. Viên ảnh đã có nếp cong, là biểu hiện của việc thường xuyên lật xem nó.

Giang Hành chẳng biết đã xem ảnh bao nhiêu lần, mỗi lần đều nhìn ngắm cô gái nhỏ với nhiều cung bậc cảm xúc. Nghịch ngợm với đồ jeans hoặc điệu dáng trong váy hoa xinh đẹp.

Cuối cùng, khoe môi anh cong lên nét cười, cẩn thận đặt ảnh vào hộp, lại cẩn thận gài nắp lại, cho vào ngăn tủ. Nếu Trần Tổng Mạn không nghĩ thì anh cũng sẽ không bắt ép. Lúc tia nắng mặt trời rơi trên kính anh, đã chiếu nên một mảng sáng lóa.

Anh có đủ thời gian, có thừa nhẫn nại, đương nhiên càng tin vào năng lực của bản thân mình.

Giang Hành nheo mắt, thăm nhủ, Trần Tổng Mạn, chỉ anh hiểu em mà thôi.

Trần Tổng Mạn chính là đào tẩu về phòng bệnh.

Nhớ tới vừa nãy thừa dịp Giang Hành không chú ý mà chạy đi, cái loại cảm giác khẩn trương này đến giờ vẫn còn hồi hộp trong lòng, dường như bản thân phạm vào sai lầm gì to tát lắm, vừa có chút ngu ngốc, lại vừa có chút gầy vò. Cho nên Trần Tổng Mạn thấy mình thật mất mặt.

Một hồi sau, cô bèn nhanh chóng chạy đến bên giường, ngã ồm lên, dùng chăn bao kín cả người mình, toàn bộ thế giới đều được thu vào một không gian riêng tư nho nhỏ. Trước mắt cô tối đen, nhưng ngoài tai lại tràn đầy nhịp tim đập mạnh. Cô vừa rồi quả thật không thể tin được mình đã nghe gì, mình đã thấy gì, quả thực khó mà tin nổi. Trần Tổng Mạn sờ sờ gò má, cô có cảm giác bờ môi ẩm áp vẫn còn hôn lên má cô.

Làm sao bây giờ?

Cô vừa mới quyết định buông tha cho anh, nhưng anh đối đãi với cô như vậy bảo cô nhẫn tâm buông tay kiểu gì? Trần Tổng Mạn nhất thời hít thở có phần khó khăn, vì thế đem chân xốc lên để không khí tràn vào đầu óc, cô đột ngột cảm thấy thần trí mình thanh tỉnh rất nhiều.

Ông trời ơi, cô nằm dài trên giường, ánh mắt ngó đăm đăm trần nhà trắng xóa, đáy lòng có vô số đóa hoa không ngừng nở rộ. Trần Tổng Mạn khép mắt, lạy Chúa, nếu đây là mộng đẹp thì làm ơn đừng khiến cô tỉnh giấc.

Hơn nữa... Trần Tổng Mạn nghe thanh âm nhỏ nhẹ thì thảo bên tai rằng, nếu có thể cho cô một con mộng đẹp, vậy sáng mai tỉnh dậy có thể khiến cô trở lại cuộc sống bình thường? Không bị rối loạn trầm cảm, không có mất mát của người thân, không có mẹ kế và em gái sinh sự, cũng không có những chuyện bất hạnh khác xảy đến. Cô vẫn là một cô nữ sinh cấp ba, vẫn ở trong một chiều tà óng vàng rực rỡ, trông thấy người thanh niên tên gọi Giang Hành.

Mà đừng giống như hiện tại.

Đầu Trần Tổng Mạn có chút đau, vì vậy thôi không nghĩ nữa, chỉ thấy đôi hàng mi long lanh nước mắt.

Ngày hôm sau, Trần Tổng Mạn lại bị y tá nhỏ gọi đến phòng kiểm tra sức khỏe. Cô vốn đã ăn cơm xong, chuẩn bị ra ngoài sân thể dục thể thao, không ngờ tới giữa đường đã bị người ta giải đi chỗ khác. Trần Tổng Mạn nhìn kỹ, mới phát hiện ra đó là y tá ngày hôm qua. Cô cảnh giác lùi về sau một bước: “Cô tìm tôi có việc?” Đối với vị y tá này, Trần Tổng Mạn hình thành một bóng ma tâm lý.

Y tá nhỏ cười tủm tỉm nhìn cô: “Bác sĩ Giang nói, hôm qua chị đi vội nên chưa kịp kiểm tra sức khỏe, giờ tôi mời chị đi kiểm tra này.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, hận không thể tông đầu vào tường, đầu nát như tương.

Cô chậm rì rì đi vào phòng kiểm tra sức khỏe, dọc đường đi còn đang bối rối không biết lát nữa nên làm thế nào để đối mặt với Giang Hành, rồi chợt phát hiện ra tình huống ở phòng khám cơ bản không như cô tưởng tượng. Rõ ràng ồn ã, giống hệt một khu chợ đang giờ buồn.

Trần Tổng Mạn phóng tầm mắt nhìn xung quanh, hầu hết đều là bệnh nhân và y tá, mà cách đó không xa, Trương Tiểu Hồng mồ hôi nhễ nhại đang bước lại phía cô. Hành lang có chút chật chội, cho dù chỉ vài bước đường ngắn ngủi nhưng Trương Tiểu Hồng phải mất mấy phút mới có thể vượt qua vòng vây để đến.

“Mạn à, mệt chết chị!” Trương Tiểu Hồng thở hổn hển nhìn Trần Tổng Mạn, vừa xoa thắt lưng vừa hùng hổ nói, “hôm nay là cái ngày gì mà nhà nhà đi kiểm tra sức khỏe, người người đi kiểm tra sức khỏe.”

Trần Tổng Mạn nhún vai tỏ ý không rõ ràng.

Vì thế hai người đều phải đứng ở cuối, ngoan ngoãn xếp hàng. August đứng đằng trước cô, một thân cao ráo chắn ngang tầm mắt.

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói August vang trên đỉnh đầu cô.

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu, chỉ có thể trông thấy mái tóc hồng của hắn, theo bản năng trả lời: “Hôm qua vừa gặp nhau mà?”

“Ngày hôm qua?” August quay đầu nhìn cô, híп mắt.

Trong lòng Trần Tổng Mạn nhất thời lộp bộp, liền cười cười: “Đúng đó, sáng hôm qua còn ở bệnh viện thấy anh, nhưng mà anh nói chuyện với người khác nên tôi cũng không gọi.”

August bước lên phía trước một bước, Trần Tổng Mạn cũng đuối theo một bước.

“Nghe nói hai hôm trước cô đi ngang nhà kho.” August vào thẳng vấn đề, “cô đi làm gì?”

Trần Tổng Mạn nghe xong giật mình. Cô bình tĩnh nhìn xung quanh đông đúc người, sau đó đem những lời kể với y tá trưởng thuật lại cho August nghe. Vừa dứt lời, đột nhiên cô nhớ tới Giang Hành từng nói “loại lý do này còn có thể qua mặt y tá trưởng”, rồi cô bèn nói thêm, “bác sĩ Giang cũng biết nữa.”

August kỳ thực không có biểu cảm gì, chỉ khi vừa nghe thấy câu này thì hắn hơi nhíu mày một chút.

“Anh ta đã quay lại?” August hỏi.

Trần Tổng Mạn gật đầu, kiễng chân chỉ chỉ một bóng dáng mờ nhạt ở hàng cuối: “Anh xem, Giang Hành ngồi đằng kia.”

August cúi đầu, hàng mi khẽ chớp: “Xa như vậy mà còn thấy được, mắt cô cũng tốt quá nhỉ?”

Trần Tổng Mạn có thể đột nhiên nhận ra rằng: vừa rồi chỉ nhìn thấy mơ hồ nhưng có thể khẳng định người nọ là Giang Hành. Cô làm sao biết đó là Giang Hành? Rõ ràng cô cũng không thấy rõ, nhưng sâu trong lòng cô vang lên một thanh âm nhỏ nhỏ bảo rằng anh ta là Giang Hành. Cô, hóa ra đã thích anh nhiều đến mức này?

“Được lọt vào mắt xanh của cô, Giang Hành hẳn là rất đáng thương.” August đang trầm mặc bỗng ngẩng lên đưa tay vuốt tóc Trần Tổng Mạn.

Cô tròn tròn mắt: “Tôi biểu hiện rõ thế à?”

Đôi con ngươi của August tựa hồ có phần phức tạp: “Kỳ thực biểu hiện của cô không rõ ràng, nhưng tôi chỉ vừa quăng cho cuộn len, cô đã chạy ra bắt rồi.”

Trần Tổng Mạn giả vờ tức giận đánh đánh August.

“Anh ta biết hay không?” August nghi vấn.

Trần Tổng Mạn lắc đầu do dự: “Giang Hành không biết, còn cho rằng tôi thích anh.”

Lần đầu tiên trên mặt August xuất hiện biểu cảm vỡ tan: “Còn không phải cô đẩy tôi vào ổ gai à?” Thái độ này rõ ràng chỉ có thể là nguyên văn của Abel, hiện tại nhìn August nói ra Trần Tổng Mạn có chút khó mà tin được.

“Vẫn là Abel đối với anh có sức ảnh hưởng, anh xem, giờ anh đã trở nên hòa nhã rất nhiều.” Cô bắt lấy cánh tay của August, vui mừng nói.

Phòng chừng đây là thói quen vài lần trước August từng giả vờ làm Abel cho nên Trần Tổng Mạn cũng tốt bụng không vạch trần hắn. Mà sắc mặt August bấy giờ nhợt nhạt như khi ăn gừng.

“Tôi thích cô, anh ta phản ứng thế nào?” August nhìn Trần Tổng Mạn hỏi.

“Vấn đề này hẳn cậu nên hỏi đương sự là tôi thì tốt hơn đây.” Là giọng điệu của Giang Hành.

Trần Tổng Mạn ngẩng lên nhìn trái nhìn phải mới phát hiện ra trong lúc không để ý, bọn họ đã chạy tới hàng đầu, hiện tại ngồi trước mặt August đứng là Giang Hành một thân blouse trắng. Quả thực là anh! Xác thực người ngồi ở đây là Giang Hành, Trần Tổng Mạn càng thấy sự tình thêm chua xót. Chỉ sợ hiện tại anh đã cho rằng, cô đã phải lòng August mất rồi. Giang Hành nhìn cũng không nhìn August một cái, chỉ nói một chữ: “Ngồi.”

August hào phóng ngồi xuống, lưu loát xắn tay áo lên: “Vậy xin hỏi bác sĩ Giang, anh có phản ứng gì?” August khôi phục giọng điệu lạnh buốt như trước, thái độ không chút khách sáo.

“Câu trả lời của tôi chính là...” Giang Hành vừa kéo dài thanh âm, vừa một bên dùng bông gòn sát trùng da, sau đó cũng không có lấy một loạt ống tiêm được xếp sẵn trên bàn, mà lấy trong túi áo ra một ống tiêm khác, ngay lúc August còn chưa kịp phản ứng thì đã tiêm vào.

Lúc trên tay August truyền đến đau nhói hẳn mới có phản ứng, toan rút tay về nhưng lại bị Giang Hành giữ chặt. Gương mặt hắn vô cảm nhìn anh, còn anh thì ngẩng đầu cười nhẹ: “Hết cách, cậu không uống thuốc, không phối hợp điều trị thì tôi chỉ còn biện pháp này.”

Tầm mắt anh chuyển sang giấy xét nghiệm máu để trên bàn, phía trên viết về tình trạng của August. Giang Hành tìm cho hết thuốc vào, sau đó rút ống, ấn bông vào, một loạt hành động vô cùng lưu loát.

“Cậu đang trả thù tôi?” August không giãy dụa, chỉ khiêu khích hỏi Giang Hành.

Giang Hành lướt đôi con ngươi ngang người ở đằng sau August – kẻ luôn luôn trốn anh – Trần Tổng Mạn, chỉ thần nhiên đáp rằng: “Tôi không có hứng trả thù cậu, tôi chỉ là đơn thuần muốn thấy cậu khó chịu mà thôi.”

Anh dùng nhíp gấp bông lên quan sát vết tiêm, tiếp theo ném nó vào thùng rác: “Người kẻ tiếp.”

Trần Tổng Mạn không thể không ngồi đối diện với Giang Hành, ngón tay mất tự chủ xoắn lại vào nhau.

“Tay.” Giang Hành nói một chữ đứng.

Trần Tổng Mạn do dự giây lát rồi ngoan ngoãn xắn tay áo, chìa tay cho anh. Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo tới. Trần Tổng Mạn ngượng ngịu một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Hành, chỉ thấy Giang Hành từ đầu đến giờ vẫn luôn quan sát cô, vừa vặn gương mặt cô thu hết vào đáy mắt đen tuyệt đẹp ấy.

Nhưng lại quá lạnh lùng.

Giang Hành cũng không làm chuyện thừa thãi gì, anh cầm cổ tay cô đặt trên đệm, buông lỏng tay, bắt đầu dùng bông sát trùng. Động tác như những bệnh nhân bình thường khác, biểu cảm cũng vậy, tựa như sự việc hôm qua không phát sinh, tất cả đều trở về nguyên trạng. Cho nên vẫn chỉ có cô mới là kẻ luôn bất an sao? Còn mộng đẹp vốn đã tàn?

Trần Tổng Mạn nhìn ống tiêm, ngón tay bất giác run rẩy.

“Đừng cử động.” Giang Hành thấp giọng dặn dò, bàn tay rất tự nhiên chạm lấy ngón tay nhỏ xinh vừa nhúc nhích.

Dường như có luồng điện từ bàn tay xuyên vào lòng, nhất thời tim cô đập mạnh như trống, một luồng nhiệt chạy dọc từ bàn chân tới gò má, cô có thể cảm nhận vành tai mình lúc này sắp bị lửa đốt đến nơi. Quả nhiên vẫn rất rõ ràng, khó trách August dễ dàng đoán được. Trần Tổng Mạn kim không được hít thở sâu, cố gắng khống chế cảm xúc đang dâng trào. Mà Giang Hành lại còn giống như đối đãi với các bệnh nhân khác như vậy, cầm một chiếc ống tiêm chứa dung dịch thuốc màu vàng nhạt.

Y tá bên cạnh đem kết quả xét nghiệm của Trần Tổng Mạn đưa cho Giang Hành, anh tùy ý cầm lấy rồi mở ra, sau đó ánh mắt gườm một tia quái dị. Mọi động tác vốn dự định tiếp theo đều ngừng lại giữa không trung.

Anh đem ống tiêm ném vào thùng rác, tóm lấy kết quả xét nghiệm máu của cô, nhìn từ trên xuống dưới một lần, sau đó ngẩng đầu nhìn người đang nháp nhòm đằng trước. Anh cố gắng đè nén xuống lửa giận trong lòng mình, ngó chăm chặp cô, lạnh lùng nhả ra từng chữ: “Vị- sao- không- uống- thuốc?!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 37

Trần Tổng Mạn theo bản năng muốn biện hộ, nhưng phát hiện gương mặt Giang Hành đang nhìn mình lúc này, cơ bản không thốt ra nửa lời giả dối. Không uống thuốc chuyện này đều không có đường chối cãi, giấy xét nghiệm đã rõ ràng như thế, lời của Giang Hành bên tai, cô quả thật chẳng thể phản bác. Vì thế rơi vào trầm mặc. Trần Tổng Mạn cúi đầu, bàn tay nắm chặt lấy nhau, chẳng dám ngẩng lên.

Giang Hành im lặng nửa ngày, rốt cuộc bác sĩ Hoàng ngồi bên cạnh thì thăm vài câu, liền nghe leng keng một tiếng, Giang Hành đứng phắt dậy, ghé tựa bị đá một cước bay lui về đằng sau, điều này đủ hiểu rõ người đàn ông đang tức giận thế nào.

“Theo tôi.” Giang Hành buông vòn vện 2 chữ rồi kéo tay Trần Tổng Mạn đi về phía cửa.

Trong lòng Trần Tổng Mạn chột dạ, cơ bản không dám phản kháng, dù là sức lực của Giang Hành tựa như muốn nghiền nát cánh tay cô, cô cũng chỉ cắn răng cố đuổi theo kịp bước chân anh. Hai người một trước một sau bước đi thật lâu, lâu đến nỗi Trần Tổng Mạn cảm thấy bản thân sắp đạo hết cái bệnh viện tâm thần này, Giang Hành mới bắt đầu dừng lại.

Cô nhìn bốn phía, mới phát hiện nơi đây là sân thượng. Tiết trời đã vào đông, cô vì đi kiểm tra sức khỏe nên chỉ mặc một bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, gió lạnh từ xa lùa tới cũng đủ làm cô trở nên giá cùm cụp.

“Cô em có vẻ bình tĩnh quá đi?” Một câu hỏi lạnh lùng cùng với áo blouse trắng đột ngột phủ trên đỉnh đầu, Trần Tổng Mạn theo bản năng cầm lấy, lặng im.

Bên trong Giang Hành chỉ mặc một sơ mi màu lam nhạt, bên ngoài là áo len màu xám, khi cởi áo blouse đi trông anh có một chút hao gầy.

“Anh nói rồi, anh chỉ nghe lời thật lòng.” Giang Hành ngửa đầu nhìn lên cao.

Cho dù là tức giận muốn đánh người, cơ hồ tâm trí đều hỗn loạn, nhưng chẳng phải anh vẫn lo cô sẽ bị cảm lạnh đó ư? Trần Tổng Mạn cầm trên tay chiếc áo trắng, tần ngần hồi lâu cuối cùng mím môi dứt khoát mặc vào. Một tầng mỏng manh lại ngăn được gió rét, nhưng tâm trạng cô vẫn đang rất hiu quạnh. Không uống thuốc – chuyện này tưởng chừng cô đã quên.

Lần đầu tiên ngưng thuốc là vì cô phát hiện phản xạ của đầu óc không nhanh như lúc bình thường, về sau chỉ uống đứt quãng, lúc có, lúc không. Cô không giống với August phản cảm với thuốc tây, ngược lại bản thân có chút mâu thuẫn, vừa muốn khỏi bệnh, vừa không muốn vì chữa bệnh mà thần trí trở nên trì độn.

Hôm kiểm tra sức khỏe lần trước, cô thực sự không ý thức được vấn đề này bởi lẽ thời gian cô không uống thuốc đã cách một khoảng khá, hơn nữa cô cũng cho rằng một vòng lâu như vậy sẽ không kiểm tra được cái gì. Nhưng Trần Tổng Mạn chẳng biết có nên đem chuyện này nói cho Giang Hành không. Nếu đem suy nghĩ của mình nói ra hết, có phải anh sẽ nghĩ cô rất ngốc chăng?

Trần Tổng Mạn cười méo, ở đây cô cũng làm khá khá chuyện ngu xuẩn rồi. Đứng trên sân thượng vài phút thời gian, cô vẫn luôn luôn trầm lặng. Gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua gò má cô, lan tỏa nơi thần trí, quả thật giống như Giang Hành nói – nó có thể khiến tâm trí thanh tỉnh hơn.

“Em không uống thuốc là vì... sợ hãi.” Rốt cuộc, cô cũng có đủ dũng khí mở miệng. Giang Hành nhẹ xoay người, rũ mắt xuống nhìn cô.

Câu đầu tiên vừa nói ra, cả người dường như thả lỏng bình thường, cho nên những lời kế tiếp Trần Tổng Mạn nói khá lưu loát: “Từ ngày nhập viện, em mỗi ngày kiên trì uống thuốc, nhưng vẫn thường xuyên không khống chế được bản thân, đôi khi em cảm thấy suy nghĩ mình mơ hồ quá nhiều, phản xạ cũng chậm chạp.”

“Cho nên em nghĩ đây là nguyên nhân?” Giọng Giang Hành trở nên tức giận, nhưng chẳng biết làm thế nào với cô, kết quả khóe môi lại cong một ý cười, “là August nói với em?”

Trần Tổng Mạn yếu ớt cắn môi, không cách nào phản bác.

“Nói một chút đi, Trần Tổng Mạn.” Giang Hành thờ dãi, “em tội cùng suy nghĩ cái gì? Anh không hi vọng mình không hiểu gì về bệnh nhân của mình, thậm chí uống thuốc hay không cũng phải dựa vào số liệu rành rọt trên giấy.”

“Em nói người em tin tưởng là anh, nhưng chuyện qua rồi rồi, kẻ em lựa chọn chính là August.” Đây lòng Giang Hành đột nhiên hiện lên một tia vô lực.

Lời anh nói trùng trùng bắt đầu, nhưng khi rơi vào tai cô lại mang theo vài phần cay đắng. Trần Tổng Mạn quay đầu, không dám nhìn anh. Hai người lại rơi vào trầm mặc. Lúc bấy giờ đây, Trần Tổng Mạn suy nghĩ rất nhiều.

Cô thừa nhận, sau hôm cha cô chết, cô không nguyện ý tin tưởng bất kỳ ai, đương nhiên nói không nguyện ý là khoa trương, chỉ bằng nói trắng ra là – không đủ can đảm. Cha cô luôn miệng nói yêu một người, sẽ ở vậy không đi bước nữa, nhưng chỉ sau vài năm đã rước Giang Uyển Chi vào nhà với thân phận là họ hàng xa thân thích, càng không bận tâm lời phản đối từ cô, sau đó bà ta trở thành mẹ kế danh chính ngôn thuận. Trong lòng Trần Tổng Mạn có bao nhiêu trách móc cha mình, chỉ mỗi cô biết rõ. Kể từ khi mẹ con bà ta đạt được mục đích thì thái độ liền thay đổi, luôn luôn muốn đưa chân ngang đường cô, xem cô là cái gai trong mắt.

Rõ ràng trước lúc cưới vào, Giang Uyển Chi hiền lương thực đức, Trần Phình Đình hoạt bát đáng yêu, ba người có mối quan hệ rất tốt chứ không giống như bây giờ. Cô vì những chuyện đó mà không ngừng oán giận cha cô. Hiện tại nhớ đến, chợt nghĩ tâm lý của bản thân khi xưa quả thật không bình thường, cho nên vì lẽ đó mà cha cô mới âm thầm tìm bác sĩ theo dõi tình trạng cô. Nhưng dù vậy, đối với sự quan tâm từ những kẻ xa lạ, Trần Tổng Mạn vẫn luôn duy trì bài xích. Mà anh thì xuất hiện ngoài dự đoán của cô.

Anh nỗ lực tiếp cận cô, giúp cô làm nhiều việc, không nghĩ tới nơi lạnh lẽo như bệnh viện tâm thần cô lại bắt được một cọng rơm. Nhưng đồng thời Trần Tổng Mạn cũng cảm thấy sợ hãi, cũng bài xích, cô không rõ vì sao Giang Hành giúp đỡ mình – sợ có một ngày Giang Hành giống như những người kia, đạt được cái họ muốn và hất cô đi như một con hủi. Hoặc lần lượt rời bỏ cô, giống cha, giống cậu, giống mẹ cô.

Tuy nhiên... Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi. Có lẽ đây cũng là thời điểm để cô mở rộng lòng mình, đón nhận tình cảm của người khác. Cô quyết định cược một phen, được ăn cả, ngã về không, chẳng còn gì để nuôi tiếc. Nghĩ đến đây, đầu óc Trần Tổng Mạn đột nhiên thoáng đảng.

Một lúc sau, cô lại tiếp tục nói, nhưng lần này giọng nói bình tĩnh hơn nhiều: “Em muốn chữa bệnh, nhưng em không cam lòng để bản thân trì hoãn như bao bệnh nhân khác.” Cô đi đến một góc, hạ mi mắt nhìn những bệnh nhân đang hoạt động dưới lầu, “anh xem biểu cảm của họ đi, giống như những xác sống di động, không cảm xúc, không biến chuyển.”

“Bọn họ mỗi ngày đều kiên trì uống thuốc, nhưng bệnh tình vẫn thế thôi.” Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, đưa tay vuốt lại vài sợi tóc bị gió phiêu tán loạn, “em không nghi ngờ năng lực anh, nhưng em biết, bệnh của em sẽ không dễ dàng chữa khỏi.”

Cô nhìn Giang Hành: “Anh biết em mà, em là đứa gánh đầy tham vọng trên lưng.”

“Nhưng anh nói cho em nghe đi, thuốc này có làm em phản ứng chậm chạp, đầu óc suy thoái không?”

Trong một phút giây bất chợt, Giang Hành nhìn thấy biểu cảm vô thường của cô, cả người đứng giữa khoảng trời, trên người cô là áo blouse trắng của anh, vài dẹt thuần khiết phát phơ trong gió khiến đáng về cô trở nên đẹp đến lạ lùng. Sự tức giận bay theo mái tóc dài bị gió cuốn của cô, bất tri bất giác tan đi một nửa.

Anh nghe xong vấn đề của cô, chỉ nhìn chằm chằm Trần Tổng Mạn một hồi lâu, khóe môi đột nhiên vẽ lên một nụ cười: “Là em thông minh.”

Trần Tổng Mạn ngẩn ra.

“Quả thật, thành phần của thuốc điều trị bệnh tâm thần có chất ức chế kích thích thần kinh, điều này dẫn đến bệnh nhân khi uống sẽ cảm thấy cần ngủ nhiều, hoạt động trì trệ.” Giang Hành chậm rãi giải thích, “nếu dùng lâu dài, sẽ tổn thương đến thần kinh.”

Thì ra August nói đúng.

Trần Tổng Mạn tuy rằng cảm thấy có lỗi với anh, nhưng khi nghe nói xong, trong lòng vẫn là nhẹ nhõm hơn chút. Chữa bệnh hay không chữa bệnh, cái nào cũng đều có mặt trái.

“Tuy biết anh sẽ giận em, nhưng em nghĩ quyết định không uống thuốc của em là đúng. So với trị khỏi bệnh, em còn sợ mình bị ngốc khi xuất viện hơn. Đến lúc đó truy tìm manh mối về cái chết của cha em bằng cách nào?”

Giang Hành nhìn Trần Tổng Mạn rồi chậm rãi đi đến bên cạnh cô, vươn tay vén tóc đang bay trước mặt cô ra sau vành tai thật gọn gàng.

“Cảm ơn đã nói cho anh nghe.” Đầu ngón tay dừng ngay vành tai nhỏ xinh kia, chạm nhẹ, ngay cả thanh âm cũng hạ thấp xuống.

Trần Tổng Mạn bấy giờ cảm thấy tốt hơn khi đem sự tình của bản thân giải bày hết. Tựa như chuyện bế tắc đã được tháo gỡ, hất tảng đá đang đè nặng trong lòng bay đi thật xa, thứ cảm giác này sung sướng không sao tả được. Cô càng không né tránh động tác anh, mà là để anh đến gần cô, tiếp cận cô. Tâm trạng biến hóa không gì theo kịp.

“Nhưng mà...” Giang Hành đột nhiên thu tay, biểu cảm của anh cũng trở nên nghiêm túc, “có một việc em sẽ không hay biết.”

“Vâng?” Trần Tổng Mạn khó hiểu nhìn anh.

Giang Hành mỉm cười: “Thuốc mà em từng uống, không phải thuốc trị bệnh tâm thần.”

Chương 44: Chương 38

Lần này đến lượt Trần Tổng Mạn tròn tròn mắt.

“Anh nói có ý gì?” cô ngơ ngác hỏi, cái gì gọi là uống thuốc không trị bệnh thần kinh?

Giang Hành nhìn sâu vào đáy mắt cô: “Bởi em căn bản không mắc bệnh tâm thần.”

Sét đánh ngang tai!

“Chuyện này không thể nào!” Trần Tổng Mạn tựa như phản bác theo bản năng, “chính anh là bác sĩ, làm sao có thể đem bệnh tình của em ra đùa cợt?” Lời vừa thốt ra, người đang nói bất giác cảm thấy rung mình. Bởi lẽ Giang Hành là bác sĩ, chắc chắn những việc này không phải là trò đùa, cho nên độ chân thật trong ngôn từ không cần kiểm chứng.

“Lúc trước em ở trong phòng trực của anh, anh còn xác nhận em mắc bệnh rối loạn phân ly, hơn nữa em còn xối tung cả phòng trực...” Trần Tổng Mạn nỗ lực nhớ lại mọi thứ, giọng điệu có chút xao động vội vàng, “sau này mỗi khi em nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa thì không kiểm được muốn đem đồ vật xung quanh đập nát.”

“Anh dám nói nó cũng là giả sao?” Trần Tổng Mạn kích động cầm lấy tay Giang Hành, gấp gáp hỏi.

Trong mắt Giang Hành ánh lên vài phần thương tiếc: “Em tuy rằng không đến nỗi đấy, nhưng em vẫn còn một chứng lo âu trầm trọng.” Giang Hành cố gắng điều chỉnh cảm xúc của bản thân, “cha em qua đời đã để lại trong lòng em một bóng ma rất lớn, đây là một loại hiện trạng thường gặp, giống như một lần bị rấn cần – mười năm sợ dây thừng. Vì vậy theo sự dẫn dắt của anh, em đương nhiên nhanh chóng tin rằng mình bị rối loạn phân ly.

Giang Hành lại nói: “Ồ phòng trực lần kia là do anh gọi lên những hình ảnh mà em không muốn đối mặt nhất, cuối cùng khiến em mất bình tĩnh, khiến em nghĩ mình quả thật có bệnh.” Giang Hành dặt tay cô rồi khời tảng thượng, hai người một trước một sau đi đến một nơi kín gió hoàn toàn.

“Anh nói đi, việc này là sao?” Cô sốt ruột níu chặt ống tay áo gã đàn ông, “em thực sự không bệnh?”

Hiểu theo cách khác – khoảng thời gian mà cô luôn rối rắm lo âu bản thân mình phát bệnh – hoàn toàn không tồn tại? Bởi vì lo sợ việc phải uống thuốc rồi trở nên ngây dại, sợ hãi bản thân giờ chứng nên mọi cử chỉ đều rất cẩn thận, còn không ngừng nghi ngờ chính mình rốt cuộc là có thăm sát cha hay không?

Cho nên những vấn đề trên, kỳ thực đều do cô lo nghĩ nhiều? Cô thường sống trong hoang mang, ngờ vực; buổi tối còn không có cách chìm vào giấc ngủ, đây là vì đâu? Trần Tổng Mạn triệt để mông lung.

“Em không hiểu?” Cô trừng to mắt nhìn đăm đăm, đôi con ngươi phảng phất sự thẳng thốt.

“Rất dễ hiểu, bởi vì em không thể ngồi tù!” Giang Hành nhìn Trần Tổng Mạn, nhắc tới sự tình quá khứ, “rối loạn phân ly có thể giúp em không chịu trách nhiệm hình sự trước pháp luật.”

Một lý do này khiến Trần Tổng Mạn lấy lại vài phần bình tĩnh. So với những điều đáng sợ mà cô nom nớp lo âu nơi bệnh viện tâm thần thì cô đã vô tình quên lãng nguyên nhân vì sao mình được đưa đến đây. Nếu không phải do Giang Hành vẽ lối, thì cô sẽ không thoát khỏi cảnh lao tù. Bản thân không mắc bệnh tâm thần, đây là một chuyện vô cùng tốt đẹp!

“Nhưng vì sao anh giấu em? Cùng lắm thì em phối hợp giả bệnh.” Sau khi đầu óc trở nên thông suốt, Trần Tổng Mạn bèn lật ngược vấn đề.

Giang Hành chau đôi mày: “Anh nói rồi, em tuy không mắc chứng rối loạn phân ly, nhưng chứng lo âu vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa để em giả vờ cũng không hẳn là hiệu quả, cho nên anh mới xúc tác khiến em phát bệnh như mong đợi.” Giang Hành sợ ý chạm phải mu bàn tay của cô, phát hiện nó hơi lạnh lẽo, vì vậy nhượng mảy, đem bàn tay Trần Tổng Mạn ủ trong bàn tay anh.

“Em có bệnh, nhưng chẳng phải bệnh này.” Giang Hành kiên nhẫn giải thích, “tình huống lần đấy đột ngột quá, anh không có cách chuẩn bị cho em một giấy xác nhận đúng với bệnh trạng của em, vừa hay có giấy xác nhận chứng Hysteria của người khác nằm đây nên anh ném qua cho em luôn thể.”

“Nghĩa là... em vẫn có bệnh?” Chém đầu hay lắng trĩu đều là xử tử, nhưng mà khác nhau ở cái tên, anh đùa em chắc?

Quả nhiên thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một lần ranh mỏng tang. Ví như vừa lên voi đã lập tức bị triệu hồi xuống chó, nháy mắt tâm trạng đang phơi phơi của cô lại trở nên vô cùng ảm đạm.

Giang Hành vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Đừng lo, tuy rằng bệnh em không nhẹ, nhưng hiện tại nó là loại bệnh trạng khá phổ biến. Nếu muốn chữa bệnh thì

cũng tương đối dễ, chỉ cần em không lo lắng, nghĩ ngợi nhiều. Chính xác là hội chứng PTSD.”

“PTSD?” Trần Tổng Mạn nhăn nhó lặp lại.

“Viết tắt của Posttraumatic Stress Disorder – rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý.” Âm thanh Giang Hành tựa như đang kể chuyện ngày xưa ngày xưa, thông dong trần thuật, “bởi vì em lo lắng thái quá, hơn nữa án mạng của cha em khiến em không cách nào thoát ly tâm trí cho nên mỗi lần em phát bệnh thì hai loại bệnh trạng này hoàn toàn giống nhau.”

Trần Tổng Mạn có chút đăm chiêu: “Hai cái cái nào nghiêm trọng hơn?”

Giang Hành cong cong khóe miệng: “À, chính xác là một cái nhất thời giết người, một cái là giết người hàng loạt.”

Trần Tổng Mạn cả kinh tròn mắt: “Em...”

Giang Hành gật đầu: “Cô gái thông minh.”

Trái tim cô trở nên giá buốt. Nếu như bệnh của cô ngày càng tệ hại, cô có khả năng trở thành một kẻ sát nhân liên hoàn?

“Cho nên em đã hiểu lúc nghe em không uống thuốc tâm trạng anh thế nào rồi sao?” Giang Hành đưa tay còn lại vuốt nhẹ mái tóc Trần Tổng Mạn, “anh thực sự muốn bóp chết em.”

Những lời sau cuối nghiêng răng kèn kẹt, thậm chí Trần Tổng Mạn còn cảm thấy run rẩy – sợ tới mức cả thân mình co rụt lại.

“Sợ dĩ em cảm thấy ban ngày tinh thần không tốt, phản ứng tri độn là do buổi tối em ngủ thiếu giấc.” Anh khịt mũi, “gần đây em có tâm sự.”

Không phải hỏi, mà là khẳng định rõ ràng.

“Anh đừng giận em.” Trần Tổng Mạn cắn cắn môi dưới, “xin anh đừng giận, đừng nóng giận!” Cô cười nịnh bợ.

Giang Hành liếc cô một cái: “Thôi cái kiểu làm trò con bò ấy đi.”

Trần Tổng Mạn chột dạ: “Anh à, cùng lắm sau này em chăm chỉ uống thuốc, hăng hái uống thuốc...” cô cố ý chuyển đề tài, “chứng âu lo kia là cái gì, thuốc PTSD có gây tổn thương cho thần kinh của em không hả?”

Giang Hành hừ nhẹ: “Cũng không khiến em ngu xuẩn hơn bây giờ nổi.”

“Này anh...” Trần Tổng Mạn hỏi một vấn đề mà cô luôn canh cánh trong lòng, “khi nào em mới có thể xuất viện?”

Giang Hành khẽ chớp đôi mi: “Ai mà biết.”

Trần Tổng Mạn có phản nhảy nhót: “Anh là bác sĩ sao lại không biết chứ?” Cô ở bệnh viện tâm thần ngày người hơn nửa năm, thật sự muốn phát điên rồi!

Cô kịch liệt rút tay khỏi tay anh, nhanh chóng túm lấy cổ tay áo màu xám, gắt gao nắm chặt trong tay mình.

Giang Hành trầm mặc, tầm mắt chậm rãi lướt qua người cô, nửa ngày, anh vươn tay gạt nhẹ tay cô rồi đi, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, ánh nhìn có hơi bí ẩn: “Em chỉ phát hiện tinh thần em không tốt, nhưng liệu em có phát hiện cảm xúc của em cũng rất dễ bị nổi nóng hay không?”

Một câu Giang Hành như cảnh tỉnh khiến Trần Tổng Mạn ngẩn ra giây lát, chuyển tầm mắt xuống tay cô. Áo lông dê màu xám bị cô túm đến nhăn nhúm một mảng, đủ hiểu vừa rồi dùng bao nhiêu lực. Trần Tổng Mạn sững sờ tại chỗ, chậm rãi buông lỏng bàn tay. Cuối cùng, khóe môi hiện lên một nụ cười bất lực: “Do em tự cho mình là đúng.”

Cô nhìn chằm chằm mũi giày của Giang Hành, ánh mắt thật mờ mịt, loại luống cuống chân tay dùng ở đây mắt anh khiến tim anh tựa như bị móng vuốt của mèo nhỏ cào vào, ràng buộc và khó chịu.

“Không phải lỗi em.” Giang Hành kiểm không được liền đem cô gái nhỏ trước mặt nhẹ nhàng ôm vào lòng, cảm giác sùnn mặt cô áp lên lực anh, mềm yếu tựa vào như vậy.

Không

Trần Tổng Mạn ở thâm tâm nói cô rất xem trọng chính mình. Cô vẫn luôn cho rằng mình khác với các bệnh nhân kia, cô sinh động, biết suy nghĩ, như là người bình thường. Nhưng hóa ra cũng chỉ “giống” với người bình thường mà thôi.

“Bác sĩ, anh mau nói cho em biết.” Thanh âm Trần Tổng Mạn phảng phát sự ửn ử, “em có xuất viện được không?”

Vạn nhất lúc cô xuất viện đã là ba bốn mươi tuổi, không nghề nghiệp, không nhà cửa, không người thân, có chăng chỉ là một giấy chứng nhận tâm thần cùng phạm tội thì bảo cô nên làm cái gì bây giờ?

Vạn nhất, cuối cùng cô chết héo tại đây.

Vạn nhất cô giống gã đàn ông xấu số kia, bởi vì biết quá nhiều mà phải mang theo bí mật xuống mồ vĩnh viễn. Vạn nhất...

“Chớ nghĩ linh tinh.” Giọng nói lạnh nhạt của Giang Hành vang trên đỉnh đầu Trần Tổng Mạn, “việc em xuất viện là vấn đề thời gian.”

Trần Tổng Mạn mờ mịt ngẩng đầu lên hỏi: “À?”

“Một, trong thời gian ngắn không thể gạt bỏ án ngộ sát của em.” Giang Hành bình tĩnh phân tích từng lượt, “hai – bệnh em tuy nghiêm trọng nhưng có thể trị khỏi.”

Anh vuốt nhẹ sợi tóc của cô, như là đang nâng niu chú cún nhỏ, giọng điệu mang theo vài phần dụ hoặc: “Em đó, chăm chỉ ăn cơm, chăm chỉ uống thuốc, không chế cảm xúc bản thân, như vậy sẽ rời khỏi đây sớm.”

Trần Tổng Mạn hít hít mũi, thì thảo đồng ý.

“Anh đang dỗ trẻ con sao?” Lúc lâu, người nằm trong lòng anh đã hỏi anh như vậy.

Giang Hành ôm cô, thở dài, giọng điệu có phần phiền muộn: “Nếu em là đứa trẻ khiến anh bớt lo thì tốt.”

“Hừ hừ!” Trần Tổng Mạn nghe bên tai tiếng tim Giang Hành đập, trong lúc nhất thời quên mất phản ứng lại bị anh khám sâu vào lòng.

“Anh...” Trần Tổng Mạn mất tự nhiên đẩy Giang Hành ra, anh cũng không giữ lại mà theo đó buông lơi, chỉ lẳng lặng cúi đầu nhìn cô.

Cô chỉ chỉ vào mặt trời: “Minh ra ngoài hơi lâu, nên trở về rồi.”

Tiếp theo xoay người, hít sâu một hơi. Cô đã quyết định để có thể khỏi bệnh nhanh chóng thì sẽ không dành thời gian bận tâm vào vấn đề tình cảm. Mặc kệ là bao nhiêu khó khăn, cô đều phải khống chế chính mình. Chẳng lẽ ở đây hai mươi năm, Giang Hành sẽ chờ cô hai mươi năm đằng đẳng?

Cô liếm bờ môi khô khốc, có chút ngập ngừng nói: “Chúng ta về thôi.” Nói xong ra tới cửa, không bước tiếp, chỉ dừng lại một bên. Mà ngược lại kẻ bị đẩy ra – Giang Hành, trên mặt cũng chẳng có nửa phần sầu não. Chỉ do vừa ảm áp đột nhiên lạnh băng làm anh không thích ứng kịp. Anh nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, rồi buông ra.

Chẳng liên quan, thời gian hãy còn dài. Anh ngẩng đầu nhìn bóng lưng Trần Tổng Mạn, khóe miệng khẽ cong lên, sau đó bước đến bên cạnh cô.

“Bác sĩ Giang, lúc anh nghe tin Mạn Mạn trốn thuốc, anh có cảm giác thế nào?” – Tác giả hỏi.

Giang Hành cười: “Yếu còn ra gió.”

Nhưng mặt khác gào thét nội tâm: “Chắc chắn là thằng August lại bày trò cho Mạn Mạn nghịch ngu, đều do hấn, đều là hấn! Nếu không tại hấn làm sao cô ngọc kia có thể không uống thuốc! Còn tặng gấu bông kỷ niệm, còn ôm gấu như là báu vật quốc gia! Xem mặt con gấu ngu si giống như đực gã chủ nhân của nó! Ông giẫm chết mi, ông giẫm chết mi! [roi vào trạng thái tăng động khiến bác sĩ Hoàng phải bịt miệng kéo đi chỗ khác.]

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 39

Lúc hai người trở lại phòng kiểm tra sức khỏe lần nữa, đã thấy bác sĩ cùng y tá trưng ra muôn ngàn biểu cảm khác nhau. Đương nhiên hôm nào cũng vậy, nhưng phần lớn bọn họ đều là nghi hoặc và dò xét, chỉ có vài đối tượng mà Giang Hành và Trần Tổng Mạn quen biết thì trong mắt có vài phần chăm chọc khác thường.

Trần Tổng Mạn nhanh chóng trở vào hàng ngũ đang kiểm tra, mà Giang Hành sắc mặt lạnh nhạt vừa mới ngồi vào ghế mình thì đã bị Hoàng Nhạc huych nhẹ khuấy tay. Anh quay đầu, đập vào mắt là một gương mặt tỏ ra khinh khi.

“Ở nơi công cộng không cần táo bón lộ liễu như vậy.” Giang Hành xuất chiêu trước.

“Sao anh lại nói thế hả?” Hoàng Nhạc phồng chùng tâm trạng Giang Hành không tốt lắm, liền nhin không được mà chọc ghẹo, “trước sau cũng chỉ nửa giờ, xem ra độ dẻo dai của bác sĩ Giang không như ý muốn.” Hấn vừa nói, vừa nhìn Giang Hành chớp chớp mắt.

Giang Hành nghe vậy, chậm rãi rút trong túi ra hai tờ khăn giấy, không có chút phòng bị cũng không có một tia bắn khoản, chậm rãi vỗ nhẹ lên khóe môi

Hoàng Nhạc...

Trần Tổng Mạn u ám đi vào hàng ngũ kiểm tra sức khỏe không yên lòng còn trở ngược ra phòng kiểm tra sức khỏe. Mới vừa ló mặt đã bị Trương Tiểu Hồng tập kích bất ngờ.

“Á!” Trần Tổng Mạn bị Trương Tiểu Hồng hù đến phát hoảng, miệng không ngừng liến thoắng, “chị còn ngại em chưa đủ bệnh hả?” Còn đưa tay vỗ ngực trách móc.

Trương Tiểu Hồng thuận miệng trả lời: “Em thì còn bệnh cái gì? Có dọa cũng như cũ thôi.”

Trần Tổng Mạn im lặng.

“À...” Trương Tiểu Hồng đột nhiên ý thức được lời nói của mình không ổn lắm, bèn ngượng ngừng chỉnh sửa, “chị không có... ý đó.”

Trần Tổng Mạn cười: “Em biết, không sao đâu.”

Cô hiện tại đúng là bệnh tình nghiêm trọng, chỉ có cô là không biết mà thôi. Chẳng sao hết, dù sao cô cũng ngộ ra rồi. Chỉ còn cách chấp nhận sự thật này là xong.

“Anh ta cùng cô nói cái gì?” Sau khi hoàn tất quá trình kiểm tra, August đi theo sau Trương Tiểu Hồng, thu hết biểu cảm của Trần Tổng Mạn vào đáy mắt: “Trông cô không ổn.”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Tôi hơi mệt, chắc phải đi nằm nghỉ một lát.”

Cả ba lại tiếp tục đi.

“Mà này August.” Trương Tiểu Hồng đột nhiên hỏi, “Tiểu Thương đâu? Hôm nay kiểm tra sức khỏe mà cô ấy cũng không theo cậu à?”

August trả lời: “Chẳng biết.”

Trần Tổng Mạn nghi hoặc quay đầu nhìn: “Tiểu Thương là ai?”

Trương Tiểu Hồng mở to hai mắt: “Em không biết cô ấy? Là y tá chăm sóc đặc biệt của August.”

“Anh cũng có y tá riêng?” Trần Tổng Mạn hứng trí, khoa trương kêu to, “cho tới bây giờ tôi còn chưa gặp mặt.”

August không buồn chú ý tới cô ngốc. Mà Trương Tiểu Hồng thì cười thực vui vẻ: “Không ngờ lâu vậy mà em không biết người ta mặt méo hay tròn, nhưng vị đại thiếu gia đây sống rất có tính tự lập, cho nên y tá kia xem như là người trang trí chứ chả mấy khi làm gì.” Chị nhìn August cười đều, “đại thiếu gia có lệnh: “Tôi không gọi cô, cô không được vào.”

Câu cuối chốt hạ, Trương Tiểu Hồng học theo dáng vẻ của August, mặt lạnh, hai tay ôm trước ngực, cổ tình hạ thấp âm lượng, tỏ ra hắc ám. Trần Tổng Mạn nhìn chị, chột cười. Trương Tiểu Hồng đi theo sau toe toét, rồi chị tiếp tục nói: “Nhưng Tiểu Thương cũng cá tính đầy mình, cô ấy nghe xong những lời này đã nhàn nhả tự cho bản thân nghỉ phép dài hạn, không quan tâm vị chủ nhân kia nữa.”

Trần Tổng Mạn vẻ mặt chờ mong: “Em cũng muốn gặp cô ấy một lần xem sao.”

August không thêm đề ý hai cô gái đang nói lăm nhăm, hấn bắt đầu tự hỏi mình tại sao lại cùng hội bà tám đi về chung đường? [tác giả cười the thé: vì các người phòng nằm ở cạnh nhau.]

“Em còn đỡ í chứ.” Trương Tiểu Hồng lại thì thào, “bệnh nhân trước đây August còn chưa nói chuyện với y được câu nào.”

“Bệnh nhân cũ?” Trần Tổng Mạn cẩn thận nhớ tới, “chị từng nói y xuất viện rồi?”

Trương Tiểu Hồng ậm ừ nửa ngày: “Xem như xuất viện thôi.” Chị ta tóm tắt, “người nợ với August cùng một chứng bệnh, y ở cũng bảy tám năm rồi em.”

Cùng một loại bệnh?

Trần Tổng Mạn đột nhiên nhớ lại August viết trong quyển nhật ký, nói hấn sẽ tiếp cận nhân vật A, ở sát phòng, hơn nữa bệnh giống như hấn. Vậy phòng cô đang ở - chính là phòng của nhân vật A?

Trần Tổng Mạn cúi đầu đắm chiêu, theo như August viết thì hai người bọn họ trao đổi rất nhiều, nhưng Trương Tiểu Hồng bảo họ chưa nói với nhau được mấy câu - từ đó suy ra bọn họ che giấu rất kín kẽ, trách sao những cộm cán nằm vùng gây ra án mạng trong bệnh viện cũng không ai phát hiện. Cô nhìn thoáng qua August, hấn cứ đi thẳng, dường như không nghe các cô nói gì.

Hấn là nằm vùng chân chính sao?

Trần Tổng Mạn vừa nghĩ, vừa đi về phòng bệnh. Mà trước mặt đã là phòng mình. Song sắt lan can lạnh lẽo đem hành lang cùng phòng bệnh ngăn cách, bên trong bài trí làm sao đều nhìn không xót thứ gì, thế nên ánh mắt August tùy ý đảo ngang đã nhắc trông thấy con gấu bông của hấn bị ném trên trên sàn

gạch.

Trần Tổng Mạn có cảm giác trời đông rét lạnh bốn phía. Cô run cầm cập ngó sang August: “Này anh, anh nghe tôi giải thích, gấu không phải do tôi ném, đó là lần trước Giang Hành đến, anh ta...” Lời nói Trần Tổng Mạn đột nhiên dừng lại.

Cô không biết nên giải bày thế nào, nhưng tình huống này lại không thể nói, Giang Hành thấy anh với con gấu giống nhau nên một phen ném bay nó, ngay cả cô cũng quên nhặt lên.

“Ghét phải không? Ghét thì tôi lấy lại.” August bình thản đáp.

Trần Tổng Mạn vừa định giải thích, nháy mắt bóng đèn dây tóc lóe lên trên đầu, liền vội đem những lời sắp nói ra nuốt trở vào. Đợi đã, xem như là cách tốt nhất để trả quyền nhặt ký cho August mà không cần lâm vào tình huống khó xử nào? À-lát-xô, đây là cơ hội ngàn năm có một!!!

Trần Tổng Mạn do phải giữ thể diện, bằng không cũng định cởi áo ăn mừng rồi.

August thấy vẻ mặt Trần Tổng Mạn đang vui như trúng xổ số, hẳn càng cảm thấy bức mình. Cuối cùng, August cong môi cười rạng rỡ: “Cô muốn tôi lấy lại thật sao?”

Trần Tổng Mạn gật gật đầu.

“Ông đây không lấy làm gì được ông?”

August nhẹ nhàng một câu đủ khiến nét cười của cô đông luôn thành nước đá. Loảng xoảng, ai nghe gì không?

Tiếng còi lòng cô vỡ nát rồi. Dứt lời, August lướt qua người cô, toan đi thẳng. Hơn thế còn tốt bụng nói thêm: “Cơ mà phòng này không có bệnh nhân xuất viện.” Hơi thở của hắn chậm rãi phả vào vành tai cô, “y vong mạng rồi. Là người chết.”

Nói xong thong thả một đường bước đi, để lại Trần Tổng Mạn nắm song sắt lan can đứng một mình một cõi, à, nhân tiện giả vờ đừng quan tâm đến chị gái đang tỏ ra thế giới và mình không hề có chút liên hệ gì thì hơn.

“August nói thật?” Trần Tổng Mạn đưa tay tạo thành hình thập giá trước mặt Trương Tiểu Hồng.

Trương Tiểu Hồng chỉ gật đầu một cái sau khoảng thời gian đấu tranh tư tưởng.

“Em có thể xin dừng cuộc chơi không? Ý em là đôi phòng.” Trần Tổng Mạn khô khốc hỏi.

Trương Tiểu Hồng nhìn cô đầy tội tình. Trần Tổng Mạn: khóc chực dòng sông.

“VẬY... bệnh nhân kia chết thế nào?” Nửa ngày sau, Trần Tổng Mạn bèn hỏi tiếp.

“Ô kê nói cho em biết luôn.”

Trương Tiểu Hồng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “bệnh tim đột xuất mà chết, hơn nữa lúc chết cũng không chết trong phòng, em yên tâm nha.” Chị vỗ vỗ bả vai Trần Tổng Mạn, an ủi nói.

.... Cũng không phải thật yên tâm đâu.

Tóm lại, Trương Tiểu Hồng khuyên giải một hồi, Trần Tổng Mạn vẫn là không an lòng đi vào gian phòng mình đã trú ngụ hơn bốn tháng, chỉ ngán ngùi vài phút đồng hồ, cô có cảm tưởng gian phòng này không còn là địa bàn của mình như lúc xa xưa. Cô nhìn chung quanh một lượt, thờ dài ngồi lên giường.

Sau đó ánh nhìn dừng lại ở con gấu bông nằm trên sàn gạch. Cô miễn cưỡng ôm lấy nó, theo thường lệ sờ sờ móng gấu. Mơ hồ cảm thấy sự góc cạnh ở bên trong. Đều do mây hết! Trần Tổng Mạn đánh mông nó một cái.

Về đêm, lúc Trương Tiểu Hồng đem thuốc đưa cho Trần Tổng Mạn, cô bèn nuốt ực viên thuốc, đảm bảo là thuốc an tọa trong dạ dày của mình, mới nhẹ nhàng ợ lên.

“Gái ăn cơm chưa no?” Trương Tiểu Hồng liếc mắt nhìn.

Trần Tổng Mạn cười xua tay: “Chị về nói với bác sĩ Giang là em đã ngoan ngoãn uống sạch thuốc.”

Trương Tiểu Hồng cười: “Sao gái không tự nói đi, nhìn hai đứa cũng hợp lắm, nhờ chị lại bảo sao chị không cho em cơ hội.”

Nhắc tới chuyện này, Trần Tổng Mạn cười cười xấu hổ: “Chị đừng thế, để người ngoài nghe sẽ không tốt lắm.”

“Là hiểu làm sao?” Trương Tiểu Hồng nhíu mày, “chẳng lẽ em không bỏ kết bác sĩ Giang?” Trương Tiểu Hồng ném giấy vào thùng rác, đi đến ngồi cạnh Trần Tổng Mạn. Dù sao cũng là phụ nữ, cùng nhau trò chuyện sẽ dễ dàng hơn. Trần Tổng Mạn ngồi tựa vào người Trương Tiểu Hồng, bắt chợt cảm thấy thân thể mình thoải mái không ít.

“Bình tĩnh mà nghĩ thì, chị Hồng, chị thấy em và bác sĩ Giang xứng đôi sao?” Giọng nói cô nhẹ nhàng, lọt vào tai Trương Tiểu Hồng có chút đau lòng.

Chị méo xệch đầu: “Em muốn nghe lời nói thật?”

Trần Tổng Mạn đưa bàn tay lên, ý bảo rằng chị có thể nói.

Trương Tiểu Hồng dừng một chút, nuốt nước bọt, dùng sự chân thành vô hạn, nghiêm túc vô biên, đáp: “Chị cảm thấy, gái với người ta khó có tương lai.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 40

Trần Tổng Mạn mím nhẹ môi, trong lòng có cảm giác không nói thành lời.

“Vì sao?” Cô tựa đầu vào vai Trương Tiểu Hồng, thì thào hỏi.

Trương Tiểu Hồng liếm môi, thật sự không biết nên bắt đầu ra sao.

“Là vì em bị bệnh phải không?” Trần Tổng Mạn cười thấy hiểu, giọng nói có chút khô khan, “em biết em bệnh rất nghiêm trọng, cho nên em cũng nghĩ như chị. Một bệnh nhân tâm thần, ngay cả bản thân còn không khống chế được thì mơ mộng gì nên duyên với bác sĩ.”

“Cũng không... thể nghĩ như thế!” Trương Tiểu Hồng an ủi lấp vấp, “em là bệnh nhân chị thấy ít phát bệnh nhất, em đừng quá lo, nhất định một ngày nào đó em sẽ...”

“Ngày nào đó em sẽ xuất viện phải không?” Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng điền khuyết, khoe môi vẽ nên một nụ cười nửa vầng, “nhưng một ngày nào là một ngày nào? Một năm, hai năm, hay mười năm?”

“Cho nên, chị đừng có đùa nữa.” Cô xoay đầu đi chỗ khác.

Trương Tiểu Hồng nhất thời nghẹn lời, chị nhìn Trần Tổng Mạn, lại chỉ có thể nhìn tới mái tóc đen tuyền, suối tóc đỏ dài trên lưng.

“Chị Hồng, chị làm tóc cho em đi.” Trần Tổng Mạn đột nhiên đề nghị.

Trương Tiểu Hồng tuy rằng lúc nghe câu này vẫn còn đang buồn bực, nhưng vẫn gật đầu đồng ý đứng dậy lấy vài thứ dụng cụ. Khi chị ta quay lại thì đã thấy Trần Tổng Mạn ngồi ngơ ngác trên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tôi đây.” Trương Tiểu Hồng nói.

Trần Tổng Mạn chậm rãi ngồi trước ghế tựa, để Trương Tiểu Hồng dùng vài dẹt choàng người, hơn nữa còn xoay cô vài vòng. Cô gái trẻ tóc vốn đã dài, sau khi vào viện chưa từng cắt tóc nên bây giờ đã cập đến thắt lưng. Trương Tiểu Hồng sờ sờ mái tóc dài kia, ngưỡng mộ nói: “Tóc em tốt quá, đen mượt, em quảng cáo dầu gội được nè.”

Nghe bảo thế, Trần Tổng Mạn theo bản năng ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy trước mắt là tường giấy màu vàng, chẳng phải gương. Trần Tổng Mạn cười buồn. Tóc dài vậy, lấy chồng cũng được rồi. Đáng tiếc ở chỗ, Giang Hành không phải nông nổi thiếu niên, cô cũng không là hoài xuân thiếu nữ.

“Cắt ngắn cho em.” Trần Tổng Mạn yêu cầu.

“Cắt ngắn hả?” Trương Tiểu Hồng sợ hãi kêu thành tiếng, “em lại đùa nhau à?”

Gương mặt Trương Tiểu Hồng nhăn nhó: “Có phải hôm nay bác sĩ Giang nói cái gì với em không? Anh ta vốn kiểu người thường đá kích đối phương bằng lời nói, đối với ai cũng thế, em không cần vì anh ta mà...”

“Không liên quan bác sĩ Giang đâu chị.” Trần Tổng Mạn cười cười.

Cô luồn tay từ vai choàng ra, sờ mái tóc của mình, trong mắt vô cùng kiên định: “Tóc dài cũng hơi phiền, bệnh viện có quy định bệnh nhân không được để tóc dài đây xem như là phúc lợi của em, chị tranh thủ giúp em đi?”

Biểu cảm Trương Tiểu Hồng thật hoảng hốt: “Trời ạ, tóc đẹp mà muốn cắt là thế nào???”

Trương Tiểu Hồng cũng tính là tóc dài, chẳng qua so với cô thì ngắn hơn. Bởi vì nội tiết không tốt cùng với bản thân phát triển chậm cho nên chị rất thích mái tóc dài của cô.

Ai đó vẫn tiếp tục cười: “Chị Hồng, em thấy tóc ngắn cũng cá tính mà, vừa đẹp vừa gọn gàng.” Cô quay đầu nhìn Trương Tiểu Hồng, “em xinh nên tóc kiểu gì cũng xinh thôi, chị nhỉ?”

Ngữ khí hồn nhiên của Trần Tổng Mạn đã khiến nữ y tá mỉm cười. Nhưng nửa ngày sau, ngoại trừ lưu luyến vuốt ve, kéo trái kéo phải, vẫn là không cầm kéo cắt được. Do dự hồi lâu, chị ném luôn chiếc kéo: “Gái à chị hồng muốn đâu, quả thật không làm nổi.”

Trương Tiểu Hồng đem vài choàng cởi bỏ, bao nhiêu sự kinh ngạc đều thu hết vào đáy mắt của cô. Chị lại nói: “Cho em hai ngày suy nghĩ, xem như giảm sóc tâm lý. Nếu lúc đó còn muốn xuống tóc thì chị sẽ xuống tóc cho em”

Trần Tổng Mạn buồn cười nhìn Trương Tiểu Hồng, suy nghĩ giây lát, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Trương Tiểu Hồng đứng dậy dọn dẹp đồ đạc, trưng ra gương mặt đầy hắc ám: “Nhớ là không có lén đi tìm y tá khác nhờ cắt đó.”

Trần Tổng Mạn thành thật vâng lời.

“Về sau cũng chỉ được trụi tóc dưới lưỡi kéo của chị đây.” Tiếp tục truyền kỳ y tá bá đạo.

Trần Tổng Mạn lại gật đầu.

Hai hôm sau, chân tâm thông suốt. Nhưng Trần Tổng Mạn mới phát hiện, rốt cuộc mình không tìm thấy Trương Tiểu Hồng. Cũng xem như tìm không thấy, bởi Trương Tiểu Hồng bận bịu rất nhiều việc, ngày nào cũng chạy ngược chạy xuôi trên hành lang, mỗi một lần Trần Tổng Mạn muốn đề cập việc xuống tóc với chị thì lại không có cơ hội đề nói – dù chỉ một lần. Ngay cả cuộc sống của cô gần đây cũng là do thực tập sinh y tá chăm sóc.

Ví dụ như hiện tại, cô ngồi đợi cả tiếng đồng hồ, trông “nhân tình” muốn mòn con mắt mới lao ra tóm được cánh tay của Trương Tiểu Hồng.

“Chạy đâu cho thoát!” Trần Tổng Mạn quyết liệt ôm lấy tay chị ta, biểu tình vô cùng bất đắc dĩ, “chị trốn em phải không?”

Trương Tiểu Hồng liền nói dối: “Có trốn em đâu, ahhihi.”

Trần Tổng Mạn vẻ mặt “đừng hòng qua mặt em”, trả lời: “Em biết chị không muốn em cắt tóc nhưng đây là quyết định của em, chị còn trốn em đi tìm y tá khác ngay.” Cô lay lay cánh tay Trương Tiểu Hồng, “mình triển luôn chị ơi.”

“Quý sư!” Trương Tiểu Hồng rút tay về, “tuy rằng chị không muốn, nhưng mấy ngày nay chị bận thật mà!”

Trần Tổng Mạn nghiêm túc nhìn Trương Tiểu Hồng, sắc mặt vì khẩn cấp mà đỏ lên, đáy mắt có hơi thâm quầng, tóc tai tán loạn, nhìn qua chẳng giống đang nói dối. Vì vậy cô tạm thời tha cho Trương Tiểu Hồng: “Có việc à chị?” Cô hỏi.

Trương Tiểu Hồng nâng nâng cằm, chỉ xuống hướng cầu thang: “Ngày mai cấp trên cho phái một đội lãnh đạo đi tuần tra, cấp bậc cũng không nhỏ. Hiện tại mọi người đang ra sức bố trí quét dọn vệ sinh, còn phải huấn luyện một đám thực tập sinh mới trong việc chăm sóc bệnh nhân nữa.”

Ánh mắt Trương Tiểu Hồng hướng qua cô bé kia – là y tá tạm thời của Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn bĩu môi: “Cứ tới những ngày này là bệnh viện có tâm.”

Trương Tiểu Hồng nghe xong nhún vai đáp: “Hết cách rồi gái, mỗi lần lãnh đạo đi thị sát đều là như vậy. Nhưng cũng nhanh thôi, bọn họ chỉ đi dạo xung quanh, bắt tay với viện trưởng, xã giao với bệnh nhân, chụp ảnh vài phát là xong tất.”

Nói đến đây Trương Tiểu Hồng im lặng, ánh mắt dừng lại trên người cô. Trần Tổng Mạn cảm thấy sau lưng gió rét đầy trời. Cô đảo mắt: “Chị Hồng, chị bận rộn thì cứ việc chạy xô, em cũng có việc, xin phép nhắc váy đi trước... ả da!” Trần Tổng Mạn vừa định đánh bài chuẩn thì cổ tay bị kéo ngược trở về.

“Ban này y tá trường còn cản chặn chị chuyện này!” Trương Tiểu Hồng làm bầm trong miệng, “mà có em ở đây thì ngại gì vết bầm.”

“Cái gì có em?” Trần Tổng Mạn vẻ mặt van lơn, “chị Hồng, xin hãy để cho em yên lặng làm bệnh nhân tâm thần.”

Trương Tiểu Hồng đưa ma chải vuốt ve mái tóc dài của Trần Tổng Mạn: “Chỉ có em mới đủ năng lực tỏa sáng mà thôi. Sân khấu này là của em, đừng ngại.”

Nói xong Trương Tiểu Hồng vẫy tay đi mất, Trần Tổng Mạn còn có thể nghe loáng thoáng trong gió chị ta đang yêu đời cất tiếng hát lên.

“Chị...” Cô thở dài ngao ngán, xoa xoa cổ tay bị đau.

“Đứng đây làm gì?” Giang Hành mặc áo blouse trắng lướt qua bên người cô. Anh đẩy gọng kính, đánh giá trên dưới Trần Tổng Mạn một vòng, cuối cùng sờ sờ khuôn mặt cô: “Tay đau à?”

Trần Tổng Mạn nhìn Giang Hành. Hai ngày không gặp, rõ ràng vẫn là áo blouse trắng, sơ mi đen đơn giản bên trong, không có động tác gì ngoài việc đứng thản nhiên nhìn cô, vậy mà cô lại cảm thấy Giang Hành thật là quyến rũ. Giang Hành thấy cô xoa xoa tay, dứt khoát cầm lấy cổ tay mảnh khảnh, giữ ở trong lòng. Ném cuốn văn kiện lên bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng ve vuốt cổ tay. Một loạt hành động thân thiết diễn ra như vậy, Giang Hành lại hết sức tự

nhien khiến cô có cảm giác việc va chạm này bình thường như cân đường hộp sữa.

“Còn anh ở đây làm gì?” Trần Tổng Mạn vô tình nhìn thấy xương quai xanh của đàn ông lấp ló trong cổ áo mở rộng đầy quyền rũ, bỗng chốc ho khụ hai tiếng.

Giang Hành thả tay cô ta, nhẹ nhàng chuyển lên mái tóc, vuốt nhẹ: “Em có biết ngày mai các bác đi thị sát ở bệnh viện không?”

Trần Tổng Mạn gật đầu: “Em thấy chị Hồng toàn lao đi với tốc độ bàn thờ, nhưng vì sao anh lại nhàn nhả như vậy?”

Giang Hành nghịch tặc cô, bắt an đáp: “Vừa nãy ở ngã rẽ gặp Trương Tiểu Hồng, cô ta bảo em là vị cứu tinh giải cứu bệnh viện, nhờ anh tới gặp em chỉ cho vài tuyệt kỹ phòng thân.”

“Chị Hồng... đúng là nhanh thật.” Trần Tổng Mạn cảm thán nói.

“Sao nào? Nói gì đấy?” Giang Hành ngẩng mặt.

Trần Tổng Mạn xua tay: “Em... không có gì.”

Được Giang Hành đưa tới phòng bác sĩ trực ban, Trần Tổng Mạn quen thuộc lật một quyển ảnh chụp ở trên bàn, quan sát.

“Các bác lãnh đạo chụp lắm ảnh thế à?” Cô lật một trang, cẩn thận phân tích, “anh xem, người đầu mà cao to vạm vỡ...”

Giang Hành khoanh tay ngắm cô.

“Còn cái này nè!” Trần Tổng Mạn chỉ trỏ, “mặc quần kéo lên tới nách, ha ha, cười chết em.” Lại tiếp tục lật, “này...”

Lúc cô ngẩng lên, đã thấy đôi con ngươi của Giang Hành phản chiếu hình bóng của cô. Bỗng chốc cảm thấy ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 41

“Này!” Trần Tổng Mạn đột nhiên cảm thấy ngượng, chuyển ánh mắt sang chỗ khác, “anh đừng nhìn em như vậy có được không!”

Giang Hành cười, khuỷu tay tì trên mặt bàn: “Được.”

Trần Tổng Mạn không còn hứng thú xem ảnh nữa, bèn để trả chúng lại chỗ cũ – quay đầu, vẫn trông thấy một đôi đồng tử trong suốt ý cười: “Em muốn trở mặt quá!” Trần Tổng Mạn giận. Giang Hành cười đến cuồng quyền: “Được rồi, không đùa em nữa.”

Anh đưa tay sắp xếp đồng ảnh lộn xộn trên bàn cho ngăn nắp, sau đó nói: “Người lúc nãy em thấy là người ngày mai sẽ đến đây thị sát, tên viết ở đằng sau ảnh, em đem về ghi nhớ kỹ tên bọn họ. Đương nhiên em không nên gọi tên, cứ gọi chức vị của họ là được.”

Biểu cảm Trần Tổng Mạn có chút buồn rầu, một lần nữa bày ảnh ra: “Nhiều quá làm sao em nhớ hết chứ!”

Giọng của cô hạ thấp xuống. Trần Tổng Mạn nhìn chăm chăm một bức ảnh chụp nửa buổi, tiếp theo ngẩng đầu nhìn Giang Hành, trong ánh mắt chứa đầy sự khinh bỉ. Giang Hành theo cô hướng xuống – trong ảnh là một người đàn ông trung niên, tây trang giày da, ngũ quan liêm chính – chỉ là bụng hơi phệ và giày da hơi bóng.

“Em biết ông ta?” Giang Hành hỏi.

Trần Tổng Mạn tựa người vào ghế, hừ nhẹ: “Kẻ chống lưng cho Giang Uyên Chi!”

“Ồ?”

Hai ngón tay thon dài cầm lên bức ảnh, mắt lướt qua dòng chữ “Bản thị thứ nhất – Thẩm phán trung cấp tòa án nhân dân – Trương Dân Cảnh.” Khóe môi Giang Hành khẽ nhếch, đôi đồng tử càng phẳng lặng hơn, rồi cười: “Trách sao lúc đó kẻ cả luật sư bào chữa cho em cũng không mời được.”

Hồi tưởng lại quá khứ, thân mình Trần Tổng Mạn bỗng chốc xụi lơ: “Đúng vậy, trong người em không có một xu, vốn không thuê nổi. Hơn nữa có tay anh chị đại chống lưng cho, còn ai dám viện trợ em chứ.”

Giang Hành vươn tay sờ mái tóc dài của Trần Tổng Mạn, lạnh nhạt nói một câu: “Sờ sờ đại.”

Trần Tổng Mạn liếc mắt nhìn anh: “Nghĩa là gì?”

“Tiếng lóng Internet, nghĩa là ‘cảm ơn em’. Giang Hành trả lời.

Trần Tổng Mạn tỏ ra hoài nghi: “Em không tin anh đâu.” Giang Hành chỉ nhún vai.

“Anh còn cần dặn gì khác không?” Trần Tổng Mạn cầm lấy bức ảnh hươu nhệ trong không trung, “trừ việc này ra.”

Giang Hành nheo mắt đầy nguy hiểm: “Em có việc gì?”

Trần Tổng Mạn đỡ người, khễ mím môi, cơ thể bất giác lùi về đằng sau: “Không, không có.” Cô đưa tay làm vài động tác kỳ lạ. “A em nhớ ra rồi, chị Hồng vừa mới bảo em đi giúp chị ấy một việc.” Rồi hướng Giang Hành cười, “ngại ghê.”

“Cô ta thực sự tìm em sao?” Giang Hành mở miệng nói, “lúc mà anh gặp Tiểu Hồng, cô ta không đề cập đến vấn đề này.”

“Vậy chị Hồng nói gì?” Trần Tổng Mạn nhếch nhếch môi, “hai người tám chuyện nhiều vậy ư?”

Giang Hành cong môi: “Kỳ thật một câu cô ta cũng chưa nói, cũng không nhờ anh đến giúp em, là tự anh gài hàng em thôi. Rất mừng vì em phối hợp.”

Trần Tổng Mạn câm nín.

Giang Hành chân dài sai bước, vòng qua chiếc bàn đi đến trước mặt cô, hơi cúi đầu, ánh mắt dừng trên mái tóc cô: “Nhưng có một chuyện Tiểu Hồng không giấu anh.” Tay Giang Hành nhẹ nhàng chạm vào vành tai cô, rồi trượt xuống cổ, đến bả vai, cuối cùng ngón tay chạm vào làn tóc, khễ thờ dài: “Muốn cắt tóc là thế nào?”

Trần Tổng Mạn giật mình.

“Em không trình bày, anh cũng biết.” Giang Hành chậm rãi hôn lên tóc người thiếu nữ. Trần Tổng Mạn đỏ mặt kéo tóc lại: “Em thích, em tình nguyện, em muốn!” Rồi phiền chán lay nhẹ tóc, “xuống tóc cho nhẹ đầu, em thấy tóc ngắn cũng rất đẹp, hơn nữa... ả!”

Lời tiếp theo không thốt ra, bởi vì gã đàn ông đứng đối diện cô tầm mắt đã trở nên tối tăm, anh đột ngột nâng cằm cô lên và hôn xuống. Môi chạm môi. Hết thấy đều tới quá nhanh, Trần Tổng Mạn cứng đờ người, ngu ngốc đứng như trời trồng, tay chân không biết nên để ở đâu. Mọi lực chú ý của cô đều tập trung vào sự ma sát mềm mại trên đôi môi mình. Hai người chẳng ai nhắm mắt lại, nhưng điều tương phản là – Giang Hành hạ mi mắt, còn Trần Tổng Mạn thì trợn trắng mắt lên – chỉ thấy hàng mi của anh run nhẹ trước mắt cô, mũi cao chạm nhẹ vào chóp mũi, lưu lại những hơi thở mờ ám. Mỗi lần Giang Hành mút nhẹ môi cô, cô lại như bị dòng điện chạy khắp người. Run rẩy vài lần, Giang Hành không thể kiên nhẫn nữa, anh ôm lấy Trần Tổng Mạn giam cầm cả người cô trong lòng anh, hôn sâu đến.

Đầu lưỡi nóng bỏng linh hoạt tiến vào khuôn miệng xinh xắn của cô, cuốn lấy chiếc lưỡi đang cuống cuống né tránh, ép buộc cô phải theo tiết tấu mà anh đã định ra, dẫn dắt cô đến những xúc cảm xa lạ. Trần Tổng Mạn rối rắm. Cô chưa từng trải qua hôn sâu, thậm chí ngay cả nụ hôn mờ cũng là lần đầu tiên. Cô bất buộc bản thân không được chìm đắm vào cảm giác này, nhưng ý nghĩ nhanh chóng tan đi khi một trận gió to đánh úp lại, ả i nở rộ như những tia lửa đêm pháo hoa khiến cô không điều khiển được hành động của mình – chỉ còn biết mặc kệ Giang Hành làm loạn. Quên đi.

Cuối cùng Trần Tổng Mạn cũng thôi phản kháng, để mặc bản thân hoàn toàn hòa tan với nụ hôn cuồng nhiệt này. Tay cô chậm rãi đặt lên lưng anh, có thể cảm nhận được những thớ thịt anh đang co rút, đồng thời, càng bị anh hôn đến tối mắt tối mũi. Trần Tổng Mạn choáng váng cả người, vất vả kiểm chế hơi thở. Mãi đến khi hít được một chút không khí, cô mới tức giận vuron đầu lưỡi của mình ra, nhẹ nhàng liếm vào cánh môi ướt át của Giang Hành. Khiêu khích thành công, như lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ, Giang Hành dùng giấy lát, chỉ thấy đôi mắt anh càng thêm tối tăm, anh đưa răng cắn nhẹ môi dưới của Trần Tổng Mạn tạo nên một đợt tê dại.

“Trò này học với ả?” thanh âm trầm thấp của Giang Hành mang theo một chút khàn khàn, phả vào vành tai Trần Tổng Mạn. “là học trường mà em thâm thương trộm nhớ?” Lần này là môi trên.

Cái gì học trường chứ! Trần Tổng Mạn xấu hổ im lặng, đầu đầy loáng thoáng vài tiếng cười khễ vang lên. Sau đó, anh cúi xuống, hôn lên đôi môi cô. Không cuồng dã như lần trước, mà chỉ là một nụ hôn ướt át, dịu ngọt. Trần Tổng Mạn càng lúc càng lún sâu vào bùn, không cách thoát khỏi. Thân mình được anh bao lấy, sự dịu dàng quá đỗi này – đang xuất phát từ gã đàn ông cô đề tâm. Những suy nghĩ ấy vừa lướt qua đầu cô, trong nháy mắt – giống như là một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khiến nội tâm cô hoàn toàn thanh tịnh. Cô đột nhiên đem Giang Hành đẩy mạnh ra. Cô ngã xuống đất, chột tự hỏi mình đang làm cái gì? Đưa tay chạm vào môi, mọi thứ vẫn còn đó, mùi hương của anh vẫn còn vuron nơi đây. Cô há miệng thờ dốc, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm sàn nhà. Không phải đã quyết định trốn tránh anh, đem đoạn tình cảm này chôn thật sâu và giấu đi mãi mãi? Vì sao còn cùng anh ôm nhau, hôn môi – tựa đôi nhân tình nào đó?

Nhớ tới bản thân đã chủ động, Trần Tổng Mạn thật muốn tát cho mình hai bạt tai. Làm sao bây giờ, anh vẫn đứng đó – lẳng lặng nhìn cô. Anh đang nghĩ gì lúc này? Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn Giang Hành, quan sát gương mặt điển trai của anh, cùng anh nhìn thẳng, trên môi anh... bởi vì hôn môi mà đã sung đỏ lên một chút. Tim cô hỗn loạn. Cô đột nhiên hiểu ra, không phải bản thân định lực kém cỏi, mà chỉ cần người đối diện là Giang Hành đã đủ khiến cô dao động mất phương hướng. Có thể hiểu được thứ tình cảm kia đã bén rễ quá sâu rồi.

Trần Tổng Mạn cười khổ sở, làm thế nào để cự tuyệt anh khi mọi thứ đã như vậy? Vốn là kế hoạch hoàn hảo, nhưng đã sớm tan tác vì một nụ hôn kéo dài. Thích hôn anh không? Đương nhiên thích. Nhưng Trần Tổng Mạn không biết liệu bản thân có đủ tư cách để đón nhận tình cảm này, mặc dù...

“Đứng lên, ngồi mốc cả mông rồi.” Giang Hành nhìn chằm chằm cô hồi lâu, thấy trong ánh mắt cô có giây dụa, hối hận, mâu thuẫn đan xen không dứt,

cúi đầu thở dài vươn tay đến trước mặt cô. Trần Tổng Mạn nghe xong ngẩn ra, lại hướng về bàn tay thon dài ấy. Nửa ngày, nhẹ nhàng nắm lấy, đứng lên. Giang Hành kéo cô dậy, sau đó không lưu luyến mà buông.

“Anh đừng nói gì cả.” Trần Tổng Mạn lên tiếng, từ ngữ giảm nhẹ, mũi chân đá vào nhau. Trong đầu cô hỗn độn một mảnh, không có liên kết, cô bắt chập muốn bắt lấy một tia suy nghĩ nhưng chỉ khiến đầu óc trở nên rối rắm. Cuối cùng, cô nhắm mắt lại, hô to: “Ban này chẳng có gì hết, em cũng vậy, anh cũng vậy!” Dứt lời, xoay người bỏ chạy. Giang Hành không đuổi theo, anh chỉ đứng lặng, vung tay đâm vào ngực chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 42

Trần Tổng Mạn chạy đi, cũng không trở về phòng bệnh, mà là vọt vào phòng vệ sinh bên cạnh, tùy tiện tìm một gian còn mở cửa chui vào. Cô tựa vào gạch men sứ lạnh băng, ôm ngực mà trượt dài xuống sàn nhà, ngồi xồm, tầm mắt rơi vào khoảng không. Toàn bộ không gian chỉ còn nghe tiếng tim đập dồn dập vang lên nhỏ nhỏ.

Phù, phù...

Mỗi lần thở đều khiến cô nhớ lại chuyện vừa phát sinh qua. Ngón tay cô run run chạm nhẹ đôi môi. Nơi này vừa rồi đã hôn môi anh, vậy mà cô còn do dự, đẩy anh ra khỏi người mình, tìm chỗ này để trốn tránh Giang Hành. Trần Tổng Mạn nhớ lại lúc đó, cả người không còn chút sức lực. Cô ngồi xồm ôm lấy đầu, dáng vẻ giống như phạm nhân đang hối lỗi. Trong tâm trí cứ hiện lên hình ảnh anh và cô hôn nhau – Giang Hành khẽ chớp hàng mi, ánh mắt thăm sâu như biển, làn da đẹp đến không nhìn thấy khiếm khuyết nào, còn nói những lời lẽ hết sức ái muội.

Giống như là kịch độc lở nuốt vào người, nó không ngừng lan tỏa khắp kinh mạch, thấm từng chút vào tế bào, ăn sâu trong máu. Chỉ cần nhắc đến Giang Hành, cô sẽ kim lòng không được, cả người run run.

Không thể!

Trần Tổng Mạn lắc đầu liên tục. Cô vốn không nên như vậy. Sao cô có thể giống với một nàng hoài xuân thiếu nữ, ý nghĩ lúc nào cũng chỉ có tình lang?

Chờ đã, Trần Tổng Mạn gạt mình thẳng thốt, vừa nãy cô nói cái gì? Tình lang? Cô đã đem Giang Hành trở thành tình lang của mình rồi ư? Trần Tổng Mạn hung hăng tự gõ đầu, sau đó còn cúi đầu mắng bản thân không có tiền đồ gì sất. Tiếp theo, cô nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng ở nhà vệ sinh, đắm chìm trong suy tư của chính mình.

“Rầm!”

Không biết từ đâu vang lên thanh âm kỳ lạ. Cô nghe thấy tiếng cơ thể va chạm vào tường và mặt đất. Trần Tổng Mạn bừng tỉnh, hơi hơi mở to đôi mắt, cô phát hiện ra tiếng nổ tựa hồ cách cô rất gần. Cô miễn cưỡng đưa tay chống vào thành nhà vệ sinh, đứng dậy, khá ê ẩm. Cô xoa xoa bắp chân tê rần của mình – do ngồi một chỗ quá lâu nên khiến quá trình lưu thông máu bị tắc nghẽn, khắp khiêng nhảy hai bước, áp tai vào tấm ngăn phòng vệ sinh mà nghe.

Tiếng ồn gần như biến mất, nhưng Trần Tổng Mạn có thể xác định rằng, tiếng động kia phát ra từ gian phòng cách cô một gian. Rút kinh nghiệm từ lần trước, Trần Tổng Mạn lần này không dám mở cửa mà lao ra. Cô ngừng thở, cố gắng không phát ra tiếng, một bên nghe động tĩnh phòng kia, một bên dùng sức vuốt ve bắp chân, kích thích máu tuần hoàn. Véo lung tung hơn mười phút vào chân, cuối cùng nó cũng trở lại như cũ, không tê nữa. Lát gan Trần Tổng Mạn cũng theo đó to hơn, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. Gian bên cạnh trống tuếch, mà cách một gian thì cửa đã đóng.

Trần Tổng Mạn tóm lấy một cái sọt đựng rác, cẩn thận tiến đến nơi kia, nghe ngóng động tĩnh – mà dường như cái gì cũng đều không có. Cô nuốt nước bọt, trong mắt xẹt qua một tia kiên định. Thế đấy, chậm rãi vươn tay nắm lấy trái cửa, tay còn lại là cầm sọt rác giấu đằng sau. Kế hoạch này thì bao ngon, nếu tình hình có biến, cô liền a lê hấp tọng sọt rác vào trong rồi bỏ chạy bằng vận tốc ánh sáng. Dù sao phòng trực của Giang Hành cũng ở gần đây, sao phải sợ!

Lòng bàn tay cô rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhích về phía trước một bước, sau đó hít vào một hơi thật sâu, cô mạnh mẽ tông cửa ra, đồng thời lui về sau vài bước. Tay trái cầm sọt rác chờ hạ gục kẻ đáng nghi, nhưng mọi thứ lại diễn ra ngoài ý muốn...

Trần Tổng Mạn mở to đôi mắt nhìn, môi xinh khẽ hé, đồng tử giãn ra. Bên trong là một người đàn ông trung niên ngồi dưới đất, tựa vào tường, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Trần Tổng Mạn, không có chút sinh khí – giống như đã chết từ lâu rồi. Người này Trần Tổng Mạn biết, hơn nữa lại vô cùng quen thuộc, y chẳng ai khác ngoài cậu cô – Chúc Thần.

Chúc Thần mặc quần áo bệnh nhân thật dày, trên tay cái gì cũng chẳng có. Chẳng có lưỡi dao, chẳng có đồ vật mang tính sát thương. Y chỉ ngơ ngác ngồi dưới đất, bên cạnh là sọt rác đỏ. Thực rõ ràng, cô nghe thấy “rầm” một tiếng, chính là cậu cô ngã sấp xuống sàn, theo sau là sọt giấy. Dĩ nhiên là cậu!

Trần Tổng Mạn thật không ngờ mình lại nhìn thấy Chúc Thần, dĩ nhiên là tại một hoàn cảnh như thế, cảnh tượng y đúc, đồng dạng hai người. Lần trước

bởi vì cô sợ hãi nên không có nhìn y, nhưng lần này, ánh mắt cô rơi xuống trên mặt Chúc Thần, không có dời đi. Chúc Thần ngồi dưới sàn gạch, dựa vào tường, đôi tay vô lực ôm lấy đầu gối, ánh mắt nhìn chăm chú cô. Mỗi y run run, như đang lều bều lằm bằm điều gì.

Trần Tổng Mạn đi tới, thử gọi một tiếng: “Cậu.”

Chúc Thần không có lên tiếng, phản ứng vẫn như lần trước gặp mặt.

“Con là Mạn Mạn, lần trước con với cậu từng gặp nhau rồi, cậu còn nhớ sao?” Trần Tổng Mạn bạo gan đi gần hơn một bước, hơn nữa vron một bàn tay huơ nhẹ trước mắt y.

Y vẫn thờ ra như vậy.

Kỳ quái, Trần Tổng Mạn nhủ mầy, cậu làm sao mà trốn được sự quản lý của y tá để tự mình chạy đến nơi đây? Vẫn là hai lần, vẫn là cậu ruột! Nhắc tới cậu ruột, trong đầu Trần Tổng Mạn chợt lóe lên một tia sáng nhỏ nhoi. Cô ngồi thẳng nhìn Chúc Thần, chậm rãi nói: “Con, biết, Chúc Thanh, cậu... cậu biết Chúc Thanh sao?” Cô cô tình nhấn mạnh chữ Chúc Thanh.

Quả nhiên giống như lần trước, vừa nghe đến tên Chúc Thanh, trong mắt Chúc Thần lập tức vụt sáng, hơn nữa đầu khẽ động, trong cổ họng phát ra âm thanh khan khan: “Chúc Thanh...”

Trần Tổng Mạn mừng rỡ.

Nhắc tới Chúc Thanh, cô không bị ăn đá như lần trước. Quả nhiên sự tình y phát bệnh lần trước không phải do y nghe thấy cái tên này. Vậy nguyên nhân khiến cậu đột nhiên phát cuồng, lại còn không khống chế được hành động của bản thân là do đâu? Trần Tổng Mạn hồi tưởng chính mình hôm ấy đã nói gì, nhưng cũng vẫn mờ mịt như cũ. Ánh mắt của cô lại rơi xuống người y, lấy quyết tâm rèn sắt khi còn nóng: “Con, là con gái của Chúc Thanh.” Cô quan sát chuyển biến trong đôi con ngươi của y.

Chúc Thần im lặng nửa ngày, hỗn động trong ánh mắt bỗng xuất hiện vài phần tinh táo: “Cô là... con gái của Chúc Thanh.” Y vừa nói, vừa nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt lướt qua một tia hiểu rõ, “cô là... Mạn Mạn...”

“Thật tốt quá!” Trần Tổng Mạn suýt thì kích động bật dậy, ánh mắt cô cong thành trăng non, “cậu, cậu nhớ ra con rồi!”

Đôi mắt Chúc Thần khác với vẻ hoang mang ban nãy, mà lúc này ngập tràn nhân ái: “Tôi... nhớ được con. Lúc con còn nhỏ, tôi thường ôm con đi chơi...”

Thanh âm y khan khan như là thật lâu không có nói chuyện: “Con đã lớn như vậy... tôi nhớ con khi đó mới...” Y dùng lực nâng tay lên, ở trong không trung khoa tay một chút: “con cao như này.”

Trần Tổng Mạn vừa rồi còn đang cười, hiện tại lại chặn môi mình, sợ hãi bản thân sẽ khóc thành tiếng. “Cậu!” Giọng cô rõ ràng nức nở, lọt vào tai Chúc Thần đột ngột khiến y có chút nghi hoặc trong đầu.

“Cậu, bảy tám năm nay chúng ta không gặp lại rồi!” Trần Tổng Mạn cố gắng trấn tĩnh, mỗi lần nói ra một câu đều phải lặp lại nhiều lần, mỗi chữ đều cẩn thận quan sát đến biểu cảm trên mặt y.

“Tám năm...” Chúc Thần ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, “đã qua... lâu như vậy sao?”

Trần Tổng Mạn gật đầu rồi rầm. Cô có vấn đề luôn muốn hỏi, không biết có nên hay không, bởi cô có một loại linh cảm nếu trót hỏi ra sẽ có thể khiến cậu cô phát bệnh. Do dự một hồi, Trần Tổng Mạn chậm rãi đứng dậy, từ ngai xôm trở thành đứng lên, khởi động từng mạch máu tế bào – sẵn sàng cho việc tùy cơ ứng biến. Nhờ mà ăn đập thì còn tránh được.

“Cậu, mấy năm nay, cậu đi đâu ạ?” Cô ngập ngừng hỏi, ngay cả hơi thở cũng đề lại.

Ngoài dự kiến, Chúc Thần nghe xong câu hỏi, ánh mắt cũng không có kịch liệt chuyển biến, không có dấu hiệu phát cuồng. Y dường như lâm vào thật sâu giữa những hồi ức, đôi đồng tử dần dần mê mẩn. Một phút sau, y mới quay đầu, biểu cảm tựa như đứa bé lạc đường, nói: “Cậu không nhớ rồi...” Y cúi đầu, thấy đôi tay đã nắm chặt thành quyền, “tôi không nhớ, không nhớ rõ! Không nhớ rõ! Không nhớ!”

Ánh mắt y càng ngày càng hoang mang, giọng điệu cũng càng ngày càng hung bạo, hai tay đưa lên dùng sức đập xuống sàn, miệng còn không ngừng lặp đi lặp lại, “tôi không nhớ rõ! Tôi không nhớ rõ!”

Trần Tổng Mạn thấy thế liền xông lên, giằng lấy hai tay của y, khiến y nghe lời cô. Cô nói: “Không sao, không sao mà, không nhớ thì không nhớ. Đừng nghĩ nhiều, chuyện con con, không quan trọng để nhớ!”

Cô vron tay vỗ nhẹ lưng y, nhẹ giọng trấn an: “Không sao, ngoan, chẳng có việc gì cả.”

Cô nhớ lại thuở nhỏ, cậu cô cũng dễ cô như thế, bảo cô nhanh chóng đi ngủ. Còn hiện tại, bọn họ đổi ngôi, đổi thành cô đang dỗ Chúc Thần, như là dỗ một đứa bé đang giận dỗi.

Sau đó, Chúc Thần trở nên an tĩnh.

“Cậu, con là ai?” Trần Tổng Mạn nhìn y, hỏi.

Chúc Thần quan sát cô, khóe mắt có dấu vết bị thời gian tàn phá khiến cô có chút đau lòng. “Mạn Mạn...”

Trần Tổng Mạn thở phào nhẹ nhõm một hơi, đứng đối diện cùng y một lần nữa. Cô đã biết, tám năm kia nhất định có liên quan rất lớn tới việc y bị tâm thần như bây giờ. Hơn nữa y theo bản năng lảng tránh những đoạn ký ức ấy.

Đã không nhớ được chuyện cũ, chỉ bằng...

“Cậu...”

“Trần Tổng Mạn!”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng hô to, sau đó cả người cô bị ôm vào trong ngực, ôm đi. Cô chỉ còn biết tro mắt nhìn xem cậu mình ngày càng ngày cách xa, cuối cùng khuất hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 43

“Xin chào, nơi này là khu 3 phải không? Cho hỏi anh có phải bác sĩ phòng trực ban – Giang Hành. Phiên anh giúp tôi liên lạc khu 9.”

“Vâng, là tôi. Xin hỏi bệnh nhân 1002 của các vị ở chỗ nào?”

“Không có ở đây? Tôi cũng chẳng biết, y hiện tại ở khu 3, phiên anh gọi y tá lập tức đến đây, cạnh phòng trực của bác sĩ gần nhà vệ sinh.”

Giang Hành ngắt máy, nhìn Trần Tổng Mạn đang quấy đạp ở trong ngực mình. Ánh mắt cô vẫn không chuyển hướng, vẫn nhìn chăm chăm vào cửa toilet đằng kia.

“Giang Hành, anh buông em ra!” Trần Tổng Mạn kéo cánh tay đang đặt bên hông mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì tức giận, “cậu em hiếm khi thần chí tỉnh táo, anh để em đi hỏi cậu mấy vấn đề được không?”

Hai chân tựa như đạp vào khoảng không: “Xin anh đấy!” Cô quay lại, dùng đôi con ngươi van lơn nhìn anh.

“Cậu vừa rồi đã nhớ ra chuyện lúc nhỏ của em, xin anh giúp em một chút. Em chỉ muốn cùng cậu tán gẫu vài câu mà thôi!” Trần Tổng Mạn vội vàng năn nỉ.

Ánh mắt Giang Hành có chút hòa hoãn, cánh tay cũng buông lỏng, chân cô liền lập tức đáp đất. Không nhịn được sốt ruột mà hướng tới nhà vệ sinh lao vào, vừa chạy hai bước, tay phải đã bị người khác nắm lấy.

Trần Tổng Mạn ngoảnh mặt, Giang Hành liền buông tay cô. Anh cời áo blouse trắng trên người, khoác lên tay cô.

??

Trần Tổng Mạn chỉ chỉ chiếc áo trắng, vẻ mặt có phần khó hiểu. Anh khẽ nhếch môi: “Phòng ngừa vạ nạn.” Sau đó lại nắm tay trái của cô.

Trần Tổng Mạn không còn thời gian để ý, cũng không quan tâm anh có sờ tay mình hay không. Cô chỉ vội vã đi vào nhà vệ sinh, hiện giờ bảo vệ và y tá khu 9 đều chưa xuất hiện, cô vẫn còn kịp thời gian để hỏi. Một lần nữa khi cô quay trở lại, Chúc Thần vẫn ngồi bệt dưới đất, ánh mắt hướng về phía cô: “Đây là...?” Trong mắt y có sự đề phòng.

“Cậu đừng sợ hãi!” Trần Tổng Mạn vội vàng kéo anh lại gần mình, giải thích, “đây là bạn tốt của con.”

Trông Chúc Thần có vẻ rất mệt mỏi, nghe xong lời của Trần Tổng Mạn, liền muốn chợp mắt.

“Đội đã!” Cô đột nhiên kêu một tiếng khiến Chúc Thần chợt bừng tỉnh.

Cô quay đầu nhìn Giang Hành liếc một cái, sau đó do dự vài giây, bèn cẩn thận hỏi rằng: “Cậu... cậu nhớ được Trần Khánh Dân là ai không?”

Chúc Thần trầm mặc một hồi: “Tôi nhớ, là chồng... của Chúc Thanh.” Y tựa như lâm sâu vào chuyện cũ, “tôi còn nhớ rõ, lễ cưới Chúc Thanh thực long trọng, tôi làm phù rể, còn khiêu vũ với chị ấy trong lễ cưới. Ngày đó chị ấy rất đẹp, rất xinh đẹp...” Y vừa nói, vừa cúi hạ mi mắt.

“Đừng ngủ, cậu!” Một lần nữa cô lại kinh hô, Chúc Thần tiếp tục mở to mắt.

Trần Tổng Mạn suy nghĩ, liếm khe bờ môi khô khốc của mình, nỗ lực không bày ra cảm xúc tỏm lợm, hỏi: “Như vậy, cậu biết Giang Uyển Chi sao?”

Trần Tổng Mạn đương nhiên chưa từng gặp qua cha mẹ trong lễ cưới năm đó, nhưng hiện tại cô không thấy có một chút hứng thú gì, cô muốn biết những tin tức hữu ích từ cậu hơn.

Khi mẹ cô qua đời, Giang Uyển Chi không quá hai năm liền bước vào cửa. Trước khi Chúc Thanh từ trần, bà ta chính là đồng nghiệp ở công ty cha cô. Họ hàng xa thân thích chỉ là cái cớ để bà ta danh chính nhập gia, điều này lâu sau cha cô mới nói cô biết.

Chúc Thần khi nghe được tên Giang Uyển Chi, đầu tiên là cơ thể run lên, sau đó liền gãy dựa, cơ mặt méo mó, phản ứng y hệt lần trước, y nhanh chóng trở nên phát cuồng. Một bên tay y nắm thành quyền, hung tợn đâm vào vách tường, một chân đạp nước muốn đứng dậy, miệng còn không ngừng lầm bầm. Giang Hành luôn ở cạnh để quan sát, lúc thấy y vừa mất bình tĩnh, anh xem như quyết đoán, đem Trần Tổng Mạn kéo về phía sau.

“Cậu, con là Mạn Mạn!” Trần Tổng Mạn ở bên người Giang Hành ló đầu ra, hướng tới Chúc Thần nói, “vừa nãy cậu còn nhớ rõ con mà! Con là con gái của Chúc Thanh.”

Chúc Thần bị âm thanh cô gây chú ý, liền đứng phát dậy, vung tay đánh tới hướng cô. Sao lại thế này?! Trần Tổng Mạn kinh hãi, khi cậu phát bệnh, ngay cả tên mẹ cũng không hữu dụng ư? Cô theo bản năng co rụt đầu, liền cảm giác được chính mình được thân hình cao lớn phía trước che chở. Giang Hành vung tay giữ lấy Chúc Thần, đẩy ra sau lưng, cả người bị anh cố định vào gạch men sứ trên tường. Toàn bộ động tác cũng chỉ vài giây.

Cô ngẩng đầu, nhìn Giang Hành hành động, sợ tới mức quên cả phản ứng. Chờ khi cô hoàn hồn lại, mới nhìn đến Giang Hành và Chúc Thần, sau đó vọt tới bên cạnh Chúc Thần, hỏi: “Cậu, cậu nói cái gì? Nói to một chút!”

Chúc Thần luôn miệng thì thầm, mồ hôi lạnh cũng theo trán chảy xuống. Trong mắt y đều tràn đầy sự sợ hãi. Theo ý của Giang Hành, Trần Tổng Mạn kê tai gần môi y, cẩn thận lắng nghe những âm tiết không trọn vẹn.

“Tôi... sai lầm rồi... thấy.” Trần Tổng Mạn gian nan lặp lại từ ngữ, “cái gì, không cần... xin lỗi.” Cô một bên nghe, một bên nỗ lực xâu chuỗi ý.

“Nhanh đi, bọn họ sắp đến rồi.” Giang Hành nhỏ giọng nhắc nhở.

Trần Tổng Mạn cố gắng lắng nghe, nhưng cũng chỉ nhận được vài từ rời rạc. Bảo vệ cùng y tá đã đến gần, Trần Tổng Mạn hét cách, đành phải ghi nhớ mấy từ ngữ vừa nghe được, sau đó nhanh chóng trốn đằng sau Giang Hành. Tựa như cùng lúc, y tá trưởng khu 9 cùng bác sĩ, y tá, bảo vệ đã xuất hiện tại nhà vệ sinh.

Nhìn Giang Hành giờ phút này đang áp chế Chúc Thần, mà y lại không ngừng gãy dựa. Y tá trưởng không chút do dự, ra lệnh cho y tá đem ông tiêm đã chuẩn bị mà tiêm cho y. Trong nháy mắt, ánh nhìn y bỗng trở nên lạnh lùng, trước khi hôn mê Trần Tổng Mạn chỉ nghe được 2 chữ “chị à...”

Y nói rằng: “Chị à...”

Sau đó, y bị bảo vệ đặt trên xe lăn, hơn nữa tay chân đều bị trói lại mang đi. Trần Tổng Mạn ngồi trên xe lăn của cậu, trong lòng có chút đau nhói.

Y tá trưởng khu 9 thính tai, nghe được lời này, bèn nhìn cô liếc mắt một cái: “Hắn không giống cô. Hắn đến nhiều năm rồi, bệnh tình luôn tái phát, khả năng tự hồi phục thấp, cho nên chỉ có thể dựa vào thuốc an thần.”

Trần Tổng Mạn nhớ tới lúc cậu sắp phát bệnh ban nãy, cô đã trấn an được cậu, nhưng quyết định không đem chuyện này nói với bọn họ nghe. Cô gạt đầu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Chúc Thần đã sớm lâm vào hôn mê. Nửa ngày, Trần Tổng Mạn ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau với Giang Hành.

Khi Trần Tổng Mạn về phòng bệnh trước thì Giang Hành còn ở lại hiện trường để miêu tả tình hình lúc đó, để tìm ra phương án trị liệu bệnh lý tiếp theo. Cô đi theo một y tá khu 9 hồi phòng, lúc ngang qua y tá phụ trách mình, cô ra hiệu muốn lấy giấy bút. Trở lại phòng bệnh, cô liền ngồi vào góc giường, mở vở của mình ra.

Cô phát họa một quan hệ đồ, mặt trên chỉ có vài cái đơn giản – là vòng tròn cùng dấu chấm hỏi, hiện tại thoạt nhìn cảm thấy tối giản đến mức buồn cười. Trần Tổng Mạn hơi nhếch khóe môi, quyết đoán lật một trang mới.

“Tôi, thấy, thực xin lỗi, sai lầm rồi, không cần.” - Còn có cuối cùng, “chị à.”

Cậu thấy cái gì, không cần cái gì, thực xin lỗi ai, ai cùng mẹ cô có quan hệ gì? Từng bước từng bước vấn đề xem qua tựa hồ không quá rõ ràng, nhưng tiềm ẩn bên trong dựa vào những từ khóa này, cô tin tưởng, chúng có liên quan tới mẹ cô. Đó là gì?

“Tôi sai lầm rồi, thực xin lỗi, chị à không cần.”

Mẹ cô ngược đãi cậu ư? Việc này không có khả năng, cô nhớ được lúc y phát bệnh, mẹ cô đã sớm qua đời nhiều năm. Nhưng rốt cuộc là gì?

“Tôi cái gì cũng chưa thấy, người đừng đến đây!” Một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía sau, “còn một câu nữa,” August từ bên trái đi đến, ngồi đối diện cô, từ trên cao nhìn xuống cô, còn có quyền vờ trong tay cô.

“Còn một câu là gì?” Trần Tổng Mạn ngơ ngác hỏi.

Ánh mắt August trở nên ôn hòa: “Còn một câu – thực xin lỗi, chị à.”

Trần Tổng Mạn tròn tròn mắt một lát, đem vớ ôm chặt vào ngực: “Sao anh lại lên nhìn vớ của tôi chứ?”

August lờm cô một cái: “Khỏi giấu, lộ hàng cả rồi.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, đem vớ đang ôm hất ra, còn nhớ tới hai câu August vừa mới nói: “Tôi cái gì cũng không biết, không cần đến đây.” Còn có – “thực xin lỗi, chị à.”

Cô đem vớ giơ lên trước mặt August, chỉ vào từ khóa, nói: “Anh nói hai câu nhưng có những từ không có ghi trong vớ, liệu có đúng hay không?”

August nhún nhún vai: “Tôi chỉ nghĩ ần ý mà bổ sung thêm thôi mà.” Ánh mắt hắn liếc qua quyển vớ, “như vậy nghe liền mạch hơn, cô có cảm thấy vậy chăng?”

Trần Tổng Mạn trầm mặc nửa ngày.

Trên vớ tuy là âm tiết của cậu cô, nhưng nó không hề hoàn chỉnh, rõ ràng thế nào chỉ có Chúc Thần mới biết. Cô cũng là nghe được vài từ đứt quãng, sẽ không giống như August phỏng đoán chứ?

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn August một chút, phát hiện hắn đang cố mở TV lên để xem vài sự tình nhằm chán.

“Tôi cái gì cũng không thấy, người không cần tới đây.” Những lời này quả thật rất phù hợp với biểu cảm sợ hãi của Chúc Thần.

“Thực xin lỗi, chị à.”

Chẳng lẽ cậu làm cái gì có lỗi với mẹ cô? Không, không! Trần Tổng Mạn lắc đầu. Hai câu này chỉ do August편견 suy đoán, không thể tin là thật. Nhưng hai câu này, Trần Tổng Mạn cúi đầu nhìn vào những từ khóa trên giấy, vô luận thế nào cũng không vắt óc nghĩ ra cách tổ hợp hoàn chỉnh. Giống như một đáp án bình thường, nhưng lại khiến cô rung mình khi nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 44

Trần Tổng Mạn suy nghĩ nửa ngày không có động tĩnh gì, ánh mắt chỉ nhìn quanh trong phòng. Nhưng sau đó, ánh mắt vốn đục ngầu chợt lóe lên một ánh quang, bởi vì August cho cô con gấu, không, là hắn tự tiện bế con gấu qua. Đối với Trần Tổng Mạn mà nói, đây là một cơ hội không gì có thể tốt hơn. Hai ngày qua cô cũng trầm suy nghĩ, có một số việc chẳng liên quan đến cô, mà quả bom hẹn giờ kia thì nằm ở trong tay, thật không biết khi nào nó phát nổ.

Hiện tại quyển nhật ký vô dụng ở thời điểm này khiến cô mỗi ngày đều phải lo lắng, đề phòng, sợ không cẩn thận bị người khác phát hiện. Hơn nữa người nọ với August là kẻ thù, nếu không sớm hoàn lại há chẳng phải cô cũng gặp tai bay vạ gió?

Trần Tổng Mạn cũng tin tưởng rằng bây giờ August cũng đang sốt ruột khi bị mất quyển nhật ký, hẳn thường xuyên đến nơi này, nói không chừng là đang dò la cô.

Như vậy, như vậy, như vậy....

“Ừm!” Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn August đang quan sát mình, mà mặt ngoài hắn lại ra vẻ đang ngắm nữ y tá ở song cửa sổ, cô mới nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng. Hắn liếc mắt nhìn cô. Đồng thời em y tá cũng quay đầu, khẩn trương nhìn bọn họ hai cái. Trải qua chuyện lúc này, sắc mặt Trần Tổng Mạn có chút mất tự nhiên. Hiện giờ cô ngồi cạnh giường, ánh mặt trời trên cửa sổ nhỏ chiếu ngang khuôn mặt cô, khiến làn da cô dường như trở nên trong suốt. Ánh nắng làm mắt cô có chút chói lóa, cô liền đưa tay che nắng theo bản năng.

Ánh nhìn August mang theo một tia thất vọng, hắn lạnh lùng hỏi: “Gọi gì ông đấy?”

Trần Tổng Mạn giống như đang nói chuyện phiếm, chỉ chỉ con gấu trong lòng mình: “Anh nghĩ anh có nên vác con gấu này về phòng anh không?”

August nhíu mi: “Tôi nhớ lần trước đã thảo luận chuyện này rồi cơ mà?”

Trần Tổng Mạn: “Tôi nghĩ anh nên lấy gấu về đi, kỳ thực tôi không có thói quen ôm thú nhồi bông khi đi ngủ.”

August: “Lý do là gì?”

Trần Tổng Mạn: “Ồ... cái mông con này rất xấu, nên tôi ứ thêm” Biểu cảm của cô vô cùng chân thực, “hơn nữa nó khá là hôi hám” Cô vỗ vỗ mông gấu.

August dùng một chút, sau đó ánh mắt rùng mình: “Chuyện khi nào?”

“Anh cho tôi gấu vài hôm, tôi liền phát hiện.”

August: “Vậy vì sao cô méo trả ngay cho tôi chứ?”

Trần Tổng Mạn buông tay con gấu: “Vì sợ anh thương tâm.”

“Hừ!”

Bỗng một điệu cười khê ngoài cửa vang lên, Trần Tổng Mạn và August cùng quay lại nhìn về phía nữ y tá thực tập sinh.

“Cô cười cái méo gì?” Ngờ ngợ August trước sau đều lạnh như đá cục.

Nhưng mà thoát trông em y tá kia tuyệt nhiên không sợ sệt August, ngược lại còn hứng trí nhìn các cô, chân vắt chéo, vẻ mặt bốn cọt nói rằng: “Anh giai tóc hồng ơi, cô nàng kia bảo không thích con gấu của anh, mà sao khí thế của anh vẫn còn hùng hực vậy?”

Dứt lời, ngoảnh về hướng Trần Tổng Mạn: “Này cô gái ơi, cô cũng thật là, gấu làm sao có thể hôi hám được. Cô có phải thần...” nàng ta đột nhiên dùng một chút.

Trần Tổng Mạn cười tủm tỉm tiếp câu: “Đúng vậy, tôi chính là bệnh nhân tâm thần.” Cô vừa nói, vừa ngoảnh mặt nhìn August một cái, phát hiện hắn đang đứng ở cửa chính nhìn nàng ta, khê cau mày.

Trần Tổng Mạn đứng dậy, hướng tới nữ y tá muốn đi tới. Nàng ta cũng không có vẻ gì sợ hãi, chỉ ung dung vắt chéo chân nhìn cô. Ba bốn bước đã tới, hai người bấy giờ chỉ bị ngăn cách bởi song sắt.

“Cô là Tiểu Thương đúng không? Tôi từng nghe về cô, không ngờ hôm nay lại có cơ hội gặp mặt.” Trần Tổng Mạn chủ động chìa tay.

Nữ y tá nghe vậy, miệng cười thật tươi, dùng sức bắt lấy tay cô: “Không hổ là nhất viện nhất chi hoa (nhành hoa độc nhất trong bệnh viện) mà bác sĩ Giang coi trọng, quả thực thông minh.”

Nàng ta vừa nói, vừa dùng ánh mắt khiêu khích ghim trên mặt August: “So với cái tên quý tóc hồng đó, hắn còn kém xa cô.”

Trần Tổng Mạn cười cười đi đến gần August, thấy trán hắn nổi gân xanh, tựa hồ muốn phát hỏa.

“Ai cha!” Tiểu Thương véo véo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, tò mò hỏi, “sao cô biết tôi không phải y tá thực tập sinh? Mấy ngày nay thực tập sinh nhiều như vậy, cô lại chưa từng thấy qua tôi?”

Trần Tổng Mạn ngượng ngùng trả lời: “Kỳ thực thấy cô ngồi thông thả bên cửa sổ, căn bản không giống bộ dáng của thực tập sinh. Hơn nữa y tá bình thường cũng không dám nói chuyện với chúng tôi.” Cô thề thốt, “hơn thế, lúc tôi nhìn sang August thì phát hiện ánh mắt anh ta nhận thức được cô, cho nên tôi mới đoán vậy. Ai ngờ đoán trúng rồi.”

“Chính xác luôn!” Tiểu Thương giờ ngón cái với cô.

“Nghe nói cô thích đi phượt ư?” Tiểu Thương vừa mới mở cửa song, đã bị Trần Tổng Mạn kéo tay đến giường ngồi, “nói nhanh, cô đã đi những đâu vậy?”

Biểu cảm của Tiểu Thương có chút vi diệu.

Trần Tổng Mạn ngượng ngùng nói: “Ngại quá, trước lúc tôi tốt nghiệp đại học thì toàn học là học, cũng không nghĩ tới chuyện đi chơi bởi gì. Vốn là kế hoạch thi đậu nghiên cứu sinh khiến tôi sung sướng một hồi, nhưng không ngờ rằng...”

Tiểu Thương nghe vậy cũng mỉm cười, liền vỗ nhẹ mu bàn tay cô: “Chả sao hết. Hay tôi kể những gì tôi đã thấy trên những chuyến hành trình cho cô nghe có được không?”

Trần Tổng Mạn gật đầu liên tục.

Vì thế hai cô gái xấp xỉ tuổi tác ngồi vào tám chuyện quên trời quên đất, quên luôn tên August ngồi đang ở trong phòng...

Tiểu Thương: “Nê cà chê, cha lá cà, sa wa di kha, khạp khạp*...”

(*chú thích: thay cho @\$@%^)

Trần Tổng Mạn: “Thật vậy chẳng? Trời ơi hóa ra là thế! Trước kia tôi chưa từng xem qua trên TV đâu!”

Tiểu Thương: “Cái này cô không biết đâu... Rô-na-đi-nô, Ivan xách xô vôi, Eo chàng hy, ha lu je la la...”

Trần Tổng Mạn: “Hà? Thật là buồn cười muốn chết!” Trần Tổng Mạn cơ hồ cười không thở được.

Tiểu Thương: “Cái này mới buồn cười hơn này... bang bang bang, alo ajinomoto...”

Trần Tổng Mạn: “...” Cười đến tắt tiếng.

August đi ra cầu kính: “Ông đi trước đây.” Hắn nhanh chân bước ra phía cửa.

“Này, đợi đã!” Trần Tổng Mạn lần xuống giường, một phen lau nước mắt, vọt đến trước mặt August.

August: “...”

Trần Tổng Mạn đem con gấu nhét vào người hắn, còn vỗ vỗ mông gấu, nói không kịp thở: “Trả gấu cho anh.”

August ôm gấu xoay người muốn bỏ đi.

Bỗng tiếng ồn ào ở sau lại vọng lên: “Phải rồi August, con gấu kia mùi không được thơm lắm, tôi nghĩ bên trong có đồ bẩn, anh trở về rồi mở ra mà xem xem!”

August dừng chân một chút, sau đó tiếp tục bước đi.

“Đặc biệt là mông nó đó!” Trần Tổng Mạn nói xong câu này, bản thân không kiềm được mà bật cười ha ha, ngay cả Tiểu Thương cũng cười thật lớn. Hi vọng hắn có thể hiểu ý tứ của cô.

“Này!” Tiểu Thương vỗ vai Trần Tổng Mạn từ đằng sau, “cô làm vậy thật không đúng đâu. Tôi có thể nhìn ra, hắn thích cô đấy.”

“Tôi thật bội phục cô có thể nhìn ra tâm trạng hắn với biểu cảm lạnh tanh kia!”

“Không phải.” Về mặt Tiểu Thương có chút khinh bỉ, “cái mặt mốc của hắn thì tôi nhìn ra kiểu gì.” Nàng ta vòng ra phía trước Trần Tổng Mạn, nói, “cơ mà tôi muốn bảo là, hắn đem gấu tặng cho cô nhưng bị cô lấy cớ vụng về như vậy để từ chối. Tuy nhiên hắn không có tức giận, mà còn ôm gấu ngoan ngoan về phòng, cô thấy có lạ không?”

Nàng vươn một ngón tay lắc lắc: “Đây không giống tính tình của hắn tẹo nào.”

August ôm gấu trở về phòng, sau đó đặt nó trên giường, mở TV xem một lát.

Qua nửa giờ, hắn ném remote sang chỗ khác. Hắn nằm trên giường, khoát tay, đem con gấu túm đến trước mặt, dùng sức ôm vào trong ngực. Sau đó, chậm rãi sờ soạng con gấu. Hắn tìm được khóa kéo ẩn nấp đằng sau đám lông, nhưng không kéo ra, chỉ dọc theo khóa kéo mà sờ nắn vài cái. Rốt cuộc, khi chạm vào một vật cứng bên trong, hắn mới nhưn mảy, ánh mắt cũng trở nên u ám. Nửa ngày sau, hắn ném con gấu đi chỗ khác. Tay gối sau đầu, nhìn chằm chằm trần nhà trắng lóa, khỏe mỗi đột nhiên cong lên thành một nụ cười rất mãnh.

Một giờ sau, Trần Tổng Mạn rốt cuộc hết hơi sức, cần phải nghỉ ngơi nên đã tiễn Tiểu Thương rời phòng. Nàng ta còn bảo lần tới có thời gian sẽ cùng cô tán gẫu tiếp. Trần Tổng Mạn “ha ha” cười cho có lệ, kỳ thực đầu óc cô quá mệt mỏi rồi.

Lúc Tiểu Thương đi khỏi, cuối cùng cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người nằm vật trên giường.

“Mệt quá thể...” Cô thầm cảm thán một tiếng.

Cô hơi nghiêng người, mặt hướng tới song sắt kia, nhìn từng đợt nhóm áo blouse trắng đi tới đi lui, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

August, hắn sẽ đem quyền nhật ký kia về đâu? Sẽ không bỏ vào nhà kho nữa chứ? Chẳng phải câu nói ‘nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất’, nhà kho đã bị khám qua rồi, cho nên nó sẽ là nơi an toàn sao?

Ai? Sao cô lại đi nghĩ đến những việc này? Cô tóm lấy chăn trùm lên đầu, buộc bản thân đừng suy diễn nữa. Trong lòng cũng tự giác tâm niệm rằng, chuyện này không liên quan gì cô, chuyện này không liên quan tới cô... không liên quan. Nhớ kỹ, nhớ kỹ, ý thức cô cũng theo đó trở nên mơ hồ.

Rốt cuộc, trước mắt chỉ còn một mảng tăm tối.

Vừa ngủ dậy đã là sáng hôm sau.

Sắc trời tờ mờ tỏ, Trần Tổng Mạn khẽ nheo mắt, ngồi dậy từ giường.

Giống như thói quen, cô nhắm mắt, đem con gấu ôm chặt trong lòng, hưng hăng xoa xoa lông mềm của nó, sau đó bàn tay luồn xuống mông gấu, ấn nhẹ.

Phù, nhật ký vẫn còn.

Nhưng khoan đã...

Trần Tổng Mạn sờ sờ con gấu thêm vài phút, tiếp theo mờ to mắt ra. Trước mặt vẫn là con quái vật lông xanh màu lá cọ, biểu cảm ngu ngốc, quả thật là con gấu của August cho cô! Nhưng vì sao... nó lại ở trên giường?!

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 45

Trần Tổng Mạn đem con gấu bước tới trước song sắt, ‘đang đang đang’ hung hăng gõ vài tiếng khiến Trương Tiểu Hồng đang ngủ gật nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngã xuống từ ghế.

“Có chuyện gì, có chuyện gì?” Lão đảo một cái, Trương Tiểu Hồng mới đứng vững lại, vắt giò lên cổ mà chạy vào phòng bệnh của cô, cuống quýt hỏi, “có chuyện gì hả em?”

Sau đó chỉ thấy Trần Tổng Mạn đen mặt đứng ở lưới song sắt đằng kia, bóp chặt cổ con gấu trong tay, tư thế như muốn giết người diệt khẩu.

Trương Tiểu Hồng thấy phản ứng của cô không có gì quá mức, bèn nói: “Này, em đừng gấp. Trời vẫn còn chưa sáng mà, em muốn đi đâu?”

Chị ta cách song sắt, đưa tay kéo kéo tóc Trần Tổng Mạn lại cho ngay ngắn. Trần Tổng Mạn trợn mắt nhìn con gấu, rồi lại nhìn sang Trương Tiểu Hồng. Nửa ngày, cô ghen một hơi ở ngực: “Không có gì, vừa nãy em gặp ác mộng.” Dứt lời, cô đem con gấu quay lại giường, ngồi xuống. Từ đây nhìn ra ô cửa sổ nhỏ, quả thực trời vừa mới tờ mờ rạng sáng, lúc này người khác hẳn là đều đang ngủ say, còn cô hành sự có hơi nóng vội.

Cô liếc con gấu, tiếp tục hung hăng tát nó một cái. Hừ!

Đánh xong một tát vào gấu, cô cảm thấy mọi chuyện có chút đàn độn, vô vị. Lại ngã vào giường, ngủ quách cho xong. Thẳng đến khi Trần Tổng Mạn tỉnh giấc thì ngoài kia đã là hừng đông. Dừng xong bữa sáng, Trần Tổng Mạn đi ra căn tin nhận lấy áo lông của Trương Tiểu Hồng đưa rồi tùy tiện mặc vào người, nhanh chóng chạy vào viện. Trương Tiểu Hồng cũng không ngăn được, chỉ có thể đi theo từ phía sau, đôi mắt nhìn bóng lưng rất xa của người...

Trong viện, Trần Tổng Mạn chạy tới bên cạnh August. Sau đó dừng lại, cô cảnh giác quan sát bốn phía xung quanh, rốt cuộc cũng không phát hiện có kẻ khả nghi nào lảng vảng gần đây. Cô thở hắt ra, nói: “Giờ anh nói rõ tí đi, cuối cùng là...”

August choàng một chiếc khăn quàng cổ đỏ thẫm thật dày, hơn nữa đầu tóc hắt lại phản chiếu sắc hồng rực rỡ, hòa hợp tựa như những đốm lửa chói lòa.

“Nếu bị cô phát hiện, bọn họ sẽ không ở đây che giấu lâu như vậy.” August lạnh tanh trả lời.

Trần Tổng Mạn nghe xong, chưa nói lời nào, liền vung tay đập một cái vào cánh tay rắn chắc của August: “Thế anh đem con gấu kia đưa tôi làm khi gì? Chẳng phải tôi bảo anh mạng quách nó về phòng rồi hay sao?”

Lần thứ nhất bị đập, chân mày của hắn khẽ cau lại. Lần thứ hai trông thấy cô muốn động thủ, hắn liền linh hoạt nghiêng người né đòn: “Thì ra là vậy...”

“Đừng có trưng ra cái dáng vẻ phớt đời của anh nữa! Anh có biết con gấu này đem đến cho tôi bao nhiêu phiền phức hay không?” Trần Tổng Mạn tức giận giậm chân một cái, cố gắng đè thấp thanh âm, “quyền nhật ký ấy chính là quả bom hẹn giờ, khiến tôi mỗi ngày đều phải lo lắng, đề phòng, sợ bị người khác phát hiện thì chúng ta xong đời!”

August nhếch nhếch miệng: “Nhưng thực tế cũng có ai phát giác nó đâu?”

Trần Tổng Mạn nghe hắn nói vậy chỉ còn biết đánh vào không khí: “Anh thì giỏi rồi!” Tiếp theo xoa xoa thắt lưng, “lần trước không phải nhờ tôi chui vào nhà kho, thì bảo đảm giờ anh không còn mạng để bước ra khỏi đó!”

“À, thực sự cảm ơn cô.” August chân thành nói, ánh mắt nhìn Trần Tổng Mạn vẫn kiên định như cũ.

Thái độ thành khẩn của hắn như vậy lại khiến Trần Tổng Mạn ghen hờn, nhất thời không phản bác được gì.

“Tôi muốn hỏi, anh, thật sự nằm vùng?” Trần Tổng Mạn tiến đến bên tai August, thì thầm nhỏ giọng.

August ngẩng đầu, không nói chuyện.

“Anh đừng chối.” Trần Tổng Mạn hất hàm, “tôi xem qua nhật ký rồi, chắc chắn là anh.”

August nhìn thấy trong mắt cô có vài phản kính ngạc: “Tôi không chối. Chỉ là tôi đang suy xét nên đem chuyện này nói với cô làm sao.”

Trần Tổng Mạn tiếp tục ghen hờn.

“Cơ mà.” August khép hờ mắt, “cô cũng nên hiểu, chuyện này đối với cô – biết quá nhiều sẽ không có lợi.”

“Đừng đừng!” Trần Tổng Mạn chán nản gật đầu, “cho nên anh nên lấy lại con gấu đi, đừng gửi ở chỗ tôi thêm một giờ phút nào nữa. Tôi vất vả lắm mới thoát khỏi nó, cũng không muốn ôm bom hẹn giờ ngày qua ngày nom nớp sợ sệt.”

Lúc Trần Tổng Mạn nói ra, trong không khí có một luồng sương trắng, bay ngang mặt cô, khiến nhân ảnh trở nên có chút mờ lung. August nhìn giấy lát, ánh mắt tựa như cũng phủ đầy sương mù.

“Này!” Trần Tổng Mạn đợi nửa buổi, chỉ thấy August lặng im. Cô vươn tay hươ hươ trước mặt August, “anh đang nghĩ gì hả?”

Rồi nhìn theo ánh nhìn của hắn, nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy ai mới quay đầu liếc August, đầu đầu môi nói: “Hôm nay trông anh không có cảm xúc gì.” Dứt câu, còn tự mình tỏ ra bí hiểm, “có phải vị tai to mặt lớn nào đó sẽ xuất hiện hay không?”

“Tai to mặt lớn cái đầu cô.” August không chút bận tâm đã kích Trần Tổng Mạn.

Sự thật chứng minh, không cần quá nhiều lời, bởi vì nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Đập vào mắt Trần Tổng Mạn đột nhiên xuất hiện một đôi tây trang giày da tai to mặt lớn – cô bỗng nhớ đến sứ mệnh được Trương Tiểu Hồng giao phó qua. Nhưng vấn đề là, Trần Tổng Mạn không quá bận tâm lắm những tấm ảnh chụp, đồng nghĩa với việc cô chỉ nhớ được hai, ba ảnh. Tuy nhiên may mắn là, vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra trong hàng đồng chân dung của những vị tai to mặt lớn kia có một vị đang tản bộ trong đình viện cùng với Giang Hành đại bác sĩ.

Giang Hành đại bác sĩ mặc áo sơ mi màu mận chín, bên ngoài khoác áo bành tô đen, cảm giác anh như một chàng bá tước bóng đêm; và cách ăn vận trang phục này càng khiến khuôn mặt trắng nõn như ngọc của anh thêm nổi bật. Ngồi trong một đám lãnh đạo có nhan sắc tầm trung, quả thật giống với hạc trong bầy gà.

Trần Tổng Mạn nhìn anh một lát, bỗng chốc mặt đỏ tai hồng.

“Bí thư Trương, đây là nơi mà bệnh nhân của chúng tôi thường sinh hoạt. Chúng tôi đều tận tâm tận lực đối đãi với bệnh nhân chu đáo, ví dụ như chiếc xích đu này, chính là vì đề thân thiết hơn với bệnh nhân mà đặc biệt sắp xếp...”

Gió lạnh đem lời nói của viện trưởng và phó viện trưởng kia thổi vào tai Trần Tổng Mạn, cô chợt ngẩng đầu nhìn bốn phía mới phát hiện ra, xích đu bên cạnh, thế nhưng chỉ có cô và August là tổng cộng hai người.

Trái phải cũng đều không tránh được.

Trần Tổng Mạn vì muốn bệnh viện được lưu lại tiếng thơm, nghĩ ngợi một chút, chỉ còn cách kiên trì bước tới, cùng người đứng đầu hàng vừa béo vừa lùn kia cất lời chào hỏi: “Xin chào, viện trưởng...” Mặc kệ là chính hay phó, cứ gọi viện trưởng thì sẽ không sai.

Quả nhiên, nghe được lời chào của Trần Tổng Mạn, viện trưởng cười đến là thân thương. Không đợi viện trưởng ân cần thăm hỏi, vì muốn thể hiện mình là lãnh đạo cấp cao đại diện cho nhân dân nên một người đàn ông trung niên liền bước ra đứng đối diện với Trần Tổng Mạn.

“Cô gái nhỏ, cô tên là gì?” Vì hôm nay đến thị sát y đã căn dặn là bệnh nhân hoạt động trong viện đều có năng lực nhận thức ổn định, cho nên y cũng không lo lắng làm gì, mà ngược lại sẽ trực tiếp nói chuyện.

Trần Tổng Mạn cười sáng lạn như hoa hướng dương: “Cháu tên Trần Tổng Mạn, số thứ tự 1204.”

Quan to nghe xong liền sững sờ một tẹo.

Trần Tổng Mạn quan sát biểu cảm của y, trong lòng dâng lên một tia chua xót. Phòng chừng vị quan to này hẳn cũng còn nhớ vụ án mạng chấn động toàn thành phố T, cho nên lúc nghe thấy tên cô mới có phản ứng như vậy.

Tuy nhiên, quan to chính là quan to, từng trải việc đời nên chỉ sững sờ vài giây ngắn ngủi. Sau đó y khôi phục biểu cảm hòa ái dễ gần, nhìn sang August: “Cậu bé, trông không tồi đâu.”

Cậu bé August căn bản không quan tâm y, tay sọt túi quần, đầu hơi động đậy, phớt lờ lời y một cách bình thản.

Trên mặt quan to cũng không ngượng ngập: “Ha ha, cậu bé không quan tâm tới lão già đây, nhưng lại thích cùng cô bé kia trò chuyện.”

Viện trưởng ở cạnh cười thật vui vẻ: “Nhờ bệnh viện chúng tôi khai sáng mà bọn họ cũng sẽ có tình cảm với nhau. Tuy rằng vẫn còn bệnh, nhưng nhìn chung họ vẫn là nam nữ bình thường. Nếu phát sinh tình cảm, chúng tôi cũng là thuận theo tự nhiên.”

Quan to nhìn vài lần bọn họ, đột nhiên cười nói: “Bác thấy hai cháu cũng xứng đôi lắm, nói không chừng hai cháu là một đôi nổi tiếng ở đây phải không?”

Ha ha ha!”

Trần Tổng Mạn nghe xong, lòng bàn tay dâng lên một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Giang Hành. Quả nhiên, vừa ngẩng đầu nhìn đã bắt gặp một đôi con ngươi sâu không thấy đáy. Tuy rằng khoảng cách hai người khá xa, nhưng Trần Tổng Mạn vẫn có thể cảm giác được loại áp lực vô hình này đang dần dần khuếch tán, mở ra một luồng oán khí vây quanh.

Nháy mắt, lưng cô đổ mồ hôi lạnh. Toan quay đầu định phủ nhận thì bắt gặp ánh mắt viện trưởng ngụ ý rằng: đem sự thật mà nuốt trở vào trong.

Sau đó, quan to hỏi linh tinh vài thứ, ví như “có thói quen gì ở trong viện”, “bác sĩ với y tá đối với cháu ra sao”; vài vấn đề nhằm chán, Trần Tổng Mạn cũng đều lịch sự đáp lời, đưa hình tượng của viện trưởng và bệnh viện lên hảnh một tầm cao mới. Nhìn mà xem, viện trưởng mặt mày hớn hờ, trước khi rời đi bà ta còn len lén giờ ngón cái với cô. Nhưng tiếc là Trần Tổng Mạn cảm thấy không vui, bởi vì khi bọn họ đi rồi, Giang Hành cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Đó là báo động đỏ. Nếu như lúc trước, kẻ luôn trốn tránh Giang Hành – là cô, nhất định sẽ tận dụng cơ hội này để giữ khoảng cách với Giang Hành. Nhưng hiện tại tâm tư Trần Tổng Mạn lại nổi lên một hồi biến hóa. Chẳng hiểu vì sao, cô hi vọng Giang Hành không hiểu lầm về mối quan hệ giữa cô và August. Quan to đi rồi, Trần Tổng Mạn vẫn sa sút tinh thần như cũ.

August đứng bên cạnh nhìn cô, thấy vẻ mặt cô chẳng khác nào bị chó cắn lại khiến hảnh có phần khó chịu.

“Nhật ký của tôi vẫn để chỗ cô.” August đột nhiên mở miệng.

“Hả?” Trần Tổng Mạn hơi hoảng hốt, “vì sao vậy?”

August mím môi: “Để ở chỗ tôi không an toàn, ngược lại chỗ cô sẽ không bị người khác dễ dàng phát hiện.” Dứt lời, hảnh còn bổ sung thêm, “cô yên tâm đi. Nếu bị lộ, tôi sẽ nói nhật ký đã được giấu trong con gấu từ trước, cô không cần hệ gì, cũng không hay biết.”

Trần Tổng Mạn vẫn đang do dự.

“Xem như giúp tôi.” Hảnh lại thêm vào.

Trần Tổng Mạn không quá băn khoăn, sau đó cô nghiêm túc gật gật đầu. Cô tình nguyện giúp hảnh việc này với tư cách là bè bạn. August xoa cằm, rồi đột nhiên đưa bàn tay chạm vào đầu cô, xoa xoa mái tóc dài tán loạn. Hảnh cũng không chờ Trần Tổng Mạn có phản ứng, liền sử dụng ưu điểm chân dài, tốc độ chạy xé gió của hảnh mà lượn đi thật xa. Trần Tổng Mạn nhìn theo bóng August, tự cười một mình.

Vào bệnh viện, Trần Tổng Mạn không có trở về phòng mình, ngược lại cô cùng Trương Tiểu Hồng đi tới phòng bác sĩ trực ban. Trong phòng trực ban hiện đang có mặt Hoàng Nhạc, hảnh nhìn thấy cô gái đang do dự xem có nên mở cửa vào hay không thì bèn vui vẻ vỗ tay: “Này, là cô hả? Còn không mau vào!”

Trần Tổng Mạn không từ chối, mượn nước đẩy thuyền bước vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 46

Trần Tổng Mạn cùng Hoàng Nhạc ngồi trong phòng không có mặt Giang Hành, đột nhiên cô cảm thấy bầu không khí có hơi xấu hổ. Nhưng điều này cũng chỉ do Trần Tổng Mạn đơn phương ngộ nhận, vì Hoàng Nhạc chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ tí gì.

Cô vừa ngồi xuống, y liền nhanh chóng đem ghế xoay từ bàn làm việc của mình di chuyển sang bên này, đặt ở cạnh sofa, chống cằm đánh giá cô.

“Gần đây cô hơi béo so với ảnh chụp rồi đấy.” Y nói như thật.

Trần Tổng Mạn dở khóc dở cười: “Anh cũng không phải lần đầu gặp tôi, cái gì mà ảnh với chả không chứ.”

Hoàng Nhạc khoa trương nói to: “Đừng nói là cô không biết nha!”

Ánh mắt cô nghi hoặc: “Biết cái gì?”

Hoàng Nhạc nghe xong, cả người có cảm giác hưng phấn bùng bùng, ‘cách’ một tiếng từ ghế đứng lên, ‘bộp bộp bộp’ đi nhanh đến bàn làm việc của Giang Hành, xoay người một cái; sau đó thân nhiên mở ngăn kéo nhỏ trên cùng, lấy một quyển sổ ra. Lúc y rạo rục ôm sách trở về, Trần Tổng Mạn lại càng nghi ngờ nhìn y.

“Không có gì đâu.” Hoàng Nhạc tuy rằng ở đây không nổi như Giang Hành, nhưng do tính y bình dân, thân thiện; năng lực phân tích cũng khá cho nên

có rất nhiều phụ nữ trung niên tình nguyện làm fan hâm mộ trung thành. Hiện tại, y chỉ cần liếc mắt ngó cô gái nhỏ trong veo kia một lần là đủ biết cô ấy đang nghĩ điều gì.

Y vỗ vỗ lên quyền sở, cười tủm tỉm nói: “Cô yên tâm đi, tôi và Giang Hành chính là bạn học từ khi học y, lại công tác với nhau nhiều năm như vậy, thói quen của hần tôi ít nhiều tôi cũng biết.”

Hoàng Nhạc vừa nói, vừa trở trở vào bàn làm việc của Giang Hành: “Bàn hần, ngoại trừ ngăn kéo bên dưới không được mở, những cái khác đều là đại gia đây dùng chung. Cuốn album này đặt ở ngăn thứ nhất, nghĩa là hần cũng không ngại bị người khác xem.”

Trần Tổng Mạn nghe qua liền nhất thời hứng thú. Đây không phải đối với sở xem tướng, mà đối với việc ngày trước của anh.

Giang Hành từng điều tra về cô, chuyện của cô đã rõ mười mươi. Nhưng cô vẫn không biết gì về Giang Hành, thông qua cuộc nói chuyện thông thường cô chỉ có thể biết anh trước kia là bác sĩ ngoại khoa, từng giúp cha cô phẫu thuật. Cô không biết anh tại sao đến bệnh viện tâm thần, cũng không biết anh từng trải qua những gì.

“Anh với bác sĩ Giang là bạn cùng thời đại học phải không?” Trần Tổng Mạn tò mò nhìn Hoàng Nhạc.

Hoàng Nhạc gật gù đầu, ánh mắt trở nên xa xăm: “Đúng thế. Khi đó chúng tôi là bạn giường đối diện, mỗi buổi sáng tôi thức giấc điều đầu tiên là trông thấy hần ta.”

“Năm đó hần chính là nam thần trong truyền thuyết. Đẹp trai thì chó, thành tích học tập càng không ai bì kịp hần ta. Hần vừa tốt nghiệp năm đầu đã bị bệnh viện T cướp trên giàn mổ, còn được cho theo học việc giáo sư giỏi nhất ngoại khoa.” Nói những lời này, trên mặt Hoàng Nhạc đa dạng cảm xúc từ hâm mộ đến ghen ăn tức ở.

Y bĩu môi: “Hơn nữa Giang Hành lại độc mồm độc miệng, lúc đầu ở chung suất nữa thì bị anh em trong ký túc xá cô lập rồi.”

“Suýt chút nữa?”

Y lại bĩu môi: “May là Giang Hành miệng độc chứ lòng không độc, ở cạnh nhau thời gian đã chứng minh cho điều đó nên mọi người đều trở thành anh em. Sau này hần theo giáo sư đi làm ở bệnh viện T, tôi làm cánh tay trái của hần. Tuy rằng nghe qua có chút không công bằng, nhưng đúng là tôi cam tâm tình nguyện.”

Trần Tổng Mạn có chút hâm mộ Giang Hành. Bởi cô cũng từng có rất nhiều bạn, có cả bạn thân, nhưng đó cũng chỉ là quen biết thời trung học mà thôi. Đến khi lên đại học, mỗi đứa một phương, gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng tình cảm vẫn luôn bền vững. Còn về đại học... bạn bè cũng nhiều nhưng không ai có cảm tình với ai. Khi chuyện không may xảy ra với cô, họ đều tránh cô như rắn rết. Chẳng ai tới thăm cô, nhân tình âm lạnh, Trần Tổng Mạn đều rõ.

Từ khi án mạng xảy đến, cô và bạn bè ngày xưa không còn liên lạc, cũng không biết bọn họ thế nào. Hiện tại thấy Hoàng Nhạc và Giang Hành, cô chợt nhớ tới bản thân ngày trước. Thôi, quên đi và đừng nghĩ nữa.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn Hoàng Nhạc đang mở ra album ảnh. Nhìn qua đã biết nó có nhiều năm, bìa sổ cũ mòn, xem ra chủ nhân thường xuyên lật xem. Đương nhiên cũng không loại trừ là Hoàng Nhạc thích lật xem hơn thân chủ. Nhưng thật ra bìa sổ cũng rất sạch sẽ, cho thấy có thường xuyên lau chùi, bảo quản cẩn thận.

Lật ra trang thứ nhất, chính là một ảnh tám người chụp chung. Chỉ cần liếc mắt một cái cô đã nhìn ra Giang Hành đứng ở chỗ nào. Tóc anh hơi ngắn, ánh mắt khi xưa vốn đã thâm sâu tựa biển. Mặt mũi đáng vóc cân đối, làn da so với hiện giờ cũng tốt hơn một chút. Đương nhiên, gầy hơn bây giờ.

Tám người đều mặc áo thể thao bóng đá, Hoàng Nhạc đứng ở giữa – vóc người nhỏ nhất, cười cũng tươi nhất. Tay trái y cầm quả bóng, tay phải ôm cúp, nụ cười rộng đến mang tai. So với Giang Hành thì anh nội liếm phần nhiều. Một tay anh khoác vai nam sinh bên cạnh, nhìn về trước, khoe miệng hơi nhếch lên; nhưng vẫn có thể thấy được rằng – anh đang thật vui vẻ.

Trần Tổng Mạn nhìn chăm chăm ảnh chụp thời niên thiếu của anh hồi lâu, chợt cảm thán: “Thời gian nào có tha ai bao giờ.” Cô chạm vào ảnh chụp Giang Hành, “anh xem anh ta đi, đẹp trai quá đáng, bảo sao khối cô đổ rạp.”

“Đây là trận thi đấu sao?” Cô hỏi.

Hoàng Nhạc gật đầu: “Tôi là tiền đạo, Giang Hành là thủ môn, chúng tôi là thành viên trường y nhỏ nhất trong đội. Hơn nữa có ba anh đàn trên chơi rất hay, đội chúng tôi là thiên hạ vô địch.”

Nói đến sự kiện năm đó, ký ức Hoàng Nhạc vẫn còn nguyên vẹn như ngày hôm qua, y khoa chân múa tay vui sướng không ngừng khiến Trần Tổng Mạn trong lòng lay động.

Anh hùng thiếu niên, cuồng nhiệt hăng hái.

Diện mạo, thể thao, thành tích, nhân phẩm – mặt nào cũng nổi tiếng. Nhưng vì sao bây giờ lại hội tụ đủ những...

“Mà...” Trần Tổng Mạn do dự một chút, sau hỏi thẳng, “vì sao bác sĩ Giang đến bệnh viện tâm thần? Không phải nói anh ta...”

Hoàng Nhạc nghe vậy cũng dừng lại, sắc mặt thoáng trầm ngâm: “Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, nhưng khi tôi nói với cô, tốt nhất cô đừng nhắc tới trước mặt hắn. Tuy rằng hắn tỏ ra không sao, nhưng trong lòng hắn quả thực có sao.”

Trần Tổng Mạn trợn trừng mắt, đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa, sau đó ngoan ngoãn ngồi yên lắng nghe.

Hoàng Nhạc mở ra album, lật lật, tìm ra một ảnh chụp như là ảnh chụp gia đình, chỉ là không thấy mặt anh. Y chỉ chỉ một người đàn ông: “Đây là cha Giang Hành.”

Trần Tổng Mạn cúi đầu quan sát. Ảnh chụp rất cũ, nhưng vẫn không làm phai nhòa diện mạo cùng khí chất của ông.

“Đã qua đời.” Y nói.

Trần Tổng Mạn kinh ngạc.

“Là vì bệnh tâm thần.” Hoàng Nhạc chậm rãi trần thuật, “là chứng cuồng loạn. Lúc Giang Hành hay tin cũng là lúc hắn vừa có thể phẫu thuật một mình. Khi đó trong bệnh viện người người xem hắn như nhân tài nổi nghiệp ngoại khoa, tương lai sáng lạn.”

Hoàng Nhạc nhìn người đàn ông trung niên trong ảnh, ánh mắt thập phần nuối tiếc: “Vì Giang Hành muốn chăm sóc bệnh cha mình, vừa muốn ở bệnh viện làm việc. Tuy rằng nhìn qua không có gì, nhưng thân là anh em cột chèo, tôi biết hắn ta rất mệt. Mà tôi cũng chỉ có thể giúp hắn ứng phó bên phía bệnh viện khi hắn về thăm ông ấy.”

Ánh nhìn của cô chột dao động, tự động hiện lên cảnh tượng năm kia.

Giang Hành bận rộn mỗi một như hiện ra trước mắt cô. Trần Tổng Mạn cảm thấy trái tim mình đau nhói, giống như bị người cầm dao đâm vào.

“Bệnh vốn đã chuyển biến tốt, nhưng cô không biết đâu. Cái chứng bệnh này trong quá trình điều trị, nếu bệnh nhân tỉnh táo thường hay nhớ lại những chuyện quá khứ. Mà cha của Giang Hành đã tự sát vào tối đó, khi mà Giang Hành đang làm phụ tá trong ca mổ kéo dài hai mươi giờ đồng hồ.” Đây là lần đầu tiên Hoàng Nhạc nói cho người khác nghe về chuyện này, lúc kể, giọng y có chút run run. Mà Trần Tổng Mạn thì sắp nghe không được nữa.

“Ca phẫu thuật kia là tôi và hắn cùng làm.” Dẫu biết rằng chuyện đã cũ, nhưng khi nhắc tới không thể không đưa tay ôm mặt, “cô không tưởng tượng được, khi hắn chuẩn bị bắt tay vào việc, hắn liền nghe được tin kia—“ Hoàng Nhạc không nói gì thêm, Trần Tổng Mạn đã rơi nước mắt.

Chuyện ở nhà vệ sinh không khiến cô khóc, nhìn thấy người chết cũng không khóc; nhưng khi nghe được ngày trước của Giang Hành, liền khóc mù trời mù đất. Bởi vì cô hiểu được loại cảm giác này, cảm giác mất đi người thân, đủ thấy có bao nhiêu khổ sở. Trong nháy mắt, giống như bao nhiêu đắng cay khổ cực bị đè nén bấy lâu trào dâng, ở ngay bệnh viện tâm thần, lần đầu tiên Trần Tổng Mạn bật khóc thật to. Cô ngồi xồm, đôi hàng mi vương đầy nước mắt. Cô nhìn bức ảnh Giang Hành thời niên thiếu, tuy rằng không ngăn được tiếng khóc, nhưng vẫn miễn cưỡng cười lên.

Không gian mông lung, cô lại được rơi vào một vòng ôm ấm áp đầy quen thuộc. Tựa như lệ rơi nhòe mắt, cơ bản không thấy rõ người trước mặt là ai, nhưng cô có thể xác định người đó là Giang Hành.

Không một chút chần chừ, cô nhào vào lòng anh, hai tay ôm lấy thắt lưng rắn chắc, gương mặt vùi vào ngực anh. Cọ cọ với chất liệu lông dê mềm mại, Trần Tổng Mạn có thể cảm thấy thời tiết không còn lạnh giá. Vốn nghĩ rằng anh là thiên kiều chi tử, muốn gì được nấy, bất luận xét ở khía cạnh nào cũng đều chói mắt nhân sinh. Ai hay anh phải gánh trên vai những nỗi buồn thật nặng, nhưng bao giờ cũng tỏ ra bình thản, phớt đời. Ai hay mỗi lần anh mở ra quyển album ấy, nhìn ảnh chụp của cha mình năm xưa...

Trần Tổng Mạn ôm anh, trong một phút giây cô đã hi vọng anh sẽ mãi là một thanh niên thời trẻ dại. Cha mẹ khỏe mạnh, có công việc bình thường, không phải hứng chịu những nỗi đau quá lớn, tự giam mình trong đây để trừng phạt bản thân.

“Sao thế, sao lại khóc?” Giang Hành một bên vỗ vỗ cô gái nhỏ đang khóc trên người mình, một bên cau mày nhìn Hoàng Nhạc.

Hoàng Nhạc nhún vai, tỏ ra không liên quan gì sất, hơn nữa còn thức thối đem album ảnh trả về vị trí cũ, cao chạy xa bay. Lúc Giang Hành trông thấy quyển sổ kia, lại nhìn xuống Trần Tổng Mạn một chút, rốt cuộc mọi chuyện đã rõ mười mươi. Hoàng Nhạc cái tên đàn này, lâu nay không đánh nên quên đòn phòng? Giang Hành có chút hối hận vì sao mình không tới sớm hơn.

“Anh đừng giận em.” Trần Tổng Mạn yên tĩnh giây lát, thấy Giang Hành không nói năng gì bèn thút thút ngẩng đầu nhìn anh, dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, nghiêm túc trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 47

“Hoàng Nhạc nói gì thì em cũng đừng tin.” Giang Hành thấy cô gái nhỏ không cầm được nước mắt, chân tay nhất thời trở nên luống cuống. Do không

biết an ủi cái gì, cuối cùng lại thở dài khe khẽ: “Anh không giận em”

Vành mắt Trần Tổng Mạn đỏ ửng: “Thật à?” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu, “lúc này anh đi ngang em, cũng không hề liếc em...”

Giang Hành nghe xong chỉ im lặng. Anh nhìn về phía Trần Tổng Mạn, trong đôi con ngươi tràn ngập ý cười. Giống như mùa xuân đã đến bên đời anh, cứ thế ngắm Trần Tổng Mạn đến nỗi cô phải rụt cổ lại.

“Anh làm gì đó?” Cô thẹn thùng hỏi.

Ý cười trong mắt Giang Hành càng thêm sâu: “Anh có nhìn em hay không, em rất bận tâm?”

Trần Tổng Mạn mạnh mẽ đáp: “Em chỉ sợ anh hiểu lầm mà thôi!”

Giang Hành ngắm cô gái nhỏ đỏ bừng mặt trước mắt, rốt cuộc không muốn trêu chọc cô nữa. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói rằng: “Có vài chuyện cũ, qua rồi anh không muốn nhắc. Nhưng em nên hiểu, bây giờ anh không vì những chuyện đó mà đau lòng.”

Trần Tổng Mạn nghe dứt câu bèn ngẩng đầu nhìn Giang Hành, thấy trong đôi đồng tử thăm sâu của anh phản chiếu hình ảnh của cô: “Anh mệt không?” Cô đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Giang Hành chợt dao động một tia kinh ngạc, rất nhanh chuyển thành biểu cảm thờ ơ. Anh buông tay cô ra, đi đến cạnh bàn lấy quyển album lúc này, chợt muốn mở ra. Nhưng giấy lát chỉ vuốt nhẹ hai cái, lại để trở về.

“Nhất định hẳn bảo với em, do cha anh mà anh mới luôn ở tại bệnh viện tâm thần.” Giang Hành đặt vấn đề.

Trần Tổng Mạn gật đầu, xem ra anh đối với Hoàng Nhạc cũng rất am hiểu.

Giang Hành không nhìn quyển album nằm trên bàn, trái lại quay người sang chỗ khác, khoanh tay đứng trước khung cửa sổ: “Thành thực mà nói, thời trẻ anh nhất thời xúc động, không tìm ra lối thoát nên mới đến đây.”

Giang Hành bước tới trước mặt bàn trà sofa, kéo từ dưới ra một bộ trà đạo. Thuận thực bày biện, sau đó đứng dậy, lấy trong ngăn kéo bên cạnh một hộp trà nhỏ. Trần Tổng Mạn ngồi cạnh Giang Hành, âm thầm quan sát động tác của anh.

“Phiên luy hay không đều do bản thân lựa chọn.” Giang Hành thuận thực đem trà cho vào ấm, thuận thực nấu nước sôi, châm trà, lọc trà; toàn bộ quá trình anh đều làm nhẹ như mây trời nước chảy. Tuy rằng là nửa quỳ trên sàn nhà, nhưng bóng lưng vẫn luôn thẳng tắp.

Trần Tổng Mạn ngồi trên sofa, thấy làn khói mỏng tan ra trong không gian. Còn Giang Hành, dáng vẻ bình thản như tiên nhân.

“Nhất định phải ở chỗ này, nhất định phải tìm việc bận rộn để giảm được áp lực của bản thân. Có lẽ em cũng nghe nói, bệnh viện tâm thần đều có bác sĩ tâm thần.” Lời Giang Hành trần thuật chậm rãi, cùng với trà hương vờn nhẹ nơi vành tai cô, thanh âm giống như từ nghìn xưa vọng tới.

Pha trà quả thực rất tốt thì giờ.

Trong khoảng thời gian ấy, Trần Tổng Mạn chưa nói gì với anh. Thế nhưng bầu không khí vẫn ôn hòa, ngược lại khắp nơi còn toát nên một loại cảm giác an tĩnh. Anh chuyển tâm pha, cô chuyển tâm nhìn.

Rốt cuộc Giang Hành đưa cho cô một cốc sứ đầy ấp những vết rạn nhỏ, khóe môi nhẹ nhàng cong lên: “Mời em.”

Trần Tổng Mạn đưa tay nhận lấy, cẩn thận nhấp một ngụm trà. Dường như thế giới đều rất yên tĩnh, một dòng nước ấm theo cội lòng dâng lên, hóa thành những sâu đậm thật dày. Cô tuy rằng không hay uống trà, cũng không thưởng trà; nhưng giờ phút này mà nói, chỉ uống một cốc trà nhỏ cũng đủ làm cô hạnh phúc.

“À mà...” Giang Hành đứng dậy, hai tay sọt trong túi áo, bóng dáng cao lớn che khuất ánh mặt trời. Ngoài khung cửa, ánh nắng rơi trên người anh tạo thành những vệt vàng mờ nhạt, thật giống thần tiên giáng trần, “anh có một chuyện muốn nói với em.”

Trần Tổng Mạn miễn cưỡng ngẩng đầu: “Chuyện gì hả anh?”

Giang Hành lấy trong túi ra một tờ giấy, đặt trước mắt cô: “Hôm nay lãnh đạo thị sát rất hài lòng với bệnh viện chúng ta, đặc biệt là biểu hiện của bệnh nhân. Cho nên y ký giấy cấp phép những bệnh nhân có biểu hiện tốt sẽ được rời viện một khoản thời gian nhất định.”

Nghe xong Trần Tổng Mạn vô cùng phấn chấn, hai mắt sáng như đèn pha.

“Tuy nhiên tình huống của em tương đối đặc thù, em còn án treo.” Giang Hành tiếp tục nói.

Trần Tổng Mạn từ phấn chấn lại quay trở về trạng thái bình tĩnh. Cô giương mắt ngó chòng chọc Giang Hành, thầm cầu nguyện anh đừng nói không được phép. Thế nhưng...

“Cơ mà...”

Sắc mặt Trần Tổng Mạn chầy dài.

Giang Hành cười cười nhìn cô: “Nhưng anh đã cùng viện trưởng thỏa thuận rồi, quyết định cho em đi.”

“Đã quá Pepsi oi!” Trần Tổng Mạn hưng phấn nhảy dựng trên sofa, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết. Cô xúc động nắm lấy tay áo của Giang Hành, nói năng có phần lộn xộn, “nghĩa là em có thể đi thành phố? Em có thể đi ngoài đường? Em có thể... anh mau nói em có thể đi nơi đâu?”

Trần Tổng Mạn đã bắt đầu mừng rỡ hành trình tháng sau của cô.

Giang Hành mỉm cười ngắm cô gái nhỏ đang vô cùng sôi nổi, sau đó đưa tay điểm vào trán cô: “Em có thể làm gì em biết rõ nhất. Những thứ em đang nghĩ, vô phương thực hiện.”

Bị dội nước lạnh, Trần Tổng Mạn đang nhiệt tình cũng bị dập cho tắt ngóm: “Vì sao chứ?”

Giang Hành vron ngón trở nghịch tóc Trần Tổng Mạn: “Em có phải phấn khích quá nên quên mất mình là ai không? Em nghĩ em là bệnh nhân bình thường, còn được dạo phố?”

Trần Tổng Mạn vô cùng buồn bực: “Vậy em được làm gì chứ?”

“Năm trước là tân bộ trong công viên, hơn nữa y tá bác sĩ đều phải đi theo bên cạnh. Năm nay chưa rõ kế hoạch, chờ bệnh viện thông báo anh sẽ nói cho em.” Giang Hành nghiêm nghị cắt lời.

Tính toán sít sao như vậy, cũng không đập tắt sự vui thích trong lòng cô.

Nửa năm, nửa năm.

Cô ở tại bệnh viện tâm thần ngơ ngẩn nửa năm, lần đầu tiên có cơ hội trở lại thành phố, tiếp xúc với những người bình thường. Cô sẽ ngắm những ngã tư đường và cảnh vật. Đừng nói là dạo công viên, nếu chỉ để cô ngồi trong xe nhìn ra ngoài, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nếu có khả năng, xe bệnh viện sẽ chạy tới quán cà phê năm xưa, còn chạy qua trường trung học, trường đại học... Ừm, đúng rồi! Trước cổng trường cấp ba có một dì bán chè đậu đỏ rất ngon, không biết bây giờ còn bán hay không nhỉ?

Trong lúc ý tưởng dâng trào, Trần Tổng Mạn cứ đứng một chỗ xoay tới xoay lui, miệng còn không ngừng lẩm bẩm. Giang Hành vốn đã mệt, hiện tại cô cứ đứng trước mặt anh mà xoay vòng vòng, càng nhìn càng thấy có hơi choáng váng. Vì thế anh đưa tay kéo cô vào lòng.

Trần Tổng Mạn nháy mắt bị hương trà vây quanh.

“Đừng quá khích.” Giang Hành điềm nhiên nói, “hai hôm nữa có kiểm tra sức khỏe. Tốt nhất em ngoan ngoãn một chút, đừng tạo scandal!”

Trần Tổng Mạn thè lưỡi: “Em rất ngoan mà, làm sao đi gây chuyện được?”

“Ng ngoan hả?” Giang Hành khế chau mày, “một cặp đôi trẻ tuổi nổi tiếng.” Lời này là của vị lãnh đạo nói với August, giờ phút này lại theo miệng Giang Hành phát ra.

Trần Tổng Mạn dờ khóc dờ cười: “Em nói em không...”

Giang Hành theo chủ trương hành động hơn tâm động, vì thế hôn xuống môi cô. Nụ hôn ngắn ngủi, nhẹ như cánh chuồn lướt nước, trực tiếp nuốt vào lời nói của cô.

Trên môi ấm áp ngang qua, khiến Trần Tổng Mạn dờ người tại chỗ.

“Anh!” Khi khôi phục lại tinh thần, cô trở vào người anh, nửa ngày chẳng nói được gì. Giang Hành vẫn cứ tỏ ra bình thản vô hại, cuối cùng cô mới nghẹn thành một câu, “anh lấy thịt đè người!”

Giang Hành nhún nhún vai, tỏ ra rất thích cách xưng hô này.

Nửa tháng nháy mắt trôi qua, Trần Tổng Mạn được thả gió. Giấy kiểm tra sức khỏe đã có, trên giấy nói cô hoàn toàn ổn định. Nhưng chính vì tình huống của Trần Tổng Mạn đặc thù cho nên lúc xuống xe vẫn đeo công tay.

Cũng chỉ có cô mới bị như vậy.

Nghe được quyết định, Trần Tổng Mạn ngồi bên cạnh August không rét mà run. Cô còn chưa nói cái gì, trái lại khí lạnh từ người August càng lúc càng tăng vọt, điều này khiến y tá đối diện sợ tới mức lúc đưa bản báo cáo cũng không dám ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ.

Trương Tiểu Hồng ngồi cạnh bên cũng vô cùng phần uất.

“Chị đừng như thế.” Trần Tổng Mạn kịp thời trấn an Trương Tiểu Hồng, quay mặt nhìn về phía chị ta, “em cũng từng đeo công tay rồi. So với việc được ra ngoài, thì đeo công tay chỉ là việc nhỏ.”

Trương Tiểu Hồng thì không cho rằng như vậy. Biểu cảm trên mặt chị vẫn ác chiến như cũ, chân mày nhíu chặt: “Sự việc qua cũng đã lâu, giờ còn bắt em đeo công tay là thế nào. Hơn nữa lúc xuống xe vẫn phải đeo, đây không phải muốn người qua đường biết em...”

“Như chị đã nói, họ cũng chỉ là người qua đường. Mà người qua đường chỉ gặp mặt một lần, liền quên.”

Trương Tiểu Hồng còn muốn nói thêm, nhưng đã bị cô đánh gãy.

Cô ngẩng đầu, quay sang cô y tá kia, mỉm cười: “Chị trở về đi. Chuyện này mọi người đều đã biết, tôi cũng tôn trọng quyết định của bệnh viện, quý trọng cơ hội xuất viện này. Cảm ơn.”

Cô y tá cảm kích nhìn Trần Tổng Mạn, sau đó ôm cặp hồ sơ chậm chậm chạy đi, mắt hút theo tầm mắt của ba người.

Trần Tổng Mạn bĩu môi: “Chuyện này không nhỏ tí nào!” Chị ta có phản tức tới nhìn cô, không biết vì sao cô lại đồng ý với yêu cầu khắc nghiệt ấy.

Trần Tổng Mạn không gọi là giải thích: “Chị thấy nghiêm trọng nhưng em thấy cũng tốt. Em là tội phạm, mang công tay là điều hiển nhiên. Nhưng được ký giấy cho rời khỏi bệnh viện cũng làm em thấy hạnh phúc rồi.”

Cô vỗ vỗ mu bàn tay của Trương Tiểu Hồng: “Hơn nữa chị đi cùng với em mà. Lúc chị đi cùng em, chỉ cần che chở em là được.”

Trương Tiểu Hồng vẫn cảm thấy không ổn tí nào.

Mà Augustus ngồi bên cạnh lại cảm như hén. Chợt hắn lẳng lặng đứng dậy, quay lại phòng mình. Một lát sau, lúc hắn trở lại, trong tay còn cầm theo một chiếc áo khoác rộng rãi, ném đến trước mặt cô.

“Cái áo này do Cora mua, trước kia chị ấy thường mặc. Nó hơi thùng thình, ngày mai lúc cô rời viện có thể mặc tạm nó.”

Che vừa công tay. Đương nhiên, câu cuối Augustus không nói ra, mà Trần Tổng Mạn cũng có thể hiểu. Cô nhìn Augustus bằng đôi mắt cảm kích: “Cảm ơn anh.” Cô nói rất chân thành, ánh mắt luôn rơi trên gương mặt hắn.

Augustus giống như thường lệ, chỉ lạnh nhạt “ừ” một tiếng, sau đó ngồi xuống tiếp tục xem TV.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 48

Ngồi trong xe, Trần Tổng Mạn luôn bị bao vây bởi một loại không khí yên tĩnh bất thường. Ngay cả người ngồi bên cạnh cô hầu như trầm mặc chẳng nói lời nào, toàn thân tản ra khí lạnh cũng không kim được mà hạ mắt nhìn cô vài lần. Trần Tổng Mạn, quả thật trông cô bình tĩnh đến mức kỳ lạ.

Mà Trương Tiểu Hồng thì quá mức khoa trương, chị ta phòng ngừa vạn nhất nếu Trần Tổng Mạn có phản ứng bất thường thì sẽ nhanh chóng ngăn chặn cô lại.

Kỳ thực, Trần Tổng Mạn thoát nhìn rất bình tĩnh.

Hai tay cô luôn đặt trong túi áo bông, khuôn mặt giấu trong cổ áo to đùng, chẳng thấy có biểu cảm gì. Nhưng Trương Tiểu Hồng và Augustus không hề biết, lúc đôi tay cô đặt trong túi, đã sớm nắm chặt thành nắm, lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Đôi chân khẽ run lên, còn tầm mắt thì luôn nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Bởi vì Trần Tổng Mạn không muốn bỏ lỡ một gốc cây bên vệ đường, hoặc một ai đó vừa ngang qua.

Quý giá cỡ nào!

Trần Tổng Mạn nghĩ.

Đã lâu cô không được quan sát người ta ăn mặc bình thường đi tới đi lui ngoài đường. Mặc kệ bọn họ cô đơn lẻ bóng hay có bạn có đôi, mặc kệ là ai; chỉ cần lọt vào đáy mắt của Trần Tổng Mạn thì cô luôn thầm ước mình có thể là họ đang đi trên đường lớn kia.

Trái tim cô đập thật nhanh, thân hình theo sự lay động của xe hơi mà cũng lắc lư theo đó, trong đầu chợt hiện lên vô số hình ảnh cuộc đời. Thì ra những sự việc khổ sở vừa qua cô đều không nhớ, chỉ cố gắng hồi tưởng những phút giây đẹp nhất trong tâm trí của mình. Thì ra thời gian có thể làm phai mờ mọi thứ, dẫu rằng lúc đó ngỡ rằng bản thân sẽ không cách nào vượt qua được. Nhưng giờ ngẫm lại, hận thù yêu thương đều chẳng còn nghĩa lý gì so với việc có thể thoải mái đứng trên con phố rộng, hít thật sâu một luồng không khí thị thành.

Xe chạy hơn một giờ, khi tới nơi thì đã là mười giờ sáng, là khung giờ mà người trong công viên thừa thót nhất.

Lúc này bọn họ đều đang làm việc, học sinh đều đã đến lớp, trong công viên chỉ có vài người trò chuyện linh tinh, còn có một vài ông cụ đang ngồi chơi cờ vua. Lãnh đạo ở bệnh viện đã liên lạc trước với người ở công viên, cho nên hiện tại nơi này hầu như có nhiều bảo vệ canh giữ từng lối một, bệnh viện cũng điều thêm bảo vệ đến tuần tra. Ngoài ra còn có bác sĩ y tá hiện diện, nói dễ hiểu là phía bệnh viện không muốn có bất kỳ một tình huống bất lợi nào xảy ra ở đây.

Lần này có ba chiếc xe chuyên chở, mỗi chiếc năm bệnh nhân, tổng cộng là mười lăm người. Họ đều là người được tuyển trong viện, tinh thần tương đối bình thường.

Trước đó, lúc Trần Tổng Mạn lên xe đã từng nhìn lướt qua, phát hiện người quen cũng có mặt. Bỏ qua Tinh Tinh và August ngồi cùng xe với cô, thì kẻ ở xe đối diện chính là gã đàn ông từng ngăn August lại, bảo hắn đi nhà kho nói chuyện ngày hôm đó.

Cô nhìn sang August thăm ngụ ý, chỉ thấy hắn dùng ánh mắt cảnh cáo liếc cô một cái, như bảo cô không cần lo việc bao đồng. Trần Tổng Mạn bị hắn dọa đến co rụt cổ, càng không dám nhìn ngó gì thêm. Cũng may bọn họ không ngồi chung xe...

Kỳ thực trước khi ra cửa, Trần Tổng Mạn cũng từng len lén hỏi Giang Hành rằng cậu cô có khả năng tạm thời xuất viện như cô không, như dự kiến, câu trả lời là không.

Giang Hành nói, bệnh tình của Chúc Thần không ổn định, hơn nữa lúc phát bệnh thì quá mức kích động. Cho nên, không thích hợp rời viện. Trần Tổng Mạn cũng chỉ có thể nhận đáp án này.

Đây là công viên lớn nhất ở thành phố T, mấy phương tiện trò chơi vài năm trước đã bị dỡ bỏ, hình thành nên một công viên nhỏ dùng để tản bộ đơn thuần. Cảnh quan tao nhã, vô cùng thích hợp cho bệnh nhân đến đây dưỡng bệnh hoặc giải khuây.

Lúc bước xuống xe, Trần Tổng Mạn bởi vì quá phấn khích mà không cẩn thận bước hụt chân, suýt chút thì ngã từ trên xe xuống đất; may mắn là August đứng đằng sau nhanh tay lẹ mắt, đem cô kéo ngược trở về.

Trần Tổng Mạn kinh hồn vỡ ngực, dùng ánh mắt cảm kích nhìn hắn, lại bất ngờ nhận được một thúng bơ từ August. Hắn chính là không muốn nhìn cô. Đang lúc cô ngạc nhiên thì cô bỗng phát hiện ra một điều – gã đàn ông hôm đó đang ngó chòng chọc về phía mình. Ánh mắt y sắc lèm tựa lưỡi dao xẹt ngang cổ Trần Tổng Mạn. Theo bản năng, cô vội vàng lảng tránh đôi con ngươi tràn đầy hung ý kia.

Cô mới hiểu ra vì sao vừa rồi August không thêm quan tâm tới mình.

Trần Tổng Mạn cố gắng bình tĩnh lại, sau đó thản nhiên kéo lấy cánh tay của Trương Tiểu Hồng. Cô cũng không nhìn sang August, mà chỉ lẳng lẳng quan sát phong cảnh xung quanh. Thẳng đến khi cảm giác được gã đàn ông dời đi ánh mắt, trong lòng cô mới nhẹ nhõm thở phào. Bây giờ cô mới thực sự ngẩng đầu, nhìn ngắm quan cảnh thiên nhiên. Gió lạnh chợt vỗ về trên khuôn mặt cô, khiến làn da bỗng chốc ửng hồng, hết sức đẹp mắt.

Mười lăm bệnh nhân trước tiên được tập trung ở một bãi sân trống. Trần Tổng Mạn vừa nắm tay Tinh Tinh, vừa đi theo Trương Tiểu Hồng. Những bệnh nhân khác cũng đều như vậy, mỗi người một y tá, cứ thế bước song song.

Viện trưởng cũng tổ hợp thành một đội, giao cho Giang Hành đứng đầu bác sĩ trong bệnh viện. Bọn họ cởi đi áo blouse trắng, thoát trông cũng là những kẻ bình thường. Nhưng nếu chú ý một chút, sẽ thấy bọn họ giữ khoảng cách nhiều hơn thân cận.

Viện trưởng dặn dò vài điều chủ yếu, ví như đừng chạy lung tung ở đây, ngoan ngoãn vâng lời y tá bác sĩ. Phòng chừng bà ta cường điệu lặp đi lặp lại mấy chục lần khiến lỗ tai Trần Tổng Mạn ù ù hết cả lên. Thành thật mà nói, lời bà ta thao giảng cô nghe chẳng lọt tai, một mực nhìn về con đường nhỏ quen thuộc.

Khi viện trưởng bảo mọi người giải tán, đại đa số bệnh nhân dưới sự hướng dẫn của y tá mà rẽ đi nhiều hướng khác nhau, chỉ có Trần Tổng Mạn là đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

“Đi nè gái ơi!” Trương Tiểu Hồng đẩy đẩy Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn nhắm mắt đầy lưu luyến: “Chờ một tẹo. Em đang hít thở không khí của sự tự do.”

Trương Tiểu Hồng: “...” Sau đó liếc cô một cái, đứng bên cạnh chờ.

Một lát sau, Trần Tổng Mạn chậm rãi mở mắt, nhìn về đằng trước.

Cô thấy có một thân hình cao to từ xa đi tới. Áo bành tô vải nỉ màu đen, đầu tóc chải chuốt, đôi chân dài ẩn sau lớp vải jeans thật gợi cảm. Người nọ bước từng bước, từng bước đến chỗ cô.

Trong đầu Trần Tổng Mạn chợt vang lên một câu nói: “Ý trung nhân của ta là một vị anh hùng cái thế. Ta biết có một ngày y sẽ xuất hiện trước mặt mọi người, thân mặc kim giáp thánh y, chân đạp thất thái tường vân đến cầu hôn ta.”

Cô có người trong mộng tuy không mang kim giáp thánh y, chỉ có áo bành tô vải nỉ; không có thất thái tường vân, chỉ có đôi giày boots cổ cao. Người phía trước là thần thoại hư cấu, người phía sau là bằng xương bằng thịt. Nhưng cũng đều rạng rỡ như nhau.

Ánh mắt anh nói cho cô biết, anh không cần mọi người chú ý; chỉ cần cô chú ý đến anh, là đủ. Trần Tổng Mạn cũng nghĩ vậy. Như là rừng khô mùa thu, như là ốc đảo trong sa mạc.

Trần Tổng Mạn nhìn Giang Hành kiên định đi tới trước mặt mình, đưa bàn tay mon trón trên gò má lạnh lạnh của cô, chợt nhần mày hỏi: “Khẩu trang đâu?”

Trần Tổng Mạn đột nhiên có phản ứng, cô cuồng quát giải trình: “Ồ trong túi em. Ban nãy cảm thấy hơi ngạt nên em tháo ra.”

Giang Hành nhìn theo động tác của cô, lướt qua chiếc áo khoác rộng thùng thình. Đằng sau ống tay áo là hai chiếc còng tay lạnh lẽo. Dưới ánh dương ấm áp, chúng ánh lên sắc kim loại xám màu, hoàn toàn đối lập với bầu không khí ngoài kia.

Trần Tổng Mạn ngó còng tay trên tay mình, chẳng hề bận tâm mà còn lắc lư nó: “Chuyện nhỏ thôi mà anh, em đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi. Cũng chỉ là cái còng tay thôi mà, lúc em vừa tới bệnh viện cũng đeo gần tuần lễ. Hiện tại chỉ đeo vài giờ sao có thể làm khó được em?”

Có lẽ do Trần Tổng Mạn cười đến sáng lạn khiến cho đáy lòng Giang Hành như có ai đó dùng sức cào vào, khiến anh thấy rất đau. Tuy nhiên, Giang Hành vẫn nhếch môi cười, nắm lấy đôi tay cô mà giọng lên: “Trông cũng hay lắm.”

Anh như đắm chiều quan sát, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Tổng Mạn: “Cún con thì kêu làm sao em nhỉ?”

Trần Tổng Mạn: “Hành Hành!”

Giang Hành bóp nhẹ mặt cô: “Nếu em đã thích gọi tên cún com của anh như vậy, anh sẽ đồng ý cho em về sau ở chỗ không người gọi anh thế nhé.”

Trần Tổng Mạn: “...” Quả nhiên người này không biết xấu hổ.

Hai người đứng nói chuyện một lát, đến khi ngoảnh đầu nhìn lại thì đã thấy không còn ai, ngay cả Trương Tiểu Hồng cũng thức thòi né đi chỗ khác, tránh phiền nhiễu đôi tình nhân hiệp lữ.

Giang Hành kéo tay Trần Tổng Mạn, chỉ vào một con đường nhỏ: “Theo anh.” Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Trần Tổng Mạn có chút nghi ngờ: “Anh làm sao biết em muốn đi con đường này?”

Giang Hành nghe vậy, liền mỉm cười đến cuồng quýt: “Đừng quên anh theo dõi em suốt hai năm.”

Công viên này lúc còn nhỏ Trần Tổng Mạn thường ghé, là do mẹ cô đưa cô đi. Khi đó công viên còn rất nhiều trẻ em chơi trò chơi, và ban nãy nơi cô đứng là quảng trường. Còn con đường nhỏ trước mặt, chính là mỗi khi cô chơi đùa mệt lã, mẹ cô sẽ dắt cô về ngang lối ấy. Không nghĩ tới nhiều năm trôi qua, công viên được trùng tu khang trang hẳn lên, nhưng lối nhỏ vào đời vẫn không hề biến mất.

Trước lúc cô chưa nhập viện, mỗi lần gặp điều dưỡng viên cô liền đến đây một cách ngẫu nhiên. Có lẽ ở đây giúp cô cảm thấy tâm trạng sẽ bớt đi một chút. Và bây giờ, cảnh cũ người cũ, nhưng suy nghĩ của cô đã trở nên xa lạ rất nhiều.

Cô len lén nhìn Giang Hành đang bước song song với cô. Công viên này cô chỉ ghé qua vài lần, thế mà anh lại nhớ rõ. Theo góc nhìn của cô thì chỉ có thể nhìn thấy đường cong của sườn mặt anh cùng với cằm cổ thon dài, yệt hầu như ẩn như hiện...

Khụ khụ, Trần Tổng Mạn đỏ mặt liếc sang chỗ khác.

Cô chuyên tâm đếm sỏi dưới chân mình, mơ hồ chợt nhớ, nơi này từng có một rừng trúc nhỏ.

Kỳ thật vẫn là có đổi thay.

Giống như, người bên cạnh không còn là mẹ cô nữa, mà thay vào là Giang Hành. Gần đây dưới sự trợ giúp của Giang Hành, tâm trạng Trần Tổng Mạn bình thản hơn nhiều, cô cũng điềm nhiên nghĩ suy rất nhiều việc. Ví như cuộc sống hiện tại, ví như tương lai ngày mai. Từng chút từng chút, trong đời cô bỗng xuất hiện những người chưa từng gặp, sau đó lại không thể thiếu họ.

Giang Hành.

Cái tên này khiến cô xao xuyến, khi nhắc tới không tự chủ được mà cong cớn đôi môi. Vừa hay Giang Hành bắt gặp nụ cười yên lặng của cô, cứ như thế thu hết vào tầm mắt anh, nhẹ nhàng thấm vào lòng.

Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi lên làn da trắng nõn của cô gái, giống như là một bức tranh được vẽ một cách kỳ công, khiến cho người ta không kìm được mà muốn chạm vào sự xinh đẹp của nó.

Mà dáng vẻ này, lặng lẽ khắc sâu vào đầu Giang Hành, đến suốt cuộc đời không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 49

“Anh đang nghĩ gì?” Trần Tổng Mạn nghiêng đầu, cười trong lặng lẽ.

Yết hầu Giang Hành chuyển động cao thấp từng chút, sau đó giọng nói khàn khàn mới phát ra từ cổ họng: “Nghĩ đến cơ thể em.”

Trần Tổng Mạn ‘a’ một tiếng bất ngờ, môi khẽ mở, vừa hay bị người đàn ông khom người hôn tới, theo chủ trương đánh nhanh thắng nhanh.

Toàn bộ quá trình vô cùng trôi chảy, dường như đã nghĩ ngợi trong não từ lâu lắm rồi, giờ vì xúc động không kiềm được nên bộc phát ra. Đôi tay anh giữ lấy gương mặt cô, đem gió lạnh chill ở bên ngoài, dùng lời lẽ ấm áp của mình xoa dịu tâm hồn cô.

Trước lạ sau quen, hơn nữa bốn phía vắng người, mà không gian cũng vô cùng thích hợp để làm những chuyện này; cho nên Trần Tổng Mạn dường như từ bỏ mọi ray rứt trong lòng, vươn tay choàng lấy cổ anh, chủ động vươn đầu lưỡi, đẩy đưa cùng anh.

Bởi vì có cảm xúc thân thuộc nên Giang Hành không kiểm soát được bản năng, giờ phút này mọi thứ đều hòa tan trong nụ hôn nồng nhiệt.

Ngón tay Trần Tổng Mạn gắt gao giữ lấy cổ áo sau gáy Giang Hành, lắng nghe từng câu chữ nóng bỏng của anh. Phút chốc nụ hôn từ hoang sơ mãnh liệt, dần dần trở nên yên tĩnh nhẹ nhàng.

Tựa như nhắm nháp một viên kẹo ngọt, Giang Hành dịu dàng hôn lên môi trên của cô, thỉnh thoảng đầu lưỡi lại tinh tế mút. Trần Tổng Mạn hơi hơi hé mắt, chỉ thấy người đàn ông trước mặt khi nhắm mắt, hàng mi lại càng thêm cong dài. Bởi do động tình nên hàng mi nhẹ nhàng run rẩy giữa không trung, chẳng khác nào lông vũ rơi xuống lòng cô, khiến cõi lòng cô trở nên ngứa ngáy.

Cuối cùng, Giang Hành khẽ hôn lên khóe môi mềm mại kia, sau đó chậm rãi dời xuống, đầu vùi vào cằm cổ thon thả như đài hoa loa kèn kia, thờ ơ. Hơi thở nam tính rơi trên da cô, chớp mũi anh dịu dàng đụng chạm, rồi Trần Tổng Mạn cảm giác được có chút gì đó si mê và ẩm ướt len lỏi trong từng mạch máu, tế bào.

Giang Hành nhìn da thịt nõn nà của cô thiếu nữ, cố gắng kiềm chế cơn thú hoang đang gào thét bên trong anh, vươn đầu lưỡi khẽ liếm một chút.

Lần này đối với Trần Tổng Mạn mà nói, tựa như bom nguyên tử nổ tung.

Từ trước đến giờ cô chưa từng cùng một người đàn ông thân mật như thế! Thân mật đến nỗi, thân mật đến nỗi... Trần Tổng Mạn không biết hình dung bằng cách nào, hai tay luống cuống khoát lên vai anh. Rồi như sợ Giang Hành càng làm càng loạn nên cô lại đem đầu anh ấn xuống người mình, giữ anh thật chặt.

Giang Hành ngoan ngoãn vùi vào bờ vai gầy mỏng manh của cô, thân thể cao lớn cũng khom người phối hợp. Tuy nhiên anh không cảm thấy điều này có cái gì bất ổn, ngược lại còn cọ cọ một hồi, dương dương tự đắc.

Mặt Trần Tổng Mạn càng lúc càng hồng, đôi con ngươi cũng đảo quanh liên tục. Hơn hết gã đàn ông đang đè lên người cô hình như... thân thể có chút run run rồi.

Cô tức giận vươn tay đánh vào lưng anh: “Cười cái gì chứ!” Lời vừa ra khỏi miệng cô chợt sững sờ. Ngực khí hờn dỗi như vậy, nào có nửa điểm dọa nạt đâu?

Nhưng chỉ cần một câu trách than mềm yếu, Giang Hành đã từ từ rời đi cằm cổ của Trần Tổng Mạn, đứng thẳng người nhìn cô.

Bọn họ không ai bảo ai, chỉ biết xúc cảm yêu thương mờ ám đang len lỏi rẽ nhánh đâm chồi.

Giang Hành và Trần Tổng Mạn cứ thế im lặng nhìn nhau một hồi lâu. Sau đó, hai người không hẹn mà bật cười.

Ở một chỗ khác, mơ hồ có hai người đứng nơi đó, tầm mắt tựa như đang nhìn Giang Hành và Trần Tổng Mạn bên này.

“Bị thằng khác phổng tay trên, mày không khó chịu à?” Bỗng một người đàn ông liếc sang August với mái tóc hồng chói lọi, miệng cười nhưng lòng không cười, hỏi.

August nhìn đôi tình nhân đang âu yếm nhau ở bên kia, tầm mắt tự nhiên thu hồi lại, con ngươi không có một tia dao động: “Ăn vậy chứ nói vậy không được, Lưu Thanh.”

Đối phương hôm nay mặc áo bành tô rộng thùng thình, thoát nhìn đúng là đồ của bệnh nhân, nhưng August biết sau áo cất vài thứ có thể gây nguy hiểm đến tính mạng người khác.

“Anh không nghĩ mày xem trọng loại đàn bà này. Không ngực, không mông, còn kém cỏi.” Y cười khi thường một tiếng thật nhẹ. “Nhưng anh cũng nghe nói mày với à ta khá thân cận. Chị mày cũng thế.”

August nheo mắt: “Có một số việc tôi sẽ nói cho lão đại. Còn anh, chưa đủ tư cách đâu.” Hắn không nhìn Lưu Thanh, mắt chỉ đắm đắm hướng về đằng trước. Hai tay sọt túi quần, dáng vẻ chưa bao giờ khúm núm.

Luru Thanh nghe xong, biểu cảm vẫn mỉm cười như cũ. Y gật gật đầu, nhắc chân đi vòng qua đằng sau August. Lúc bả vai hai người chạm qua một cái, Luru Thanh đang cười đột nhiên sắc mặt chuyển biến, trừng mắt nhìn August, sau đó kẻ sát hung khí sau lưng hắn.

“Mày còn non lắm, thằng em.” Luru Thanh lại cười, rồi rướn đầu nhìn gã đàn ông trẻ tuổi vẫn đang tỏ ra kiêu ngạo bình thản. Luru Thanh đưa tay siết chặt cầm August, hung khí đằng sau vẫn không hề dời đi.

“Đừng đem lão đại ra dọa tao, tao không tin mày theo tao lâu như vậy lại không hiểu tính của đàn anh mày.” Luru Thanh thì thầm vào tai August, ánh mắt tràn đầy hung hãn, “mày còn trẻ, tao cũng công nhận là mày thông minh. Nhưng lão đại nhường bộ mày, không đồng nghĩa tao cũng nhường bộ mày.”

Ngay cả mí mắt của August cũng không có chút run, hắn chỉ thản nhiên trả lời: “Có một số việc tôi không nói ra, không phải tôi không biết, hoặc đã quên. Tôi vẫn luôn nhớ những ngày đầu được Luru Thanh anh giúp đỡ.”

Y không nói gì.

“Mà cũng không phủ nhận chuyện hôm đó, tôi vô cùng thất vọng với anh.” Âm chỉ sự việc xảy ra ở nhà kho, trong lòng hai bên đều rõ hơn ai hết.

“Tôi vừa bảo có một số việc tôi không nói, không phải tôi không biết.” August buông tay khỏi túi quần, sau đó điềm nhiên khoanh tay lại. Hắn bước lên trước một bước rồi quay mặt nhìn y: “Vĩ như việc anh không cầm súng chĩa vào tôi, mà chỉ đơn giản là cầm một khúc gỗ bình thường.”

Hắn vừa nói vừa liếc xuống tay Luru Thanh. Quả nhiên, hòng súng kia chính là một khúc gỗ không hơn không kém. Tuy kỹ xảo bị vạch trần nhưng trên mặt Luru Thanh vẫn không hề xấu hổ. Y quăng bữa nhành cây đi chỗ khác, tiếp theo vỗ vỗ vai August nói vào: “Hay lắm, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Anh quả nhiên không nhìn lầm mày.”

August lạnh lùng liếc y, nửa ngày, giọng điệu cũng ôn hòa đi không ít: “Là anh giúp đỡ tôi.” Tầm mắt August hạ thấp một chút rồi dừng lại ở túi áo bành tô bên phải có chút nếp nhăn. Bên trong túi kia không thứ gì khác ngoài một khẩu súng lục.

“Tôi cũng không phải là kẻ vô ơn. Nay anh cho tôi đường mở, tôi cũng nói thật cho anh biết chuyện này.” Chân mày August khẽ nhúc nhích, “Chúc Thần là cậu của con à kia.”

“Chúc Thần?” Nghe tới cái tên này, trên mặt Luru Thanh cũng hiện lên vài phần kinh ngạc, y nhìn về phía Trần Tổng Mạn bằng ánh mắt tìm tòi, “khéo như vậy sao?”

August gật đầu: “Dựa trên sự quan sát của tôi mà nói, thì chuyện này đúng là như vậy.”

“Vì sao à ta vào đây?” Luru Thanh hỏi dồn.

August nhìn y một cái, dường như hiểu rõ mười mười suy nghĩ trong đầu của Luru Thanh: “À ta đâm chết cha mình, lại mắc thêm chứng cuồng loạn. Nếu đó gọi là thủ đoạn thì xem chừng à cũng chơi lớn quá phải không?” Luru Thanh cái gì cũng rõ, nhưng y vốn đang muốn thử lòng August. Chiều trò rẽ tiền như thế August lại còn không thể nhìn ra?

Nói cho dễ hiểu thì vụ thẩm sát của Trần Tổng Mạn ai ai cũng biết. Cho là Luru Thanh chưa nghe, nhưng chỉ cần hỏi thăm thì chuyện này đối với y thực đơn giản. August hà tất phải giấu giếm làm gì.

“Mày nghĩ sao?” Y hỏi, “với cả bệnh trạng Chúc Thần gần đây như nào?”

August không hề do dự: “Nghe nói bệnh ông ta nghiêm trọng hơn, bác sĩ nói cùng lắm một năm thì lên đường.”

Luru Thanh nghe xong mày cũng nhíu chặt: “Hừ, nếu không phải lão đại bảo thôi đi, mà nó lại điên khùng như vậy, bọn tao làm sao để nó sống tới ngày hôm nay?”

Dứt lời, y vỗ vai August: “Mày cũng có tâm lắm.”

August nhún vai, lạnh nhạt gạt tay hắn khỏi vai mình: “Được rồi, anh với tôi không nên nói chuyện quá lâu.” Nói xong toan muốn bỏ đi.

“Này.” Luru Thanh ở sau gọi hắn một tiếng, tuy rằng dừng bước nhưng hắn không quay đầu.

August có thể cảm giác được ánh nhìn sau lưng tựa như lưỡi dao, còn hắn thì vẫn đứng hiên ngang như cũ. Nửa ngày, tầm mắt độc địa kia mới dời đi chỗ khác.

“Không gì, đi thôi.” Giọng nói lại vang lên từ phía sau.

August khịt mũi một cái, hai tay đặt vào túi, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Không nghĩ tới trôi qua một khoảng thời gian dài như thế mà vẫn không có gì tiến bộ. August cười khổ trong lòng. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây bên kia, hóa ra hai bóng người lúc nãy đã không còn thấy đâu. Nhớ tới một màn vừa rồi bọn họ thân mật, cho dù là cách một khu rừng khô héo cũng có thể cảm nhận được hơi thở mờ ám tàn mát trong không trung.

Nghĩ đến đây, bước chân August dừng một chút.

Hắn ngẩng đầu, nhẹ nhàng đối diện với ánh mặt trời mông lung. Lúc tầm mắt hắn nhìn về phía mặt trời, không biết một đám mây đen từ đâu bay tới, che

khuất đi vàng thái dương kia.

Augus đột nhiên sững người giây lát. Sau đó cúi đầu, không ngẩng lên nữa.

Thì ra ngay cả mặt trời hắc cũng không có tư cách để nhìn? Thì ra trong thế giới của hắc, vĩnh viễn không có sự ấm áp. Xung quanh luôn luôn âm đạm, u tối, lạnh lẽo. Và, luôn luôn cô độc. Đối với hắc, cuộc đời này không có ngày mai. Hắc từng vô số lần hi vọng xa vời – rằng một ngày nọ sẽ có một người cùng hắc vượt qua tháng năm cùng cực, nhất là một người ở tại nơi đây.

Nhưng hắc nghĩ sai rồi. Thì ra có một số chuyện hắc vẫn muốn tự mình đối mặt. Hắc không cần Trần Tổng Mạn và hắc đảm chung một vũng lầy. Giống như bây giờ vậy, cô có thể sống hạnh phúc, an ổn, có thể đứng dưới ánh mặt trời không e dè; cuộc sống đơn giản, như thế mới chính là cô.

Cho nên những chuyện còn lại để hắc gánh hết là ổn rồi. Sẽ ổn. Bởi một khi hắc đưa ra lựa chọn này, thì cũng đã nghĩ đến hậu quả.

Trong mắt Augus ngang qua một tia đau đớn. Hắc nhắm mắt đứng lặng người, khẽ khàng cảm nhận mây đen tan đi, ánh dương lại soi rọi vào người hắc.

Nửa ngày, hắc mở mắt ra, xung quanh trở về một mảng âm đạm.

—

A Li: Bị Augus làm cho xúc động ghê T^T

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 50

Bên kia, Trần Tổng Mạn và Giang Hành hai người song song tản bộ 20 phút, rốt cuộc cũng đi hết con đường nhỏ dài không quá năm trăm mét. Lúc rời khỏi đường nhỏ là một khu quảng trường nhỏ nọ, Trương Tiểu Hồng đang đứng giữa quảng trường, chỉ vừa trông thấy hai người bọn họ liền giơ cao tay vẫy vẫy trong không trung.

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn Giang Hành, mới phát hiện ra anh cũng đang nhìn cô.

“Em đi đây.” Trần Tổng Mạn kéo nhẹ tay áo Giang Hành, đầu hơi gật gật.

Giang Hành nheo mắt: “Nhưng anh vẫn muốn ở cùng em cơ.”

Nói xong, hắc liền lập tức đi về phía Trương Tiểu Hồng, còn cô hơi dừng lại một chút. Trong lòng cô ánh lên một tia cảm xúc ngọt ngào, và cũng vội vàng chạy theo anh. Trương Tiểu Hồng vừa mới ngẩng đầu đã thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi một trước một sau đi về hướng mình.

Người đàn ông mặc áo bành tô vải ni đen, vừa đẹp trai, vừa cao ráo; mỗi một cử chỉ giơ tay nhắc chân cũng toát nên sự sang trọng. Biểu cảm trên mặt anh tuy rằng lạnh nhạt, nhưng chỉ cần quay đầu nhìn cô gái đằng sau một cái, phút chốc đáy mắt đã tràn đầy sự yêu chiều dịu dàng.

Mà cô gái ấy tuy rằng bên trong mặc đồ bệnh nhân, bên ngoài khoác lên một áo bông rộng thùng thình không hợp vóc, thoạt trông có vẻ bé bỏng gầy gò. Thế nhưng làn da trắng nõn trong veo như thủy tinh dưới ánh dương, suối tóc đen dài nương theo gió lay động nhẹ nhàng, quả thật xinh đẹp. Ánh mắt cô nhìn đắm đắm vào người đàn ông trước mặt.

Cô gái bước bước nhỏ, đàn ông bước bước to.

Nhưng người đàn ông cố gắng bước chậm hơn, chờ cô gái đằng sau đuổi kịp. Bỗng chốc, cả hai nhìn nhau mỉm cười. Trương Tiểu Hồng đằng này cảm thấy bọn họ thật xứng lứa vừa đôi.

Xứng lứa vừa đôi đến nỗi khiến chị ta quẩn quáo trong bụng.

“Chị Hồng ới.” Vài giây ngần ngại, Trần Tổng Mạn đã chạy đến trước mặt Trương Tiểu Hồng, vươn tay hươu khê, “chị nghĩ gì ha?”

“À!” Trương Tiểu Hồng giật mình quay sang nhìn Giang Hành, lại ngó sang Trần Tổng Mạn, trong mắt đều tràn đầy sự hâm mộ, “hai người đứng là bộ đôi hoàn hảo!” Hai mắt chị ta rung rung, miếu máo nói, “đưa chị một can xăng, chị sẽ hỏa thiêu hai cung vì tội dám trêu chọc thành viên của Hội những người ế trường tồn bền vững!”

Trần Tổng Mạn khẽ cười, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lưng chị ta: “Trời lạnh mà chị ầm đầu à...”

Trương Tiểu Hồng u ám ngẩng mặt liếc cô: “Người trẻ có bỏ làm sao thấu hiểu cảm giác của người già neo đơn chớ. Đi thôi đi thôi, đừng làm mù mắt chị nữa.”

Trần Tổng Mạn cười thật vui vẻ, ngay cả Giang Hành ngày thường hiếm hoi cười cũng phải cong cong khóe môi.

Trương Tiểu Hồng càng thêm buồn bực: “Bác sĩ Giang, vừa rời viện trưởng bảo anh đi tìm bà ấy một chuyện. Ngay bây giờ.”

“Gi cơ?” Giang Hành hơi chau mày hỏi.

“Là thật.” Trương Tiểu Hồng bắt đầu nhìn anh, “vừa nãy tôi quên, giờ nói với anh cũng không muộn. Để vợ yêu của anh cho tôi giữ, còn anh cứ yên tâm mà đi.”

Trần Tổng Mạn bị cụm từ “vợ yêu” này dọa cho khét người.

Tuy nhiên Giang Hành nghe xong lại cảm thấy rất hài lòng, còn gật đầu với Trương Tiểu Hồng một cái: “Ừ, anh đi đây.” Bốn chữ cuối cùng là nói với Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn đưa tay đẩy anh: “Anh đi đi, em muốn trò chuyện với chị Hồng một tí.”

Hai người bọn họ đều không nhận ra rằng – từ khi rời khỏi con đường kia, tình cảm của cả hai đã bắt đầu chuyển biến thật nhỏ, mà Trương Tiểu Hồng bên cạnh đã sớm nhận ra. Sự chuyển biến không nói thành lời ấy, chính là cảm thấy tự nhiên... thật nhiều? Chính xác, là tự nhiên thật nhiều, tự nhiên âu yếm.

Hừ!

Giang Hành mỉm cười, lấy trong túi ra đi động, lướt nhẹ vài cái. Rồi anh bước về một hướng khác.

Trần Tổng Mạn dẫn Trương Tiểu Hồng đưa đến một nơi không quá rộng, nó là một khu vui chơi bị bỏ hoang. Nghe thì có chút khủng bố, nhưng trên thực tế nó trong hời ức của cô, chính là một nơi tràn đầy vui vẻ, ấm áp.

Từ khu vui chơi bị biến thành quảng trường, chỗ này diện tích nhỏ, vị trí cũng có chút hẻo lánh nên khi lên kế hoạch đập đi xây lại cũng không hao tốn quá nhiều ngân sách. Chỉ là hiện tại nơi đây bị đem rào sắt ngăn xung quanh lại, không cho người khác đi vào. Trò mèo này đương nhiên không làm khó được Trần Tổng Mạn.

Cô lôi kéo Trương Tiểu Hồng đi vòng quanh rào sắt một bận, sau đó mò tới một góc thật thần bí. Trương Tiểu Hồng đi theo cô, mỗi một động tác đều rất cẩn thận. Trần Tổng Mạn ngẫu nhiên quay lại thấy Trương Tiểu Hồng đang khăn trương lên lút, mới không khỏi buồn cười nói rằng: “Chúng ta không phải đi trộm cướp, chị cũng đừng nên thập thò...”

Trương Tiểu Hồng nghe xong thân hình bèn ngừng một chút, rồi ngượng ngùng đứng thẳng người, gỡ gỡ tóc làm bộ như đang ngắm cảnh vật xung quanh: “Vây á hả? Mà gái ơi, bây giờ chúng ta ở đây làm chi?”

Trần Tổng Mạn đưa tay bới một đám lộn xộn lá cây và cỏ ra, chỉ vào cái hang động đen thui, sau đó xoa xoa thắt lưng, thở phào một hơi: “May ghê, nó vẫn còn.”

“Chúng ta đi thôi.” Không chờ Trương Tiểu Hồng kịp phản ứng, cô đã khom người tiến vào hang động. Vài phút sau đó, Trần Tổng Mạn đã ở bên kia lưới sắt hướng về phía Trương Tiểu Hồng vẫy tay.

Trương Tiểu Hồng nhìn nhìn Trần Tổng Mạn, rồi lại nhìn thoáng qua cái cửa hang kia, cuối cùng mỉm môi một cái, vẫn là khom người làm kẻ thứ hai chui vào trong.

Ngay lúc chị vừa khom lưng thì chị đã cảm nhận được tiếng gió bất thường vút bên tai mình. Chị theo bản năng vừa định tránh, nhưng đã quá muộn. Trương Tiểu Hồng bị người ta dùng vật cứng trực tiếp đập vào gáy, nhảy mất đồ gục xuống sân.

Trần Tổng Mạn đứng ở bên kia trợn trừng mắt nhìn kẻ vừa tập kích Trương Tiểu Hồng. Bây giờ cô mới ý thức được mình không nên đứng như trời trồng ở đây nữa! Cô muốn xoay người bỏ chạy, nhưng hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất, cho dù có cố gắng cũng không nhấc lên nổi.

Chạy! Chạy ngay, Trần Tổng Mạn!

Trong đầu cô đang có một lời thúc giục vội vàng.

Thế nhưng... cô chỉ đứng im nhìn chằm chằm người đàn ông nọ. Y chính là gã từng ở nhà kho với August, lúc vừa mới lên xe còn dùng ánh mắt hung tợn đánh giá cô. Hiện tại trong tay y là một khúc gỗ, đã đánh bất tỉnh một nạn nhân, và gương mặt vẫn tươi cười như chẳng có chuyện gì.

Biểu cảm của y khiến Trần Tổng Mạn không rét mà run. Linh tính mách bảo cô rằng, người này nguy hiểm! Tuy rằng đôi chân cô bị đình trệ, nhưng đầu óc thì không hề nhàn rỗi. Cô đánh giá nơi mình đang đứng một lượt, sau đó rút ra một phán đoán chuẩn xác – đây là đòn cô vào đường cùng. Căn bản cô không thể chạy trốn!

Đừng nói đến khu vui chơi cũ nát này, chỉ bằng thể trạng, tâm lý của cô thì không thể chạy nhanh hơn so với y được. Nghĩ đến đây, Trần Tổng Mạn quyết định không bỏ trốn.

“Anh muốn làm gì?” Trần Tổng Mạn vốn cho rằng lòng mình đã đủ kiên định, nhưng vừa mở miệng hỏi, giọng nói run run mang theo sợ hãi lại hoàn toàn bán đứng chủ nhân.

Cô nhìn Trương Tiểu Hồng đã ngất, rồi chú ý đến khúc gỗ người đàn ông đàn cầm trên tay. Nó không có vết máu, xem ra Trương Tiểu Hồng chỉ đang hôn mê, tính mạng không gặp nguy hiểm.

Cô chỉ còn cách tận lực kéo dài thời gian, cầu trời cho Trương Tiểu Hồng mau chóng tỉnh lại, sau đó đi gọi người cứu cô. Nhưng cô cũng cần biết rõ ràng, người đàn kia đến tột cùng muốn làm gì?

Y chui qua cửa hang, điềm nhiên đứng đối diện với cô. Khúc gỗ trong tay vung lên, hạ xuống; nụ cười trên mặt y càng thêm sâu. Trần Tổng Mạn miễn cưỡng lui về sau vài bước, vẫn cùng người đàn ông duy trì khoảng cách nhất định.

Y nhìn biểu cảm căng thẳng của cô, lại nhìn khúc gỗ trong tay của mình, sau đó liền tỏ ra hiểu chuyện. Y tùy tiện ném khúc gỗ sang chỗ khác, chột giương mắt nhìn cô: “Cô gái nhỏ à, em bình tĩnh lắm.”

Trần Tổng Mạn cảnh giác nhìn y: “Cảm ơn.”

“Gọi em là Trần Tổng Mạn đúng không?” Người đàn ông không bước thêm bước nữa, chỉ lẳng lặng đứng đó quan sát cô.

Trần Tổng Mạn nhếch môi, do dự một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Phải. Còn anh là?”

Nụ cười của y thêm sâu, ánh mắt y lóe lên một tia ngờ vực: “Anh là Luru Thanh, em có thể gọi anh Thanh.” Dứt lời còn bổ sung vào, “giống như August.”

Đáy lòng cô nhất thời lộp bộp, nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ cảnh giác, tựa hồ đối với Luru Thanh có chút ngạc nhiên: “Anh biết August à?”

Luru Thanh gật đầu: “Thế nào nhỉ, ừ, anh xem nó như anh em. Nó không nói về anh cho em nghe sao?” Đuôi mắt y cong lên, khi cười lộ lại mang theo sự tang thương dày đặc, không nhìn ra là thật hay là giả.

Trần Tổng Mạn càng lúc càng cảm thấy bất an, ngay cả lúc thừa chuyện với y cũng phải hết sức cẩn thận. Cô khẽ lắc đầu: “Thực tình tôi với August không quá thân, bạn bè hần tôi cũng không rõ. Hơn nữa hần rất kỳ quặc, lúc vui, lúc buồn, tôi cũng không ở cùng hần bao lâu thời gian.”

“Không thân á?” Luru Thanh mỉm cười châm chọc hai từ này.

Tâm trạng Trần Tổng Mạn giống như ngàn cân treo sợi tóc. Giả mà sơ suất gì đó... cô có cảm giác nếu cùng y nói thêm một câu sẽ càng dễ bị lật tẩy. Cho nên ngoại trừ thận trọng ra, thì chính là hết sức thận trọng. Trần Tổng Mạn cố gắng nguy trang một cách khôn khéo, tự nhiên nhất có thể.

Tự nhiên như là một cô gái nhát gan đem những gì mình biết đều khai ra hết. Cô nhìn về phía Luru Thanh, mặc dù ánh nhìn có trốn tránh và lo sợ, nhưng lại kiên cường không lảng tránh y.

Luru Thanh liếc Trần Tổng Mạn một cái, sau đó đi đến bên cạnh cô. Hai tay y chấp sau lưng, ngẩng mặt ngắm bầu trời, dường như hỏi, cũng dường như lẩm bẩm với chính bản thân: “Chúc Thần là cậu em sao?”

Vì sao y lại tìm hiểu chuyện này?

Linh cảm không tốt càng lúc càng mãnh liệt trong lòng cô, rồi cô nhanh chóng đáp: “Là cậu của tôi.”

Luru Thanh gật gù: “Ông ấy với anh là bạn già. Bọn anh nhiều năm không gặp, anh cũng không biết ông ấy ở cùng bệnh viện với anh. Gần đây nhờ August kể, anh mới biết.”

Y nhìn về phía cô, ánh mắt mang theo vài phần ôn hòa: “Em có thể nói cho anh về bệnh tình gần đây của ông bạn già hay không?”

Mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo Trần Tổng Mạn.

Cô nên trả lời ra sao?

August có gì lại nói cho y chứ?

Liệu cô có nên thành thật trả lời, cậu cô bệnh có khởi sắc, đã có thể nhận diện vài người, cũng có thể nhớ ra một số chuyện cũ, hay là lừa y bệnh trạng nặng thêm?

Hai tay trong túi áo nắm chặt, hai luồng suy nghĩ đang giao tranh trong đầu. Mà Luru Thanh vẫn thản nhiên đứng một bên chờ nghe đáp án.

Trần Tổng Mạn theo bản năng nhìn Trương Tiểu Hồng, chị vẫn đổ rạp trên mặt đất, không có dấu hiệu sẽ tỉnh. Trần Tổng Mạn rơi vào tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 51

“Ông ấy, bệnh rất nặng.” Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm về phía Luru Thanh, “bác sĩ nói ông ấy sống không quá một năm.”

Luru Thanh nghe xong, trên mặt hiện lên biểu cảm tiếc nuối. Y lắc lắc đầu, giống như thương xót cho bạn cũ: “Tội nghiệp quá. Cậu em ở đây lâu như vậy, nhưng vẫn không có chuyển biến hay sao?”

Trần Tổng Mạn mím môi: “Tôi không biết, lúc tôi gặp lại cậu, còn bị ông ấy đá bay ra ngoài.”

Cô có cảm giác thân kinh của mình đã căng đến cực hạn, giữa tiết trời rét mướt, ấy mà da đầu cô không ngừng vã mồ hôi. Hơn nữa bị gió lạnh thổi, tựa hồ đặt một thùng băng ở đỉnh đầu, Trần Tổng Mạn vô cùng mệt mỏi.

Trước mặt gã đàn ông thâm sâu khó lường kia, cô càng không biết y muốn gì. Tuy nhiên y hỏi thì phải trả lời, mà cô cũng lờ mờ đoán ra được, y đang khảo xem lời cô nói và lời August nói có thực sự khớp với nhau không.

Nói cách khác, chỉ cần cô nhớ một lời sẽ hại chết August.

Cô thấy tim mình đập thình thịch như trống, từng li từng tí như muốn nhảy khỏi lồng ngực mình. Cô nhìn chăm chú Luru Thanh, mỗi một cử chỉ, động tác của y, dù là đầu ngón tay vừa động, đều sẽ khiến hô hấp của cô đình trệ.

“August vất vả rồi.” Luru Thanh đột nhiên cảm thán.

Trần Tổng Mạn ngậm chặt môi, không dám tiếp lời.

Cô nhìn về phía cửa hang, nếu không nhầm thì người nằm bên kia đã tỉnh. Trần Tổng Mạn không dám quan sát lâu, sợ rằng Luru Thanh sẽ phát hiện. Cho nên cô chỉ có thể vừa vâng dạ với y, vừa liếc chừng hướng bên kia.

Thấy Trương Tiểu Hồng ôm đầu ngồi dậy, cô mới xác định chị đã tỉnh. Vậy thì không được, không thể để Luru Thanh phát hiện!

Hiện tại cô đứng đối diện với lưới sắt, còn Luru Thanh thì đứng ngược hướng cô. Y nhướn mắt, đột ngột quan sát cô.

Hồng rồi, vừa rồi y đã hỏi cái gì? Trần Tổng Mạn chỉ lo lắng nhìn Trương Tiểu Hồng, cơ bản không chú tâm tới lời nói của y.

“Về việc cậu em bị bệnh, em biết nhiều hay ít?” Thật may Luru Thanh cũng không hỏi lại câu hỏi kia, mà chuyển đề tài sang Chúc Thần.

Tuy rằng Trần Tổng Mạn không biết vì sao y đối với cậu mình lại có hứng thú, nhưng điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là kéo dài thời gian, đánh lạc hướng Luru Thanh để Trương Tiểu Hồng nhanh chóng chạy thoát. Máu da cô tái nhợt, trên má có chút ửng đỏ bất thường, bờ môi thì khô nứt. Cô bậm môi: “Tôi không rõ ông ấy nhập viện khi nào, thành thật mà nói, từ năm 16 tuổi tôi đã không còn gặp lại cậu tôi.”

“Ồ!” Luru Thanh tỏ ra hứng thú, “trước kia ông ấy làm nghề gì?”

Trần Tổng Mạn tò mò nhìn y một cái: “Hai người là bạn tốt, sao anh lại không biết cậu làm nghề gì.”

Luru Thanh nghe cô lật ngược vấn đề, ý cười trong mắt càng sâu: “Cô em đây là đang chất vấn anh sao?” Y quay đầu đi, ngẩng mặt nhìn mây trắng trên trời. “Lúc bọn anh gặp nhau, anh chưa từng nghe ông ấy nói đến nghề nghiệp. Nhưng anh có thể thấy ông ấy không phải kẻ vô công rồi nghề, như vậy trước kia cũng làm việc không bình thường.”

Trần Tổng Mạn thừa dịp y đang tâm sự, liền đảo tầm mắt qua cửa hang bên kia — Trương Tiểu Hồng bây giờ đã không còn tung tích.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục đẩy đưa câu chuyện: “Lúc đó tôi còn nhỏ, không nhớ rõ lắm.” Lời vừa thốt ra, cô liền hối hận.

Quả nhiên khi nghe xong, Luru Thanh lập tức xoay người lại nhìn cô. Y nheo mắt, biểu cảm cay nghiệt và hiểm độc: “Mày nói gì đấy?”

Trần Tổng Mạn biết đã lỡ lời, trong đầu tưởng tượng ra thảm cảnh mà cô sắp phải đối mặt. Thần trí cô rối rắm, cô nên làm gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ!

Không đợi cô nghĩ ra có để trả lời, cô chợt thấy ánh nhìn y chuyển về phía Trương Tiểu Hồng ban nãy, nhìn một hồi lâu.

“À, chẳng trách.” Y kỳ quặc nói một câu khiến Trần Tổng Mạn sợ tới mức thân thể co rụt lại.

Luru Thanh nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi anh đánh ngất bạn em, chỉ là không muốn bạn em nghe được cuộc nói chuyện này. Nhưng hiện tại xem ra bạn em hiểu lầm anh thì phải.”

Trần Tổng Mạn gật gật đầu, trong lòng mắng thầm: Hiểu lầm cái búa!

“Cô ấy hiểu làm anh sẽ làm gì bất lợi với tôi.” Trần Tổng Mạn ra vẻ thoải mái khoát tay, “một lát tôi khi trở về tôi sẽ nói rõ, chúng ta chỉ đơn thuần trò chuyện mà...” Lời của cô nghẹn trong cổ họng.

Bởi vì trên vai cô là một ống sắt lạnh lẽo.

Súng lục.

Cô run rẩy một chút, sau đó im lặng hoàn toàn.

“Trở về?” Luru Thanh mạnh bạo kéo mái tóc dài của cô, cưỡng ép cô quay mặt về phía y, mặc cho da đầu Trần Tổng Mạn đang đau rất. “Mây còn nhớ xác chết ở sau bệnh viện không?” Y thấp giọng nói bên tai cô, “giờ tao giết mây tại đây, không ai truy cứu được tao, hung thủ nghiêm nhiên sẽ là cô bạn gái vừa bỏ chạy của mây.”

Thế lực của y bao lớn, Trần Tổng Mạn đã không muốn tượng được nữa.

“Mây đơn thuần nghĩ tao sẽ thả mây đi?” Luru Thanh cười nhạo.

Hiện tại cô bị lời nói của y dọa đến sợ mặt cắt không còn giọt máu, càng không nghĩ nhiều, tay chân quờ quạng muốn phản kháng kẻ đang uy hiếp mình, nhưng y dễ dàng né tránh đi. Đáng sợ hơn là lúc y nói những lời này, biểu cảm luôn luôn tươi cười.

“Mây đừng gạt tao.” Cẳng chân Luru Thanh bị Trần Tổng Mạn hoảng loạn đá trúng khiến y có phản tức giận. Y nhắc chân lên, sút vào chân cô một phát. Cô chỉ thấy cảm giác đau đốn lan tỏa, không tự chủ được sẽ khụy xuống.

Luru Thanh túm tóc cô, hòng súng theo bả vai chuyển ra sau gáy. Tim đánh thót một giây, cô đủ biết đó là súng thật.

Bấy giờ đầu óc cô ong ong, da đầu đau không chịu được nhưng cô không thể làm cách nào để giảm bớt cơn đau. Đầu gối khụy trên đất, may mắn là một tầng mỏng manh rêu xanh bao phủ trên đất, cho nên lúc cô quỵ xuống không phải quá đau, chỉ là cô không còn sức lực để bỏ trốn nữa.

Cô không động dậy được, cơn đau cũng dần dần chai lì, nhưng trong lòng cô nghẹn ngào uất ức đến rơi nước mắt. Đôi con ngươi nhìn thấy một mảng trời trong suốt và mây trắng bồng bềnh, cô không thấy được Luru Thanh, càng không muốn tượng ra bộ dạng của mình lúc này. Nhưng không nói cũng biết, nhất định rất chật vật, thê thảm.

“Con kia, tao cho mây cơ hội sống.” Giọng khàn đục của y vang lên. “Mây nói Augus có phải cóm chim không?” Y hất tay khỏi suối tóc dài khiến Trần Tổng Mạn lão đảo ngã ra đất.

Quần áo của cô đều dính bùn, tóc dài tăn ra trên đất, da dẻ tái nhợt, thật giống như một nữ quỷ chui lên từ địa ngục.

Vừa ngã xuống đất, Trần Tổng Mạn theo bản năng lấy tay cào trên đất, mồ hôi ướt đầm quần áo bệnh nhân. Cô cắn răng chịu đựng cơn đau nhức ở đùi, cố gắng trườn đi.

“A—” Cô hét thảm một tiếng.

Luru Thanh nhanh chóng vòng tới phía trước cô, dùng lực đá vào cổ tay nhỏ bé. Dường như cô nghe thấy tiếng ‘răng rắc’ ở bên tai, rồi một lần nữa sự đau đốn lại lan tỏa trong từng thớ thịt.

Mặt cô áp vào rêu, môi há to, trong cổ họng không phát ra một âm tiết nào.

“Nghĩ tao đùa hả?” Luru Thanh ngồi xổm, hòng súng đen ngòm đặt ngay sườn mặt cô, lạnh lẽo chạm vào làn da trắng bệch. “Nói, nó có phải cóm chim hay không?”

Trần Tổng Mạn thống khổ nhắm mắt.

Trước mắt bỗng chốc hiện ra rất nhiều người. Cha cô, mẹ cô, Giang Uyển Chi, Trần Phình Đình, bạn bè thời cấp hai, cấp ba, học trường mà cô thâm mến. Còn có những người bạn gặp sau này, Augus, Trương Tiểu Hồng, và cả Giang Hành. Nửa giờ trước, cô vẫn đang ở bên cạnh anh, trao anh một nụ hôn nồng ấm, vậy mà lúc này lại trong tình cảnh thập tử nhất sinh. Người ta thường nói, lúc nguy nan nhất là lúc cuộc đời như một cuốn phim chiếu chậm, quả thật chẳng sai.

Vừa nãy cô vừa ngã nhào trên đất, giống như va muốn vỡ trán; giờ mồ hôi hòa lẫn nước mắt, khôn đốn tận cùng, cô cũng không rõ cục diện đang diễn ra theo chiều hướng gì nữa. Trần Tổng Mạn khó khăn hít thở từng đợt, giọng nói đứt quãng: “Tôi không biết anh đang nói gì... a!” Lời chưa trọn vẹn, lại bị y đá thêm một đá vào vai.

Cô lộn hai vòng trên đất, khi dừng lại vẫn là sườn mặt tiếp rêu xanh.

Mùi giày thể thao màu xám cũ kỹ của Luru Thanh phóng đại trước mắt cô, cuối cùng dừng hẳn. Hắn ngồi xuống, chậm rãi hỏi cô: “Tao hỏi lần chót, Augus nằm vùng phải không? Và quyền nhật ký của nó giấu ở chỗ nào?”

Trần Tổng Mạn cười khổ, thân thể đau nhức không ngừng: “Tôi thật sự không biết... anh đang nói gì... hẳn trước kia tốt nghiệp trường đại học danh

tiếng, còn đi... đi nước ngoài du học. Sau này... là nhà hân, đưa hân tới. Nhà bọn họ... tranh giành gia tài, anh trai..." Ý thức cô ngày càng mơ hồ, lời nói vỡ tan thành những mảnh vụn, không tạo nên một câu hoàn chỉnh.

Cuối cùng, cô suy kiệt ngã trên đất, thờ hồn hên. Tay chân không động đậy nổi, chỉ còn biết trơ mắt nhìn Luru Thanh chậm chạp đứng dậy trước mặt mình. Cô nhắm mắt, vánh tai kẻ trên đất.

Dường như cô nghe tiếng mẹ nằm nài.

Mà sở dĩ Luru Thanh còn chân chừ, là bởi vì y đang suy xét. Y suy xét xem có nên tin tưởng Trần Tổng Mạn hay không. Rốt cuộc, dựa vào kinh nghiệm lẫn lộn nhiều năm của y, y tin rằng Trần Tổng Mạn chẳng hề nói dối. Quả thật cô ta không biết gì về chuyện này.

Y không tin một con đàn bà qua lại với Augus không quá nửa năm, ngay lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc – lại có thể che chở một người đàn ông, nhất là người đàn ông này không phải nhân tình của ả. Cho nên, y tin chắc nhận định của mình.

Nghĩ đến đây, Luru Thanh có chút hối hận về quyết định ngày hôm nay.

Trước kia y luôn khẳng định rằng Trần Tổng Mạn và Augus có mối quan hệ mật thiết hơn những gì thể hiện bên ngoài, mà cô ta cũng biết rõ thân phận Augus; cho nên y mới thừa dịp này mượn gió bẻ măng, chính là để uy hiếp moi ra nguồn cơn Augus có phải cóm chìm hay không. Đáng tiếc chẳng như mong muốn.

Tuy vậy... Luru Thanh cúi đầu nhìn Trần Tổng Mạn đang thờ yếu ớt, chậm rãi giờ cao khẩu súng lục, kéo nòng.

Y đã vạch ra kế hoạch hoàn chỉnh, mặc kệ cô ta cho mình đáp án ra sao, thì cô ta cũng không còn mạng quay về nữa.

Vài giây sau đó, họng súng nhắm thẳng vào đầu Trần Tổng Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 52

Trần Tổng Mạn nằm trên mặt đất, nhìn chằm chằm họng súng tối om đang chĩa về phía mình, đầu óc trống rỗng. Cô không nhìn động tác của Luru Thanh, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng đạn xé gió.

Cô nhắm mắt chịu chết.

Trong một phút giây bất chợt, Trần Tổng Mạn nhớ tới những chuyện từng xảy ra trong cuộc sống mình, giống như phim truyền hình, vừa phô trương lại vừa giả tạo. Mà lúc này cô cũng chính là người xem, xem cuộn băng lúc mình còn sống.

Cô đột nhiên có một ý tưởng.

Bản thân cô ngay khi tòa án phán tội cô ngày đó, vốn đã nên chết rồi. Ở bệnh viện tâm thần này nửa năm, là thời gian trộm được. Không, là do thưởng. Là Giang Hành thưởng cho cô.

Nghĩ đến anh, Trần Tổng Mạn đột nhiên thấy đau lòng. Vừa hay nước mắt lại rơi, một nửa muốn chết, một nửa muốn tiếp tục sống. Có lẽ đây là vận mệnh của cô. Mặc dù Giang Hành có nỗ lực cách nào chăng nữa cũng không xoay chuyển được vận mệnh đen đui này. Chết, chính là vấn đề sớm muộn.

Trần Tổng Mạn cảm thấy bản thân thật may mắn khi gần đây thời gian cuối cùng đã có anh bên cạnh, anh trao cô thứ tình yêu mà cô vẫn luôn hằng khao khát. Còn Augus, thật may vì thân phận vẫn giữ nguyên. Cuộc đời của cô đến đây xem như đã mãn nguyện rồi.

Chỉ là ra đi như vậy, rất không cam tâm.

Một tiếng nổ nặng nề rơi xuống đất, không có đau đớn như dự kiến. Trần Tổng Mạn chậm rãi mở mắt ra, thấy Luru Thanh ôm cánh tay của mình, đôi con ngươi nhìn chằm chằm về một phương hướng khác. Sắc mặt của y xanh mét, chân mày nhíu chặt, ánh mắt tựa như sát nhân. Y nửa quỳ dưới đất, trên tóc và quần áo đều dính lá khô, nhìn qua có chút chật vật.

Trần Tổng Mạn không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ trơ mắt nhìn động tác Luru Thanh ngừng lại giữa không trung, sau đó y nhanh chóng nhặt khẩu súng lục lên, che miệng vết thương, gấp gấp chui qua cửa động, đi ra ngoài. Hóa ra ở đó còn có một cửa to hơn, và ban nãy y vào bằng đường đó. Thoáng chốc, khu vui chơi cũ nát chỉ còn lại mỗi cô. Trần Tổng Mạn nằm trên đất, xung quanh một mảng tĩnh lặng.

Cô chẳng biết vừa rồi ai nổ súng bắn Luru Thanh, cũng không có khả năng suy nghĩ. Bởi vì lúc y chạy đi, cô cũng không chịu được cơn đau đang lan tỏa khắp người, mọi thứ tối sầm ngay, cô lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Trần Tổng Mạn có cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài. Ở trong mơ, cô vẫn còn như ngày trước, là một cô gái hai mươi tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học nghiên cứu sinh. Cô đứng trước cửa nhà, tim đập nhanh và có hơi loạn nhịp.

Không chờ cô đưa tay gõ cửa, cửa chính đã được mở ra, và cha cô xuất hiện trước mắt. Trông thấy cô, ông bèn tươi cười: “Con gái về rồi hả? Còn đứng ngẩn ngơ làm gì, vào nhà đi con.” Nói xong, ông còn vỗ vỗ vai Trần Tổng Mạn mấy cái, sau đó quay lưng đi vào phòng.

Trần Tổng Mạn lẳng lặng nhìn ông, ngay lúc ông xoay người trong nháy mắt, cô từ phía sau xông lên ôm lấy ông.

Ba ơi, ba ơi. Con nhớ ba lắm.

Cô chẳng biết vì sao cô lại ở chỗ này, vì sao cha cô còn sống, nhưng cô không còn sức lực để nghĩ nữa. Cô chỉ muốn ôm thật chặt lấy ông, áp gò má vào tấm lưng vững chãi, cảm nhận sự ấm áp của gia đình. Cha cô rất khỏe mạnh, trên người không có máu me, đã rất lâu, rất lâu rồi. Cô càng ôm chặt ông hơn.

“Sao vậy?” Trần Khánh Dân quay đầu nhìn con gái. “Hôm nay biết thương ba nó quá mà.”

Trần Tổng Mạn nói tay, lắc đầu nói: “Không có gì, con cảm thấy nhớ ba thôi.”

Trần Khánh Dân đưa tay đỡ lấy túi xách trên vai của cô xuống: “Ngồi đi con, dì con đã nấu cơm xong rồi, ba dọn cho con ăn.” Ông vỗ vỗ đầu Trần Tổng Mạn. “Con khờ quá.”

Trần Tổng Mạn nghe xong muốn khóc.

Thấy cô trở về, Giang Uyển Chi vui mừng chào đón: “Mạn Mạn về rồi, đến đây ăn cơm. Thức ăn hôm nay đều là những món con thích.”

Trần Tổng Mạn im lặng.

Ở trước mặt cha cô, Giang Uyển Chi luôn luôn hiền thực, nhu mì.

Như thường lệ, cô im lặng không nói, chỉ kéo ghế ngồi. Trần Phình Đình sôi nổi từ trong phòng chạy ra, ngồi bên cạnh cô không ngừng liến thoắng. “Chị hai, ăn thật!” Trần Tổng Mạn còn chưa kịp phản ứng, trong bát đã có vài miếng sườn xào chua ngọt.

Cô ngẩng đầu, thấy Trần Phình Đình dịu ngọt cười với cô. Không, đây không phải.

Từ trước đến giờ, tuy rằng hai mẹ con họ luôn đối xử tốt với cô trước mặt cha, nhưng cô cũng có thể nhìn ra đó là giả tạo. Mà hiện tại thì... Trần Tổng Mạn có thể biết, mỗi một lời nói, mỗi một hành động của họ đều là thật lòng.

Cô càng thêm rung mình, một bữa cơm như vậy, không biết bản thân đã ăn mấy bát. Tóm lại trên bàn ăn đồ ăn không còn thừa lại cái gì. Trần Tổng Mạn xoa bụng quay về phòng, ngồi ở trên giường nhìn quanh một lượt. Mọi thứ vẫn như xưa, chỉ là bức tường giấy có hơi xa lạ. Đột nhiên cô có chút nghi ngờ.

Thì ra cô vẫn đang nằm mơ, nơi này vẫn là phòng bệnh, và cô chỉ đang nằm mơ thôi?

“Trần Tổng Mạn!” Bất giác, cô nghe thấy ai đó gọi tên mình.

Trần Tổng Mạn đứng dậy, ngồi tại chỗ nhìn lướt qua, sau đó mất đảo quanh trần nhà: “Ai thế?”

“Trần Tổng Mạn, tỉnh mau.” Giọng nói kia tiếp tục kêu.

Trần Tổng Mạn cau mày: “Tôi không có nằm mơ, lúc này tôi hoàn toàn tỉnh táo.”

Hiện tại cô có cha, có gia đình, mọi thứ vẫn còn như trước kia. Đây mới đúng là cuộc sống chân chính mà cô luôn ấp ủ. Nhớ tới vòng ôm kiên định của cha mình, cô càng vững tin vào nhận định của cô.

“Nhưng anh là ai?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Trên trần nhà bỗng không có thanh âm.

Đang lúc cô không còn kiên nhẫn để chờ đợi, bỗng trước mắt cô hiện lên một vài hình ảnh mơ hồ. Dường như --- là một nam nhân đeo khẩu trang?

Cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt, một đôi mắt thâm sâu như biển, đời này kiếp này cô cũng không quên.

Không, đây mới là mộng.

Chỉ ở trong mơ, hai mẹ con họ mới cư xử tốt với cô như vậy. Cũng chỉ ở trong mơ, cha cô mới đứng rành rành trước mặt cô như thế.

Bình tĩnh đột ngột, khung cảnh xung quanh bỗng phát sinh những biến hóa khôn lường, tường giấy ấm áp bỗng trở thành vách tường máu me loang lổ. Cô nhanh chóng quay đầu nhìn về giường lớn đằng sau, sợ tới mức lùi đi liên tục, bị ngã xuống đất – mới thấy trên giường tràn ngập máu tươi.

Từ sâu trong nội tâm nhớ lại, nhớ lại miệng vết thương máu chảy đầm đìa. Cô điên cuồng lắc đầu, hai tay ôm lấy mặt, bộ dạng như sắp không khống chế được mình nữa: “Đây là mơ, đây là mơ, là mơ!” Cô không ngừng lẩm bẩm, dầu cho một khắc cũng không ngừng.

Cuối cùng Trần Tổng Mạn không chịu đựng nổi, bàn tay đập mạnh xuống đất, dùng sức gào lên: “Aaaa----!”

Một lần nữa tỉnh giấc, Trần Tổng Mạn phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh. Mí mắt nặng trĩu, muốn mở thế nào cũng không lên. Cơ thể đau nhức, vô lực.

Cô cố gắng, cố dùng hết sức mở mắt, lọt vào mắt cô là một tia ánh sáng, sau đó mọi thứ trắng xóa một mảnh. Ánh sáng chói lòa khiến cô phản xạ có điều kiện khép chặt đôi mi. Thẳng vài giây sau, cô mới hé mắt thêm một lần.

Ước chừng hai phút trôi qua, Trần Tổng Mạn mới nhìn rõ thứ trắng lóa trước mắt. Là trần nhà. Cả người cô không còn tri giác, cũng chỉ có thể thử nhúc nhích nơi cần cô, gắng quay đầu sang bên kia. Thì ra cô đang nằm trên giường bệnh.

Mu bàn tay phải cầm ống tiêm truyền nước, cánh tay bị cố định ở trên giá treo, tay trái và hai chân không cần nhìn cũng biết, hẳn cũng là cái dạng này. Một y tá đứng bên mép tay phải của cô, chẳng rõ là đang làm gì. Trần Tổng Mạn dùng hết sức đưa ngón trỏ lên, nhẹ nhàng chạm vào người cô y tá. Nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau đó ngừng động tác, đôi con ngươi mở to.

Rồi cô thấy nàng ta ném bỏ trong tay vật gì, bộ dáng hệt như thấy quỷ, rầm rầm chạy khỏi phòng bệnh. Trần Tổng Mạn còn chưa tự chế giễu bản thân xong đã thấy nàng ta hốt hải trở về, phía sau còn có vài người vận áo blouse trắng. Trần Tổng Mạn không thấy rõ mặt mũi bọn họ, tuy nhiên cũng biết bọn họ đến cùng nàng. Bên cạnh đó, một dáng người cao ráo, khí chất ngời ngời đang đứng ở đằng kia, không ai khác ngoài anh.

Bác sĩ của mình.

Mí mắt Trần Tổng Mạn bị vạch đi vạch lại, ánh sáng đèn pin lóe lên rồi lại tắt, tiếp theo bác sĩ thu hồi đèn pin, khom người đối diện với cô.

“Đây là mấy?” Bác sĩ chìa ra hai ngón.

Nếu lúc này cô có thể bộc lộ cảm xúc trong lời nói, cô nghĩ nét mặt mình sẽ co rút hẳn luôn. Khóe môi hơi giật giật, giọng nói khàn khàn chẳng giống tiếng của cô tí nào, nhưng vẫn phải miễn cưỡng mở miệng: “Là hai.” Trần Tổng Mạn thành thật trả lời.

Bác sĩ gật đầu, sau đó tự trở vào bản thân: “Vậy tôi là ai?”

Trần Tổng Mạn nheo mắt mấy lần: “Ai biết.”

Trong mắt bác sĩ lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó hần đường như nhớ ra mới đem khẩu trang đeo trên mặt mình kéo xuống. À à, thì ra là Hoàng Nhạc.

Trần Tổng Mạn cảm thấy buồn cười, rồi cô cất giọng khàn khàn nói tiếp: “Gió xoáy bát nhân, thần chém gió...”

Hoàng Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy nói với người đằng sau: “Tâm lý bình thường, nhưng vết thương trên cơ thể lại nghiêm trọng.” Dứt lời, hần quay sang nhìn Trần Tổng Mạn, “toàn thân cô đều là thuốc tê, cho nên không cử động được.”

Tuy rằng bọn họ chỉ là bạn bè xã giao, nhưng khi thấy Trần Tổng Mạn bị quán thành cái xác ướp nằm trên giường, trong lòng Hoàng Nhạc cũng đau xót lắm. Lúc hần nói những lời này, còn len lén nhìn về người bạn đang đứng ở phía sau. Ngay cả hần còn không đành lòng, thế thì trái tim của anh đã thành cái quỹ gì rồi.

Hần nhớ khoảnh khắc mình, Trương Tiểu Hồng và Giang Hành bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến khu vui chơi, thấy Trần Tổng Mạn ngất xỉu trên đất, khắp người là vết thương và bầm, móng tay cào trên đất, hôn mê bất tỉnh. Khi đó Giang Hành cũng giống hiện tại, gương mặt anh không cảm xúc, chỉ nhìn Trần Tổng Mạn một lượt, rồi tay nắm chặt thành quyền.

Từ đầu đến cuối, Giang Hành đều rất bình tĩnh.

Bình tĩnh kêu xe cứu thương, bình tĩnh ngồi xổm trước Trần Tổng Mạn. Bằng một động tác dịu dàng nhất có thể, anh ôm lấy cô vào lòng, cẩn thận kiểm tra từng chút một vết thương. Hoàng Nhạc vẫn còn nhớ rõ, trong lúc lo lắng đã bắt gặp ánh mắt của Giang Hành.

Đó là ánh mắt thật lạnh lùng và tàn nhẫn, khiến hần nghĩ lại không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 53

Sau khi kiểm tra xong, Hoàng Nhạc khôn khéo ra hiệu chúng y tá rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian riêng cho đôi nam nữ kia. Trước khi đi, y còn đem theo di động của Giang Hành, tránh việc bọn họ bị quấy rầy.

Giờ phút này mi mắt cô nặng trĩu, vừa mới nhìn xung quanh một vòng, liền mệt mỏi khép mắt lại.

Một lát sau, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh. Tuy nhiên cô cũng không mở mắt ra, bởi vì cô cảm giác được đó là một hơi thở thân quen.

Loại hơi thở này khiến cô an lòng.

Trước lúc cô hôn mê, lúc cô nằm trong mộng, hình bóng anh vẫn không ngừng hiện lên trong tâm trí cô. Cuối cùng anh kéo cô quay về với cuộc sống thực. Nếu không phải anh, có lẽ cô đã mãi mãi ngủ yên trong giấc mơ thật dài, chẳng muốn tỉnh dậy nữa.

Lúc Hoàng Nhạc đi khỏi, Giang Hành lẳng lặng ngồi ở bên giường, một tiếng cũng không than. Anh nhớ tới mình đợi ngoài phòng mổ hơn bảy giờ, bác sĩ mới ra khỏi phòng, nói chuyện với anh.

“Tay trái trật khớp, xương bánh chè đùi phải vỡ vụn, cẳng chân bị gãy xương. Sau gáy có máu bầm, nhưng cũng không quá trầm trọng, chỉ cần ngơi một thời gian sẽ hết. Nhưng đáng lưu ý là mấy chỗ gãy xương, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. Hơn nữa trên người cũng có nhiều vết trầy xước.”

Từng lời từng lời rơi vào tai anh, giống như lấy búa tạ đập vào trong lòng. Nhiều thương tích như vậy, nhưng cô vẫn kiên trì chờ người đến cứu. Hết suốt thời gian đó đã phải chịu rất nhiều tuyệt vọng, khổ đau, anh gần như cảm nhận được hết. Chỉ cần nhớ tới, Giang Hành sẽ không thờ ơ.

“Ngoài ra, lúc bệnh nhân lâm vào hôn mê...” Nói đoạn, bác sĩ ngập ngừng giây lát. “Ý chí sinh tồn của bệnh nhân yếu dần.”

“Anh bảo sao?” Giang Hành vốn luôn im lặng đột ngột ngẩng đầu lên, tay ghi mạnh bả vai của bác sĩ, đôi con ngươi hung tợn đến nỗi muốn đem bác sĩ nuốt sống.

Bác sĩ vốn đã quen nhìn thấy người nhà bệnh nhân kích động, cơ bản không bị dọa dẫm gì nhiều, y chỉ bình tĩnh giải thích: “Bệnh nhân có tiền sử tâm thần, cho nên khi hôn mê thì não bộ trở nên sinh động hơn người khác. Về phương diện này anh là chuyên gia nên cũng hiểu mà, cô ấy đang không muốn tỉnh lại.”

“Không phải chỉ đơn giản hôn mê ư?” Hoàng Nhạc đứng một bên giật thót, vội vàng kéo vị bác sĩ sang một bên hỏi han. “Làm sao lại... như vậy?”

Bác sĩ nâng nhẹ gọng kính: “Hai anh chuyên khoa tâm thần, so với tôi thì biết nhiều hơn chứ. Nhưng theo tôi thì áp lực tinh thần quá lớn đè nặng bệnh nhân suốt một thời gian dài, lần này hôn mê tạo cơ hội cho bệnh nhân trút bỏ, cho nên cô ấy chỉ muốn ngủ luôn.”

Y tá đứng cạnh liền đưa bệnh án cho bác sĩ. Y đưa tay cầm lấy, ký vào tờ giấy rồi tháo xuống khẩu trang: “Chốc nữa bệnh nhân được đưa vào phòng bệnh, các anh có thể vào xem tình hình. Gọi cô ấy tỉnh lại, càng tỉnh sớm một chút, thân thể càng hồi phục tốt hơn.”

Nói xong y bèn quay người rời đi.

Giang Hành lẳng lặng bước theo xe Trần Tổng Mạn, không nói lời nào.

Buổi sáng, anh còn cùng cô ở trong công viên, đứng ở con đường nhỏ. Anh nhìn sợi tóc mềm mại phiêu đảng ở không trung, khuôn mặt ửng hồng nhỏ nhắn vẫn đang cười với anh, nhưng sao bây giờ lại thành ra như vậy?

Anh nhìn cô gái bị quần băng trắng nằm trên xe, bùn đất trên mặt tẩy rửa sạch tươm, càng để lộ những miệng vết thương đáng sợ. Cô gái vốn trắng trẻo, nõn nà giờ đã người không ra người, quý không ra quý, sức sống cũng gần như lụi tàn.

Giang Hành thả lỏng tay, nhẹ nhàng đặt lên vàng trán của Trần Tổng Mạn. Đáy mắt lạnh băng hàm chứa đầy đau đớn.

Nhất định phải tỉnh lại,

Cô gái của anh.

Giây phút này, Giang Hành ngồi bên giường của Trần Tổng Mạn, ánh mắt nhìn từ đỉnh đầu quần băng gác rồi chuyển đến bắp đùi. Trần Tổng Mạn cảm nhận được tầm mắt nóng rực chuyển động trên cơ thể mình, nhưng xung quanh vẫn yên tĩnh như vậy, không có âm thanh.

Rốt cuộc, Trần Tổng Mạn nhin không được nữa, dùng hết sức mở mắt ra. Cô thấy Giang Hành đang nhìn chăm chăm đùi cô, trong lòng bỗng dâng lên một cơn giận nào đó, không rõ nguyên nhân. Cô toan muốn gượng dậy.

“Anh—!” Vừa chớp mắt ra tiếng, Giang Hành vội quay đầu nhìn về phía cô, rồi đem cô nằm trên giường bệnh. Thấy Giang Hành phản ứng như vậy, Trần Tổng Mạn càng thêm tin vào nhận định của mình.

Vì không có gì ngăn lại, hai hốc mắt cô đỏ hoe, nước mắt chậm rãi tuôn xuống. Dòng lệ nương theo gò má, chảy lên gò đầu.

Giang Hành nhìn cô, sắc mặt càng thêm tối tăm.

Lúc nước mắt cô rơi xuống, thậm chí anh còn không dám rời tay. Ngón tay thon gầy nắm lấy tấm chăn, vải dệt màu lam bị siết chặt, tạo thành những

nếp nhăn nhàu nhĩ.

“Em trách anh sao?” Cô đang trách anh, trách anh đã đánh thức cô khỏi con mộng đẹp?

Trần Tổng Mạn bắt đầu dĩ nhảm mắt, giọng điệu u buồn: “Chuyện cũng đã rồi.”

Trong đầu Giang Hành chợt có một dòng suy nghĩ lướt qua: Em trách móc anh, em không hi vọng em sẽ tỉnh dậy, em không hi vọng sẽ nhìn thấy anh.

Bao nhiêu sự nỗ lực từ trước đến nay, chỉ vì bây giờ mộng mị, tất cả đều như đã trôi xa cát biển Đông?

“Em hối hận.” Giang Hành khép mắt, trong lòng âm ỉ đau. Nơi nào đó đau đến mức khiến anh không còn sức lực nữa, chỉ ngồi trên giường. Bóng lưng cương trực của anh vẫn thẳng tắp. Hai mắt không ngừng nhắm lại, mở ra. Nhắm lại, mở ra...

Trần Tổng Mạn thờ dãi: “Không phải em hối hận.” Toàn thân cô không nơi nào cử động được, cổ một chút vẫn đơ như cũ. Trần Tổng Mạn tiếp tục thờ dãi. “Em đã sớm nhận ra.”

Đã sớm?

Đôi con ngươi của anh đột nhiên nổi lên gió lốc, lại có một chút khó ngờ nhìn về phía Trần Tổng Mạn.

Em muốn rời khỏi anh sớm ư? Hoặc có thể nói, cho đến bây giờ em không hề hạ quyết tâm để kẻ vai sát cánh với anh.

“Đó là kết quả thường gặp nhất. Thời điểm mà em ngã khụy trên đất cũng đã tính đến đường thâm nhất trên đời. Nhưng em không nghĩ ra mọi thứ lại đi theo hướng như thế, nhất thời không thông suốt được.” Cô thờ dãi, giọng nghe buồn buồn.

Giang Hành sững sốt hỏi lại: “Em nói sao?”

Trần Tổng Mạn miễng cường nói: “Anh không cần phải chịu khổ để yêu một người tàn tật như em đâu, đừng quan tâm em nữa.” Khi cô thốt ra những lời này, tim đập kịch liệt, ngay cả da đầu cũng run run.

Biểu cảm của anh đầy khó hiểu: “Em tàn tật chỗ nào?”

Trần Tổng Mạn cũng thấy có hơi kỳ lạ: “Đùi em. Đùi em bị gãy rồi đúng chứ?”

Giang Hành dờ khóc dờ cười: “Tại sao em phán đoán mình bị gãy chân?”

Ờ?

Chẳng lẽ bản thân vẫn bình an vô sự?

Nghĩ đến đây, Trần Tổng Mạn sốt ruột nói: “Lúc anh ngồi cạnh giường nhìn chăm chăm vào đùi em bằng vẻ mặt đầy đau đớn, em đã nghĩ phen này em xong thật rồi...”

“Em đừng lo.” Giang Hành vỗ vỗ vào lớp thạch cao bên ngoài. “Chân em tuy rằng nghiêm trọng nhưng sẽ không bị tàn phế.”

Anh nhìn về phía cô, trong đầu đột nhiên lóe lên một trần trở: “Vừa nãy những điều em nói là nói về chuyện này?”

“Đúng vậy.” Trần Tổng Mạn hoang mang nhìn Giang Hành, “nhưng đã khiến anh hiểu làm gì đó?”

Cho nên cô đã không nói cô muốn rời khỏi anh.

Đột nhiên Giang Hành nảy sinh một loại xúc động, giống như anh là một đứa bé nhảy cẫng lên vì vui mừng. Hiểu lầm được hóa giải, nét mặt của anh cũng trở nên ôn hòa hơn. Nghe được sự cười cợt trong câu nói của cô, Giang Hành cũng không hề xấu hổ. Anh đưa tay vuốt ve lưng cô.

Trần Tổng Mạn toan mỉm cười, nhưng cô chợt phát hiện ra môi vừa nhếch đã đau muốn thấu xương.

“Đừng lộn xộn.” Giang Hành cúi người nâng cằm Trần Tổng Mạn. “Môi em đều bị em cắn nát, hiện tại máu bầm vẫn chưa tan, không nên nhếch miệng.”

Trần Tổng Mạn ngoan ngoãn khép môi, yên lặng nhìn gương mặt to đùng của anh trước mắt mình. Anh vẫn còn mặc áo màu lam nhạt lúc sáng, cổ áo cời bỏ hai nút. Tuy rằng che giấu tốt lắm, nhưng sâu trên gương mặt kia vẫn toát lên những sự mệt mỏi không nói thành lời. Rõ ràng chỉ vừa trải qua một con mộng mị, mà dường như đã cách một khoảng thời gian thật dài.

Con mơ kia vô cùng chân thật, có cha cô, có cô, nhưng không có Giang Hành. Cho nên gian phòng lớn vừa thân quen vừa xa lạ ấy vốn không phải nhà của cô. Trần Tổng Mạn luôn luôn biết, mình đối với Giang Hành luôn làm nũng và dựa dẫm anh. Loại suy nghĩ này từng khiến cô thay vì lựa chọn đối diện tình cảm của anh thì lại quyết định trốn tránh. Tuy nhiên, khoảng thời gian cô trốn tránh ấy đã giúp cô nghĩ thông một số việc. Bản chất của tình yêu vốn đã là một loại quan hệ dựa dẫm.

Hai người tựa vào nhau, nhìn vẫn thấy nhớ, gặp nhau rồi không muốn rời xa. Nếu nói cô không yêu anh, thì chính là dối lòng. Vì vậy cô đã bất chấp mọi

thứ.

Anh không sợ, cô còn sợ cái gì đây?

Lúc cô nhìn sâu vào tình cảm của mình, cô biết mình không còn lẻ loi cô độc, không còn mù mịt phương hướng. Những cảnh tượng trong mơ khiến cô cảm thấy vui, nhưng anh thì không.

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu ngắm Giang Hành bằng ánh nhìn đau đáu. Yết hầu Giang Hành chuyển động lên xuống, đôi mắt chậm rãi dời xuống, dừng ở bờ môi cô. Không khí ngưng đọng vài giây, Giang Hành mới bắt đầu chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

“Đừng nhìn anh.” Giang Hành đưa tay che kín hai ô cửa sổ tâm hồn đẹp đẽ của cô. “Cơ thể em lúc này không thích hợp để làm.”

Trần Tổng Mạn lập tức hiểu rõ ý tứ của anh, phút chốc toàn thân trở nên ửng hồng. Nửa ngày, khóe môi cô cong lên.

“Giang Hành.” Trần Tổng Mạn đột nhiên gọi.

Giang Hành cúi đầu lên tiếng.

“Anh...” Anh ở trong tim em rất quan trọng, so với mọi thứ đều quan trọng hơn. Anh có thể ở bên em cả đời? Cả đời chăm sóc em, đừng bỏ mặc em một mình lẻ bóng. Anh có thể luôn ngắm em bằng ánh nhìn trìu mến, đặt em là số một trong lòng anh? Anh có thể yêu em, yêu cô gái bệnh tật thế này?

Những lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng, đáy lòng cô gào thét không ngừng. Thế nhưng khi mở miệng thì chỉ còn thờ dốc, cái gì cũng đều nói không xong.

“Anh sẽ luôn ở đây.” Giang Hành rút tay đang che tầm mắt của cô lại, bình tĩnh nhìn cô. Anh thấy vẻ mặt thoáng qua sự kinh ngạc. “Em tin anh, anh sẽ không để em xảy ra chuyện nữa.”

Tuyệt đối sẽ không.

Anh hiểu được.

Trần Tổng Mạn gần như muốn khóc.

Giống như gian phòng trống rỗng đột nhiên tràn ngập ánh mặt trời. Không, không chỉ có ánh mặt trời, ngay cả mặt trời cũng đang treo lủng lẳng trong phòng đây.

Đều vì mình.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 54

Chương 54

Trần Tổng Mạn cũng không nghĩ tới mình nằm viện hai tuần. Cô cảm thấy mình sắp mọc rễ trên giường bệnh.

Từ bệnh viện trở về phòng mình, nhìn TV đang phát mà Trần Tổng Mạn nước mắt ngấn dài. Lần đầu tiên từ đáy lòng cô cảm tạ, thật may vì cô được ở phòng kim cương, không thì buồn chết đi được.

Giờ phút này Trương Tiểu Hồng đứng ở trên ghế nghiêng tới nghiêng lui, cô liếc ra hiệu cho chị dịch sang chỗ khác, nguyên nhân chỉ có một: chân bó bột che mất tầm nhìn của cô rồi.

“Em chỉ biết chỉ huy chị!” Trương Tiểu Hồng đứng trên ghế thờ hồn hèn. “Em có dám sai bác sĩ Giang đâu.”

Trần Tổng Mạn cười khoái chí: “Là do anh ấy bận rộn công việc.” Cô lại nhún nhún vai. “Đây là do chị tự đồng ý, chị sẽ vì em giúp đỡ mọi thứ mà.” Cô đảo mắt, dẫu môi, giọng hơi cao một tí, “cũng không biết lúc trước là ai nói kia.”

Trương Tiểu Hồng hung hăng trợn mắt nhìn cô, rồi nhẹ nhàng dịch cái chân thạch cao sang chỗ khác: “Sao gần đây chị không thấy bác sĩ Giang nhỉ?”

Trần Tổng Mạn lấy trong giỏ trái cây một quả quýt, lột sạch vỏ đưa cho Trương Tiểu Hồng: “Anh ấy đi Mỹ tu nghiệp.”

“Tại sao em lại để hấn ta đi?” Trương Tiểu Hồng kinh ngạc hỏi. “Hiện giờ em đang bị như vậy!” Ánh mắt chị quét một lượt cái người xem chừng bán thân

bất toại, toàn thân bất động kia.

“Em thật là!” Giọng Trương Tiểu Hồng có hơi bất đắc dĩ.

Trần Tổng Mạn tiếp tục lột quýt, từng miếng từng miếng quăng vào trong miệng.

Kỳ thực chuyện này đã quyết định xong xuôi từ trước, nhưng cô lại đột ngột gặp chuyện không may, vì thế Giang Hành không nói hai lời liền đem khóa tu nghiệp này giao cho Hoàng Nhạc, bảo rằng mình sẽ không đi nữa. Hoàng Nhạc bị đặt vào tình thế khó nên chẳng biết làm sao, chỉ biết chạy đến nói cho Trần Tổng Mạn. Không phải y không muốn đi, mà là đứng lớp lần này là vị giáo sư được Giang Hành luôn luôn sùng bái, cũng có thể đây là lần cuối cùng ông ta giảng bài.

Trần Tổng Mạn nghe xong, thập phần mâu thuẫn.

Mấy ngày nay Giang Hành luôn ở cạnh cô. Tuy rằng không đặc biệt quan tâm cô, anh chỉ ngồi một bên lật lật sách, xem tạp chí, lướt máy tính; Trần Tổng Mạn đã cảm thấy vô cùng yên tâm trong lòng. Những việc sợ hãi khác cũng tan biến đi rất nhiều.

Về phần hôm đó kết quả phát sinh cái gì, Giang Hành không hỏi, cô cũng không chủ động nói.

Sau khi hay chuyện, Trần Tổng Mạn rối rắm một ngày, đấu tranh nội tâm dữ dội. Rót cuộc ở một chiều chạng vạng, cô vẫn không tìm được hỏi anh rằng: “Nghe nói anh bảo Hoàng Nhạc đi tu nghiệp thay anh?”

Giang Hành dùng khăn ẩm lau tay cô, hai tay nâng bàn tay gầy, thân nhiên ‘ừ’ một tiếng.

“Cơ hội rất quý phải không?” Lại hỏi.

Giang Hành ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu cẩn thận lau từng ngón tay cô: “Chẳng có gì, chỉ là một chương trình học phổ thông thôi, vẫn còn rất nhiều cơ hội.”

Cô nghe xong, im lặng nửa buổi. Cuối cùng cắn răng một cái, nói: “Nếu không anh nên đi, dù sao cũng khó để...”

“Em chê anh phiền?” Giang Hành mạnh mẽ ngẩng lên nhìn Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Em không có.”

Giang Hành nâng khoe môi. Dưới ánh đèn mờ nhạt, hình dáng anh càng hiện lên rõ ràng. Gần như là một nụ cười rất tươi, nụ cười ấy khiến trái tim của cô như tan chảy, cũng thôi không đề cập đến việc này nữa.

Nhưng ngày thứ hai từ sau khi cô tỉnh lại, nghĩ trước nghĩ sau nửa buổi, vẫn là quyết định làm công tác tư tưởng với Giang Hành thêm một lần. Nùng nịu, cứng rắn với anh thật lâu, còn nói sẽ rất vui khi chờ anh quay trở về, Giang Hành mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng anh vẫn lần nữa kéo dài đến ngày cuối cùng của kỳ hạn mới rời đi, điều này đã quá mỹ mãn đối với cô rồi.

Và ngày đầu tiên Giang Hành rời khỏi cô, cô đã cảm thấy hối hận.

Cô phát hiện lúc Giang Hành ở cạnh mình, mọi thứ đều ổn. Cho đến lúc anh đi, toàn bộ phòng bệnh bỗng trở nên xa lạ. Hơi ẩm tàn phai, ván giường lạnh băng, tường cũng lạnh băng. Trần Tổng Mạn rất muốn gọi điện thoại mà khóc lóc, nhưng cuối cùng vẫn kìm được. Mấy hôm nay đều trải qua như thế, chính cô còn nể sức chịu đựng của mình.

Kỳ thật sâu trong nội tâm cô vẫn hi vọng Giang Hành có thể ở lại. Mỗi buổi tối, lúc anh gọi điện thoại cho cô, trong lòng cô đều ngàn lần kêu gào, la hét, thậm chí suýt chút thì thốt ra miệng; tuy nhiên, cô vẫn cố gắng nuốt hết trở vào.

Cô tự ép bản thân. Bất bản thân phải độc lập.

Cho nên cô mới có thể vội vàng để anh rời xa.

Tuy rằng Giang Hành từng khẳng định anh sẽ yêu cô dù cô là ai, nhưng cô vẫn mong rằng một ngày đẹp trời cô có thể dùng thân phận người thường sánh đôi với anh, ít nhất sẽ không làm anh liên lụy. Vì thế, dù sợ hãi thế nào, đêm khuya bao nhiêu lần bị ác mộng làm thức giấc, cô cũng sẽ tự mình gánh trên vai.

Quá trình này, thật mong anh không có mặt.

Cô hi vọng khi anh quay về, anh sẽ thấy một Trần Tổng Mạn sáng sủa, tràn đầy sức sống. Cô không muốn làm bông hoa trong lồng kính, cô muốn làm một cây sồi xum xuê, cùng anh che nắng che mưa.

Tuy hạ quyết tâm như vậy, nhưng giữa đêm cô thường giật mình vì gặp ác mộng. Trong giấc mơ, Lưu Thanh hưng tợn siết cổ cô, siết rồi siết chặt. Một lát y lại hóa thành Giang Uyển Chi, một lát lại hóa thành August, cuối cùng là gương mặt đầm máu của phụ thân.

Trần Tổng Mạn ‘a’ một tiếng, mở mắt ra, mọi thứ hết thảy đều tan biến. Cô trừng trừng nhìn trần nhà, thở hắt hắt từng cơn. Ngực phập phồng kịch liệt,

trong phòng khắp nơi chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Một lát sau, hơi thở cô bình ổn trở lại. Cô nghiêng đầu nhìn y tá đứng bên ngoài, ánh đèn hiu hắt phản chiếu vào trong, xung quanh một mảnh yên tĩnh. Nhưng không biết vì sao, Trần Tổng Mạn đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Có thể là ác mộng vẫn chưa tan biến hẳn, cô hơi hoảng hốt. Cuối cùng để được ngủ sớm một chút, cô vẫn phải ấn chuông gọi y tá vào, lấy thuốc an thần uống. Có thể Trần Tổng Mạn mới tiếp tục ngủ ngon.

Sáng sớm tỉnh lại, quả nhiên đã xảy ra chuyện động trời.

Trần Tổng Mạn là bệnh nhân, hơn nữa lại là bệnh nhân bó bột, cho nên chẳng ai quản cô đã ngủ đến mấy giờ. Lúc cô mở mắt ra đã thấy Trương Tiểu Hồng đứng bên cạnh giường, thần sắc vô cùng phức tạp nhìn cô, bộ dáng nửa muốn nói gì đó, nửa muốn không.

Trần Tổng Mạn dùng đôi con ngươi tò mò nhìn chị, chị cũng cố tình né tránh đi, cố tình chuyển hướng đề tài.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Trần Tổng Mạn chủ động muốn ngồi xe lăn đi ra ngoài phơi nắng.

“Trời đang lạnh, hay là thôi em.” Trương Tiểu Hồng nhìn thào qua cửa sổ trên hành lang kết một tầng sương khói thật dày, nói vậy.

Trần Tổng Mạn dẫu môi không đồng tình: “Em nằm trong phòng bệnh muốn mọc rêu luôn.” Cô tay cô đã tốt lắm, vết thương nặng nhất là ở đùi, cho nên ngồi xe lăn ra ngoài cũng không phải là không được.

Trần Tổng Mạn vẫn không đồng ý: “Em nên ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, chị không muốn em gặp bất trắc gì thêm nữa!”

Lần đó Trương Tiểu Hồng bị dọa cho xanh máu mặt. Tuy rằng chị dùng vận tốc ánh sáng để chạy như bay, hơn thế còn dùng tốc độ nhanh nhất tìm thấy Giang Hành, nhưng sau khi cùng bọn họ quay trở lại công viên, trông thấy Trần Tổng Mạn ngã rập trên đất người đầy vết thương, đáy lòng Trương Tiểu Hồng dấy lên bao nhiêu niềm khiếp sợ. Chị hối hận vì đã không bảo vệ cô tốt như những gì đã hứa với anh.

Chị nhớ tới bộ dạng hùng hục khi thế, hứa rằng sẽ chăm nom cô cẩn thận nhất, khi nhớ lại chỉ muốn vả cho mình hai bạt tai. Cho nên lúc cô tỉnh lại, Trương Tiểu Hồng càng thêm bảo vệ cô kỹ càng hơn. Chị chỉ mong cô có thể khỏi bệnh sớm một chút, điều đó sẽ làm lương tâm chị nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhìn thấy Trương Tiểu Hồng kiên trì như vậy, Trần Tổng Mạn cũng không muốn đưa thêm yêu sách. Cô thờ dài, nói: “Hay chị giúp em ngồi lên bậu cửa sổ có được không?”

Trương Tiểu Hồng do dự chốc lát, gật đầu. Chị ấn nút gọi hộ lý, đưa Trần Tổng Mạn chuyển từ giường sang xe lăn.

Hai đùi cô bấy giờ một cái bó thạch cao, một cái bọc băng vải, nhìn tựa như xác ướp. Lúc rời giường, cô thấy trên cửa sổ phản chiếu mờ hồ hình bóng của mình, không kìm được mà bật cười lên.

Trương Tiểu Hồng đặt cô ngồi trên cửa, xoay người đi lấy ghế tựa nhỏ, ngồi bên cạnh cô. Cứ thế cả hai nhìn ngắm ngoài ô cửa.

Cánh cửa mở toang, hai cô gái đều mặc áo bành tô thật dày, trong đó có một cô bó chân, tạo hình thoạt trông thật phần thú vị.

Dưới lầu chính là sân sưa, Trần Tổng Mạn cúi đầu xuống, có thể nhìn thấy vài người chuyển động tới lui, hình như là chơi ném tuyết.

“Haizz.” Trần Tổng Mạn thờ dài, đột nhiên quay đầu nhìn chị. “Chị Hồng, chị biết em là ai không?”

Trương Tiểu Hồng ‘a?’ một tiếng.

Trần Tổng Mạn nghiêm túc nói: “Em là rồng phun lửa, không tin chị xem.” Rồi cô ngẩng đầu, há miệng, hướng về phía bầu trời mạnh mẽ thổi một hơi.

Luồng khói trắng từ môi cô phun ra.

“Lợi hại không hả?” Cô lại quay đầu nhìn Trương Tiểu Hồng, biểu cảm trên mặt vô cùng đắc ý.

Trương Tiểu Hồng vẫn đang ngu người ra, không biết tiếp theo nên nói gì. Hết cách, bởi thế giới của bệnh nhân tâm thần rất đa dạng, chị là người thường, theo không kịp...

“Gi, cô nói sao, hôm qua xảy ra chuyện ở khu 5 á?” Vài hộ lý từ hành lang đi tới, xa xa Trần Tổng Mạn chợt nghe tiếng các nàng nói chuyện.

Một y tá khác xen vào: “Đúng đấy. Chị không biết chứ đêm qua xe cảnh sát đều tới, buổi sáng hôm nay cũng tới, hình như có vài người là phóng viên.”

“Trời ạ, có gì mà ngạc nhiên.” Một người có hơi đứng tuổi mở miệng. “Bệnh viện chúng ta xảy ra nhiều vụ thế này lắm, các cháu vừa tới chưa thấy chứ bác ở lâu thì chứng kiến cũng nhiều rồi. Trăm ngàn kiểu chết, chẳng biết sao mà lần.”

Vừa nghe đến chữ ‘chết’, lỗ tai Trần Tổng Mạn đột nhiên dựng đứng.

Đội bọn họ đi khỏi, Trần Tổng Mạn mới kéo tay áo Trương Tiểu Hồng, hỏi dồn: “Đêm qua khu 5 có người chết sao chị?”

Trương Tiểu Hồng gật gật đầu.

Trần Tổng Mạn không đem chuyện này để trong lòng, dù sao cũng giống bác hộ lý kia bảo, bệnh viện tâm thần người chết vô kể, có gì mà ngạc nhiên. Tuy vậy, cô vẫn hỏi một câu theo quán tính: “Sao lại chết vậy chị?”

Trương Tiểu Hồng do dự giây lát, rồi trả lời: “Nghe nói nửa đêm tự y treo cổ trong nhà vệ sinh, lúc chết rất khủng khiếp. Y tá trực ban phát hiện y không ở trong phòng, mới lấy đèn pin đảo qua nhà vệ sinh... không ngờ, suýt chút thì dọa chị ta chết giấc.”

Trần Tổng Mạn tắc lưỡi hai tiếng, chợt cảm thấy hơi lạnh sống lưng: “Ai thế, đáng thương thật.”

Người hỏi vô tâm, người nghe có ý.

Cô chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nhưng vừa nghe tới câu hỏi này, sắc mặt Trương Tiểu Hồng liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 55

Trần Tổng Mạn bỗng chốc nghẹn ở cổ họng.

Cô cẩn thận nhìn sắc mặt của Trương Tiểu Hồng, nhìn chăm chăm nửa ngày, bỗng nghiêm túc nói: “Ánh mắt chị giấu giấu giếm giếm, rõ ràng là có vấn đề.” Cô nhăn mày, “Rốt cuộc người kia là ai? Vì sao em vừa hỏi mà chị đã hoảng hồn như vậy?”

Trương Tiểu Hồng do dự nửa ngày, tựa như có rất nhiều điều muốn nói. Dừng đắn một chút, lại thở dài: “Có lẽ chị không nên nghĩ như vậy.”

Trần Tổng Mạn nghiêng đầu tỏ ra nghi vấn.

Trên mặt Trương Tiểu Hồng hiện ra một tia ảo não: “Em biết không, lúc chị nghe được tin này, phản ứng đầu tiên là vui sướng.” Trương Tiểu Hồng nhìn về phía cô, đôi đồng tử có vài phần buồn bã. “Em hiểu cảm giác chị chăng? Rõ ràng là một nhân viên cứu hộ, nhưng lúc hay tin bệnh nhân qua đời lại cảm thấy hài lòng như vậy.”

Chị run run cúi đầu, khép mi, giống như chỉ một chút nữa sẽ òa khóc.

Trần Tổng Mạn nghe xong như lạc vào trong sương mù.

Cô chẳng biết phát sinh chuyện gì, chỉ biết là biểu hiện bấy giờ của chị rất không giống bình thường. Hơn nữa cô không biết nguyên nhân, điều này thật khiến cho cô nôn nóng.

“Không phải.” Cô nói. “Kẻ chết tuyệt đối không bình thường.”

Trần Tổng Mạn tự mình đẩy xe lăn ở trên hành lang đi tới đi lui, không ngừng đảo mắt, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động tay vịn xe lăn. Thấy ngón tay đã hơi ửng hồng, đột nhiên môi khẽ mở: “Em biết kẻ đó đúng không?”

Quả nhiên khi nghe thấy câu hỏi, sắc mặt Trương Tiểu Hồng lại trở nên trắng bệch.

Nhìn đến thái độ của Trương Tiểu Hồng, Trần Tổng Mạn càng thêm sốt ruột hơn. Cô đem xe lăn lăn đến bên cạnh chị, buồn chán cào tóc của bản thân: “Ai chết ở khu 5, chị nói em nghe đi chứ?”

Cô rướn cổ lên: “Nếu hiện giờ chị giấu em thì sớm hay muộn em cũng biết. Trong bệnh viện nhiều người như thế, giống như một bác hộ lý lúc nãy, em hỏi thử cũng sẽ ra ngay.”

“Đây không phải lúc chị tự trách mình.” Trần Tổng Mạn lôi kéo tay Trương Tiểu Hồng, mở to hai mắt. “Nói cho em, rốt cuộc là ai tử nạn?”

Trương Tiểu Hồng ngẩng đầu, đáy mắt biểu cảm vô cùng phức tạp. Nhưng Trần Tổng Mạn nhanh chóng nhận ra – đó là biểu cảm của sự sợ hãi.

Một cái tên theo miệng chị thốt lên.

“Lư Thanh.”

Cái tên này thực sự quá khủng khiếp, có lực chấn động rất cao. Thân thể Trần Tổng Mạn run lên, nay cô đã thấu tâm trạng của Trương Tiểu Hồng suốt từ này đến giờ. Hai người cứ thế trầm ngâm suốt 5 phút.

“Y... chết ra sao?” Cuối cùng cô mở miệng hỏi, đánh tan cục diện im lặng đang diễn ra. Giọng nói cô có chút khàn, mang theo vài phần không thể tin được.

Trương Tiểu Hồng phờ phạc lắc đầu: “Chị càng không rõ. Nghe y tá khu 5 kể, lúc mang y ra khuôn mặt rất đáng sợ, mắt trợn trắng, tư thế chết rất ghê rợn.”

Trần Tổng Mạn nhú mày, cảm thán một câu: “Y gây thù không ít.”

Trương Tiểu Hồng ôm lấy mặt mình: “Tại sao chị lại thấy vui! Đây căn bản chính là ý tưởng của tội ác.”

Trần Tổng Mạn an ủi chị: “Cũng thường thôi, dù sao y cũng từng đánh lén chị, còn khiến em thành bộ dạng chật vật thế này. Thành thật mà nói, em đã từng muốn bóp chết y.”

Lúc Trương Tiểu Hồng tỉnh lại đã vội vàng liếc sang Lưu Thanh một cái, thấy Trần Tổng Mạn bị y hành hạ nửa giờ, trong lòng cô vừa sợ hãi vừa hận thù không sao lý giải được. Nay nghe tin y chết, vậy mà lòng cô lại không có quá nhiều biến chuyển.

Không thả lỏng, không vui mừng, nhưng có một chút thư thái. Bởi cô từng nhìn qua y, biết y là kẻ dã tâm trùng trùng, nhưng hiện giờ cô không cần lo lắng bị y tìm đến phiền nhiễu bất cứ khi nào nữa.

Vừa nghe tin sốt dẻo này, Trần Tổng Mạn có phần kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng khôi phục biểu cảm như cũ. Hơn thế, với người thấy vui sướng khi người khác gặp họa – người đang vô cùng hồ thẹn với bản thân – Trương Tiểu Hồng, bấy giờ đã miễn cưỡng tươi cười một chút sau khi được Trần Tổng Mạn khuyên lơn. Tuy rằng ngoài mặt tươi cười, nhưng Trần Tổng Mạn cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Hai người vô tâm vô tư lại ngồi bên cửa sổ, Trương Tiểu Hồng đứng lên, chuẩn bị đưa Trần Tổng Mạn về phòng.

“Em không hiểu kỳ hưng thủ là ai sao?” Do dự mãi, Trương Tiểu Hồng mới mở lời – hỏi điều mà chị luôn băn khoăn trong suốt cuộc trò chuyện.

Trần Tổng Mạn nghe xong lắc đầu nói: “Chúng ta đừng nên quan tâm.” Dứt câu, ánh mắt họ hướng về phía nam cảnh sát vừa vội vã đi qua cuối hành lang, sau đó họ nhìn nhau trong im lặng.

Ở phương diện này, Trần Tổng Mạn không muốn tìm tòi thêm.

Lúc đi ngang phòng bệnh August, cô ngoảnh mặt nói với Trương Tiểu Hồng: “Chị Hồng, chị chờ em một lát đi, em muốn tâm sự với August.” Từ sau hai tuần lễ cô bị thương, August chỉ đến thăm cô một lần.

Trương Tiểu Hồng gật đầu, thay cô mở cửa, tiếp theo xoay người nắm lấy tay vịn xe lăn nhưng lại bị Trần Tổng Mạn đè tay.

“Đề tự em làm.” Cô nhẹ nhàng dời tay Trương Tiểu Hồng đi, sau đó đặt tay mình lên bánh xe, lăn nhẹ một chút điều khiển xe lăn tiến vào phòng August.

Cô ngoảnh mặt, khoát khoát tay với Trương Tiểu Hồng.

Chị mỉm cười, cuối cùng đành quay người hạ song sắt xuống, đứng sang một bên. Chị đi hai bước bèn dừng lại. Đứng đó nửa ngày, Trương Tiểu Hồng quyết định bước nhanh đến cửa sổ cầm lấy chiếc ghế ban nãy mình ngồi đi tới trước phòng bệnh August. Chị ném một cái, rồi đặt mộng ngồi lên.

Nhìn thấy bọn họ đều ở trong tầm mắt mình, chị mới an tâm.

Lúc Trần Tổng Mạn vào cửa, August vẫn đang ngồi trên giường xem TV. Hẳn thích xem tin tức, chương trình thể giới động vật hoặc các tiết mục linh tính. Tuy rằng Trần Tổng Mạn không thích lắm nhưng cũng không ý kiến gì, chỉ đẩy xe lăn qua cạnh người hấn, cùng hấn nhìn chăm chú TV.

August sớm biết Trần Tổng Mạn đã đến. Lúc cô vừa đi ngang chỗ hấn, hấn đã lạnh lùng quay đầu nhìn cô bằng đôi mắt đầy giá rét.

“Phục hồi ổn đấy.” Hấn trỏ vào tay trái bị trật khớp của cô, bấy giờ vùng da nơi đó đã bóng loáng, nhưng vẫn còn một mảng tím bầm ứ đọng.

Trần Tổng Mạn nhìn theo, cô chợt hơi nhẹ tay lên: “Cũng nhờ anh cả.”

August chau mày, từ chối bình luận nhiều thêm.

Lúc hấn đánh giá Trần Tổng Mạn, Trần Tổng Mạn cũng đánh giá hấn.

Vài ngày không gặp, ngoại hình của August đã có những chuyển biến rõ rệt. Điển hình là quả tóc màu hồng của hấn, giờ đã biến trở thành màu đen. Thiếu vài phần ngạo mạn, nhưng lại hơn vài phần xa cách.

“Hôm ấy, tại sao anh biết tôi ở đằng kia?” Cô hỏi thẳng vào vấn đề.

August nghe xong có phần kinh ngạc. Hấn xòe tay ra, khóe môi nhếch khe: “Tôi còn tưởng rằng trước hết, cô sẽ để ý đến màu tóc của tôi. Mà ai ngờ lại thẳng thừng như vậy.”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Tôi quả thật chú ý tóc của anh, nhưng chuyện này cũng có gì để hỏi đâu cơ chứ. Tuy nhiên chuyện này so với chuyện anh nỗ lực cứu tôi thì cũng chẳng quan trọng hơn.”

Nói đến đây, August không còn phủ nhận nữa.

Trần Tổng Mạn miễn cưỡng nằm trên giường August, khó hiểu hỏi: “Anh theo dõi tôi hay là theo dõi Lưu Thanh?”

“Hah.” August há miệng thờ đốc, đôi môi bật ra một tiếng cười ngẩn ngui. Hắn nheo mắt nhìn về phía Trần Tổng Mạn: “Phỏng đoán hợp lý, nhưng tiếc là không phải vậy.”

Trần Tổng Mạn không hiểu.

“So với Giang Hành thì tôi gặp cô ta đầu tiên.” Hắn cười, nhìn về phía Trương Tiểu Hồng đang ngồi. “Cô ta không phát hiện ra tôi, nhưng tôi lại phát hiện ra cô ta trước. Thấy bộ dạng cô ta chật vật, đầu tóc rối bời, tôi bèn đi theo hướng của cô ta lần ra.”

Đi lại vội vàng, đáng vẻ chật vật.

Nếu là như vậy, cơ bản August sẽ không nhìn đến lần hai. Tuy nhiên y tá kia chính là y tá phụ trách của Trần Tổng Mạn. Cho nên không biết thế nào, thậm chí hắn chưa kịp suy xét đã chạy thật nhanh về hướng y tá vừa rời khỏi, hơn nữa cách đó không xa hắn lại nghe thấy tiếng rên rỉ khổ sở quen thuộc của cô. Tay chân hắn trở nên lạnh băng.

Cùng lúc đó, hắn phát hiện Lưu Thanh cũng có mặt ở đây. Lý trí nói hắn không nên xúc động, nhưng trong phút giây chột tới hắn không thể khống chế tay chân mình. Vì cố nhiều lần cũng không xong, hắn liền bước lên, nỗ lực.

Lý trí mách bảo hắn nên xét tình mà nã một viên đạn vào tay y, nhưng cho dù là vậy, Lưu Thanh cũng đã nhìn thấy mặt hắn. Hai người đứng đối diện, hắn thấy trong đôi con ngươi của Lưu Thanh ngập tràn chết chóc, nhưng hắn vẫn không hối hận vì quyết định của mình.

“Thật là anh!” Trần Tổng Mạn thì thầm nói.

Suy đoán trở thành sự thật, Trần Tổng Mạn muốn nói tiếng cảm ơn với August, tuy nhiên kiểu gì cũng nói chẳng nên lời. Bởi điều này một câu cảm tạ làm sao đủ báo ơn?

Phải biết August đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. August cứu cô, nếu nói bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè xã giao thì đúng là nực cười. Ngộ nhờ Lưu Thanh đem việc này nói cho người khác biết, cô chắc chắn rằng ngày tháng về sau của August sẽ vô cùng chật vật, khó khăn.

Đương nhiên, nếu Lưu Thanh còn sống để nói.

Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm sườn mặt August, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

“Lưu Thanh đã chết, anh hay tin chưa?” Cô mở miệng.

August gật đầu: “Đêm qua xe cảnh sát đổ ba chiếc.”

“Mà...” Trần Tổng Mạn muốn hỏi lại thôi.

Dường như biết cô sắp nói gì, August liền đáp ngay: “Cô yên tâm đi. Chuyện tôi cứu cô trước mắt chỉ có ba người biết.”

August, cô, Lưu Thanh. Nói cách khác, Lưu Thanh sẽ im lặng đến vĩnh hằng. Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

Nay mọi thứ chỉ còn hai người bọn họ biết, như vậy quá khéo rồi phải không?

Trần Tổng Mạn không nghi ngờ August, nhưng cái chết của Lưu Thanh đối với August quả thật rất có lợi. Có khi... đương nhiên, ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu cô rồi vụt tắt. Cô nhanh chóng phủ định ngay.

Cô sẽ không vì một tên kẻ thù mà hoài nghi bạn tốt của mình. Cô phải vững tin vào August, cũng tin tưởng hắn từ tận đáy lòng. Tuy rằng hắn chưa bao giờ nhắc tới, nhưng Trần Tổng Mạn vẫn luôn biết – hắn đang hành động trên cương vị của một cảnh sát. Đây là chính nghĩa, Trần Tổng Mạn đã đọc trong nhật ký của hắn ta. Hơn nữa đối với sự hiểu biết của mình về August, cô tin hắn sẽ không làm ra loại chuyện giết người diệt khẩu này.

“August.” Thật lâu, Trần Tổng Mạn mới đột ngột mở miệng gọi tên hắn. Biểu cảm của cô trông thật phức tạp, đáy mắt cũng xao động hơn, như là thờ dài, như là đang lăm bằm than thở. “Tôi nợ anh nhiều lắm, điều này khiến tôi chịu áp lực rất cao. Anh giúp đỡ tôi nhiều như vậy, anh có muốn tôi trả nghĩa thế nào không?” Cô bất đắc dĩ nhìn August.

Hắn nhìn cô.

Bọn họ nhìn nhau một lát rồi cùng nhau bật cười. Bất đồng ở chỗ, Trần Tổng Mạn cười vui vẻ, còn August tránh qua nét cười nơi đáy mắt.

“Tin tưởng.” August giấu khuôn mặt rạng ngời của cô, chậm rãi mở miệng, “Tôi chỉ cần cô tin tưởng tôi.”

Chương 62: Chương 56

Cái chết của Lưu Thanh bị bệnh viện bịt kín như bùng, mà nhờ phúc của chuyện này mà Trần Tổng Mạn cũng có tên xưng hô mới, người giang hồ gọi là ‘Đại Mạn tỷ.’

Tên đầy đủ là ‘Không thể trêu vào – ta so với tử thần học sinh tiểu học thì tử thần nghiên cứu sinh còn quý dị hơn Đại Mạn tỷ’.

Nguyên nhân chính là hai người chết gần đây nhất đều từng đắc tội với cô. Nói như thế thì đúng là quá sức quý dị.

Lúc Trần Tổng Mạn nghe được tin này tựa như sét đánh ngang tai, suýt chút nữa ngã nhào từ xe lăn xuống đất. Mà August càng khoa trương hơn, hấn vốn định xoay người chuẩn bị ngồi ở trên giường, nhưng lại bất cẩn trượt chân ngồi luôn bên dưới.

“Này này!” Trần Tổng Mạn kích động mở to hai mắt. “Mạn tỷ tôi cũng nhận, nhưng có thể đem chữ ‘đại’ kia xóa bỏ được không? Nghe qua thật sự muốn thổ huyết.”

Tiểu Thương cười ngoác miệng, Trần Tổng Mạn nhìn nàng một cái, bỗng có cảm tưởng muốn ăn thịt nàng. Kẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, thật sự đáng giận mà.

Trần Tổng Mạn nhớ tới buổi sáng hôm nay lúc mình ra cửa, luôn có vài người thấy cô rồi lại quay đi, lúc đó chỉ hơi cảm thấy kỳ lạ. Bây giờ ngẫm lại thì ắt hẳn là nguyên nhân này. Cho nên buổi chiều có ba viên cảnh sát đến tìm cô, cô cũng đứng đưng tiếp nhận mọi thứ.

Tháng sáu tuyết bay, đại hạn ba năm, máu tươi ba thước.

Đôi mắt với ánh mắt dò hỏi của viên cảnh sát, Trần Tổng Mạn chỉ chỉ một bên chân bó thạch cao, giờ cánh tay còn xanh xanh tím tím, sau đó lúc lơ đãng lộ ra cần cổ quần dây băng vải, rồi bác cảnh sát liền lặng im.

Bấy giờ gian phòng thật yên tĩnh, ba người không ai bảo ai, xoay lưng rời khỏi phòng bệnh. Trước khi rời khỏi đó, vị cảnh sát trẻ tuổi còn quay đầu an ủi cô một câu: “Nghỉ ngơi cho tốt, cố lên.” Trong mắt y có sự buồn ngủ, điều này làm cô vô cùng xúc động.

Buổi chiều, theo lẽ là cô sẽ được Trương Tiểu Hồng đưa đi thay thuốc, Giang Hành theo sau, trong phòng sẽ có bác sĩ phụ trách cô – Hoàng Nhạc. Mỗi lần thay thuốc Trần Tổng Mạn đều rất khổ sở, nhưng y sẽ luôn có cách phân tán sự tập trung của cô. Cho nên mỗi khi đến thay thuốc, tâm trạng của cô cũng không quá tồi.

Hôm nay cô lại vào phòng thay thuốc. Hoàng Nhạc vừa nhìn thấy cô, y bèn cười rạng rỡ như hoa hướng dương: “Ái chà, đây không phải Đại Mạn tỷ danh tiếng lẫy lừng của khu bệnh chúng ta sao? Đại Mạn tỷ hôm nay thần thái lắm liệt.” Y xoa xoa tay cô, tựa như là thái giám nịnh bợ phi tần. “Đại Mạn tỷ muốn đổi thuốc kiểu gì chứ hả?”

Y còn tỏ ra khúm núm vẫy đuôi.

Trần Tổng Mạn nhất thời làm mặt nghiêm không được, chỉ còn biết cười một tiếng rồi cả giận nói: “Đây là thái giám cung nào? Còn không mau lui cỏ hẩn ra ngoài cho bản cung, thưởng cho một trượng!”

Hoàng Nhạc giả vờ kinh hãi lui về sau một bước, hai tay đặt ở trước miệng, hô to: “Nô tài oan uổng, Trần công công tha mạng!”

Trần Tổng Mạn bấy giờ rất muốn lột lớp vỏ thạch cao trên chân xuống để nện vào mặt y.

Trong giây lát, phòng thay thuốc tràn ngập tiếng nói cười.

“Hah.” Không biết từ đâu bỗng vang lên một điệu cười lạnh lẽo.

Hoàng Nhạc thính tai, bỗng chốc ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh — là hai người phụ nữ y chưa từng gặp qua. Một người khoảng 40 tuổi, khoác áo da thú sang trọng; người còn lại tuổi tác so với Trần Tổng Mạn không chênh lệch lắm, hai người này có dung nhan giống nhau, hẳn là mẹ con.

Y hơi nhú chân mày. Có lẽ là do nguyên nhân mình là bác sĩ nên trời sinh y không thích người đem da động vật khoác lên mình, cho nên ấn tượng của y đối với hai mẹ con này cũng không thật sự tốt đẹp lắm.

Nhưng Hoàng Nhạc cũng chỉ nghĩ thoáng qua, y đi đến cửa chào hỏi: “Xin hỏi hai cô tìm...?”

Trần Tổng Mạn liếc nhìn một cái, tựa như ý thức được nơi này có người lạ. Cô quan sát thoáng qua, rồi thân mình hơi khựng lại một chút, biểu cảm trên mặt cũng dần lạnh đi.

Mụ lớn tuổi liếc thấy cô đang ngồi trên xe lăn, khóe môi hơi nhếch lên một chút: “Chúng tôi đến thăm Trần Tổng Mạn.”

Trần Tổng Mạn cười hai tiếng ‘haha’ khinh thường, sau đó điều khiển xe lăn xoay lại: “Thật ngại, bác sĩ Hoàng, để anh chê cười rồi. Hai người này không hiểu lễ nghi, cũng không biết muốn vào đây thì trước tiên nên gõ cửa.”

Cô vừa mở miệng, mùi thuốc súng đã tràn ngập phòng thay thuốc..

Giang Uyển Chi cũng không nói tiếp, bà ta cùng Trần Phình Đình đi vào trong, vây quanh Trần Tổng Mạn trên xe lăn đánh giá một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đùi bó bột của cô, trên mặt lộ ra vài phần thương cảm: “Con ơi con, sao lại thành ra bộ dạng này?” Bà ta đưa tay muốn vỗ lên lớp thạch cao nhưng đã bị Trần Tổng Mạn tránh né.

Giang Uyển Chi ngẩng đầu, thấy ánh mắt lạnh như băng của Trần Tổng Mạn, không giận mà cười: “Xem ra lâu như vậy mà bệnh của con vẫn không chuyển biến tốt, vẫn dễ dàng bị kích động thế cơ.”

Biểu cảm của cô vẫn như cũ, thậm chí ánh nhìn không có lấy một tia dao động: “Bà nghĩ sai rồi. Tôi không tức giận, mà là không có thói quen cùng động vật bậc thấp tán gẫu.”

Rốt cuộc gương mặt của Giang Uyển Chi đã nổi lên một tia biến hóa. Bà ta đứng dậy, toan muốn nói cái gì, lại bị Trần Phình Đình phía sau lên tiếng: “Chi hai, sao chị có thể mất dạy vậy hả? Đây là mẹ chị đó!”

“Ha ha!” Trần Tổng Mạn bật cười thành tiếng, nhướn mi nhìn Trần Phình Đình: “Mẹ tôi? Mẹ tôi đã chết trên giường bệnh năm tôi tám tuổi, còn mụ đàn bà này có điểm nào xứng làm mẹ tôi?”

Lúc nói lời này, cô còn nhìn chằm chặp Giang Uyển Chi.

“Mẹ nghe nói chị bị thương nên đến thăm chị, mà chị còn không biết tốt xấu!” Trần Phình Đình giơ tay lên muốn đánh, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Hoàng Nhạc giữ lại.

“Mặc kệ các người là ai, ở đây là bệnh viện, nếu các người muốn làm càn tôi sẽ gọi bảo vệ tới.” Hiếm khi biểu cảm của y thật sự nghiêm nghị.

“Hừ.” Giang Uyển Chi khịt mũi. “Tôi là cô đồng của bệnh viện, cậu chẳng qua chỉ là bác sĩ, cậu lấy tư cách gì đuổi tôi đi?”

Hoàng Nhạc nhẹ nhàng cười, không trả lời vấn đề của bà ta: “Thật ngại. Tuy rằng tôi làm việc ở đây, nhưng tôi cũng từng là một bác sĩ ngoại khoa, thứ cho tôi nói thẳng.” Y vừa nói vừa đưa ngón trỏ lên, đầu ngón tay hướng đến trước ngực Trần Phình Đình.

Trần Phình Đình cũng khoác áo lông thú, bên trong mặc váy, cổ áo có chút trễ xuống. Thành thật là, bộ dạng của hai mẹ con vừa nhìn đã biết không phải đi thăm người thân, nói rằng đi chơi bởi thì còn hợp lý.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt của mọi người đều tập trung vào ngực của nàng ta. Trần Phình Đình dùng túi xách che ngực: “Anh nói gì hả??? Đừng có mà đùa cợt vô văn hóa!”

“Không không.” Hoàng Nhạc lắc lắc ngón tay. “cô thật sự muốn nghe?”

Sắc mặt Trần Phình Đình càng thêm tệ hại: “Anh nói gì thì nói!”

Hoàng Nhạc che miệng lại, ở góc độ hai mẹ con kia sẽ không thấy y đang nén cười, rồi biểu cảm lại trở nên nghiêm túc như cũ: “Thưa cô, tôi lấy tư cách cựu bác sĩ ngoại khoa đề nghị cô rằng – ngực độn của cô có chút biến dạng, tôi đề nghị cô đi nội soi ba vòng cho thật kỹ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Đối lập với vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Nhạc là con thịnh nộ của Trần Phình Đình, nhưng y vẫn dừng dừng: “Đây là cô kêu tôi nói.”

“Phi.”

Ở đằng sau y, Trần Tổng Mạn không nhịn được cười lên.

Mọi người ai nấy đều nhìn về ngực Trần Phình Đình. Nàng ta cứ khư khư giữ túi xách trước ngực, không biết nên buông xuống hay tiếp tục duy trì với lửa giận ngút trời, rất muốn bùng phát.

“Trần Tổng Mạn chị xấu hổ hay không?” Trần Phình Đình trở vào mũi cô nói. “Lần trước là bác sĩ Giang, lần này lại là người khác, bộ ai chị cũng có thể du bám được sao?”

“Bộp bộp bộp.” Trần Tổng Mạn vỗ tay vài cái, mặt không cảm xúc nhìn về phía nàng, đáp. “Đúng rồi, mà ngôn từ của em nghèo nàn như vậy, em vừa tốt nghiệp tiểu học sao?”

Giang Uyển Chi giằng tay con gái lại: “Mày đã không chào đón bọn tao thì bọn tao đi là được. Nhưng tao nói cho mày biết, mày ở đây thì tao cũng có cách cho mày xuống địa ngục thôi.”

Bà ta kéo tay Trần Phình Đình toan muốn rời khỏi, nhưng chợt nghe tiếng Trần Tổng Mạn nói sau lưng.

“Ai cho ai xuống còn chưa biết à.”

Bà ta quay đầu lại, nhìn cô chậm rãi lên xe đi đến, ánh mắt như nhìn thấu bà ta. Cô chủ động lên xe đến gần Giang Uyển Chi.

“Bà muốn đi đâu?” Trần Tổng Mạn tự hỏi. “À, bà tới bệnh viện là để thăm bệnh nhân. Ồ không, bà đến thăm cậu tôi – Chúc Thần.”

Nhắc tới cái tên Chúc Thần, vẻ mặt Giang Uyển Chi thoáng chút biến đổi, đáy mắt lộ ra vài phần tàn ác.

“Bà cho rằng tôi chẳng biết gì đâu.” Trần Tổng Mạn tựa vào xe lăn, nhìn qua vô cùng nhàn nhã, giống như giờ phút này cô không phải là kẻ đối co. “Sự tình của cậu tôi, tôi đã sớm biết. Hơn nữa bà tới gặp cậu là để xác nhận xem bệnh ông ấy nặng thêm hay có tiến triển rồi.”

Cô giương mắt quan sát Giang Uyển Chi nét mặt ngày càng sa sầm, ngừng một chút, lại nói: “Tôi đoán bà chưa kịp biết một chuyện hay.”

Giang Uyển Chi nhìn chăm chú cô, còn Hoàng Nhạc thì đứng cạnh xe lăn của Trần Tổng Mạn. Y phòng ngừa tình huống xấu xảy ra, dù thế nào y cũng sẽ bảo vệ tốt cho cô, nếu cô bị đánh một cái y sẽ đánh bà ta mười cái.

“Chuyện gì?” Giang Uyển Chi cắn răng hỏi.

Trần Tổng Mạn thấy phản ứng của bà ta, trong lòng càng thêm chắc chắn. Vẻ mặt cô bấy giờ vô cùng bình tĩnh: “Bà không biết? Lúc bà không đến thăm cậu tôi, bệnh tình ông ấy cũng khá hơn nhiều. Hơn nữa ông ấy đem mọi chuyện nói cho tôi nghe.”

Giang Uyển Chi nghe xong cười như vừa xem hài kịch: “Mạn Mạn, mẹ nghĩ bệnh tình con khá hơn, nhưng ai ngờ đầu óc cũng không còn thông minh như trước. Ha ha, may cho rằng may nói vậy tao sẽ mắc mưu? May ngày thơ quá đấy.”

Trần Tổng Mạn nhếch môi: “Cậu tôi nói, thực xin lỗi, chị.”

Một câu ngắn ngủi này thốt ra đã thành công lấy đi sự tươi cười trên gương mặt người đàn bà nham hiểm.

“Tất mình một bạt tai thoải mái không, dì Giang?”

Trần Tổng Mạn cười đến lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 57.1

Đáng tiếc biểu cảm của Giang Uyển Chi cũng chỉ biến sắc một chút, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường. Trong mắt bà ta lướt qua một tia kinh ngạc, tựa như không rõ Trần Tổng Mạn đang nói gì, chỉ nhíu nhíu mi: “Con nói gì vậy, sao mẹ nghe lòng bùng nổ tai.”

Trần Tổng Mạn nghiêng đầu: “Cái khác nghe không hiểu, không sao. Nhưng chị của cậu tôi là ai, bà hẳn phải biết chứ?”

Giang Uyển Chi vừa định mở miệng đã bị cô cắt ngang: “Mà bà, làm thế nào quen biết cậu tôi?”

Bà ta nghe xong, lần hai toan mở miệng, nhưng Trần Tổng Mạn đang nhìn chăm chăm bà ta tiếp tục chặn lời: “Năm đó bà là nhân viên trong công ty ba tôi, dì à, chỉ bằng nhan sắc năm đó của bà, so với mẹ tôi quả thật khác xa một trời một vực. Đừng trách tôi thẳng thắn, mà thành thật thì tôi đã rất khách quan khi nhận xét rồi.”

Cánh mũi Giang Uyển Chi có phần run rẩy, hai lần há miệng cũng không thể nói gì khiến bà ta cảm thấy nghẹn họng, nhất là đối diện với đứa con riêng đốn mạt kia. Tâm trạng bà ta vô cùng tệ hại, như lửa đang cháy còn đổ thêm dầu.

“Dì Giang, thừa dịp tôi còn có thể gọi bà một tiếng dì ơi, bà nên chạy khỏi cái bệnh viện này sớm tí.” Trần Tổng Mạn lên xe tới gần Giang Uyển Chi làm bà ta bất giác lùi về sau một bước.

Trên mặt của cô tràn ngập vẻ mặt tự nhiên, tươi cười quý dị, hai mắt đảo tròn, tròn trắng lẫn cả tròn đen nhìn qua rất là đáng sợ. Giang Uyển Chi bị dọa sồn gai ốc. Trần Phình Đình đứng bên cạnh vốn luôn cảm như hén, giờ phút này sợ hãi liên tục lùi về phía sau, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Nàng liên tục trở tay vào cổ, đứt quãng mắng: “Chị... chị bệnh thần kinh!”

“Đúng rồi.” Trần Tổng Mạn nhìn nàng ta nhếch môi. “Chị chính là bệnh nhân tâm thần, em nhớ chưa?”

Trần Phình Đình nghe xong cắn môi, không nói chuyện.

Giang Uyển Chi vừa trải qua sự mất bình tĩnh, hiện giờ đã lấy lại phong thái cao quý thường ngày, bà ta biết Trần Tổng Mạn chỉ đang cố làm ra vẻ. Gương mặt bà ta lại treo lên những nét cười giả tạo, dường như kẻ chột dạ lúc này không phải là bà ta.

“Thật ra cái gì mà cũng đều mù tịt.” Giang Uyển Chi đưa bàn tay ngọc ngà không làm lúng vất và lên, vỗ vỗ nhẹ áo lông thú trên người mình, giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

Lần này đến lượt Trần Tổng Mạn nghe trong lòng lộp bộp vài tiếng, cô nhìn về phía đáy mắt lạnh như băng của bà ta.

Mụ đàn bà kia nói vậy là có ý gì?

Không chờ Trần Tổng Mạn có thời gian phản ứng, Giang Uyển Chi lấy trong túi xách ra một bộ bao tay len lông cừu, vừa chậm rãi mang vào, vừa nói: “Để tao nói cho mày nghe, tao quả thật biết cậu mày là ai, hơn nữa trước lúc tao lấy ba mày, cũng đã biết rồi.”

Trần Tổng Mạn vịn xe lăn, vẫn như cũ giương mắt nhìn người đàn bà kiêu ngạo đối diện mình.

“Còn chuyện này không ngại nói ra nữa.” Giang Uyển Chi tao nhã đi đến trước mặt cô, ở khoảng cách nhất định thì dừng lại, đứng từ trên cao nhìn xuống cô mà rằng, “Lúc tao ở cạnh cha mày, thời mà mẹ mày còn sống ấy, cũng sớm biết bà ta là ai rồi.”

“Hơn nữa...” Giang Uyển Chi mờ ám ngừng vài giây, “hơn nữa cha mày cũng đã chấp nhận tao khi đó.”

“Đồ giết chồng người khác!” Trần Tổng Mạn vỗ mạnh tay vịn, dõm người muốn đứng khỏi xe lăn.

“Nếu bà không dụ dỗ cha tôi, làm sao ông ấy...” Cô nắm chặt tay thành hai nắm, mu bàn tay nổi lên gân xanh. Nhưng Hoàng Nhạc và Trương Tiểu Hồng đứng đằng sau đã nhanh chóng đề bả vai cô lại, đặt trở về xe lăn.

“Đừng vậy.” Giang Uyển Chi nhún vai, “tao dụ dỗ ông già mày, người vừa có sự nghiệp vừa biết chiều chuộng phụ nữ, mẹ mày thích, tao cũng thích.”

Bà ta thường thức biểu cảm nổi giận của cô, dường như đang nhăm nháp từng li từng tí một: “Mà cha mày cũng thích bị tao dụ dỗ mà.”

Nói xong, bà ta thấy Trần Tổng Mạn ngồi trên xe lăn động đậy vài cái, lại bị người phía sau ngăn cản.

“Thực xin lỗi, quý bà.”

Hoàng Nhạc luôn luôn đứng sau quan sát câu chuyện bấy giờ đột ngột lên tiếng, y đi tới trước mặt Giang Uyển Chi: “Nếu bà còn đá kích bệnh nhân của tôi, mặc kệ bà có phải là cô đồng bệnh viện hay không, tôi cũng sẽ không để bà đi vào cửa chính.”

“Lúc đầu tôi nhường nhịn bà, là vì xem bà như bậc chú bác, cũng là địa vị của một quý bà. Nhưng những lời bà vừa thốt ra đã đủ gây tổn thương đến tâm lý bệnh nhân, chúng tôi có thể kiện bà tội phi báng.”

Nói tới đây, Trần Tổng Mạn bỗng ngẩng đầu nhìn Hoàng Nhạc một cái. Thì ra suốt buổi y vẫn luôn im lặng là vì chờ đợi thời khắc này hay sao?

Kỳ thực Hoàng Nhạc cũng làm việc ở bệnh viện vài năm, giải quyết kha khá tình huống trước đó, so ra kinh nghiệm cũng không kém cỏi chút nào. Rồi y quay lưng đi đến bàn làm việc của mình, lấy từ trong chậu hoa ra một đồ vật, tiếp theo trở lại vị trí đối diện với Giang Uyển Chi.

“Camera đã ghi lại quá trình đối thoại của bà với bệnh nhân của tôi, hơn nữa tôi có thể làm chứng. Bởi vì bà dùng lời lẽ kích thích, bệnh nhân của tôi đã xuất hiện triệu chứng tái phát bệnh, tôi sẽ giữ đây để luật pháp truy cứu quyền lợi.” Hoàng Nhạc vừa nói xong, chính y cũng không biết hình tượng của mình trong lòng Trần Tổng Mạn có bao nhiêu thay đổi.

Giang Uyển Chi khinh thường liếc xéo chiếc camera: “Chỉ dựa vào thứ này đòi kiện tôi? Cậu không phải điên rồi chứ?”

Trần Tổng Mạn cảm thấy bà ta ngạo mạn có cơ sở, mấy năm nay Giang Uyển Chi đã tạo những mối quan hệ xã hội thật tốt, cứ nhìn vị trí bà ta ở bệnh viện này là đủ hiểu.

Tuy nhiên, Hoàng Nhạc cũng chỉ cười: “Vâng, quý bà nói phải. Con kiến làm sao dám kiện củ khoai, mà tôi cũng không nuôi ý định kiện bà.” Y lật ra quyển hồ sơ bệnh án của Trần Tổng Mạn, cúi đầu nói. “Tuy nhiên tôi có căn cứ, bệnh nhân 1204 Trần Tổng Mạn lúc nhập viện, hồ sơ điền tên người giám hộ là Giang Hành, cũng chính là bác sĩ của cô ấy.” Y đóng hồ sơ lại, bình thân đem chiếc bút kẹp trong hồ sơ giắt vào túi áo, ngẩng đầu cười, “mà không phải là bà đây, thưa bà.”

“Cho nên tôi đủ khả năng cảm bà không được vào thăm Trần Tổng Mạn.” Y làm ra động tác mời, đầu ngón tay hướng ra cửa, “tiễn khách.”

Giờ phút này, Hoàng Nhạc tựa như một đại thiên sứ tỏa sáng hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 57.2

Từ lúc Hoàng Nhạc lên tiếng, sắc mặt Giang Uyển Chi đã không còn kiêu ngạo như trước. Thẳng đến khi một câu chốt hạ, ý định đuổi khách đã rõ như ban ngày. Bà ta chỉ có thể tỏ ra bình thản với y, sau đó đưa tay chỉnh lại viên kim cương cài áo trước ngực mình, lại nhìn qua bảng tên của Hoàng Nhạc.

“Bác sĩ Hoàng Nhạc đứng không, tôi nhớ kỹ rồi.” Giang Uyển Chi quay đầu hướng về phía Trần Tổng Mạn, “Mạn Mạn, đây là lần cuối đi đến thăm con.”

Tuy rằng dáng điệu hết sức ôn hòa nhưng đôi con ngươi lại không giấu đi sự độc ác: “Con cứ yên tâm ở đây đi. Con chớ lo, đi còn sống ngày nào, thì ngày đó con đừng mơ có thể xuất viện.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, khóe môi cong lên, trong mắt không có nét cười đáp: “Vậy hả? Di ơi, đêm khuya đi ngủ cẩn thận nhé di, ba con ông ấy sẽ tìm gặp di, lúc đó ông ấy chết rất thê thảm.”

Sắc mặt Giang Uyển Chi trắng nhợt, xương cốt cũng dựng đứng lên. Bà ta cùng với Trần Phình Đình nện gót giày cồm cộp xuống sàn nhà, ngún nguẩy rời khỏi phòng trực ban.

Trương Tiểu Hồng bấy giờ mới vội vã nói với cô: “Chị phải đi gọi điện thoại cho bạn chị bên khu 9, bảo nó đừng cho mẹ ta vào.”

Trần Tổng Mạn ngồi sừng sững tại chỗ, tầm mắt chăm chú nhìn theo bà ta. Cho tới lúc bóng lưng Giang Uyển Chi biến mất nơi cuối hành lang, cô mới nhẹ nhàng thở hắt ra một tiếng, rồi dựa vào xe lăn.

“Không cần đâu chị.” Cô lại nhìn về phía ấy, “bà ta sẽ không tới khu 9.”

Khi nói lời này, biểu cảm của cô thật tệ hại, xem chừng rất mệt mỏi và nhiều suy tư. Những ngày qua cô sống khá thui thủi, nhưng chỉ cần đối diện với bà ta là có cảm tưởng mọi thứ đều trở nên khó lường. Trái ngược với sự bồn chồn của Trần Tổng Mạn, chờ Giang Uyển Chi vừa đi, y liền ngồi xồm bên cạnh xe lăn cô như một chú cún không lồ, tay vịn xe lăn, vừa thè lưỡi vừa thở hồng hộc.

“Phù phù phù!” Y vỗ cánh tay Trần Tổng Mạn, nhìn cô, lại liếc mắt ngó Trương Tiểu Hồng, cả người dường như vô cùng hưng phấn. “Vừa rồi biểu hiện của tôi được không, được không? Có phải tôi đẹp trai lại láng, tỏa sáng hào quang?” Động tác của y chẳng khác nào đứa trẻ con, cứ nhảy lên rồi ngồi thụp xuống.

Trần Tổng Mạn nhìn y, thấy trong mắt y tràn ngập sự mong chờ, vì thế cô bật một ngón cái lên, tiếp theo lại bật thêm một ngón cái nữa. Lời khen ngợi bằng hành động này khiến y thích thú không thôi.

“Không chỉ đẹp trai mà còn khí chất ngời ngời.” Trần Tổng Mạn vỗ vỗ bà vai Hoàng Nhạc, tự đáy lòng cất cao lời tán thưởng với y.

Trương Tiểu Hồng đỏ bừng gò má: “Bác sĩ Hoàng, không ngờ anh lại tài ba như thế. Tôi thật sự rất sùng bái anh! Có trời mới biết lúc anh mở miệng thì gương mặt của bà ta khó coi đến độ nào, ha ha, ha ha ha—” Chị vừa bộc lộ sự khoái chí, vừa vươn bàn tay to dùng lực vỗ đồm độp vào lưng Hoàng Nhạc. Cứ cười một tiếng là đánh một cái, đánh đến Hoàng Nhạc ho khan không nói được câu nào, chỉ biết cố gắng né trái né phải tránh cú nện ngàn cân.

Trần Tổng Mạn ngắm hai người dờ hơi trước mặt, tâm trạng buồn bực cũng vơi đi ít nhiều.

Đối với Hoàng Nhạc, cô cảm ơn không hết. Xem ra hai người bọn họ đối xử cũng thật tốt với cô. Nghĩ như vậy, Trần Tổng Mạn bất giác vui vẻ mỉm cười. Nhưng nụ cười cũng vụt tắt rất nhanh. Cô đưa tay kéo kéo áo blouse của Hoàng Nhạc, rướn cổ hỏi: “Này, từ khi nào Giang Hành biến anh thành người giám hộ cho tôi, sao tôi không biết?”

Nhắc đến việc trên, Hoàng Nhạc chỉ gãi gãi đầu: “Quá trình cụ thể tôi không rõ lắm, lúc nhận hồ sơ của cô tôi cũng chẳng cẩn thận xem. Vì vậy lúc phát hiện chuyện này, tôi chưa kịp hỏi Giang Hành thì hắn đã đi.” Y làm ra bộ suy xét. “Bình thường người giám hộ bệnh nhân tâm thần đều là người thân thích, ví như cha mẹ, anh chị em ruột. Ngoài ra còn có họ hàng xa, hoặc bạn bè. Tuy nhiên họ hàng xa hoặc bạn bè bình thường thì phải tự nguyện giám hộ. Giống như tình huống của cô thì không có ai thân thuộc nguyện ý làm người giám hộ cho cô, thế nên là...”

Trương Tiểu Hồng đứng một bên giật giật tay áo Hoàng Nhạc, y quay đầu, chỉ thấy Trương Tiểu Hồng nháy nháy mắt kịch liệt liên hồi.

Bấy giờ y mới ý thức được mình vừa lỡ lời, trên mặt cũng hiện lên biểu cảm áy náy, liền xua tay phân bua: “Tôi không có ý như vậy!”

Trần Tổng Mạn lắc đầu: “Không sao đâu.”

Mẹ mất sớm, cha cũng rời khỏi dương gian. Cậu út vào bệnh viện tâm thần, người thân duy nhất còn sống bên ngoài là bà ngoại. Nhưng bà ngoại tuổi tác đã cao, săn sóc cho bản thân còn khó, vậy làm sao có thể săn sóc mình?

Cả Giang Uyển Chi lẫn Trần Phình Đình, hai kẻ này đánh chết cũng không làm người giám hộ. Bọn họ còn ước cho cô chết nhanh một chút nên bỏ mặc cô ở viện tâm thần cho tự vật lộn với cuộc đời, vì thế hoàn toàn không có khả năng cô yên ổn ở đây bằng tiền của bọn họ.

Chờ đã... Trần Tổng Mạn đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng!

Cô vội vã ngừng đầu, trong giọng nói tràn đầy luống cuống: “Chi phí của bệnh nhân nhập viện, có phải đều do người giám hộ chi trả hay không?”

Hoàng Nhạc bị cô làm cho hoảng, y theo bản năng thành thật gật đầu. Trần Tổng Mạn im lặng cúi đầu xuống, những phép toán trong não cũng linh chuyển rất nhanh.

Từ khi cô vào viện đến giờ, thời gian đã hơn một năm. Ở thì ở phòng VIP, có y tá riêng, uống thuốc tốt nhất; ngoài ra mỗi ngày cộng thêm khoản ăn uống, phí bảo vệ, phí sưởi ấm, vụn vặt linh tinh hằng hà sa số khác cộng vào. Trần Tổng Mạn đột nhiên chẳng dám tính nữa. Ánh mắt cô có chút đờ ra, lẳng lặng nhìn chăm chăm về khoảng không phía trước.

“VẬY... cho hỏi, August ở cạnh phòng tôi, một tháng hẳn phải trả cho bệnh viện bao nhiêu tiền?” Trần Tổng Mạn nuốt nước bọt, thận trọng hỏi.

Ở phương diện này Hoàng Nhạc không rõ ràng, vì thế bốn mắt đều tập trung ở người Trương Tiểu Hồng đang đứng đó.

Trương Tiểu Hồng chảy mồ hôi lạnh, tiếp theo giờ mười ngón tay lên đếm: “Dựa theo chi phí ở đây, ba tháng sẽ có một đợt trị liệu. Tiền thuốc có thể không nhiều, nhưng mỗi ngày cũng hơn mười. Viện phí phòng VIP một tháng 2000. Phí trị liệu chị không biết tính sao, thường thì bác sĩ Giang khám bệnh, một giờ được năm trăm đồng.[1]”

[1] Tiền trong bản gốc viết như vậy, mình cũng không biết nó là bao nhiêu nữa nên giữ nguyên. Bạn nào biết chỉ mình mình sửa nha.

“DỪNG CHỊ!” Sắc mặt cô tái nhợt cắt ngang lời của Trương Tiểu Hồng.

Cô ôm ngực của mình, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là ‘cảm giác đau lòng’ trong truyền thuyết.

—

Trên đường trở về, Trần Tổng Mạn từ chối sự hỗ trợ của Trương Tiểu Hồng, cô chỉ lặng lẽ quay bóng lưng cô độc rồi yết ết nói ‘để em yên tĩnh một chút’, tiếp theo tự mình lên xe về phía trước, còn Trương Tiểu Hồng thành thoi theo sau.

Trần Tổng Mạn một mình lên xe trên hành lang, trong lúc nhất thời chẳng biết rẽ hướng nào, bèn rẽ lung tung không định hướng. Bất tri bất giác, cô đi tới khu 9.

Cô nhìn dòng người trong hành lang khu 9, chột thờ dài, sau đó tiếp tục phe phẩy xe lăn tiến lên, đi tới trước phòng bệnh của cậu cô.

Phòng cô là phòng đơn, không giống với phòng cậu phải ở chung với mấy người bệnh trạng tương tự. Bởi vì mắc bệnh, giờ phút này ông ấy ngồi bó gối trên giường, ánh mắt mờ mịt không biết suy nghĩ điều gì, cổ chân bị dây đàn hồi buộc lấy, không thể rời đi. Trần Tổng Mạn nhìn qua ô cửa sổ một lát, cô chột cảm giác được Trương Tiểu Hồng đang vỗ về đôi vai mình.

Cô ngừng đầu, nhận ra Trương Tiểu Hồng đã cùng y tá phòng bệnh nói chuyện xong, y tá kia đồng ý để Trần Tổng Mạn vào thăm cậu. Trần Tổng Mạn cảm kích nhìn hai người bọn họ, tiếp tục lên xe tiến vào trong.

“Cậu, con là Mạn Mạn, con tới gặp cậu đây.” Trần Tổng Mạn ngồi bên giường bệnh, lần đầu tiên không để ý đến Chúc Thần có phản ứng hay không, cũng như đang tự thủ thi với mình.

“Cậu biết chăng? Mụ đàn bà kia lại tới nữa.” Cô cố ý tránh tên Giang Uyển Chi, “bà ta nói, cha con từ lâu đã phản bội mẹ con.”

Ánh mắt của cô trở nên hỗn loạn, giọng nói không có chút cảm tình: “Bây giờ nhớ cha, cảm xúc cũng trở nên phức tạp.”

Ánh mặt trời theo song cửa sổ hắt vào, hắt lên hai người bọn họ, dường như đang cố xóa tan sự buồn đau.

Người đàn ông trung niên và cô thiếu nữ trẻ tuổi, khung cảnh như thế, cho dù là người qua đường vô tình bắt gặp cũng sẽ thấy nao nao trong lòng.

Tại nơi ánh dương chiếu xuống, Trần Tổng Mạn luôn lẩm bầm huyền thoại nói đủ chuyện trên đời, cô cũng không chú ý tới việc người đàn ông chân trần ngồi trên giường kia, ngón chân có hơi động đậy.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn A Li về bài viết trên: Kisako Sumi, My heaven, rinnina

Có bài mới 20.06.2017, 13:50

Hình đại diện của thành viên

shirleybk

Thành viên xuất sắc

Thành viên xuất sắc

Ngày tham gia: 01.05.2015, 14:23

Tuổi: 21 Nữ

Bài viết: 7620

Được thanks: 6446 lần

Điểm: 2.27

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Hiện đại] Yên lặng làm bệnh nhân tâm thần - Huyền Nghi - Điểm: 3

Hi! Lâu quá không vào cmt. Bạn quá chỉ Thanks được huhu.

Tội Trần Tổng Mạn ghê, vào bệnh viện rồi mà vẫn phải PK với mẹ kia. Nhưng may quá ở hiền gặp lành nên vẫn được nhiều người ủng hộ a - Hoàng Nhạc, Trương Tiểu Hồng đặc biệt là Giang Hành.

Thiệt là rất cầu ngày Trần Tổng Mạn ra viện, giải án rồi về nhà mở thịt heo cùng bác sĩ Giang a.

Cám ơn nha! Hi vọng truyện sớm hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 58

“Từ nhỏ đến lớn, ba chính là thần tượng của con.” Trần Tổng Mạn nghiêng đầu, lắng lắng nhớ lại chuyện xưa. “Ba sẽ lo liệu mọi thứ thật tốt.”

“Tuy ba bận bịu nhiều việc, nhưng có thời gian rồi là sẽ ở bên mẹ và con. Lễ tình nhân, ba mua cho mẹ một bó, con một bó hoa hồng; sinh nhật tự mình xuống bếp làm mì trường thọ.”

“Cuối cùng con nghĩ rằng mình là đứa bé hạnh phúc nhất trần gian.”

“Sau này mẹ ốm bệnh, ba buông bỏ mọi công việc, dường như dành hết thời gian để túc trực bên giường.”

“Ba từng nói với con, cả đời này ba chỉ yêu mình mẹ. Dù cho mẹ qua đời, ba cũng sẽ không bao giờ yêu thương một ai khác nhiều như mẹ con.”

“Nhưng mới năm năm, ba đã đưa Giang Uyển Chi về nhà.”

Cô nhìn về phía Chúc Thần, trong mắt hiện lên một vùng mờ mịt: “Cậu biết chăng? Vừa rồi mẹ đàn bà kia bảo, trước lúc mẹ mất bà ta đã gian dối với ba con.”

“Hah.” Trần Tổng Mạn hừ lạnh một tiếng trong xoang mũi. “Bà ta nghĩ con sẽ tin lời xảo trá đó sao!”

Nói xong câu này, cô đột nhiên ngẩng người giãy lắt, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào khoảng không. Nửa ngày, cô cúi đầu thật thấp. Lúc ngẩng lên lần nữa, đôi con ngươi phủ một tầng ướt át sương mù.

“Con sẽ không tin đâu...” Giọng điệu cô có chút nghẹn ngào. Ánh mắt trống rỗng, mũi chua xót nói, “thật xin lỗi, mẹ... Con đã luôn không muốn tin...”

Bỗng nhiên, nơi gò má của cô, một ngón tay chai sạn nhẹ nhàng chạm vào khe khẽ.

Cô giương mắt, nhìn Chúc Thần ngồi đối diện với mình. Cậu cô một tay ôm gối, tay kia thì duỗi đến sờ mặt cô, dịu dàng lau đi nơi hàng mi không vương nước mắt. Hệt như lúc hai người gặp nhau thuở ban đầu. Khi cô khóc, Chúc Thần mới có thể nhào mình khỏi thế giới của ông ấy, chân chính tiếp xúc với cô.

“Ha ha.” Trần Tổng Mạn đột nhiên cười sáng lạn.

“A, cậu này.” Cô đưa tay lên xe đến gần giường bệnh, khoảng cách giữa cậu út và cô ngày một thêm gần. “Con cũng không nhớ rõ thời cậu còn trẻ trông như thế nào, nhưng chỉ có cậu là nhớ con thời bé trông ra làm sao. Có một lần cậu gặp con, cậu nhại theo con hươ tay múa chân, cậu còn nhớ chứ?” Hai tay cô vẽ loạn xạ trong không trung.

Chúc Thần chẳng nói năng, chỉ là đôi mắt chuyển động theo từng động tác của cô, tựa như một bức tĩnh họa nguyên bản đột ngột có sức sống, trở nên sinh động.

“Lần trước gặp cậu, cậu ngồi trên xe lăn, con ngồi đối diện.” Trần Tổng Mạn cúi đầu sờ xe lăn của mình, đầu ngón tay cọ vào vải cotton khiến cô có những cảm xúc lạ thường ấm áp.

“Giờ hoán đổi vị trí rồi cậu nhí?” Cô thần nhiên mở miệng, tim cũng đập nhanh hơn. “Cậu nói có phải một ngày, con cũng sẽ giống như cậu, ngồi trên giường này, chờ thời gian trôi qua lại trôi qua. Ngày đêm không tỏ, càng không nhớ rõ chuyện gì, nhìn đâu cũng không thấy tương lai.”

“Không...” Người đối diện nói ra một từ ngữ bằng chất giọng khàn khàn.

Trần Tổng Mạn vội vã ngẩng đầu lên. Cô thấy Chúc Thần đang nhìn cô, bàn tay thô ráp đặt lên tay cô, lòng bàn tay ấm đến mức khiến cô không sao hiểu được. Cô cúi đầu, ánh mắt lướt qua mu bàn tay của cậu — trên da thịt đầy những vết nông sâu, theo cổ tay áo rộng rãi trải dài như thế.

Cô đem bàn tay ấy cẩn thận bao trùm lại, cái gì cũng chưa nói, chỉ lặng lẽ nở một nụ cười trong tâm. Trần Tổng Mạn nghĩ như vậy cũng tốt, cô sẽ không hỏi thêm gì. Nếu mỗi lần nhắc đến vấn đề kia luôn luôn kích động cậu mình, vậy thì cô sẽ không tìm hiểu nữa. Cậu cô đã chịu nhiều trái ngang như thế, còn bị phiền não tra tấn nhiều năm, hẳn là đừng vì những chuyện quá khứ mà chôn vùi tương lai của chính mình.

Tuy rằng tương lai rất đổi xa vời, nhưng chỉ cần có một tia hi vọng, Trần Tổng Mạn sẽ nắm lấy không buông. Tựa như bệnh tình của cậu, điều đó xảy ra thật rõ ràng. Trải qua vài lần tiếp xúc, bệnh tình đã nhiều phần tiến triển.

Nếu cùng cậu trò chuyện có thể giúp ông sớm ngày bình phục, như thế cô tình nguyện đem mọi khúc mắc của bản thân vứt hết sau đầu. Từ nay chỉ cùng ông ấy nói chuyện tầm phơ, khiến cho cô cũng giảm bớt áp lực. Hai người sẽ giống như ngày trước, đơn thuần là một cháu gái, một cậu út.

“Mụ đàn bà kia...” Hơn nửa buổi, Chúc Thần đột nhiên mở miệng.

Giọng ông ấy thật khàn, giống như là thều thào trong cổ họng, có chút trầm thấp, nhưng cô vẫn nghe thấy từng câu từng chữ. Trần Tổng Mạn nháy mắt gạt mình, khó tin nhìn về phía cậu cô. Nếu ông ấy nói một chút chuyện xưa ngắt quãng, Trần Tổng Mạn còn không rõ ông ấy nói gì. Nhưng vừa rồi, từ trong miệng ông ấy phát ra ‘người đàn bà kia.’

Nếu cô nhớ không lầm, vừa rồi cô đã dùng cụm từ ‘mụ đàn bà kia’ để ám chỉ Giang Uyển Chi.

Cô cố gắng áp chế bản thân không nảy lên kích động, bàn tay của Chúc Thần vừa khép lại, lại mở ra. Cô không dám dọa đến cậu mình, cho nên nét mặt cũng hết sức bình tĩnh, cẩn thận hỏi thêm lần nữa: “Mụ đàn bà kia... làm sao?”

Giọng nói của cô nghe qua vài phần đồ dảnh, như đang đối xử ngon ngọt với một người bạn nhỏ.

Ánh mắt Chúc Thần dừng trên mặt cô, giống như ánh mắt dịu êm của một người bình thường nhìn chăm chăm Trần Tổng Mạn. Sau đó, ông ấy roi nước mắt, khóc miệng mếu máo, khóc nức lên.

Một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, cứ như vậy khóc trong âm thầm. Trần Tổng Mạn không biết xảy ra chuyện gì, bất giác luống cuống tay chân, chẳng biết làm sao.

Hai bàn tay to lớn của Chúc Thần che khuất gương mặt, vùi đầu vào hai gối, rầu rĩ không nguôi. Thanh âm của ông mang theo vài phần nghẹn đắng: “Mụ đàn bà kia, giết Chúc Thanh.”

Ngữ khí Chúc Thần rất nhẹ, thậm chí âm cuối đều không tồn tại trong không trung, thoát cái liên tan biến. Nhưng lời nói tưởng như quá đổi nhẹ nhàng này đã làm đáy lòng cô run rẩy từng hồi. Trần Tổng Mạn ngây ngẩn cả người. Trong tâm trí cô liên tục vang lên lời của cậu: Mụ đàn bà kia, giết Chúc Thanh. Mụ đàn bà kia, giết Chúc Thanh. Mụ đàn bà kia giết Chúc Thanh!

Đó như một đòn giáng thật mạnh xuống đỉnh đầu Trần Tổng Mạn.

Mụ đàn bà kia là Giang Uyển Chi, ý cậu là, Giang Uyển Chi giết Chúc Thanh? Mụ ta hại chết mẹ mình?!

Tại sao có thể như vậy? Đây đúng là chuyện bất nhân tính nhất trên đời. Năm đó Giang Uyển Chi – người đàn bà này một điểm án tượng đều chẳng có, lần đầu tiên gặp mặt cũng ở đám tang của mẹ, thế thì tại sao...

Cô ngẩng mạnh lên, muốn truy vấn, nhưng lại phát hiện ra người đối diện vẫn vùi đầu như cũ. Không động đậy, giống như vừa rồi chưa từng nói ra những lời trên. Tuy rằng cô cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, nhưng câu nói kia thật sự mang tính chất hủy diệt, nó khiến cõi lòng cô rung chuyển như sóng thần. Cô run run bắt lấy cánh tay ông ấy, đôi con ngươi hiện lên sự sốt ruột: “Cậu, ý cậu là sao?”

“Con đang hỏi cậu đó!” Giọng cô cất cao, ngay cả chân mày cũng nhăn lại.

Tiếng nói to như thế đã thành công khiến y tá trong phòng bệnh chú ý. Nàng nhìn sang chỗ Trần Tổng Mạn, sau đó không chút chần chừ bèn đứng dậy, đi sang bên này.

Đừng, đừng qua đây! Cô vẫn còn nhiều điều muốn hỏi.

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu nhìn nàng ta, chợt ngoảnh mặt nhìn Chúc Thần — bộ dáng của ông ấy vẫn u buồn như cũ. Cô thả lỏng một chút, cánh tay nắm lấy tay Chúc Thần cũng buông lơi, đôi mắt dần khôi phục về bình tĩnh như thường, cả người thoải mái ngồi trên xe lăn giống như vài phút trước. Tuy nhiên, mùi bàn tay cô nổi lên gân xanh, nó thể hiện tâm trạng thực sự của cô bấy giờ.

“Hai người vừa làm gì vậy?” Y tá đi tới, lạnh lùng lườm Trần Tổng Mạn một cái.

Trần Tổng Mạn mím môi, tỏ ra bị y tá dọa cho hết hồn: “A, tôi không có làm gì hết. Đây là cậu tôi, tôi vừa trò chuyện với ông ấy thôi mà.”

Biểu cảm của cô có chút hoảng loạn, da dẻ cũng tái nhợt đi. Hơn nữa một cô gái mỏng manh gầy gò ngồi trên xe lăn, trên đùi còn bó thạch cao rất nặng, y tá quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, sắc mặt cũng hơi dịu đi vài phần.

Chợt nàng cau mày, nhìn dãy số ‘1204’ trước ngực của Trần Tổng Mạn: “1204? Cô không phải là bệnh nhân khu này.”

Trần Tổng Mạn gật đầu đáp: “Tôi ở khu 3.”

“Ai để cô một mình đến đây, y tá phụ trách của cô đâu?” Ngữ điệu của nàng hoàn toàn không thân thiện.

“Vẫn đang ở kia mà...” Trần Tổng Mạn xoay người trở tay, nhưng đã sớm thấy cửa sổ kia không một bóng người.

Chết giảm, đừng nói giờ phút này Trương Tiểu Hồng lại đi toilet chứ?

“A...” Trần Tổng Mạn có chút ngưng ngượng rút tay về, nhìn y tá bằng đôi mắt cún con.

“A đúng rồi!” Một bóng đèn dây tóc thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu cô. “Lần trước tới đây, tôi đã từng gặp y tá trưởng khu này. Chị ấy biết tôi, không tin cô có thể hỏi chị ấy.”

Về mặt y tá nửa tin nửa ngờ, nàng bước lên phía trước hai bước, cầm lấy điện thoại trên tường, ấn vài phím thật nhanh.

Nàng ta nói chuyện giọng cũng rất nhỏ, Trần Tổng Mạn cơ bản nghe không ra nàng ta nói gì. Tóm lại rất nhanh nàng đã gác máy, quay đầu nhìn cô: “Y tá trưởng bảo một lát sẽ có người đón cô trở về. Trong khoảng thời gian này cô đừng quay rầy bệnh nhân khác, mời cô theo tôi ra ngoài hành lang.”

Dứt câu, nàng ra hiệu cho y tá đang ngồi đằng kia, rồi nàng thay cô đẩy xe ra khỏi phòng bệnh. Thế thì vô phương hồi nữa!

Có trời mới biết cô đang hối hận cỡ nào cho sự xúc động không đúng lúc của cô. Chẳng phải cô đã luôn hoài nghi cái chết của mẹ có liên quan tới Giang Uyển Chi sao? Còn phản ứng mạnh như thế để làm hư bột hư đường! Cô nắm chặt tay, rồi ngoảnh mặt nhìn Chúc Thần cách sau một lớp thủy tinh. Sau khi nói xong câu đó, dường như ông ấy hao hơi tổn sức hơn bình thường. Không phát cuồng lên, cũng không bảo thêm gì nữa.

“Mụ đàn bà kia giết Chúc Thanh”, thật giống như Trần Tổng Mạn nghe lầm. Cô tựa đầu vào mặt kính, liên tục suy luận về câu nói của cậu.

‘Mụ đàn bà kia’ trong miệng Chúc Thần, có phải chỉ Giang Uyển Chi hay không? Chỉ là cậu bị bệnh nhiều năm như thế, nay đột nhiên hé môi chuyện kinh thiên động địa như vậy, liệu có đáng tin?

Hiện tại cô đã có thể khẳng định cái chết của mẹ cô năm đó không hề đơn giản chút nào. Ngoài ra còn có thể liên quan tới Giang Uyển Chi. Mặc kệ là thật hay giả, đây cũng là một manh mối đắt giá không được bỏ qua, ít nhất cô cũng không phải là người miệt mài đuổi theo nhưng mù mịt phương hướng.

“1204, người đến đón cô tới này.” Giọng y tá từ sau lưng cô vang lên, Trần Tổng Mạn còn chưa kịp rời đi những suy nghĩ của mình, chỉ theo bản năng há mồm ‘ơ’ một tiếng.

Người nọ đứng bên xe lăn của cô, nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, hồi sau chậm rãi tán thưởng nói: “Bình phục không tệ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 59

Trần Tổng Mạn nghe giọng bèn mừng rỡ quay đầu, nhìn về người đàn ông đứng phía sau. Áo blouse trắng quen thuộc khoác bên ngoài, tóc như vừa cắt ngắn qua, không có chút dáng vẻ mệt mỏi, ngược lại nhìn rất có tinh thần.

Lúc này Giang Hành đứng ngắm cô từ đằng sau, thấy ánh mắt cô tràn ngập đầy vẻ ngạc nhiên. Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, dang đôi tay ra.

Trần Tổng Mạn không chút do dự, liền lặn xe thật nhanh đến chỗ anh, sau đó ôm chầm lấy thắt lưng rắn rỏi ấy, dùng sức dụi dụi đầu: “Anh đã về!”

Khi cách xa chẳng có bao nhiêu lời muốn nói, nhớ nhung; nhưng khi gặp lại cô mới hiểu được, thì ra đó không phải là sự hoài niệm của mình, mà là cô đè nén cảm xúc của bản thân, cố gắng ngăn mình không nhớ nhung anh nữa. Nay anh đứng trước mặt cô, đáy lòng cô dâng lên tình yêu mãnh liệt như sóng biển cuộn trào. Nó hóa thành một luồng khí lực thật lớn, thúc đẩy cô ôm siết Giang Hành.

Gò má áp vào người anh, khiến cô cảm nhận được anh đang tồn tại, không phải ảo giác.

Anh đã về! Rốt cuộc anh đã về.

Có trời mới biết cô có bao nhiêu lời muốn nói cùng anh.

Giang Hành ngẩng đầu nhìn người xung quanh đang đổ dồn ánh mắt về phía bọn họ, lại vươn bàn tay sờ sờ mái tóc của người đang ôm lấy bụng mình.

“Mình đi về em nhé?” Giang Hành ngồi xổm, cầm tay cô đặt vào tay anh, sự mềm mại ấm áp này làm anh không nỡ buông lời.

Đương nhiên, anh cũng sẽ không buông lời lần nữa.

Gần một tháng, ngay lúc cô ở thời kỳ dưỡng bệnh quan trọng nhất, anh lại bỏ đi. Giang Hành thừa nhận, anh không lúc nào không lo lắng về cô. Tuy rằng chưa từng gọi điện thoại cho Trần Tổng Mạn, nhưng anh buộc Hoàng Nhạc mỗi ngày phải báo cáo tình trạng hồi phục sức khỏe của cô cho anh nghe một lần, để chắc chắn cô có bình an hay không.

Mỗi lần gọi điện, anh đều cảm thấy bệnh của anh ngày càng nghiêm trọng.

Vì thế, bằng tốc độ xử lý nhanh nhất, buổi sớm anh đã lên chuyến bay trở về thành phố T, vừa xuống sân bay đã gọi xe chạy một mạch về bệnh viện. Anh chạy tới, chạy tới tìm cô gái nhỏ của anh.

Thật may, cô gái nhỏ ngoại trừ ánh mắt có chút buồn, những nơi khác trên thân thể đều hồi phục rất tốt so với thời điểm anh rời đi. Lúc rời khỏi đó, Trương Tiểu Hồng thay cô đẩy xe lăn.

Trần Tổng Mạn muốn tự mình điều khiển, nhưng hiện tại óc còn không mang nổi mình óc — cô tay trong tay với người đàn ông điển trai kia, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

Trên đường trở về phòng bệnh, chỉ cần thấy bác sĩ y tá khác đi lại trên hành lang, Trần Tổng Mạn đã muốn buông tay. Tuy nhiên Giang Hành không cho cô như ý, ngược lại anh càng siết lấy tay cô.

Con tim cô giống như vừa được rót mật. Từ lúc bị thương đến giờ, đây là phút giây cô thấy mình vui vẻ và hạnh phúc nhất.

Cô lén lút ngắm người đàn ông bên cạnh mình — từ vàng trán cao đến sống mũi thẳng tắp. Môi gọi cảm, cảm nam tính, cổ thon dài nổi lên yết hầu; áo sơ mi cời hai cúc trên, sau đó tới vùng bụng bằng phẳng rắn chắc. Vừa nãy lúc cô cọ đầu vào ấy, dường như anh có cơ bụng, phải không?

Không ngờ bác sĩ Giang thường xuyên ngồi trực ở phòng, thể nhưng vẫn chưa quên vận động. Nghĩ tới đó, mặt Trần Tổng Mạn có chút ửng lên.

“Em nghĩ cái gì?” Giọng nói chế nhạo của Giang Hành từ trên cao truyền xuống. “Anh thấy em nhìn lên anh.”

Trần Tổng Mạn bị bắt quả tang, không những không thấy xấu hổ mà còn kiêu ngạo hát hăm: “Hừ, cái gì gọi là nhìn lên? Bà đây chính là nhìn trực diện công khai!”

Giang Hành nghe xong có phần dăm chiêu gật đầu, sau đó tầm mắt chuyển qua bàn tay đang nắm bàn tay: “Giống vậy?” Anh đem tay cô hươ giữa không trung.

Trần Tổng Mạn đỏ mặt như quả cà chua, anh cũng thật... kỳ quái quá mức rồi. Nhưng cô cũng bắt kịp tiết tấu của anh, hươ càng nhanh hơn.

Đến phòng trực ban, Trương Tiểu Hồng bèn nhường lại bầu không khí tình nhân cho đôi bạn trẻ. Không đợi hai người nói năng liền tự giác ra phòng chờ, còn tốt bụng đem cửa đóng lại luôn.

Anh đỗ xe lén ở mặt tường, trước ánh mắt nghi hoặc của cô, Giang Hành ấn vài chữ số vào mặt mã trên tường, nháy mắt bức tường đã mở ra một cánh cửa. Trần Tổng Mạn nghiêng đầu dò xét, nhưng không đợi cô thấy rõ ràng, đã bị Giang Hành đẩy xe vào trong.

Cái phòng trực thoát trông không quá rộng rãi này, thế mà bên trong lại có một gian khác. Trần Tổng Mạn ngồi trong gian phòng nhỏ kia, ngắm nhìn xung quanh một chút.

Gian phòng tuy rằng có vị trí thần bí, nhưng cách bày trí lại vô cùng đơn giản. Lò vi sóng, một bình nước, một giường đơn, còn có một ngăn tủ giống hệt ngăn ở ngoài phòng trực, bên trong cũng bày đầy lọ lọ chai chai.

“Là phòng nghỉ à anh?” Trần Tổng Mạn thắc mắc.

Giang Hành đưa cho cô một cốc nước, gật đầu: “Ừm, xem là vậy. Bình thường là phòng nghỉ, lúc có biến thì làm chỗ lánh nạn.”

Gặp chuyện không hay? Trần Tổng Mạn nghĩ nghĩ, một là bệnh nhân không khống chế được cảm xúc, hai là người nhà bệnh nhân không khống chế được cảm xúc, vậy thôi.

Cơ mà...

Trần Tổng Mạn tỏ ra giận dữ: “Anh quen em lâu như thế, vậy mà em còn không biết nơi đây có cái phòng này. Nói, có phải anh dùng để nuôi tiểu y tá hay không?”

Giang Hành vuốt ve gương mặt mềm mại của cô: “Anh dùng để nuôi em.”

Bàn tay anh rời khỏi mặt cô, trước khi rời còn nhẹ nhàng xoa một chút. Da thịt ấm áp khiến lòng anh thấy vui mừng, tuy nhiên Giang Hành vẫn có chừng mực, việc chính vẫn quan trọng hơn.

Anh đứng dậy, đi tới ngăn tủ kia, lấy ra một quyển bệnh án thật dày. Rồi anh quay lưng ngồi xuống giường, đặt bệnh án ở trên đầu gối.

Trần Tổng Mạn rướn cổ muốn nhìn thấy nội dung là gì. Anh liếc cô một cái, mở ra trang đầu tiên — bên trong là một nữ sinh ngây ngô kẹp tóc mái.

“Trời ạ, sao anh lại có ảnh chụp này!” Trần Tổng Mạn kinh ngạc tròn tròn đôi con ngươi, vuron ngón tay run rẩy chỉ ngay quyển bệnh án. “Đừng bảo là bệnh án của em.”

“Nó đó.” Giang Hành cho cô một câu trả lời khẳng định.

“A...” Trần Tổng Mạn phát ra âm thanh kỳ quái. “Làm sao lại có thể...”

Giang Hành lật thêm một trang, sau đó lật qua từng trang từng trang một, một bên vừa nhìn cô, một bên vừa giải thích: “Lúc anh không có ở đây, anh đã nhờ Hoàng Nhạc sửa lại bệnh án cho em. Bao gồm các đợt kiểm tra sức khỏe trong các hạng mục chỉ tiêu và diễn biến tâm lý. Diễn biến phát triển không ít, anh đều nhờ hần ghi hết vào đây.”

Giang Hành lấy trong túi ra một đèn pin nhỏ, hướng về Trần Tổng Mạn ngoắc ngoắc tay, biểu cảm đầy vẻ nghiêm nghị.

“Em lại đây.”

Trần Tổng Mạn nghe lời lẩn xe qua phía anh, đầu gối chạm nhẹ gối Giang Hành.

Giang Hành lật lật mí mắt của Trần Tổng Mạn, quan sát ánh mắt của cô. Vừa nhìn đã thấy trông trắng nổi lên những tơ máu li ti khiến anh bất giác nhíu mày một chút. Trần Tổng Mạn không rõ chuyện gì, hỏi hớp theo anh.

“Đêm ngủ không ngon?” Anh nâng chiếc cầm thanh tú kia, ngón đèn chiếu trên lưỡi cô, xem trái xem phải.

Trần Tổng Mạn bị nâng cằm, gương môi, âm thanh cũng mơ hồ không rõ: “Thời gian đầu ngủ không ngon lắm, nhưng sau này...” Cô đột nhiên nhận ra mình nói hớ cái gì, bèn ngậm miệng.

“A!” Trần Tổng Mạn cắn phải chiếc đèn pin nhỏ bé đang soi trong miệng nghe một tiếng thật kêu. Cô ôm miệng, suýt thì rơi nước mắt. Cô đưa tay kéo tay Giang Hành ra xa, nghẹn họng nói: “Anh cố ý phải không!”

Giang Hành xoa xoa quai hàm của cô, trên mặt hiện lên biểu cảm đầy bất đắc dĩ. “Đừng ép anh khi trở về, chuyện đầu tiên là khinh bỉ em.”

Trần Tổng Mạn đưa tay chặn mỏm, tay còn lại đánh lên ‘chát’ cánh tay anh, vừa đánh vừa lăm nhăm: “Anh rảnh rồi như vậy!”

“Vừa về đã muốn kiểm tra này kiểm tra kia!” Lại một cái ‘chát’ vang lên.

“Trong mắt trần đầy sự khinh bỉ nữa!” – “Chát!”

“Hửm?” Giang Hành nhìn cô, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay mảnh khảnh ấy, đôi con ngươi thoáng qua ý cười. “Em trách anh sao?”

Giang Hành cố ý ngân dài âm cuối, tiếp theo thừa dịp Trần Tổng Mạn còn chưa hiểu gì, liền nghiêng đầu hôn lên đôi môi cô.

Lúc rời khỏi bờ môi mềm mại, anh còn trêu tức nói: “Ý em là vậy phải không?”

Trần Tổng Mạn xấu hổ: “Là anh...”

Lời chưa kịp nói xong, môi đã bị Giang Hành chặn kín.

Một tháng không gặp, nào có việc hai người chỉ ngồi tám nhăm vài câu là xong! Giờ phút này anh chủ động hôn cô, Trần Tổng Mạn cũng gạt đi sự dè

đặt bàn đầu, cô rướn người vòng lấy cổ anh, vurun đầu lưỡi treu chọc Giang Hành.

Đang lúc say mê như thế, khoảng cách giữa cô và Giang Hành đột nhiên bị kéo giãn ra.

“??” Trần Tổng Mạn khó hiểu nhìn Giang Hành, trước mắt như dâng lên một tầng hơi nước, bên trong đầy mắt phản chiếu bóng hình anh.

Giang Hành vurun tay ôm lấy eo cô, dùng sức bế cô từ xe lăn, đặt cô ngồi lên đùi mình. Đồng thời giờ chân đá chiếc xe lăn bay vào góc tường một phát. Anh cẩn thận đem chân bó thạch cao của cô gác lên đệm, sau đó một tay giữ lấy gáy cô, hôn thật sâu.

Đầu lưỡi anh hung hăng lướt qua chỗ vừa bị đèn pin ấn xuống, rồi lại đùa nghịch với cô, còn không khách sáo mà mút mạnh. Nhất thời, phòng nghỉ chỉ còn tiếng thờ dộc của hai người đan xen những âm thanh mờ ám.

Tóc dài nương theo mặt roi tán loạn, phớt qua gò má Giang Hành khiến lòng anh đều nhộn nhạo. Tay cô luồn sâu vào tóc anh, khẽ siết. Tay nọ đặt trên vai anh, dùng sức bắm lấy làm điểm tựa để trao anh nụ hôn mãnh liệt, nồng nàn.

Vài ngày nay sợ hãi không chia sẻ với người khác, tổn thương, chua xót, còn có mong nhớ không ngừng, tất cả đều lặng lẽ tuôn ra.

Trong nụ hôn này.

Cô cảm nhận được lời lẽ chân thật của anh và hơi thở dồn dập ấy, cô liều mạng chiếm lấy sự ấm áp của cơ thể anh. Chỉ thông qua cách này, cô mới có thể xác nhận rằng — bác sĩ Giang của cô, đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 60

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trần Tổng Mạn cũng không nhận ra rằng, nụ hôn này là một mồi lửa.

Hơi thở của anh phả trên môi cô, mang theo chút dịu dàng nóng bỏng, chớp mũi chạm vào gò má trắng trẻo của cô, lại lướt qua cằm, đến đâu đều hôn đến đấy một chút. Sau đó, anh hôn nhẹ lên môi cô, tiếp tục chuyển xuống phía dưới, dừng lại ngay căn cổ Trần Tổng Mạn.

Dường như Giang Hành vẫn chưa thỏa mãn một nụ hôn.

Cô gái nhỏ trước mắt toát nên mùi hương tựa mê tình, hiện giờ Giang Hành chỉ cảm thấy lý trí mình đều tan rã, ngoài miệng từ khẽ hôn đã biến chuyển thành cắn mút. (///v///)

Răng anh khẽ cắn vào cổ người con gái mà mình yêu nhất, rồi lại nhẹ nhàng áp mặt lên, lắng nghe mạch máu chuyển động.

Thật hay, em của anh vẫn còn sống.

Giờ này phút này, trong lòng anh dâng lên một niềm cảm tạ vận mệnh đã giữ cô lại bên anh. Nghĩ đến đây, nụ hôn kia lại càng thêm kịch liệt. Tựa như Giang Hành không thể khống chế được ham muốn của mình, anh mút trên xương quai xanh của cô và để lại một dấu hôn thật đậm. Chỉ có bằng cách này mới cảm tạ vận mệnh vĩ đại của cô. Càng nghĩ càng thấy đúng, Giang Hành mút càng mạnh hơn, nụ hôn như mưa ào ào rơi xuống.

Làn da hơi đau khiến Trần Tổng Mạn giật mình, từ trong ý loạn tình mê hé mắt ra cô mới ý thức được hiện tại mình đang ở trong hoàn cảnh ‘nguy hiểm’ dường nào. Cô được Giang Hành ôm vào trong ngực, chân bó thạch cao nhấp nhô giữa không trung. Đầu anh gối lên gáy cô, môi tham lam mút từng đầu trên da thịt trắng nõn, áo cũng bị cởi hai cúc, lộ ra bờ ngực xinh đẹp.

Bàn tay của anh siết chặt eo cô, tay kia luồn vào đồ bệnh nhân rộng rãi, xuyên qua áo len, từng chút từng chút di chuyển lên trên. Tay anh đặt trên khuôn ngực phập phồng ấy.

Hơi ấm từ bàn tay không phải là hơi ấm bình thường, ngược lại cuộn cuộn trào dâng nóng bỏng. Trần Tổng Mạn đảo mắt, không biết nên nhìn về nơi đâu, rốt cuộc thông suốt thì đã thấy đôi tay mình vòng lấy cô Giang Hành, quán quít.

Hai cái tên phân đồ!

Trần Tổng Mạn nhìn chăm chăm tay cô, thật muốn đào một lỗ chui xuống đất. cô đang xấu hổ, còn Giang Hành thì vẫn mê đắm ngấm cô. Anh quan sát phản ứng của Trần Tổng Mạn, thấy cô thẹn thùng không biết nhìn về hướng nào, anh liền cong môi cười một tiếng. Thế nhưng, động tác vẫn không dừng lại. Vốn dĩ chỉ phù lên thôi, bây giờ đã thành nhẹ nhàng xoa nắn.

Vừa vuốt ve treu chọc, anh vừa nhìn chăm chăm nét mặt của cô.

Trần Tổng Mạn vừa ngẩng đầu lên đã thấy trong đôi con ngươi sâu thẳm kia phản chiếu hình bóng của mình, mà đáy mắt anh, lại tràn đầy tình dục. Cô lại ngoảnh đi chỗ khác, tuy rằng không còn nhìn nhau nhưng tiếng nói của cơ thể vẫn luôn thành thật hơn bao giờ hết.

Trần Tổng Mạn thăm nghĩ lúc này bị anh hôn đến ngốc rồi nên lúc này mới không đẩy anh ra.

Việc cô ngằm cho phép, nó giống như một mồi lửa nhỏ, đem men tình trong anh châm đốt bùng bùng.

Không đợi Trần Tổng Mạn kịp phản ứng, cả người cô đã bị anh áp về sau. Cô nằm trên giường, hai chân bị đầu gối anh chen vào, tách ra. Giang Hành cẩn thận tránh đi chỗ bị thương, hai tay chống bên eo Trần Tổng Mạn, từ trên cao nhìn xuống, che khuất ánh sáng hơn phân nửa.

Tóc dài tán loạn trên gối, cúc áo bị anh triệt để mở ra, áo len cũng xóc lên nửa người, lộ ra một vòng eo thon mềm trắng nõn.

Đẹp như một kỳ quan.

Kể cả người có tự chủ tốt như Giang Hành, bấy giờ cũng thêm khát như sói đói. Không, bác sĩ Giang của chúng ta quả thật là sói đói, hơn nữa là một con sói ngoài ba mươi năm mà chưa từng ăn thịt cừu.

Bị ánh mắt cuồng nhiệt ấy nhìn vào, Trần Tổng Mạn cảm thấy hồi hộp, ngay cả ngón chân cũng run lên.

Vừa rồi kịch liệt hôn môi, hiện môi cô vẫn còn sưng đỏ ướt át. Hình ảnh này lọt vào mắt Giang Hành, chẳng khác nào cô đang mời gọi ‘đến đây hôn chết em đi’. Cô rõ ràng đang dụ dỗ anh.

Món ngon trước mặt, đương nhiên bác sĩ Giang sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, anh không chút do dự, lại cúi xuống hôn.

Đồng thời, hai tay cũng không yên vị.

Lúc mút môi cô, trong lòng Giang Hành âm thầm tính toán. Đồ bệnh nhân thùng thành còi bỏ nút thắt, còi, quăng sang một bên.

Áo lông xóc lên đến ngực.

Áo ngực... ừm, Giang Hành dừng tay một chút, ngón tay thon gầy dịu ngọt vuốt ve. Áo ngực thể thao tuy rằng nhìn vào hết muốn còi, nhưng hiện tại con khát tình lên cao đến dường này, cho dù Trần Tổng Mạn có mặc áo của bà ngoại của bà cố ngoại thì Giang Hành vẫn cảm thấy quyến rũ nhất là cô.

Khêu gọi đòi mạng.

Anh chạm vào nơi đầy đặn yêu kiều, sờ một chút, nắn một chút, khiến cho Trần Tổng Mạn rên lên hai tiếng khe khẽ. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, ánh mắt càng thêm mờ mịt.

Sau đó, Giang Hành không do dự, môi anh rời khỏi môi cô, đầu hạ thấp, chôn vào khuôn ngực xinh đẹp kia.

“Anh muốn làm vậy lâu rồi...” Chóp mũi anh khẽ chạm làn da tinh tế ấy, đột nhiên cất lời bộc bạch.

Trần Tổng Mạn khẽ hé mắt ra, vươn một bàn tay luồn vào tóc anh, đầu óc nhất thời có hơi hỗn loạn.

Giang Hành hít sâu một hơi, chột hỏi: “Lúc đến đây em không được mặc áo lót, nhớ không?”

Trần Tổng Mạn ‘ừ’ một tiếng.

Giang Hành ngẩng đầu nhìn cô, cười quyến rũ: “Lần đầu gặp em mặc đồ bệnh nhân, đã muốn làm với em như vậy.” Nói xong, anh cúi đầu ngay ngực cô, cách áo lót, tại vị anh đào nho nhỏ, nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Cơ thể Trần Tổng Mạn như có một luồng điện chạy qua, ngón tay luồn trong tóc anh lại càng siết sâu thêm một chút, tay còn lại nắm chặt lấy drap giường, cảm giác tê dại trước ngực lan tỏa với những kích thích lạ lẫm.

Giang Hành vừa hôn da thịt cô, một bên vừa dờ tay xuống thân cô, đồng thời đầu gối nhẹ nhàng chạm vào giữa chân cô một chút.

“A!” Trần Tổng Mạn kêu khẽ một tiếng, âm thanh không giống giọng nói bình thường, mà đó chính là âm thanh đầy gợi cảm. Cô cũng cảm thấy mình ướt át hơn một chút, dường như cô đã chạm đến một cánh cửa mở ra thế giới mới, mà Giang Hành lại là người dẫn lối cô chạm vào.

Ngón tay anh trượt vào đai quần của cô, nhẹ vuốt. Từng là bác sĩ khoa giải phẫu nên anh cũng rất linh hoạt ở phương diện này, chẳng cần dùng sức cũng còi thút thút nơ con bướm bên hông, kéo xuống.

Tuy nhiên bác sĩ Giang cũng không nghĩ tới, vài giây sau, anh đã gặp một lực cản lại.

Lực cản đó... là cái chân bó bột to đùng của cô. Vừa chạm tới vật này, động tác của bác sĩ Giang đột nhiên dừng lại.

Nói thật, thạch cao cũng chả lớn đâu, quần bệnh nhân rộng rãi thì tuột vèo là rơi xuống. Nhưng khó ở chỗ Giang Hành đang mất bình tĩnh rồi, cho nên đối mặt với nó, anh có thử kéo vài lần nhưng cũng chẳng thành công. (///v///)

Trần Tổng Mạn đang mơ màng, bởi vì Giang Hành ngừng lại nên cũng chậm rãi chống tay ngồi lên. Thấy anh luống cuống với vật cản ở chân cô, Trần Tổng Mạn không nhịn được mà cười to một tiếng.

Chính một điệu cười này đã khiến cô nhớ tới chuyện quan trọng mà cô vừa quên.

“Chờ đã.”

Giang Hành hít sâu một hơi. Rốt cuộc khi đã thuận lợi đem quần cô cởi xuống thì lại nghe giọng cô cắt ngang. Anh bất mãn ngẩng đầu, nhìn cô gái nhỏ trước mắt đã bình thường trở lại.

Nhưng bác sĩ Giang của chúng ta đâu dư hơi quản nhiều như vậy.

Anh ngay cả quần cô cũng đã cởi, vậy câu ‘đội đã’ là có ý gì?

Anh đồng ý, nhưng người anh em đã cứng lên của anh cũng không đồng ý đâu.

Huống chi Trần Tổng Mạn lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, ngồi trước mặt anh. Tuy rằng cô đem áo khoác phủ lên nửa người, nhưng quần lót bên trong anh vẫn nhìn thấy được.

Anh lại hít sâu một hơi, chuẩn bị đè lấy cô gái nhỏ không biết nghe lời thì...

“Cậu em, cậu em!” Trần Tổng Mạn hô to một tiếng khiến anh hoảng thêm lần nữa.

Anh ngẩng đầu bất mãn tập hai.

“Tốt nhất là em cho anh một cái nguyên do hợp lý.” Giang Hành nghiêng răng gặm từng chữ một. “Không thì một lát xem anh trừng phạt em như thế nào.”

Da đầu Trần Tổng Mạn run run, nhưng cô thực sự rất nóng lòng muốn nói chuyện này. Vừa rồi định nói, cơ mà anh bị anh tán công dồn dập làm cho quên mất mình muốn nói gì.

“Em vừa gặp cậu em, ông ấy nói...” Trần Tổng Mạn thờ nhẹ, biểu cảm đầy nghiêm túc. “Ông ấy nói Giang Uyển Chi giết mẹ em.”

“Sao?” Giang Hành nhíu mày. “Em chắc chắn ý cậu em là như vậy? Nguyên văn là gì?”

Trần Tổng Mạn suy nghĩ: “Lúc đó cậu em bảo, ‘mụ đàn bà kia giết Chúc Thanh’.”

Giang Hành nghi vấn: “Tại sao em biết, ‘mụ đàn bà kia’ là ám chỉ Giang Uyển Chi?”

“Trước đó em cùng cậu em trò chuyện, đương nhiên, đều là em nói. Nhưng khi em nhắc tới tên bà ta, em dùng ‘mụ đàn bà kia’ để thay vào. Cho nên theo em...” Trần Tổng Mạn nhìn về phía Giang Hành. “Anh giúp em phân tích, có phải lời cậu em nói là chính xác?”

Giang Hành im lặng nửa ngày, rồi lắc đầu đáp: “Anh không ở hiện trường nên cũng không rõ tình huống, điều này khó mà phân tích được ý tứ đúng sai. Qua lời em kể thì cậu em đã tỉnh táo rồi?”

Trần Tổng Mạn gật đầu: “Ít nhất em tin là như vậy. Trước khi nói câu ấy, cậu đã lau nước mắt cho em. Hơn nữa trong quá trình trao đổi, em chú ý đến ánh mắt của ông. Ánh mắt trong veo, giống như người bình thường.”

“Nếu anh nghe thêm một lần, nói không chừng sẽ phân biệt được đâu là thật giả.”

Điều này làm khó Trần Tổng Mạn, cô dùng vẻ mặt đau khổ nói: “Sau đó em cũng thử hỏi ông ấy vài câu, nhưng sau khi nói xong câu nọ, cậu em chỉ lặng lẽ ngồi, không quan tâm em nữa.”

Vừa dứt lời, cô thấy khóe môi anh gợi lên nét tươi cười.

Trần Tổng Mạn vươn tay đánh anh một cái: “Anh cười gì hả?” Cô bĩu bĩu môi.

“Lần này trở về anh cũng có một tin tốt muốn nói cho em, có liên quan đến cậu em.” Giang Hành dùng ánh mắt bí hiểm nhìn Trần Tổng Mạn. “Anh đi học chương trình của giáo sư kia, anh có cùng ông ta trao đổi vài việc, rồi ông ta quyết định muốn đến Trung Quốc một lần.”

Giang Hành quan sát biểu cảm kích động của cô, thân nhiên nói: “Anh tin rằng, ông ta có khả năng giúp cho cậu em lần nữa mở miệng lặp lại câu nói ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 61

Nhà tâm lý học nổi tiếng, đồng thời cũng là bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng trong giới y khoa, nguyên giáo sư bác sĩ Pixar sẽ đến Trung Quốc thế mà lại lựa chọn thành phố T, điều này khiến giới y khoa của thành phố T dâng lên một cơn sốt dư luận sôi nổi.

Thậm chí bác sĩ phẫu thuật của Trần Tổng Mạn cũng gấp gấp dành ra một buổi sáng để tới gặp cô làm kiểm tra, còn luôn hỏi khéo cô về lịch trình của giáo sư Pixar.

“Không phải chứ?” Trần Tổng Mạn lộ ra nét mặt không vui. “Người ta là ngôi sao sáng trên bầu trời tâm thần học, chú là bác sĩ chỉnh hình lại muốn đi nhập hội làm gì?”

Vừa mới nói xong thạch cao trên chân cô, bác sĩ Vương liếc cô một ánh nhìn thật bén, giống như cô vừa nói ra cái gì đại nghịch bất đạo lắm không bằng.

“Cháu thì biết khi mốc. Y học là không giới hạn. Cho dù ông ta có là ngôi sao sáng thì cũng vậy thôi, chú đi theo học hỏi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

Bác sĩ Vương cũng không ngẩng đầu lên.

Trần Tổng Mạn dẫu môi: “Cháu bảo chứ bác sĩ Vương, chú cũng lớn tuổi, chẳng lẽ cháu lại không giúp đỡ người già.”

Cô lấy điện thoại ra, nhẹ nhàng lướt vài cái: “Này chú xem đi...” Cô kéo kéo tin nhắn. “Hình như bốn ngày sau giáo sư Pixar đến thành phố T, buổi chiều sẽ làm một buổi meeting thật hoành tráng, ngày thứ năm sẽ ghé đến bệnh viện chúng ta.”

Nét mặt già nua của bác sĩ Vương đã tươi cười sáng lạn thành hoa cúc: “Quả nhiên là Mạn Mạn tốt của chú.” Ông ấy vỗ vỗ bả vai Trần Tổng Mạn, “lần này chú sẽ bó thạch cao cho cháu đẹp xuất sắc luôn.”

Trần Tổng Mạn cười cười: “Ha ha, chú vui là được.”

“À phải rồi.” Bác sĩ Vương tỏ ra thuận miệng hỏi, “sao thạch cao của cháu bị lỏng? Chú bó bột rõ ràng rất chắc tay, dù để ba tháng cũng không ăn thua gì.”

Biểu cảm Trần Tổng Mạn có chút mất tự nhiên: “Là do cháu không cẩn thận...”

“Té ngã đúng không?” Lão Vương vẫn không thay đổi phong cách nói năng hài hước.

Trong đầu Trần Tổng Mạn nháy mắt hồi tưởng lại ngày hôm đó mình bị Giang Hành áp đảo trên giường, trước lúc anh đi còn giờ trò ác độc, cầm quần cô quăng đến xe lăn ở góc tường, làm hại cô phải chật vật đi tới nhật lên. Mà nhật lên cũng không thể tự mặc vào, hết cách, cô đành cầu cứu Giang Hành lần nữa. Sau đó, đương nhiên sau đó cũng vậy.

Tóm lại gương mặt đỏ ửng của cô bây giờ so với hôm đó cũng chẳng khác là bao.

Cô cầm lấy remote mở TV, mở bữa một kênh tin tức. Gần đây thành phố T đang bị bủa vây bởi những bản tin đầu sóng ngọn gió. Hiện đang có cuộc can quét tham nhũng của chính phủ, thành phố T lại là thành phố có nhiều viên chức cấp cao tham nhũng hối lộ, vì thế ở thời điểm nhạy cảm này, bao nhiêu con mắt đều nhìn chăm chú vào thành phố T.

Nghe đồn tin này lộ ra là do một tài khoản nặc danh phanh phui trên diễn đàn, bài viết chỉ ra những điểm xấu của thành phố T trong vòng mười năm qua, còn phân tích tình huống lý lẽ rõ ràng.

Trần Tổng Mạn cũng xem qua bài viết kia, bao nhiêu phần thực bao nhiêu phần giả cô nhìn không ra, nhưng chắc chắn là có hư cấu, phóng đại vài phần. Giọng văn như đang viết tiểu thuyết hắc bang, nói thật, nếu không phải lấy thành phố T làm bối cảnh thì bài viết này là một câu chuyện không tởi đâu.

Cho nên gần đây thành phố T có tin gì nóng hổi thì đều được chạy hàng chữ nhỏ bên dưới mỗi kênh.

Vừa khéo cô đọc được một nguồn tin mới, phó kiểm sát Dương Trường thuộc viện kiểm sát nhân dân thành phố T tạm thời bị nội bộ cách chức điều tra.

Lúc trước, Trần Tổng Mạn nhận án tử ở tòa án nhân dân ở thành phố T là do vị này chủ trì. Nếu cô nhớ không lầm thì ông ta chính là người giám sát toàn bộ quá trình xét xử của cô.

Tuy rằng cô đã quên bộ dạng của ông ta, nhưng tên của những ai tham gia trong phiên xét xử này cô đều ghi nhớ kỹ. Vì trong lòng luôn nung nấu ý định trả thù nên Trần Tổng Mạn nhớ đặc biệt lâu. Hiện tại cảm xúc muốn ‘báo thù’ đã sớm bị cô gạt sang một bên, nhưng ấn tượng vẫn còn sâu sắc

Ai ngờ mới có nửa năm ngắn ngủi, một vị phó kiểm sát oai nghiêm như vậy đã vứt bỏ sự nghiệp của mình.

“Chắc chắc...” Lão Vương vừa xem tin vừa nói. “Nội bộ điều tra là đồng nghĩa định tội rồi, thật đáng tiếc.”

“Nếu ông ta không làm thì ai dám định tội cho?” Trần Tổng Mạn thần nhiên nói.

Lão Vương gật gật đầu: “Có lý.” Dứt câu, ông đưa tay vỗ vỗ hai phát lên thạch cao, “giời giời.” Sau đó đem dụng cụ y tế của mình xếp vào trong hộp, giờ tay hươ hươ. Một cô gái trẻ từ cửa bước vào, thuận thực đem hộp dụng cụ đeo trên lưng.

“Còn có nữ thư ký nữa cơ?” Trần Tổng Mạn trêu ghẹo hỏi.

“Bậy rồi.” Lão vương vỗ cánh tay cô gái nhỏ. “Đây là con gái rượu của chú, cũng học y khoa, giờ đang theo chú đi thực tập.”

“Nói không phải khoe chó con chú học được học bổng đấy, chú phải vất vả lắm mới giành được nó từ tay ông giáo sư kia.”

Trần Tổng Mạn thức thối nhìn về cô gái kia giờ ngón cái: “Chị rất lợi hại!” Một phen khích lệ thật lòng, điều này khiến cô gái nhỏ hơn Trần Tổng Mạn vài tuổi kia mặt mày bỗng chốc đỏ ửng lên.

Lão Vương cũng vui vẻ không kém.

Trần Tổng Mạn thu hết vào tầm mắt, đáy lòng bỗng dâng lên một nét u sầu.

Không biết khi xưa với thành tích học tập bình thường của cô, có làm cha cô cảm thấy tự hào không?

Đặt lên bàn cân, vẫn là bộ dáng xinh đẹp biết múa của Trần Phình Đình khiến ông tự hào một điểm. Dù sao Trần Phình Đình nhìn qua vẫn có cốt cách của một tiểu thư nhà giàu hơn là cô.

Lúc tiền lão Vương và ái nữ của ông rời khỏi, Trần Tổng Mạn lại ngồi xem TV một mình. Kỳ thực một chút cũng không xem nổi. Cô chỉ ngồi ngẩn người mà thôi, hơn nữa ngồi ngẩn người rất chuyên sâu, đến khi August đi vào ngồi cạnh cô cũng không hề hay biết.

Vừa nhận ra sự tồn tại của August, Trần Tổng Mạn không tránh khỏi giật mình.

Đó không phải vì hắn đột nhiên xuất hiện, mà là...

“Tóc của anh sao vậy???” Trần Tổng Mạn nhìn quả đầu húi cua của tên đàn ông mặt lạnh kia, cảm thấy mình đang đối diện với ‘người ấy’. “Scow Field?” [Chú thích: Nam chính phim Vượt Ngục]

Sắc mặt August không khá hơn là bao nhiêu, trong đáy mắt tràn đầy bất mãn: “Đại ca làm thế.” Hắn liếc mắt quan sát cô, không nói gì nữa.

Trần Tổng Mạn tự mình suy đoán, đại ca giấu mặt trước kia của hắn là Lưu Thanh, mà sau khi Lưu Thanh chết, August cũng được lên chức rồi. Hắn không nói, Trần Tổng Mạn có thể lý giải, thật ra cô cũng không phải rất muốn biết.

Những vết thương mà Lưu Thanh gây ra cho cô còn chưa lành, Trần Tổng Mạn cũng không phải kẻ vì thương tích lành mà quên kẻ làm đau. August giữ im lặng, chỉ ngồi cạnh cô cùng cô xem tin tức. Lúc này, Trần Tổng Mạn luôn trộm ngắm hắn ta. Nhìn một cái, liếc một cái. Cuối cùng không kìm được mà kêu: “Này August.”

“Sao?” Hắn quay đầu nhìn Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn vươn móng vuốt tới gần August: “Tôi có thể sờ tóc của anh không?” Sau đó không đợi August gật đầu, cô bèn đem tay mình đặt trên mái tóc húi cua, cảm nhận những sợi tóc ngắn cùn đâm trong lòng bàn tay mình, ngứa ngứa.

“Ha ha ha!” Thấy Trần Tổng Mạn vui sướng như vậy, August muốn nói gì đó lại thôi.

Cô nhìn về phía hắn, trêu đùa: “Anh nói xem, nếu chị Cora và anh Abel biết anh đem tóc bọn họ cắt thành như thế, có phải họ sẽ rất tức giận không?” Trần Tổng Mạn vô tư hỏi, không chú ý đáy mắt của August lạnh băng một mảnh.

“Đặc biệt là Abel, màu tóc hồng là do anh ấy nhuộm, anh ấy biết tin này chưa?” Trần Tổng Mạn quan sát hắn, lại bị đôi con ngươi nghiêm trọng của hắn dọa cho giật mình.

“Amanda, nếu tôi nói...” August khó tránh khỏi một tia do dự. “Giả như, giữa tôi và Abel chỉ có thể giữ lại một, cô sẽ chọn Abel, hay chọn tôi?”

August rất ít khi hỏi những vấn đề này.

Nhưng hắn cũng không biết làm sao, vẫn mở miệng hỏi. Tuy rằng đáp án của cô đối với hắn không có ảnh hưởng, nhưng hắn vẫn muốn biết đáp án kia.

Trần Tổng Mạn nghe xong im lặng. Cô đã đoán ra ý tứ của hắn, nét mặt có phần đắm chiêu: “Ý anh là... Abel đã...” Cô không đành lòng nói hết câu.

August gật đầu.

Bệnh hắn không thể kéo dài, đa nhân cách là thật, không uống thuốc cũng là quyết định của hắn. Vốn định không chữa khỏi bệnh, nhưng càng lâu dài càng nhận ra, hắn không còn khả năng hoán đổi với Abel. Hắn từng hỏi qua bác sĩ cố vấn, loại tình huống này chỉ có duy nhất một khả năng, bệnh của hắn đang dần thuyên giảm – dấu hiệu chính là: Abel biến mất.

Trần Tổng Mạn nửa ngày không cảm thấy bình thường.

Bệnh tình Augustus chuyển biến tốt, hẳn là cô nên cảm thấy vui vẻ. Nhưng cứ nghĩ đến kết quả Abel phải biến mất để giảm bệnh, cô đột nhiên buồn. Chuyện này đôi khi quá sức chịu đựng với cô.

Kỳ thật Abel là người bạn đầu tiên mà cô có được từ lúc vào bệnh viện tâm thần. Cô vĩnh viễn không quên chiều hôm đó, cô luống cuống tay chân đứng ở phòng bệnh trống hoác, bỗng một người đàn ông mái tóc hồng mang theo cây thánh giá bước vào tựa cửa, nhếch miệng cười chào cô.

“Hi, gái đẹp.”

“Vừa đến phải không em?”

“Tự giới thiệu bản thân nha, anh tên Abel, gọi là Abel.”

“Augustus lười ăn cơm, cho nên lúc ăn cơm đều là anh ăn đó.”

“Mới sáng mà thần thái tốt quá nè.”

Người ấy khi mỉm cười luôn mang theo ánh nắng mặt trời, khi ăn sẽ ăn như nhin đói lâu lắm. Hơn nữa người ấy thường đứng dưới ban mai, cầm thánh giá cầu nguyện. Người mà thích xem Hoàn Châu công chúa, chẳng lẽ cứ tan biến như vậy ư?

Mũi Trần Tổng Mạn đột nhiên chua xót.

“Không thể... nói từ biệt với anh Abel sao?” Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng hỏi. Lúc vừa hỏi xong, cô mới ý thức được câu hỏi của mình có bao nhiêu ngu ngốc. Nhưng cô sẽ không dễ dàng tắt hi vọng.

Quả nhiên, Augustus bắt lực lắc đầu.

Trần Tổng Mạn không kìm được, nước mắt tuôn rơi.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Abel tiểu thiên sứ của chúng ta ra đi rồi.

Đại gia có thể nhìn ra, từ sau khi Abel trở thành bạn với Mạn Mạn, thiết tình Augustus cũng theo thời gian mà tính tình có biến chuyển tốt hơn, phương diện này đều là công lao của Abel.

Abel vốn là nhân cách chính, nhưng bệnh ngày càng nặng khiến cho thân thể bị Augustus chiếm cứ, làm cho nhân cách chủ bị kiềm hãm, số lần xuất hiện cũng ngày càng ít đi. Nhưng mặc kệ thế nào, mỗi lần hắn xuất hiện đối với Mạn Mạn mà nói, đều là ánh mặt trời mùa đông.

Hắn thích tóc hồng, hay cười, lại thích xem Hoàn Châu công chúa. Hắn giống như một chàng trai nhà bên, dù rằng ở bệnh viện tâm thần nhưng cũng hoạt bát, vui vẻ. Tuy nhiên sau đó, hắn bị Augustus chiếm đoạt thân thể, hơn nữa vì bệnh tình trở nên tốt hơn nên sinh ra nhân cách thứ hai hoàn chỉnh, cuối cùng tan biến.

Cho dù hắn không còn dùng thân phận Abel xuất hiện nữa, nhưng tui tin hắn vẫn sẽ thích xem Ngũ A Ca, thích cười, thích tâm sự cùng Trần Tổng Mạn.

Tui sẽ viết ngoại truyện cho Abel, đại gia đừng

quên hắn sớm nha. Còn Augustus hả? Về sau Augustus phải dựa vào vận may của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 62

Sau lần biết Abel đi xa, tâm trạng Trần Tổng Mạn luôn sa sút. Liên tục mấy buổi tối Trương Tiểu Hồng đem cơm tới, chị đều trông thấy cô ngồi bó gối xem phim Tiểu Yến Tử, vừa lẳng lặng xem, vừa lẳng lặng rơi nước mắt.

Trương Tiểu Hồng cũng không biết nên làm gì bây giờ, vốn muốn gọi Giang Hành sang, nhưng lại bị Trần Tổng Mạn ngăn cản. Cô nói, cô muốn yên lặng một lát.

Dù sau từ lúc cha cô từ trần, Abel vẫn là người bạn đầu tiên của cô. Trần Tổng Mạn cần một khoảng thời gian để thấu đáo suy nghĩ của chính mình. Chẳng qua hiện tại, cô đang xem xét một số việc.

Chiều hôm đó lão Vương lúc thay thạch cao cho cô, cô đột nhiên nhận ra rằng, mình phải đẩy nhanh tiến trình suy nghĩ, tìm cách giải quyết vấn đề mình đang gánh trên vai.

Nếu giáo sư Pixar thật sự có thể giúp bệnh tình cậu cô chuyển biến tốt, giúp cô hiểu rõ tường tận ẩn ý trong câu nói kia, như vậy cô sẽ vạch trần chân tướng cái chết của cha cô, một lần nữa quay về với cuộc sống bình thường.

Trần Tổng Mạn lo lắng trùng trùng nằm trên giường, nhìn bầu trời ngoài kia.

Nếu hiện tại có thể đi ra ngoài, như thế sẽ gây chú ý cho người dân ở thành phố T gần như triệt để. Lúc đó, cô sẽ đem chân tướng án mạng nói ra, như vậy dấu thể lực Giang Uyên Chi lớn mạnh cỡ nào cũng không ngăn cô được.

Giang Hành từng bảo, nếu giáo sư Pixar có khả năng chứng minh lời của cậu cô là sự thật, hẳn là tương lai sẽ mời ông ta làm bằng chứng trước tòa.

Mọi sự đã liệu, bây giờ chỉ chờ Pixar đến.

Hai ngày, chỉ còn lại hai ngày...

Trần Tổng Mạn ngã vào giường, chậm rãi nhắm mắt.

Không biết qua bao lâu, ngoài hành lang đột nhiên vang lên một ít âm thanh ồn ào, rối loạn. Trần Tổng Mạn trở người, nhú mày, trầm nghĩ không cần quan tâm. Nhưng ồn ào càng ngày càng lớn, ngay cả lưới sắt trước cửa phòng cô dường như bị ai đó mở từ bên ngoài.

Trần Tổng Mạn cả kinh, lập tức xoay người từ giường ngồi dậy. Ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt thất kinh của Trương Tiểu Hồng.

“Không xong rồi! Không xong rồi!” Trần Tổng Mạn đứng giữa phòng bệnh hốt hải nói.

“Mạn à, cậu em, cậu em đã...” Trương Tiểu Hồng cắn răng, la lớn. “Cậu em đã nhảy lầu.”

Trước là tiếng hét thất thanh của cô, sau là Trần Tổng Mạn từ trên giường ngã xuống xe lăn.

Mười phút sau, Trương Tiểu Hồng đẩy Trần Tổng Mạn bằng tốc độ nhanh nhất đi xuống lầu.

Bệnh viện cao nhất là ba tầng, sân thượng là tầng bốn, nếu không cẩn thận ngã xuống dưới – nặng nhất là liệt nửa người, ngã chết cũng có khả năng, nhưng không cao. Mà Chúc Thần xem ra không phải sợ ý trượt chân ngã, vốn dĩ ngay từ đầu y đã tâm niệm trong lòng, phải chết.

Cho nên lúc y nhảy lầu, đầu y tiếp đất trước. Tư thế như vậy, y qua đời, không còn gì bàn cãi.

Lúc Trần Tổng Mạn tới nơi, phía dưới đã bị nhân viên cứu hộ vây vòng, nhóm bệnh nhân đều bị ngăn cách bên ngoài, Trần Tổng Mạn cũng không ngoại lệ.

Hai hôm trước tuyết rơi dày ở thành phố T, tuyết vẫn chưa tan nốt, Trần Tổng Mạn liều mạng lần lần để bánh xe mong muốn tìm ra kẻ hờ, nhưng chỉ thấy dưới chân là máu đỏ loang trên tuyết trắng, ngày một nhiều. Cô càng thêm rối rắm, kiên quyết đâm sầm vào đám đông, nhưng một lần nữa bị lao công ngoại tăng và bảo vệ ngăn cản.

“Các người cho tôi vào đi! Bên trong là cậu tôi đấy!” Trần Tổng Mạn gào ầm ĩ, tóc tai tán loạn trên người, động tác cũng khó kiểm soát hơn.

“Em bình tĩnh đi!” Trương Tiểu Hồng nhanh chóng giữ lấy tay cô, trấn an. “Đầu tiên em đừng hoảng hốt, bác sĩ Giang ở đó, để chị bảo anh ta đưa em vào. Em chờ ở đây.”

Dứt câu, Trương Tiểu Hồng đem cô giao cho một nhân viên lao công, sau đó len theo kẽ hở đi vào.

Trần Tổng Mạn đành bất lực ngồi bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt nhìn dòng người di chuyển tới lui.

“Người chết là ai?” Trần Tổng Mạn tóm lấy tay áo của cô lao công, tựa hồ muốn nhổm dậy từ xe lăn, biểu cảm tràn đầy dữ tợn. “Là ai chết, chị mau nói với tôi!”

Lao công phát hoảng, không dám nói lời nào, chỉ biết cố gắng gạt tay của Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn bị đẩy trở về xe lăn, tay chân luống cuống nhìn đoàn người áo blouse trắng tới lui liên tục, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thế giới này sắp sụp đổ rồi.

Cô ôm đầu, lắc trong tuyệt vọng: “Không thể như vậy, không thể được! Cậu mình sẽ không tự sát, nhiều năm như vậy, cậu sẽ không, sẽ không!”

Tâm trí Trần Tổng Mạn chỉ còn một mảng hỗn độn, xung quanh là ai cô cũng không bận tâm. Cô hoảng loạn nhìn chăm chú về đám đông đằng ấy. Rốt cuộc, cô bị một tay bảo vệ mang xe cô đẩy ra ngoài. Trần Tổng Mạn ngã xuống, xe lăn cũng lật một bên, chỉ còn bánh xe chuyển động xoay thành vòng tròn.

“Anh làm gì hả?!”

Trương Tiểu Hồng thét ầm lên chạy đến, chị vừa trợn mắt với bảo vệ, sau đó bỏ nhào tới bên người cô, nâng đầu cô lên, sốt vó hỏi: “Sao em, sao em, có sao không em?”

Nhờ có tuyết phủ nên cô ngã cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là áo bông trên người đều ướt lạnh, gió rét lùa qua khiến cô như bị tảng băng khóa chặt cơ thể, lạnh tới nỗi không nói thành lời.

Trương Tiểu Hồng không phí thời gian với tay bảo vệ kia, chị đem xe lăn kéo lại, đặt cô ngồi yên vị trên xe. Tiếp theo chị cởi áo lông của cô để sang chỗ khác, vội vàng cởi áo blouse của mình khoác lên người cô. Làm xong hết thấy ở hiện trường, Giang Hành đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn về phía tay bảo vệ hàm hồ.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh so với gió rét còn băng giá gấp nhiều, ánh mắt ấy khiến y run lên vô cớ, biểu cảm ngông nghênh cũng cương cứng trên mặt.

“Mày đối xử với bệnh nhân thế à?” Chất giọng Giang Hành giống như đê nén con giận dữ tốt độ. “Mày có thấy bệnh nhân phải bó bột ở chân không?”

Bảo vệ phân bua đáp: “Là vì cô ta muốn xông vào...”

“Cho nên mày bèn đẩy ngã người ta, một-cô-gái-trẻ?” Giang Hành xoay người khoác áo thêm cho cô, bản thân anh chỉ mặc một áo sơ mi mỏng manh đứng trong ngày tuyết. Gió lạnh thổi phất phơ qua, Giang Hành lại nói. “Mày chả phải đàn ông đàn ang.”

Trong mắt anh chứa đầy khinh bỉ.

“Chuyện gì vậy?” Một người đàn ông trung niên đi ra từ trong đám người, bọn họ tự động xê dịch nhường lối cho y.

Mặt Trần Tổng Mạn cắt không còn giọt máu, lúc mọi người tản ra hai bên, cô thấy có kẻ nằm trên nền tuyết, đầu chúi xuống, trên đất toàn là máu tươi.

“Cậu à! Cậu!” Trần Tổng Mạn vừa hô to vừa kích động lẫn xe, không để ý vừa rồi mình đã ngã đầu đón thế nào. Chân cô muốn bước về phía trước nhưng đã bị Giang Hành đè lại bả vai.

“Anh để em đi xem, để em đi xem!” Trần Tổng Mạn giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiềm hãm của Giang Hành. Bấy giờ anh mới xoay người ngồi xổm trước mặt cô, bắt buộc người đối diện phải nhìn thẳng vào mắt mình, trầm giọng khuyên nhủ: “Chờ chút nữa. Chờ một chút anh với em cùng nhau vào đây, được không em?”

Anh kiên nhẫn hỏi Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi: “Vậy trước hết anh nói cho em biết, người chết có phải cậu em không?”

Giang Hành ngừng lại vài giây, Trần Tổng Mạn có cảm giác áp lực trên vai mình từ bàn tay anh tăng thêm vài phần.

Nháy mắt toàn thân cô bủn rủn, cô ngồi sững sờ ở xe lăn, đôi mắt vô hồn nhìn đăm đăm về phía trước. Đám người vừa tản ra nay đã đông như cũ, khiến cô không thể nhìn thấy được tình hình.

Người đàn ông từ giữa hiện trường đi ra cô đã từng gặp qua, quả thật chính là phó viện trưởng bệnh viện tâm thần. Giờ phút này biểu cảm trên mặt y thập phần nghiêm túc.

“Àm ĩ gì chứ? Hiện tại là hoàn cảnh nào mà cô cậu còn ồn ào, cô cậu muốn gọi truyền thông cả nước tới chiêm ngưỡng sao?” Y liếc mắt với tay bảo vệ kia, sau đó ánh mắt đứng yên trên người Giang Hành.

“Sao lại như thế?” Y mở miệng hỏi.

Giang Hành đứng lên, nhệch bàn tay Trần Tổng Mạn: “Cô ấy là bệnh nhân của tôi, cũng là cháu gái của Chúc Thần, cháu cảm thấy cô ấy có thể vào xem hiện trường với tư cách thân nhân của y.”

Phó viện trưởng quan sát cô, chân mày nhăn nhu: “Cậu chắc chắn tâm lý cô ta đủ vững vàng để đối mặt không?” Thật ra y có ấn tượng với cô, lần trước lãnh đạo tới chơi có hỏi han Trần Tổng Mạn vài điều, còn khen cô tinh thần thực tốt, điểm này y cũng nhớ được. Nhưng cũng không có nghĩa cô có thể bình tĩnh trước cảnh tượng máu me, nhất là người chết là thân nhân của cô.

Giang Hành bị tay cô quán chặt, anh quay đầu, kháng cự với ánh mắt cầu xin kia.

Cả hai cùng nhìn nhau một lát, rốt cuộc anh thở dài, ngoảnh lại nói với phó viện trưởng: “Cháu là bác sĩ của cô ấy, cháu xác định bệnh tình cô ấy đã đủ ổn định để xem. Nghĩa là cháu sẽ chịu trách nhiệm mọi vấn đề phát sinh sau này.”

Giọng điệu Giang Hành rất cứng rắn, Trần Tổng Mạn nghe vào lỗ tai, đương nhiên cũng hiểu hàm nghĩa nói gì. Trước là tôn trọng cô, sau là tin tưởng cô.

Một khi đã thế, cô càng không thể phụ lòng tin Giang Hành.

Nghĩ tới đây, Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, đem cảm xúc hỗn loạn kích động của mình dần xuống. Cô đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối, đôi môi khô khốc thốt nên một câu, tuy giọng điệu nhẹ nhàng nhưng rất có trật tự: “Cháu ổn mà. Viện trưởng, cho cháu vào xem đi.”

Phó viện trưởng im lìm như nước.

Y cúi đầu suy nghĩ một lát, ánh mắt đảo quanh Giang Hành và Trần Tổng Mạn, thấy được sự chờ mong của cô,

rốt cuộc đành đồng ý cho cô đi vào. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là, Giang Hành phải giám sát toàn bộ hành động của bệnh nhân. Một khi cô có những hành vi bạo lực, y sẽ không nể tình mà để bảo vệ ném cô ra ngoài.

Được phó viện trưởng đồng ý, Giang Hành nắm tay cô, Trương Tiểu Hồng ở phía sau đẩy xe lăn, hơn nữa theo sau cũng là tay bảo vệ ban này. Bánh xe chậm rãi lăn một chút, hơi thở của Trần Tổng Mạn cũng muốn ngưng đọng theo. Còn Giang Hành thì luôn luôn chú ý phản ứng của Trần Tổng Mạn.

Đợi tới lúc đứng giữa hiện trường, hết thấy toàn bộ đều hiện lên trước mắt, Giang Hành nhìn thoáng qua cô, phát hiện cô không giống những người khác – hoặc là kích động, hoặc là phát cuồng.

Cô chỉ lặng im ngó đăm đăm người đàn ông ngoẹo cổ quỳ rạp trên mặt đất, trong đôi con ngươi là một mảnh trống rỗng.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Hai chương trước ngọt rồi, giờ vào chính sự đây!

Bí mật che giấu nhiều năm bị phơi bày, Chúc Thần không chịu nổi mà tự sát. Giống như lần đầu Mạn Mạn gặp ông ấy — kỳ thực không phải ông ấy muốn cắt tay hành hạ mình, mà là muốn tự sát. Trong lòng Chúc Thần chịu quá nhiều cảm giác tội lỗi, muốn được giải thoát. Chúc Thần không giống với Mạn Mạn, ông ấy từ đầu tới cuối chính là một bệnh nhân tâm thần.

Thiệt xin lỗi đại gia, tui viết chương nữa thì vẫn tiếp tục có người chết, nhưng tui cảm thấy kết quả này rất hợp lý luôn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 63

Dưới thân máu như mạn châu sa hoa nở rộ trong tuyết vào đông, xinh đẹp mà mang theo hơi thở tàn nhẫn, từ dưới thân Chúc Thần loang trên nền tuyết lạnh.

Ánh mắt cô nhìn theo vết máu xung quanh, từng bước từng bước đến gần Chúc Thần. Tuy rằng cái chết khó coi, nhưng trên mặt y vẫn còn bình tĩnh. Y nhắm mắt, khẽ môi hơi cong lên, tựa như có vài phần thanh thản.

Dường như cái chết đối với y mà nói, là một loại giải thoát, một loại giải thoát.

Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng khép mi lại, sống mũi cay xè, nhưng không rơi lệ.

Đây là lựa chọn của cậu mình, điều này cô rõ hơn ai hết. Nhất định mấy năm nay cậu chịu rất nhiều áp lực, một câu kia thừa nhận với cô, tinh thần ít nhiều cũng không bị sự tra tấn gầy vò. Nếu cái chết có thể khiến cậu vui vẻ, Trần Tổng Mạn nguyện ý tôn trọng quyết định của y.

Tuy nhiên, cô vẫn không cảm thấy cam lòng.

Hai ngày, chỉ còn hai ngày thôi! Chỉ hai ngày. Giáo sư Pixar sẽ đến thành phố T, bệnh tình cậu có thêm hi vọng, không biết chừng còn có thể chuyển biến tốt hơn. Mặt khác, còn có cơ hội xuất viện, ngoài ra còn có thể khôi phục như bình thường, ngoài ra...

Trần Tổng Mạn siết chặt tay anh.

Nhưng bây giờ, tất cả đã quá muộn.

“Có thể...” Giọng nói của cô nghẹn ứ trong cổ họng, thật khó khăn mới thốt ra một câu. “Có thể đừng đem việc cậu em qua đời nói cho người thân? Bà ngoại em tuổi đã cao, em sợ bà ngoại...”

Giang Hành vỗ vỗ mu bàn tay cô, tuy rằng không nói, nhưng Trần Tổng Mạn cũng hiểu được.

Cô mở mắt ra, lại nhìn về phía Chúc Thần.

Cô buông tay Giang Hành, tự mình đẩy xe lăn lên trước, dừng lại; sau đó cúi người, vрон tay nhẹ nhàng sờ mái tóc thưa của cậu mình. Rõ ràng là người đàn ông ngoài ba mươi, thế nhưng tóc đã sắp rụng hết. Cõi lòng Trần Tổng Mạn cảm thấy đau đớn bủa vây.

Cô nhìn Chúc Thần nhắm mắt, chậm rãi mở miệng: “Đi thôi, cậu à. Cậu yên tâm, mẹ không trách cậu đâu. Cậu gặp mẹ con rồi, nhớ đừng cãi nhau với mẹ. Sau đó cậu bảo mẹ rằng, cuộc sống của con đang rất tốt, nói mẹ chớ lo mà hãy vui vẻ sống tiếp.”

Bàn tay cô mềm mại, như là đang vuốt ve một đứa trẻ con. Cô dịu dàng vuốt ve mỗi nếp nhăn trên gò má Chúc Thần: “Cậu khổ sở đến giờ, nay cũng nên nghỉ ngơi cho tốt. Việc cậu nhờ con, con sẽ thay cậu làm. Cậu cũng đừng lo cho bà ngoại, con sẽ tìm người chăm sóc cho bà, cậu yên tâm ra đi.”

Nói xong những lời này, cô kéo khăn choàng cổ xuống. Chiếc khăn đỏ au, màu sắc diễm lệ như màu máu loang trên tuyết trắng.

Cô đem khăn choàng khoác lên cổ y, ở cái nơi mà y từng dùng dao cắt vào động mạch, để lộ ra một vết sẹo xấu xí. Sau đó Trần Tổng Mạn quyết đoán xoay người, lẩn nhẹ xe lăn, cũng không ngoảnh mặt lại, hướng phía ngoài bỏ đi.

Đám đông đang vây quanh cũng chủ động nhường cô một khoảng trống, Trương Tiểu Hồng lập tức đi tới đẩy xe lăn cho cô. Giang Hành bước bên cạnh Trần Tổng Mạn, bàn tay nắm chặt bàn tay cô, không rời. Anh đau lòng khi thấy Trần Tổng Mạn như thế.

Hai năm rưỡi trước, chỉ cần Trần Tổng Mạn nhìn thấy thi thể sẽ không khống chế bản thân được mà phát cuồng. Nhưng giờ đây, ngồi trên xe lăn, đối mặt với xác của người thân, cô lại có thể trật tự nói chuyện, trật tự làm những việc thật kiên cường. Anh nhìn bóng lưng gầy yếu ở trước mặt mọi người mà thẳng tắp kia, không dám vươn tay chạm vào.

Anh chẳng biết phải làm gì, phải làm gì khiến cô đừng thương tổn? Anh tự tin mình sẽ bảo vệ tốt cho cô, nhưng nhìn đồi bó thạch cao và cái chết của Chúc Thần, hai chuyện này như hai bạt tai tát vào mặt anh. Giang Hành mím môi, không nói, chỉ nhìn Trương Tiểu Hồng đưa Trần Tổng Mạn trở về. Sau đó cô lăn lăn bánh xe, đi tới trước cửa nhà vệ sinh.

“Đề em tự vào trong.” Trần Tổng Mạn quay đầu bảo anh như vậy.

Giang Hành không trả lời, anh chỉ cầm cán xe đẩy cô đi vào, mặc kệ đây không phải toilet nữ. Anh siết nhẹ tay cô: “Anh chờ em bên ngoài.”

Trần Tổng Mạn gật gật đầu, sau đó Giang Hành ra khỏi nhà vệ sinh. Giang Hành không có đi xa. Anh đứng dựa vào tường ốp gạch men sứ, tuy trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng manh, nhưng anh cũng không cảm thấy lạnh. Anh lấy trong túi ra một gói thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng. Tay kia cầm bật lửa nhấn một cái, ngọn lửa màu cam liền hiện lên.

Nửa ngày, động tác anh dừng trong không trung một chút. Điếu đầu lọc còn nguyên bị anh ném vào thùng rác, gói thuốc cũng bị ném luôn một thể.

Anh ngẩng đầu, tựa vào gạch men sứ lạnh lẽo, không làm gì hơn. Vài phút sau, trong nhà vệ sinh vang lên những tiếng khóc òa nén.

Trần Tổng Mạn đại khái khóc hơn hai mươi phút.

Lúc khóc, cô nhớ tới rất nhiều người. Kẻ đã qua đời, kẻ còn sống, kẻ đã gặp qua, kẻ sẽ gặp trong tương lai. Hai tay cô ôm mặt, chống lên đầu gối, tựa như muốn đem nước mắt đẩy hết về sau. Trần Tổng Mạn cảm thấy mình đã khóc lâu lắm rồi, lâu đến mức lúc cô ngẩng đầu lên, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào sáng đến chói lòa khiến tâm trí cô cũng hơi vẩn vác.

Cô lăn xe tới trước gương, nhìn mái tóc mình trong gương tán loạn. Vành mắt cô đỏ hoe, cô ngẩn ngơ một lát, sau đó vịn vòi nước, rửa mặt. Tiếng nước ào ào từ vòi xả xuống, đánh sâu từng âm thanh dội trong bốn bức tường.

Cô vươn một bàn tay chạm vào làn nước, lạnh, thật lạnh lẽo.

Sau đó hai tay vươn vào trong, vốc từng đợt nước hắt lên mặt mình.

Cô rửa đến da tay và da mặt không còn cảm giác, bấy giờ mới chậm rãi tắt vòi. Cô ngẩng đầu nhìn lên gương soi, thấy cô gái trong kia đã sáng lạn hơn, mới bèn sửa sang lại tóc, vỗ vỗ hai bên sườn mặt. Từ trước giờ cô luôn nghĩ, đâu có tìm cũng chẳng thấy tương lai. Hiện tại cô đã nhận ra rằng, quá khứ ở nơi tiềm thức của cô, mà tương lai – cũng sẽ do tay cô nắm chặt.

Cô lại ngây người một lát, tiếp theo hít một hơi thật sâu, tự thưởng cho bản thân nụ cười, rồi quay đầu lăn xe lăn ra cửa. Vừa ra đến, cô đã gặp ánh mắt bình thản của anh.

“Sao anh còn chờ em?” Lúc Trần Tổng Mạn khóc to nhất, cô đã nghĩ rằng anh sớm rời đi.

Giang Hành điềm nhiên trả lời: “Sao anh bỏ em một mình được?”

Nói xong, anh lặng lẽ theo cô về phòng.

Thời điểm này, luôn là thời điểm Trần Tổng Mạn tự thân lăn xe. Giang Hành cũng chỉ đi bên cạnh cô, không lần nào vươn tay trợ giúp.

Bởi vì anh rất rõ.

Cho nên anh nguyện ý đứng bên cạnh cô, nhìn cô tự vươn lên từng ngày. Cửa phòng bệnh, Trương Tiểu Hồng từ lâu đã đứng chờ ở đó.

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn về phía anh: “Giáo sư Pixar vẫn ghé bệnh viện chứ?” Thanh âm của cô có chút khàn, nói dứt câu, cô liền vuốt vuốt cổ họng, ho vài tiếng.

Giang Hành vỗ nhẹ lưng cô: “Lịch trình giáo sư vẫn vậy, không gặp cậu em thì sẽ gặp bệnh nhân khác.”

Trần Tổng Mạn hiểu rõ gật đầu, trưng ra một khuôn mặt tươi cười với anh: “Anh đi làm việc tốt nhé, em buồn ngủ quá này.”

Giang Hành nghe xong nhướn mày, ngữ điệu ung dung nói: “Hiện giờ anh không có việc.” Anh ngồi, nhìn thẳng Trần Tổng Mạn, bởi vì khóc lóc mà gò má cùng hốc mắt ửng hồng. “Việc của anh bây giờ là làm việc liên quan em”

“Việc liên quan em?” Trần Tổng Mạn có hơi mù mịt.

Giang Hành đứng lên, đem xe đẩy vào phòng bệnh, sau đó xoay người bế bổng cô như công chúa, đặt cô trên giường, đem chân thạch cao gác sang một bên.

“Gần đây em không xem tin tức?” Anh hỏi.

Trần Tổng Mạn nghiêng đầu: “Tin tức thành phố T?”

“Ừ.” Giang Hành gật, rồi nhìn cô nói. “Theo anh được biết, tập đoàn Dân An lần này được trung ương cất cử người tới kiểm tra.”

Nghe được bốn chữ ‘Tập đoàn Dân An’, Trần Tổng Mạn không kìm được nhú đầu mày: “Giang Uyên Chi phạm pháp?” Chuyện ở công ty đều do Trần Khánh Dân lúc sinh thời xử lý. Tuy rằng cô là con của ông, nhưng là con gái nên cũng không hiểu biết nhiều. Ngược lại dường như mấy năm nay Giang Uyên Chi luôn vì Trần Khánh Dân ở công ty trước sau chuẩn bị, ngay cả Trần Phình Đình cũng có tham vọng muốn được làm tại công ty.

Trần Tổng Mạn là sinh viên khoa ngữ văn, đối với những việc kinh tế thương trường, hiển nhiên không có hứng thú.

Giang Hành ngồi trên xe lăn của cô, đầu cúi thấp. Anh xoa bóp toàn bộ bắp chân cô, động tác chuyên nghiệp. Ngón tay thuần dài di chuyển tới lui trông thật đẹp mắt, cho nên thể xác và tinh thần của Trần Tổng Mạn bỗng chốc trở nên thư thái rất nhiều.

“Sự tình công ty Dân An anh không rõ lắm.” Giang Hành tiếp tục. “Nhưng anh biết, đây là một cơ hội vô cùng hay.”

“Khi nào?” Trần Tổng Mạn nín thở nhìn người đàn ông tuấn tú.

Giang Hành ngẩng lên, trong mắt mang theo ý cười, chậm rãi nói: “Là cơ hội tốt để em xuất viện.”

Xuất viện, hai từ này kể từ khi cô vào viện, dường như không hề tồn tại trong đây. Về sau nó càng bị thời gian phai nhạt, thẳng đến khi Trần Tổng Mạn gặp được Chúc Thần, hơn nữa còn nghe chính miệng y nói một ít bí mật bản thân không biết, bấy giờ từ ngữ ấy mới lần nữa hiện lên. Hơn thế loại ý niệm này ngày càng mãnh liệt.

Nay ‘xuất viện’ được Giang Hành thốt ra, Trần Tổng Mạn vốn bị mưa tuyết làm cho tâm trạng ứ đọng, hiện tại lửa đã nhen nhóm khơi màu.

“Anh nói tiếp đi?” Trần Tổng Mạn cố gắng dẫn nén cơn xúc động trong tim, kiềm chế hỏi.

Giang Hành chậm rãi đáp: “Gần nhất tập đoàn Dân An sẽ bị trung ương cất cử quan chức tới kiểm tra. Như vậy trước mắt, thân là chủ tịch tập đoàn, Giang Uyên Chi sẽ ngao ngễ đi chuẩn bị tiếp đón bọn họ. Cũng đồng nghĩa khoảng thời gian kia bà ta sẽ cực kỳ bận rộn, việc công chạy không kịp thở, hơi sức nào để ý đến đứa con riêng của ông chồng quá cố của mình tại viện tâm thần.”

“Cho nên, em cần chuẩn bị tốt hơn.” Giang Hành bình tĩnh nhìn cô, bàn tay tinh tế không ngừng truyền sự ấm áp vào cơ thể Trần Tổng Mạn.

“Em phải chuẩn bị đối chiến trường.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 64

Nghe xong điều này khiến Trần Tổng Mạn sôi trào nhiệt huyết. Cô có chút kích động hỏi: “Chuẩn bị bao lâu?”

Giang Hành xoa cằm, cười: “Ít nhất hai tháng.”

“Trời ạ.”

Câu trả lời ấy như một chậu nước dập tắt nguồn nhiệt trong cô.

“Thì ra lâu như vậy.” Trần Tổng Mạn có hơi mất hứng, nhưng cũng có chút khó ngờ. “Vừa rồi anh nói đây là thời điểm tốt, nếu chờ hai tháng nữa, có phải bỏ lỡ hay không?”

Giang Hành nhẹ nhàng gõ lên đùi bó thạch cao của cô một tiếng, nét mặt rất bình thản, động tác giống như thuận tay chứ không phải anh cố ý làm.

Được ‘tiểu thái giám’ hầu hạ mình như vậy, ‘hoàng đế’ Trần Tổng Mạn nhìn chăm chú người đàn ông kia. Cô thầm cảm thán, nếu bản thân ngã một cái nhưng đổi lại may mắn nửa đời, cô có chịu khổ đau cũng cam tâm tình nguyện.

“Thời gian kiểm tra sẽ kéo dài hai tháng, em đừng lo vấn đề này.” Nói tới đây, Giang Hành dùng một tờ. “Vụ án của em gây rúng động dư luận một thời gian dài, thời gian nửa năm không đủ để...”

“Em trong sạch.” Trần Tổng Mạn cắt ngang lời anh. Cô nhìn ra sự lo lắng của Giang Hành, nhưng giờ đây cô đã không phải Trần Tổng Mạn vừa vào viện tâm thần nữa. Không phải xuất viện hoàn toàn bí mật, không liên lạc với bạn bè gia quyến hay sao? Dù sao bạn bè cô cũng chẳng biết ở nơi nào, người thân cũng chỉ còn bà ngoại. Tuy rằng cô không an tâm lắm về bà, nhưng bà ngoại cô cũng sống khá tốt. Từ lúc con gái lớn qua đời, con trai nhập viện, bà ngoại một thân một mình về quê. Bà sống ở nông thôn cùng với anh chị em đã già. Nếu cô bảo bà rời khỏi quê, vừa khó xử mà ngược lại cô sẽ quấy rầy bà.

Giang Hành đưa tay xoa đầu cô: “Khoảng thời gian này em chớ nghĩ nhiều. Cứ sinh hoạt như mọi khi, ăn cơm cho no, kiểm tra sức khỏe tốt. Về phần đề thí nghiệm, chỉ cần là người bình thường đều trả lời được, đừng bận tâm.”

Đáy lòng Trần Tổng Mạn mềm nhũn, cô vươn bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay anh, đặt bên má mình cọ cọ. Cô giống như mèo con nhỏ, trên mặt lộ ra biểu cảm hài lòng: “Giang Hành, em thật may mắn khi có anh ở bên.”

Trái tim anh run lên, kết quả, anh xúc động.

Trần Tổng Mạn bị đè xuống giường bệnh, đón nhận môi hôn hung hãn của người đàn ông.

Rốt cuộc, Giang Hành thở hào hển từ người cô ngồi dậy. Anh ôm cô, mặt đối mặt, khoảng cách cả hai lúc đó chỉ cách nhau vài cm là cùng. Anh hôn chóp mũi cô, hung tợn nói: “Chờ em ra viện, có em cho anh làm.”

Trần Tổng Mạn sợ tới mức đem Giang Hành một phen đẩy ra, sau đó chạy ra ngoài.

Tuy rằng anh đã nói trước với cô về vấn đề xuất viện, nhưng Trần Tổng Mạn vẫn sinh hoạt như thường. Ăn ngủ tích cực, tinh thần dâng cao, báo hại Trương Tiểu Hồng mỗi lần nhìn cô ăn cơm đều cười nhạo cô là heo tinh chuyển thể.

Hôm nay ăn xong điểm tâm, theo thói quen Trần Tổng Mạn tản bộ dạo sau viện.

Cô đi đến ngồi xuống xích đu, chợt ngẩng đầu nhìn tòa nhà bệnh viện ngăn trở ánh mặt trời, trong lòng có chút cảm thán.

Nói thật, lúc mới vào đây, tuy rằng lúc tối ngủ hay mơ ác mộng, nhưng ban ngày thì lại vui vẻ rất nhiều. Thời điểm mà Abel còn ở, Tinh Tinh sẽ ngẫu nhiên nói chuyện phiếm cùng cô, còn có August mặt than và chị Cora thông tấn xã.

Hiện tại, Abel mất, Tinh Tinh cũng rời khỏi viện tâm thần, được gia đình kia nuôi dưỡng và tiến hành liệu trình điều trị tâm lý. Gia đình mới của Tinh Tinh Trần Tổng Mạn cũng gặp qua rồi, là họ hàng xa của Hoàng Nhạc. Ngoài Tinh Tinh thì bọn họ có một đứa con, nhưng người mẹ đặc biệt thích con gái nên Hoàng Nhạc giới thiệu Tinh Tinh cho. Tinh Tinh hiểu chuyện, nói năng dễ nghe, bộ dáng đáng yêu, dễ mến. Mặc dù mắc hội chứng Angelman nếu sống ở một gia đình bình thường thì bệnh tình cũng sẽ chuyển biến tốt. Điều này là niềm vui lớn đối với Tinh Tinh.

Trần Tổng Mạn thở dài.

Không ngờ nửa năm qua, người đi người đến, biến hóa thật nhanh.

Cô tin rằng có hợp ắt phải tan, nhưng ly biệt xảy ra trước mắt quá đối chân thực, vì thế những nỗi phiền muộn vẫn còn. Cô không muốn nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ngắm nghĩ mọi chuyện.

Nếu cô rời khỏi, August phải làm sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã làm cô buồn cười.

August là cảnh sát chìm, không thể ở đây mãi được. Chờ nhiệm vụ hắn hoàn thành, lần sau bọn họ gặp nhau, hắn là ở ngoài kia thế giới.

Cô ngoảnh đầu nhìn thân cây, thẳng đến cành cỏ có hơi đau nhức. Cây cỏ thụ này ít nhất trăm năm tuổi, lá xum xuê, um tùm. Sân tường không cao, nay cành lá đã vươn ra ngoài tường, mùa đông còn phủ lên một tầng tuyết dày đặc. Trời đứng gió, Trần Tổng Mạn ngắm cảnh cây phủ tuyết, giống như thời gian lặng lẽ trôi.

Lộp cộp lộp cộp.

Trần Tổng Mạn không hề phản ứng.

Lộp cộp, cộp, lộp cộp, cộp cộp.

Trần Tổng Mạn nhăn mày, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào cây.

Hình như có tiếng động gì đó phát ra. Trần Tổng Mạn không để ý thì thôi, nhưng nếu để ý thì sẽ không rút khỏi đầu được. Ví như lúc này ‘lộp cộp’ tuy rằng không lớn, tuy nhiên lại vang vọng trong não Trần Tổng Mạn ơng ơng.

Thành thật mà nói, âm thanh này người thường không nghe thấy đâu, nhưng qua nửa năm sống ở đây với trị liệu tinh thần, hiện giờ bất kể thị giác hay thính giác đều tăng lên vượt bậc. Cô từ xích đu đứng dậy, xoay người tìm chỗ phát ra âm thanh.

Cô nín thở, tập trung tinh lực vào việc lắng nghe. Rốt cuộc từ nơi phát ra âm thanh, cô thấy một người đang đưa lưng về phía mình trong góc xó, bờ mông động dẩy.

“Tiểu Thương?” Trần Tổng Mạn thử kêu một tiếng.

Cái mông kia cứng đờ, sau đó bằng cách thật chậm rãi, chủ nhân của cái mông quay đầu — đích thị là Tiểu Thương.

Hai người đã lâu không gặp, ai ngờ lúc gặp lại nhau lại dưới tình huống này. Sắc mặt Tiểu Thương có chút xấu hổ, ngồi dưới đất nửa ngày không muốn đứng lên.

“Cô sao vậy?” Trần Tổng Mạn bước về phía trước một bước.

Tiểu Thương ngẩng đầu, nét mặt ửng đỏ đáp: “Trần Tổng Mạn bé con, tôi bị Augustus mắng.” Nàng đứng lên, phúi đất trên người. “Hầu hạ đại thiếu gia này thật phiền chết tôi. Mỗi ngày đều phải đối diện với gương mặt lạnh như đá cục, vốn bị áp lực tinh thần, giờ nhìn thấy biểu cảm của hắn là com nuốt chẳng trôi.”

Trần Tổng Mạn nghiêng đầu nhìn bụi cỏ đại gia: “Cho nên cô mới ở đây đào này đào nọ?”

“Là nhật ký của tôi.” Tiểu Thương lấy tay bới đất, lộ ra một quyển vở. “Tôi luôn đem nhật ký chôn ở chỗ này, bên trong viết toàn những chuyện vui tươi. Chỉ cần tâm trạng tôi không tốt, tôi sẽ tới đây lục lại.”

Trần Tổng Mạn tỏ ra tò mò, ánh mắt cũng hiện lên một tia hoài nghi.

Tiểu Thương thấy vậy bèn nghênh cổ nhìn bốn phía, sau đó kéo Trần Tổng Mạn qua. Nàng moi ra quyển nhật ký, lật lật đưa cô xem. Trần Tổng Mạn nhìn phớt qua, trong nhật ký quả thật ghi vài điều vui vẻ, vì thế nghi ngờ cũng tan đi vài phần, biểu cảm cũng thông thả hơn.

Cô và Tiểu Thương không phải bạn thân, họ cũng chỉ gặp nhau vài lần, nhưng bấy giờ chẳng khác hai cô gái hoài xuân đang sẽ chia những tâm tình bí mật. Cô lùi về sau một bước, trên mặt hiện lên chút áy náy tươi cười: “Ngại ghê, tôi không thể đi quá lâu. Bằng không y tá sẽ hốt hoảng.”

Tiểu Thương hiểu rõ gât đầu, nàng tỏ ra tiếc nuối: “Uổng quá đi. Tuy nhiên, cô cũng không nhân rồi như tôi. Quản lý một bệnh nhân như Augustus, điểm ưu việt duy nhất đó chính là ngày nào cũng chẳng có việc làm.”

“Tôi thấy cũng tốt mà Tiểu Thương.” Trần Tổng Mạn gât đầu. “Tôi nhớ trước kia cô còn đi du lịch.”

Tiểu Thương sàu nào buông tay: “Tôi tình nguyện chăm nom hắn hằng ngày, hơn là đi chơi rồi bị cấp trên nói là vô trách nhiệm.”

Trần Tổng Mạn thờ dài vỗ vỗ vai cô: “Tôi hiểu cô mà.”

Vừa nói xong, Tiểu Thương vỗ mạnh đầu: “À phải, cô không nhắc tôi cũng quên, hai hôm sau Augustus muốn kiểm tra sức khỏe, tôi còn chưa chuẩn bị cho hắn ta.” Nàng cười khanh khách. “Chúng ta đi thôi.”

Hai người nắm tay quay trở lại xích đu.

“Cô về trước đi, tôi muốn ngồi đây thêm chút nữa.” Trần Tổng Mạn nói.

Tiểu Thương gât đầu, không nghi ngờ mà quay lưng rời đi. Trần Tổng Mạn tiếp tục ngồi trên xích đu, ánh mắt lảng lảng nhìn về một chỗ, sau đó có cảm giác bất an.

Ba phút sau, tại nơi mà Tiểu Thương vừa đào bới, một lần nữa Trần Tổng Mạn lại đứng ở đây. Rốt cuộc cô vẫn không chiến thắng được sự quan tâm của mình.

Nói thật, chỗ này là góc chết, camera không đủ tầm. Vị trí ở sau góc cổ thụ, nhìn qua không có sơ hở. Quyển nhật ký chôn không sâu, cô cẩn thận đào một lát, cầm nó trên tay.

Trần Tổng Mạn lật lật, không phát hiện có điểm nào khác lạ. Là do cô nghĩ ngợi nhiều ư? Trần Tổng Mạn nhún mày.

Cô vốn cho rằng Tiểu Thương là người bên cạnh August, nếu có hành động kỳ quái cũng sẽ làm chuyện gây bất lợi cho August. Nhưng với tình huống hiện tại này, có phải cô suy diễn quá nhiều không?

Trần Tổng Mạn nhớ tới nét mặt đưa đám của Tiểu Thương, lại nhớ tới biểu cảm lạnh lùng của August, cúi người đem nhật ký chôn xuống. Cô phủ bùn đất lại, trên mặt có vài chiếc lá rụng rơi, lấy hai lá để lên, nhìn qua tự nhiên hơn so với vừa rồi.

Cô phủ đất trên tay, kiêu ngạo nhìn thoáng qua tác phẩm của mình, đẩy đẩy bánh chuẩn bị lăn xe rồi đi. Lúc quay đầu, tầm mắt lơ đãng lướt qua hai gò tuyết cao cao bị bao trùm bởi cỏ dại, nhất thời dừng bước.

Trần Tổng Mạn nhìn chăm chăm hướng kia, động tác chậm rãi, điều khiển xe lăn chuyển hướng. Cô khom người, đôi tay vươn ra phía trước đào bới hai bên, quả nhiên có hai cái hốc nhỏ xuất hiện.

Từ ngoài nhìn vào trong tối đen như mực, chẳng quan sát được gì.

Trần Tổng Mạn nuốt nước bọt, bạo dạn đưa tay vào trong, sau đó lại rút trở về.

Cô nhìn trên mặt đất một lượt, lại nhặt nhánh cây lên, hướng vào hốc đâm đâm vài cái. Hình như không có điểm dừng, hốc này có vẻ sâu.

Đây là gì nhỉ? Vì sao ở bệnh viện từ đâu xuất hiện một hốc đen? Có khi nào là hang hốc của động vật nhỏ nào không?

“Buông nhánh cây trong tay xuống.” Sau lưng Trần Tổng Mạn đột nhiên vang lên một thanh âm.

Xương sống cô cứng đờ, nhánh cây trong tay cũng ‘lạch cạch’ rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 65

Edit: A Li

Trần Tổng Mạn quay đầu, trông thấy Tiểu Thương. Cô có cảm giác hơi thờ của mình dường như ngưng lại. Tay cô còn cào trên tuyết, mặt vẫn còn dán vào cái hang hốc tối tăm kia, cô không cách nào khống chế được.

Trần Tổng Mạn chậm rãi rút tay, đặt ở trên đùi, cuộn thành một đăm. Đầu óc cô xoay vòng vòng, trông mắt đảo quanh, da dẻ có chút tái nhợt.

“Tiểu Hồng đâu?” Trần Tổng Mạn quay xe lăn lại, đối diện với Tiểu Thương, chủ động hỏi trước.

Tiểu Thương nói: “Vừa nãy gặp chị ta, chị ta nói tôi biết địa điểm của cô, nhờ tôi đưa cô về, sau đó có việc nên đã đi trước.”

“Có việc đi trước.” Những lời này mơ hồ không rõ nghĩa, trong lòng Trần Tổng Mạn đột nhiên dâng lên cảm xúc chẳng lành. Đừng nói cô sẽ giống như lần trước, bị ai đó đánh bầm dập rồi ném xác ở một nơi khuất người?

Cô nhìn chăm chăm động tác của Tiểu Thương, mặt khác vừa ngầm tính toán. Làm sao cô có thể ngồi trên xe lăn để giằng co với một tiểu quý nữ y tá như vậy? Cô vừa tháo bột ba ngày, tuy rằng có thể đi lại, nhưng nếu muốn chạy thì vô phương. Mà hiện tại bên cạnh cô chỉ có xe lăn, những vũ khí khác đều chẳng có.

Lưng Trần Tổng Mạn toát mồ hôi lạnh, chân phải chạm đất dùng một chút lực, xe lăn lui về phía sau vài phần; nhưng phía sau lại là nắm tuyết, không có đường lui. Tiểu Thương đứng nhìn cô, thu hết thấy những hành động của cô vào tầm mắt. Tiếp theo, tay phải đột nhiên luồn vào túi áo, giống như cầm thứ gì vậy. Đồng thời mũi chân cũng nhích lên, từng bước từng bước hướng về Trần Tổng Mạn, thông thả đi tới.

“Sao cô quay lại?” Tiểu Thương nghiêng đầu hỏi Trần Tổng Mạn, trong mắt lóe lên chút kỳ lạ, khóe môi hơi cong lên, hăng giọng. “Đằng sau là gì nhỉ?” Thế mà nàng chủ động hỏi vấn đề này.

Trần Tổng Mạn tỏ ra bình tĩnh, bèn cười đáp: “Không phải là hang của một động vật nhỏ ư?” Cô khống chế được cảm xúc của mình, khiến bản thân mỉm cười càng thêm tự nhiên.

Quả thật, trải qua bao cuộc bể dâu mới biết, thời khắc sợ hãi nhưng vẫn phải hết sức kìm lòng. Trần Tổng Mạn cảm giác móng tay cô đã cào vào trong thịt.

“Động vật nhỏ nào?” Tiểu Thương tiến gần thêm một bước, vươn tay vuốt tóc cô. “Cô thông minh như thế, chẳng lẽ không nghĩ ra trong đó có cái gì sao?”

Trần Tổng Mạn thành thật lắc đầu: “Không nghĩ ra được.”

Tiểu Thương: “...”

Biểu cảm nàng hơi mất kiên nhẫn: “Thôi giả mù sa mưa nhé, tôi cũng chả giống tên phế vật Lưu Thanh kia, nói nhiều điều vô nghĩa. Lần này cô chết chắc rồi!” Nàng chậm rãi lấy vật trong túi ra, Trần Tổng Mạn nhất thời đều dồn lực chú ý vào đó.

Chưa từng nghĩ, Tiểu Thương lại là đồng bọn của Lưu Thanh. Trần Tổng Mạn nuốt nước bọt, ngấm ngấm tính toán. Nếu lúc này cô bật dậy đánh về phía Tiểu Thương, nhanh chóng ấn tay nàng để giành vũ khí, hiển nhiên cơ hội sống sót sẽ cao hơn so với việc ngồi đây chờ chết. Trần Tổng Mạn nhìn chăm chú động tác của Tiểu Thương, tựa như những thước phim chiếu chậm, mỗi một cái chớp mắt cũng đáng để vô cùng. Dây thần kinh trong đầu cô căng hết cỡ, cũng gắng dồn sức vào chân phải để chuẩn bị tống vào người Tiểu Thương.

Đến đây đi, tôi giải quyết cô trong tích tắc.

“Ngừng cọt giốn được rồi.” Bên ngoài bỗng vọng lên một giọng nam quen thuộc.

Tiểu Thương nghe xong bấu môi, lấy súng nước trong túi ra, xoay người bắn ‘piu piu’ vào tên đàn ông phía sau cho hả giận.

“Đang vui mà,” Tiểu Thương hờn dỗi, “ai mượn anh đi ra!”

August liếc nhìn Tiểu Thương, tiếp theo cướp súng nước trong tay nàng, nhặt nhẹ nói hai chữ: “Chán xừ.” Dứt câu, hất giro tay lên, súng nước ở trong không khí xẹt qua duyên dáng một đường cong, chuẩn xác rơi trên đùi Trần Tổng Mạn. Mà việc August bỗng nhiên xuất hiện đã sớm khiến Trần Tổng Mạn ngồi há hốc mồm.

August nhìn thoáng qua cổ áo dính chút nước, sau đó cướp cây súng từ tay Tiểu Thương: “Đùa chán bỏ xừ.” Nói xong, hất giro tay lên, một dòng nước hiện giữa không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, rồi rơi trên đùi Trần Tổng Mạn. Cô ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt, lại cúi đầu nhìn bảy sắc cầu vồng dưới chân, trong gió hỗn loạn.

“Chỗ này không thích hợp trò chuyện, chúng ta đi.” August không quan tâm sự hờn dỗi của Tiểu Thương, hất lạnh tanh ra lệnh. Tiểu Thương vừa bước về phía trước hai bước, bèn phát hiện ra mình đối với August đã theo bản năng tuyệt đối nghe lời. Bỗng nàng thấy cuộc đời đen nhọ quá, bèn tự mắng chính mình một câu: mệnh con sen!

Thẳng đến lúc Trần Tổng Mạn bị đưa tới xích đu trong vườn hoa, biểu cảm trên mặt cô đã trở nên vô cùng phẫn nộ.

“Ý em sao? Ý em sao?” Cô cầm bả vai nàng ta vừa rít gào, lắc mạnh. “Cô có biết suýt chút nữa cô dọa tôi tiêu ra quần? A! AA! Bệnh thần kinh cô!”

Tiểu Thương bị cô làm cho hoa mắt, dạ dày nhộn nhạo cả lên. Nàng hét: “Cô lay tôi nữa tôi sẽ ọe trên đầu cô—”

Bấy giờ Trần Tổng Mạn mới thờ hồn hèn, không cam lòng buông bả vai nàng ra. Cô hung tợn nhìn nàng, như thể nhìn một đôi cậu nam nữ vừa kết hợp với nhau làm việc xấu.

Cô thật vụn vặt không ngờ tới, August thể mà lại phối hợp diễn xuất cùng Tiểu Thương để hù dọa mình. Lúc đó trong thâm tâm cô còn nghĩ, có phải Tiểu Thương sẽ hăm hại hẳn, ai ngờ hẳn lại là đồng lõa trong trò mèo trên.

“Anh!” Trần Tổng Mạn nhìn về phía hắn. “Anh anh anh...” Nửa ngày chưa nói xong câu hoàn chỉnh.

Tiểu Thương ngồi trên xích đu, miệng cười ‘hắc hắc’: “Tôi tưởng đùa vậy giúp cô vui.”

Mặt Trần Tổng Mạn xanh mét: “Hừ!”

“Được rồi.” Tiểu Thương bỗng chốc biến thành một con mèo nhỏ cọ cọ. “August từ lâu đã xem cô là bạn, nhưng tôi chỉ gặp cô vài lần nên muốn thử lòng quân tử thôi.” Nàng ngồi thẳng người, vờn ba ngón tay, biểu cảm nghiêm túc nói. “Tôi thề, chuyện này là do tôi chủ biên, không liên quan August.”

Trần Tổng Mạn lườm bọn họ một cái, bất giác thở dài: “Bỏ đi, cũng là tôi tự tìm. Nếu tôi đừng tò mò thì cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Nét mặt Tiểu Thương cực kỳ sáng lạn: “Kỳ thực tôi cũng không ngờ, cô thể mà lại phát giác ra cái hang kia.”

“Cô vừa mới nói chúng ta là bạn?” Trần Tổng Mạn đột nhiên nhìn về phía Tiểu Thương, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một vòng, sau lại nhìn sang August, đầu hắn khẽ gật.

“Cảnh sát ư?” Trần Tổng Mạn hỏi.

Tiểu Thương lắc đầu: “Không phải cảnh sát, là cộng tác thôi.” Nàng túm túm áo trắng của mình. “Bệnh viện tâm thần này là xí nghiệp của họ nhà tôi, từ nhỏ tới lớn tôi đã chơi ở đây rồi.”

Trần Tổng Mạn giật mình, há hốc miệng: “Xí nghiệp của người nhà! Cô thể mà là nữ đại gia, ghê thật!” Cô kim lòng không đậu vỗ tay tán thưởng.

“Mẹ cô ấy từng là y tá ở đây, hiện giờ là y tá trưởng khu một. Cha cũng làm bác sĩ ở chỗ này, khu bốn.” August vạch trần luôn.

“Thì ra là vậy!” Trần Tổng Mạn bình tĩnh đại ngộ, dùng ánh mắt chăm biếm nhìn về phía Tiểu Thương.

Tiểu Thương hơi mất tự nhiên nói: “Xì, dù sao bệnh viện cũng không ai ranh mãnh bằng tôi đâu, nếu không căn cứ bí mật của tôi trong một thời gian dài như vậy cũng chưa bị ai phát hiện.”

Trần Tổng Mạn nhăn mày hỏi: “Thật sự không có người phát hiện ư?” Phải biết rằng, cô vừa tìm đã thấy.

Tiểu Thương hơi buồn bực trong lòng: “Ok tôi thừa nhận, quả thật có người phát hiện ra. Một là cô, một khác là August. Nhưng tôi cũng rất lợi hại còn gì.” Nàng đề cao âm lượng, gương mặt đỏ bừng.

Trần Tổng Mạn mỉm cười gât gât, kể cả August cũng không nhận được cười.

“Nhưng cái hang đó là gì nhỉ?” Trần Tổng Mạn bèn thắc mắc.

Vừa dứt lời, cô cảm giác không khí đã thay đổi hơn. Vừa rồi vẫn còn màu vàng sinh động, hiện chỉ nhờ một câu cô hỏi, biến thành màu lam.

Trần Tổng Mạn hết sức cẩn thận nói: “Là bí mật khó tiết lộ lắm ư?”

Tiểu Thương có phần khó xử: “Tôi vốn không nghĩ cô phát hiện... mà cô có thể nói tôi biết, vì sao cô tìm ra nó không?”

“Âm thanh cô tạo ra quá lớn, tôi men theo tìm ra.” Trần Tổng Mạn nhún vai trả lời. “Chỉ đơn giản vậy.”

Tiểu Thương suýt chút bị câu ‘chỉ đơn giản’ này làm cho ngu người.

Mười lăm năm, nàng đã gìn giữ cái căn cứ này suốt mười lăm năm bí mật, cứ thế bị hai kẻ tâm thần chó ngáp phải ruồi mò ra. Hơn nữa bọn họ còn rất ăn ý, lúc nàng hỏi nguyên nhân lại trả lời y hệt: rất đơn giản mà. Tiểu Thương không ngờ năm trước bị August phát hiện, năm sau lại đến cô ta. Thứ cảm xúc này thúc giục Tiểu Thương muốn đánh cho hai kẻ kia mỗi người một phát.

Ánh mắt August ngừng trên người Tiểu Thương một giây, sau đó quay sang cô, nhỏ giọng đáp: “Đó là lỗi ra ngoài.”

“Lỗi ra ngoài?” Trần Tổng Mạn vừa mới phát lên tiếng liền che mồm mình lại. Ánh mắt cô mờ to, cẩn thận hỏi: “Hai người muốn vượt ngục, à không... xuất viện sao?” Càng nói càng thấy lạ.

“Mà này, nghiêm túc đi.” Trần Tổng Mạn còn tưởng rằng đó là bí mật gì ghê gớm lắm. “Tôi không tin đâu, thành thật vào.”

August nhìn cô bằng ánh mắt chân thật: “Tôi không lừa cô.”

Trần Tổng Mạn xua tay, chỉ vào August: “Anh, cảnh sát.” Ngón trỏ chuyển sang phía Tiểu Thương. “Cô, y tá. Hai người đều xuất viện một cách bình thường được cả. Nhưng nếu không có chuyện gì lại đi đào hang đào hốc?”

“Không phải bọn tôi.” August lắc đầu.

“Không phải các người thì là ai chứ?” Trần Tổng Mạn đột nhiên ý thức được có chuyện gì không đúng lắm, ánh mắt lại đảo một vòng. Biểu cảm của cô trở nên uể oải, cô cúi mặt, tựa như muốn khóc lên: “Có lẽ là kẻ hoạch riêng nên không muốn cho tôi biết.”

“Cho dù tôi phát hiện ra cái hang thì sao chứ? Hai người sẽ tùy tiện tìm một cái có thể lừa tôi, đầu thế nào nói ra một chuyện quan trọng như vậy?” Trần Tổng Mạn khóc không ra nước mắt, cảm giác bản thân vừa thấy được tương lai sáng chói thì lại bị bóng đêm bao trùm.

August nhăn mày đáp: “Không phải bọn tôi muốn lừa cô, nhưng tình cảnh hiện tại của cô thì có chút nguy hiểm.”

Hắn tiếp lời: “Chuyện cô muốn xuất viện tôi cũng biết, càng biết cô cần hai tháng để đi. Nhưng trong vòng hai tháng này, cái gì xảy ra cũng chẳng ai đoán trước được. Bởi vì Lưu Thanh đã chết, nên mục tiêu bị nhắm đến là cô. Lúc đó Lưu Thanh tìm đến cô là do làm theo sự chỉ thị.”

Hắn tiếp tục nói: “Đối với kẻ nọ, cô và Tiểu Thương có thân phận giống nhau, cũng là cánh tay phải của tôi. Hơn nữa còn dùng thân phận bệnh nhân để che giấu và xuất viện.”

Trần Tổng Mạn nghe xong, đôi mắt như lạc vào trong sương mù: “Làm sao tôi có thể...”

“Cô đừng hỏi nữa.” August ngắt lời cô. “Hiện tại cô tạm thời an toàn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết cô phải là người của tôi. Nếu bị kẻ cầm đầu phát hiện cô không phải như chúng nghĩ, thì không chỉ có cô, tại gian bệnh viện tâm thần này chúng tôi cất công bố trí ba năm, cũng thành lãng phí.”

Hắn hỏi: “Cô tình nguyện phối hợp với chúng tôi chẳng?”

Trần Tổng Mạn trước giờ luôn lo lắng mình có phá hỏng kế hoạch của August dàn dựng hay không, hiện tại thì đúng là như thế, cô đã trói buộc bọn họ cùng một chỗ với mình. Thừa nhận cô là người của hắn, cũng như đã tự mang lên thân mình một quả bom hẹn giờ.

Chỉ vì bảo vệ cho cô, hắn lại tăng thêm một mối hiểm nguy bên cạnh.

Trần Tổng Mạn không còn lý do gì để nói không cả.

“Tôi sẽ phải làm gì?” Trần Tổng Mạn lí nhí hỏi.

August lắc đầu: “Chẳng cần làm gì đâu, chỉ cần giữ kín bí mật này, đừng để cho người khác phát hiện chỗ này là được. Ngoài ra...”

Hắn nhìn về phía Trần Tổng Mạn: “Cô muốn chạy trốn bọn họ tối hôm đó...” Hắn cầm tay cô, ngón tay thon gầy đặt trong lòng bàn tay cô, vẽ lên hai chữ.

Một bút một hoa.

Trần Tổng Mạn mở to hai mắt, cuối cùng thận trọng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 66

Edit: A Li

Hai ngày nay, Trần Tổng Mạn có phần rối rắm. Biểu hiện là đứng ngồi không yên, thường xuyên thất thần, lúc không có việc gì thì sẽ nhìn đăm đăm vào một chỗ, còn nếu có việc làm thì sẽ ngồi ghi ghi chép chép vào quyển tập.

Cô lo lắng không biết có nên đem chuyện này nói cho Giang Hành hay không. Lo lắng ba ngày, cô quyết định tạm thời giấu đi. Những ngày kế tiếp cô liên tục bị kiểm tra sức khỏe.

Làm quyết định về sau, Trần Tổng Mạn liền triệt để đem chuyện này phao chur sau đầu, quyền đương chưa bao giờ nghe nói qua, tích cực trù bị kế tiếp liên tiếp kiểm tra sức khỏe. Mà August dường như cũng mai danh ẩn tích, nếu có tình cờ gặp thì cũng vội vàng rời thôi. Trái lại Tiểu Thương, mỗi ngày cười hi hi ngồi trong phòng bệnh August, không giống như đang làm tròn bổn phận của y tá, mà là... Cái gì nhỉ? Trần Tổng Mạn nhìn Tiểu Thương bên bậu cửa nghịch móng tay, chân mày khẽ nhíu.

Đúng rồi, là đang quan sát cục diện ư?

Chẳng lẽ hai người thay đổi ca, chuyển thành August đào hầm? Cô thử tưởng tượng cảnh August úp mặt vào tường đào đất, kìm không được bèn cười trộm một chút.

Thời điểm này, kênh truyền hình thành phố T luôn đưa tin liên tục về quy mô tiến hành kiểm tra quan chức tham nhũng. Rốt cuộc trong quá trình điều tra, đã có kha khá quan chức cấp thấp bị lôi ra vành móng ngựa. Sự kiện làm chấn động nhiều người, mặc kệ trước kia lưng lẩy thế nào, nay bọn họ đều phải cụp đuôi trở nên ngoan ngoãn.

Tình hình trước mắt, chiêu thức giết gà dọa khỉ quả thật hữu ích.

Về phần tập đoàn Dân An và Giang Uyển Chi, nghe nói gần nhất cổ phiếu tuột xuống không phanh, mà bà ta cũng chỉ biết làm bình hoa di động.

Trần Tổng Mạn nhạo cười một tiếng.

Mụ đàn bà kia, mụ lẽ nào không biết trào cao té đau?

Cô đọc báo, thấy bà ta ăn vận đẹp đẽ với chiếc bành tô quý phái, tao nhã tham gia buổi tiệc từ thiện tối qua. Báo chí giật tít phụ đề — ‘Nữ doanh nhân thành phố T tham gia công tác từ thiện xã hội’. Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm giấy lát, im lặng đem tờ báo cuộn tròn.

Nửa tháng sau, Trần Tổng Mạn tiến hành lần kiểm tra sức khỏe cuối cùng trong bệnh viện.

Từ khoảng thời gian đó tới nay, cô đã phải trải qua những quá trình kiểm tra lớn nhỏ. Nào là bác sĩ hội chẩn, chuyên gia hội chẩn, viện trưởng – phó viện trưởng hội chẩn; còn phải đối mặt với đủ thứ biến thái vẩn đề: thí nghiệm tâm lý, đưa ra tình huống mô phỏng. Tuy rằng Trần Tổng Mạn bị bọn họ xoay vòng xoay, nhưng chung quy cô vẫn không dần được niềm vui thích trong tim.

Nhớ lại lúc ngồi ở xích đu, August từng tiết lộ với cô bí mật, nhưng rồi hắn cũng không đá động nữa. Giang Hành gần đây cũng bận tới mức, khi gặp cô thì chỉ kịp bốn mắt giao nhau, đôi khi sẽ ôm ấp, đương nhiên cũng có những phút giây cô ngồi cạnh anh ở phòng trực. Lúc ấy, anh sẽ đưa tay tóm lấy cô, ép lên ván cửa mà hôn cho thỏa thuê. Mỗi lần Giang Hành buông tha cho Trần Tổng Mạn đang thờ hồn hên, cô mới phát hiện Hoàng Nhạc nơi góc xó đang đưa lưng về phía bọn họ, giả vờ mức nước tưới hoa. Nhờ phúc của hai người, chậu xương rồng vốn xanh tươi nay đã chết vì ngập úng.

Tóm lại, kiểm tra xong xuôi, việc xuất viện cũng thuận buồm, cô cũng không đem bí mật kể cho anh biết.

“Ngày mai, rạng sáng một giờ rưỡi.”

Khoảnh khắc mà Trần Tổng Mạn đang dựa vào bàn y tá ngăn người, đột nhiên có kẻ lướt qua cô, thì thầm bên tai cô một câu như vậy.

Thanh âm nhẹ bằng, nhưng thực rõ ràng. Trần Tổng Mạn ngẩng lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng August. Theo sau hắn là một gã đàn ông, tuy rằng nhìn qua bọn họ như tiện đường chung hướng, nhưng lúc August cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, cô biết được gã ta đã ngược lên nhìn cô một cái.

Quả nhiên.

Trần Tổng Mạn hiểu rõ, ngoảnh đầu, tim bỗng đập nhanh. Loại cảm xúc khẩn trương này luôn xuất hiện vào ngày thứ hai buổi tối.

Sau khi uống xuống, Trần Tổng Mạn ngồi thử trên giường, trong lòng vô cùng loạn lạc. Y tá đứng ở phòng đối diện nhìn cô, nhất cử nhất động gì của cô cũng bị chị ta thu vào tầm mắt.

Trần Tổng Mạn đầu đầu nghĩ suy một lát, rốt cuộc cắn răng, xốc chăn nằm vào giường.

Ba giờ đồng hồ nữa sẽ đến một rưỡi sáng nhưng Trần Tổng Mạn không hề buồn ngủ dù chỉ một chút nhỏ nhoi. Dưới gối của cô là di động của Giang Hành, bởi trong bệnh viện có quy định – bệnh nhân không được phép dùng điện thoại, nên việc này Trương Tiểu Hồng cũng không hay biết.

Cô nắm chặt di động trong tay, mỗi lần cách khoảng mười phút lại giở ra xem lên trong ổ chặn một lần, tim đập càng lúc càng dữ dội. Theo thời gian từng giờ từng khắc, Trần Tổng Mạn cảm thấy cả người mình đều đang run run. Cô chẳng rõ chuyện mình đang làm là đúng hay sai, nhưng August đã tin tưởng phó thác trọng trách như vậy cho cô, vì thế cô sẽ toàn tâm giúp đỡ.

Trần Tổng Mạn sờ đầu gối – nơi từng bị thương của mình, qua một lớp chăn. Từ lần đó đến nay đã hơn bốn tuần, việc đi lại sẽ không sao cả. Hi vọng lần này cô có thể giúp bọn họ, Trần Tổng Mạn thầm lau mồ hôi, lẳng lặng chờ một giờ rưỡi đến.

Một giờ hai mươi, Trần Tổng Mạn nghe được phòng bên cạnh vang lên tiếng động rất nhỏ — hẳn là August rời giường. Cô hít sâu một hơi, vui trong chăn nín thở định thần, không hề tung quần.

Một giờ hai mươi lăm, Trần Tổng Mạn nằm im, hít sâu một hơi, cốt điều chỉnh tần suất hơi thở của mình. Đã đến lúc cô phải lên sân khấu.

Cô vừa định hét to một tiếng như kế hoạch, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng thì đã có ai đó từ đằng sau đưa tay ngăn chặn tiếng la.

Cộp.

Y tá đứng đối diện nghe được động tĩnh, bèn cầm đèn pin rọi vào phòng bệnh tranh sáng tranh tối. Trần Tổng Mạn bị ánh sáng chiếu vào, nhất thời chói lóa nên nhắm tịt mắt lại.

Lạch cạch. Y tá toan mở song sắt đi vào.

Tại đây, một gã đàn ông mặt đồ bệnh nhân đứng sau không chế Trần Tổng Mạn, một tay chặn miệng cô, tay kia cầm mảnh vỡ thủy tinh, đầu nhọn để ngay động mạch chủ, biểu cảm man rợ và đầy hung ác.

Mà Trần Tổng Mạn bị thủy tinh kẻ sát cô, nhất thời càng không dám nói chuyện hay cự quấy gì. Sắc mặt cô tái mét, tóc tán loạn trên vai. Cô bất lực nhìn Trương Tiểu Hồng, ánh mắt vẫn không ngừng chuyển động. Trương Tiểu Hồng cũng bị dọa, chị và một y tá trẻ lùi về phía sau hai bước, hai tay xua trong không trung: “Anh... là ai? Anh hãy bình tĩnh, hãy buông cô ấy ra.”

Gã đàn ông thoát nhìn trông vô cùng kích động. Y dõng tay khỏi miệng cô, bàn tay không ngừng hươ lên hươ xuống, khăn giọng gầm gừ: “Chúng mày đừng tới đây. Nếu dám tao sẽ giết nó.” Y vừa nói, vừa hươ mảnh thủy tinh nhọn hoắt lướt qua sườn mặt cô.

Sao lại thế?!

Bản thân Trần Tổng Mạn cũng hoảng.

Cô cảm lấy cánh tay của y, một bên nương theo động tác của y, một bên nhỏ giọng nghi vấn: “August bảo anh đến ư?”

Gã đàn ông nghe xong, mảnh thủy tinh lại kẻ vào động mạch chủ. Y quay đầu liếc cô, tru tréo nói: “August cái gì? Mày câm mồm cho tao. Coi chừng tao cắt cổ.”

Mảnh thủy tinh nằm im lìm bên cổ, sự lạnh lẽo bén ngót của nó làm Trần Tổng Mạn đau đớn từng hồi.

Sao có thể như vậy? Theo kế hoạch mà nói, chẳng phải cô sẽ giả bệnh, sau đó August đưa một y tá đến để phân tán sự chú ý của người trong bệnh viện? Nhưng gã này là ai? Thậm chí August còn chưa từng nhắc tới. Có khi nào hắn sợ một mình cô xoay sở không xong, cho nên cài thêm một cánh đề hồ trợ?

Đã thế, khả năng ngôn ngữ và hành động của y vừa rồi đều là diễn xuất đúng không? Trần Tổng Mạn nhìn mảnh thủy tinh trước mắt mình nhá nhem trong

bóng tối, bất giác sợ sệt rụt đầu. Cô sẽ bình an chứ? Trần Tổng Mạn thầm nghĩ, ngay tức khắc dưới chân có cảm giác nhói đau.

“Mày đi lên!” Gã đàn ông đập vào chân Trần Tổng Mạn. Cô lao đảo đi về phía trước vài bước, dừng tại song sắt.

Trước cửa đã có y tá và bảo vệ tập trung, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào gã đàn ông hung hãn đó. Họ muốn tiến lên, nhưng Trương Tiểu Hồng đã ngăn cản mọi người. Chỉ sợ nhờ họ chọc giận y thì y sẽ làm tổn thương tới Trần Tổng Mạn. Song phương trong trạng thái giằng co, người bên ngoài không dám tới gần, người bên trong cũng không định mở cửa.

Gã đàn ông áp Trần Tổng Mạn vào song sắt, trước ngực bị ép đến nhói đau. Nhưng giờ phút này, cô mặc kệ.

Từ ngoài hành lang nơi có treo đồng hồ báo thức, cô luôn dán mắt nhìn. Thời gian càng trôi qua một giây, Trần Tổng Mạn càng thêm lo lắng. Điện thoại trong túi áo bên phải, tuy nhiên hai tay đều bị khóa chặt đằng sau, đừng nói gọi điện thoại, ngay cả chạm vào cũng không có cách.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, gã đàn ông này chính là người được sai đến để kéo dài thời gian. Hiện tại đã qua năm phút kể từ khung giờ họ bắt đầu chạy trốn, Trần Tổng Mạn hận không thể ngưng đọng thời gian lại, hoặc thời gian trôi chậm rãi cũng tốt hơn. Trong lòng reo hò ầm ĩ, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra sợ sệt.

Hai phút sau, ba người vận blouse trắng từ cuối hành lang vội vàng chạy đến bên này, dẫn đầu là Giang Hành chứ không ai khác. Thấy có ba bác sĩ xuất hiện, khí lực trên tay gã đàn ông lại mạnh hơn vài phần. Trần Tổng Mạn kêu lên, thành công thu hút ánh mắt của anh về phía cô.

Cô nhìn Giang Hành. Trong nháy mắt, đôi con ngươi của anh hiện lên vẻ kinh ngạc, đau đớn, sau đó mọi thứ chuyển thành phần nộ, cuối cùng trở về bình tĩnh, ánh mắt cũng dời khỏi người cô, tập trung về gã đàn ông phía sau Trần Tổng Mạn.

“0852, tôi biết anh.” Giang Hành đảo qua dây số trước ngực y, một mặt nói chuyện với y, mặt khác lại che giấu kết quả hồ sơ của y với mọi người.

“Hừ.” Trong mũi y phát ra tiếng khinh thường. “Mày biết bố, nhưng bố không biết mày. Đừng lãng phí thời gian, bố đây muốn xuất viện. Bây giờ mày phải chuẩn bị cho tao năm vạn tiền mặt và một chiếc xe. Trong vòng mười phút nếu tao rời khỏi cái chỗ chó má này, tao sẽ tha cho cô ả.”

Trần Tổng Mạn kêu khổ trong lòng, bản thân mình thế mà chỉ đáng giá năm vạn đồng tiền và một chiếc xe.

Giang Hành trao đổi ánh mắt với Hoàng Nhạc, y bèn lặng lẽ dời gót sang chỗ Giang Hành, cầm lấy hồ sơ trong tay anh. Lợi dụng người trước mặt chắn tầm nhìn, y lật nhanh, sau đó động tác đột nhiên dừng lại, hướng về phía Giang Hành chỉ chỉ.

Giang Hành lướt qua chốc lát, thần nhiên ngẩng đầu nhìn gã đàn ông đằng trước: “Anh giữ con tin, trên tay lại cầm hung khí, điều kiện tốt thế này nhưng chỉ muốn vòn vện năm vạn bạc thôi?” Anh vừa nói, vừa bước lên một bước không tiếng động.

Gã đàn ông nhăn mũi, thần sắc càng thêm hung tợn: “Kệ mẹ tao, tao muốn bao nhiêu liên quan gì mày?”

“Đại ca...” Con tin Trần Tổng Mạn đứng một bên bỗng nhiên mở miệng. “Ít nhiều gì tôi cũng hơi đáng giá, anh đã tóm được tôi rồi, sao không hành sự dứt khoát hơn?” Cô đánh liều dè nghị.

“Mày câm mồm!” Gã đàn ông quay đầu về phía cô, to tiếng. Dường như y không hài lòng việc Trần Tổng Mạn lảm nhảm nên mảnh thủy tinh hươ hươ trong không khí lại áp sát vào cô. Trần Tổng Mạn cố gắng tránh né hành động của y. Nhanh như chớp, mảnh nhọn kia lóe sáng dưới ánh đèn, xẹt một đường ngang gò má. Đau đớn qua đi, một vệt máu đỏ thẫm lan dài trên gương mặt.

Vừa thoát được một kiếp, cô hoảng sợ quay đầu nhìn gã đàn ông đứng phía sau. Trong mắt cô dấy lên niềm sợ hãi — bởi lúc này cô dần ý thức, gã ta không phải đơn thuần đang diễn trò, mà là thật sự muốn giết cô!

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 67

Edit: A Li

Mà bây giờ, đứng trước cửa hang tối tăm, August bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn lấy ra một chiếc đèn pin mini ngâm vào miệng, mặt khác im lặng đánh giá Tiểu Thương và nhóm người đang chuẩn bị chạy trốn kia.

Nơi này ngoài hắn và Tiểu Thương ra, còn nhóm người trước kia đều đã bỏ mạng, trong đó thậm chí có hai người ở đây làm bệnh nhân hai năm, còng tay còn chưa thể tháo xuống.

“Ồ đây.” Đứng bên cạnh August là một người đàn ông trung niên, gã chỉ chỉ vào kẻ bị còng tay khóa chặt, giọng điệu lạnh lùng. Chỉ một động tác như vậy, biểu cảm của gã vốn thật bình thường nhưng cũng khiến cho người khác phải kiêng nể.

Augustus đưa chìa khóa cho gã, gã cầm lấy rồi nhanh nhẹn mở còng tay cho người kia, sau đó cầm còng tay bỏ vào túi của mình.

“Chờ đã.” Cổ tay Augustus đột nhiên bị người đàn ông đè lại.

Hắn ngẩng đầu, thấy gã ta mỉm cười nhìn hắn. Cổ tay hắn hơi động đậy, chân mày cũng chau.

“Đưa tôi.” Gã nói, sau đó dùng một lực dẫn cổ tay Augustus xuống, lấy còng tay từ túi áo đem ta. Tiếp theo, gã đoạt luôn chìa khóa từ tay Augustus, bỏ vào trong túi của mình. Gã vỗ nhẹ bả vai Augustus: “Đi thôi.”

Augustus gật đầu, nhìn đám người và Tiểu Thương đằng kia.

Tự như mọi chuyện đều theo kế hoạch tiến hành, nhưng vì sao trong lòng vẫn cảm thấy bất an từng đợt?

Khoan đã...

Augustus thầm nhẩm lại thành viên đã chốt sổ, rốt cuộc vẫn luôn cảm thấy có điểm gì đó không hợp lý. Gã đàn ông kia đã rời khỏi hắn, đi lên đầu hàng. Augustus hơi nhẹ nhàng thở hắt ra, kéo một người bên cạnh qua, thấp giọng hỏi: “0852 đâu rồi?”

Người kia quay đầu nhìn hắn, lắc đầu: “Không rõ, có thể là không đến.” Về mặt của y thật bình lặng, dường như y và 0852 không có quan hệ thân thiết gì.

Tự do trước mắt, anh em đồng minh cũng sẽ phút chốc sụp đổ. Những kẻ chỉ tìm nhau vì lợi ích, là những kẻ này. Không có được đáp án như mong muốn, Augustus đành phải len qua đám người kia, gấp tên dẫn đầu, lạnh lùng hỏi: “0852 còn chưa xuất hiện, chờ nó không?”

Vừa dứt lời, tên đằng sau đột nhiên vươn một bàn tay, đẩy bả vai Augustus: “Mày nói gì hả?”

Augustus ngoảnh đầu trừng y, ánh mắt lạnh tựa băng.

“Không có gì.” Gã đàn ông mỉm cười với hắn. “0852 có chuyện, hôm nay chúng ta không chờ.” Nói xong bèn quan sát qua cái hang thông với thế giới bên ngoài, sau đó quay lại liếc nhìn Augustus, thận trọng đi vào trong.

Cứ như vậy, từng người từng người lần lượt đi vào cửa hang. Thời gian trôi qua, tâm trạng Augustus càng ngày càng căng thẳng.

“Sao rồi?” Tiểu Thương lặng lẽ đi chuyển đến gần Augustus, hỏi han.

Augustus nhíu mày nhìn chằm chằm cửa hang: “Không ổn.”

“Ê, tôi phiền mày. Tốc độ chút, đừng làm trễ nải thời gian.” Người đằng sau thấp giọng thúc hắn.

Từ góc nhìn của Augustus không thấy tòa nhà bệnh viện, cũng không rõ tình hình bên đó đã xảy ra chuyện gì. Hắn không biết cảm giác trong lòng là gì, giống như bị một quả núi to đè nặng, thế nào cũng chẳng nói ra. Là một loại hoang mang, ngờ vực.

Chẳng lẽ phía cô đã xảy ra trục trặc?

Không kịp nghĩ nhiều, Augustus bị kẻ đằng sau đẩy vào cửa hang.

Hang động không sâu, mỗi người đi qua chỉ cần hai phút. Lần này trốn đi tổng cộng sáu người, nói cách khác, ngoại trừ người canh giữ là Tiểu Thương thì tính thêm Augustus là bảy người, toàn bộ quá trình sẽ diễn ra không quá hai mươi phút.

Bên kia thế giới là một ngã tư đường rộng lớn. Nếu nửa đêm trên phố vắng bóng người, họ chỉ cần băng qua tường, xuyên qua rừng cây là có thể thành công trốn thoát. Hơn nữa, nếu quả thật có khả năng, trong vòng một giờ bọn họ cũng có thể quay lại bệnh viện tâm thần.

Chỉ có một giờ thôi, Augustus âm thầm nắm chặt tay. Nếu lần này thành công, hắn có thể hoàn toàn thoát khỏi bệnh viện tâm thần, trở về cảnh đời. Nếu không thành công... hắn từ cửa hang nhảy ra, phúi phúi đất bám trên người xuống. Nếu không thành công, Augustus quay đầu nhìn bức tường cao sừng sững đằng sau, hắn sẽ chẳng biết mình ở đây đến bao giờ.

Vì che giấu thân phận, Augustus không có thời gian nghỉ ngơi nhiều như vậy. Hiện tại hắn chỉ có thể bám sát đoàn người đằng trước, chạy tới rừng cây bên kia, trong đầu toàn là bao phủ bóng đêm.

Kỳ thực rừng cây này không có bảo vệ tuần tra, bảy người dùng tốc độ nhanh nhất để băng qua khu rừng, hơn nữa họ đã trông thấy bên kia rừng cây là hai chiếc xe thương vụ màu xám bạc.

“Ngừng!” Gã đàn ông dẫn đầu ra hiệu ‘cấm’, những người còn lại đều đứng tại chỗ, lấy gã làm trung tâm mà vây quanh tạo nên một vòng tròn.

Gã phát tay một cái, hai tên đàn ông đeo ba lô từ sau cùng hàng ngũ đi lên, đứng phía sau gã. Ba tên đồng loạt đi về hướng xe thương vụ, bốn người còn lại đứng tại rừng cây canh gác.

Từng khắc trôi qua, Augustus ngồi xổm trên nền đất, gió lạnh không ngừng len lỏi qua cổ áo hắn, phả hơi buốt giá vào. Tim hắn luôn đập rất nhanh, tay cứ nắm chặt rồi buông, nắm chặt rồi buông.

Augustus chưa từng rơi vào tình trạng hoảng hốt như thế.

Gần ba năm bố trí, trăm lường vạn lược mới tìm ra một thời cơ hoàn mỹ nhất từ trước đến nay. Hắn nhìn đắm đắm vào vùng tối, mỗi một điểm hiện lên ánh sáng, hắn lại sợ bản thân đã bỏ lỡ cái gì.

Một phút, hai phút, nửa giờ đồng hồ.

Tim Augustus càng lúc càng đập mạnh.

Trần Tổng Mạn bên kia đã thất bại rồi? Cô đã gặp chuyện? Hắn đột nhiên nghĩ tới sự vắng mặt của 0852, mắt phải bỗng giật liên tục.

Bốn mươi phút sau, trong rừng cây vẫn không động tĩnh gì. Hai chiếc xe thương vụ từ khi ba tên đàn ông bước vào cũng không có dấu hiệu mở cửa.

Thời gian đã hẹn trôi qua hơn một giờ, không gian vẫn tối đen như cũ, ngã tư đường vắng lặng bóng người gần như khiến Augustus buông xuôi hi vọng.

Bỗng lúc này, xe thương vụ có động tĩnh.

Augustus lập tức ngừng đầu, thấy cửa xe mở ra, tên đầu sỏ cùng hai tên đàn em lao xuống dưới, sau đó ráo riết chạy về bên này. Bốn người đứng ở rừng cây cũng vội vàng bật dậy, hộ tống gã đàn ông quay về con đường cũ.

Còn không đợi bọn họ chạy hai bước, chợt vòng ngoại tuyến tối tăm vang lên một tiếng gầm nhẹ sợ hãi: “Đại ca, có cảnh sát!”

Tên đầu sỏ nghe vậy, bước chân không hề ngừng, đầu quay mạnh về phía Augustus, ánh mắt hung tợn ném về phía hắn như là muốn dùng dao đâm thẳng đối phương.

—

Không phải tự nhiên mà cảnh sát gọi Trần Tổng Mạn tới.

Hiện giờ cô ngồi trong phòng bệnh của mình, tay chân gượng gạo ma sát vào nhau, ánh mắt nhìn bốn phía. Giang Hành ngồi đối diện cô, vẻ mặt u ám gần như dọa chết người.

Anh im lặng, cô càng không dám nói năng chi.

Anh nhìn cô gái nhỏ đang không dám ngừng đầu, hận không thể dùng cây nội soi xem thử sọ não cô rốt cuộc đã chứa những mưu tính gì. Vừa rồi nếu không phải anh luôn tận lực kéo dài thời gian để cảnh bảo vệ tuần người từ đằng sau phòng Augustus leo cửa sổ vào, thừa dịp phạm nhân không chú ý đã tóm y thì giờ này Trần Tổng Mạn vẫn còn trong nguy hiểm.

Giang Hành cũng không biết, trò kim kẹp con tin khôi hài này là tiền đề cho cuộc đào thoát từ một nơi khác.

Nhớ tới tình hình ban nãy, không, Giang Hành đã tự nhủ với lòng, đừng nghĩ thêm chuyện gì bất trắc. Bởi anh sợ một phút lơ đãng sẽ không bình tĩnh đánh lạc hướng y mà trực tiếp nhào tới cướp người.

Anh lặng lẽ nhìn chăm chăm cô, thông thả mà có chút đau đớn. Anh nhắm mắt lại, đến khi mở mắt thì trong lòng đã bình thản như không.

“Trần Tổng Mạn, em xem anh là gì?” Giọng nói của anh có chút khàn khàn, vừa rồi để kéo dài thời gian mà anh nói không ngừng nghỉ, nay cổ họng có hơi rát.

Anh rõ ràng thấy được cảnh sát ập tới bắt phạm nhân đi, Trần Tổng Mạn kích động nhìn đồng hồ trên tường liếc mắt một cái, tiếp theo nhanh chóng đuổi theo cảnh sát Lương đang áp giải phạm nhân.

Nhìn cô bị bảo vệ ngăn lại, muốn nói cái gì nhưng không thể ở trước mặt mọi người nói, chỉ dám dùng khẩu hình để diễn đạt. Ngay tức khắc, Giang Hành nảy sinh hoài nghi. Anh không bộc lộ ra mà bước lên đứng trước, gọi tên cảnh sát Lương và kéo Trần Tổng Mạn xuyên qua đám người để đến trước mặt ông ấy.

Anh thấy Trần Tổng Mạn nhanh như bay, nhỏ giọng, thở hổn hển nói: “Nhanh lên, bọn họ sẽ bỏ trốn đêm nay,” cô phát âm không kịp thở. “Phía sau viện, hướng đông nam ngay cây cô thụ rêu vào sẽ có một cửa hang, bọn họ ở đó!”

Thần sắc cảnh sát Lương liền trở nên nghiêm túc: “Mấy giờ bắt đầu?”

Trần Tổng Mạn nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường: “Hai giờ.”

Cảnh sát Lương ngừng đầu nhìn lên, kim phút nghiêm nhiên đã qua một nửa.

Ông ta biết đây là kế hoạch của Augustus, lúc này đã cầm bộ đàm gọi chi viện và bố trí nhiệm vụ. Trần Tổng Mạn vừa quay đầu đã thấy hai mắt tối đen,

sau đó cổ tay cô bị nắm chặt, Giang Hành mạnh bạo kéo vào phòng bệnh một phen.

Động tác của anh có phần thô bạo. Thế cho nên lúc ngồi trên giường, Trần Tổng Mạn vẫn còn cảm thấy đau tay.

“Em gọi làm phải không? Trần Tổng Mạn, em cho rằng em là thiên tài?” Giang Hành dùng giọng nổi giận, giọng điệu cũng mất bình tĩnh hơn mọi khi. “Tại sao không nói cho anh biết? Em biết mình đem tính mạng ra đùa giỡn hay không?”

Anh chỉ vào mảnh thủy tinh trên nền nhà, chân mày nhíu chặt, ánh mắt như bùng cháy. Trần Tổng Mạn có cảm giác ngồi trên đồng lửa, cô kim không được mà lui về sau, rụt người. Nhưng cô không oán than. Những chuyện này đều do cô tìm tới.

Trần Tổng Mạn giương mắt nhìn về phía Giang Hành, cô chỉ thấy đôi mắt anh tràn đầy niềm thất vọng. Cổ họng cô giống như nghẹn lại, một câu cũng chẳng thể nói ra.

Giang Hành đứng lên, nhìn cô từ trên cao xuống.

“Đến nước này em vẫn giấu mọi chuyện để lừa gạt anh, Trần Tổng Mạn.” Giang Hành hít sâu một hơi, xoay người hướng cửa ngoài đi đến. Bóng lưng anh không còn cao ngất, thẳng tắp như ngày nào.

“Anh mệt mỏi rồi.”

Một câu đủ đem cô nhốt vào địa ngục.

Giang Hành quay đầu bỏ đi, thậm chí còn không nhìn cô lần nữa.

Mười ngày sau, Trần Tổng Mạn xuất viện, một mình.

Cô hít thở thật sâu, ngược mặt nhìn ánh dương sáng chói.

Ánh mặt trời thật chói mắt cô, bằng không cô cũng sẽ không ngẩng lên một cái, nước mắt đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 68

Edit: A Li

Mười giờ sáng, Trần Tổng Mạn ngồi một mình trước cổng bệnh viện tâm thần, phơi nắng.

Trương Tiểu Hồng nói đến đón cô nhưng cũng chẳng thấy đâu. Cô ôm túi xách ngồi bên đường, đối diện với một tòa nhà. Cô nhìn cánh cửa lớn phong cách Baroque điêu khắc tinh xảo trước mắt, bên trong là một tòa nhà màu trắng.

Lần đầu tiên Trần Tổng Mạn ở bên ngoài đánh giá nơi mà mình đã sống nửa năm qua, cảm giác thật xa lạ. Cô hôn mê đi vào, tỉnh táo đi ra, thậm chí bây giờ cô mới ý thức được mình thế mà cổng bệnh viện cũng chưa từng nhìn thấy.

Thật là xa xỉ, không hổ danh là bệnh viện tâm thần sang trọng nhất thành phố T.

Trần Tổng Mạn quan sát khung cửa chạm hoa, bên trên hiện lên từng đường nét điêu khắc tỉ mỉ. Nếu không phải biển hiệu bên trên là Bệnh viện tâm thần số 1 thành phố T, hẳn người ta sẽ nghĩ căn biệt thự tư nhân nằm nơi ngoại ô này là do một vị đại gia nào mua nó.

Bệnh viện tọa lạc ở ngã tư trống trải, người tới lui cũng không đông. Tuy nhiên, khi họ thấy Trần Tổng Mạn ngồi ở ven đường, nét mặt nghiêm túc nhìn chăm chú cánh cổng kia, họ đều tự giác cách xa cô một tẹo.

Nhớ lại những ngày tháng đã trải qua trong bệnh viện tâm thần, Trần Tổng Mạn ngỡ như mọi sự đều là giấc mộng.

Ánh mắt của cô đảo qua đôi chân mình, cô đang mặc một chiếc quần jeans. Đầu ngón tay khẽ vuốt ve vài dẹt bóng loáng. Trần Tổng Mạn bỗng muốn khóc thật to.

Rốt cuộc cô cũng có thể thoát khỏi bộ quần áo bệnh nhân rộng rãi, thoát khỏi mùi hương quần quanh của thuốc sát trùng. Cô cảm lấy vạt áo phông cam đang mặc trên người, đột nhiên cảm ơn vì thế giới đã có nhiều sắc màu phong phú như vậy.

Tối hôm đó, sau khi August bị thương, cộng thêm Tiểu Thương thì hai người họ như bốc hơi khỏi mặt đất. Về phần những bệnh khu khác, tối đó cũng mất đi vài người một cách khó hiểu. Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trần Tổng Mạn dường như có thể biết được, những kẻ đó chính

là cảnh sát chìm như Augus mấy năm qua, giả điên để bắt tội phạm.

Bây giờ Augus không có tin tức nào, ngay cả tin tức hắn bị thương cũng là do cô chặn đường Lương đội trưởng ở trong hành lang buộc ông ta phải nói.

Trần Tổng Mạn cúi đầu, thấy bóng mình đổ trên mặt đường, trong lòng nhất thời phiền muộn. Cứ ngần ngợ như vậy, Trần Tổng Mạn cô đơn chờ đến hai giờ.

Cô cũng chợt nhận ra, từ lúc cô nhập viện, bên cạnh luôn luôn có người giúp đỡ. Cho tới thời điểm này người thân thích chẳng có ai, ban đầu là Trương Tiểu Hồng, và Giang Hành là phần còn lại. Mỗi khi gặp chuyện cũng là bọn họ chạy tới giúp đỡ cô, nhưng nay chỉ có một mình, cô cảm thấy bản thân hơi lạc lõng.

Đã đến lúc cô phải tự đứng trên đôi chân của mình.

Trần Tổng Mạn nghĩ thế, lấy một mảnh giấy trong túi ra. Trên giấy có ghi vài chữ, đây là trước lúc xuất viện Hoàng Nhạc đưa cho cô — địa chỉ nhà Giang Hành.

Khá lắm, anh không tìm em, em đây tìm anh cho bằng được.

Cô hít sâu một hơi, đứng dậy cầm vồn vện ba lô và áo khoác. Cô hướng tới ngã tư đường rộng lớn, đi từng bước đầu tiên.

Một giờ sau, Trần Tổng Mạn đứng trước cửa nhà Giang Hành, do dự không dám gõ cửa.

Anh có ở nhà chẳng? Nếu anh không ở nhà thì tính sao bây giờ? Nếu người mở cửa là một người phụ nữ xa lạ quán khăn tắm... nếu? Trần Tổng Mạn đứng trước cửa suy diễn đủ chuyện có thể xảy ra. Cuối cùng cô mím môi, nắm tay cong lên gõ vào vách cửa.

Cộc cộc. Tim cô muốn nhảy lên cổ họng rồi.

Cô ngừng thở, nhìn chằm chằm cửa chính. Cô bối rối, bàn tay giữa không trung chưa kịp thu về thì cửa trước mặt đã bị đẩy ra. Cô theo bản năng lùi ra sau một bước, tránh cho cánh cửa đập thẳng vào mồm.

Bên trong là anh, người đàn ông quần áo chỉnh tề.

Tay phải đặt trên nắm cửa, tay trái cầm điện thoại bên tai, nét mặt tựa như vội vã, ngay cả động tác cũng mất kiên nhẫn hơn vài phần.

Khoảnh khắc cánh cửa mở toang, Trần Tổng Mạn bị sức gió thổi tóc bay rối loạn.

Mà Giang Hành vừa trông thấy cô cũng bàng hoàng một chút, sau đó đôi mắt chợt sáng lên. Anh thờ phào buông nắm cửa ra, rồi nghiêng đầu nói qua điện thoại: “Tôi thấy rồi. Cô ấy ở trước nhà tôi, không cần đến nữa.” Dứt câu, Giang Hành ngắt máy, bỏ đi động vào túi quần. Anh quay sang nhìn cô, cẩn thận quan sát cô bằng ánh nhìn sắc bén.

Trần Tổng Mạn bị anh nhìn đến phát hoảng, trong lòng dâng lên một đợt xót xa.

Không để cô có thời gian suy nghĩ, người đàn ông đã hung hăng nắm lấy tay cô, dùng sức kéo. Trần Tổng Mạn đứng không vững, ngã vào lòng người đàn ông.

“Đi đâu vậy?” Thanh âm lạnh lẽo như tuyết vang lên ở đỉnh đầu.

Gò má Trần Tổng Mạn áp sát cơ thể anh, cảm nhận sau lớp vải mỏng manh kia là tiếng tim đập mạnh. Không kìm nổi, cô đưa đôi tay ôm lấy thắt lưng anh: “Em đợi ba giờ liền, chị Hồng chưa tới, em cũng chỉ biết tự đi tìm anh.”

Cô nói: “Nói đây, em gần như cô độc. Cha mẹ mất sớm, mẹ kế thì ác tâm. Bạn bè bằng không, nhưng em có người yêu. Anh bảo, em không đi tìm người yêu của em thì tìm ai bây giờ?” Giọng Trần Tổng Mạn rầu rĩ, đem tình cảnh chật vật nhất của mình kể ra, không chỉ đắng cay mà còn mang theo vài phần làm nũng.

Gương mặt của anh dán trên mái tóc dài, tóc đâm vào mặt hơi ngứa, nhưng anh vẫn im lặng. Anh lặng lẽ ôm cô.

“Nhìn anh như vậy, hẳn anh sẽ bỏ qua cho em chứ?” Trần Tổng Mạn cẩn thận hỏi.

Giọng nói tưởng chừng bình tĩnh nhưng vẫn không hoàn toàn giấu được sự run rẩy nhỏ nhoi. Giang Hành đã lâu không được nghe ngữ điệu này.

Anh dõi theo cô hai năm, nửa năm quen biết, vậy mà giờ cô lại sợ anh vứt bỏ cô. Dù tim anh kết băng thật dày, cũng vì một lời của cô mà hòa tan thành nước.

Lúc này, ngay thời khắc mà Trương Tiểu Hồng gọi điện cho anh, chị ta gần như muốn khóc. Chị bảo là đường đang sửa, lại bị kẹt xe nhiều giờ liền nên đến muộn. Khi tới nơi chị không thấy Trần Tổng Mạn đâu cả, chị hỏi bảo vệ, bảo vệ nói cô đã rời khỏi đây một giờ trước.

Nghe được tin đó, Giang Hành sắp phát điên. Anh bắt đầu hối hận, oán trách bản thân vì sao không tự đón cô trở về, vì sao còn muốn cùng cô giận lẫy, vì sao lại đem chuyện này giao cho kẻ khác.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo vào, đầu óc liên tục suy nghĩ đến những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Tâm trí anh muốn nổ tung, thậm chí đi tới cửa chỉ là một khoảng thật gần, anh cũng mất phương hướng.

Đừng, đừng gặp chuyện không may. Trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may. Trong thâm tâm anh luôn luôn mặc niệm, ngay cả cảm giác đau đớn cũng trở nên lịm dần.

Khi mở cửa, mọi thứ như ngưng đọng giữa không trung. Tuy đã dự trù đến tình huống xấu nhất nhưng khi gặp cô, ngay lập tức chuyện đó bị anh vứt hết một bên, anh không đủ khả năng nghĩ thêm lần nữa.

Thật may cho anh.

Giang Hành siết chặt tay cô, chớp mũi anh bị vòn quanh bởi mùi hương trên người Trần Tổng Mạn. Anh hít sâu một hơi, nhắm mắt. Anh mặc kệ, chỉ cần cô còn bình an, anh sẽ không nổi đóa, sẽ không tức giận.

Hai năm rưỡi trước, Trần Tổng Mạn đã sớm trở thành một phần máu thịt của anh. Không phải tay hay chân, mà là quả tim nơi lồng ngực.

Cứ như vậy, anh nghĩ, dù sao cả đời này anh sẽ không rời xa cô.

Người ta thường nói, bác sĩ tâm thần đa số đều mắc bệnh tâm thần. Anh cũng thế, bệnh của anh, là cô.

Trần Tổng Mạn cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh, tiếp theo đem những lời chất chứa từ nhiều ngày trước ra, bộc bạch: “Việc của Augustus không phải em muốn gạt anh. Em chỉ thấy Augustus giúp đỡ em rất nhiều, nay một lần hẳn cần em trợ giúp, em nhất định phải giúp đỡ.” Cô ngừng lại. “Thật ra số em chưa đen lắm. Khoảnh khắc mà gã đàn ông cầm mảnh thủy tinh dọa sẽ giết em, em chỉ kịp nghĩ, nếu lúc đó em kể cho anh, bị ‘bọn họ’ biết, nhất định anh sẽ không yên bình. Đương nhiên, em thừa nhận em không thẳng thắn khi đối diện với anh là em sai. Sau này em sẽ không vậy nữa.”

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vào ánh mắt của anh. Đôi con ngươi thăm sâu như biển cả, cũng là nơi con tim cô thuộc về. “Sau này em không giấu anh đâu, cái gì cũng kể cho anh hết, anh...”

“Em im lặng.” Giang Hành cắt ngang lời.

Anh cúi đầu nhìn cô, thấy trong mắt cô là hoảng loạn, bất an và kinh ngạc. Rồi anh đột nhiên hôn xuống.

Mọi nguyên do không còn cần thiết nữa.

Khi cô dần hết sức đề thủ nhận với anh, hai người đã không còn khoảng cách nào. Đầu lưỡi nam tính ấy liếm mát cánh môi cô, hơi thở cô cũng trở nên ngắt quãng. Giang Hành luồn tay vào mái tóc, càng hôn sâu thêm. Anh tham lam mát môi cô, sự tấn công mạnh mẽ này khiến cả người cô run rẩy.

Hôn nhau, Giang Hành đột nhiên cảm thấy vị mặn.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy gương mặt cô đầm nước mắt từ lúc nào.

“Sao đấy?” Giọng anh dịu dàng và mềm mại.

Trần Tổng Mạn khịt khịt mũi, lại nhào vào lòng anh, nghẹn ngào: “Sao em có thể may như vậy, may mắn gặp được anh?” Cô không ngừng cọ đầu suốt suốt.

Giang Hành bật cười, vỗ nhẹ lưng cô: “Cho nên em hãy tranh thủ yêu thương anh hơn đi. Nhờ mà có người tốt hơn em đem anh chiếm mất, lúc đó em khóc cũng không kịp.”

“Đi!” Trần Tổng Mạn nín khóc, mỉm cười, kéo áo Giang Hành lau nước mắt.

“A đúng rồi.” Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Giang Hành ôm vai cô: “Có gì thì hăng vào nhà, ngoài trời đương lạnh.”

“Không không!” Trần Tổng Mạn đẩy cánh tay anh ra, nét mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. “Chuyện này phải giải quyết ngay bây giờ.”

Giang Hành chào mi.

Cô quay đầu, chỉ chỉ chiếc xe taxi màu đỏ đang đỗ ven đường, xoa tay nói: “Em ngồi xe đến nhà anh, không có một đồng trong người ạ...”

Theo hướng cô chỉ, Giang Hành nhìn sang. Anh thấy tài xế đang đứng tựa vào xe, cười ha ha, biểu cảm không hề sốt ruột. Thấy hai người họ nhìn về phía mình, tài xế còn vui vẻ phát phát tay.

Anh bắt đầu đi lấy tiền trong ví ra thanh toán, tiễn bước taxi. Anh nghiêng đầu, nhìn Trần Tổng Mạn đang cười trộm như con cáo nhỏ.

“Không phải anh đã từng cho em một bao lì xì ư?” Giang Hành hỏi, “bên trong có năm trăm, cũng đủ em trả tiền mà?”

“Giữ chứ?” Trần Tổng Mạn hô to. “Em còn tưởng rằng bao lì xì mang tính tượng trưng, ai ngờ có tiền thật hả?” Bao lì xì sáng mùng một năm đó Giang Hành đưa cô, cô nhìn không kỹ đem để dưới gối đầu, hiện giờ chỉ sợ...

[*Tình tiết bao lì xì: Trong ngoại truyện.]

“Lợi cho mấy cô y tá!” Trần Tổng Mạn bĩu môi, trên mặt tràn đầy hối hận.

Sau đó hai người vào nhà, vai kề vai ngồi ở sofa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 69

Edit: A Li

Trần Tổng Mạn ngồi trên sofa, đánh giá từ hai tầng trên xuống đất: “Chắc, bác sĩ các anh giàu như vậy, đều là cướp đoạt tiền của người nhà bệnh nhân? Nhìn cơ ngơi của anh đi.” Cô xoay tròn chiếc cốc màu trắng viền hoa màu vàng tinh xảo trong tay. “Em như thấy được bao đỏ xếp thành hàng.”

“Bao đỏ?” Giang Hành ở trên lầu nghe cô nói thế, bèn xoay người đi vào phòng. Thời điểm mà anh xuống phòng khách lần nữa, cầm theo vài tờ giấy. Ngón tay thon dài của anh vuốt nếp, rồi gấp thành máy bay. Cánh tay tao nhã nâng lên, máy bay giấy từ không trung tạo nên một loạt đường cong duyên dáng, chuẩn xác rơi trên người Trần Tổng Mạn.

Cô không hiểu lật máy bay ra xem, phát hiện đây là đơn tiền lương của một tháng trước. Ban đầu cô chậm rãi nhìn qua, nhẩm đếm vài con số trên mặt, sau đó đôi con ngươi trợn trừng.

“Không thể nào.” Cô cầm tờ đơn huơ huơ, trông rất đều là không thể tin được. Không phải vì bên trong nhiều tiền, mà bởi vì... “Ít thế hả?” Cô nhìn xung quanh nội thất nhà anh, rướn cổ hỏi, “anh giàu từ bé rồi sao?”

Giang Hành lắc đầu.

Trần Tổng Mạn đột nhiên nhớ đến trước kia có một lần, ngày mà cô phát hiện ra Giang Hành chi tiền viện phí cho mình toàn bộ, Trương Tiểu Hồng đã từng tính qua với cô, rồi nói “tiền lương của bác sĩ Giang theo giờ có giá...” Trần Tổng Mạn thận trọng hỏi: “Vậy không tính tiền lương bên ngoài, hàng tháng anh thu vào là...?”

Giang Hành mỉm cười nói vài từ đơn giản.

Trần Tổng Mạn rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là giàu nứt đổ đổ vách. Chẳng trách, hằng tháng anh gánh tiền thuốc men của cô nhưng vẫn sống thoải mái như vậy.

Nhắc tới tiền thuốc men, Trần Tổng Mạn thỉnh thoảng nhảy dựng khỏi sofa. Cô sờ sờ túi áo của mình, nhìn đồng nhìn tây nửa buổi, ánh mắt sáng lên, bàn tay luồn vào túi áo lấy ra một đồng tiền. Cô đem nó bỏ vào tay anh.

Đôi mắt Giang Hành tối lại, biểu cảm cũng hơi chùng xuống: “Ý em là sao?”

Nét mặt cô có phần co quắp: “Em biết nửa năm nhập viện, viện phí đều do anh trả giúp em. Hiện tại em không có đồng nào, tiền gửi ngân hàng trước kia chỉ e bị rút sạch, nay thứ đáng giá trên người em nhất chỉ có thứ này mà thôi.”

“Em còn xem anh là người ngoài?” Giang Hành cúi xuống, ngón tay chạm vào đồng tiền vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô.

Trần Tổng Mạn vội vàng phủ nhận: “Không phải! Tục ngữ có nói, anh em ruột nhưng vẫn phải rạch ròi. Lại nói, em chưa giúp gì cho anh, em... em không ngờ mình lại trở thành gánh nặng về mặt kinh tế.” Cô cuống quýt phân bua vì sợ anh hiểu lầm.

Giang Hành chau mi, cũng không lấy đồng tiền kia. Hai chân anh vắt chéo, ngồi tựa vào sofa hỏi ngược: “Em nghĩ em còn tiền, hay lắm. Nhưng em dựa vào đâu để nghĩ em có tiền?” Ánh mắt anh dừng trên dây tơ hồng màu đỏ buộc trên đồng xu. “Cái này là anh cho em, nay em đem trả anh? Trần Tổng Mạn, nói thế mà cũng nói được à?”

Cô dẩu môi: “Nhưng trên người em chẳng có tiền.”

Hàng mi của anh khẽ chớp, bàn tay to bắt lấy cổ tay Trần Tổng Mạn, kéo cô ngã vào lòng. Anh ôm lấy eo cô, một tay mon trón trên gương mặt, véo nhẹ vành tai mềm mềm, giọng điệu ngả ngón: “Không có tiền, lấy thân báo đáp.”

Mặt Trần Tổng Mạn nóng như đun.

Cô đẩy anh ra, lắp bắp: “Anh anh anh...” Gần đây cách nói năng của gã đàn ông khá chính trực, khiến cô quên mất anh vẫn là một tên biến thái, lưu manh.

Mà Giang Hành được đăng chân lên đăng đầu, anh hùng hồn đem Trần Tổng Mạn đè dưới thân, dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn cô, còn thừa nhận nói: “Anh biến thái lâu rồi.” Nói xong bèn vùi đầu vào cổ áo Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn bị hơi thở của anh làm cho ngứa ngáy, ngứa mặt cười, tay chân hươ loạn xạ cả lên.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Giang Hành ngẩng đầu, thần sắc không tốt lắm.

“Trần Tổng Mạn.”

“Vâng?” Thanh âm của cô có chút mềm mại.

“Đi tắm đi em.”

Ếc?

Trần Tổng Mạn hét lớn, vội vã đem Giang Hành đẩy ra một hồi. Cô ngồi cúi đầu trên sofa, ngượng ngùng hỏi: “Bác sĩ, phòng tắm ở đâu?”

Cô thế mà năm hôm chưa tắm rồi!!! [A Li: Nữ chính ở dơ trong truyền thuyết =))]

Vì việc xuất viện sớm đầu mẻ trán, hơn nữa tâm trạng tồi tệ làm cô bất chấp tắm rửa. Nhớ tới cả người vừa nãy bốc mùi, sự hối hận liền lan tràn trong tâm trí.

Giang Hành chỉ lên lầu một: “Phòng thứ nhất bên phải. Quần áo đã để trên giường, em tự lấy đi.”

Nói xong, anh đứng dậy đi vào nhà bếp.

“Ăn gì đây?” Anh vừa đi vừa hỏi.

Trần Tổng Mạn chạy như bay lên lầu, suy nghĩ rồi nói vọng xuống: “Thịt chung tương!” Thanh âm vang dội lại rõ ràng. Vừa dứt câu, Trần Tổng Mạn phát hiện hai người nói chuyện như thế, chẳng khác đôi vợ chồng già đã sống chung mấy chục năm.

Giang Hành cong môi.

Xem ra anh còn đem về một cô gái nhỏ để nuôi nấng.

Trần Tổng Mạn ôm quần áo vào phòng tắm, ở trong bồn tắm tận hưởng một giờ.

Lúc Giang Hành nghĩ rằng cô gặp chuyện bên trong, liền gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời. Anh định tông cửa vào xem thì bên trong phát ra một câu miên cưỡng ‘chuyện gì đó?’ của cô, anh mới nhận ra cô ngốc này nằm trong bồn tắm ngủ.

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Bởi lẽ từ khi cô nhập viện, chưa từng được sung sướng tắm rửa như vậy. Tuy phòng của cô là phòng vip, nhưng muốn tắm rửa thì phải vào nhà vệ sinh công cộng, hơn nữa trong đó chật ních y tá và bệnh nhân. Thời gian sau cô cũng tương đối quen, nhưng chung quy vẫn khó mà chấp nhận.

Nay có cơ hội tuyệt vời đến thế, cô muốn thư thái hưởng thụ một phen.

Thẳng đến khi Giang Hành kịch liệt gõ cửa, cô mới dứt khỏi cơn buồn ngủ, bò ra khỏi bồn tắm. Trần Tổng Mạn mặc nhanh quần áo vào, mang theo hơi ẩm từ phòng tắm bước ra.

Lúc thay quần áo, nhìn thấy bộ nội y màu vàng nhạt khiến mặt cô hơi ửng hồng, còn những thứ khác đều có vẻ vô cùng tự nhiên. Cô mặc áo phong của Giang Hành phủ xuống hông, trên đầu trùm khăn lông. Cô thấy Giang Hành đem sẵn một chén thịt chung tương để bên giường, mùi thơm lan tỏa trong không khí như dụ dỗ Trần Tổng Mạn.

Bụng đói cồn cào, cô trực tiếp cầm lấy bát thức ăn kia, cầm đũa ngồi ăn trên thảm.

“Ngon quá à.” Đôi mắt Trần Tổng Mạn ngấn nước.

Giang Hành phá lệ không cười nhạo cô, nhưng lòng anh lại hơi chua xót.

Phải biết rằng, một bát thịt chung tương nhưng nửa năm Trần Tổng Mạn chưa từng nếm qua. Không chỉ là thịt chung tương mà còn nhiều món khác, cô cũng sớm quen mùi vị là gì.

Trong bệnh viện, tuy rằng ăn uống cũng như thường ngày nhưng cảm xúc hoàn toàn khác biệt. Chẳng giống bây giờ, cô ngồi trên thảm lông mềm mại, chỉ

mặc mỗi chiếc áo phông trắng, bên cạnh là bác sĩ đẹp trai.

Trên đời còn đòi gì hơn nữa?

Một bát nháy mắt đã hết, cô xoa bụng, no nê tựa vào giường.

Cô thật muốn cuộc sống diễn ra an nhàn như thế.

Nếu không phải gánh vác trách nhiệm đối với cái chết của cha cô, ... nhớ tới chuyện này, tâm trí vừa tươi sáng của Trần Tổng Mạn lại bị phủ một tầng bóng đêm.

Giang Hành cúi mặt, vừa thấy Trần Tổng Mạn tràn đầy hạnh phúc nay đã ôm bát rỗng ngăn người. Anh đang ngồi bên trên cũng trượt từ giường xuống, cùng cô ngồi trên thảm lông. Anh duỗi tay ôm cô vào ngực.

“Còn đang suy nghĩ về việc của ba em?” Giang Hành nhẹ nhàng hỏi, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc dài ướt sũng trên vai cô.

Trần Tổng Mạn cắn môi đáp: “Em không thể trực tiếp tìm Giang Uyển Chi, cũng không thể công khai ngoài phố. Nếu bị người quen nhận ra cũng rất khó xử.” Cô đặt cái bát xuống một bên, “em nghĩ việc cậu em nhập viện có thể em không rõ nguyên do, nhưng bà ngoại chắc sẽ biết. Em muốn đi viện dưỡng lão gặp bà ngoại, bên cạnh đó hỏi sự tình của cậu em, biết đâu có thể lần ra manh mối.”

Giang Hành gật đầu: “Em mới xuất viện, đừng nghĩ ngợi nhiều.” Anh nắm lấy cô, đan chặt. Thấy mười ngón tay kháng khí bên nhau, tâm trạng của anh cũng tốt hơn rất nhiều. “Em nhớ kỹ, em không phải một mình chống chọi thế giới.”

Trần Tổng Mạn tựa vào vai anh: “Em biết nên em không hề sợ hãi.” Không sợ hãi mọi thứ sẽ lắng chìm, không sợ hãi Giang Uyển Chi phát hiện.

Bởi vì từ lâu cô đã xem Giang Hành là máu thịt của mình. Tuy rằng cô chỉ có thể cùng anh sẽ chia khó khăn, nhưng toàn bộ thể xác và tinh thần lẫn tình yêu, cô đều dành cho anh hết.

“Chỗ anh có một hồ sơ.” Giang Hành đột nhiên mở miệng.

Trần Tổng Mạn giật mình, vội nói: “Hồ sơ?”

Giang Hành mỉm cười: “Vốn không định tiết lộ cho em nhưng hiện tại nói ra để em có thể biết, cây kim trong bọc cũng sẽ lòi ra. Về phần bản hồ sơ kia, đợi anh xác nhận kết quả là thật, anh sẽ nói cho em, được không?”

Dứt lời anh lại trấn an: “Anh cam đoan sẽ rất nhanh chóng.”

Trần Tổng Mạn chỉ có thể gật đầu.

“Được rồi, hôm nay cũng đã mệt mỏi, ngủ một giấc đi em” Giang Hành vỗ vai cô, sau đó đứng dậy. Anh xoa người bế cô đặt lên giường.

Một giờ chiều đúng là thời điểm mệt mỏi rồi, mi mắt của cô cũng hơi sụp xuống.

Giang Hành toan quay bước rời đi, nhưng ngay lúc vừa đi tới cửa, đôi chân lừng chừng một chút. Anh quyết định đi trở lại giường, nằm cạnh cô rồi ôm cô vào trong ngực.

Trần Tổng Mạn cảm nhận được sự ấm áp từ sau ập tới, khẽ trở mình, đem mặt vùi vào ngực anh. Cô lắng nghe tiếng tim đập từng hồi, sau đó chìm trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 70

Edit: A Li

Sáng hôm sau, Trần Tổng Mạn đánh thức anh dậy.

Bởi vì sự tình của cô mà Giang Hành cho cô một kỳ nghỉ đông thư giãn. Nhưng không ngờ buổi sáng đầu tiên của kỳ nghỉ đông, người đàn ông đã bị cô kéo từ trong chăn ra ngoài.

Phải hiểu, đêm qua anh phải chật vật đấu tranh tư tưởng thế nào để không tập kích cô. Giờ trời sáng rồi, cô còn tự mình tìm tới.

Không thừa nước đục thả câu chính là kẻ ngốc, vì thế Giang Hành quyết đoán vươn tay kéo Trần Tổng Mạn vào lòng mình, phủ chăn bông lên. Trần Tổng Mạn bất ngờ ngã vào lòng anh, xung quanh tràn ngập hơi thở nam tính và thân nhiệt nóng bỏng.

“Anh làm gì!” Trần Tổng Mạn khẽ đẩy ngực anh, da dẻ trắng trẻo, cô như bị kim châm bèn rút tay về.

Aaa, anh thể mà khóa thân ngủ!

Giang Hành nhắm mắt, ôm Trần Tổng Mạn: “Hỏi anh á? Tự hỏi em thì đúng hơn.” Sáng sớm giọng anh mơ ngủ khàn khàn, bờ môi bật ra vài từ đầy gọi cảm “Ngủ tiếp nào.” Câu cuối cùng nghe như làm nũng, anh vừa trò chuyện cùng cô, vừa cọ sát vào người Trần Tổng Mạn.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, mới 5 giờ 30, thật quá sớm. So với lúc cô ở bệnh viện tâm thần đều sớm hơn. Cô vươn tay ôm thắt lưng Giang Hành, nghe trên đầu có hơi thở vững vàng, đều đặn, cô thế nào cũng không thể ngủ tiếp.

Rất hưng phấn, cũng rất khản trương. Hưng phấn là sau khi mất liên lạc với cậu nhiều năm, cô cũng chưa từng gặp qua bà ngoại. Tính đi tính lại cũng mấy năm rồi, không biết bà ngoại có mong mỏi cô không. Khản trương là tuy rằng cô đã quyết định không đem cái chết của cậu nói cho ngoại biết, nhưng lại thực sự sợ hãi mình buộc miệng nói ra. Phải biết rằng, thời trẻ bà ngoại cũng tính tường không kém.

Cảm xúc bất an luôn chông chéo trong lòng khiến anh cảm nhận được, vì vậy Giang Hành mở mắt, ôm cô hướng lên trên để hai người nhìn nhau.

“Em có biết buổi sớm tùy tiện đụng chạm đàn ông trên giường là một chuyện nguy hiểm hay không?” Anh xấu tính ôm eo cô, buộc cô phải dán sát vào người mình. Một chân đặt lên đùi cô, giam cô trong vòng vây tình ái.

Trần Tổng Mạn chống tay trong vòm ngực anh, tay kia ôm chặt thắt lưng rắn rỏi.

“Cũng không phải chưa từng sờ.” Giang Hành cười trầm thấp.

Một câu của anh đã khơi lên lớp ký ức đóng bụi kia, hai tháng trước, tại phòng riêng của bác sĩ.

Mặt cô hơi ửng hồng, nhưng không cam tâm bị anh đùa như vậy. Cô ương ngạnh ngẩng đầu đối diện với gã đàn ông, đem ngực mình cách lớp áo thun cọ vào ngực trần của anh, khiêu khích.

Ánh mắt Giang Hành trở nên tối như màn đêm, thẳng em bên dưới cũng chuẩn bị ngóc cao đầu.

“Hừ.” Trần Tổng Mạn khinh thường đảo mắt, “cũng không phải không sờ qua.”

Rất nhanh Giang Hành cảm thấy nhiệt lượng toàn thân đều tập trung vào thẳng em của mình. Buổi sáng đàn ông hay chào cờ lắm, hơn nữa bên tai là giọng điệu của cô gái không biết sống chết cợt giỡn, anh còn nhịn nữa thì anh có lỗi với bản thân.

Giang Hành không do dự đưa đôi tay bắt lấy bả vai của Trần Tổng Mạn, hơi dùng sức để áp cô xoay người.

Trần Tổng Mạn bị anh xoay một vòng trong chớp nhoáng, lúc mở mắt ra mới thấy mình nằm dưới thân anh, mà ánh mắt nóng bỏng của anh lại nhìn chăm chăm vào cổ áo thun rộng rãi.

Bên trong còn mặc áo lót, em không thấy vướng bận à?

Vừa nghĩ đã làm, anh luồn tay vào vạt áo rộng rãi kia, sờ nhẹ vào vòng eo tròn bóng, rồi cởi móc khóa nội y ra. Bàn tay to không còn gì trở ngại mon trón trên lưng cô, Giang Hành hưởng thụ thở dài, ôm cô vào trong ngực.

Mà Trần Tổng Mạn chưa kịp phản ứng với hành động quyết liệt này đã bị anh làm cho trống rỗng.

“Em đang khiêu chiến anh sao?” Đầu ngón tay Giang Hành lướt trên làn da Trần Tổng Mạn, rồi dòi đến trước ngực cô, xoa bóp.

Mềm yếu triền miên.

Anh kim lòng không được lại bóp thêm một chút.

Trần Tổng Mạn cũng không quá vui mừng. Không biết tại sao, chắc là do sáng sớm cảm xúc cứ lên xuống liên tục khi nghĩ về những chuyện của cô.

Tay cô lặng lẽ dòi xuống, sờ nhẹ vào cậu em của Giang Hành. Cách một lớp vải dệt, Giang Hành khóa thân ngủ nhưng có mặc quần lót.

Tuy rằng cách quần lót nhưng đầu ngón tay vẫn lan tỏa những cảm giác tiếp xúc thân mật riêng tư khiến lòng cô chấn động.

Cô chưa từng yêu, cũng chưa từng âu yếm với người khác giới. Ngay cả nụ hôn đầu đời cũng bị Giang Hành cướp đi, để làm đến độ này, có trời mới biết cô đã tổng hợp cho mình bao nhiêu kiến thức từ truyện tranh, phim truyền hình, tiểu thuyết. Tim cô đập thật mạnh, hơi thở người đàn ông ngày càng nặng nề, từ đó sâu thẳm nơi đáy lòng cô lại dâng lên một loại xúc cảm chính phục biến thái.

Đương nhiên, khi nghĩ ngợi, đầu ngón tay cũng không rời đi cậu em to tướng kia. Ngược lại bởi vì tò mò, ngón tay bắt giắc luồn theo khe hở vào trong, trực tiếp chạm lên cậu em chân chính.

Đại bác sĩ Giang vô cùng chấn động.

Một phút giây nào đó cô như thấy khát khao bùng lên trong đáy mắt Giang Hành, tựa như biển lớn sóng dân, hơn nữa ngay lúc vũ trụ nổ tung thành triệu mảnh. Mà cho dù cô là một tiểu hăng tinh cũng không đánh lại vũ trụ này.

Vì thế, mặt trời áp đảo mặt trăng, tựa như đêm đen sẽ bị bình minh áp dưới thân mình.

Giang Hành không nói nhiều lời bèn xoắn áo lẫn áo lót của cô kéo roi xuống đất, kéo chặn lên. Một loạt hành động lưu loát tựa như anh đã vô số lần hình dung trong não từ lâu rồi. Nháy mắt, hai người chỉ chừa lỗ đầu ra ngoài không khí.

Trần Tổng Mạn túm quần anh, kéo roi trên mặt đất; trên phương diện này bọn họ làm việc cực kỳ giống nhau.

Trời ạ, cậu em này... thật lớn. Trần Tổng Mạn chưa từng nghĩ của Giang Hành lại tầm cỡ thế này, thẳng đến khi quần quýt với anh, cô mới phát hiện của cô nhỏ hơn anh một vòng, nhưng đường cong lại dị thường hòa hợp. Giang Hành cong môi, dưới thân lại nhẹ nhàng đưa đẩy. [A Li: =.= ??? Tui là ai? Đây là đâu? Sao tui phải ngồi đây mần mấy cái chuyện này]

“Á!” Thành linh công kích làm Trần Tổng Mạn hoảng hốt kêu lên.

Một tiếng rên gọi cảm lọt vào tai anh đã chính thức châm ngòi nổ.

Anh áp cô xuống đệm, bàn tay phủ lên gò tuyết trắng cao ngất kia, dùng lực xoa nắn. Tay còn lại cũng tiến đến khuôn viên bí mật của cô, như có như không chạm vào.

Kích thích ập tới bất ngờ khiến cô hoảng hốt, khí thế vừa chinh phục địa cầu bỗng chốc mất tiêu. Ánh mắt ướt át nhìn cả trời hoa, cánh tay choàng lên cổ Giang Hành.

Giang Hành kiên định đem vật kia đẩy vào thân thể Trần Tổng Mạn, thời điểm ấy Trần Tổng Mạn chỉ thấy đau đớn xé rách người cô. Cô nén đau, ngẩng mặt nhìn Giang Hành bằng đôi con ngươi kiên định, mọi thứ hoàn toàn trở nên cam tâm tình nguyện.

Ban đầu Giang Hành nhẫn nại làm chậm chậm, nhưng về sau khi nhịp điệu đã quen, Giang Hành bèn dùng lực mạnh hơn một chút. Cứ như vậy, một chút lại một chút, cơ hồ tăng tốc cuồng nhiệt khiến cô sắp khóc thét lên.

Chấn động trên người cũng sớm đã vắng đi mất, làn da hai người đều trần trụi trong không gian. Trần Tổng Mạn vòng chân trên bờ lưng rắn chắc của Giang Hành, còn Giang Hành thì cúi đầu, nuốt hết những tiếng rên rỉ yêu kiều vào miệng anh, sau đó khẽ hôn, cắn, mút.

Giống như pháo hoa đêm lễ hội, những gì đẹp đẽ nhất lần lượt lóe sáng trên bầu trời tối tăm.

Trần Tổng Mạn chìm trong mê man, trước mắt dường như xuất hiện một mảnh vũ trụ.

Vụ nổ lớn qua đi, tiểu hăng tin cũng không biến mất, ngược lại càng lấp lánh hơn. Dù sao giữa ngân hà này, kia là tiểu hăng tinh duy nhất tỏa sáng.

= =

Lúc Giang Hành và Trần Tổng Mạn tới viện dưỡng lão Louis, đã là giữa trưa.

Giang Hành đứng trước cổng gọi điện thoại, không bao lâu, trước cửa xuất hiện một gương mặt gấu bông đáng yêu.

Ngài gấu đi về hướng bọn họ, vừa đi vừa hươ tay. Lúc đứng trước bọn họ thì hần mới đưa tay cời đầu gấu ra, để lộ một tinh thần phấn chấn.

Trần Tổng Mạn nhìn hần một cái, lại quay đầu nhìn Giang Hành: “Nói không phải khen chứ bạn bè anh đều là những người tràn trề sức sống, ai như anh, già nua yếu ớt, chẳng khác nào một ông chú hàng băm.”

“Già nua yếu ớt?” Giang Hành nhún mày. “Em quên chuyện xảy ra từ một giờ trước nhanh nh? Có muốn anh đưa em vào trong xe ôn lại một lần không?” Nói xong còn giả vờ tóm lấy cổ tay Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn né tránh, vừa hay đụng phải ngài gấu đứng bên kia.

“A, xin lỗi anh.” Trần Tổng Mạn vội vàng nói.

“Không sao,” Ngài gấu lắc đầu, hần nhìn Trần Tổng Mạn rồi hỏi, “Giang Hành, cậu đào đâu ra một tiểu mỹ nhân vậy? Trong veo như nước.”

Giang Hành không trả lời, còn cô thì cười khanh khách đáp: “Trước kia tôi là bệnh nhân của anh ấy.”

Đầu óc của hần nhanh chóng xoay tròn. Hần nhớ được Giang Hành là bác sĩ bệnh viện tâm thần, kia cô chẳng phải là... tuy hần biết Trần Tổng Mạn vốn là bệnh nhân tâm thần, nhưng biểu cảm không có gì khác lạ, giống như không thêm quan tâm chuyện này.

Hần đưa tay đánh vào vai anh một quyền, than thân trách phận: “Giờ mới thấy mặt mũi, không phải hẹn 12 giờ ư? Tòì ở đây đợi anh đã mấy tiếng đồng

hồ.”

Giang Hành không nhiều lời vô nghĩa: “Bà bác đâu?”

Hắn ta nhún nhún vai: “Ồ trong. Vừa hay hôm nay viện dưỡng lão bọn tôi và viện phúc lợi có tổ chức hoạt động, trong kia có nhiều trẻ em lắm. Vì vậy lúc đi vào phải cẩn thận dưới chân, tránh giẫm lên người tội nhỏ.”

Hai người được hắn ta dẫn đường vào viện dưỡng lão.

Viện dưỡng lão là một gian giáo đường bỏ hoang đã được cải tạo. Phía trước là giáo đường, mặt sau là một mảnh thiên nhiên phong cảnh còn chưa khai phá, có hai quả núi và một tượng người, trong giáo đường nhẹ nhàng bay bổng những tiếng ca, tựa như thiên đường trên mặt đất.

Không bao lâu kể từ khi mẹ cô mất vì bệnh, Chúc Thần đã đưa mẹ mình chuyển tới một phòng chăm sóc người già. Sau này mất liên lạc với ông ấy, cô cũng từng đi đến chỗ đó hỏi han, người ta chỉ nói chủ nhà về quê dưỡng lão, cô liền nghĩ cậu đưa bà ngoại trở về quê. Ai ngờ bà ngoại ngay tại thành phố T này, trong một gian viện dưỡng lão.

Đọc đường nói chuyện, cô cũng biết người thanh niên này tên Vương Đông, là bạn cùng lớp thời đại học của Giang Hành, hiện nay làm bác sĩ tại viện dưỡng lão.

Như hắn nói, thân thể bà ngoại rất khỏe mạnh.

Nghe thế, Trần Tổng Mạn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vì giờ phút này bà ngoại là người thân duy nhất. Trên hành lang, trái tim cô luôn đập dồn dập không ngừng, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh. Giang Hành nhẹ nhàng véo tay cô, cả hai hít sâu một hơi, đồng loạt nhìn về người cách bọn họ không xa lắm, chính là bà lão ở đằng kia.

Ngược lại bà lão cũng đang quan sát hai đứa trẻ đùa nghịch từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 71

Edit: A Li

Bà lão tóc đã bạc phơ, Trần Tổng Mạn còn nhớ lần trước cô gặp bà ngoại, tóc của bà vẫn điểm hoa râm. Cô còn nghiệp dư đem tóc bà nhuộm thành màu đen, nhìn qua cũng lắm cũng ngoài năm mươi tuổi. Không ngờ mới vài năm trôi qua, bà ngoại đã già đi như vậy.

Bà lão tám mươi tuổi, nhưng nhìn qua cũng như sáu, bảy mươi. Thế sự xoay vần, ánh mắt của bà không giấu được những bão táp phong sương. Lúc bà nhìn bọn họ, đáy mắt không một tia gọn sáng.

“Bà ngoại...” Trần Tổng Mạn nhẹ nhàng tiến lên đằng trước. Giọng cô có chút run run mang theo vài phần nước nỡ.

Ánh mắt bà lão vốn đang tĩnh lặng, phút chốc lại nổi lên gọn sáng.

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn Giang Hành liếc một cái, phát hiện anh đang bình tĩnh quan sát bà ngoại cô, chân mày cũng nhăn lại.

“Là Mạn Mạn ư?” Bà lão nghiêng đầu, ánh mắt chuyển đến hướng phát ra âm thanh, đôi con ngươi vội vàng chuyển động. “Là Mạn Mạn à?” Bà giờ cánh tay giữa không trung, hươ hươ về phía cô gái nhỏ.

Sao lại như vậy, sao bà ngoại có vẻ không nhớ rõ cô?

“Ngoại, là cháu.” Trần Tổng Mạn vươn tay nắm đôi tay bà lão, luống cuống kẻ mặt sát với bà, tâm lý có chút bất an nói. “Ngoại, là cháu, Mạn Mạn đây.”

Ánh mắt vốn lo lắng của bà một lần nữa trở nên bình thản. Hốc mắt hơi ửng hồng, sau đó một dòng nước mắt chậm rãi lăn trên khuôn mặt già nua. Bà dang tay ôm cháu vào lòng, cảm bà tựa lên vai cô, tay thì vuốt vuốt bờ lưng mảnh khảnh: “Mạn Mạn, Mạn Mạn à...” Bà lão lẩm nhẩm tên cô.

Trần Tổng Mạn thấy sống mũi cay xè, cô ôm chặt bà lão, nghẹn giọng: “Ngoại ơi, là cháu bất hiếu, nhiều năm như vậy nhưng không đến thăm bà. Ngoại xem, cái gì con cũng không biết...”

Một già một trẻ, hai người cứ thế đoàn tụ trong vòng ôm gia đình. Tuy rằng cách nhau hai thế hệ nhưng bọn họ là máu mủ ruột thịt của nhau. Trần Tổng Mạn thấy bà ngoại gầy yếu đơn bạc, tim cô càng đau quặn thắt.

Con gái qua đời, con trai mất tích, ngay cả cháu gái duy nhất cũng bị vào bệnh viện tâm thần. Giang Hành đứng sau lưng cô, nhìn bà lão vẫn còn minh mẫn, thần sắc nghiêm nghị. Hai người ôm nhau khóc một lát, rồi cuộc cảm xúc cũng bình tĩnh trở lại.

Bà lão lau nước mắt, nhờ hộ lý dẫn đường cho ba người vào giáo đường, ngồi ở băng ghế. Cuối cùng Trần Tổng Mạn cũng phát hiện có điểm kỳ lạ mà cô băn khoăn.

“Bà ngoại, ánh mắt ngoại...” Cô cẩn thận hỏi.

Bà lão cười rất thân nhiên: “Bệnh đục thủy tinh thể thôi cháu, không sao mà.” Bà luôn nắm chặt tay cô, gắt gao không chịu buông xuống.

“Nhưng...” Trần Tổng Mạn nhìn đáng vẻ của bà, rõ ràng cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Bà vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Không sao đâu, bệnh viện đã sắp xếp ca giải phẫu cho ngoại, hai ngày trước cũng có bác sĩ tới làm kiểm tra. Chỉ là lần này ngoại không thể nhìn thấy bộ dáng khi lớn lên của cháu.” Ngừ điệu có chút buồn buồn.

“Không sao ạ!” Trần Tổng Mạn cầm tay bà, áp vào mặt cô, để bà lão vuốt ve từng tác ngũ quan của mình, còn có mái tóc đã dài đến lưng.

“Tóc đã dài vậy rồi.” Bà lão vuốt mái tóc bóng mượt kia, gương mặt đầy biểu cảm “Bà ngoại nhớ hồi xưa, tóc cháu... mới đến chừng này.” Bà đưa tay ngang vai cô, hươ hươ một chút.

“Vâng.” Trần Tổng Mạn che miệng mình, chỉ sợ không kìm được mà khóc nức lên.

Nhắc tới chuyện cũ, biểu cảm trên mặt bà tràn ngập hoài niệm: “Ngoại nhớ rõ lúc đó, mẹ con nhất quyết phải cắt tóc cháu, mà cháu thì không chịu. Rót cuộc cắt xong trông y hệt con trai, mẹ cháu còn cùng cậu cháu lừa bà, nói là mẹ cháu ở ngoài sinh thêm một thằng cu nữa.”

Chuyện cũ lâu như vậy, Trần Tổng Mạn đã sớm quên đi, nhưng trong trí nhớ của bà lão thì như vừa xảy ra ngày hôm qua, sống động và rộn ràng như thế. Bao nhiêu năm bà lão đối diện với bóng tối, hẳn luôn luôn dựa vào hồi ức để tiếp tục sống.

“Ngoại, không phải cháu không đến thăm ngoại, mà là...” Trần Tổng Mạn nghẹn ngào nói.

Thần thái của bà vẫn bình đạm như trước, không hề lộ lên nửa điểm đau thương: “Chuyện của cháu thế nào, kể cho ngoại nghe.” Bà nắm lấy tay cô, lòng bàn tay thô ráp và mềm mại va vào nhau phản ánh hai thế hệ. “Tội nghiệp cháu tôi.”

Bà lão cái gì cũng không biết, nhưng cái gì cũng biết.

Một bà lão như vậy.

“Cháu chào bà ạ.” Giang Hành phía sau đột nhiên tiến lên một bước, bàn tay áp vào mu bàn tay của bà, trịnh trọng giới thiệu. “Cháu là Giang Hành, bạn trai của Mạn Mạn. Bà ngoại, mấy năm nay bà cũng vất vả rồi.”

“Giang Hành?” Bà lão lặp lại tên anh. Ánh mắt bà tuy âm đạm không ánh sáng nhưng cũng không ngẫu đục, “giỏi, giỏi.” Bà lão dừng nửa ngày, bỗng gật gù đáp. “Biết cháu ngoại không cô độc, bà cũng yên tâm.”

Trần Tổng Mạn đưa mắt nhìn anh: “Anh ấy là bác sĩ của cháu.”

“Bác sĩ ư? Bác sĩ, tốt...” Bà lão đưa bàn tay ra giữa không trung, Giang Hành lập tức hiểu ý bèn đưa tay anh về phía bà. Bà lão bắt lấy tay hai người đặt vào nhau, nói. “Được, tốt... ít nhiều cảm ơn cháu, chàng trai trẻ, cảm ơn đã đưa Mạn Mạn rời khỏi chỗ đó.”

Bà lão tuy mất mù nhưng tâm không mù, tựa như luôn thấu tỏ mọi chuyện. Bà ngoại vẫn minh mẫn lắm. Chốc lát, đôi mắt bà chột rung rung, cảm móm mém hơi run rẩy, trong cổ họng tựa như có những tiếng nức nở nghẹn ngào. Bà nhìn chằm chằm vào khoảng không, bỗng thở dài: “Chúc Thanh bạc mệnh, không thể thấy đáng về con gái lúc trưởng thành. Bà ngoại này lúc nhắm mắt xuôi tay sẽ đòi công bằng với nó.”

“Ngoại nói gì vậy!” Trần Tổng Mạn trách cứ, “ngoại là người thân duy nhất của cháu, nhiều lắm theo cháu mười mấy năm nữa, ngoại không thể bỏ cháu một mình!”

Bà lão cười chua xót: “Chúc Thanh cả Chúc Thần, không ai có phúc như thế.” Nụ cười của bà bỗng cứng đơ. “Phải rồi, ngoại nghe nói cháu và cậu ở cùng một bệnh viện, xem như đây là ông trời sắp đặt.” Bà cảm thán hỏi, “sao, gặp cậu cháu chưa?”

“Cháu...” Trần Tổng Mạn không biết làm sao, quay đầu nhìn Giang Hành liếc mắt một cái, sau đó rút ánh mắt lại, cố gắng giữ tâm trạng bình thường. Cô nói bằng chất giọng nhẹ tênh: “Cháu đã thấy cậu, cậu... không ở cùng khu với cháu, cháu cũng vừa gặp cậu thôi. À đúng rồi, bà ngoại biết lần trước có một giáo sư nổi tiếng ghé thành phố T này, chính là xem bệnh tình cho cậu.”

Giọng điệu cô vô cùng thành thật, nghe qua như thể Chúc Thần vẫn còn sống trong bệnh viện tâm thần.

“Tuy nhiên bệnh cậu tương đối nghiêm trọng nên cậu không thể theo cháu ra viện.” Trần Tổng Mạn vỗ vỗ mu bàn tay già nua. “Ngoại cứ yên tâm, Giang Hành là bác sĩ sẽ chăm sóc tốt cho ông ấy.”

Vì để bà ngoại càng thêm tin tưởng mình, Trần Tổng Mạn đem chuyện từng gặp và trò chuyện với cậu kể ra, dăm mẩu thêm muối một hồi. Cũng do cô

có chuẩn bị từ trước, nói từ đầu đến cuối, thậm chí cô còn ngộ nhận rằng Chúc Thần vẫn còn sống trên đời.

Nếu không có trận tuyết ngày đó, không có sắc máu nở rộ như sắc hoa, hai ngày sau cậu cô sẽ được bác sĩ đến trị liệu. Sẽ có phương pháp trị liệu tiên tiến nhất áp dụng cho cậu, cứ cố gắng đã, tuy rằng không thể xuất viện nhưng ít nhất còn nhớ tới bà ngoại, nói với ngoại vài câu.

Nhưng chuyện tốt đẹp đã không dễ dàng tới như vậy.

Trần Tổng Mạn kể lại chuyện cũ thật tỉ mỉ, trong lòng một tia vui mừng cũng chẳng có, ngược lại nảy sinh một loại thần nhiên chưa xót nơi con tim. Suốt từ nãy đến giờ, bà lão lặng lẽ ngồi nghe, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, một lời chưa nói.

“Mạn Mạn.” Bà lão bỗng gọi cô.

“Vâng?” Cô khó hiểu hỏi lại.

Bà lão vẫn bình thản như trước, đậm bạc mỉm cười: “Kỳ thật cậu cháu đi rồi phải không?”

Vâng?

Trần Tổng Mạn nhất thời ngẩn người, biểu cảm trên mặt cũng đông lại.

Giọng bà lão nghe như sóng ngoài đại dương vỗ trên đá ngầm, không phải vang dội, mà là lặng im: “Đừng dỗ ngoại nữa. Nó là con ngoại, ngoại biết mà.”

Bà ngừng đầu, nhìn sắc màu thủy tinh rực rỡ phủ trên giáo đường, ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu xuống, tạo thành bảy sắc cầu vồng xinh đẹp. “Từ lúc Chúc Thanh qua đời, ngoại đã cảm giác được cậu cháu không được bình thường.” Bà quay đầu nhìn Trần Tổng Mạn, cười hỏi. “Bằng không, cháu nghĩ là ai đưa nó vào viện?”

Trong nháy mắt, Trần Tổng Mạn suy nghĩ chút nữa cho rằng bà ngoại thật ra không mù. Bởi vì từ ánh mắt kia, cô nhận ra nó chứa đầy trí tuệ và kiên định. Cô hít sâu một hơi, lúc ngừng lên ánh mắt cô đã có chuyển biến, quyết định không lừa bà nữa: “Kỳ thực cậu ra đi rất yên bình, rất hạnh phúc. Mấy năm nay cậu liên tục sống trong sợ hãi và ân hận, tuy rằng nói thế này không tốt lắm, nhưng ngoại à, cháu cảm thấy cậu ra đi thanh thản.”

Nghe được đáp án đó, cho dù bà lão đã chuẩn bị bình tĩnh thế nào thì vẫn không ngăn được dòng nước mắt: “... Năm đó nếu không phải nó tự sát ở nhà bị ngoại phát hiện, cũng thấy không thể không đưa nó đi trị bệnh thì ngoại cũng không cần rằng mà để nó vào viện đâu. Không ngờ mới đó đã nhiều năm như thế, đến cuối cùng, nó mới buông cái khúc mắc kia...” Bà đột nhiên cúi đầu, hai tay nhắm neho che mặt mình, chậm rãi khóc.

Trần Tổng Mạn sững sờ, trong lòng như có một tia chớp lóe lên. Cô mở to đôi con ngươi nhìn bà, chân mày chau nghiêng, dò hỏi: “Bà ngoại, ngoại nói khúc mắc kia... là cái gì?”

Tựa như trong sương mù đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

“Thanh à, mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi con...” Bà lão khóc nức.

Trần Tổng Mạn có cảm giác bị sét đánh vào đầu.

“Bà ngoại, cái gì Thanh à, ngoại nói gì? Thanh là mẹ cháu phải không, ngoại?!”

Bà lão chậm rãi buông đôi tay đang bưng mặt, khẽ nhắm mắt lại, nói: “Tám năm trước, thật ra không phải mẹ cháu chết vì bệnh.”

Thanh âm của bà khô ráp, khàn khàn, như là tiếng của xích đu đã cũ. Giọng bà run run, ngay cả mí mắt cũng lay động rất nhỏ, cho dù không nhìn thấy cũng không mở ra.

Bà, hồ thẹn với con gái.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 72

Edit: A Li

“Ngoại đang nói gì...?”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý để nghe câu trả lời nhưng Trần Tổng Mạn vẫn không kim được sững sờ, cô run run hỏi: “Là Giang Uyển Chi, đúng không?”

Bà lão vừa nghe cái tên kia, động tác ngừng lại, đột ngột trợn trừng mắt.

“Giang Uyển Chi...” Đôi mắt bà toát nên sợ hãi lẫn mù mịt. “Ai vậy? Là người hại chết con Thanh sao?”

Trần Tổng Mạn nghi ngờ: “Chẳng lẽ ngoại không biết người này, cũng chưa từng nghe thấy tên bà ta?”

Bà lão lắc đầu.

“Trước hết, bà ngoại hãy nói những gì ngoại biết cho cháu.” Trần Tổng Mạn bình tĩnh lại, tập trung sự chú ý vào bà. “Ngoại nhất định phải nói mọi thứ, vì chuyện này liên quan đến chân tướng cái chết của mẹ cháu, cháu phải làm rõ ngọn ngành.”

Bà lão thở dài đáp: “Năm đó mẹ cháu qua đời, ngoại luôn nghĩ rằng nó chết do bệnh. Bởi vì bác sĩ đã nói nó sống không lâu, cho nên nó ra đi đột ngột như thế ai cũng ngỡ là do bệnh tình nó chuyển biến xấu.”

“Mà từ khi mẹ cháu chết rồi, cậu cháu cũng không gượng dậy nổi. Suốt ngày nó cứ nhốt mình trong phòng. Ban đầu ngoại tưởng vì mẹ cháu đột nhiên chết nên nó khổ sở, ngoại thấy vậy nhưng cũng hết cách khuyên lon. Thẳng đến một ngày, ngày đám tang của mẹ cháu.”

Trần Tổng Mạn bỗng nhớ lại chuyện cũ từ sâu trong tiềm thức, vội gật đầu: “Cháu có ấn tượng. Ngày đó cậu khóc tức tưởi, còn ngất xỉu trước linh đường.” Cũng chính là lần đó cô biết tình cảm chị em của cậu và mẹ gần bó như keo sơn, tuy rằng bọn họ thường bất đồng quan điểm nhưng vẫn yêu thương nhau lắm.

Bây giờ ngẫm lại, thì ra tiếng khóc sau lưng ấy cũng không đơn thuần là xót thương tình thân, mà còn có oán hận.

Bà lão gật đầu nói: “Đúng vậy, khi cậu cháu đưa tang trở về, nó nhốt mình trong phòng uống rượu, bất kể ngoại khuyên thế nào cũng không mở cửa ra. Cho tới lúc nửa đêm, ngoại thấy nó ngã sòng soài trong phòng khách, miệng còn lẩm bầm ‘chị hai, em có lỗi với chị’. Nó nói năng lộn xộn, khi đó ngoại nghĩ, mẹ cháu đã không chết đơn giản như thế.”

Trong mắt bà tràn đầy ân hận: “Nếu lúc đó ngoại đưa nó đi chỗ khác sống, có lẽ nó sẽ không ra nông nỗi này.”

Trần Tổng Mạn có chút rối ren: “Cậu bị bệnh tâm thần không phải do tự trách quá mức sao?”

Bà lão không khẳng định cũng không phủ định, chỉ lặng lẽ thở dài: “Nếu ngoại hỏi ra đáp án thì chắc nó cũng không đi đi về về, để rồi gặp bọn người kia.”

“Bọn người kia?” Tựa như bắt được một thông tin hữu ích, hai tai cô dựng lên, vội hỏi. “Bọn người kia là ý gì?” Cô nhớ được lúc còn ở bệnh viện tâm thần, August từng nhắc tới thời trẻ Chúc Thần có liên quan tới kẻ mà bọn hắn điều tra. Chẳng lẽ ‘bọn người kia’ trong miệng bà lão là ám chỉ kẻ mà cô từng đối mặt một lần, đánh cô sống dở chết dở? Lưu Thanh, gương mặt hung ác của y và nòng súng lạnh lẽo chĩa ngay đầu, vừa nhớ tới đã khiến Trần Tổng Mạn nhất thời hoảng hốt, cơ thể cũng chao nghiêng.

Giang Hành ngồi bên cạnh trông thấy đã đưa tay đỡ bả vai cô, kéo cô từ hồi ức sợ hãi quay về.

“Ngoại cũng chẳng biết họ là ai.” Bà lão nói.

Trần Tổng Mạn hỏi: “Là... người làm việc cùng cậu?”

Bà lão tiếp tục lắc đầu: “Sau khi mẹ cháu chết, nó cũng không đi ra ngoài, cũng không đem gì về. Có mấy lần ra cửa là do nhận điện thoại rồi vội vàng đi, lúc quay lại tinh thần hoảng loạn, lẫn lộn trong phòng.”

Trần Tổng Mạn nghe xong chân mày càng nhíu chặt.

“Ngoại hỏi nó làm sao, nó không nói mà chỉ ngồi ở góc tường.” Có lẽ là chuyện đã nhiều năm trước, hơn nữa tuổi cao trí nhớ cũng suy giảm, cho nên bà lão luôn cố hết sức để kể.

“A đúng rồi!” Giọng bà bỗng nhiên cất cao, “ngoại nhớ lúc đó ngoại không đưa nó đi chỗ khác là vì nó thường xuyên nói ‘đều là lỗi con, là đáng kiếp con’, nó nói vậy...”

“Sau này nó càng lúc càng bất thường, vài lần ra ngoài cả tối không về nhà. Hôm sau ngoại đi công viên tìm nó, thấy nó nằm ngủ ở đó.”

Kể đến đây, cảm xúc của bà lão rất kiệt quệ: “Nửa đời trước, tiền bạc bạn già. Nửa đời sau, tiền chôn con trẻ...” Bà hít sâu một hơi, “đây là số kiếp của ngoại...”

Một câu đủ khiến Trần Tổng Mạn sống mũi cay xè, nước mắt chực trào ra.

“Ngoại quyết định đưa nó vào bệnh viện là do nó ở trong phòng muốn tự sát. Nó cầm lưỡi dao cắt mạch máu, lúc ngoại phát hiện thì nó đã hôn mê, miệng luôn lẩm bầm ‘hết rồi’. Khi chờ xe cứu thương tới, ngoại vẫn nghe nó nói như vậy.”

“Cậu cháu nói gì?” Trần Tổng Mạn ngừng thở.

Bà lão nhẹ nhàng nói: “Nó nói ‘thực xin lỗi, chị à. Em nhìn thấy người ta rút ống thở chị, nhưng em không dám nói, em xin lỗi chị.’”

Có người, rút ống thở của mẹ?

Trần Tổng Mạn che miệng mình, suýt chút nữa hét lên thất thanh. Da đầu cô run lên từng cơn, sau lưng chạy một luồng điện lạnh toát, toàn thân gai ốc đều nổi lên.

Nhất thời, bầu không khí như ngưng kết giữa không trung. Hơi thở đè nén lan tỏa trong không khí, hai kẻ đối diện đều khiếp đảm khi nghe thấy thông tin này.

“Thật đáng sợ, lúc đó ngoại cũng sợ hãi.” Bà lão mở miệng, phá tan bầu không khí gượng gạo. “Ngoại so với hai đứa phản ứng còn dữ dội hơn. Ngoại ngồi trên sàn nhà, đầu óc choáng váng, cứ lay nó rồi hỏi rốt cuộc là sao. Nhưng nó cũng không nói tiếp nữa, nó chỉ liên tục nắm bắt nó không biết gì hết, không biết gì hết.”

“Sau này ngoại nghĩ, phải chăng nó đã biết cái gì, cho nên bị người rút ống thở con Thanh tìm tới cửa đe dọa nó. Hơn nữa thần kinh nó không ổn định, sớm muộn đã phát triển thành bệnh tâm thần.” Bà lão cười đau đớn, “giả mà ngoại dẫn nó đi sớm một chút, có lẽ mọi chuyện đã...”

“Không phải lỗi của bà.” Giang Hành chậm rãi nói. Tay anh áp vào bàn tay già nua, truyền hơi ấm và sự kiên định sang cho bà. “Bà đừng tự trách, chuyện qua nhiều năm như thế, tự trách cũng không được gì. Nói thật, lần nà cháu và Mạn Mạn đến thăm bà, cũng là muốn biết rõ năm đó xảy ra điều gì.”

Anh nhìn thoáng qua cô gái vẫn đang khiếp sợ kia, tiếp tục nói: “Sự việc của con gái bà, thật tiếc nuối. Chúng cháu nhất định sẽ lôi kẻ hãm hại bà ấy ra ánh sáng. Để cho pháp luật xử lý, cũng như cho con trai bà một công bằng. Nói thật, chuyện này không chỉ liên lụy đến hai đứa con của bà, mà còn liên lụy đến cha của Mạn Mạn. Trước lúc ông ấy chết cũng có nhiều điểm đáng ngờ, cháu tin bà sẽ không nghe lời gièm pha mà nghĩ rằng cháu gái là người giết cha ruột.”

Bà lão nhắm mắt, khẽ thở dài.

“Bà cứ yên tâm, chuyện này cháu và cô ấy sẽ cùng điều tra tận gốc. Khiến bà nhớ lại nhiều thứ như thế, vất vả cho bà.” Lời nói của anh rất thành khẩn, giọng điệu ôn tồn lọt vào tai bà lão khiến bà lão ngồi đối diện với cậu trai trẻ này cũng yên tâm vài phần.

Ba người ngồi cùng nhau, thoáng chốc đã chiều. Bà lão chưa dùng cơm, cũng không tiếp tục đề tài này nữa. Trần Tổng Mạn lưu luyến không muốn đi, nếu không phải Giang Hành nhắc nhở thì cô ngồi đây chưa chịu về.

Trước lúc đi khỏi, cô nắm chặt tay bà lão, hỏi: “Ngoại à, hay ngoại chuyển qua ở với chúng cháu được không?”

Bà vỗ nhẹ tay cô đáp: “Ngoại ở đây nhiều năm như vậy, quen rồi. Hay thôi đi, cháu rảnh rồi thì đến thăm là được. Cháu có chuyện muốn hỏi thì ngoại vẫn luôn ở đây. Bà ngoại tự lo bản thân được, cháu chớ xen vào.”

Bà lại hỏi: “À phải, giờ cháu ở đâu?”

Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn anh một cái, đáp lại: “Hiện cháu ở với Giang Hành. Ngoại yên tâm, chúng cháu đã đăng ký kết hôn.” Cô nhìn ánh mắt lo lắng của bà lão, nói.

Dứt câu, cô và anh cùng nhìn nhau.

Đúng thế, hôm nay trước khi đến viện dưỡng lão thì họ đã đăng ký kết hôn. Giang Hành làm người giám hộ của cô, hộ khẩu, chứng minh nhân đều có. Lúc đem ra cả hai không ai bảo ai mà làm theo thủ tục. Chờ lúc cầm giấy đăng ký trên tay, Trần Tổng Mạn mới ý thức được mình đã là phụ nữ có chồng.

“Bà đã già, đi lại cũng khó khăn, con đường về sau nhờ cháu rề diu Mạn Mạn. Từ nhỏ cháu đã dựa dẫm cậu, đôi khi bóc đồng, nhưng hiện giờ trầm ổn lắm” Bà thở dài, “cháu không nói bà cũng biết cháu đã nếm nhiều đắng cay.”

“Vâng, ngoại.” Trần Tổng Mạn ôm cổ bà, hương vị quen thuộc quần quanh nơi chóp mũi cô. “Mọi thứ qua rồi, hoàn cảnh ở đây cũng tốt, ngoại nhất định phải giữ gìn sức khỏe, cháu và anh ấy sẽ thường xuyên đến thăm.”

Hai người ôm nhau nói thêm chút nữa, đến khi cô thấy sắc trời đã tối, gió cũng lạnh dần thì mới xoay người rời đi, còn không ngừng quay đầu bảo ngoại vào nhà đi.

Ngồi trong xe, Trần Tổng Mạn bất động nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người, tựa như một đứa trẻ vô tri vô giác, ngay cả dây an toàn cũng không cài. Giang Hành bất đắc dĩ vươn tay cài dây cho cô, nhìn cô một cái, rồi lấy giấy đăng ký kết hôn trong túi ra ném trên đùi cô.

Trần Tổng Mạn nhìn giấy đăng ký kết hôn, lại ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt có chút mờ mịt. Bởi vì vợ đã đi vào viện dưỡng lão nên chỉ nhìn lướt qua rồi đem trả Giang Hành, nay ngồi ở đây cô mới có thời gian xem kỹ.

Cô mở ra, dưới ánh đèn xe thấy trên ảnh chụp một nam một nữ.

“Không công bằng gì hết.” Cô bất mãn thở than, “rõ ràng anh hơn em mấy tuổi, nhưng trông anh trẻ như em kia. Hơn nữa tóc em hơi rối, không hề đẹp.”

“Không hài lòng á?” Giang Hành nhìn cô, cong khóe miệng. “Vậy đợi anh giải quyết xong mấy việc này, chúng mình đi chụp hình lần nữa được không?”

“Sao mà được chứ!” Trần Tổng Mạn phản đối ngay, “giấy kết hôn sao có thể tùy tiện làm bừa!” Cô ôm tờ giấy vào ngực như bảo bối.

Cô có thể làm vợ của anh đã là chuyện hạnh phúc nhất, nay ảnh chụp không đẹp thì cũng có làm sao. Trần Tổng Mạn vừa nghĩ vừa bấu môi nhìn Giang Hành.

Ánh mắt Giang Hành nhìn thẳng phía trước, cánh tay lại đưa lên, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 73

Edit: A Li

Trần Tổng Mạn cúi đầu, ngón tay vuốt ve ảnh bọn họ chụp chung, nét mặt có hơi ủ dột.

“Sao thế?” Chất giọng đầy từ tính của Giang Hành vang bên tai cô.

Trần Tổng Mạn nghe xong, do dự nói: “Anh...” Cô hít sâu một hơi. “Chúng ta cứ thế kết hôn, có phải sợ suất quá hay không?” Nói xong lời này, thanh âm của cô ngày càng nhẹ, dường như biết những chữ này nói ra sẽ không mang hiệu quả bình thường.

Quả nhiên, ánh mắt Giang Hành u ám. Anh dứt khoát đưa tay kéo phanh khiến xe thắng gấp ở ven đường.

Xe hơi thỉnh thoảng bị phanh khiến Trần Tổng Mạn phát hoảng. Cô hét một tiếng sợ hãi, đôi mắt mở to, vội đưa tay tóm lấy tay Giang Hành. Thắng đến khi xe ngừng hẳn, cô mới ngã ra sau ghế, yếu ớt tựa vào.

Bên trong xe đột nhiên vang lên tiếng hít thở đè nén.

Tìm cô đập bình tĩnh lại, khẽ nín thở, có chút chột dạ rút tay trở về. Hai tay cô đặt trên đầu gối, mũi ngón đan xen đầy nỗi bất an.

“Sợ suất?” Giang Hành hít sâu một hơi. Anh thật muốn bỏ đầu cô ra xem cô đang suy nghĩ cái gì.

“Không, anh hiểu lầm em.” Ánh mắt rụt rè của cô đảo một vòng, cuối cùng rơi trên mũi ngón tay quần quít. “Ý em là, anh là người đàn ông ưu tú như vậy, kết hôn với em có phải sợ suất hay không? Nếu không, anh có thể suy nghĩ...”

“Anh nghĩ ba năm rồi.” Giang Hành ngắt lời cô, ngữ điệu quyết đoán.

Anh đặt tay lên vai cô, xoay cô đối diện với mình: “Nghe đây, anh chỉ nói một lần duy nhất.” Gương mặt anh mờ ảo dưới ánh đèn, nhưng giọng nói lại rõ ràng, chân thực. “Anh, Giang Hành, nguyện ý cưới Trần Tổng Mạn làm vợ. Không kể giàu hay nghèo, dù ốm đau hay bệnh tật, không kể đau khổ khó khăn; chỉ cần ở cạnh em, anh sẽ không bỏ rơi em, cùng em sống tới răng long đầu bạc.”

Thanh âm anh thật trầm thấp, tràn ngập chân thành, từng câu chữ chậm rãi lọt vào tai khiến hốc mắt cô đỏ hoe. Anh nói bằng hết thảy niềm trang trọng, mỗi lời đều nặng nghĩa tình, tựa như bao nhiêu yêu thương đều dồn vào câu thề nguyện nghiêm túc.

“Trần Tổng Mạn, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, hoặc em đứng trên tòa án, hoặc em đối diện truyền thông, dù cho kết quả ra sao, anh cũng sẽ cùng em gánh vác.” Bàn tay vững chắc của anh nắm bao bọc lấy tay cô. “Đừng lo, kết quả tệ thế nào cũng còn anh ở đây. Anh và em như cá với nước.”

Trần Tổng Mạn đang bị anh làm cho cảm động, nghe xong câu cuối lại phì cười. Cô đưa tay lau nước mắt trên gò má, thấp giọng oán trách: “Sao tệ được.”

Hai người vội vàng kết hôn trong lúc đó là do Giang Hành đề nghị.

Hiện giờ không có hôn lễ, không có gia quyến đôi bên, cũng không có tiệc cưới, khách mời. Kết hôn chỉ có hai người bọn họ yên tĩnh trong xe, huyền ảo bên đường, anh cứ như vậy thề nguyện cùng cô.

Trần Tổng Mạn luôn nghĩ rằng lúc đó chỉ mình cô đơn phương dựa vào anh. Nhưng cô không biết rằng anh luôn sẵn sàng để cô dựa dẫm. Nay cô gái nhỏ cứ lo được lo mất, nguồn căn cũng là lỗi của anh.

Anh không sợ suất, ngược lại đã nghĩ suy rất nhiều, hơn nữa liên tục suy nghĩ về việc đó. Có thể lấy tờ đăng ký kết hôn đỏ thắm này từ cục dân chính đặt vào tay cô, nhất định cô sẽ không lo được lo mất, sẽ không do dự nữa.

Chỉ khi bọn họ kết hôn rồi, anh mới danh chính ngôn thuận đứng cạnh cô, mới dùng hết sức mình bảo vệ cô, yêu thương cô, khiến cho mọi người đều biết Trần Tổng Mạn không phải lẻ loi một mình.

Đây là tư tưởng của anh, hiện tại đã truyền đạt thành công cho Trần Tổng Mạn.

Mà cô nghe từ lời anh nói, càng cảm nhận được sự sâu nặng của tình yêu.

“Ngoan, đừng nghĩ nhiều.” Giang Hành xoa đầu cô, sau đó khởi động xe hơi một lần nữa, “những gì bà ngoại nói hôm nay vô cùng có lợi với chúng ta, nếu tài liệu trên tay anh có thể xác nhận hoàn thành thì cái chết của mẹ em sẽ có kết quả. Tuy nhiên, chuyện quan trọng bây giờ nhất không phải chuyện này.”

Một tay anh lái xe, tay kia lấy ra một tờ báo đưa cho Trần Tổng Mạn.

Trần Tổng Mạn cầm giấy đăng ký kết hôn trên tay, vừa ngẩng đầu đã thấy anh đưa qua tờ báo. Cô cầm lấy, phát hiện bên trên đề ngày ba mươi tháng sáu năm 20xx —

Tiêu đề đầu trang in chữ to màu đen — “Thiếu nữ tàn nhẫn sát hại cha mình, một dao duy nhất – thủ đoạn ác liệt”, bên cạnh là ảnh minh họa Trần Tổng Mạn chụp cùng cha cô.

Báo chí tường thuật rất nhiều, hơn nữa vì khai thác đề tài này mà tòa soạn còn mời vài chuyên gia khoa thần kinh nổi tiếng lẫn bình luận viên để mở xé vấn đề, trong đó có một người từng là bạn của Trần Khánh Dân, năm nọ y còn ngồi dùng cơm với Trần Tổng Mạn.

Tờ báo này cô chưa từng đọc qua, chỉ biết việc này gây chấn động dư luận, chỉ bằng nhìn số lượng phóng viên túc trực hôm ở tòa án thì hiểu. Tuy nhiên cô không rõ kết quả mà truyền thông công bố là thế nào.

Cô đọc rất cẩn thận, nhất là vị bình luận viên quen thuộc kia, cô nhìn thêm vài lần.

Vị này là người duy nhất không công kích trực diện cô, ông ta chỉ miêu tả đơn giản Trần Tổng Mạn trong ấn tượng của mình. Nguyên văn của y là — “theo ấn tượng của tôi, Trần Tổng Mạn là một cô bé thông minh sáng sủa, cực kỳ hài hước, tình cảm với cha cũng rất tốt đẹp. Phát sinh vụ án này, tôi cho rằng có liên quan đến gia thế giàu có của cô bé.” — y đánh giá như thế, Trần Tổng Mạn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Giọng Giang Hành vang bên tai cô: “Vụ án của mẹ em còn có manh mối, nhưng vụ án của cha em thì vẫn chưa. Đây là tờ báo đưa tin cái chết của cha em, anh để trên xe một tờ, ngoài ra trong nhà cũng trữ không ít. Tất cả đều do anh lưu giữ, em đọc kỹ xem còn nhớ tới tình tiết nào nữa không.”

Nét mặt cô có phần uể oải: “Trước buổi tối ba em qua đời, mọi chuyện đều bình thường quá mức, bình thường đến nỗi em không để ý gì cả.” Cô liếm cánh môi khô khốc, “em giống như mọi khi, lên giường ngủ, ở trong phòng mình, nhưng vừa tỉnh dậy thì đã thấy thi thể của ba nằm bên cạnh.”

“Cảnh tượng ba em chết khiến em chịu đựng quá lớn, hơn nữa Giang Uyển Chi đều an bài mọi sự chu đáo, không cho em gọi luật sư, ngay cả đám dư luận chỉ trích em cũng là do bà ta mời đến. Em bị giam giữ vài ngày, ăn ngủ không yên, tinh thần đã sớm kiệt quệ. Nếu không phải bạn anh tới kịp lúc thì hẳn là em sống nốt quãng đời còn lại của mình trong ngục giam.” Nhớ tới chuyện đã trải qua, Trần Tổng Mạn vẫn hơi sợ sệt.

“Bạn bè em thì sao, có đến xem em không?” Giang Hành nghi vấn.

Trần Tổng Mạn cau mày: “Em nhớ được lúc đầu thì có, nhưng khi đó em rất hoảng loạn, cơ bản không nhớ họ đã nói cái gì. Tiếp theo chẳng ai tới nữa.” Bây giờ khi tiếp tục chủ đề này, ánh mắt của cô không còn tuyệt vọng như xưa, mọi thứ diễn ra thật bình thản, giống như đang kể chuyện cũ cho anh nghe.

“Ban đầu em còn oán trách bọn họ, cảm thấy lòng người dễ đổi thay. Hiện tại nghĩ kỹ, nói không chừng do Giang Uyển Chi giờ trò.”

Cô ngồi trượt xuống ghế mấy cm, giấu mặt trong cổ áo bành tô, thở hắt: “Em ghét nhất cảm giác này, rõ ràng cái gì cũng biết Giang Uyển Chi gây ra nhưng lại không tìm ra chứng cứ, cứ vậy cam chịu oan uổng.”

Nháy mắt hai người đã về tới nhà, Giang Hành lái xe vào gara.

“Đừng nghĩ nhiều.” Anh rút chìa khóa xe, đồng thời mở cửa xe cho cô. “Muốn người ta không biết trừ phi mình không làm, thành phố T lại lớn như thế, bà ta không thể một tay che trời đâu.”

Trong gara tranh sáng tranh tối, anh điềm nhiên nắm tay cô, nói: “Đi thôi, chúng ta vào nhà.”

— — —

Cuộc sống của những ngày tiếp theo, Giang Hành cứ theo lẽ đi làm, còn công việc duy nhất của Trần Tổng Mạn là ở nhà chờ chồng tan ca.

Bởi vì sợ người khác nhận ra nên cách tốt nhất là cô ở trong nhà. Người khác có thể sẽ cảm thấy buồn chán, nhưng đối với kẻ đã ăn ngủ suốt nửa năm ở bệnh viện tâm thần như cô thì đây chẳng là cái đỉnh gì cả. Huống hồ nhà anh có TV, có laptop, có thể đi tới đi lui tự do cô đã thấy rất hài lòng.

Trước khi tìm đủ bằng chứng xin kháng án, cô phải nhẫn nhịn, thậm chí còn không cảm nhận được sự sống của bản thân. Hai ngày qua cô ở nhà, cũng

lên mạng xem rất nhiều tư liệu về án mạng năm đó.

Cô tìm tòi gõ vào ô tìm kiếm ‘thiếu nữ’ ‘giết chết cha’; cứ như vậy hiện ra những kết quả tương tự. Cô suy nghĩ, lại gõ thêm ‘thành phố T’ – ‘tập đoàn Dân An’, thế là những tin tức có liên quan hiện lên màn hình máy tính dày đặc.

Cô xem từ trên xuống dưới, phát hiện tin tức hữu dụng không đáng là bao. Nhưng cô tìm được mấy bình luận mắng cô âm ỉ, vốn đang có hứng tham quan, vừa trông thấy cô đã đen mặt ấn phím tắt.

Haizz.

Cô đóng laptop đặt một bên, ngã phịch vào giường. Trần Tổng Mạn chậm rãi nhắm mắt, cẩn thận nhớ đến những chi tiết của buổi tối kia.

Cô nhớ trước đó một hôm,

Trước đó là ngày 29 tháng 6, tối thứ sáu, bởi vì thứ hai là ngày hai mẹ con bà ta bảo về nhà gặp mặt cô.

Đáng giận.

Trần Tổng Mạn thầm mắng một câu.

Ngày đó thật sự quá mức bình thường, chuyện gì đặc biệt cũng chưa xảy ra cho nên một điểm ấn tượng cô cũng không có. Cô không phục, bèn tái hiện hành động của bản thân ngày hôm đó, chuẩn bị mô phỏng trình tự những việc trước khi cô về nhà.

Quyết định như thế, Trần Tổng Mạn nhảy xuống từ giường, đi đến cửa chính làm như vừa mới mở cửa vào.

Dựa theo thói quen của bản thân, cô cởi giày, sau đó thân nhiên đi lên cầu thang, thậm chí trước khi bước lên bậc tam cấp cô còn theo quán tính giơ tay chào Trần Khánh Dân.

Ý thức được mình đã làm gì, Trần Tổng Mạn cũng sững sốt một phen. Cô nhìn bàn tay còn giơ trong không trung, khẽ cười.

Tiếp theo, cô lên lầu, đi đến phòng cô, thay quần áo.

Thay quần áo xong, lúc này cô phải xuống lầu ăn cơm – nhưng chờ đã.

Cô cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng là gì?

Cô cảm nhận được ánh sáng vừa vụt chớp trong đầu cô, tuy nhiên vận tốc quá nhanh khiến cô không thể bắt kịp.

Rốt cuộc, thứ cô đang muốn biết...

Cô trở lại phòng ngủ, chuẩn bị đẩy cửa bước vào trong.

Kính koong!

Bước chân cô khựng lại.

Kính koong- —

Là tiếng chuông cửa.

Trần Tổng Mạn theo bản năng định đi xuống, nhưng chân vừa nhích lên đã lui trở về.

Cô ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn về cánh cửa kia — Giang Hành có chìa khóa, nếu về nhà anh sẽ tự mình mở cửa.

Vậy thì người ấn chuông ngoài đó, là ai?

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 74

Edit: A Li

Trong đầu Trần Tổng Mạn suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, bước chân xuống lầu bắt giác khựng lại, thậm chí hơi thở cũng dè nén hơn. Bàn chân cô đi trên thảm lông mềm mại, không tiếng động nào. Lúc xuống, chuông cửa vẫn reo vang.

Cô bước tới cửa chính, nhưng đắn đo không dám nhìn vào khe hở.

Lúc trước từng xem phim kinh dị, diễn viên chỉ cần nhìn qua là sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra, vì vậy cô đối với khe mắt cáo có một nỗi bất an tiềm ẩn trong lòng.

Chuông cửa vang lên từng hồi, tựa như tiếng quỷ đòi mạng khiến cô cực kỳ hoảng hốt.

Cô tựa vào khung cửa lắng nghe động tĩnh một lúc, cuối cùng vẫn mím môi, đẩy khe hở ra, cẩn thận nhìn xuyên thấu bên ngoài.

Giây tiếp theo, ‘lạch cạch’ hai tiếng, cửa mở.

Trần Tổng Mạn kinh ngạc kéo người đứng trước cửa vào nhà, sau đó đóng cửa lại. Cô cầm lấy tay chị không buông: “Chị Hồng, sao chị đến đây thế!” Trần Tổng Mạn mừng rỡ, bỗng chốc ôm chầm lấy Trương Tiểu Hồng.

Ngược lại Trương Tiểu Hồng ăn mặc như điệp viên. Nào mũ lưỡi trai, nào khẩu trang y tế, nếu không phải Trần Tổng Mạn thân thiết với chị nửa năm thì cũng không dám mở cửa.

“Chị à, chị ăn vận thế này thật độc đáo quá thể.” Đánh giá Trương Tiểu Hồng từ đầu tới chân, Trần Tổng Mạn dờ khóc dờ cười.

Trương Tiểu Hồng kéo khẩu trang xuống, vất vả hít thở không khí nơi đây: “Em nói em cũng không phải tai to mặt lớn, nhưng dọc đường chị rất lo lắng đề phòng, điện thoại cũng chẳng dám nghe, tựa như điệp viên đang thi hành nhiệm vụ.” Chị hôn đôi Trần Tổng Mạn.

Tuy nhiên, đã lâu cô không gặp Trương Tiểu Hồng, hiện giờ gặp lại nên những gì chị ta nói cũng không ảnh hưởng tới cô. Phải biết rằng, ngoài Giang Hành ra thì Trương Tiểu Hồng cũng xem như bạn tốt của cô ở bệnh viện tâm thần, nói là chị em kết nghĩa cũng không sai.

Hai người gặp nhau liền hỏi thăm tình hình gần nhất.

Cuộc sống của Trương Tiểu Hồng không có gì biến hóa, mỗi ngày vẫn đi làm rồi tan ca như thường. Từ khi Trần Tổng Mạn rời đi, phòng kim cương số ba tạm thời bỏ trống, vì vậy Trương Tiểu Hồng xin giám đốc cho chuyển công tác sang phòng thuốc, mỗi ngày chỉ cấp thuốc cho bệnh nhân; xem như là một loại nghỉ ngơi.

Mà Trần Tổng Mạn càng không có gì để nói, nhiệm vụ chủ yếu của cô lúc này là nhớ lại những tình tiết của vụ án, nhưng hiện giờ vẫn chưa tìm ra chi tiết hữu dụng.

Trương Tiểu Hồng đi tham quan nhà cửa một vòng, sau đó trở về phòng khách. Chị trở mắt nhìn Trần Tổng Mạn đang ngồi rung đùi trên thảm, một bên vừa xem TV, một bên vừa ăn quýt. Chị cắn một quả táo, ngồi cạnh Trần Tổng Mạn kể cho nghe về những chuyện phát sinh trong viện tâm thần.

“...Phòng em đang trống, nhưng phòng số hai có bệnh nhân mới vào, cũng là đa nhân cách nhưng diện mạo thua xa August, hơn nữa tính cũng kỳ cục hơn August nhiều.” Chị cắn quả táo nghe ‘rôm rộp’. “Cơ mà cũng lạ lắm, từ khi August rời đi thì không còn tin tức nào. Thẳng hai ngày trước Tiểu Thương trở lại, mới biết vài tin.”

Chị nhìn Trần Tổng Mạn rồi ngoắc tay thần bí, Trần Tổng Mạn ghé đầu qua, chị nói bên tai cô rằng: “Trong viện vừa biết, thì ra mấy năm nay August nằm vùng ở bệnh viện này.”

Trần Tổng Mạn ‘ừm’ một tiếng, tiếp tục ăn quýt.

“Sao phản ứng bình thường thế?” Trương Tiểu Hồng ngạc nhiên, nhưng sau đó chị che miệng kêu to. “Thì ra em đã sớm biết phải không!”

Trương Tiểu Hồng hoàn toàn giác ngộ: “Chẳng trách.” Chị nhìn về phía cô, oán trách nói. “Thì ra tôi đó bỗng nhiên em bị bắt làm con tin, thì ra đã có phối hợp tốt. Em khiến chị lo lắng sốt vó cả lên, em có biết tìm chị sắp nhảy ra ngoài!”

Chị đưa tay đánh cô vài cái.

Trần Tổng Mạn vừa né đòn, vừa biện minh: “Thề, tôi đó là ngoài ý muốn. Nhưng em biết August nằm vùng sớm hơn các chị.”

Trương Tiểu Hồng lần nữa ngồi xuống, càu eo cô: “Chị nghe nói hán nằm vùng là để bắt người. Một đám xã hội đen buồn lậu, một đội cớm chìm, có tượng trưng cũng không tin lại xảy ra trong cuộc sống.” Nói tới đây, ngữ điệu Trương Tiểu Hồng trở nên run rẩy. “Lúc ở công viên ấy, chị còn dám chạy về phía hán ta.” Chị vỗ vỗ ngực mình, nhướn mi, nghiêng đầu hỏi Trần Tổng Mạn. “Em nghĩ lúc đó người hán có súng hay không?”

Có, đương nhiên có, chính cô còn bị họng súng chĩa vào đầu.

“Hình như không.” Trần Tổng Mạn lắc đầu nói. “Nếu hán có súng, chị nghĩ bây giờ em còn sống sao?”

“Cũng phải.” Trương Tiểu Hồng gật gật đầu. “Lúc đó rất khủng khiếp, chị sợ khi cứu được em thì em đã...” Cảnh tượng giành giật sự sống qua từng giây bỗng hiện lên trước mắt Trương Tiểu Hồng.

Kỳ thực Trần Tổng Mạn cũng không nói sự thật cho chị biết. Cô hiểu Trương Tiểu Hồng đối với chuyện này luôn áy náy trong lòng, chị luôn hối hận vì sao mình không bảo vệ cô cho tốt. Sau này tình duyên, dù cô khuyên lơn thế nào thì loại cảm giác áy náy vẫn đeo bám chị như cũ, không tan biến đi.

Trần Tổng Mạn không muốn Trương Tiểu Hồng cứ ăn năn, cho nên đem sự thật này giấu xuống.

“Vây... Tiểu Thương có nói August ra sao rồi?”

Trương Tiểu Hồng nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi. Hai người im lặng một lúc, cuối cùng Trương Tiểu Hồng mím môi bảo: “Cô ta không nói nhiều lắm, chỉ cho biết là bị thương rất nặng.” Chị thở dài. “Không biết ra sao nhưng giờ vẫn hôn mê. Lúc nghe những lời Tiểu Thương nói, trông cô ta rất đau lòng.”

Trần Tổng Mạn trầm mặc.

August biến mất lâu như thế, cô chưa từng nghĩ đến tình trạng hân thể nào. Bị thương nặng, đang hôn mê, có lấy lại thân phận hay không.

“Cô ấy còn nói gì không chị?” Trần Tổng Mạn hỏi.

“Nghe nói phía cảnh sát tuy rằng đã tóm được bọn chúng, nhưng bởi vì súng ống đều đem thủ tiêu, tên cầm đầu tẩy trắng sự việc, kẻ chết thay là bọn đàn em. Hiện giờ August còn chưa tỉnh, nhật ký nằm vùng của hân chưa tìm ra, cho nên chứng cứ không đủ. Nay chỉ chờ hân tỉnh thôi.”

Nhật ký nằm vùng.

“Tên đầu sỏ hiện tại...?” Đáy lòng cô dâng lên dự cảm bất an.

Trương Tiểu Hồng nhún vai: “Còn ở trong trại tạm giam.” Chị làm như chợt nhớ tới cái gì, liếc vờ vai cô, hỏi. “Em thân với August như vậy, em biết hân giấu nhật ký ở đâu không?”

Trần Tổng Mạn dừng một giây, lắc đầu đáp: “Ban đầu em đọc nhật ký mới biết hân nằm vùng. Nhưng sau này bị hân phát hiện, không biết đã đem giấu đi đâu.”

“Đừng nói nữa.” Cô đưa tay vỗ vai Trương Tiểu Hồng. “Hân phước lớn mạng lớn không chết, chị cũng đừng lo lắng làm gì. Đứng lên, giúp em một chút.”

Cô kéo Trương Tiểu Hồng từ thảm đứng lên, lại kéo chị tới cửa phòng bếp, tường thuật toàn bộ sự tình của cô. Trước khi bắt đầu, hai người đã phân vai, Trương Tiểu Hồng vai Trần Khánh Dân, Trần Tổng Mạn là Trần Tổng Mạn.

Thỏa thuận xong xuôi, Trần Tổng Mạn một lần nữa đi đến cửa chính, bắt đầu lần diễn kịch thứ hai.

“Ba, con về rồi.” Cô hít sâu một hơi, bắt đầu đọc câu thoại đầu tiên.

Trương Tiểu Hồng từ bếp đi ra, nhìn Trần Tổng Mạn đứng trên lầu nói. “Con đã về.” Sau đó quay lưng trở vào nhà bếp.

Trần Tổng Mạn bước lên tầng một, mở cửa, ngồi trên giường.

Ngồi một lát, dưới lầu có tiếng gọi to: “Xuống ăn cơm, Mạn Mạn.”

Nghe cha gọi, Trần Tổng Mạn chậm rãi đi xuống. Cô ngồi ở bàn ăn, đối diện với Trương Tiểu Hồng gật đầu một cái, sau đó im lặng ăn cơm. Ăn xong rồi, cô buông đũa xuống. “Con no rồi.” Tiếp theo quay lưng, bỏ lên lầu.

Sau đó sẽ đến ngày mai.

“Nhưng không đúng!” Cô ôm đầu chập vật. Lần này rõ ràng không có ánh sáng lóe lên, rõ ràng không phải điều mà cô muốn.

Cô cẩn thận nhớ lại hành động ban nãy, quả thật tình tiết như vậy không có gì khác nhau. Nhưng chính vì thế mà cô không nhận thức được điều khác lạ nằm ở chỗ nào. Nhưng sự xuất hiện của Trương Tiểu Hồng nói cho cô biết, tuyệt đối có chi tiết cô xem nhẹ.

Cô suy xét lần nữa, từng bước thả xuống dưới, miệng như lẩm nhẩm cái gì.

“Ồn không em?” Trần Tổng Mạn đi đến cạnh cô, nghiêng đầu hỏi.

Trần Tổng Mạn gật đầu.

Trương Tiểu Hồng hưng phấn kêu lên: “Có manh mối hả?”

Trần Tổng Mạn mỉm cười: “Mình diễn thêm lần nữa đi.”

Lần thứ hai, mọi thứ vẫn tiến trình như cũ. Trần Tổng Mạn hoàn thành toàn bộ động tác, cuối cùng đứng trước cửa phòng, ngẩn ra.

Mọi thứ vẫn như vậy.

Lần thứ hai vẫn như lần thứ nhất, cô chưa tìm ra được điểm bất thường.

Trần Tổng Mạn khề cần môi, quyết tâm dợt thêm lần nữa.

Trần Tổng Mạn dùng hết nỗ lực, mỗi câu mỗi chữ đều đạt tới mức độ chân thực nhất. Thậm chí cô còn nhắm mắt lại, không ngừng thôi miên bản thân mình là Trần Tổng Mạn năm đó.

Tương tự lần trước, cô mở cửa, chào cha, lên lầu, vào phòng.

Cô đứng trong không gian, ngay nơi mà ánh sáng vừa vụt lóe. Chính là giai đoạn này, rõ ràng có điều khác thường cô đã không bắt kịp. Chẳng lẽ cứ để mạnh mẽ vụt khỏi tầm tay? Cô đã tiếp cận chân tướng, nhưng lại không có duyên để giữ?

Cô nghĩ mãi không thông, chờ lúc khôi phục tinh thần lại, cô phát hiện Trương Tiểu Hồng không có gọi mình.

Cô đẩy cửa bước ra ngoài, bỗng phát hiện Trương Tiểu Hồng không có ở đây. Chờ cô đi xuống phòng khách, Trương Tiểu Hồng mới từ nhà bếp chạy ra, vội vàng nhìn Trần Tổng Mạn huơ huơ di động: “Ngại quá, vừa rồi chị đi nghe điện thoại.”

Trần Tổng Mạn ngơ ngác đứng giữa sảnh, miệng mấp máy chưa thành câu.

Cuối cùng, cô đã biết—!

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 75

Edit: A Li

Cô đã nghĩ thông suốt rằng—

Nửa năm qua, cô không chú ý đến chi tiết nhỏ kỳ lạ kia.

Nửa năm trước, cha cô không gọi cô xuống ăn cơm, mà là cô tự đi xuống nhà. Hôm đó cô ngồi trong phòng đợi gần một tiếng, không ai gọi cô xuống ăn cơm cả. Cô cảm thấy lạ, sau đó tự thân ra khỏi phòng cô.

Những đoạn hồi ức kế tiếp tuôn chảy thuận lợi trong đầu, mặc dù có chỗ còn mơ hồ nhưng vẫn nhớ được, lúc ăn cơm cha cô vẫn còn sống.

Nhưng về phương diện gia sản, cô và mẹ con Giang Uyển Chi thảo luận với nhau luôn bất đồng. Bọn họ mãi nói trên bàn cơm, dưới tình hình như vậy phản ứng cô sẽ giống như hai lần trước, chỉ cúi đầu cơm không nói chuyện, sau đó trở về phòng.

Thời gian cũng đã lâu, chi tiết đột phá trên bàn cơm cô thực sự không nghĩ ra, nhưng nếu đã nhớ đến chừng này cũng xem như là một sự đột phá.

Nghĩ đến đây, Trần Tổng Mạn nhào tới ôm Trương Tiểu Hồng, kích động nói: “Ha ha ha, chị Hồng, chị đúng là cứu tinh của em!”

Trương Tiểu Hồng bị cô ôm như vậy, suýt chút ngã xuống lầu. Do chị đưa tay vịn lấy khung cầu thang nên may mắn thoát nạn. Lúc định thần lại, chị muốn mở miệng rầy Trần Tổng Mạn hai câu, lại thấy cô gái nhỏ đang thoải mái tươi cười, con giận trong lòng cũng chậm rãi tan biến.

Quên đi, Trương Tiểu Hồng bị cô làm kim lòng không đậu, bèn cười lên.

“Nói gì vui về thế?” Giang Hành đứng ở bậc thang phía dưới nhìn họ hỏi.

Trần Tổng Mạn nghe tiếng nói chuyện bèn phát hoảng, quay đầu lại thấy Giang Hành, biểu cảm trên mặt cô càng thêm vui: “A, bác sĩ Giang đã về. Hôm nay chị Hồng đến thăm em.”

Giang Hành đi lên, gật gật đầu với Trương Tiểu Hồng rồi vờn tay xoa đầu cô: “Nói gì đấy?”

Trần Tổng Mạn tỏ ra bí mật: “Tôi em nói cho anh được không?”

Giang Hành nhú mi: “Được rồi.” Sau đó nhìn sang Trương Tiểu Hồng lần nữa. “Đã đến thì ở lại ăn bữa cơm với chúng tôi.”

Ngoài dự đoán, Trương Tiểu Hồng lắc đầu: “Tối nay tôi phải thay người khác trực ca đêm, phải trở về bàn việc. Nếu không buổi chiều chị đến thăm em nhé?” Câu cuối cùng là nói với Trần Tổng Mạn.

Nét mặt cô tràn đầy tiếc nuối: “Vâng ạ.”

Cô tiễn Trương Tiểu Hồng ra cửa: “Lần sau đến đây được ăn mặc như vậy, nhìn thấy không ổn lắm chị ạ.” Cô chỉ chỉ khẩu trang và mũ lưỡi trai của Trương Tiểu Hồng.

“OK!” Trương Tiểu Hồng lấy mũ hươu, “lần sau tới chị sẽ mặc đồ như kiểu nữ chân dài.”

“Đừng thế chứ.” Cô tròn mắt thật to, “lại còn kiểu nữ chân dài!”

Trương Tiểu Hồng không phục ưỡn ngực: “Ít nhất chị giống kiểu nữ hơn em.”

Trần Tổng Mạn nhìn bộ ngực vĩ đại đằng sau lớp áo, bĩu môi, bèn đẩy Trương Tiểu Hồng ra cửa: “Lăn đi. Lăn đi! Lần sau ngực lép hãy đến thăm em, không thì thôi nhé!”

Trương Tiểu Hồng hi hi ha ha rồi cửa.

Hai người họ đứng ngoài sân nửa ngày, sau đó xoay người trở vào phòng khách, ngồi trên sofa.

“Giờ em có thể nói cho anh biết vì sao em vui vẻ như vậy chưa?” Giang Hành là bác sĩ khoa thần kinh, Trần Tổng Mạn lại từng là bệnh nhân của anh, trong mắt cô dù muốn giấu gì cũng giấu không được.

Trần Tổng Mạn mím môi: “Em mới nhờ chị ấy giúp em tái hiện hành động của em hôm đó, rốt cuộc em nhớ ra – trước khi ba em chết một ngày thì qua nhiên có việc bất thường; nhưng em không biết điều này có liên quan đến cái chết ba em hay không.” Cô có phần do dự.

“Nói anh nghe đi.” Giang Hành cổ vũ cô.

Trần Tổng Mạn trả lời: “Trước buổi tối ba chết, ba không gọi em xuống lầu ăn cơm.” Dứt câu, cô nhìn Giang Hành một cái, phát hiện dáng vẻ anh rất dăm chiêu.

“Lúc ăn cơm ba em vẫn có mặt chứ?” Giang Hành bắt nhanh trọng điểm.

Trần Tổng Mạn gật đầu: “Vẫn còn đó, nếu không chuyện quan trọng như vậy em nghĩ không ra.”

Giang Hành tiếp tục nghi vấn: “Có phải cãi nhau với mẹ kể em?”

“Không rõ.” Cô có hơi nhục chí ngã vào sofa, giọng nhẹ tênh. “Em chỉ nghĩ tới đó, còn lại đều bó tay.”

Cô ôm lấy cánh tay Giang Hành, gò má cọ cọ trên áo anh để tìm chỗ vùi mặt vào thoải mái, bĩu môi: “Bác sĩ Giang Hành, chi tiết này dùng được không hả? Có thể hôm đó ba quên gọi em, sợ nhất là không có nguyên do gì đặc biệt, chỉ là chúng ta nghĩ ngợi nhiều.”

“Em vát và lắm mới nhớ ra được...” Cô cảm thán một câu.

Giang Hành nắm tay cô, mười ngón tự nhiên đan chặt: “Có hay không phải điều tra mới biết, dù sao cũng nửa năm, em có thể nhớ ra là tốt rồi.”

Trần Tổng Mạn lặng im không nói nữa, hai người ôm ấp nhau trên sofa, thoải mái đến mức làm người ta buồn ngủ.

“Phải rồi.” Giọng Giang Hành vang trên đỉnh đầu cô, “em có phải nên nói cho anh biết vì sao em không đem chuyện này nói cho Trương Tiểu Hồng?”

Vừa nãy ở cầu thang bên dưới, anh liếc mắt một cái đã nhìn ra. Tuy rằng cả hai đều rất vui vẻ, nhưng Trương đôi con ngươi Tiểu Hồng hiện lên sự nghi hoặc rõ ràng, hiển nhiên chị ta cũng không biết Trần Tổng Mạn đang vui vì chuyện gì.

Mà lúc anh hỏi cô cũng tránh né, hiển nhiên càng không muốn cho Trương Tiểu Hồng biết.

“Bị anh nhìn ra rồi.” Trần Tổng Mạn nhăn mày lại. “Thực ra em không cố ý gạt chị ấy, nhưng hôm nay em cảm thấy lời nói của chị Hồng khá kỳ lạ.”

“Nói đi.” Giang Hành đuổi đôi chân dài, tỏ ra rất chăm chú lắng nghe.

Trần Tổng Mạn ôm tay anh: “Em hỏi anh chuyện này.” Cô ngừng giây lát, “việc August nằm vùng có phải cả bệnh viện đều biết hay không?”

Giang Hành nghe xong nhướn mày, ánh mắt càng sâu: “Anh chưa biết, nhưng y tá chăm sóc hẳn đã trở lại hôm nay. Anh cũng mới biết hôm nay thôi.”

Nghi ngờ trong lòng Trần Tổng Mạn càng nhiều: “Đầu tiên chị ấy hỏi em, có phải em biết August nằm vùng hay không, em không nghĩ gì bèn nói phải. Lúc đó em còn chưa nhận ra điều kỳ lạ, cho tới khi chị ấy hỏi nhật ký nằm vùng của hẳn giấu ở chỗ nào, em đã cảm thấy không an tâm.”

“A đúng rồi!” Cô bỗng vỗ mạnh lên đùi anh khiến anh cau mày lại. Trần Tổng Mạn ngẩng lên nói: “Lúc đó chị Hồng bảo, tên đầu sỏ đều đem tội trạng đồ lên bọn đàn em, nói mình chỉ nghe lời họ trốn viện tâm thần, mấy thứ còn lại y không biết. Em hỏi tên kia giờ ở đâu, chị bảo y đang ở trại tạm giam.”

Giang Hành vội vàng đứng dậy, cầm lấy điện thoại: “Để anh gọi điện hỏi thử một chút.”

Trần Tổng Mạn ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn anh bấm một dãy số, gọi đi.

“Alo, Lương cảnh quan? Cháu là Giang Hành.”

“Không, không gặp chuyện xấu nào cả. Cháu muốn hỏi chú, lần trước các chú bắt được tên đầu sỏ của vụ án nằm vùng, hiện y còn trong trại tạm giam không?” Anh vừa nói, bỗng quay đầu nhìn Trần Tổng Mạn.

“Đã nộp tiền bảo lãnh?”

Trần Tổng Mạn ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập khó tin.

Y đã nộp tiền bảo lãnh? Vì sao Trương Tiểu Hồng nói y vẫn còn trong trại tạm giam? Là chị ấy không biết hay là...

“Được, cảm ơn chú, không có gì.” Giang Hành ngắt máy, một lần nữa ngồi xuống cạnh cô. “Này cô thiếu nữ thông minh, hôm nay em làm rất tuyệt.”

Nét mặt Trần Tổng Mạn không hề thoải mái: “Vì sao chị Hồng phải như thế, là bị uy hiếp sao?” Điều đầu tiên Trần Tổng Mạn nghĩ tới chính là điều này, “có phải chị Hồng đang gặp nguy hiểm?” Biểu cảm cô có chút lo lắng. “Nguy rồi, em không nên đề chị ấy đi!”

Cô nắm tay anh: “Chúng ta kêu chị trở về còn kịp chứ?”

Giang Hành vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Em bình tĩnh đã. Theo anh thấy, cô ta không bị ai uy hiếp cả.”

“Nghĩa là sao?” Đôi mắt Trần Tổng Mạn mở to. “Ý anh là, chị Hồng cũng là người của băng nhóm đó... Không đâu! Lúc em bị Luru Thanh uy hiếp, chị ấy đã cứu em một mạng.”

“Khổ nhục kế.” Giọng Giang Hành hơi lạnh. “Thật ra anh đã luôn nghi ngờ nhưng không biết rõ mục đích của cô ta. Bây giờ anh có thể xác định rồi.”

Trần Tổng Mạn cắn môi nói: “Em còn chẳng dám tin.”

Giang Hành nhớ lại một chút: “Em còn nhớ rõ lúc em bị Luru Thanh đe dọa, là ai cứu em trước không?”

Trần Tổng Mạn khẳng định nói: “Là August.”

Anh hỏi: “Và Trương Tiểu Hồng đã nói gì với em?”

Lần này đến phiên Trần Tổng Mạn suy nghĩ: “Chị ấy nói lúc chạy đi gặp được August, sau đó mới gặp bọn anh.”

Giang Hành lắc đầu: “Lúc đó Luru Thanh cầm súng phải không?”

Trần Tổng Mạn gật đầu: “Vâng, August cũng có. Là hắn bắn vào bả vai Luru Thanh, giúp em tránh được một kiếp.” Cô chợt nghĩ nếu không nhờ August thì mạng cô cũng không còn. Hắn cứu cô nhiều lần như vậy, nay nằm trên giường bệnh sống chết chưa hay, nếu Trương Tiểu Hồng là thật thì... không không thể!

“Anh nghi ngờ lúc đó Trương Tiểu Hồng không hề biết August nằm vùng. Sở dĩ cô ta đi tìm August không phải gặp hắn trước bọn anh, mà có ý đi tìm, nhằm mục đích để August giết em và mọi thứ lại an toàn như cũ.” Giang Hành nói.

Trần Tổng Mạn lập tức phủ định: “Lý do này không hay lắm, có thể chị ấy gặp August trước thì sao?”

Giang Hành bình tĩnh nhìn Trần Tổng Mạn: “Nếu anh nói cô ta gặp anh đầu tiên?”

Trần Tổng Mạn sững sờ.

“Trước khi cô ta vội vàng chạy đi tìm August thì đã gặp anh và Hoàng Nhạc rồi. Sau này anh có hỏi, cô ta nói do gấp gấp nên không phát hiện bọn anh.”

“Em cảm thấy chị Hồng có lý.” Trần Tổng Mạn nhún vai, “có thể chị không phát hiện ra bọn anh mà.”

Giang Hành lại gật: “Lúc đó anh cũng nghĩ như vậy, hơn nữa em còn bị thương nặng nên anh không có thời gian suy đoán nhiều.” Anh tiếp tục nói. “Còn việc này nữa, là việc August gặp chuyện không may tới đó.”

“Khi ấy đáng vẻ cô ta rất kích động, nhưng không hề sợ hãi tí nào.” Anh nhăn mày lại. “Giờ nhớ tới, chỉ sợ việc gã đàn ông cầm thủy tinh uy hiếp em xuất hiện, cô ta cũng biết. Nếu đoán xa hơn chút nữa, ngay cả gã ta cũng do Trương Tiểu Hồng gọi vào.”

Trần Tổng Mạn vẫn khó tin: “Em thấy anh nghĩ nhiều ghê. Bác sĩ Giang thân yêu, có phải đây là bệnh nghề nghiệp?”

Cô xoa bàn tay: “Em thấy nếu chị Hồng không phải bị uy hiếp, thì là do chúng ta nghĩ ngợi nhiều.” Cô thở dài một hơi, “giờ có phải mình không nên bứt dây động rừng?”

Giang Hành không tiếp tục đề tài này nữa: “Ừ, mấy ngày nay chú ý một chút.”

Trần Tổng Mạn nằm trong lòng anh, nhiệt độ phòng khách cũng thật ấm áp, nhưng không biết vì sao sống lưng cô cảm thấy lạnh lẽo.

A Li: Tui thấy Trần Tổng Mạn lần này lựa chọn tin tưởng người khác, nhưng đặt niềm tin hơi sai. Ngoài ra nếu không nhờ August cứu mạng nhiều lần thì với cái tính bộp chộp của cô, cô đã sớm lên đường rồi. Tuy nhiên, vì là nữ chính nên được tiếp tục sống đến hết truyện =]] haha. Nhân tiện nói, cuộc đối thoại của Giang Hành và Trần Tổng Mạn, một bên khẳng định, một bên phủ định là để làm rõ nghi vấn cho độc giả hơn, chứ Giang Hành nói mà Trần Tổng Mạn cứ thống nhất ừ ừ thì cũng không có điểm nào đặc biệt. Chương sau là QA, hỏi đáp hậu trường 30 câu của tác giả dành cho cặp đôi này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 76

Edit: A Li

Ba mươi câu hỏi cho vợ chồng.

1. Tác giả: Tên họ hai người?

Bác sĩ Giang: Giang Hành.

Mạn Mạn: Trần Tổng Mạn.

2. Tác giả: Tuổi là?

Bác sĩ Giang: 29

Mạn Mạn: 22

[Tác giả: Trời đất! Bác sĩ Giang thế mà già quá đi.]

[Bác sĩ Giang: Vậy hỏi cô năm nay...?]

[Tác giả: Chúng ta tiếp tục đề tài đi.]

3. Tác giả: Bình thường xưng hô với đối phương thế nào?

Bác sĩ Giang: Trần Tổng Mạn.

Mạn Mạn: Bác sĩ Giang. [mặt hơi ửng hồng.]

Tác giả: Mạn Mạn cô đỏ mặt cái gì, nghĩ tới chuyện đen tối gì đó?

Mạn Mạn: Không hề.

Bác sĩ Giang mỉm cười: Đàn ông tự có sức quyến rũ của đàn ông.

Mạn Mạn: Quả thật Bác sĩ Giang nhà tôi mặc áo blouse trắng thật đẹp.

Tác giả: Ai đem hộ tôi can xăng với, tôi muốn thiêu chết hai người này.

4. Tác giả: Hi vọng đối phương xưng hô với mình ra sao?

Bác sĩ Giang: Chồng ơi.

Mạn Mạn: Xưng tên là hợp lý rồi.

Tác giả: Mạn Mạn cô sống rất tùy tiện, nhưng cô thực sự không gọi chồng ới?

Bác sĩ Giang: Đêm qua kêu lên.

Mạn Mạn [mặt đỏ bừng]: Anh biến thái!

5. Tác giả: Tính cách hai người thì?

Bác sĩ Giang: Đàn ông si tình, tính tự chủ tốt.

Mạn Mạn: Tính nóng vội và hay hậm hực.

Tác giả: Phức tạp quá. Ý là khi thì tươi đẹp, khi thì ưu thương?

Mạn Mạn [nhìn khinh bỉ]: Bệnh thần kinh.

Tác giả: Trời ạ, cô là bệnh nhân tâm thần mà dám mắng tôi thần kinh, tôi khá là @##%#@%^& [bỗng bị ai đó lôi đi.]

6. Tác giả: Tính cách của đối phương?

Bác sĩ Giang: Đáng yêu, kiên cường, thích xù lông nhím. Ngực không to nhưng khi sờ thì... [này anh đang nói gì chứ, khoan đã!]

Mạn Mạn: Biến thái quá đi!

Tác giả: Thông qua câu trả lời tôi cũng thấy anh ta rất biến thái.

Bác sĩ Giang [nhìn Trần Tống Mạn chau mày]: Anh biến thái? Đêm qua em cũng khen anh như vậy.

Tác giả: Đêm qua hai người làm gì tôi đều biết!

Mạn Mạn [đôi gò má đỏ bừng]: Phien chết tôi!

Tác giả: Khai mau, đêm qua cô nói những gì? Hai từ miêu tả thôi cũng được.

Mạn Mạn [giọng nói nhỏ như muỗi kêu]: Nhẹ chút.

Tác giả: Wow, vậy là anh kịch liệt lắm à?

Bác sĩ Giang: Còn cô thì cả đời không biết cái gì gọi là kịch liệt.

Tác giả: Đừng ngăn tôi chém bọn họ!!!

7. Tác giả: Lần đầu tiên gặp nhau ở đâu, khi nào?

Mạn Mạn [không chắc]: Ngày 10... tháng 7 năm trước...

Bác sĩ Giang [lườm người bên cạnh]: Ba năm trước ngày 18 tháng 9.

Tác giả: Chắc chắn, Mạn Mạn cô vô tâm vừa thôi. Cô xem ngày tháng anh ta đều nhớ rõ ràng.

Mạn Mạn: Anh ấy là si tình, là biến thái, sao đem so tôi với anh ấy được?!

Bác sĩ Giang [vẽ mặt cung chiêu]: Cô ấy nói đúng.

Tác giả: Đây là đang khinh bỉ FA bọn tôi chắc!

8. Tác giả: Ấn tượng đầu tiên về nhau?

Bác sĩ Giang: Nữ sinh bình thường.

Mạn Mạn: Mặt người dạ thú.

Tác giả: Sao tôi nghĩ thấy mùi thuốc súng quanh đây?

9. Tác giả: Thích điểm nào của đối phương nhất?

Bác sĩ Giang: ...

Tác giả: Nếu có nói thì nói cho tử tế.

Bác sĩ Giang [môi mấp máy, trầm ngâm vài phút]: Hm, tâm hồn?

Mạn Mạn: Cần cổ. Cổ của bác sĩ Giang thon dài đẹp mắt, yết hầu tạo nên độ cong tuyệt đẹp, bla bla...

Tác giả: Vĩnh biệt.

10. [che mặt] Tác giả: Ghét điểm nào của đối phương nhất?

Bác sĩ Giang: Có lúc chỉ tâm sự với August, không chia sẻ với tôi.

Tác giả: Bác sĩ Giang, vì sao mặt anh ửng hồng?

Mạn Mạn [có phần vui vẻ]: Cái gì của anh ấy tôi đều thích.

Tác giả: Thì ra Bác sĩ Giang đỏ mặt cũng có thể mua chuộc cô sao [xé phăng kịch bản.]

11. Tác giả: Nếu so sánh đối phương với một loài động vật, hai người sẽ so sánh thế nào?

Bác sĩ Giang: Thỏ trắng.

Mạn Mạn: Mèo to.

Tác giả: Wow, mèo dễ thương lắm, tôi rất thích mèo. Trong nhà có nuôi một con...

Mạn Mạn [cười cắt ngang]: Đúng thế, nhà tôi cũng có một con này! [vừa nói vừa vỗ vai anh.]

Tác giả: Không gì hết, thói quen của tôi thôi... hơi lạc đề.

12. Tác giả: Làm gì chọc giận đối phương?

Bác sĩ Giang: Cái gì cũng không làm.

Mạn Mạn: Nói chuyện với August?

Bác sĩ Giang: Gần đây em lại cùng hắn ta nói chuyện?

Mạn Mạn [phủ nhận ngay]: Không có! Hắn còn đang nhập viện mà, em nói kiểu gì chứ?

Bác sĩ Giang: Đã cấm không cho đặt con gấu lên giường lần thứ mấy rồi? [nhắc tới bèn ném con gấu đi.]

Mạn Mạn: ...

Tác giả: ...

13. Tác giả: Lần đầu thân thiết ở nơi nào?

Bác sĩ Giang: Phòng nghỉ bác sĩ.

Mạn Mạn: Phòng nghỉ của anh ấy.

Tác giả: Thật không lãng mạn gì hết tron.

Mạn Mạn: Thế chúng tôi đi đâu? Phòng bệnh, phòng thuốc?

Tác giả: Phòng nghỉ quá là lãng mạn rồi.

14. Tác giả: Hai người tiến triển tới đâu?

Bác sĩ Giang: Vợ chồng cần làm gì đều làm hết.

Mạn Mạn: Vợ chồng.

Tác giả: Chắc, anh biến thái, ngay cả chữ 'làm' cũng nhấn mạnh.

15. Tác giả: Ai thổ lộ trước?

Bác sĩ Giang: Tôi.

Mạn Mạn: Anh ấy.

16. Tác giả: Thích nhau tới mức nào?

Bác sĩ Giang: Muốn nhốt lại bên mình, không cho nhìn gã khác, cấm nói chuyện dù chỉ một câu.

Mạn Mạn: ...

Tác giả: Trời ơi, ham muốn chiếm hữu của anh ta mạnh như thế, cô biết không?

Mạn Mạn: Tôi muốn ly hôn.

Tác giả: Bác sĩ Giang, anh xem anh dọa cô ấy sợ mất mật. Nhưng từ trước tới nay anh không biểu hiện ra ngoài?

Bác sĩ Giang: Đã bảo tôi tự chủ tốt.

17. Tác giả: Có nghĩ đối phương đứng núi này trông núi nọ, phải làm sao bây giờ?

Bác sĩ Giang: Từng nghĩ. Nhưng giờ chẳng bận khoăn, dù sao cô ấy vẫn nằm trên giường tôi.

18. Tác giả: Bộ đáng quyền rũ nhất của đối phương?

Tác giả: Chắc lại ở trên giường.

Bác sĩ Giang: Lúc mặc đồ bệnh nhân.

Tác giả: Không phải đáp án đen tối à?

Bác sĩ Giang: Lúc không mặc nội y, xoay người.

Tác giả: Tôi biết!!

Mạn Mạn: Lúc ở trên giường. ...

Tác giả: Trời ơi, Mạn Mạn bị anh đầu độc rồi!

Mạn Mạn: Kỳ thực các người đều bị tôi qua mắt. Lúc tôi còn là sinh viên đại học, chính là một nữ sinh lưu manh.

Tác giả: Bên ngoài lưu manh, bên trong tâm thần, thật đáng sợ!

19. Tác giả: Có nói dối đối phương không? Biết đường nói dối chứ?

Bác sĩ Giang: Tôi không gạt cô ấy. Nhân tiện thay Trần Tổng Mạn trả lời, cô ấy nhiều lần nói dối đều bị tôi nhìn ra.

Mạn Mạn: Ly hôn liền!

Bác sĩ Giang: Em xem, lần này lại bị anh bắt thóp.

Tác giả: Đủ!!!

20. Tác giả: Anh dùng cách nào để bày tỏ tình yêu?

Bác sĩ Giang: Tùy lúc.

Mạn Mạn: Anh ấy tùy lúc, còn tôi thì ... chẳng biết đâu.

Bác sĩ Giang: Cô ấy cũng tùy lúc.

21. Tác giả: Lần đầu xảy ra ở đâu?

Bác sĩ Giang: Trong nhà.

Mạn Mạn: Như trên.

Tác giả: Chắc, tầm thường quá. Sao không phải là bàn trang điểm, bồn tắm, bậu cửa sổ, trên cỏ, trên cây [?], ngoài bãi biển?

Bác sĩ Giang: Tôi sẽ cố gắng.

Mạn Mạn: Đừng trên cỏ, trên cỏ có sâu!

Tác giả: Cái này đâu phải trọng điểm chứ!

22. Tác giả: Cảm nghĩ lúc này?

Bác sĩ Giang: Thiên đường.

Mạn Mạn: Địa ngục.

Tác giả: Hai người trả lời không ăn ý. Bác sĩ Giang, đêm đầu tiên anh chỉ biết hưởng thụ, không quan tâm cảm xúc cô ấy?

Bác sĩ Giang [chau mày]: Em chắc rằng chỉ có địa ngục?

Mạn Mạn: Rồi, em thừa nhận... sau này thì, anh biến thái!

23. Tác giả: Sáng sớm nói câu gì?

Bác sĩ Giang [mặt không cảm xúc]: Nguy rồi, bà ngoại đang chờ.

Mạn Mạn: Chào buổi sáng.

Tác giả: Mạn Mạn cô rất không hiểu tình thú là gì.

24. Tác giả: Làm mấy lần một lượt?

Bác sĩ Giang [liếc Tác giả]: Cô có cho đất làm nhiều đâu?

Mạn Mạn: Đúng.

Tác giả [đưa tay nhỏ bé lau mồ hôi]: Đừng gấp, đã cưới nhau thì sợ gì không có cơ hội làm.

25. Tác giả: Mấy lần là lý tưởng nhất?

Bác sĩ Giang: Mỗi ngày.

Mạn Mạn: Giống anh ấy.

Tác giả [trợn mắt]: Mỗi ngày á?

Mạn Mạn: Tôi đã nói tôi là nữ lưu manh.

Tác giả: Thì ra không phải nữ chính!

25. Tác giả: Cảm giác tuyệt nhất của đôi phương là nơi nào?

Bác sĩ Giang: Tay.

Mạn Mạn: Mỗi lần anh ấy nắm tay tôi khiến tôi cảm thấy rất yên lòng. Hơn nữa cảm xúc truyền qua như luồng điện, à mà thôi, nói cô cũng không hiểu đâu.

Tác giả: Tôi muốn đôi nữ chính! Trương Tiểu Hồng, Tiểu Thương, y tá trưởng! Ai cũng được trừ cô!

Tác giả: Nhưng cô còn chưa trả lời tôi mà.

Mạn Mạn: Tôi sẽ không nói.

Tác giả: Chương tiếp theo, Trương Tiểu Hồng giết Trần Tống Mạn!

27. Tác giả: Làm chuyện gì khiến hai người hạnh phúc nhất?

Bác sĩ Giang: Làm tình.

Mạn Mạn [quay qua đánh Bác sĩ Giang mấy cái]: Ôm.

Tác giả: Bác sĩ Giang trả lời quả nhiên cực kỳ biến thái, đàn ông quả nhiên dùng nửa thân dưới suy nghĩ!

Bác sĩ Giang: Hừ, thừa nhận đi, nửa người trên của cô còn thua nửa người dưới của tôi ý.

Tác giả: Tôi biết vì sao anh có biệt danh ‘độc miệng’ rồi.

28. Tác giả: Thích được đối phương thân mật nơi nào?

Bác sĩ Giang: Cồ.

Mạn Mạn: Mất. Có cảm giác được chở che.

Tác giả: Thì ra Mạn Mạn luôn thấy bất an. Đây, hai người làm gì hả, đang phỏng vấn mà, tém tém hộ tôi!

29. Tác giả: Nói yêu đi.

Bác sĩ Giang: Anh yêu em

Tác giả: Bác sĩ Giang thổ lộ trần trụi quá! Cơ mà trong chính vẫn chưa từng nói yêu lần nào.

Mạn Mạn: Gặp anh là may mắn nhất của đời em, bởi vì anh đã che chở em nhiều như thế. Còn nữa, em yêu anh.

30. Tác giả: Vấn đề cuối. Khụ khụ, hai người đừng nhìn nhau, đây là câu hỏi cuối rồi. Nói với tôi một câu nào đó đi.

Bác sĩ Giang: Cô lần đi.

Mạn Mạn: Cô đi đi.

Tác giả: Tôi bị đá kích...

Được lắm, tôi đi, tôi vừa đi vừa khóc. Tôi bị bọn họ xem thường. Tôi muốn viết kết thúc cho bọn họ, kết nhất định lắm... [lại bị ai đó lôi đi.]

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 77

Edit: A Li

Ngày 5 tháng 4, thanh minh.

Bởi vì là ngày nghỉ được nhà nước quy định nên trên đường rất đông đúc người, đồng thời các xí nghiệp lớn cũng có thời gian thư thả một ngày.

Tuy vậy, không bao gồm tập đoàn Dân An.

Năm đó cựu chủ tịch tập đoàn qua đời, đại bộ phận cổ phần công ty trong tay đều chuyển cho vợ kế Giang Uyển Chi, vì vậy bà ta hợp pháp trở thành chủ tịch cổ đông.

Trước kia Giang Uyển Chi làm việc ở tập đoàn, tuy rằng có năng lực công tác nhưng suy cho cùng chỉ là một trưởng phòng phòng tài vụ. Dùng một cái lên nhậm chức chủ tịch, không chỉ những người dốc sức làm việc cho Trần Khánh Dân mà ngay cả nhóm cổ đông cũng không phục, công nhân viên chức trong công ty cũng dị nghị với bà ta.

Hiện tại bà ta đã không còn lợi dụng hoàn cảnh gia đình bất hạnh để giành lấy sự thương hại từ người khác, nhưng cấp trên sai người xuống kiểm tra cũng khiến bà ta u đầu mẻ trán. Ngay cả tiết thanh minh, toàn bộ văn phòng cao ốc của tập đoàn Dân An đều chọn rộn nhân viên.

Tám giờ sáng, nhân viên bắt đầu lục đục đi làm. Đương nhiên nét mặt bọn họ rất không vui, nào có ai muốn ngày nghỉ phải tăng ca? Mà tăng ca lại không có phí! Ở trong đám người đó, có hai nhân viên trẻ tuổi cũng đi vào trụ sở công ty. Họ hòa nhập dòng người trong thang máy, ấn nút lên tầng tám.

Ai cũng biết tám tám là tầng cao cấp dành cho quản lý nhân sự và ban giám đốc nghỉ ngơi, mà hai người nhân viên này, tuy rằng trông rất giống nhân viên công sở nhưng cũng không giấu được hai gương mặt trẻ tuổi, hơn nữa còn là rất lạ mặt.

Nếu hai người lạ mặt trẻ tuổi xuất hiện ngay thời điểm mấu chốt này ở công ty bọn họ thì chỉ có hai khả năng, một là lãnh đạo cấp trên phái tới kiểm tra nhân viên, vài ngày nay bọn họ thấy cũng không ít. Hai là sếp lớn gọi tới, tình huống này họ cũng đã gặp qua, phải biết rằng, con gái chủ tịch còn ngồi

trong phòng quản lý ở tầng tám.

Tuy nhiên hai người này, người đàn ông vô cùng điển trai, một thân tây trang càng thêm cao ngất. Đôi mắt anh ta nhìn thẳng, đường nét ở cằm càng tăng thêm sự kiêu ngạo lẫn cao quý. Cô gái bên cạnh tuy rằng không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, nhưng diện mạo cũng thanh tú, đặc biệt cô ta cùng người đàn ông kia rất giống nhau, bóng lưng rất thẳng, khoe môi cong lên; điều này khiến một đám nhân viên sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ đổ dồn sự chú ý vào cặp đôi kia.

Đôi nam nữ đứng chờ thang máy mở cửa.

Đội bọn họ rời khỏi thang máy, bây giờ chỉ còn lại hai người.

Nháy mắt đã tới tầng tám, hai người liếc nhau, nhìn khu vực này có thang máy xa xỉ và đèn thủy tinh, trong mắt cô lộ rõ khinh thường. Sau đó hai người nhấc chân, rời khỏi thang máy.

Nhân viên tiếp tân của thang máy tầng tám vừa đi làm, ngẩng đầu lên đã thấy một đôi trai xinh gái đẹp. Tuy rằng nhìn qua thật thích mắt, nhưng bởi vì gần đây cứ tiếp đón những người xa lạ này quá nhiều khiến nàng ta không nảy sinh hảo cảm được.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Cô gái lễ phép hỏi.

Hai người nhìn nhau, cùng đồng thanh: “Không có.”

Ngữ khí kiên định, ánh mắt điềm nhiên, lời nói hợp lý hợp tình.

Tiếp tân cũng hơi ngớ ra một chút: “Vâng, tôi sẽ báo cho chủ tịch. Đợi chút, hai vị vừa nói gì?” Nàng mơ hồ vừa nghe bọn họ nói không có hẹn trước.

Cô gái kia mỉm cười: “Chúng tôi nói không có hẹn trước.”

Nhân viên xấu hổ buột điện thoại trong tay: “Thật xin lỗi, nếu không có hẹn trước, chủ tịch chúng tôi bận bịu nhiều việc, chỉ sợ không tiếp đãi hai vị chu đáo. Xin hỏi hai vị là người đơn vị nào? Có thể ghi lại cho tôi số điện thoại và họ tên?”

Cô gái kia vòng vo đảo mắt, sau đó vỗ vỗ hai bình hoa to ở cửa chính: “Tôi nhớ rõ chỗ này không phải bình hoa, mà là hai chậu tán vĩ quỳ.”

Cô nhân viên sùng sốt: “Quả thật... cựu chủ tịch lúc còn đương nhiệm, quả thật có hai chậu tán vĩ quỳ. Sau này chủ tịch mới đã chuyển đi.” Nàng nghi ngờ nhìn cô ta. “Ngài làm sao biết được?”

Cô ta nhìn nàng một cái: “Năm trước cô đến đây làm phải không?”

Cô nhân viên gật đầu.

Cô ta bĩu môi: “Cô gọi cho văn phòng chủ tịch đi, tôi tự mình trò chuyện với bà ấy, bà ấy biết tôi là ai.”

Nàng ta có chút khó xử đáp: “Thực xin lỗi ngài, điều này vi phạm quy định của chúng tôi.”

Hai người đang nói, bên trong đột nhiên một người đàn ông bước ra. Cô nhân viên như bắt được phao, bèn gọi ông ta lại: “Quản lý Chương!”

Bước chân người đàn ông ngừng một chút, quay đầu nhìn cô nhân viên, đồng thời ánh mắt cũng dừng trên người đôi nam nữ ấy. Nhìn một lượt, ánh mắt ông ta trở nên kinh ngạc lẫn vui mừng.

Ông ta bước nhanh đến trước mặt cô gái, có phản kích động: “Mạn Mạn, là cháu ư?”

Cô gái lạnh nhạt gật đầu: “Chú Chương, đã lâu không gặp.”

Đúng thế, đôi nam nữ này chính là Trần Tổng Mạn và Giang Hành. Giờ phút này, bọn họ đứng bên ngoài văn phòng chủ tịch tập đoàn Dân An, khoảng cách giữa họ với Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình chỉ cách vài bức tường là đến.

Nghe được đáp án khẳng định, nét mặt Chương Minh trở nên phức tạp. Ông ta nhần mày: “Không phải cháu...”

Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi: “Chú Trương, chẳng lẽ chú cũng tin cháu giết ba thật? Chú gặp cháu từ nhỏ tới lớn, cháu có bệnh tâm thần không lẽ nào chú không biết?”

Chương Minh lắc đầu: “Ý chú không phải vậy. Thôi cháu trước hết theo chú tới văn phòng chú.” Nói xong, ông ta quay đầu căn dặn với nhân viên. “Hủy lịch mấy cuộc hẹn hôm nay cho tôi.”

“À, còn nữa.” Mới vừa đi hai bước, ông ta lại quay đầu. “Chuyện hai người kia đến đây đừng nói cho người khác. Chú tự xử lý được.”

Chương Minh đưa hai người vào phòng làm việc của mình, cẩn thận khóa trái cửa, sau đó rót cho hai tách trà.

“Cảm ơn.” Giang Hành lịch sự nói.

Chương Minh ngồi đối diện, một bộ muốn nói lại thôi: “Thế này đi, chú luôn ở trong công ty không đi là vì mong một ngày có thể đợi cháu trở về, triệt để kéo Giang Uyển Chi xuống.”

Trần Tổng Mạn và Giang Hành nhìn nhau, hỏi: “Chú Chương thật sự tin tưởng cháu sao? Tin tưởng vụ án đó không phải cháu làm?”

Chương Minh thờ dãi: “Như cháu nói, chú nhìn cháu từ nhỏ lớn lên, sự tình nhà cháu tuy chú không tỏ tường nhưng đại khái vẫn hiểu. Tình thân của cháu và ba cháu thâm nặng ra sao, chú biết mà.”

“Vây vì sao năm đó...” Trần Tổng Mạn đột nhiên nhận ra giọng nói của mình có hơi xao động, thậm chí còn mang theo oán trách. “Xin lỗi chú.” Cô xin lỗi.

Nhắc đến chuyện năm đó, nét mặt Chương Minh càng thêm tối tăm: “Năm đó chú đi công tác trở về, lúc hay tin cháu đã vào viện tâm thần mười hôm, án mạng hôm đó với chị tiết Giang Uyển Chi đưa ta đều ăn khớp, cơ bản không thay đổi được. Nhân viên trong công ty thừa biết mối quan hệ giữa cháu và cha cháu luôn tốt đẹp nên đã nghi ngờ cô ta, nhưng tất cả bị cô ta bịt miệng. Nhất là trong thời điểm này, năng lực làm việc của Giang Uyển Chi phản ánh sự vô dụng đối với vai trò chủ tịch của bà ta, nhóm nhân viên ở đây đang bức xúc rất nhiều.”

Ông ta thờ dãi: “Cháu có biết nửa năm nay các chú bị cô ta chèn ép, cách chức, giờ còn lại cũng chẳng bao nhiêu.”

Trần Tổng Mạn gật đầu thấu hiểu: “Chẳng trách dọc đường một người quen cháu cũng không thấy.”

“Nhưng mà Mạn Mạn, chú vẫn có chuyện quan trọng muốn hỏi cháu, cháu phải tỉ mỉ trả lời.” Ánh mắt Chương Minh thật nghiêm túc.

Trần Tổng Mạn gật gù: “Chú hỏi đi.”

Chương Minh dừng một chút, hỏi: “Năm đó, thực sự không phải cháu khiến chủ tịch...”

“Chú Chương, ngay cả chú cũng hỏi thế này thì người khác còn nghĩ cháu ra sao.” Trần Tổng Mạn cười cay đắng. “Nói thật với chú, năm đó ba cháu chết có liên quan tới Giang Uyển Chi, mẹ cháu mất vì bệnh cũng có khả năng liên quan bà ta.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Chương Minh biến đổi. “Cháu nói mẹ cháu...”

Cô ngẩng đầu: “Chú còn nhớ cậu cháu không, Chúc Thần ấy?”

Chương Minh nhướn mày, ngẫm nghĩ: “Có chút ấn tượng, nhưng quan hệ với nhà cháu cũng không tốt lắm.”

Cô lại gật đầu: “Đó là trước lúc cậu chết đã nói với cháu.”

Nửa ngày, Chương Minh mới mở miệng: “Không ngờ chưa đến một năm nhưng nhà chủ tịch lại xảy ra nhiều biến cố, vậy hiện giờ chẳng phải...”

“Vâng.” Ánh mắt Trần Tổng Mạn u sầu. “Nhà chỉ còn mỗi cháu.”

Chương Minh thờ dãi một hơi: “Vất vả cho cháu rồi.” Ông ta nói, lại chuyển tầm mắt sang Giang Hành. Vừa vào cửa, Chương Minh đã chú ý người thanh niên này. Tuổi còn trẻ, tác phong vô cùng trầm ổn, nhất là ánh mắt, chỉ nhìn người một cái đã soi thấu nhân tâm. “Cậu này là...?”

Giang Hành nghe vậy liền vươn tay: “Chào chú. Cháu là Giang Hành, bạn trai Trần Tổng Mạn, bác sĩ khoa tâm thần.”

“Chẳng trách.” Ông ta cũng vươn tay, hai người đàn ông bắt tay nhau, tựa như cảm thấy suy nghĩ của đối phương vào giờ phút này.

Lút rút tay về, ánh mắt cả hai đã trở nên thoải mái hơn trước.

“Cấp trên sai người tới công ty kiểm tra, toàn bộ tập đoàn đều bận tới mất tối mũi. Giang Uyển Chi mỗi ngày đều phải ở văn phòng, ăn cơm cũng tại văn phòng, không hề rảnh rỗi. Hai cháu đến đây, nhờ gặp cô ta thì...” Ánh mắt Chương Minh lóe lên. “Hai cháu cố tình đến gặp cô ta?”

Trần Tổng Mạn lấy trong túi xách ra một tài liệu: “Chú Chương, hôm nay cháu đến đây có mục đích. Về phần tài liệu này, chú nhìn có ấn tượng gì không?”

“Đây là...” Ông ta cầm tài liệu, lật từng trang từng trang. Mỗi lần lật một trang, sắc mặt sẽ tối tăm một phần, lúc khép lại thì gương mặt hoàn toàn u tối.

“Không ngờ cô ta đã bắt đầu kế hoạch từ lúc đó.” Ông ta có chút phẫn nộ nhìn về phía cô. “Tài liệu này hai cháu lấy ở đâu, đáng tin cậy không?”

Trần Tổng Mạn liếc mắt nhìn Giang Hành: “Chú, từ đâu có chứng cháu không tiện nói ra. Nhưng cháu có thể khẳng định, những thông tin này hoàn toàn xác thực.”

Sắc mặt Chương Minh vẫn cau có như cũ: “Không ngờ cô ta qua mặt nhiều người như vậy. Thật đáng xấu hổ, cho tới bây giờ chú chưa đọc qua tài liệu này, có nó, Giang Uyển Chi phải ngồi tù!” Ông ta chau mày. “Từ lúc lên chức chủ tịch, cô ta thay đổi vài thứ ở chú. Toàn bộ đều tước quyền. Giờ chú chỉ mang danh quản lý nhưng thực tế không hề được tiếp xúc với giấy tờ, sổ sách!”

“Cho nên hôm nay chúng cháu tới...?” Chương Minh lo lắng nhìn cô. “Giang Uyển Chi không dễ chọc. Năm đó suốt thì cô ta đẩy cháu vào trại giam, nhất định sau lưng có mạng lưới quan hệ rất lớn. Một tập tài liệu này có thể không dọa được cô ta, ngược lại có khả năng gây nguy hiểm cho hai cháu. Phải biết rằng tám là địa phận của Giang Uyển Chi.”

“Cảm ơn chú Chương.” Trần Tổng Mạn nhẹ gật đầu, nét mặt toát nên tươi cười lạnh nhạt. “Hôm nay chúng cháu không phải đến uy hiếp, mà đến cãi nhau cho vui với bà ta.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 78

Chương Minh có chút lo lắng hỏi: “Chỉ hai đứa cháu?”

Trần Tổng Mạn cười cười, liếc mắt nhìn anh. Cô nhận ra anh vốn đã cười mỉm nhìn mình, vì thế đáy lòng càng thêm kiên định. Cô quay đầu nói với ông ta: “Cháu tin tưởng anh ấy, cũng tin tưởng bản thân.”

“Nếu Giang Uyển Chi năm đó không thể đạp ngã cháu, thì bây giờ cháu sẽ đạp ngã bà ta.” Chương Minh nhìn hai người trẻ tuổi, đột nhiên cảm thấy sức chiến đấu thời thanh xuân bùng lên trong cơ thể xé chiều. “Hai cháu vào đi, tuy rằng chú không có quyền lực, nhưng ít nhất có thể bảo đảm Giang Uyển Chi không thể gọi một tên bảo vệ nào.”

Đôi mắt Trần Tổng Mạn sáng lên cảm kích: “Thật cảm ơn chú Chương!” Không phải cô nịnh hót nhưng hiện tại chỉ có hai người, nếu bà ta gọi bảo vệ thì tình hình cũng không đơn giản.

Cô không ngờ ở đây lại gặp được Chương Minh, càng không ngờ ông ta sẽ giúp mình; chính điều này khiến đáy lòng cô trở nên ấm áp.

Không dài dòng nữa, Chương Minh liền bước chân ra ngoài. Đi tới cửa, ông ta quay đầu căn dặn nhỏ: “Bà ta ở gian văn phòng thứ hai.”

“Biết rồi ạ, biết rồi.” Trần Tổng Mạn nói. “Sao chú giống bà ta, hay lái nhái.”

Chương Minh sững sốt. Người đàn ông ngoài năm mươi tuổi bật cười như trẻ thơ. Tuy nhiên nụ cười mau chóng tan đi, ông ta nghĩ ngợi vận thấy không yên lòng. Nhưng việc này không nên chậm trễ, ông ta do dự một lát, cuối cùng vẫn đi đến chỗ bảo vệ.

Trong văn phòng chỉ còn lại Giang Hành và cô.

“Sẵn sàng chứ?” Giang Hành vỗ vai cô, hỏi.

Trần Tổng Mạn ngẩng mặt, một tay nhẹ nhàng miết cằm người đàn ông của cô: “Nếu bác sĩ Giang nguyện ý dùng nhan sắc dụ dỗ bà ta, nói không chừng hôm nay chúng ta sẽ càng thêm thuận lợi.” Trần Tổng Mạn đích thực là nữ lưu manh.

Giang Hành bật cười, suýt đã quên cô vợ mình cũng tính quái lắm. Hai người liếc nhau, đồng loạt rời khỏi văn phòng Chương Minh.

Cả tầng lầu đều trải thảm thật dày, giày cao gót của cô giẫm trên sàn gạch cũng không có thanh âm.

Giang Hành cúi đầu nhìn về phía đầu gối cùng với chân dài xinh đẹp bọc tất đen, chân mày hơi nhăn lại: “Em ổn chứ?”

Đầu gối của cô tuy rằng đã bình phục, nhưng dù sao cũng đã từng gãy xương, mà giày cao gót đối là nguyên nhân hàng đầu có khả năng gây bệnh xương khớp, anh sợ...

“Không sao mà.” Trần Tổng Mạn lắc chân. “Em không muốn thua con mụ đó, em muốn dùng chiều cao để áp đảo mụ.” Trần Tổng Mạn mét bảy, mà Giang Uyển Chi vừa tới mét sáu lăm, việc này khiến khí thế trào dâng không gì cản nổi Trần Tổng Mạn.

Cảm giác đau đớn ngày đó Trần Tổng Mạn không bao giờ quên. Hiện giờ cô mong muốn đè bẹp bà ta trên mọi mặt trận cô mới hài lòng.

Trước mặt chính là cửa chính văn phòng, Trần Tổng Mạn hít sâu một hơi, nâng tay lên nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.” Bên trong vang lên một giọng nữ quen thuộc.

Trần Tổng Mạn thân nhiên đẩy cửa bước vào, đây không phải văn phòng cũ của cha cô. Thật rõ ràng là Giang Uyển Chi cũng cảm thấy có lỗi với cha cô nên không dám ngồi ở văn phòng ông ấy. Văn phòng mới rất lớn, đầu tiên là hai văn phòng nhỏ phá tường thông qua, bên phải còn có chỗ tiếp đón nhỏ, mà giờ phút này bà ta đứng bên cửa sổ xoay lưng về phía bọn họ, trong tay cầm tài liệu gì đó đang đọc.

“Chủ tịch, ở đây có một tài liệu cần bà xem qua.” Trần Tổng Mạn tiến lên vai bước, đặt tài liệu lên bàn Giang Uyển Chi.

Bà ta cũng không quay đầu lại: “Tôi đã biết, cô ra ngoài trước đi.” Giọng bà ta nghe có hơi mệt mỏi, chắc gần đây chạy ngược chạy xuôi, hao tổn không ít sức lực.

Trần Tổng Mạn đứng yên không nhúc nhích: “Bà tốt nhất xem nhanh một tí, tài liệu này rất quan trọng.” Cô nghiêng đầu nhìn chăm chú Giang Uyển Chi.

Mà Giang Uyển Chi tựa như bị nẩy lò này chọc giận, bà ta tức tối quay đầu: “Tôi đã nói là...” Cổ họng bà ta nghẹn lại, đôi mắt cũng nheo nheo.

“Chào đi, lâu rồi không gặp.” Trần Tổng Mạn lễ phép gật đầu.

Phản ứng của Giang Uyển Chi rất nhanh, ban đầu kinh ngạc, chốc sau nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, lộ ra một nét tươi cười giả dối. Ngay cả chất giọng mệt mỏi của bà ta cũng được ngụy trang hoàn hảo.

“À, Mạn Mạn, sao con lại ở trong này?” Ánh mắt Giang Uyển Chi nhìn thoáng qua người đàn ông. “Còn vị này cũng trông quen lắm.”

Giang Hành cười cười không trả lời, Giang Uyển Chi thấy thế, sắc mặt bà ta cũng đen lại.

Không phải anh tỏ ra thần bí, nhưng trước lúc vào cửa Trần Tổng Mạn từng bảo anh — hôm nay là sân khấu của cô, dặn anh đừng nhiều lời với mẹ. Giang Hành cũng có tâm xem kịch, cũng rất háo hức xem cô vợ nhỏ sẽ bùng nổ như thế nào, cho nên cái gì cũng lười đáp. Trái lại anh còn rất tự giác, nhẹ nhàng tìm sofa ngồi, vắt chéo chân xem ca kịch. [A Li: Không ai biến thái bằng ông đâu =>)]

Mà lúc Giang Hành làm liên tiếp những động tác này, sắc mặt bà ta càng không vui, giống như anh xem văn phòng bà ta là văn phòng mình vậy.

“Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, lâu lâu mới gặp nhưng còn không lễ phép như thế.” Giang Uyển Chi đánh giá cô từ trên xuống dưới một vòng, ánh mắt dừng ở đùi cô vài giây. “Lần trước gặp con còn ngồi trên xe lăn, à thì, xem ra năng lực của bác sĩ ở viện tâm thần cũng xuất sắc lắm, thoáng chốc mà con đã mang được giày cao gót rồi.”

Trần Tổng Mạn khinh bỉ nhìn bà ta: “Đi ngược hả, bác sĩ tâm thần sao chữa chân được?”

Giang Uyển Chi bị bắt chẹt, nhất thời không biết nói gì. Bà ta không ngờ Trần Tổng Mạn thẳng thắn như vậy, vốn còn tưởng rằng có thể vờ nhẹ mấy câu, nhưng ai ngờ con bé đó lại dằn mồm xáng chén trước. Nhớ tới vừa nãy bà ta còn dịu dàng tươi cười, giống như là đang diễn tuồng cho cô xem vậy. Cảm giác bị đùa giỡn nhục nhã dâng lên trong ngực Giang Uyển Chi.

Bà ta hít sâu một hơi, mặt đánh lại, rút luôn cái giọng ôn hòa giả dối: “Tao không tìm mày thì thôi, ai ngờ mày ngu tự dẫn xác tới đây.” Bà ta lờm gã đàn ông đang ung dung ngồi trên sofa của mình. “Mày nghĩ mày đem thẳng đó tới thì có thể làm gì tao?”

Tuy rằng nói thế nhưng bà ta vẫn có cảm giác bất an.

Giờ phút này, Trần Tổng Mạn và Giang Uyển Chi đứng giữa văn phòng nhìn nhau. Trần Tổng Mạn mang giày cao gót 8cm, còn Giang Uyển Chi tuy rằng cũng mang giày cao gót 5cm nhưng so qua vẫn thấp hơn rất nhiều. Lúc nói chuyện bà ta còn phải ngẩng đầu, tạo thành một loại cảm giác yếu kém.

Ánh mắt Trần Tổng Mạn dừng trên tập tài liệu cô vừa đặt trên bàn, trông mắt kẻ đơng đưa: “Chủ tịch, bà đừng nghĩ tôi đến đây hại bà. Hay bà nhìn thử giấy tờ kia đi, nên biết rằng chúng tôi đến đây để giúp bà đó.”

Giang Uyển Chi nghi hoặc nhìn cô một cái, sau đó cầm tập tài liệu lên. Bên ngoài tập tài liệu là bì hồ sơ màu đen thông thường, nhìn không ra cái gì. Vì phòng bị với Trần Tổng Mạn nên bà ta không trực tiếp giờ ra, chỉ vờ vờ vài cái ở mặt ngoài.

Giang Uyển Chi theo bản năng ngẩng đầu, vừa hay rơi vào ánh mắt khinh khi của Trần Tổng Mạn. Bà ta lật giờ phần tài liệu ấy, nhìn lướt qua. Chi là vừa nhìn lướt qua như vậy nhưng thần sắc bà ta trở nên gấp gáp.

Trần Tổng Mạn quan sát biểu cảm của Giang Uyển Chi. Tuy rằng nét mặt rất điềm tĩnh, nhưng bàn tay cầm tập tài liệu đã nổi gân xanh, biểu lộ suy nghĩ bất an trong đầu. Không sai, Trần Tổng Mạn nắm chắc mười mươi rằng bà ta đang sợ hãi.

Giang Uyển Chi không có xem đến cuối, đương nhiên, bà ta cũng không cần xem đến cuối cùng. Tập tài liệu trên tay hiện lên từng chữ số, nháy mắt đều gọi ký ức đã cũ của bà ta, sống động hiện rõ trước mắt.

Mỗi một chữ số, đều là do bà ta tự điền vào. Đương nhiên mỗi một chữ số này đều do chính tay bà ta tiêu hủy năm đó. Nhưng làm sao có thể ở đây?

Sau lưng bà ta tựa như có một luồng gió lạnh thổi qua.

Giang Uyển Chi đóng tập tài liệu, hít một hơi thật sâu, lúc ngẩng đầu lên sắc mặt vẫn điềm nhiên như cũ, thậm chí khóe môi còn cong lên một nụ cười: “Đây là gì nhỉ?”

Trần Tổng Mạn khoa trương tròn mắt, há miệng: “Trời ơi, di đang nói gì đó? Chẳng lẽ di không biết ư?”

Giang Uyển Chi ném bừa tập tài liệu lên bàn: “Giả số liệu báo cáo của bộ tài vụ để uy hiếp tao, mày có số điện không?”

Trần Tổng Mạn cũng bắt chước bà ta, khoanh tay trước ngực: “Thật hay giả không lẽ di không biết? Tài liệu này không phải bản gốc, còn bản gốc tôi

nghĩ chỉ cần giám định một chút là có thể tìm ra kết quả. Di ơi, vị trí chủ tịch của di tôi sợ di ngồi không yên.”

Cô vừa nói vừa đi đến phía sau của bàn làm việc, vươn tay sờ nhẹ ghế tựa lưng. Đầu ngón tay chạm vào vải da cao cấp gợi nhớ không ít ký ức của Trần Tổng Mạn.

“Ghế dựa của di là của ba tôi ngày xưa?” Cô nhẹ nhàng nói, “lá gan di to nhỉ.”

Giang Uyển Chi nghe xong nhướn mày: “Dù sao tao cũng là mẹ kế của mày, tình cảm với ba mày cũng mặn nồng lắm. Sau khi ba mày qua đời, tao lấy ghế của ông ta ngồi thì có gì sai?”

Trên thực tế, đây không phải là ghế cũ của Trần Khánh Dân. Giang Uyển Chi nhờ thợ gia công làm một cái ghế y đúc mẫu cũ nhằm mục đích tỏ cho người khác thấy tình cảm vợ chồng của họ thâm thiết nhường nào.

Trần Tổng Mạn hơi khom người, khẽ môi chậm rãi cong lên.

“Tình cảm mặn nồng á?” Cô chỉ vào một chỗ, thần nhiên trả lời. “Tình cảm mặn nồng hẳn ba tôi cũng nói cho di biết, phía dưới ghế dựa có một lỗ hồng. Là hồi bé tôi không hiểu chuyện, chạy đến giấu đồ dưới ghế của ông, cũng vô ý làm hư da ghế.”

Trong lòng Giang Uyển Chi ‘lộp bộp’ một tiếng, dừng nói là lỗ hồng, ngay cả một dấu vết nhỏ trên ghế cũng không có, vì căn bản đó là ghế mới. Tựa như biết Giang Uyển Chi nghĩ ngợi, Trần Tổng Mạn vươn ngón trỏ ngoắc bà ta: “Di xem, ở đây này.”

Giang Uyển Chi tuy rằng không muốn nhưng do tò mò nên vẫn bước lên một bước nhìn xem, cả người cũng hơi khom xuống. Bà ta nhìn chỗ Trần Tổng Mạn chỉ nhưng không thấy gì. Bà ta ngẩng lên, vừa hay đối diện với cô, lại phát hiện Trần Tổng Mạn đang kênh mặt nhìn bà ta bằng dáng người thẳng tắp, còn tư thế của bà ta giống như đối với Trần Tổng Mạn cúi đầu.

“Di ơi, đừng lễ phép như vậy.” Ngón tay cô gõ nhẹ cánh trên tay, ánh mắt có vài phần trêu tức. “Đứng lên đi.”

Thắt lưng của bà ta không cong cũng không thẳng, nhưng bà ta có hơi do dự, sau đó đứng thẳng lưng: “Mạn Mạn, cha con từ nhỏ có dạy con tôn trọng người lớn không? Có dạy biết cách thận trọng khi sắp làm gì đó chứ?” Bà ta nhìn đứa con gái trước mắt, bàn tay sau lưng hơi nắm chặt.

Bà ta vốn không sợ, bởi vì đây là địa phận của bà. Nơi này đều là tay chân bà ta. Trần Tổng Mạn mày càng chọc tao mất hứng, để xem mày có kết cục thảm ra sao.

Nghĩ đến đây, Giang Uyển Chi gần như có thể tưởng tượng cảnh mà cô quỳ mọp trên đất cầu xin bà ta tha tội, nét mặt cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“Kỳ thực tập tài liệu này trọng điểm không nằm ở nội dung.” Sắc mặt Giang Uyển Chi chuyển biến thế nào đều bị Trần Tổng Mạn nhìn rõ. Cô liếc nhìn Giang Hành, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, sau đó tay anh đặt trên đầu gối về thành số chín. Trần Tổng Mạn bỗng thấy một bóng đèn dây tóc xuất hiện trên đầu mình.

Cô lại mở tập tài liệu ra, lật từng trang đến trang cuối cùng trước mặt Giang Uyển Chi, ngón tay chỉ vào dòng chữ cuối cùng: “Ngày tháng năm đó, di nhất định nhớ rõ đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 79

Ánh mắt Giang Uyển Chi hơi run rẩy. Bà ta không cần xem, chỉ biết ngày tháng cô đang nói đến là ngày nào.

“Con đang nói gì vậy?” Bộ dáng và giọng điệu giống như không biết gì cả của bà ta bày ra. “Tập tài liệu này với di có liên quan gì nhỉ?”

“Chắc chắn.” Trần Tổng Mạn lắc đầu, vẻ mặt cảm thán nói, “di ơi, kỹ thuật diễn xuất của di đang kém đi, so với diễn trước mặt ba tôi thì còn kém xa.” Cô nhìn Giang Uyển Chi đang tươi cười giả tạo, lại nghiêng đầu. “Nếu di thực sự không biết đây là cái gì, di đã cau mày rồi lồng lộn ‘đừng có bày trò với tao, trí khôn hạng bét của mày là di truyền từ mẹ mày hả?’” Cô mô phỏng ngữ điệu, động tác của Giang Uyển Chi, bắt chước y hệt.

Giang Hành ngồi một bên quan sát, không khỏi buồn cười.

Năm đó Trần Tổng Mạn chưa vào viện tâm thần, cha cô cũng còn sống. Giang Uyển Chi vừa mới gả vào, tuy rằng nhìn chung cô và bà ta ở với nhau không quá âm áp nhưng xem như hòa thuận. Sinh nhật đầu tiên của Giang Uyển Chi, Trần Khánh Dân tổ chức tiệc mừng cho bà ta. Khách đến dự mang theo quà cáp, không rõ tình cảm thật hay giả nhưng cô cũng tặng quà cho bà ta. Chỉ là ban đêm cha cô không biết, Giang Uyển Chi ở phòng nghỉ cầm quà cô với thái độ khinh thường miệt thị, sau đó đem quà ném vào thùng rác trước mặt cô. Đó cũng là lần đầu tiên Trần Tổng Mạn thấy được nụ cười dối trá trên môi Giang Uyển Chi hằng che đậy bản chất xấu xa của mình, mà lời bà ta nói với cô lúc đó, cũng chính là câu nói cô vừa thốt ra.

Trả về nguyên dạng.

Chính là bây giờ, Giang Uyển Chi không phản pháo gì nữa.

“Ngày 29 tháng 6, di còn nhớ rõ ngày này chăng?” Trần Tổng Mạn lấy trong túi ra một tờ báo, mở ra rồi đưa trước mặt bà ta.

Hình ảnh lọt vào đáy mắt của Giang Uyển Chi là ảnh chụp hiện trường án mạng của Trần Khánh Dân.

“Con cho đi xem là thâm nhắc nhở, đứng đối diện với di là tội phạm giết người nhỉ?” Giang Uyển Chi cười lạnh. “Sợ người khác không nhớ được hành vi man rợ của mình cho nên dùng cái này để uy hiếp đi? Sao vậy, còn muốn đâm di một dao?”

Trần Tổng Mạn lóe lên một tia khó tin trong mắt: “Trên thế giới này sao lại có một mẹ ghẻ tòm lợm như di nhỉ?” Cô xốc xốc tờ báo, đặt lên bàn, đương nhiên hiện trường vụ án một lần nữa xuất hiện. “Tôi chỉ đang nhắc nhở bản thân, đứng trước mặt tôi là một tên tội phạm giết người.”

“Tôi hôm đó chuyện gì xảy ra, khỏi chờ tôi kể, hẳn di cũng nhớ.” Trần Tổng Mạn chỉ chỉ tập tài liệu trên bàn, neho mắt lại.

Giang Uyển Chi lộ ra biểu cảm kinh ngạc: “Con nói gì thế? Tất cả mọi người đều biết Trần Khánh Dân là do con gái ruột mình giết, chẳng lẽ con trị bệnh tâm thần chưa xong?” Nói tới đây, bà ta đột nhiên cầm lấy điện thoại văn phòng. “Tuy rằng con là con kế, nhưng cũng là hung thủ giết chồng di, di không thể yên tâm khi một mình đứng với con ở đây được.”

“Giang Hành có bằng chứng nhận bác sĩ khoa tâm thần do nhà nước cấp, có anh ấy ở đây, dù bệnh tôi chưa hồi phục thì vẫn có thể cùng di hít chung bầu không khí.” Trần Tổng Mạn cười, “khi đó tôi đã bảo tôi rất nhớ di thôi, nhưng di tôi lại không đến thăm tôi, vậy nên tôi chỉ còn cách đi thăm di.”

Ánh mắt cô dừng ngay hình ảnh trên báo: “Di xem, ba con chết có bao nhiêu thể thảm. Lúc còn sống ông ấy không bạc đãi di, còn cưới di vào cửa, ngay cả con gái ruột của ông bị di khi dễ ông ấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua; vậy di còn chỗ nào không vừa lòng?” Ngực khí của cô đột nhiên có chút oán trách, nhìn qua có chút kỳ quặc.

Giang Uyển Chi đột nhiên thấy cô lạnh lẽo nhìn mình, liền phát hoảng: “Con đang nói gì, di nghe không rõ?”

“Không rõ á?” Trần Tổng Mạn lấy trong túi hồ sơ ra một chồng ảnh chụp, nhẹ nhàng dàn trải trên bàn.

Giang Uyển Chi nhìn thoáng qua, phát hiện tất cả đều là ảnh chụp lúc Trần Khánh Dân bị giết. Nhưng do báo chí đã xử lý qua nên ảnh chụp tái hiện rất chân thật và rõ ràng, ngay cả mỗi vết thương đều vô cùng chi tiết; hết thấy hiện rõ mồn một trước mắt Giang Uyển Chi.

Trong lòng bà ta nảy sinh một con khủng hoảng.

“Mày cho tao xem để làm gì?” Bà ta lùi về sau một bước, sắc mặt tái đi, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng tràn đầy cảnh giác.

Trần Tổng Mạn bước lên hai bước, trong tay cầm một tấm ảnh. Không biết vô tình hay cô ý mà cô cầm lấy ảnh chụp cận mặt của Trần Khánh Dân. Trên ảnh nửa bên mặt của ông còn đọng máu, tóc đen cũng đầm máu tươi khiến cho người khác nhìn vào rất e sợ.

“Di xem khuôn mặt này, di có cảm thấy nhớ nhưng không?” Ánh mắt Trần Tổng Mạn có chút điên cuồng nhìn con đàn bà trước mặt. “Đây là người chung chăn gối, tôi nhắm tính, trên dưới ở chung mười năm với nhau, nhưng di cũng nhẫn tâm sát hại?”

Giang Uyển Chi nghe xong ngẩng đầu, ánh mắt chứa vài phần ngờ vực: “Mày còn biết gì nữa?”

Trần Tổng Mạn nghiêng đầu, đôi con ngươi đầy vẻ vô tội: “Tôi thì biết gì? Tôi nên biết gì? Tôi có thể biết gì nữa?” Cô chỉ vào ảnh của Trần Khánh Dân, “bà giấu diếm cái chết của ba tôi rất hoàn hảo, tôi có khả năng biết gì đâu? Mẹ tôi cũng có biết gì đâu?”

Nghe Trần Tổng Mạn nhắc tới mẹ cô, nét mặt căng cứng của Giang Uyển Chi một lần nữa tan vỡ. Bà ta định mở mồm nói gì đó nhưng lại bị người đối diện cắt ngang.

“Đừng phí thời gian bịa lý do, ba tôi bị nét mặt đoan trang của bà lừa hẳn mười năm, giờ bà nhìn đi, nhìn ảnh của ông ấy!” Cô giơ tấm ảnh lên, bắt buộc bà ta phải xem gương mặt máu chảy đầm đìa. “Bà đối với ba tôi lặp lại lần nữa, rằng bà không có làm gì hết.” Giọng điệu Trần Tổng Mạn đột ngột cất cao, ánh mắt sắc lẹm trừng Giang Uyển Chi khiến bà ta nhất thời hoảng loạn.

Bà ta đột nhiên nhận ra — mình thế mà bị một con ranh dọa cho chết khiếp.

Giang Uyển Chi định thần, cố gắng khống chế tầm mắt không nhìn vào bức ảnh kia: “Tao không làm, mày đừng mơ tưởng bắt tao nhận.” Chính bà ta cũng không ý thức được, lúc nói những lời này bà ta lùi về sau một bước nhỏ, thanh âm cũng hơi mất tự nhiên.

“Vậy à?” Trần Tổng Mạn bỗng nhìn về cái ghế da, ngón tay nhẹ nhàng chạm xuống ghế. “Lúc bà ngồi ở đây có cảm thấy bất an không? Có đứng ngồi không yên chứ? Có bao giờ cảm thấy, sau lưng ai đó đang nhìn bà?” Giọng cô vừa thấp vừa chậm rãi, ánh mắt mê man không có điểm dừng.

“Mày... Mày điên rồi hả?” Con sợ hãi trong lòng Giang Uyển Chi càng lúc càng lớn, lúc Trần Tổng Mạn vừa nói chuyện, bà ta theo bản năng muốn quay đầu. Giang Uyển Chi thật khó khăn mới làm chủ hành động của bản thân, nhưng chợt đằng sau dấy lên một loại sợ hãi vô hình, tựa như đôi tay lạnh băng xuyên thấu từ phía sau, khuấy động tim gan phèo phôi.

Bà ta cuống quýt nhìn sang Giang Hành đang ngồi ung dung ở sofa, chỉ vào Trần Tổng Mạn lớn tiếng nói: “Nó phát bệnh! Cậu thấy không? Nó không bình thường!”

Giang Hành ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn đăm đăm vào Giang Uyển Chi, thông thả đáp: “Thực xin lỗi, hôm nay tôi đến đây xem phim.” Sau đó triệt để giữ im lặng.

Giang Uyển Chi quay đầu nhìn về phía cô, nhận ra cô đã đi đến cạnh bà ta từ lúc nào.

Trần Tổng Mạn mang giày cao gót, Giang Uyển Chi chỉ đứng cao tới chóp mũi cô. Bà ta ngẩng lên, bỗng phát hiện ánh mắt của cô tuyệt đối không phải ánh mắt của người bình thường.

“Mây... mây!” Giang Uyển Chi vội lùi về phía sau, “mây bệnh hả! Mây với cậu mây đều giống nhau, đều bệnh tâm thần! Cả nhà mây đều có bệnh!”

Lời này bật ra từ miệng Giang Uyển Chi có chút ngây thơ.

Nhưng Trần Tổng Mạn không hề cười nhạo.

Cô cười mỉm chi, gật gật: “Đi nói đúng. Cả nhà tôi đều bệnh tâm thần.” Cô lại nhẹ nhàng bước lên một bước, “đi có biết hiện giờ tôi tứ cố vô thân, ngay cả người cậu duy nhất cũng chết rồi. Tôi cô độc, không hề vướng mắc điều gì. Nay gian phòng này cũng chỉ có bà với tôi, cơ hội tốt cỡ nào nhỉ?” Bàn tay cô chạm vào túi hồ sơ bên mình, tay chậm rãi luồn vào trong như muốn cầm gì đó.

“Mây đừng xằng bậy!” Giang Uyển Chi lúc này mới ý thức được, người bà ta đang đối mặt chính là một bệnh nhân tâm thần chân chính!

Bà ta cuống quýt cầm lấy điện thoại bàn muốn gọi bảo vệ. Đầu ngón tay ấn nhanh vài số, lặp lại vài lần, nhưng trong ống nghe lại không ai bắt máy.

“Bà đừng gọi mất công.” Trần Tổng Mạn ngẩng đầu ra chiều suy xét, “muốn gọi bảo vệ á? Nhưng thật tiếc, hôm nay toàn bộ điện thoại của bảo vệ luôn là đường dây bận, toàn bộ tòa nhà này sẽ không ai xuất hiện đâu.”

Giang Uyển Chi ngẩng đầu nhìn cô, điện thoại trên tay cũng bị cô cướp đi, ném xuống đất.

Bà ta càng hoảng, lùi về sau bước nữa, lưng dán vào kính văn phòng.

Đã không có đường lui.

Giang Uyển Chi nhìn Trần Tổng Mạn lên con, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Trần Tổng Mạn đưa ngón trỏ lên môi, khuyên nhủ: “Đi à, đừng kêu lên.” Cô vỗ vỗ túi hồ sơ của mình, ý nhiều lời ít.

Giang Uyển Chi tựa vào kính, xung quanh chỉ còn một chiếc ghế da. Bà ta nhìn ghế, toan vịn tay vào nhưng trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ Trần Khánh Dân ngồi trên ghế, ngón tay phất chốc rụt trở về.

Ánh mắt bà ta nhìn mọi nơi, trước mặt là bàn làm việc bóng loáng, trên mặt bàn hết thấy là ảnh của Trần Khánh Dân. Ông ấy nhắm nghiền mắt, giống như mỗi tối ngủ bên cạnh bà ta, thật tĩnh lặng. Giang Uyển Chi cuống quýt dòi tìm mắt — bên kia là nhát dao dữ tợn, máu đỏ tuôn trào, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng bên trong.

Ánh mắt Giang Uyển Chi càng thêm hoảng loạn.

Bức này, vết máu thấm đẫm khăn trải giường!

Bức này, ba nhát dao đâm hỗn độn trên bụng Trần Khánh Dân, trong đó có một dao sâu nhất. Tâm trí bà ta bỗng xuất hiện cảnh tượng ngày ấy, khi nhát dao này đâm xuống, gương mặt Trần Khánh Dân kịch liệt nhăn nhúm.

Bức này, mặt trong của đùi ông ấy bị cắt tàn nhẫn, máu tươi tủa ra.

Mỗi một ảnh đều là!

Giang Uyển Chi sợ hãi, từng hồi ức cũ đang bủa vây bà ta. Những hình ảnh kinh khủng bà ta đã cố quên nhưng mỗi tối nằm mơ đều tỉnh giấc. Từng chi tiết, từng động tác, từng biểu cảm đều không ngừng loang ra, loang ra.

Ánh mắt Giang Uyển Chi ngày càng hoảng sợ, môi run run, thất lưng gập xuống, đôi tay run rẩy ôm đầu.

“Tôi không cố ý, không cố ý. Ông đừng nhìn tôi, đừng đến tìm tôi...” Bà ta lầm nhảm, trong óc như muốn nổ tung. Đôi con ngươi bà ta dường như bị hút vào những bức ảnh, không thể chuyển dời.

Trần Tổng Mạn đứng đối diện bà ta, từ trên cao nhìn xuống bằng thái độ thờ ơ, lạnh nhạt.

“Mẹ!”

Tiếng hét to kèm theo một tiếng ‘rầm’ thật lớn, cửa văn phòng đột nhiên bị tung ra. Một đám người ập vào văn phòng đang mở rộng cửa chính, đi đằng trước đúng là con gái của Giang Uyển Chi, em gái của Trần Tổng Mạn – Trần Phình Đình.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Là Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương 80

Edit: A Li

Trần Phình Đình vừa vào phòng đã thấy Giang Uyển Chi ngồi xồm bên cửa sổ. Sắc mặt bà ta tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt, miệng còn liên tục lẩm bẩm gì đó.

Mà Trần Tổng Mạn đứng đối diện với Giang Uyển Chi, lúc này chỉ quay đầu nhìn về cửa chính bằng đôi con ngươi bình thản, tựa như bọn họ không cùng một thế giới; còn cô, chỉ là người đứng xem.

Nàng không có cái nhau với Trần Tổng Mạn, chỉ liếc mắt một cái sau đó nhanh chóng bước tới bên cạnh Giang Uyển Chi, ôm lấy vai bà.

Giang Uyển Chi không ngừng lặp lại: “Không phải lỗi của tôi, đừng đến tìm tôi... Cái gì tôi cũng không biết...” Tựa như người điên. Trần Phình Đình nhăn mày hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Giang Uyển Chi tựa như không nghe thấy giọng nói của con gái, chỉ ôm đầu mình nhìn vào khoảng không xa xăm. Hơn nữa bởi vì sự đụng chạm của Trần Phình Đình mà bà ta co rụt về sau, hất tay nàng ra ‘bộp’ một tiếng, âm thanh vang giữa văn phòng.

Ánh mắt nàng ta sầm lại, biểu cảm cũng hơi tối tăm “Mẹ, con là Phình Đình, nhìn con!”

Nàng bắt buộc Giang Uyển Chi phải nhìn mình, nhìn đắm đắm vào đôi đồng tử: “Mẹ, không có gì hết. Mẹ nhìn con đi, chúng ta đừng sợ hãi!”

Tinh thần Giang Uyển Chi hoảng loạn, vừa rồi cảnh tượng Trần Phình Đình nói chuyện với bà ta khiến bà ta ngỡ rằng mình đang ở buổi sáng ngày 29 tháng 6. Ngày đó Trần Khánh Dân ở trong phòng, bà ta cũng giống như hiện tại, ngồi xồm trên sàn gạch không biết làm sao. Mà Trần Phình Đình cũng ngồi đối diện với bà, cũng nói những lời như vậy.

“Mẹ, không có gì hết. Mẹ nhìn con đi, chúng ta đừng sợ hãi!”

Quá khứ kinh hoàng lần nữa diễn ra.

Chính là lúc này xảy đến với Giang Uyển Chi.

“Con bảo mẹ làm sao bây giờ? Ba con nằm ở đó, mẹ giết ông ấy! Không, mẹ không có ý giết đâu, là ông ấy đánh mẹ trước!” Giang Uyển Chi bắt lấy tay của Trần Tổng Mạn, kích động kêu lên. “Phình Đình, giúp mẹ! Cứu mẹ con ơi, cứu mẹ đi...”

Chát!

Một bạt tai vang lên.

Mái tóc Giang Uyển Chi hỗn độn, gương mặt bị một lực mạnh tát lên, phút chốc đã hiện năm ngón tay trên da. Trần Tổng Mạn đứng một bên cũng bắt lực lắc đầu.

Thế mà cũng đánh được.

“Mẹ nói gì hả?” Trần Phình Đình nhỏ giọng gắt. Nàng rút bàn tay đang giơ giữa không trung, lại nắm lấy bả vai Giang Uyển Chi, trấn an bà ta. Giang Uyển Chi vừa rồi hãy còn sợ hãi, nhưng sự sợ hãi ấy đã chậm rãi tan đi để lý trí quay về.

Bước chân Giang Uyển Chi có chút run rẩy, tuy nhiên dưới sự trợ giúp của Trần Phình Đình, bà ta đã đứng thẳng được. Giang Uyển Chi nhìn Trần Phình Đình một cái, ánh mắt có chút hoài nghi: “Phình Đình?”

Bà ta khẽ cau mày: “Sao con lại ở đây?”

Trần Phình Đình hừ lạnh một tiếng: “Nếu con không kịp thời tới, mẹ còn mất mặt dài dài.” Trước mặt nhiều người như vậy, Trần Phình Đình không giữ mặt mũi cho Giang Uyển Chi dù chỉ một chút.

Nhưng Trần Tổng Mạn đứng đối diện khẽ nhú mi, ánh mắt có vài phần suy ngẫm.

Thì ra là thế.

Từ trước đến nay cô luôn cho rằng, mọi chuyện xấu đều do một tay Giang Uyển Chi gây ra, cùng lắm Trần Phình Đình chỉ là đồng lõa. Hiện tại nhìn kỹ, nàng ta mới đúng là kẻ khiến cô bất ngờ.

Trần Phình Đình trấn an Giang Uyển Chi thành công, chợt quay đầu nhìn về phía Trần Tổng Mạn: “Ai cho chị vào đây?” Nàng nhú mày, ánh mắt lướt qua Trần Tổng Mạn và Giang Hành. Lúc nhìn anh, đôi con ngươi của nàng đã khựng lại vài giây.

Trần Tổng Mạn nhún vai nói: “Hiển nhiên là mẹ em cho chị vào.” Cô ngoảnh về hướng của Trần Phình Đình và nhóm bảo vệ, phát hiện Chương Minh đi theo đội ngũ cuối cùng, ông ta nhìn cô bằng gương mặt có vài phần áy náy.

Cô nhanh chóng gạt đầu, sau đó nói với Trần Phình Đình: “Chị có lòng tốt đem tài liệu cho mẹ em xem, tiện tay đưa luôn hai bức ảnh. Ai biết năng lực tự chủ của mẹ em kém thế, chị chưa nói hai câu, bà ấy đã thành ra như vậy.”

Hôm nay Trần Phình Đình ăn mặc vô cùng chuyên nghiệp, tuy rằng bọn họ không cùng dòng máu nhưng nhìn thoáng qua, quả thật có nét tương đồng.

“Tôi có thể tố cáo chị tội đe dọa.” Nàng trở trở Giang Uyển Chi, “mọi người ở đây có thể làm chứng, vừa rồi tinh thần mẹ tôi không bình thường, có thể nói là chị có tình đe dọa bà ấy.”

“Trời ơi.” Biểu cảm Trần Tổng Mạn có chút khoa trương, “có tình đe dọa? Em đùa sao? Chị là bệnh nhân tâm thần mà còn biết đe dọa người khác?”

Trần Phình Đình quay ngoắt nhìn sang gã đàn ông: “Chị có thể ở đây, nghĩa là chị không có bệnh, hoặc bệnh chị đã tốt lắm. Hiện tại tôi muốn tố chị, đừng nghĩ một tờ chứng nhận tâm thần giả dối có thể cứu chị.”

Trần Tổng Mạn chau mày.

“Còn muốn tố chị hả? Vừa rồi mẹ em nói gì chị đã nghe hết rồi, bà ấy thừa nhận chính mình đã giết ba chị, hơn nữa cũng có em trợ giúp.” Trần Tổng Mạn nhìn chằm chằm nàng ta. “Có phải lần này đến lượt đi và em làm giấy chứng nhận tâm thần?”

“Chị nói gì cơ?” Trần Phình Đình nhăn nhó, “vừa rồi mẹ tôi có nói gì?” Nét mặt nàng rất vô tội. “Tuy nhiên mẹ tôi nói gì, vừa rồi ở đây cũng chỉ có các người và mẹ tôi, tôi hoàn toàn có thể tố các người có ý định mưu sát bà ấy, ngoài ra –” Ngón tay nàng chỉ vào Giang Hành. “Anh ta là bác sĩ tâm thần, có thể thông qua thủ đoạn nào đó, tỹ như thôi miên, khiến mẹ tôi nói ra những lời trái sự thật.”

Thất lạng Trần Phình Đình thẳng tắp, từng câu chữ phun ra hợp lý hợp tình: “Mẹ tôi là chủ tịch tập đoàn Dân An, tinh thần luôn ổn định, hơn nữa nộp thuế đầy đủ. Ngoài ra đã tham gia bốn lần bán đấu giá từ thiện, còn xây một khu trường tiểu học Hi Vọng.” Ánh mắt nàng liếc cô, “mà chị, dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết hại cha mình, lại là bệnh nhân tâm thần có quan hệ yếu đương với vị bác sĩ ngồi bên kia. Không biết lợi dụng thế nào mà có thể vào văn phòng mẹ tôi, cũng uy hiếp bà ấy nói ra những lời trái ý.”

Khóe môi nàng nhếch cao: “Tại đây có camera, hành vi của chị cơ bản không giấu được.”

Trần Phình Đình tiến lên một bước, khoảng cách giữa Trần Tổng Mạn và nàng chỉ cách nhau một mét thôi. “Chị gái, trước kia chị tàn nhẫn giết cha, giữa chúng ta tình thân đã cạn. Mỗi thù kia tôi vẫn nhớ trong lòng, nay chị còn đến quấy rối mẹ tôi, tôi có quyền báo cảnh sát đến điều tra làm rõ.”

Trần Tổng Mạn đứng đó, im lặng lắng nghe. Trên mặt cô cũng mang theo tươi cười, nhưng ánh mắt lạnh băng một mảng.

Cô nhớ mang máng, sờ dĩ mình ghét Trần Phình Đình là do nàng là con gái của Giang Uyển Chi. Thậm chí cô từng nghĩ rằng nàng và cô giống nhau, đều bị Giang Uyển Chi lừa không biết gì. Tuy rằng tính nết của nàng là thảo mai thánh mẫu, nhưng cũng tính là thiện lương.

Nhưng hôm nay, theo như từng câu chữ, từng hành động mà nàng ta phô bày; phát âm rõ ràng, logic chặt chẽ, cô thế này mới ý thực được, thì ra nàng mới chính là rắn độc ẩn mình trong hổ sấu.

“Chị khâm phục mẹ con em lắm lắm!” Trần Tổng Mạn không biết nói gì cho hay, hết cách với loại người không biết xấu hổ như bọn họ. “Một kẻ tỏ ra đoan trang, một kẻ tỏ ra thuần khiết, hai người bình thường sống rất mệt chẳng?”

Trần Phình Đình cúi đầu: “Nể tình chị từng là chị gái tôi, tôi chẳng muốn làm khó dễ chị. Tôi không biết chị rời khỏi bệnh viện bằng cách nào, nhưng cách mà chị rời khỏi hẳn người ta không biết.” Nàng chắc chắn Trần Tổng Mạn bám đuôi Giang Hành để xuất viện, nếu không việc mà Trần Tổng Mạn hỏi phục chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi là không có khả năng. Dù sao trước đó gặp mặt vài lần, Trần Tổng Mạn vẫn dễ dàng bị chọc tức. Trần Phình Đình suy nghĩ thấu đáo rồi, cho dù chị ta thật sự xuất viện, chỉ bằng biểu hiện ở văn phòng hôm nay, có đông đủ mọi người làm chứng cũng đủ khiến chị ta phải quay lại viện tâm thần.

“Nhưng ngại quá.” Trần Tổng Mạn hươ tay. “Chị không như mong muốn của em đâu.” Ánh mắt cô nhìn sang Giang Uyển Chi đã ổn định tinh thần, đột nhiên thờ đầu về phía bà ta, đôi con ngươi lóe lên tia quỷ quái. “Đi, đi xem, ba tôi ở đó kia.”

Lần này phản ứng của Giang Uyển Chi cũng không kịch liệt như ban nãy.

Thậm chí bà ta còn đẩy Trần Phình Đình, tự thân đứng đối diện với cô, khinh thường nói. “Cùng một cách con muốn dùng hai lần? Mạn Mạn, tuổi con vẫn còn rất trẻ.”

“Ồ? Phải không?” Trần Tổng Mạn không gọi là bữu môi, đôi mắt quét qua một vòng trên người mẹ đàn bà. “Dáng vẻ hiện tại của di đã tốt hơn, nhưng đi đứng tuổi rồi, phấn son cũng không che hết nếp nhăn trên mặt. Tuy nhiên vẫn có một điểm không thay đổi, đó là nhìn di đã khiến tôi muốn cười cho.”

Giang Uyên Chi giận xanh mặt.

Trên mặt bà ta vẫn còn lờ mờ năm ngón của Trần Phình Đình, mái tóc tán loạn rối rắm, thoát trông vô cùng chật vật.

Nghe xong những lời Trần Tổng Mạn nói, bà ta vừa cảm thấy xấu hổ khi đã không cảnh giác với cô, ngược lại cũng cảm thấy may mắn ở chỗ – vừa rồi trước lúc bà ta sợ mất lý trí đã lặng lẽ gọi điện cầu cứu Trần Phình Đình, nếu không chẳng biết hậu quả hôm nay nghiêm trọng cỡ nào... Khoan đã, nhắc tới hậu quả, ánh mắt Giang Uyên Chi đột ngột lóe lên. Bà ta nhớ từ khi vào cửa, Trần Tổng Mạn luôn giữ chặt túi hồ sơ bên mình.

Giang Uyên Chi chỉ chỉ túi hồ sơ, nói: “Phình Đình, nó giấu hung khí trong túi kia!”

Trần Phình Đình nghe xong, quay đầu nói gì đó với mấy tên bảo vệ. Tiếp theo hai tên bước lên đứng phía sau nàng. Trần Phình Đình mỉm cười: “Tôi nghĩ chị không chỉ giấu hung khí mà còn giấu máy ghi âm hoặc camera gì chăng?” Nàng như tỏ tường hết thảy, nhìn Trần Tổng Mạn từ đầu tới chân, hơn nữa biểu cảm cứng đờ của cô cũng thu vào đáy mắt.

“Trần Tổng Mạn, chị còn non lắm.” Hai người bọn họ, một người từ nhỏ được cha che chở lớn lên, đại tiểu thư không lo cơm ăn áo mặc; ngược lại một người từ nhỏ không có cha, lặng lẽ nhìn mẹ từ một nhân viên nhỏ leo lên hàng chủ tịch. Tuy rằng bằng tuổi nhau, nhưng đối với Trần Tổng Mạn không có tâm cơ gì, Trần Phình Đình căn bản chưa từng đặt cô vào mắt.

“Một tay quản lý nhỏ nhỏ nhưng muốn khống chế toàn bộ bảo vệ của công ty?” Trần Phình Đình quay đầu liếc Chương Minh một cái, giọng điệu khinh miệt, “còn định nấp à?”

Nói xong, nàng hướng về phía bảo vệ phát tay: “Đi lục soát cô ta, cô ta giấu thứ tốt đẹp gì cũng phải moi bằng được.”

Đầu ngón tay nàng lướt qua Trần Tổng Mạn, cuối cùng dừng lại trên người Giang Hành ngồi cách đó không xa.

Đã đến nước này mà người đàn ông kia bộ dáng vẫn thản nhiên, điềm tĩnh, tựa như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Thậm chí từ đầu tới cuối anh còn không nhìn nàng ta một cái.

Không thể phủ nhận, lần đầu gặp Giang Hành nàng có mấy phần thiện cảm. Nhưng loại thiện cảm tí tẹo này đã sớm bay biến kể từ khi nàng thấy Giang Hành cùng với Trần Tổng Mạn đứng chung.

Hừ.

Nàng hừ nhẹ trong xoang mũi: “Lục soát cả anh ta!”

Đã vào đây còn muốn ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 81

Edit: A Li

Lúc bảo vệ tiến lên cũng là lúc Giang Hành bắt đầu di chuyển. Không có người thấy động tác của anh như thế nào, chỉ biết khi bọn họ bắt lấy cổ tay Trần Tổng Mạn thì anh đã đứng bên cạnh họ.

Là bác sĩ, sự vận động thân kinh của bác sĩ Giang có thể nói là kiệt xuất, chỉ là bọn họ không biết mà thôi.

Đám bảo vệ bị hành động mạnh mẽ của Giang Hành làm cho giật mình, nhất thời đứng im tại chỗ, không dám bước lên. Giang Hành đứng đằng trước che chở Trần Tổng Mạn, không làm gì khác ngoài đứng vững cao ngất, ánh mắt lạnh lùng đảo qua bọn họ, khiến bọn họ thấy lạnh sống lưng.

“Cái bọn phế thai này!” Trần Tổng Mạn tiến lên một bước, muốn giật lấy túi hồ sơ của cô.

Giang Hành bước lên trước, trực tiếp chắn trước mặt Trần Tổng Mạn.

“Chỉ biết nấp sau lưng đàn ông. Ngày xưa là ba chị, giờ là anh ta. Trần Tổng Mạn, chị không tiến bộ chút nào.” Trần Phình Đình khinh thường nói.

Về mặt Trần Tổng Mạn hiển nhiên: “Em ngốc hả? Có người che chở chị thì chị từ chối làm gì? Chẳng lẽ giống em, giết hết người khác mới gọi là độc lập? Tội phạm giết người còn lắm mồm như vậy, đúng là không biết xấu hổ!” Mặc cho Trần Phình Đình nói gì, cô hạ quyết tâm phải ương bướng đến cùng.

Trần Phình Đình giận tím mặt, quay đầu quát lớn với bảo vệ đằng sau: “Mau bắt bọn họ, ngoài ra gọi cảnh sát cho tôi.”

Nàng nhướn mắt: “Chị gái, đây là chị ép tôi.”

Nghe Trần Phình Đình nói xong, nét mặt Trần Tổng Mạn không hề sợ hãi, ngược lại hiện lên một nụ cười kỳ quái: “Bảo cảnh sát? Em chắc chưa?” Cô chỉ vào tập hồ sơ trên bàn. “em chắc rằng muốn để cảnh sát biết sự tồn tại của nó sao? Thành phố T này không chỉ có họ Giang, tập tài liệu kia cũng không chỉ có một phần.”

“Hừ.” Trần Phình Đình hừ nhẹ một tiếng. “Chỉ một tập hồ sơ nhỏ nhoi, tôi chẳng để vào mắt. Chờ sau khi hai người bị đưa đi, tìm một tập hồ sơ đối với tôi cũng dễ dàng.”

Trần Tổng Mạn gật gù: “Cũng đúng, giết người còn có thể nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, huống chi chỉ là một tập tài liệu nhỏ nhoi.” Cô bĩu môi, nhìn qua có hơi nhục nhẽ, nhưng giọng điệu thì không có chút hối hận nào.

Cô phát tay: “Gọi cảnh sát phải không? Chị gọi giúp em.”

Vừa dứt lời, cửa văn phòng mở rộng đột nhiên ập vào một nhóm người mặc cảnh phục cảnh sát nhân dân màu đen. Nhìn tình hình trong văn phòng, người đội trưởng lập tức bước lên phía trước.

Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã thấy rõ tình huống bên trong. Hắn nhìn Trần Phình Đình gật đầu: “Chào cô.”

Trần Phình Đình cũng lễ phép gật đầu, trên mặt không có gì kinh ngạc nhưng trong lòng như biển khơi dậy sóng.

Ánh mắt nàng nhìn nhóm người đằng sau, gấp gáp hỏi: “Xin hỏi các anh là người chi đội nào? Hai người kia vừa mới xâm nhập vào văn phòng mẹ tôi, dùng thủ đoạn ti bỉ để đe dọa và uy hiếp bà ấy, chúng tôi đang định báo cảnh sát.”

Người nọ nhìn thoáng qua Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình, Giang Uyển Chi lập tức tỏ ra run rẩy, giống như bị dọa cho chết giấc.

“Ngại quá, chúng tôi được sở tư pháp điều tới để bảo vệ ông Giang Hành và cô Trần Tổng Mạn, mời cô phối hợp với chúng tôi, để chúng tôi đưa bọn họ đi.” Người nọ trình bày, “Nhân tiện, tôi họ Tần, là đội trưởng cảnh sát đội hai.”

“Sở tư pháp?” Trần Phình Đình trở nên căng thẳng.

Đội trưởng Tần gật đầu: “Vâng. Cô Trần Tổng Mạn thỉnh cầu thẩm tra xử lý vụ án giết người của cô ấy nửa năm trước lần nữa, trước mắt chúng tôi là cảnh sát bảo vệ đối tượng, ngoài ra các chứng cứ cũng đã trình bày đủ. Tôi tin không quá lâu, sở tư pháp sẽ ký giấy triệu tập gửi đến quý công ty, lúc đó mời hai vị phối hợp với đội cảnh sát và sở tư pháp của chúng tôi.”

Trần Phình Đình liếc nhìn Giang Uyển Chi, ánh mắt hai mẹ con hiện lên tia kinh hoảng.

Nói xong, đội trưởng Tần quay đầu về phía Giang Hành và Trần Tổng Mạn, nói: “Hai vị, chúng ta có thể đi rồi sao? Theo quy định, trong khoảng thời gian này hai vị không thể tự tiện ra ngoài, mong hai vị phối hợp một chút.”

Trần Tổng Mạn gật đầu, xoay người toan bước ra cửa.

“Đội đã!” Trần Phình Đình đột nhiên mở miệng, ba người quay lại nhìn nàng.

Tay nàng siết chặt: “Chẳng lẽ hai người họ là đối tượng được sở tư pháp bảo vệ là có thể tùy tiện xâm nhập văn phòng tư nhân, uy hiếp đe dọa người khác?” Trên mặt nàng phủ một tầng sương thật dày, ánh mắt nhìn Trần Tổng Mạn như rắn rết khiến người ta phải lạnh sống lưng.

“Thực xin lỗi, chuyện này tạm thời không trong phạm vi quản lý của chúng tôi. Nhưng lúc ở bên dưới, chúng tôi đã quan sát kỹ camera của công ty, bao gồm hành lang này.” Đội trưởng Tần kiên nhẫn giải thích. “Chúng tôi nhìn rõ ràng, chủ tịch Giang tự nguyện cho hai người này đi vào văn phòng, không hề tồn tại hành vi ‘tự tiện xâm nhập’.”

Trần Phình Đình chỉ vào Giang Uyển Chi, chất vấn: “Anh xem tình trạng của mẹ tôi chẳng lẽ không liên quan đến bọn họ?” Đầu ngón tay nàng dòi về hướng Trần Tổng Mạn luôn ôm chặt túi hồ sơ. “Trong túi kia cô ta giấu hung khí, như vậy là đủ rồi!”

“Thật chứ?” Đội trưởng Tần nghe xong mắt nheo lại, quay đầu nhìn cô. “Cô trần, có thể mở túi hồ sơ cho chúng tôi kiểm tra?”

Trần Tổng Mạn buồn cười liếc Trần Phình Đình một cái: “Đương nhiên có thể.” Cô thoải mái giở túi hồ sơ ra đặt trước, trước sự chứng kiến của mọi người trong văn phòng nhẹ nhàng mở ra, sau đó giũ giũ mấy cái, bên trong lộ ra mấy tờ giấy trắng.

Trần Tổng Mạn ngồi xổm nhặt giấy dưới đất lên, run rẩy giở tờ giấy trước mặt Trần Phình Đình, cảm thấy há hê khi biểu cảm trong mắt nàng ta dần dần chuyển sang tức giận: “Em bảo hai tờ giấy là hung khí?” Cô huơ huơ, giấy trong tay phát ra âm thanh ‘phành phạch’, như thể hai bạt tai hung hăng và vào mặt Trần Phình Đình và Giang Uyển Chi.

“Thì ra đây xem là hung khí!” Trần Tổng Mạn tìm tòi nghiên cứu hai tờ giấy, lật qua lật lại vài lần. “Chỉ dùng hai tờ giấy để gây thương tích cho em kiểu gì nhỉ?” Cô cố ý lắc lắc tờ giấy trước mặt mẹ con bọn họ. “Em bảo, mài giấy thành dao có phải rất tốt hay không?”

Sự giận dữ trong đáy mắt của Trần Phình Đình càng lúc càng tăng, mu bàn tay vì nắm chặt nên gân xanh nổi rõ. Nàng nghiêng răng nói: “Trần Tổng Mạn, chị đùa cợt tôi!”

Trần Tổng Mạn buông tay: “Giờ mới biết?”

Trần Phình Đình muốn điên lên được. Nhưng nàng vẫn chưa thể hiện ngoài mặt, cố gắng kiềm nén. Nàng muốn xem Trần Tổng Mạn có thể càn rỡ bao lâu!

“A đúng rồi, còn một chuyện nữa.” Trước khi theo đội cảnh sát rời đi, Trần Tổng Mạn quay đầu nói với mẹ con bọn họ. “Phần tài liệu trên bàn kia, hai người nên đọc kỹ càng. Nhớ đem nó giao cho luật sư của hai người, tôi muốn xem tài năng bảo vệ vị trí hiện tại của hai người giỏi tới đâu.”

Ánh mắt cô dừng ngay Giang Uyển Chi: “Di ơi, cái ghế đó hoàn toàn mới, cơ bản không phải của ba tôi từng ngồi.” Nói tới đây, đôi con ngươi Trần Tổng Mạn lộ ra một tia ngờ vực. “Tôi cũng lấy làm lạ, rõ ràng là ghế của di mua nhưng sao di lại sợ như thế?”

Nói xong, cô xoay người đồng hành theo đội trưởng Tần và Giang Hành rời khỏi văn phòng họ.

Nháy mắt, trong văn phòng chỉ còn lại Giang Uyển Chi và Trần Phình Đình, thêm một đám bảo vệ mặt không cảm xúc.

“Ra ngoài hết đi!” Trần Phình Đình hít sâu một hơi, nói với bọn người kia như vậy.

Đám bảo vệ không nói gì, vội vã rút lui khỏi văn phòng.

“Giờ... làm sao?” Bảo vệ vừa ra cửa, Giang Uyển Chi đã nhanh chóng đóng chặt cửa, quay đầu, bắt lực nhìn sắc mặt tối tăm của con gái mình.

Giọng Trần Phình Đình lạnh băng: “Sao con biết làm gì bây giờ? Không phải mẹ cho chúng nó vào ư?”

“Làm sao mẹ biết...” Giang Uyển Chi nuốt chút cắn luôn đầu lưỡi, đáy lòng tràn đầy hối hận, “từ đầu mẹ không hề muốn nói nhảm với chúng nó. Nhưng con không thấy Trần Tổng Mạn tâm thần đến cỡ nào! Nó quá thật...”

“Con không thấy!” Trần Phình Đình cực sức cắt ngang lời Giang Uyển Chi, quát bà: “Mẹ đứng tuổi rồi mà còn bị nít ranh nó dọa cho? Mẹ nói chuyện này có dọa người không hả?”

Giang Uyển Chi bĩu môi xấu hổ, ánh mắt trốn tránh, rốt cuộc giữ im lặng.

“Mẹ đã nói gì với chúng nó?” Trần Phình Đình bình ổn tâm trạng, giọng điệu cũng dịu đi vài phần. “Con không trách mẹ, dù sao chuyện cũng xảy ra, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là nghĩ cách giải quyết.”

Nháy mắt Giang Uyển Chi bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn về cô con gái cũng không sợ sệt như trước nữa.

Không hề sai lệch khi nói bà ta thua kém con gái nhiều khía cạnh. Năm đó bà ta lỡ tay giết Trần Khánh Dân, chỉ biết ngồi xỏm trong góc luống cuống, sợ hãi, cũng là Trần Phình Đình tỉnh táo giúp bà ta đổ hết tội lỗi lên đầu Trần Tổng Mạn. Nếu không, người ngồi nhà giam có thể là bà ta.

Giang Uyển Chi thở dài một hơi: “Phình Đình, dù sao vẫn còn có con bên cạnh.”

Trần Phình Đình cúi đầu suy xét, nàng chột mím môi: “Mẹ còn nhớ lúc con đến thì mẹ nói gì không?”

Giang Uyển Chi nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó hoang mang lắc đầu: “Mẹ chẳng nhớ nữa. Khi đó mẹ bị con Trần Tổng Mạn thần kinh dùng trò bịp gì khiến trong não mẹ đều là cảnh tượng Trần Khánh Dân bị giết, cơ bản không thể tỉnh táo. Mẹ không nhớ mình đã nói gì.”

“Ồi, không phải mẹ đã...” Giang Uyển Chi nhẹ nhàng che miệng mình, hận không thể bạt tai bản thân vài cái.

Ánh mắt Trần Phình Đình lóe lên một tia ác độc: “Thần trí mẹ lúc đó u mê, việc này con sẽ xử lý. Còn nhân viên và đám bảo vệ trong công ty, con cũng sẽ giải quyết luôn. Nhưng mà...”

Nhắc tới bảo vệ, nàng đột nhiên nhớ tới một người, đôi mắt bỗng trở nên lạnh lẽo: “Lão Chương Minh này, không ngờ nửa năm nhân nhện chúng ta, giá vỡ hợp tác rồi cần lên.” Nàng nhìn đăm đăm vào một góc, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Mẹ giao việc này cho con xử lý, mẹ nên nghỉ ngơi đi. Sở tư pháp đưa giấy triệu tập thì nhận, mẹ cứ nghỉ ngơi cho tốt đừng làm bất lợi trên tòa án là ổn.” Trần Phình Đình căn dặn bà ta.

Sắc mặt Giang Uyển Chi do dư âm Trần Tổng Mạn bêu xấu ban nãy nên vẫn khó coi: “Mẹ biết rồi.”

Hai mẹ con đứng trong văn phòng, sự thù hận đối với Trần Tổng Mạn càng lúc càng dâng cao.

“Trước kia không nên tha nó dễ như vậy.” Giang Uyên Chi hung tợn nói.

Trần Phình Đình nghe xong vành mặt, giọng điệu coi thường: “Yên tâm, lần này sẽ không.”

Ánh mặt trời chiếu ngoài ô cửa, hắt ánh sáng lên tường, hiện ra hai bóng quỷ đang nhe nanh múa vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lãng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 82

Edit: A Li

Từ khi ngồi xe cảnh sát về nhà, Trần Tổng Mạn và Giang Hành đều im lặng.

Trước cửa nhà, đội trưởng Tần phụ trách áp giải bọn họ bèn đưa tay vỗ bả vai Giang Hành, nói: “Trong thời gian này sẽ có hai cảnh sát nhân dân ở cùng anh chị, trước đó chúng tôi đã nói rõ rồi, còn nhớ không?”

Giang Hành gật đầu, ánh mắt đảo qua một nam một nữ đứng sau hắn: “Tôi biết.”

“Mấy hôm nay không cần ra ngoài. Trước khi mở phiên tòa, có vấn đề cứ nói với Tiểu Trương bọn sẽ giúp hai vị làm. Hai vị cứ thả lỏng, nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện còn lại giao cho chúng tôi.” Đội trưởng Tần nói.

Giang Hành nhìn hai người kia gật đầu: “Làm phiền các bạn.”

Đội trưởng Tần lại căn dặn Giang Hành vài câu, sau đó xoay người lên xe rời đi, hai vị cảnh sát trẻ tuổi thì đứng yên tại chỗ.

“Ngại quá, làm phiền anh chị hai hôm.” Nam cảnh sát tiến lên một bước, bắt tay Giang Hành.

Giang Hành mỉm cười: “Là tôi làm phiền hai bạn mới đúng, xin mời vào trong.” Lúc nói chuyện, Giang Hành đã đẩy cửa ra, để bọn họ theo mình vào trong.

Sau khi cất đặt chỗ ở cho hai đồng chí cảnh sát xong xuôi, anh mới chậm rãi lên lầu mở cửa phòng ngủ. Trần Tổng Mạn nghiêm chỉnh ngồi trên giường, ánh mắt nhìn về phía anh ần chứa vài phần kích động.

Bước chân anh dừng một chút, đôi con ngươi lóe lên một ý cười, sau đó đóng cửa phòng lại. Ngay khoảnh khắc cánh cửa gỗ vừa khép kia, Trần Tổng Mạn nhảy lên như một con thỏ, hét một tiếng, hưng phấn lao vào lòng anh.

Giang Hành bị cô đâm sầm vào người khiến anh lùi về sau một bước, anh đưa tay ôm lấy eo cô, đáy mắt ngập tràn sự chiều chuộng: “Tốt lắm, rất vui đúng không?”

Trần Tổng Mạn kéo tay anh, nét mặt kích động, thậm chí đôi mắt còn toát ra ánh sáng: “Chiều này có phải em rất ngẫu không, có phải rất khí chất không?”

“Vâng vâng vâng.” Giang Hành vui vẻ phối hợp, mắt dâng ý cười.

“Vừa rồi không khí trên xe nghiêm túc quá, em không dám ngoác miệng cười, suýt thì không kìm nổi!” Cô kéo tay Giang Hành xoay quanh. “Em tài ba quá, em quá tài ba! Em cũng không dám tưởng tượng mình giết Giang Uyên Chi mà lại hỏi thêm đầu mối Trần Phình Đình.”

Giang Hành vươn tay điểm chóp mũi cô, khoe môi cong cong: “Em thật tuyệt.”

“Kế tiếp thì sao? Kế tiếp chúng ta làm gì?” Trần Tổng Mạn thích chí hỏi, “có gì cho em làm chẳng? Giờ em thấy dâng trào cảm xúc, không thể can phá luôn! Em còn muốn nói chuyện!”

Giang Hành vất vả lắm mới kìm hãm được đồ thị hình Sin trong người cô, bèn đem cô ấn xuống giường: “Giỏi lắm, giỏi lắm.” Anh ôm lấy Trần Tổng Mạn vào ngực, “mới bắt đầu thôi mà em vui như được mùa nhỉ?”

Cô nghe xong nhú mào: “Anh phải biết rằng em tự chủ dữ lắm mới không xông lên đập bà ta.”

Phải biết rằng, người mà cô đối mặt chính là kẻ thù giết cha mẹ cô!

Cô còn nhớ rõ thời khắc mình dùng túi hồ sơ dọa dẫm Giang Uyên Chi, lúc đó cô chỉ mong mình có giấu hai con dao thật nhọn, có thể rút ra đâm bà ta

tám chín nhất để kết thúc mọi thứ.

Giọng nói Giang Hành hòa nhã hơn nhiều: “Em vất vả rồi.”

Anh biết cô có thể nhận nại đến bây giờ đã là cực hạn.

Trần Tổng Mạn ‘hừ’ một tiếng: “Tuy rằng đây là bước nhỏ, nhưng đã là bước lớn trong việc điều tra chân tướng! Chắc chắn Giang Uyển Chi còn đang đứng ngồi không yên. Phần tài liệu kia đã tiêu hủy, ai ngờ lòi ra thêm một phần?”

Nhắc tới tập tài liệu, cô đột nhiên thôi cười, nhìn Giang Hành hỏi: “À phải, anh chưa nói với em kết quả của tài liệu kia thế nào?”

Giang Hành nhìn Trần Tổng Mạn một cái, đầu ngón tay thon gầy chạm nhẹ vào môi anh. Trần Tổng Mạn bấu môi, ngó anh bằng đôi con ngươi oán trách. Sau đó cô rướn cổ hôn lên môi anh. “Rồi đó.”

Giang Hành xoa xoa đầu Trần Tổng Mạn: “Em còn nhớ anh là người giám hộ của em chăng?”

“Đương nhiên.” Trần Tổng Mạn mở to đôi mắt, “em còn nhớ rõ, lúc em vào viện chi phí đều do anh chi trả.” Cô vừa nói vừa vẩy vẩy ngón tay, “tính tính như vậy, từ lúc nhập viện đã được anh bao nuôi rồi.”

Giang Hành lắc đầu: “Thật ra tiền này không phải của anh.”

“Hả?” Trần Tổng Mạn buồn bực nhìn người đàn ông.

“Ba em có một kết sất ở ngân hàng XX, bên trong có một ít tài liệu, cũng do sau này ông ấy gặp chuyện không may anh mới biết. Sau khi em nhập viện, anh tự động trở thành người giám hộ của em, cho nên kết sất vốn của em lại do anh tạm thời quản lý.” Anh vờn một bàn tay nghịch tóc cô. “Trong đó là một phần cổ phần của tập đoàn Dân An, còn có một ít gửi ngân hàng, bên trong khóa bằng mật mã.”

Ánh mắt Trần Tổng Mạn dao động, con tim cũng đập loạn lên: “Đó là...”

Giang Hành nhìn bộ dáng ngẩn ra của Trần Tổng Mạn, có chút đau lòng: “Anh cứ nghĩ là của hồi môn ba em để cho em. Trước khi ông ấy bị bệnh từng nói với anh rằng, ông dành cho em ít tiền. Nếu lần đó ông không qua khỏi, bảo anh đem chuyện ở ngân hàng nói cho em hay. Như vậy em cầm tiền bảo hiểm gì đó, sống vô tư đến cuối đời.”

Thì ra ba cô đã thay cô sắp xếp mọi thứ.

“Vì sao anh...” Vì sao anh không nói với em ngay từ đầu? Trần Tổng Mạn muốn hỏi như thế.

Giang Hành lắc đầu: “Em có biết thứ quan trọng nhất trong kết sất là gì không?” Anh ngừng giây lát, nhìn về phía Trần Tổng Mạn. “Không phải cổ phần của Dân An, cũng không phải tiền gửi ngân hàng, mà là cổ phần của bệnh viện tâm thần số 1 ở thành phố T, khá nhiều đấy.”

Anh nhẹ nhàng trấn an: “Anh nghĩ, lúc ông ấy nhờ anh theo dõi em thì đã bắt đầu góp vốn vào bệnh viện tâm thần. Không phải ông ấy nghĩ em chắc chắn sẽ nhập viện, nhưng chỉ cần có đầu tư, tương lai vào viện của em mới không quá mâu thuẫn. Nếu đến lúc phải điều trị, với thân phận cổ đông của bệnh viện tâm thần em cũng sẽ có kiến thức ít nhiều về lĩnh vực này, trị liệu cũng có thể trở nên tốt hơn.”

Anh khe khẽ thở dài: “Ông ấy rất thương em.”

Trần Tổng Mạn có chút khó tin nói: “Nhưng Giang Uyển Chi...”

“Chuyện này chỉ có anh biết.” Giang Hành giải thích với cô. “Người khác đều cho rằng từ khi em vào đây, mọi tài sản khác đều rơi vào tay Giang Uyển Chi, bao gồm cổ phần bệnh viện tâm thần. Cho nên lúc đó không ai nghi ngờ thân phận bà ta. Nếu bà ta biết cổ phần trong tay em, anh nghĩ bằng đủ mọi cách, bà ta cũng sẽ chiếm đoạt.”

Trần Tổng Mạn như bừng tỉnh giấc: “Chẳng trách lần trước ở phòng khám, bà ta bị Hoàng Nhạc dọa cũng không dám làm gì, thì ra bà ta cũng chỉ là cổ đông có tiếng không có miếng!”

“Đúng đấy.” Anh gật đầu, nhìn chăm chú cô.

Anh nói: “Em mới là người giàu thực thụ.”

Anh cố ý chọc cô vui vẻ, nhưng thế nào cô cũng không cười nổi.

Cho tới bây giờ cô không biết, tuy rằng chuyện tương lai không thể đoán trước nhưng cha cô đã tính trước mọi đường lui. Kỳ thật ông ấy cũng biết, nếu ông ấy ngã xuống thì không ai lo lắng cho cô, vì vậy tình nguyện giao cô cho một Giang Hành đối với cô lúc đó hãy còn xa lạ.

Nhiều năm trôi qua, có lẽ tình cảm đối với mẹ cô đã phai mờ, nhưng tình cảm đối với con gái vẫn còn yêu thương vô bờ bến. Ông đặt tập tài liệu kia trong quỹ bảo hiểm, nói vậy ông đã sớm quyết định khi mối quan hệ giữa cô và Giang Uyển Chi đi đến vực thẳm.

Nghĩ tới chuyện này, sự thù hận trong mắt Trần Tổng Mạn càng dâng cao. Cô siết chặt đấm tay, răng cắn môi dưới.

Một bàn tay ấm áp giờ lên, ngón tay chạm nhẹ vào môi cô, dùng một chút lực, đem môi dưới và hàm răng tách ra.

“Đừng lo, mọi chuyện sẽ giải quyết chóng thôi.” Ánh mắt anh âm u, ngón cái nhẹ nhàng mon trón trên bờ môi còn hằn nhẹ dấu răng. “Chúng ta sẽ sớm ra tòa, vụ án này lần nữa được xét xử. Em yên tâm, lần này chúng ta dốc lòng chuẩn bị, hai mẹ con Giang Uyển Chi kiểu gì cũng trốn không thoát.”

Trần Tổng Mạn gật đầu, ngả vào lòng anh.

Ba mẹ, hai người yên tâm. Những gì ba mẹ để lại con đều sẽ tận dụng thật tốt. Hung thủ giết chết ba mẹ, con nhất định sẽ lôi đầu chúng ra ánh sáng.

—

Ba ngày sau, tòa án nhân dân cấp tỉnh Z đối với vụ án Trần Tổng Mạn sát hại Trần Khánh Dân, lần nữa mở ra phiên tòa xét xử. Lúc này đây, Trần Tổng Mạn ở vị trí nguyên cáo, nhưng lần này cô ưỡn ngực ngẩng đầu, đứng thẳng tắp; so với nữ quý lần trước quả thật cách nhau một trời một vực.

Bởi lẽ cô không phải một mình.

Cô quay đầu nhìn về chỗ dự thính, Giang Hành an vị ở hàng ghế thứ hai. Thấy Trần Tổng Mạn quay đầu nhìn anh, khóe môi anh khẽ cong lên, gật đầu một cái.

Ngồi đằng sau đầu là các nhà báo, phóng viên của tỉnh Z, trong số bọn họ thậm chí còn có vài người ở tháng 7 năm trước từng tham gia phiên tòa xử án Trần Tổng Mạn.

Thời điểm đó, trong mắt bọn họ Trần Tổng Mạn chính là một cô gái tội phạm tâm thần, hơn nữa còn nổi điên trên tòa án, bị phán mắc bệnh tâm thần cần đưa đi cưỡng chế trị liệu.

Nay đã chín tháng, thậm chí bọn họ còn không nhận ra, nguyên cáo đang đứng trước bục là một cô gái tinh thần sáng lạn – lại có thể là một người với nữ bệnh nhân kia.

Bọn họ ngồi bên dưới bàn tán, họ quả thực không biết mới gần chín tháng cô gái kia đã trải qua những gì, nhưng bọn họ dường như có linh cảm; hôm nay tại nơi này sẽ có một màn trình diễn đầy kịch tính.

Thời gian sắp tới, phóng viên truyền thông đều đồng loạt giờ ổng kính, mặt hướng về phía ba người đang ngồi ở kia.

Trần Tổng Mạn, Giang Uyển Chi, Trần Phình Đình. Đầu là người một nhà, tình hình khá là phức tạp.

Mười giờ sáng, phiên tòa chính thức mở.

So với lần trước khốc lóc thê lương, lần này Trần Phình Đình và Giang Uyển Chi rõ ràng đã thay đổi chiến lược. Bọn họ sắm vai hai mẹ con trường thành, trầm ổn, cao quý bức người.

Từ nguyên cáo biến thành bị cáo, khó tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Luật sư bên này của Trần Tổng Mạn là bạn tốt trước kia của cha cô, gia đình ông ấy đã sớm sang Mỹ định cư, ngay cả việc cha cô chết cũng không hay biết. Lần này cô vất vả tìm cách liên lạc với ông ấy, ông ấy vừa nghe xong vụ án này đã lập tức ngồi máy bay quay về Trung Quốc, ở sân bay ôm chăm lấy cô. Ông ấy có nhã ý mời cô định cư ở Mỹ, tuy rằng cô rất cảm kích nhưng vẫn khéo léo từ chối ý tốt kia.

Luật sư của Giang Uyển Chi cô từng gặp qua một lần, đáng về đoàn chính, cũng có chút danh tiếng trong giới luật sư. Đáng tiếc thân chủ là hai con cáo già nên hẳn cũng rơi vào tình huống căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Lặng Làm Bệnh Nhân Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.